

Đế Hoàng Phi

Contents

Đế Hoàng Phi	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	26
5. Chương 5	35
6. Chương 6	44
7. Chương 7	53
8. Chương 8	63
9. Chương 9	72
10. Chương 10	82
11. Chương 11	90
12. Chương 12	100
13. Chương 13	109
14. Chương 14	119
15. Chương 15	128
16. Chương 16	137
17. Chương 17	146
18. Chương 18	155
19. Chương 19	164
20. Chương 20	173
21. Chương 21	181
22. Chương 22	189
23. Chương 23	198
24. Chương 24	206
25. Chương 25	214
26. Chương 26	224
27. Chương 27	234
28. Chương 28	246
29. Chương 29	264
30. Chương 30	287
31. Chương 31	302
32. Chương 32	311
33. Chương 33	322
34. Chương 34	331
35. Chương 35	340
36. Chương 36	350
37. Chương 37	360
38. Chương 38	368
39. Chương 39	377
40. Chương 40	386
41. Chương 41	395

42. Chương 42	404
43. Chương 43	411
44. Chương 44	420
45. Chương 45	430
46. Chương 46	439
47. Chương 47	449
48. Chương 48	457
49. Chương 49	466
50. Chương 50	474
51. Chương 51	482
52. Chương 52	489
53. Chương 53	500
54. Chương 54	510
55. Chương 55	517
56. Chương 56	526
57. Chương 57	535
58. Chương 58	542
59. Chương 59	550
60. Chương 60	557
61. Chương 61	563
62. Chương 62	571
63. Chương 63	581
64. Chương 64	589
65. Chương 65	595
66. Chương 66	601
67. Chương 67	611
68. Chương 68	619
69. Chương 69	626
70. Chương 70	636
71. Chương 71	643
72. Chương 72	649
73. Chương 73	659
74. Chương 74	666
75. Chương 75	675
76. Chương 76	683
77. Chương 77	690
78. Chương 78	697
79. Chương 79	704
80. Chương 80	711
81. Chương 81	722

Đế Hoàng Phi

Giới thiệu

Năm đó, nàng là công chúa Đại Trưởng nắm toàn thiên hạ của nước bên cạnh. Giang sơn trong tay,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-hoang-phi>

1. Chương 1

Tháng chạp năm Càn Ninh thứ sáu, tại kinh đô Thịnh Kinh của Bắc Hán triều.

Quá nửa đêm.

Trời không trăng. Gió lớn.

Những bông tuyết bay lất phất giữa không trung, bám vào má người ta mang tới cái lạnh thấu tâm can. Đám thị vệ gác thành tay cầm binh khí, hồ hững nhìn chiếc xe ngựa vừa dừng lại bên cạnh.

Vệ sĩ lệnh[1] tay cầm kiếm, rào bước đi tới, chỉ thấy chiếc rèm xe nặng nề trước mặt được nhẹ nhàng vén lên, từ bên trong lộ ra mấy ngón tay thon dài, trắng muốt. Lúc này, mọi thứ xung quanh đã bị tuyết trắng bao phủ, nhưng vệ sĩ lệnh không thể phân biệt được rốt cuộc là tuyết xung quanh hay những ngón tay nõn nà như ngọc kia trắng hơn.

[1] Vệ sĩ lệnh: tên một chức quan võ thời Tần – Hán ở Trung Quốc. (Chú thích của dịch giả – DG)

Đột nhiên, ánh mắt hắn trầm hẳn xuống, không ngờ thứ trong bàn tay kia lại là lệnh bài mà Thái hoàng thái hậu ngự ban.

Vệ sĩ lệnh bất giác ưỡn thẳng lưng hùm, nhìn chiếc xe ngựa trước mặt với vẻ kính sợ, sau đó liền khoát tay, ra hiệu cho đi.

Cửa thành lại đóng chặt, nơi chiếc xe ngựa vừa dừng lại lúc này chỉ còn lại hai hàng vết bánh xe kéo dài về phía xa. Chỉ trong chốc lát, hai hàng vết bánh xe ấy cũng bị tuyết trắng phủ chằng còn dấu tích.

Vệ sĩ lệnh thở dài, giữa không gian tăm tối, hơi thở của hắn kết thành một làn trắng bạc. Hắn không tìm được xoay người lại, đưa mắt nhìn về hướng hoàng thành ở đằng xa. Giữa màn đêm, lúc này tất cả cảnh vật đều ẩn mình chẳng

còn bóng dáng. Trong đáy mắt vệ sĩ lênh lắt nhễ nhễ những tia sáng sắc bén, Thịnh Kinh đêm nay không biết sẽ xuất hiện một cơn phong ba bão táp ghê gớm đến mức nào.

Trên đường chẳng có bóng người qua lại, giữa sự tịch mịch chỉ có tiếng bánh xe cót két lăn đi, cùng với tiếng vó ngựa lộc cộc đạp xuống mặt đường.

Trong xe, giữa làn ánh sáng mờ mờ, có thể nhìn thấy thấp thoáng hai bóng người ngồi nghiêm trang. Nhìn thân hình bọn họ, dường như là một nam, một nữ.

Cả hai đều không hề lên tiếng, trong tĩnh lặng, ngay cả những tiếng thở của bọn họ cũng bị âm thanh từ bên ngoài xe ngựa nhấn chìm.

Xe ngựa dừng lại phía trước dịch quán, chỉ nghe thấy một loạt tiếng bước chân vang lên dồn dập, ngay sau đó là tiếng hô cung kính của người bên ngoài: “Cung nghênh Trưởng công chúa và Phò mã!”

Tấm rèm xe ngựa nặng nề được vén lên, bên trong là một nam tử gầy gò, trên người mặc trường bào màu xanh bình dị. Bàn tay ngọc ngà của Trưởng công chúa đặt giữa lòng bàn tay y, đôi ủng da hươu đạp xuống nền tuyết, âm thanh giòn tan vang lên kèm theo tiếng nước chảy tí tách vọng lại từ phía chiếc đồng hồ nước đằng xa, lại càng khiến lòng người thêm kinh sợ.

Gã thái giám quỳ trước xe không kìm được ngược mắt nhìn lên, thân hình yếu đuối của nữ tử đó liền đập vào mắt hắn.

Làn da trắng mịn, cổ trắng thon dài, răng ngà rạn rở, tóc dài, mi cong, cười tươi như hoa nở...

Có thầy tướng từng phán rằng, phàm nữ tử nào đẹp quá, ấy là cái họa.

Mà nữ tử này so với sáu năm trước quả là càng thêm kiều diễm.

Trưởng công chúa đã tỉnh táo trở lại sau phút chốc thần thờ, rồi nàng hơi cau mày, khẽ hé cặp môi son: “Đã là Thái hoàng thái hậu triệu gấp, tại sao còn phải tới đây trước?”

Gã thái giám vội vàng đứng dậy, cung kính đáp: “Bẩm Trưởng công chúa, Thái hoàng thái hậu có dặn, trước tiên hãy mời Phò mã gia nghỉ ngơi ở dịch quán, rồi đưa Trưởng công chúa vào cung.” Vừa nói gã vừa liếc mắt nhìn đám người bên cạnh, lập tức có người bước tới mời Phò mã vào dịch quán.

Trong lòng Trưởng công chúa thoáng cảm thấy nghi hoặc, ánh mắt nhìn lướt qua khuôn mặt của Phò mã, thấy y khẽ nở một nụ cười ôn hòa, thấp

giọng nói: “Mau đi đi, đừng để Thái hoàng thái hậu phải đợi lâu!”

Lần này nàng không lên xe ngựa nữa, ánh mắt liếc qua bên

cạnh, thấy một chiếc kiệu màu xanh có nóc mạ vàng đã dừng ở đó. Gã thái giám

cẩn thận đỡ nàng lên kiệu, rồi một giọng nói the thé vang lên: “Khởi kiệu...”

Phò mã vẫn đứng ở cửa, cho đến khi chiếc kiệu dần biến mất

trong bóng tối mới chậm rãi xoay người.

Hoàng cung Bắc Hán.

Trong cung Hy Hòa sáng trưng đèn đuốc, cách lớp màn sa mỏng

manh, đám cung nữ, thái giám không ngớt ra vào. Các thái y đang quỳ trước chiếc

giường phượng mạ vàng, ai nấy đều tỏ ra đã hết cách.

Bên trong chiếc màn màu đỏ thỉnh thoảng lại vọng ra tiếng ho

khù khụ. Dương Ngự thừa đứng chờ bên ngoài nhíu chặt đôi mày, đã mấy lần muốn

bước vào trong nhưng rồi kìm lại được. Ngược mắt nhìn lên, ánh mắt y bắt gặp

hai người đang vội vã từ ngoài cung Hy Hòa đi vào, đi trước rõ ràng là gã thái

giám vừa được phái đi đón Trưởng công chúa. Dương Ngự thừa sững sờ, ánh mắt

dừng lại trên chiếc váy phù dung của nữ tử đi sau mà không cách nào dời đi được

nữa.

Từ xa, Trưởng công chúa cũng đã nhìn thấy nam tử đang đứng

ngay ngoài cửa đó. Trên người y mặc triều phục trang trọng, khi nàng đi tới

trước mặt y, thấy bàn tay y bất giác nắm chặt, hằn rõ gân xanh.

Trưởng công chúa không nói gì, chỉ vội vã bước vào trong.

“Mẫu hậu...”

Một tiếng gọi khe vang lên khiến tất cả mọi người trong

phòng đều chấn động, liếc mắt về phía nữ tử vừa đi vào. Chỉ thấy ánh mắt nàng

trong veo, răng ngà trắng muốt, mái tóc dài buông xõa qua vai, dáng vẻ phong

trần, bụi bặm nhưng lại không tỏ ra ủ rũ, mỗi một. Nơi đáy mắt nàng còn ẩn chứa

những tia sáng sắc bén khiến mọi người chỉ thoáng liếc qua rồi không ai dám

nhìn thẳng.

Trưởng công chúa đưa tay vén bức màn màu đỏ nhưng lại không

treo vào chiếc móc ngọc cạnh giường, mà để nó nhẹ nhàng buông xuống ngay sau

lưng, tựa như muốn ngăn cách bản thân với thế giới bên ngoài.

Bị bệnh lâu ngày, đôi bờ má vốn căng đầy của Thái hoàng thái

hậu nay đã hõm xuống, thân thể tuy đang ẩn dưới chiếc chăn nhưng vẫn mang tới

cho người ta cảm giác khô gầy, hốc hác. Bà không ngủ, cặp mắt héo hon vẫn đang

mở to, nhìn chăm chăm vào đỉnh màn phía trên. Trong đôi mắt ấy dường như không

còn chút sức sống, khuôn mặt trắng bệch kia cũng không có vẻ gì giống như của

người sống.

Trưởng công chúa cảm thấy lồng ngực mình bức bối, khẽ lay cánh tay của Thái hoàng thái hậu, giọng nói như đang khóc: “Mẫu hậu...” Đôi tay nàng cũng không kìm được cơn run rẩy, đã sáu năm rồi nàng chưa được gặp mẫu hậu. Trước năm mười ba tuổi, bà đưa nàng vào ở trong chùa để cầu phúc cho phụ hoàng, nàng chưa từng trách bà. Nhưng vào năm Càn Ninh thứ nhất, sau khi bị gả cho Hàm Lăng Quận thú và phải rời kinh, trong lòng nàng lại luôn hận bà.

Năm đó, nàng mười lăm, vừa đến tuổi trăng tròn. Thái hoàng thái hậu không coi việc hôn nhân của nàng như một cuộc giao dịch chính trị, nhưng cũng không cho nàng được lựa chọn người nàng thích. Đường đường là Phò mã của Công chúa Bắc Hán lại chỉ là một quận thú nhỏ nhoi, nàng thậm chí còn trở thành vị công chúa bị người dân Bắc Hán coi thường. Ngay đến các quận chúa, tiểu thư bình thường cũng tìm được người chồng tốt hơn nàng. Ngày rời kinh, nàng không hề ngoảnh đầu nhìn Thái hoàng thái hậu lấy một lần.

Nhưng lúc này, khi sắp phải vĩnh biệt người thân, nàng rốt cuộc vẫn không kìm được tiếng khóc nghẹn ngào.

Bàn tay bên dưới chiếc chăn bông khẽ động đậy, Thái hoàng thái hậu liếc nhìn người ngồi bên mép giường, khuôn mặt già nua thoáng hiện một nụ cười, bờ môi trắng bệch khẽ cử động: “Kiều Nhi... Kiều Nhi của ta...”

Bà vẫn gọi nàng bằng tên mẹ như trước đây khiến nàng không kìm được nước mắt, làm ướt đẫm hai bờ má, thấm cả vào chiếc áo trên người.

Thái hoàng thái hậu rưng rưng nước mắt, chăm chú nhìn con gái. Bà cảm nhận được sự thương tâm của nàng, thực ra bà cũng thế. Con người dù sống được trăm năm, cuối cùng cũng chẳng thoát khỏi một chữ “chết”.

Cả cuộc đời này, bà chỉ sinh được hai người con, một trai, một gái. Con trai, tất nhiên là Tiên đế, còn Trưởng công chúa là đứa con gái duy nhất của bà, cũng là đứa con út mà bà và Tiên tổ Hoàng đế sinh ra. Bà đã trao cho con trai quyền lực chí cao vô thượng, nhưng lại dồn hết tình cảm cho con gái của mình. Chỉ đáng tiếc, sự khổ tâm của bà không biết đến lúc nào con gái mới có thể hiểu được.

Lần này triệu gấp Trưởng công chúa về kinh, bà cũng không còn nhiều thời gian để giải thích với nàng. Trong lồng ngực bỗng trào lên cảm giác bức bối, bà không kìm được bật ho sặc sụa.

“Mẫu hậu...” Trưởng công chúa khẽ xoa lồng ngực giúp bà rồi quay đầu định gọi thái y, nhưng bị bà nắm lấy bàn tay ngăn lại. Lúc này, tuy bà đang thở dốc từng cơn nhưng giọng nói lại vô cùng bình tĩnh: “Kiều Nhi, những

lời mẫu hậu nói với con đêm nay, con phải nhớ kĩ suốt cuộc đời này...”

Lúc này, trong cặp mắt mờ đục của Thái hoàng thái hậu bỗng

bùng lên những tia sáng của sự uy nghiêm và trí tuệ, hoàn toàn không phù hợp với dáng vẻ bệnh tật của bà. Trưởng công chúa không khỏi sợ hãi, liền nắm chặt bàn tay bà, khẽ gật đầu, nói: “Mẫu hậu nói đi!”

Bà thở dốc từng cơn, ánh mắt nhìn ra bên ngoài chiếc màn.

Trưởng công chúa hiểu ý, liền ngoảnh lại, nói: “Thái hoàng thái hậu có lệnh, các người hãy tạm lui ra!”

Ngay sau đó, bên ngoài chỉ còn lại những tiếng bước chân hỗn loạn, rồi tất cả đều chìm vào yên tĩnh.

Thái hoàng thái hậu chợt rướn người muốn ngồi dậy, Trưởng công chúa không cự lại bà mà đỡ bà dậy, rồi kê vào sau lưng bà một chiếc gối mềm. Bà lại ho lên mấy tiếng, bàn tay đang nắm tay Trưởng công chúa không buông lỏng dù chỉ một chút, rồi khẽ cười một cách khó khăn: “Con người đến kỳ đại hạn, rốt cuộc vẫn không thể cưỡng lại. Chỉ là Hoàng thượng tuổi hãy còn nhỏ, Kiều Nhi, ai gia phong con làm Ngự hoàng Giám quốc Đại trưởng công chúa, con hãy về đây phò tá cho Hoàng thượng đi!”

Trưởng công chúa không khỏi giật mình, thốt lên: “Mẫu hậu, chuyện này...”

“Chuyện này, ai gia đã quyết định rồi, con không phải nói nhiều. Con chỉ cần nghe ta nói, Thừa tướng gần đây rất hay đi lại với Thụy Vương, Thái úy thì không tỏ rõ lập trường, sau này chỉ có Ngự thừa là con có thể yên tâm dùng thôi. Hoàng thượng tuổi hãy còn nhỏ, con không cần chuyện gì cũng phải nghe theo nó... Nó từ nhỏ đã yếu ớt, phương thuốc để bồi bổ cho nó, ai gia sẽ giao cho con. Chuyện này trước giờ đều do thái y lệnh^[2] chủ quản, con có thể tin tưởng y.” Đường như bà bỗng nhớ ra chuyện gì đó rất quan trọng, liền nhìn đăm đăm vào Trưởng công chúa, rồi nói tiếp: “Còn nữa, con trai của Đoan phi thông tuệ hơn người, sau này hãy lập nó làm thái tử.”

[2] Thái y lệnh: tên một chức quan thời Tần – Hán, chuyên phụ trách việc chữa bệnh trong cung đình – DG.

Cặp mắt của Trưởng công chúa mở to hết cỡ, chỉ cảm thấy bàn tay Thái hoàng thái hậu đang nắm tay mình ngày càng siết chặt hơn. Giọng nói của bà nặng nề vô hạn: “Phải nhớ lấy, nhất định phải lập con trai của Đoan phi làm thái tử! Kiều Nhi... Ai gia giao toàn bộ thiên hạ Bắc Hán này cho con đấy!” Trưởng công chúa kinh sợ mãi không nguôi, nằng vốn cho rằng, lần này về kinh chỉ là thăm bệnh, không ngờ Thái hoàng thái hậu lại giao cho

nàng một nhiệm vụ nặng nề như thế này.

Ngẩn ngơ nhìn con người mà nàng từng yêu, từng hận trước mặt, hồi lâu sau, nàng chỉ nói một câu: “Mẫu hậu có tin con không?”

Thái hoàng thái hậu không trả lời, vẫn tiếp tục dặn dò:

“Bình mã trong, ngoài hoàng thành ai gia đều đã sắp xếp ổn thỏa, con không cần phải lo lắng. Sau khi ai gia chết, con hãy giữ bí mật, đừng phát tang, đợi... đợi Tàn Tướng quân dẫn quân về kinh.”

Những điều này, chẳng qua là để đề phòng chư vương thừa dịp hỗn loạn mưu đồ soán vị.

Trưởng công chúa cúi gầm mặt, trầm tư.

Thái hoàng thái hậu đã cạn khô nước mắt. Trưởng công chúa có thể cảm nhận rõ ràng lực ở bàn tay bà đã giảm đi rất nhiều. Nàng ngạc nhiên ngược mắt nhìn lên, lại nghe bà nói: “Bây giờ con hãy về dịch quán đi!”

Trưởng công chúa hơi ngẩn người, ngay sau đó liền gật đầu đứng dậy. Không ngờ Thái hoàng thái hậu lại khê kéo nàng một cái, thấp giọng nói: “Những điều mẫu hậu làm bây giờ đều là vì con.” Nàng nhìn bà bằng ánh mắt nghi hoặc, bà lại đổi giọng nói sang chuyện khác: “Phò mã... đối xử với con có tốt không?”

“... Tốt!” Nàng khê cất tiếng trả lời, nam tử đó đối xử với nàng rất mực cung kính, rất mực mến yêu, gọi là “nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa” cũng thực chẳng có gì quá.

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu không vui như nàng dự đoán, đôi hàng lông mày vốn đã nhíu chặt lại càng nhíu chặt hơn. Bà ngoảnh đầu qua một bên, khê cất tiếng thở dài: “Cả đời này mẫu hậu chỉ sợ có một chuyện, đó là làm con bị tổn thương. Nhưng con phải nhớ lấy, kẻ làm chính trị, không nên vướng bận điều gì. Sau này... con sẽ hiểu thôi... Kiều Nhi... con sẽ hiểu thôi.”

Bà lặp lại câu nói của mình, rồi nhìn bóng dáng nàng dần biến mất trong tầm mắt.

Lại bật ho một tiếng, những vệt máu bắn vào tấm màn loang lổ, Thái hoàng thái hậu khó nhọc nằm xuống. Trước mắt bà, dường như lại xuất hiện cảnh tượng khi Trưởng công chúa được sinh ra...

Cặp mắt dần trở nên mơ hồ, khoe miệng Thái hoàng thái hậu chợt nở một nụ cười khe khẽ. Bà có thể bảo vệ con gái, bảo vệ giang sơn của nhà họ Lưu rồi.

Dịch quán.

Nam

tử áo xanh đang ngồi đọc sách trong phòng, bỗng nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Y hơi do dự, rồi cất tiếng hỏi: “Ai?”

Người bên ngoài vội trả lời: “Bẩm Phò mã gia, thuộc hạ vâng

lệnh Thái hoàng thái hậu tới đưa đồ ăn đêm cho ngài.”

Phò mã nhíu chặt đôi mày, nhưng khi y còn đang lưỡng lự, cửa

đã bị đẩy ra từ bên ngoài. Dẫn đầu là một nam tử mặc trang phục của phó tướng,

một tay hấn đặt trên chuôi thanh bội kiếm đeo bên hông. Đi cùng hấn là một tên

thái giám đang bưng chiếc khay, trên đó nào phải đồ ăn đêm, rõ ràng là một bình

rượu và một chiếc chén.

Trong khoảnh khắc cánh cửa được đóng lại, Phò mã nhìn thấy

bên ngoài là một đội thị vệ tinh nhuệ, hàng ngũ chỉnh tề.

Thái giám đặt bình rượu xuống bàn, cẩn thận rót đầy rượu vào

chén. Có thể nhìn ra, bàn tay hấn hơi run rẩy.

Phó tướng cất tiếng, giọng lạnh lùng: “Xin mời Phò mã gia!”

Nửa đêm ban rượu là có ý gì, Phò mã lý nào lại không biết.

Phò mã kinh hãi, lúc này, người duy nhất y nghĩ đến là

Trưởng công chúa. Y bất giác bước lên phía trước một bước, lập tức bị gã Phó

tướng chặn lại. Phò mã nôn nóng kêu lên: “Trưởng công chúa đâu? Nàng đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Phò mã gia cứ yên tâm, Trưởng công chúa vẫn bình an. Đây là

ý của Thái hoàng thái hậu, hy vọng ngài đừng làm khó bọn thuộc hạ.” Khi nói,

bàn tay đang nắm chuôi kiếm của hấn bất giác nắm chặt hơn.

Phò mã dừng lại, ánh mắt hướng đến chén rượu. Đi suốt đêm để

đến được kinh thành, vậy mà chỉ triệu một mình Trưởng công chúa vào cung.

Nguyên nhân trong đó, y đã hiểu được phần nào.

Trong cung, e là đã xảy ra chuyện lớn.

Thậm chí, giang sơn đã đổi chủ.

Ngón tay hơi run rẩy, đột nhiên y hiểu ra tại sao Thái hoàng

thái hậu muốn giết mình. Bà sợ y sẽ ngăn cản con đường của nàng sau này, và cả bí mật kia...

“Phò mã gia...”

Bên tai chợt vang lên một giọng nói lạnh lùng, y biết lần

này, mình chỉ còn con đường chết.

Bàn tay khê đưa ra, rót cuộc y cũng cầm lấy chén rượu trước mặt.

Nàng vốn là phượng hoàng, vậy mà lại đi theo một gã quận thú

nhỏ nhoi như y, co mình ở Hàm Lăng suốt sáu năm trời. Y yêu nàng biết mấy, nhưng lại biết rõ người trong lòng nàng không phải là mình. Chiếc khăn tay đó, y đã từng nhìn thấy, chỉ là, nếu nàng không nói, y cũng không bao giờ hỏi.

Ít nhất, trong sáu năm ở Hàm Lăng đó, nàng thuộc về y, còn bây giờ, đã đến lúc để nàng thỏa sức bay lượn trên bầu trời.

Đưa tay vén áo lên, y ung dung quỳ xuống: “Thần tạ ơn Thái hoàng thái hậu ban rượu!”

Thái hoàng thái hậu đã tính kĩ rồi, sẽ không để bọn họ gặp nhau lần cuối. Bà làm việc, chưa bao giờ để xảy ra sai lầm.

Phó tướng và thái giám nhìn y uống hết chén rượu độc, sau đó mới cung kính hành lễ rồi xoay người rời đi. Trong khoảnh khắc xoay người, đóng cửa lại, tên thái giám nghĩ mình hoa mắt, hắn không ngờ lại nhìn thấy Phò mã đang cười.

Ngồi trong kiệu loan, hồi tưởng lại những lời Thái hoàng thái hậu đã nói với mình, Trưởng công chúa bỗng thấy chột dạ.

Từ xa, nàng đã nhìn thấy chiếc đèn lồng treo cao trước cửa dịch quán, không biết có phải là ảo giác không, nàng nhìn thấy một đội thị vệ vừa từ dịch quán rời đi.

Nàng đột nhiên hiểu ra điều gì đó, vội vàng đứng dậy, chẳng còn tâm trạng mà để ý điều gì, nhảy từ trên kiệu loan xuống, chạy như bay về phía dịch quán.

Phòng của Phò mã vẫn sáng đèn, Trưởng công chúa vội vã đẩy cửa vào...

2. Chương 2

Ngoài điện bông liễu bay, trong điện vang đàn sáo.

Giữa ánh đèn đan xen, bóng người hòa trộn, rượu ngon tỏa hương thơm nồng nàn, chỉ nghĩ thôi e cũng đã say.

Đêm nay, Hoàng đế triệu kiến tân khoa Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa, đồng thời còn phá lệ gọi các công chúa cùng tới tham dự yến tiệc. Hoàng đế, Hoàng hậu ngồi bên trên khẽ trò chuyện, thỉnh thoảng lại cười nói với các tuần kiệt tân khoa phía dưới vài câu. Vì người chủ trì bữa tiệc này là Thiên tử nên khi trả lời, mọi người đều tỏ ra lúng túng.

Tiếng đàn sáo lúc trầm lúc bổng, tràn ngập khắp đại điện, xen lẫn với những tiếng cười nói vui vẻ.

Chợt nghe Hoàng thái hậu ngồi ngay phía trên Hoàng đế cất

tiếng: “Từ lâu đã nghe nói biểu tỹ[1] của Hoàng hậu có vị trưởng tử[2] tài hoa xuất chúng, đẹp tựa Phan An[3], hôm nay ai gia nhìn thấy, quả không sai chút nào.”

[1] Biểu tỹ: chị họ bên ngoại.

[2] Trưởng tử: con trưởng.

[3] Phan Nhạc (247-300), tự An Nhân, thường gọi Phan An, cùng với Tống Ngọc là hai đại mỹ nam của Trung Hoa thời cổ. Ông là thi nhân nổi tiếng thời Tây Tấn, từ khi còn nhỏ đã được coi là “kỳ đồng”. Ông có qua lại với đại phú gia thời Tấn là Thạch Sùng. Sau này, khi Triệu vương Tư Mã Luân và Tôn Tú làm phản, ông cũng bị loạn đảng sát hại.

Thôi Hoàng hậu vốn đang bồn thần liên tỉnh tảo trở lại, ánh mắt dịu dàng bất giác nhìn về phía cậu thiếu niên ngồi ở ghế dưới cùng. Cậu thiếu niên đó chỉ cúi đầu lắc nhẹ chén rượu trong tay, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm, thần thái ung dung, tựa như đang ở ngoài bữa tiệc náo nhiệt này. Thôi Hoàng hậu khẽ mỉm cười, giọng nói hồ hững mang đầy ý vị sâu xa: “Được mẫu hậu tán thưởng như vậy là phúc phận của nó.” Người phía dưới kia lại khoan thai mỉm cười. Biểu tỹ của Hoàng hậu từng vô cùng tự tin nói rằng, dựa vào tài học của Ngọc Trì, trong cuộc thi Đình năm nay, danh hiệu Trạng nguyên ắt sẽ thuộc về y, đến lúc đó sẽ có thể giúp đỡ Hoàng hậu. Ai ngờ đến vị trí thám hoa y cũng không giành được. Lúc này, cái câu “tài hoa xuất chúng” của Hoàng thái hậu thực chẳng biết từ đâu ra? Mà trong bữa tiệc đêm nay, y có thể xuất hiện ở đây, quả thực khiến Thôi Hoàng hậu cảm thấy hết sức kỳ lạ.

Hoàng thái hậu khẽ nở nụ cười, ống tay áo rộng khẽ đưa lên, tiếng nhạc trong đại điện bỗng dừng lại. Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, chợt nghe thấy giọng nói của Hoàng thái hậu: “Hôm nay, Bắc Hán lại có thêm rường cột, Hoàng thượng vui mừng, ai gia cũng cảm thấy vô cùng hân diện. Phàm là chuyện vui, thực không gì hơn song hỷ lâm môn. Nay ai gia đã nhìn trúng một vị phò mã, mà mấy vị công chúa chưa xuất giá của Hoàng thượng và Tiên hoàng cũng đều ở đây, vừa hay có thể nhìn xem, chỉ cần chọn được ai thì cứ nói ra, đừng ngại.”

Thánh Vũ Đế thần sắc ôn hòa, nụ cười vẫn giữ nguyên vẻ khoan dung như thường lệ: “Thực không biết người mà mẫu hậu chọn trúng là ai?”

Mọi người đều nghĩ đó là một trong số các tuần kiệt tân khoa. Trên khóe miệng Trạng nguyên đã thoáng nét cười, trên khuôn mặt Bảng nhãn và Thám hoa cũng không giấu nổi vẻ vui tươi. Chỉ có Thôi Hoàng hậu là dần thu lại nụ cười trên khuôn mặt, móng tay dường như cắm ngập trong lòng bàn tay, đôi

mắt thấp thoáng sự phẫn nộ hơi liếc xuống dưới, lại một lần nữa nhìn về phía cậu thiếu niên kia.

Hoàng thái hậu khẽ nở nụ cười: “Thẩm Ngọc Trì.”

Vừa dứt lời, lập tức có những tiếng xôn xao.

Đám quan viên rì rầm bàn tán, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc. Ba vị tuần kiết tân khoa lại càng ngạc nhiên, nháo nhác ngoảnh đầu nhìn về phía sau.

Thánh Vũ Đế cũng tỏ ra khó hiểu, nhưng lại im lặng không nói gì.

Lúc này cậu thiếu niên mới vuốt áo đứng dậy, cung kính quỳ xuống ở chính giữa đại điện. Trong điện không có gió, ánh nến rạng rỡ khẽ rung đưa làm bóng người lay động. Tới lúc này, quần thần và các công chúa mới chú ý vào người vừa đứng lên.

Y còn chưa đến hai mươi tuổi, mặt mày thanh tú nhưng lại thiếu một chút chín chắn. Trên người y chỉ có một bộ đồ gấm hạng trung, ngoài ra không thể nhìn thấy điều gì đặc biệt. Các công chúa đều trầm kinh hãi, tiền đồ của người này không rõ ràng, được gả cho y thực không phải chuyện hay. Nhưng ngay sau đó, mấy công chúa có xuất thân cao quý lại yên tâm cười khê, nâng chén rượu trước mặt lên, chậm rãi nhâm nhi, trầm nghĩ chuyện này hẳn không liên quan đến mình. Còn mấy công chúa có thân phận thấp kém hơn thì thầm cảm thấy hoang mang, lo lắng. Đám quần thần ai cũng nghi hoặc, không hiểu Hoàng thái hậu nhìn thấy điểm gì ở người này, chắc hẳn bởi vì có công chúa nào đó đã thầm có tình cảm với y, Hoàng thái hậu vì thể diện của hoàng gia nên mới bày trò như vậy. Một lát sau, tất cả vẫn lặng im quan sát.

“Đã là người mẫu hậu chọn, ắt phải có chỗ hơn người. Người ưng công chúa nào, cứ nói ra đi, đừng ngại!” Thánh Vũ Đế nói với giọng nhẹ nhàng, trầm thấp, khó có thể phân biệt là mừng hay giận.

Thẩm Ngọc Trì vốn đang ngẩn ngơ quỳ trên điện, lúc này mới tỉnh táo trở lại. Kỳ thi Đình năm nay, có thể nói là y tràn đầy tự tin, cho rằng đã nắm chắc danh hiệu trạng nguyên trong tay, ai ngờ cuối cùng lại thành ra như vậy. Khi thái giám đến mời y tham gia yến tiệc, y chỉ nghĩ rằng kết quả thi Đình thật bất công, và mình sắp được minh oan, nào ngờ Hoàng thái hậu lại muốn y làm phò mã. Lúc này, Hoàng thái hậu và Hoàng thượng đều đã lên tiếng, nếu y nói không cần, ắt sẽ làm mất thể diện của hoàng gia, mà đó là tội đáng chém đầu, nhưng nếu chọn, y phải chọn thế nào đây?

Y không phải người trong vương tộc, cũng chẳng phải quan

viên, các công chúa dù xuất thân có cao quý hay không thì đối với y, đều không thể với.

Trán y lấm tấm mồ hôi, bàn tay đang chống trên mặt đất cũng hơi lạnh lạnh. Y lảng lảng đưa mắt liếc nhìn các nữ tử đẹp như tiên nữ giáng trần, trong lòng thoáng qua muôn vàn suy nghĩ. Đương kim Hoàng thượng có tất cả chín công chúa, trong đó ba công chúa đã xuất giá, sáu công chúa còn lại ở đây dù không được sủng ái, nhưng phụ hoàng, mẫu phi đều vẫn còn, không đến lượt y can rỗi. Tiên đế thì có hai tiểu công chúa chưa xuất giá, trong đó có một vị là Trưởng công chúa Ninh An, con ruột của đương kim Hoàng thái hậu, vị còn lại là Công chúa Lâm An, mẫu thân là bà Mã Chiêu nghi đã qua đời.

Sau một hồi cân nhắc, rốt cuộc y cũng chậm rãi cất tiếng:

“Bẩm Hoàng thượng, thảo dân vừa ý Công chúa Lâm An.”

Lòng bàn tay Thôi Hoàng hậu sớm đã dẫm mồ hôi, lúc này nghe y nói là Công chúa Lâm An, trái tim vốn đang thấp thỏm rất cuộc cũng yên tâm trở lại. Tên Thẩm Ngọc Trì này tuy không đoạt được danh hiệu trạng nguyên nhưng xem ra cũng không phải kẻ ngốc, coi như không uống công dạy dỗ của biểu tỷ.

Thánh Vũ Đế hơi cau mày, khẽ hỏi: “Lâm An?”

Hoàng thái hậu chợt cười, nói: “Hoàng thượng nghe nhầm rồi, là Ninh An.”

Đôi hàng mi hơi run rẩy, cặp mắt trong veo rốt cuộc cũng mở ra.

Khung cảnh xa hoa, diễm lệ trong ký ức đã biến mất sau nháy mắt, trước mắt chỉ còn nắm mồ thê lương, cô quạnh.

Trên bia có khắc hàng chữ: “Vong phu Thẩm Ngọc Trì chi mộ.”

Tất cả mọi người đều không ngờ Hoàng thái hậu lại bằng lòng gả đứa con gái nhỏ của mình cho một người rớt bằng trong cuộc thi Đình, hơn nữa, đó còn chẳng phải người giàu sang, phú quý.

Nàng chỉ nhớ đêm hôm ấy, tất cả những người có mặt ở đó đều xôn xao, nháo nhác, nhưng khuôn mặt vốn luôn mang vẻ khoan dung, điềm đạm của hoàng huynh lại thoáng nét cười. Đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ, đó là một vẻ thư thái như buông được tảng đá nặng trong lòng.

Năm đó là năm Thánh Vũ thứ mười hai, nàng mới mười ba tuổi.

Mặc kệ nàng có bằng lòng hay không, rốt cuộc vẫn chẳng thể thoái thác, hôn ước giữa nàng và Thẩm Ngọc Trì đã được định đoạt. Hoàng thái hậu đặc biệt ân điển, gia phong cho Phò mã tương lai làm Hàm Lăng Quận thú.

Năm Thánh Vũ thứ mười bốn, Thánh Vũ Đế băng hà, Thái tử lên

kế vị. Năm đó, Thái tử mới chín tuổi, đổi niên hiệu thành Càn Ninh. Cùng năm, Trưởng công chúa Ninh An được gả cho Hàm Lăng Quận thú.

Bây giờ đã là năm Càn Ninh thứ mười, lại bốn năm trôi qua.

Gió lạnh bỗng rít gào, mây trên trời ngợp một màu ảm đạm, chẳng bao lâu sau, tuyết bắt đầu lất phất rơi. So với trận tuyết khi nàng về kinh trong năm Càn Ninh thứ sáu đó, tuyết lần này còn lớn hơn, dày hơn.

“Công chúa, gió tuyết lớn quá, có nên quay về không?” Từ phía sau vang tới giọng nói của thị nữ Ngọc Trí.

Lệnh Viên không xoay người lại, những ngón tay thon giữ chặt chiếc áo choàng, hồi lâu sau mới chậm rãi cất tiếng: “Ngọc Trí, thấp nén hương cho ca ca của muội đi!”

Khói thơm lất phất tỏa ra từ chiếc lư hương có khắc hoa văn hình bông sen, ô cửa sổ sơn son mở rộng, từ chỗ mộ phần của Phò mã quay về cũng đã được nửa canh giờ rồi, vậy mà tuyết vẫn rơi dày.

Bầu trời u ám, những bông tuyết lững lờ bay vào phòng, gặp hơi nóng liền nhanh chóng tan chảy. Đại trưởng công chúa đã đứng trước cửa sổ rất lâu, mái tóc bị bao phủ bởi một tầng mỏng manh màu trắng bạc. Suốt thời gian đó, thị nữ Anh Tịch có đến khuyên bảo mấy câu, nhưng Lệnh Viên đều không lên tiếng trả lời. Anh Tịch cũng không dám nói thêm, đành cúi đầu lùi về phía sau bức bình phong chờ đợi.

Trong sân, một bóng dáng nhỏ bé vội vã chạy qua, còn chưa bấm báo đã đẩy cửa bước thẳng vào phòng. Trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn thấp thoáng hơi lạnh, Ngọc Trí cũng không bước lên phía trước, chỉ đứng sau bức bình phong, khẽ nói: “Công chúa, đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi.”

Một hồi lâu sau, nữ tử phía trong rốt cuộc cũng khẽ “ừm” một tiếng, ngay sau đó là một câu: “Hồi kinh” lạnh lùng. Những người bên ngoài nghe thấy vậy liền vội vàng lui ra chuẩn bị. Nàng thu lại ánh mắt, xoay người bước ra ngoài, thị nữ không kịp nhìn thấy nét bi ai vừa thoáng hiện trên khuôn mặt nàng.

Phò mã đã qua đời bốn năm. Hằng năm, chỉ vào ngày giỗ nàng mới về đây. Nàng không nói gì nhiều, chỉ đứng ngẩn ngơ, lặng lẽ, sau đó, nàng sẽ ân chuẩn cho Thẩm Ngọc Trí đi trò chuyện với ca ca vài câu, đợi sau khi Ngọc Trí quay về liền lập tức hồi kinh.

Mỗi năm đều như vậy.

Anh Tịch mở ô che cho Đại trưởng công chúa, sau đó liền cúi gằm mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng. Tình cảm của Đại trưởng công chúa

với Phò mã, e là chẳng ai có thể nói rõ ràng. Thị thường xuyên nhìn thấy Đại trưởng công chúa cầm chiếc khăn tay Phò mã để lại rồi ngơ ngẩn, nhưng mỗi lần trở về đây tể bái, nàng lại chẳng nói gì nhiều.

Ngọc Trí đỡ nàng lên xe, trong khoảnh khắc rèm xe buông xuống, đột nhiên nhìn thấy một nét thê lương thoáng qua nơi đáy mắt nàng. Ngọc Trí trầm kinh hãi, hoang mang ngoảnh mặt sang hướng khác.

Nàng từng là Ninh An Công chúa, hồi nhỏ bị bỏ quên, khi trở thành thiếu nữ liền bị ép gả đi xa nhà, còn giờ đây lại bất ngờ trở thành Giám quốc Đại trưởng công chúa khiến người người kính sợ, ngay đến Hoàng thượng khi nhìn thấy cũng phải kính nể.

Đã bốn năm rồi, Bắc Hán mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, có thể nói là một thời thái bình thịnh thế hiếm có.

Lệnh Viên nhắm hờ hai mắt, tựa vào tấm đệm sau lưng. Xung quanh nàng tịch mịch, chỉ có tiếng bánh xe lộc cộc lăn và tiếng gió tuyết rít gào dữ dội.

Trong ánh nến đung đưa, bức màn lụa thêu hình phù dung bị gió thổi phất phơ. Phía sau tấm bình phong bằng gấm, trên chiếc sạp mềm, dường như có bóng người thấp thoáng.

Ông tay áo rộng rủ xuống vẽ thành thoi, để lộ ra cánh tay trắng nõn như ngó sen của người con gái. Chiếc chén ngọc được đưa tới bờ môi mỏng, nữ tử mỉm cười: “Ca ca của thần thiếp nói, trà Bích Loa Xuân này được làm từ những nõn trà non nhất, lại pha bằng nước tuyết cất đủ ba năm, Hoàng thượng hãy nếm thử xem mùi vị thế nào!”

Những ngón tay thon dài khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của người con gái, y khẽ hé môi nhấp một ngụm trà, rồi điềm đạm nói: “Quả nhiên là trà ngon, không ngờ Dương Ngự thừa cũng là một người biết hưởng thụ như vậy.” Đôi mắt trong veo ánh lên những tia sáng nhu hòa, khiến trái tim Dương phi bỗng trở nên an định.

Chiếc chén ngọc được đặt sang một bên, tấm thân yếu diệu nép sát vào lồng ngực nam tử, cặp môi hồng khẽ mở: “Ca ca của thần thiếp cũng không còn trẻ nữa, nay thần thiếp cả gan xin một mối hôn sự cho ca ca.”

Thiếu đế hơi ngược mắt lên, trong cặp mắt sâu thẳm lấp lánh những tia sáng hiền hòa, chiếc áo bào màu trắng hơi lay động, miệng cười, nói khẽ: “Dương Ngự thừa đã phò tá trăm nhiều năm, trăm thực rất muốn tìm cho y một người vợ hiền lương thực đức, vừa khéo bây giờ nàng cũng nghĩ đến chuyện này.

Không biết trong lòng y đã có người nào chưa?” Ngón tay y lướt nhẹ trên gò má mịn màng như ngọc của Dương phi, rồi dừng lại bên chiếc miệng nhỏ xinh của nàng, cọ qua cọ lại.

Trong lòng Dương phi khẽ xao động, đứng dậy quỳ xuống trước mặt y, cúi đầu nói: “Thần thiếp cả gan thay ca ca xin được cầu thân Công chúa Vĩnh Huy.”

Bên ngoài, tiếng gió càng lớn hơn, gió lạnh thổi vào qua ô cửa sổ khép hờ, làm tấm rèm châu trong phòng phát ra những âm thanh vô cùng êm tai. Ánh nến lập lờ khiến chiếc bóng của nữ tử cũng lay động.

Nét xao động nơi đáy mắt Thiếu đế đã thu lại, giọng nói vang lên vô cùng bình tĩnh, không biết là mừng hay giận: “Tứ muội của trẫm cũng đến tuổi xuất giá rồi.”

Hôm sau, Hoàng đế triệu kiến Dương Ngự thừa vào ngự thư phòng.

Chỉ sau một tuần hương, một đám thị vệ đã nối đuôi nhau đi vào rồi áp giải Dương Ngự thừa vào thẳng thiên lao.

Dương phi vừa hay tin này, sợ hãi đến hoa dung[4] thất sắc.

[4] Hoa dung: khuôn mặt xinh đẹp như hoa.

Nghe đồn Dương Ngự thừa kháng chỉ, không nghe lệnh ban hôn.

Dương phi muốn đi cầu xin nhưng lại bị Trung thường thị[5] cho hay, Hoàng đế không gặp ai hết.

[5] Một chức quan thời Tây Hán, đa phần là do hoạn quan đảm nhiệm, chuyên việc hầu hạ bên cạnh hoàng thượng – DG.

Lệnh Viên vừa về đến cung Thịnh Diên, thái giám Trương Thạch đã hoang mang chạy ra bẩm báo, Đoan phi đã chờ trong cung rất lâu rồi.

Thị nữ đi tới vén bức rèm châu sang một bên, Lệnh Viên mặc chiếc váy gấm màu trắng dài chấm đất nhẹ nhàng bước vào. Phía sau bức bình phong, Đoan phi nhìn thấy Đại trưởng công chúa tới, vội vàng đứng dậy, bước lên phía trước: “Công chúa, xảy ra chuyện lớn rồi, Hoàng thượng nhốt Dương Ngự thừa vào thiên lao rồi.”

Lệnh Viên hơi cau mày, bình tĩnh hỏi: “Chuyện là thế nào?”

Đoan phi từ từ kể lại việc Dương phi thay Dương Ngự thừa cầu thân Công chúa Vĩnh Huy. Hai hàng lông mày của Lệnh Viên dần dần ra, hồi lâu sau, nàng bỗng cười nhạt một tiếng.

Phía bên ngoài, tiếng bước chân đột ngột vang lên, sắc mặt

Dương phi trắng bệch, vừa nhìn thấy Lệnh Viên liền khóc sụt sùi, nói: “Công

chúa, xin người hãy cứu ca ca của thần thiếp!”

Gót sen nhẹ nhàng bước tới, Lệnh Viên vung tay đánh mạnh, một cái tát giòn tan giáng xuống mặt Dương phi. Cặp mắt Dương phi bỗng mở to, nhưng không dám nói năng gì, chỉ nghe giọng nói lạnh lùng của nữ tử kia vang lên: “Người cho rằng người có bao nhiêu bản lĩnh, lại dám mưu đồ cướp người bên cạnh bản cung?”

Dương phi loạng choạng bám lấy chiếc bàn được điêu khắc tinh tế từ gỗ lê phía sau lưng, hoảng sợ nói: “Công chúa hiểu lầm rồi, thần thiếp chỉ muốn xin một mối nhân duyên tốt cho ca ca mà thôi!” Lòng ngực nàng ta đập phồng dữ dội, mặt cúi gằm, không dám nhìn thẳng vào nữ tử trước mặt.

Lệnh Viên khẽ cười lạnh lùng, lời nói trúng ngay vào tâm tư

Dương phi: “Người xưa nay có quan hệ rất tốt với Công chúa Vĩnh Huy, muốn Dương Ngự thừa cưới nó chẳng qua là để lôi kéo một chỗ dựa, người cho rằng bản cung không biết hay sao?” Dương Ngự thừa là người của nàng, y và Dương phi trước giờ chưa từng đi chung một con đường.

Dương phi nhập cung đã mấy năm nay, luôn mong vị ca ca tay nắm trọng quyền kia có thể làm việc cho mình.

Gương mặt Dương phi như tro tàn, không thốt ra được câu nào nữa.

Đoan phi đứng phía sau không nói một lời, chẳng bao lâu sau đã thấy Đại trưởng công chúa diện một bộ váy lông lầy, lẳng lẳng cất bước ra ngoài.

Dây thường xuân rủ xuống hai bên dãy hành lang vắng vẻ, bên cạnh là một hồ nước trong veo với những gợn sóng lăn tăn. Thỉnh thoảng có mấy con cá nổi lên mặt nước, nghe thấy tiếng người đi tới, chúng lại vội vã lặn xuống đáy nước sâu.

Thân thể của đương kim Hoàng thượng yếu đuối, xung quanh tấm cung phải đặt lò sưởi quanh năm nên bốn mùa đều ấm áp, dù là ở trong cung thì đây cũng có thể coi là một chốn xa hoa đặc biệt.

Điện Tuyên Thất này, trước giờ Lệnh Viên chỉ đến hai lần.

Lần đầu tiên là vào năm Thánh Vũ thứ mười bốn, nàng được gả cho Thẩm Ngọc Trì, đến đây để tạ ơn. Khi đó, bệnh tình của hoàng huynh đã hết sức nguy kịch, khi nàng vào trong, chỉ thấy y yếu ớt nằm trên long sàng[6], Thôi Hoàng hậu bầu bạn bên cạnh, khuôn mặt tràn đầy vẻ bi thương. Nàng bước đến khấu đầu tạ ơn, ngoài ra không nói thêm gì khác. Từ đầu đến cuối, hoàng huynh chỉ đưa bàn tay gầy khô của y lên một chút, sau đó Thôi Hoàng hậu liền lên

tiếng mời nàng ra ngoài.

[6] Long sàng: giường của vua.

Lần thứ hai là vào năm Càn Ninh thứ sáu, nàng từ Hàm Lăng trở về, được phong làm Ngự hoàng Giám quốc Đại trưởng công chúa, nhận sự triều bái của trăm quan. Thiếu đế xưng bệnh không ra, nàng từ trên triều trở về, hay tin liền tới thăm bệnh. Cậu thiếu niên yếu ớt đó mới mười lăm tuổi, trên người mặc chiếc áo gấm thêu hình rồng vờn mây, ánh mắt mỗi một hơi ngược lên, lọt vào đáy mắt nàng, bên trong tràn đầy vẻ hoài nghi và xa cách...

3. Chương 3

Trong điện, cửa sổ đóng chặt, bốn phía đều buông rèm, bên trong tràn ngập khói thơm, ngưng thần cảm nhận, không nồng không hắc, cảm giác thư thái thấm vào tận tim.

Có bóng người vội vã chạy ra từ phía sau lớp màn mỏng, một khuôn mặt xuất hiện, thì ra là Trung thường thị Vương Đức Hỷ.

Hắn cất bước nhanh hơn rồi khom người quỳ xuống trước mặt

Lệnh Viên, cung kính nói: “Nô tài xin thỉnh an Công chúa!”

Lệnh Viên không nhìn hắn, lạnh lùng hỏi: “Hoàng thượng có ở đây không?”

“Hoàng thượng vừa từ ngự thư phòng trở về nên hơi mệt, bây giờ đang ngủ.”

Lệnh Viên cười nhạt một tiếng.

Trung thường thị chỉ cảm thấy có một trận gió mát phớt qua, thân hình yếu diệu kia đã bước về phía trước. Hắn vội vàng xoay người, kêu lên: “Công chúa, Hoàng thượng còn chưa tỉnh.”

Nữ tử hơi cúi đầu, ánh mắt dần dần liếc về phía Trung thường thị. Khi hắn còn đang ngẩng ra, nàng đã vén bức rèm màu đỏ, tha thướt bước vào trong.

Ngọc Trí và Anh Tịch đều dừng bước chân, lặng yên chờ bên ngoài điện Tuyên Thất.

Tới khi mùi thơm thoang thoảng trên người nữ tử trước mặt dần biến mất, Trung thường thị mới giật mình, vội vàng ngược mắt nhìn lên, nhưng rốt cuộc vẫn không dám cất bước vào trong điện.

Tấm rèm châu làm từ bạch ngọc rủ xuống, bên ngoài cửa sổ có tiếng nước chảy róc rách nghe như tiếng nhạc của thiên nhiên, thỉnh thoảng lại có chim chóc bay qua bay lại. Vị Đế vương trong màn dường như đã ngủ say, không

hề động đây.

Lệnh Viên đi tới, đứng trước màn.

Theo những bước chân của nàng, một làn gió nhẹ thổi tới làm tấm màn khẽ lay động, khuôn mặt tuấn tú của nam tử bên trong thoáng lộ ra.

Bàn tay thon nhẹ nhàng vén bức màn ra, Lệnh Viên lẳng lặng ngồi xuống bên mép long sàng. Thiếu đế vẫn nhắm chặt hai mắt, sự ầm áp trong phòng khiến hai bờ má y ánh lên một màu hồng rất ưa nhìn, nhưng trên đôi môi mỏng có thể thấy nét nhợt nhạt và tiêu tụy. Kể từ khi Lệnh Viên gặp y lần đầu đến giờ, dường như chưa bao giờ thấy y khỏe mạnh.

Đôi hàng mi dài, đen nhánh như hai chiếc quạt, lại tựa như hai cánh bướm màu đen, còn sống mũi cao, thẳng tắp kia thực giống như tuyết tác của đấng tối cao, nổi bật trên khuôn mặt có phần thiếu sức sống.

Lệnh Viên chưa từng ở gần Thiếu đế như vậy, cũng chưa từng lặng lẽ ngắm nhìn y thế này, y có giống Tiên hoàng không nhỉ?

Tiên hoàng tuy là huynh trưởng của nàng, nhưng từ nhỏ nàng đã ở trong chùa, đến năm mười ba tuổi mới về cung nên chỉ gặp nhau có vài lần, quả thực nàng chẳng có ấn tượng lắm.

Vậy thì, giống Thôi Hoàng hậu sao?

Trong mắt thoáng có mấy tia xao động, nàng cũng không nhớ rõ nữa rồi.

Duy chỉ có dung mạo của mẫu hậu là nàng vẫn khắc ghi trong lòng, nhìn kĩ, giống, nhưng dường như lại có chỗ nào đó không giống lắm.

Trong cặp mắt đen láy đó, trước giờ dường như luôn ẩn chứa quá nhiều tình cảm, khiến Lệnh Viên bất giác như nhìn thấy sự xa cách và nghi hoặc đã từng xuất hiện bốn năm về trước.

“Trẫm thật sự dễ nhìn như vậy sao?”

Một giọng nói trầm ấm kèm theo nét cười bỗng vang lên, chiếc áo bào trước mắt hơi động đây, vị thiếu niên Thiên tử đã chống tay ngồi dậy trên long sàng.

Lệnh Viên không khỏi kinh ngạc, ánh mắt thu về từ trong cặp mắt đen láy mà sâu đến vô tận kia, nàng không phát hiện ra y đã mở mắt từ lúc nào. Cúi đầu cười khẽ, để mấy lọn tóc trượt nhẹ qua những ngón tay thon dài, mảnh khảnh, Lệnh Viên thấp giọng nói: “Là vì thấy Hoàng thượng đã trưởng thành hơn xưa rồi.”

Trong lời nói rõ ràng còn có ý tứ khác.

Dường như Thiếu đế chẳng hề để tâm, y ngồi xếp bằng, đối

diện với Lệnh Viên, trong giọng nói còn có chút uể oải: “Cô cô đúng là khách quý của điện Tuyên Thất này đây!”

Giọng nói của Thiếu đế vọng ra từ trong màn, có chút mỗi một nhưng lại vô cùng rõ ràng.

Lệnh Viên cười dịu dàng, nói: “Không phải Hoàng thượng đang chờ cô cô tới sao?”, nói rồi nàng liền ngoảnh đầu lại, trên chiếc bàn tròn làm bằng gỗ lim phía sau lưng đã được chuẩn bị sẵn đồ điểm tâm và hoa quả, khi nàng bước vào thì đã nhìn thấy rồi.

Thiếu đế hơi ngược mắt lên, liếc nhìn dung nhan tuyệt đẹp của nữ tử trước mặt, sau đó nhanh nhẹn xoay người đứng dậy, đưa tay ra trước mặt Lệnh Viên, tươi cười, nói: “Xem ra cô cô đã có chuẩn bị sẵn rồi mới tới đây.”

Giọng Thiếu đế rất nhẹ nhàng, lại đứng lúc bên ngoài có con chim bay qua, làm vang lên một loạt những tiếng “lạch phạch”, nếu không nghe kĩ thì gần như không thể nghe thấy. Lệnh Viên chỉ khẽ cười một tiếng, đưa tay ra, mấy ngón tay thon nắm lấy bàn tay y rồi vịn vào đó mà đứng dậy.

Nhẹ nhàng cất bước qua tấm thảm trải sàn bằng da hổ, bên tai vang lên tiếng bức rèm châu khẽ va chạm “ting tang”, Lệnh Viên ngược mắt lên nhìn, thấy y đã khom người kéo một chiếc ghế ra cho mình, nơi đáy mắt ẩn chứa nét cười: “Mời cô cô!”

Lệnh Viên mỉm cười ngồi xuống, dịu dàng nói: “Thời gian này Hoàng thượng lại gầy hơn rồi, những việc không quan trọng cứ giao cho người dưới đi làm là được.”

Thiếu đế cười, đáp: “Người dưới đâu có tận tâm được như cô cô. Bao nhiêu năm nay, nếu không có cô cô, trẫm đã không có ngày hôm nay rồi.” Y dừng lại một chút rồi lớn tiếng hô: “Dâng trà!”

Một cung nữ ngự thị^[1] lập tức bước vào, nhưng cũng không dám ngược mắt lên, sau khi dâng trà liền vội vã lui ra ngoài.

[1] Cung nữ ngự thị tức cung nữ chỉ chuyên hầu hạ hoàng đế - DG.

“Cô cô hãy nếm thử xem!” Y nhấp một ngụm trà rồi nhắm hờ đôi mắt, tựa như đang từ từ thưởng thức những dư vị bên trong.

Lệnh Viên cũng cúi đầu, khẽ nhấp một ngụm, không đậm không nhạt, trong miệng còn lưu lại hương thơm, quả nhiên là trà ngon.

Thiếu đế vẫn khẽ mỉm cười: “Dương phi nói, đây là trà Dương

Ngự thừa tặng cho nàng ấy, lại dùng nước tuyết cất đủ ba năm để pha, nhìn đáng

về cô cô, chắc cũng cảm thấy nó không tệ đúng không?”

Nàng còn chưa lên tiếng, y đã nhắc đến trước rồi.

Lệnh Viên đây nấp chén trà, nhìn thẳng vào vị Thiếu đế trước mặt, hơi nheo mắt, cất giọng bình tĩnh: “Vậy Hoàng thượng muốn làm thế nào đây?”

Y vẫn đang thưởng trà, nhưng lại tò mò cất tiếng: “Sao cô cô lại tới hỏi trẫm? Dương Ngự thừa đã dám kháng chỉ, tất nhiên phải xử theo tội danh kháng chỉ rồi. Pháp kỷ mà không nghiêm, trẫm cũng khó có thể bình phục thiên hạ. Đây cũng là điều cô cô đã dạy trẫm.”

Hay cho câu: “Pháp kỷ không nghiêm, khó có thể bình phục thiên hạ.” Đôi mắt Lệnh Viên thoáng xao động, Thiếu đế càng lúc càng cười lớn, nàng hơi cúi xuống, cất tiếng gọi: “Thế Huyền!”

Rốt cuộc nàng cũng gọi tên mụ của Thiếu đế rồi.

Thế Huyền, khắp thiên hạ rộng lớn, chỉ có mình nàng từng gọi cái tên này.

Thiếu đế vẫn nhớ như in năm đó, Thái hoàng thái hậu bí mật triệu Trưởng công chúa về kinh, giao toàn quyền triều chính vào tay nàng. Từ đó đến nay, nàng chưa từng gọi tên y thêm lần nào nữa, mà luôn chỉ có hai chữ lạnh lùng – Hoàng thượng.

“Hà hà...” Thiếu đế không kìm được bật cười, chiếc chén sứ vẽ màu thủ công chậm rãi xoay tròn trên những đầu ngón tay, trong giọng nói của y mang theo vẻ giễu cợt: “Trẫm không biết tại sao một Dương Ngự thừa nhỏ bé cũng có thể khiến cô cô trở nên như vậy? Bây giờ cô cô đang dùng thân phận trưởng bối để ép trẫm ư?”

“Thế Huyền, ta không phải kẻ địch của cháu.” Nàng chăm chú nhìn vào mắt y, từ sau khi Thái hoàng thái hậu qua đời, nàng và y vẫn luôn đối đầu đến tận bây giờ. Nhưng nàng không phải kẻ địch của y.

Nét chân thành chan chứa nơi đáy mắt Lệnh Viên khiến trái tim Thế Huyền xao động. Y bỗng cau mày, đứng dậy nói: “Đã như vậy, sao cô cô không giao quyền lực, để trẫm đích thân chấp chính!”

Lệnh Viên giật mình, vội vàng cất tiếng: “Đích thân Hoàng thượng chấp chính là chuyện sớm muộn mà thôi, chỉ cần Hoàng thượng lập con trai của Đoan phi làm thái tử...”

“Cô cô cảm thấy tính mạng trẫm không còn được lâu nữa sao?”

Y hậm hực hỏi.

“Thế Huyền...” Lệnh Viên cũng cảm thấy Thiếu đế còn trẻ, lập

thái tử bây giờ có lẽ là quá sớm, nhưng Thái hoàng thái hậu trước lúc lâm chung đã dặn dò, chỉ như vậy mới có thể cho y đích thân chấp chính. Lệnh Viên tuy không biết tại sao lại như vậy, nhưng cũng chỉ có thể ghi nhớ kĩ chuyện này.

Thế Huyền cười giễu cợt: “Rốt cuộc cô cô cũng giống bà ta thôi!”

Lệnh Viên đứng bật dậy, lớn tiếng quát: “Nói xằng bậy! Hoàng tổ mẫu của Hoàng thượng xưa nay luôn muốn tốt cho Hoàng thượng thôi!”

Y thu lại nụ cười, nhìn nàng chăm chú, chậm rãi nói từng chữ một: “Muốn tốt cho trẫm mà lại không giao quyền cho trẫm, ép trẫm phải lập thái tử, rồi khiến mẫu hậu của trẫm phát điên hay sao?”

Ngoài kia, những ngọn gió lạnh băng không ngớt rít gào, tựa như không có điểm khởi đầu và kết thúc, tàn phá khắp nơi.

Đại trưởng công chúa từ điện Tuyên Thất đi ra, đứng bên cạnh hồ nước trong veo này rất lâu rồi. Anh Tịch không tìm được, bước tới khoác chiếc áo choàng cho nàng, thấp giọng nói: “Công chúa nên quay về, ở đây gió lớn, người nên chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Chẳng ai biết trong điện Tuyên Thất vừa xảy ra chuyện gì, mọi người chỉ thấy sắc mặt Công chúa không được tốt lắm, nhưng không ai dám hỏi lấy nửa câu.

Hoàng thượng và Công chúa tuy là cô cháu, bề ngoài luôn ôn hòa, khách sáo với nhau nhưng thực ra, hiềm khích giữa hai người lại vô cùng sâu sắc. Chuyện này bắt đầu từ lúc nào, e là trong cung chẳng ai có thể nói rõ được.

Lệnh Viên hơi ngược mắt lên, ánh mắt dừng trên một dải màu xanh giữa hồ, nàng khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng cất bước, lạnh lùng nói: “Đến thiên lao.”

Ngọc Trí cả kinh, thốt lên: “Hoàng thượng có lệnh, bất cứ người nào cũng không được đi thăm Ngự thừa đại nhân!”

Anh Tịch cũng muốn khuyên nhưng lại nghe Lệnh Viên khẽ nói: “Cái gọi là bất cứ người nào đó không bao gồm bản cung.”

Đoàn người cứ thế đi xa dần. Phía sau một gốc cây dễ ngựa,

Thiếu đế chấp tay sau lưng, đứng lặng lẽ với chiếc áo khoác mềm trên người.

Trung thường thị Vương Đức Hỷ đang chăm chú nhìn về hướng Đại trưởng công chúa vừa đi khuất, chợt nghe Thế Huyền nói: “Rốt cuộc đã đi rồi.”

“Đi đâu?”

Vương Đức Hỷ buột miệng hỏi, rồi mới biết mình lỡ lời. Hắn

muốn thỉnh tội, nhưng Thế Huyền đột nhiên bước về phía trước, khẽ nói: “Trẫm đến cung Chung Trữ thăm mẫu hậu một chút.”

Nữ tử đứng trước gương vận một bộ cung trang[2] màu đỏ, trên búi tóc cài một cây trâm ngọc càng tôn lên làn da trắng muốt của bà, lớp phấn son vừa khéo che đi những dấu vết thời gian lưu lại trên khuôn mặt xinh đẹp ấy. Nữ tử nhìn mình trong gương, nở một nụ cười si ngốc.

[2] Cung trang: trang phục trong hoàng cung.

Thế Huyền ngẩn ngơ đứng sau nữ tử ấy, đầu ngón tay trở cọ mạnh vào chiếc nhẫn ngọc đeo trên ngón cái.

Nhớ năm xưa, mẫu hậu uy phong đến mức nào? Nữ nhân được Thánh Vũ Đế sủng ái nhất, thân mẫu của Hoàng thái tử... Nhưng giờ đây, ai có thể nghĩ người phụ nữ điên khùng này chính là Thôi Hoàng hậu đứng đầu lục cung năm xưa?

Sau khi phụ hoàng băng hà, dường như tất cả đều thay đổi.

Ánh mắt Thế Huyền dần trở nên trầm lắng.

Thôi Thái hậu đưa tay chạm nhẹ vào cây trâm ngọc trên búi tóc, cười hỏi: “Thúy Lạc, người nói xem, bản cung trang điểm thế này, liệu Hoàng thượng có thích không?”

Cung nữ Oanh Hoan hầu hạ bên cạnh Thôi Thái hậu có chút sợ hãi, ngoảnh đầu sang liếc nhìn Thiếu đế, thấy y hơi cau mày rồi khoát tay một cái, Oanh Hoan vội vàng khom người lui ra ngoài.

Trong gương xuất hiện khuôn mặt anh tuấn của Thiếu đế. Ngón tay Thôi Thái hậu chợt dừng lại, bên khóe miệng xuất hiện một nụ cười: “Sao Hoàng thượng lại tới đây?” Bà ngoảnh lại, cười ngượng ngùng: “Nha đầu Thúy Lạc đó càng ngày càng to gan rồi, không ngờ lại dám không nói với thần thiếp!”

Thế Huyền đưa tay ra, giúp bà chỉnh lại chiếc trâm ngọc.

Cung nữ Thúy Lạc hầu hạ bà đã chết từ mười năm trước, nhưng mười năm trôi qua, bà vẫn coi Oanh Hoan là Thúy Lạc, còn y thì bị cho là phụ hoàng của y. Thế Huyền không cự lại mà ngồi xuống bên cạnh bà, nhẹ nhàng cất tiếng: “Dương Thượng Ngọc đã ngồi ở vị trí Ngự thừa rất lâu rồi, trẫm muốn mượn việc ban hôn lần này để trừ bỏ hắn.” Y biết trong lòng Dương Ngự thừa đã có người khác, ắt sẽ không tiếp nhận việc ban hôn, cho nên kháng chỉ chính là cái cớ thích hợp nhất. Chỉ là...

Trước mắt Thiếu đế dường như lại xuất hiện bóng dáng yếu đuối đó, bên tai vang lên những lời nói vừa rồi...

Y chậm rãi cười, nói: “Mẫu hậu có biết không, không ngờ cô

cô lại nói Dương Thượng Ngọc và cô cô đã ngầm định ở bên nhau suốt đời, cho nên y không thể lấy Vĩnh Huy! Trẫm cho rằng, bao nhiêu năm nay chỉ có Thẩm Ngọc Trì từng giành được trái tim cô cô, chẳng lẽ trẫm đã nhầm?”

Thôi Thái hậu tỏ ra nghiêm túc lắng nghe, nhưng ngay sau đó lại cười, nói: “Hoàng thượng chớ quên, hôm nay người đã đồng ý cùng thần thiếp đi xem việc học hành của Thái tử. Lần trước, thầy giáo đã khen Thái tử học giỏi, người còn nói sẽ có phần thưởng cho nó nữa đấy!”

Thế Huyền cười nhạt một tiếng, vẫn nói với giọng hờ hững:

“Trẫm vốn cho rằng cô cô không phải hạng nữ nhân chịu hy sinh hạnh phúc của mình để đổi lấy quyền lực, thì ra trẫm đã nhầm rồi.”

Thôi Thái hậu vừa nói vừa định đứng dậy: “Thần thiếp phải đi chuẩn bị chút đồ điểm tâm mà Thái tử thích ăn đã.”

Bàn tay Thiếu đế đang nắm tay bà ta không hề buông lỏng, bà ta lưu luyến đưa mắt nhìn y, đáy mắt tràn ngập thứ tình cảm dịu dàng, rốt cuộc cũng không đứng lên nữa: “Vậy thần thiếp sẽ ngồi với Hoàng thượng thêm một lát. Đúng rồi, mấy hôm nữa là ngày mừng thọ của Thái hậu, Hoàng thượng có ý gì hay thì nói với thần thiếp đi!”

Có lẽ vì nghe nhắc đến Thái hoàng thái hậu, ánh mắt Thế

Huyền lập tức trầm hẳn xuống, y không tiếp lời mẫu hậu mà vẫn nói chuyện của mình: “Trẫm đã đồng ý rồi, liệu cô cô có lấy Dương Thượng Ngọc thật không?”

Chẳng lẽ Đại trưởng công chúa lại chịu hy sinh sự tôn nghiêm của mình, chỉ vì muốn giữ tính mạng của Dương Thượng Ngọc?

Thiếu đế lại cau mày, nói: “Nhưng trẫm không cam tâm! Trẫm vốn có thể trừ bỏ Dương Thượng Ngọc, cô cô không yêu hẳn, tại sao phải làm như vậy? Mẫu hậu, người nói gì với trẫm đi!”

Thôi Thái hậu dường như bị y làm cho sợ hãi, cặp mắt mở to, nhưng ngay sau đó lại cười, nói: “Hoàng thượng việc gì phải tức giận, Thái tử vẫn còn nhỏ, thỉnh thoảng làm sai một vài chuyện thì cũng có sao đâu!”

Giọng nói của bà hết sức dịu dàng, còn tràn ngập tình thương yêu khiến trái tim đang xao động của Thế Huyền bình tĩnh trở lại. Y khẽ thở dài, mỗi lần y tới đây, hai người đều ngồi thế này, rồi bắt đầu một cuộc đối thoại chẳng ăn nhập gì với nhau. Rất nhiều lúc Thế Huyền nghĩ, nếu mẫu hậu vẫn còn tỉnh táo, chắc y sẽ không phải sống trong cảnh cô độc và trợ trọi như thế này.

Trong thiên lao, mọi thứ chìm trong tĩnh lặng.

Bỗng có một con chuột kêu “chít chít” chạy qua, rồi nam tử

đột nhiên quỳ xuống, làm sợi dây xích nặng nề phát ra những tiếng “leng keng” lạnh lùng. Lệnh Viên bất giác nhú chặt đôi mày, lắng nghe Dương Ngự thừa run rẩy cất tiếng: “Công chúa không nên như vậy!”

Ngay từ đầu, y đã ái mộ nữ tử đang đứng trước mặt này.

Mười năm đèn sách, ngày ngày vào triều, tất cả đều vì được ở gần nàng hơn một chút, tất cả đều vì cơ hội được cầu thân nàng.

Nhưng rốt cuộc y vẫn chậm một bước. Ngày đó, Thái hoàng thái hậu đích thân chỉ định phò mã gia, rồi chính Thánh Vũ Đế lại ban hôn. Trong mắt mọi người, nàng và Phò mã từng là một cặp tình nhân đẹp biết mấy. Cho nên y tự nói với mình rằng, đừng nên hy vọng hảo huyền nữa, y không thể đem lại hạnh phúc cho nàng, nhưng y có thể dốc sức phò tá Hoàng thượng, để nàng được sống trong cảnh thái bình, không phải ưu lo gì cả.

Đáng tiếc, Phò mã đã chết rồi.

Thái hoàng thái hậu còn đẩy nàng vào trung tâm quyền lực tối cao của Bắc Hán.

Y chẳng thể mang lại cho nàng điều gì, chỉ có thể một lòng một dạ trung thành.

Vị trí phò mã, trong lòng y hiểu rõ, từ đầu chí cuối chưa từng có khoảnh khắc nào dành cho y.

Quỳ trên nền đất ẩm ướt, lạnh băng nhưng lúc này, trong lòng

Dương Thượng Ngọc lại cảm nhận một sự ấm áp. Y khẽ cử động đôi tay đang mang xích sắt nặng nề, bình tĩnh nói: “Trong lòng Công chúa chắc cũng hiểu rõ, dù người có thể bảo vệ thân lân này, nhưng không thể bảo vệ thân mãi được. Điều Hoàng thượng muốn, hãn Công chúa hiểu rõ hơn bất cứ ai.”

Điều Thế Huyền muốn, không gì khác ngoài thực quyền ở Bắc Hán này.

Vì điều này, Thiếu đế đã cố gắng vượt qua vô số chông gai.

Dù là nàng hay Dương Ngự thừa, đều là những vật cản trên con đường y tiến về phía trước, y sẽ không tiếc bất cứ giá nào để trừ bỏ hai người.

Sóng mắt đung đưa, Lệnh Viên khẽ mỉm cười: “Nhưng bản cung muốn ngài sống.”

Giọng nàng trong trẻo, rõ ràng khiến đôi bờ vai Dương Thượng

Ngọc hơi run rẩy. Y không kìm được khép hờ đôi mắt, khẽ nở một nụ cười tự giễu:

“Thần từ chối cưới Công chúa Vĩnh Huy vì không muốn hủy hoại cuộc đời nàng ấy, trong lòng thần từ lâu đã có người khác rồi. Thần từ chối cưới Đại trưởng công chúa người, cũng là vì không muốn hủy hoại cả cuộc đời người.”

Nguồn-ebooks: .luv-ebook.com

Bởi vì người trong lòng nàng không phải là y.

“Thần không muốn Công chúa phải hối hận cả đời!”

“Bản cung sẽ không hối hận!” Lệnh Viên hồ hững trả lời.

Người đang quỳ dưới đất khẽ nở nụ cười thê lương, lưng vẫn

khom hẳn xuống: “Công chúa hà tất phải lừa mình, lừa người như thế...”

Chưa nói xong, bên ngoài chợt có tiếng bước chân vọng đến.

Một gã thái giám vừa thở dốc vừa bước tới dâng lên một bức

thư. Anh Tịch tò mò đưa mắt liếc nhìn, chỉ thấy trên bức thư đó có một miếng

ngọc nhỏ. Đó là mảnh ngọc do Thánh Vũ Đế ban tặng nhân dịp sinh nhật mười tuổi

của Công chúa, được làm từ ngọc Hòa Điền hảo hạng, khắp thiên hạ chỉ có hai

miếng, một được ban cho Đại trưởng công chúa, miếng còn lại được ban cho Công

chúa Hân Huy bị gả đến tận Nam Việt.

Mà miếng ngọc của Đại trưởng công chúa, nếu Anh Tịch nhớ

không nhầm, hôm cuối cùng ở chùa Ngọc Tuyền, Đại trưởng công chúa đã tặng nó

cho tiểu công tử nhà họ Bùi ở Khương Châu.

Anh Tịch hơi nhướn mày, Bùi lục thiếu gia đã đến Thịnh Kinh

rồi sao?

4. Chương 4

Thứ mùi lạnh lẽo của thiên lao đã lan tỏa khắp không gian.

Ngọc Trí lặng lẽ kéo ống tay áo của Anh Tịch, thấp giọng

hỏi: “Là Bùi thiếu gia sao?”

Anh Tịch khẽ gật đầu, nhìn thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của

Ngọc Trí đầy vẻ kinh ngạc. Anh Tịch cũng cảm thấy kinh ngạc không kém, Bùi lục

thiếu gia đó là con trai nối dõi của nhà họ Bùi, lại là con bà cả, cũng là nam

đinh duy nhất. Do đó, nhà họ Bùi hết sức yêu thương, chiều chuộng y, khi Bùi

lão thái gia còn tại thế đã đích thân đặt tên cho y là: Vô Song.

Độc nhất vô nhị, thiên hạ vô song.

Bùi phu nhân khi sinh y, vì khó sinh mà chết, đúng lúc việc

làm ăn của nhà họ Bùi lâm vào cảnh khó khăn. Thầy tướng nói, trời định nhà họ

Bùi vốn không có con kế nghiệp, bây giờ có con như vậy là do trời cao thương

xót, nhưng nhất định phải gửi đứa con này vào chùa để tu hành, chỉ như vậy mới

có thể hóa giải nguy nan cho Bùi gia.

Hơn nữa, trước năm hai mươi tuổi, y không được ra khỏi chùa,

cũng không được gặp ai.

Anh Tịch và Ngọc Trí từ lâu đã muốn được nhìn thấy khuôn mặt thật của vị Vô Song thiếu gia này, bây giờ nghe nói y đã tới Thịnh Kinh, bất giác cả hai đều cảm thấy vô cùng tò mò.

Lúc này, trong Vân Lai khách điểm, người ra kẻ vào nườm nượp, vô cùng náo nhiệt.

Đám tiểu nhị không ngừng hò hét, chạy tới chạy lui hầu hạ từng bàn, rất bận rộn. Ông chủ có vẻ buồn bực, tính toán bằng chiếc bàn tính trước mặt. Ngoài cửa có một bóng dáng yếu điệu bước vào, thoang thoảng mùi hương khinh la thanh nhã. Chẳng rõ ai đã “ồ” lên một tiếng, khi ông chủ ngược mắt nhìn lên, liền ngây người.

Vân Lai khách điểm là quán trọ hàng đầu ở Thịnh Kinh, ông chủ tự thấy mình gặp các bậc quan viên hiển hách cũng nhiều, nhưng chưa từng thấy nữ tử nào xinh đẹp đến vậy. Vẻ đẹp của nàng không phải sự nhu mì như các nữ tử bình thường, mà ẩn sau nét điềm đạm còn có vẻ sắc bén khiến người ta không dám nhìn thẳng. Ông chủ vội vàng cười một tiếng, đi vòng tới nghênh đón: “Tiểu thư, muốn ở trọ sao?”

Ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua những người trong đại sảnh một lượt, rồi Lệnh Viên hơi cau mày, thấp giọng nói: “Tìm người. Bùi Vô Song.”

Giọng nói trong trẻo của nàng vừa mới dứt đã nghe thấy một giọng nói rần rở, mạnh mẽ vang lên từ phía trước: “Kiều cô nương!”

Kiều Nhi là tên mụ của nàng, trên đời này, ngoài mẫu hậu thì chỉ có duy nhất một người từng gọi nàng như thế.

Anh Tịch nhìn thấy nam tử đang đứng bên cửa, lập tức nở nụ cười với y, rồi quay sang nói khẽ: “Tiểu thư, là Bùi Nghị.”

Nam

tử đó mặc bộ đồ màu xanh sẫm, một tay vén bức rèm nặng nề lên, lúc này đang đứng bên cạnh cửa nhìn bọn họ.

Bùi Nghị họ Bùi, nhưng lại không phải người nhà họ Bùi. Nghe nói vào một mùa đông giá rét, Bùi lão gia phát hiện thấy một đứa bé sắp chết đói trước cửa nhà, liền tốt bụng thu nhận, đồng thời sinh lòng thán phục vì nghị lực của y, nên đã đặt tên là Bùi Nghị. Về sau, y một mực đi theo hầu hạ Bùi Vô Song.

Ngọc Trí hơi ngẩn người, liền thấy bóng người trước mặt bỗng di chuyển, nàng ta cũng vội vàng cất bước cùng Anh Tịch đi sát theo sau Lệnh Viên.

Bức rèm nặng nề hạ xuống, ngăn cản những làn khí lạnh phía

sau lưng.

Không khí bên trong khác hẳn so với ở đại sảnh bên ngoài, ấm áp như mùa xuân. Điểm đặc biệt ở Vân Lai khách điểm chính là chỗ này, nơi hậu uyển có một dòng suối nước nóng thiên nhiên chảy qua. Trúc dẫn đường, đá phủ lối, những phiến lá trúc xanh biếc dập dờn giữa dòng suối nước nóng từ từ chảy đi, tỏa ra mùi trúc thoang thoảng, khiến người ta say đắm.

Nghe nói đây là nơi được các văn nhân mặc khách vô cùng yêu thích, nhưng Lệnh Viên lại chưa đến bao giờ. Có điều, mới đi được mấy bước, trên người nàng đã túa một lớp mồ hôi. Ngọc Trí lập tức giúp nàng cởi chiếc áo choàng trên người rồi ôm vào lòng, Lệnh Viên ngoảnh sang nói với Bùi Nghị: “Sư thúc cũng thực biết hưởng thụ.”

Bùi Nghị cúi gầm mặt, trả lời một câu chẳng ăn nhập chút nào: “Thiếu gia đến kinh thành đã được mấy ngày rồi.”

Chỉ một câu nói đã khiến đôi hàng lông mày của Lệnh Viên hơi dân ra, nếu không phải đã đến mấy ngày, làm sao Bùi Vô Song có thể tìm được một nơi thanh nhã như vậy? Nàng khẽ “ồ” một tiếng rồi không nói gì nữa.

Phía trước là một gian nhà tao nhã, cánh cửa trở hoa màu nâu sậm đang khép chặt, nhưng từ bên trong lại có tiếng đàn du dương vọng ra, kèm theo tiếng suối chảy róc rách, thấm vào lòng người.

Lệnh Viên dừng chân ngoài cửa, khẽ gọi hai tiếng. Trong nháy mắt, tiếng đàn đột nhiên dừng lại.

Nàng gọi y – sư thúc.

Ngay từ khi mới sinh ra, Lệnh Viên đã được đưa vào chùa Ngọc Tuyền, nàng luôn được phượng trọng trong chùa là Minh Viễn đại sư chiêu cố, và nàng cũng không tiếc gọi ông một tiếng sư phụ. Tuy Minh Viễn đại sư dùng đủ mọi cách ngăn cản nhưng vẫn không sao thay đổi được tiếng “sư phụ” của Lệnh Viên. Phụ hoàng, mẫu hậu của nàng có thể đưa nàng tới vùng đất xa xôi, hẻo lánh này, chẳng lẽ còn để tâm tới sự tôn nghiêm của một công chúa như nàng hay sao?

Vậy thì, gọi một tiếng “sư phụ” có gì không được?

Tuy nhiều năm đã trôi qua, nhưng mỗi lần nhớ lại chuyện cũ, Lệnh Viên vẫn không khỏi thâm cảm thán, nếu không có sự dạy dỗ tận tâm của sư phụ năm xưa, làm sao nàng có thể đối diện với biết bao ngày đêm dài đằng đẵng như bây giờ bằng một trái tim bình thản?

Trong chùa có rất nhiều sư huynh, nhưng đối với Lệnh Viên, chỉ có duy nhất một người là đặc biệt.

Y chính là sư đệ để tóc tu hành của Minh Viễn đại sư, Bùi Vô Song.

Vì lời nói của thầy tướng, Bùi Vô Song khi đó bị cấm túc trong một chái nhà ở phía sau chùa. Tuy đã cách biệt nhiều năm, nhưng Lệnh Viên vẫn còn nhớ từng chi tiết trên ô cửa sổ làm bằng gỗ đào chưa từng được mở, cùng với cánh cửa quanh năm đóng chặt của gian phòng.

Tình cảnh tương đồng tuổi ấu thơ khiến nàng không kìm được mà lại gần cánh cửa đó.

Nàng không thể đi vào, cũng không thể nhìn thấy vị công tử xấp xỉ tuổi mình kia. Chỉ có Bùi Nghị lạnh lùng nói với nàng, đó là tiểu sư thúc của nàng, pháp hiệu “Minh Thanh”.

Trước mắt nàng dần bị phủ một tầng sương mỏng, không khí trở nên ẩm ướt. Cánh tay đưa ra đẩy cửa khẽ dừng lại, cặp mắt trong veo khép hờ, trái tim nàng bỗng đập thành thạch. Nàng đã gọi y là sư thúc không biết bao lần, giữa hai người cũng có quá nhiều câu chuyện, nhưng ở cách nhau một khoảng gần như thế này, thì đây là lần đầu tiên.

Tiếng đàn lại vang lên du dương, trong lòng Lệnh Viên chợt xao động, rồi nàng hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng.

Thấy chiếc váy trước mặt đã biến mất sau bức màn, hai thị nữ cũng định bước vào theo nhưng lại bị Bùi Nghị ngăn lại: “Xin hai cô nương hãy chờ bên ngoài một lát.”

Anh Tịch vội vã đưa tay định đẩy cánh tay y ra, nôn nóng nói: “Sao thế được? Ta phải vào đó hầu hạ tiểu thư.” Đôi mắt thị lăm lét nhìn vào trong, thầm nghĩ, suốt dọc đường mình muốn được nhìn thấy khuôn mặt thật của vị công tử kia, bây giờ làm sao cam tâm bị ngăn lại ở bên ngoài như thế? Cánh tay đang ngăn bọn họ rần rỗi mà mạnh mẽ, không dễ dàng bị lay động.

Bên trong, từng lớp màn che lần lượt bị gạt ra.

Gian phòng nằm ngay giữa dòng suối nước nóng, thiết kế này có thể nói là hợp lý vô cùng, những lớp màn che cản lại hơi nước, bước vào trong, hoàn toàn không còn cảm giác ẩm ướt và khó chịu nữa.

Tấm màn che mờ ảo, ánh sáng ôn hòa, tiếng đàn êm dịu, tất cả hòa vào nhau trong căn phòng khiến người ta cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Bước tới trước bức màn mỏng cuối cùng, bóng dáng của nam tử kia đã thoáng ẩn thoáng hiện.

Lệnh Viên đưa tay vén màn.

Tiếng đàn vẫn không dừng lại.

Cuối cùng nàng đã nhìn thấy y, nam tử mà Bùi lão thái gia cho là thiên hạ vô song.

Tấm áo bào rộng màu ngà khoác trên một thân hình cao lớn, khúc nhạc còn chưa hết, y vẫn đang chăm chú gảy đàn. Ống tay áo rộng không ngừng đưa lên hạ xuống, đôi bàn tay khéo léo nhảy múa trên những sợi dây đàn tạo ra những âm thanh tuyệt diệu.

Ánh mắt Lệnh Viên vô cùng sắc bén nhưng cũng không thể nhìn rõ khuôn mặt ẩn sau lớp vải sa bên dưới chiếc nón kia.

“Ngồi!”

Chỉ một chữ gọn gàng, ngắn ngủi, chẳng thể nghe ra bên trong có ý gì.

Lệnh Viên bước lên phía trước, nhìn thẳng vào y, cười khê:

“Chẳng lẽ sư thúc định nói với ta rằng, bây giờ người vẫn chưa đủ hai mươi tuổi ư?”

Y vẫn tỏ ra rất ung dung: “Cớ sao lại hỏi vậy?”

Nàng khê cười, nói: “Chưa đủ hai mươi tuổi, không được ra khỏi chùa, không được gặp mặt người khác.”

Y cũng mỉm cười chữa lại: “Chưa đủ hai mươi tuổi, không được ra khỏi chùa. Kiếp này, không được gặp mặt người khác.” Tiếng đàn dịu nhẹ, chẳng thể nghe thấy chút dối trá nào ẩn chứa bên trong.

Lệnh Viên bất giác ngây ra, điều nàng biết vốn chỉ là nghe đồn từ miệng người khác. Đôi mày hơi cau lại, ánh mắt nàng vẫn chẳng di chuyển. Nàng hơi khom người, đặt miếng ngọc bội trong tay lên chiếc bàn trước mặt y, rồi hỏi: “Sư thúc có việc gấp gì vậy?”

Năm xưa, ở chùa Ngọc Tuyền, thân phận của Lệnh Viên luôn được bảo mật, chỉ có Minh Viễn đại sư biết rõ nội tình. Trong lần gặp cuối cùng trước khi rời khỏi chùa, nàng đã nói thật về thân phận của mình cho Bùi Vô Song biết, còn tặng y miếng ngọc này và hứa rằng, nếu y có việc gì cần, nàng nhất định sẽ cố hết sức để giúp đỡ.

Sau đó, nàng bị gả đến tận Hàm Lăng xa xôi, rồi tới khi trở về kinh nắm quyền trị quốc, Bùi Vô Song dường như đã hoàn toàn biết mất khỏi cuộc đời nàng, không lưu lại một chút dấu vết dù là nhỏ nhất.

Mười ngón tay thon dài đột nhiên dừng lại trên những sợi dây đàn, tiếng đàn cũng biến mất.

Y hơi ngược mắt lên, chậm rãi nói từng chữ một: “Người không

được lấy Dương Thượng Ngọc!”

Tiếng đàn như vẫn còn vương vất đâu đây, những bức rèm lất phất khiến hương trầm xao động.

Giọng nói trong trẻo ấy vang lên như một tiếng sấm giữa trời quang, vang vọng khắp khoảng không gian tĩnh mịch, có thể len sâu vào xương tủy người ta hơn cả tiếng đàn uyển chuyển kia.

Lệnh Viên thu lại tâm tư, ánh mắt như có thể nhìn xuyên qua lớp vải sa bên dưới chiếc nón kia. Nàng hơi ngẩn ra, hỏi bằng giọng lạnh lùng:

“Sao sư thúc biết chuyện này?”

Thế Huyền chờ đợi cơ hội này đã lâu, việc Dương Thượng Ngọc kháng chỉ y đã tuyên bố cho bàn dân thiên hạ biết, qua đó cắt đứt đường lui của Dương Thượng Ngọc. Nhưng việc Lệnh Viên nàng định lấy Dương Ngự thừa, Thế Huyền quyết sẽ không nói, vậy mà Bùi Vô Song vẫn biết.

Nàng nhìn đắm đắm về phía cặp mắt mông lung như ẩn chứa nét cười kia, trong lòng đầy nghi hoặc. Y cũng không hề tức giận, cất giọng bình tĩnh: “Nhiều năm không gặp, người vẫn như thế, cũng chỉ có Minh Viễn sư huynh mới lo lắng cho người thôi.” Y đưa tay cầm miếng ngọc Hòa Điền trước mặt, bàn tay còn lại khẽ vuốt rồi nói tiếp: “Ngự thừa đại nhân không chịu cưới Tứ Công chúa đương triều, theo lý mà nói thì đáng chém đầu. Cho dù trong lòng người không có hấn, nhưng cũng niệm tình hấn trung thành với mình bao năm nay mà ra tay cứu giúp. Tội kháng chỉ đâu phải tầm thường, người có thể dùng cách gì để cứu hấn đây?”

Y khẽ cười một tiếng, đôi môi mím chặt của nữ tử bị y nhìn thấy rõ ràng. Đôi môi mỏng khẽ hé ra, y chậm rãi nói từng chữ: “Chỉ có một cách duy nhất là lấy y thôi.”

Lệnh Viên thoáng nhú hai hàng lông mày. Nam tử trước mặt đã đứng dậy, thân thể y cao lớn như phát sáng lấp lánh theo ánh đèn lưu ly trong phòng.

Quả nhiên y rất hiểu nàng.

Sự nghi hoặc trong lòng dần dần biến mất. Sau khi mẫu hậu qua đời, nàng thậm chí còn không biết nên tin tưởng ai, nhìn thấy ai cũng phải dựng một tuyến phòng thủ quanh người.

Sự ảm áp và thoải mái của nơi này rốt cuộc cũng khiến trái tim Lệnh Viên bình tĩnh trở lại. Ánh mắt nàng dừng trên miếng ngọc trong tay Bùi Vô Song, hờ hững hỏi: “Sư thúc đến Thịnh Kinh chỉ vì chuyện này thôi sao?” Y trả lời bằng giọng kiên định: “Chỉ vì chuyện này.”

Đôi mắt ẩn dưới chiếc nón dường như đang phát sáng lấp lánh khiến trái tim Lệnh Viên hơi run rẩy, ánh mắt nàng nhìn về phía bức rèm màu nhạt buông thảng theo làn khói lãng đãng tỏa ra từ chiếc lò hương trên chiếc bàn bên cạnh. Mấy ngón tay thon nắm chặt ống tay áo, nàng nín thở, nói: “Nếu không như vậy, Hoàng thượng sẽ không chịu buông tha cho Dương Ngự thừa, ta không muốn y chết.”

Bùi Vô Song nói tiếp: “Không muốn hấn chết thì nhất định phải lấy hấn ư? Ta cứ nghĩ ngươi không phải kẻ hồ đồ!”

Trong lòng Lệnh Viên thâm kinh hãi, nam tử trước mặt lại nói tiếp: “Y ban hôn chẳng qua vì biết trước Ngự thừa đại nhân sẽ kháng chỉ, người trong lòng Ngự thừa đại nhân là ai, ngươi biết rõ hơn bất cứ người nào. Dương phi... chẳng qua chỉ là một kẻ ngu xuẩn mà thôi.”

Trước mặt Lệnh Viên, Bùi Vô Song chỉ dùng một chữ “y” để nói về Thiếu đế. Mà những lời vừa rồi, từng câu từng chữ đều như đâm thẳng vào trái tim Lệnh Viên.

“Y đã nắm chắc phần thắng trong tay, vậy mà ngươi còn định ném cả cuộc đời mình vào đó!”

“Không...”

Nơi đáy mắt nàng thấp thoáng nét hoảng hốt, những móng tay đã cắm ngập vào lòng bàn tay, đau đớn. Lệnh Viên không thể nhớ rõ lần cuối cùng mình thất thố thế này là từ bao giờ, tất cả vì tính mạng của Dương Thượng Ngọc, cũng vì ân oán giữa nàng và Thế Huyền.

Bùi Vô Song vẫn đứng lặng lẽ trước mặt nàng, giọng nói bình thản, nhưng khi lọt vào tai Lệnh Viên lại trở nên nặng nề vô hạn.

“Phò mã mắc bệnh qua đời đã nhiều năm, không ngờ trái tim ngươi cũng chết theo...”

Ngay cả việc lấy ai cũng chẳng để tâm.

Lời của y vừa dứt, chẳng rõ tại sao, ánh đèn trong phòng bỗng trở nên tối mịt, rồi sau đó ngọn lửa lại chợt bùng lên, khiến người ta hoảng hốt.

Câu chuyện năm xưa, người biết nội tình quả thực không nhiều. Ngoài mấy kẻ tâm phúc của Thái hoàng thái hậu ra, chỉ duy nhất Lệnh Viên biết rõ. Chẳng lẽ Phò mã chỉ đơn giản là mắc bệnh qua đời? Nhưng lúc này, Lệnh Viên không tiện nói ra.

Ban cái chết cho Phò mã, ép Thôi Hậu phát điên, khống chế

Thiếu đế, trong hoàng cung có bao nhiêu chân tình? Có bao nhiêu lương tâm? Rõ

ràng chỉ là một tòa địa ngục được phủ lên lớp vỏ xa hoa, hào nhoáng.

Lồng ngực Lệnh Viên phập phồng bất định, trong lòng nàng chứa chan muôn vàn suy nghĩ.

Tấm áo bào bên cạnh hơi lay động, bóng dáng cao lớn lặng lẽ xoay người về phía sau. Bùi Vô Song bỗng nắm chặt miếng ngọc trong tay, lạnh lùng nói: “Nếu Phò mã biết bây giờ người đang tự dày dọa mình như thế, ắt sẽ chết không nhắm mắt. Người muốn cứu Ngự thừa đại nhân, được thôi, nhưng không được dùng cách này. Nếu người lo sau này trong triều không có ai để dùng, sợ Hoàng thượng chuyên quyền, vậy cuộc thi Đình năm tới, ta sẽ tham gia.”

Những lời này, y nói khi quay lưng về phía nàng, hai bàn tay chắp sau lưng nắm chặt, giữa làn ánh sáng ôn hòa, ấm áp, chúng trở nên trắng bệch như có thể thấy cả xương.

Giọng nói hồ hững của nữ tử vang lên: “Sư thúc tham gia?”

Tham gia thế nào? Đội chiếc nón che mặt này mà tham gia ư?”

Trong lời của Lệnh Viên còn xen lẫn ý chế giễu, nhưng Bùi Vô Song biết nàng không nhằm vào mình, đó chẳng qua chỉ là sự căm phẫn của nàng đối với hiện thực tàn khốc mà thôi. Y cũng nhất thời ghen hờn, mùi hương khinh la thanh nhã bỗng ủa tới, Bùi Vô Song xoay người, dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía sau, vừa khéo nhìn thấy bóng dáng thon thả đó khẽ lao tới. Y nhích chân sang một bên, nhanh chóng tránh được.

Bốn mắt nhìn nhau. Ngay trước mặt là mấy ngón tay thon dài của Lệnh Viên.

Mấy bức màn sa mỏng khẽ lay động, không khí ấm áp tràn ngập căn phòng.

Ý đồ không thành, nhưng Lệnh Viên không tức giận, nàng chỉ mỉm cười, nói: “Ta nghĩ sư thúc cũng không phải người hủ lậu, lời của thầy tướng có thể tin được sao?”

Bùi Vô Song lùi về phía sau nửa bước, hé miệng định nói gì nữa, chợt nghe từ bên ngoài có những tiếng bước chân vọng lại.

Lệnh Viên cũng đưa mắt nhìn, liền nghe thấy giọng của Ngọc

Trí: “Tiểu thư, có tin gấp.”

Lệnh Viên thu ống tay áo, xoay người bước ra ngoài.

Người đưa tin là một thị vệ, hắn vừa mới tới thiên lao thì được biết Lệnh Viên ở đây, liền vội vàng đến ngay.

Đoan phi báo tin, Dương Ngự thừa đã đồng ý chuyện hôn nhân với Công chúa Vĩnh Huy.

Chiếc xe ngựa lao đi vun vút trên con đường vắng vẻ, Lệnh Viên ngồi ngay ngắn trong xe, hai mắt khép hờ, suy nghĩ về mọi chuyện. Dương Thượng Ngọc đồng ý, vì nàng nói nàng không muốn y chết, chẳng còn cách nào, y đành đồng ý.

Trong lòng Lệnh Viên thâm đau đớn, lại là một cuộc hôn nhân chính trị khiến người ta phải xót xa.

Cửa căn phòng từ từ bị đẩy ra, Bùi Nghị cung kính lùi sang một bên, thấp giọng hỏi: “Thiếu gia, Kiêu cô nương đi rồi, chuyện của người...” Bùi Vô Song hơi cụp mắt xuống, miếng ngọc Hòa Điền vô giá bị đẩy qua đẩy lại giữa những đầu ngón tay, y trầm giọng, nói: “Chuyện kết thúc rồi.”

“Thiếu gia... Sao thiếu gia biết?” Bùi Nghị thấy Bùi Vô Song cất bước ra ngoài, vừa định bước theo thì lại nghe y nói: “Bùi Nghị, mang đàn của ta theo.”

Khi Bùi Nghị ôm đàn ra ngoài, Bùi Vô Song đã bước đến ngoài hậu viện. Bùi Nghị đưa mắt liếc nhìn khung cảnh ồn ào xung quanh, rồi khoác cho Bùi Vô Song một tấm áo choàng dày, hỏi: “Thiếu gia còn muốn đi đâu?”

“Về phủ.” Y đến đây là để ngăn cản Công chúa Lệnh Viên lấy Dương Thượng Ngọc, y tuyệt đối không cho phép nàng làm như thế, chỉ là không ngờ chuyện này lại được giải quyết nhanh đến vậy.

Gió buổi hoàng hôn rất lạnh, dần dần còn xen lẫn những hạt băng, rơi xuống mái nhà phát ra những tiếng “lộp bộp”. Trong sân có bóng người đi lại rất nhanh, nhưng không ai nói năng gì cả.

Ngọc Trí đưa tay ra đón mấy hạt băng, thấy chúng vừa chạm vào tay liền tan chảy, giọng nói của Anh Tịch vang lên bên tai: “Tỷ cũng nghe rồi đấy, Bùi thiếu gia đến đây vì việc của Công chúa, trong lòng Bùi thiếu gia ắt là có Công chúa rồi. Phò mã gia ra đi cũng đã nhiều năm, bên cạnh Công chúa nên có một người tri kỷ thì hơn.”

Bao nhiêu năm nay, tuy Công chúa luôn ngồi trên cao nhưng trong cung điện này, thứ mà nàng có, ngoài quyền lực trong tay thì còn gì khác nữa đây?

Ngọc Trí nắm chặt bàn tay, quàng mắt đột nhiên ửng đỏ.

Anh Tịch không khỏi giật mình, vội vàng nói: “Tỷ đừng cả nghĩ, ý muội là Phò mã gia dù sao cũng đã ra đi khá lâu rồi, không thể bắt Công chúa ở vậy cả đời được. Công chúa còn trẻ như thế...”

Ngọc Trí hơi ngẩng lên, cố ép những giọt nước bên khóe mắt

không trào ra. Nàng ta khẽ cười, nói: “Ta không sao, ta cũng hy vọng Công chúa được hạnh phúc. Ca ca ta... mệnh bạc.”

Bên ngoài chợt có một người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ xuất hiện trong tầm mắt, cả hai cung nữ đều ngẩn ra, rồi vội vàng đứng dậy, sợ hãi hành lễ: “Nô tì thỉnh an Thái hậu!”

5. Chương 5

Trong căn phòng tịch mạch, bức rèm châu đột nhiên vang lên những tiếng va chạm giòn tan.

Đoan phi vội vàng kéo bóng người nhỏ xíu đó lại, giận dữ quát: “Chiêu Nhi, không được nghịch ngợm!”

Bàn tay nhỏ xíu của Chiêu Nhi vẫn nắm chặt bức rèm được làm từ những viên mã não màu đỏ sậm, miệng cất tiếng cười non nớt: “Mẫu phi, bức rèm châu đẹp thế này chỉ có thể nhìn thấy ở chỗ hoàng cô tổ mẫu thôi, Chiêu Nhi thích lắm!”

Lệnh Viên ngả người tựa vào chiếc sập quý phi, đưa mắt liếc nhìn chú bé, nghe thấy giọng nói non nớt đó liền bật cười: “Nếu Chiêu Nhi thích, cô tổ mẫu sẽ sai người mang nó đến cung của mẫu phi con, vậy có được không?”

“Hay quá!” Chiêu Nhi vui vẻ reo lên.

Đoan phi vội ôm con trai vào lòng, áy náy nói: “Công chúa, người không thể làm như vậy được.”

Đỏ sậm là màu sắc mà chỉ Trung cung[1] mới được dùng, bức rèm châu này ngày trước từng được treo ở tấm cung của Thái hoàng thái hậu khi bà còn tại thế, là vật mà Thái hoàng thái hậu vô cùng yêu thích. Về sau, Thái hoàng thái hậu qua đời, Đại trưởng công chúa bèn sai người mang đến đây làm kỷ niệm. Vì thân phận đặc biệt của Đại trưởng công chúa, việc này đã được Hoàng thượng ngầm ưng thuận, nhưng người ngoài nào có ai dám dùng màu sắc này?

[1] Trung cung là từ dùng để chỉ nơi ở của hoàng hậu, cũng là một cách xưng hô khác đối với hoàng hậu.

“Chiêu Nhi còn nhỏ, không hiểu chuyện, mong Công chúa đừng trách phạt.” Đoan phi cúi đầu, giọng nhún nhường.

Bao nhiêu năm nay, thực ra Đoan phi cũng không rõ tại sao

Thái hoàng thái hậu lại chọn mình. Tuy nàng là phi tần duy nhất đã có con trai, nhưng dù sao Hoàng thượng vẫn còn trẻ, sau này nhất định sẽ còn có những người con trai khác. Vậy mà Thái hoàng thái hậu lại dặn dò Đại trưởng công chúa nhất

quyết phải đưa con trai nàng lên làm thái tử. Đao phi đã mấy lần giật mình tỉnh mộng, sợ chuyện này không phải là sự thực. Bây giờ, tuy nàng đã yên tâm hơn, nhưng dù sao cũng vẫn phải cẩn thận, chỉ sợ mình sẽ để xảy ra sai sót trước mặt Đại trưởng công chúa.

Lệnh Viên không trả lời, chỉ đưa tay vẫy vẫy Chiêu Nhi.

Đứa bé bước lại gần, nàng đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ xíu, tròn xoe của nó, nhìn kỹ. Chiêu Nhi tuy vẫn còn nhỏ, nhưng gương mặt đã thấp thoáng những đường nét khiến Lệnh Viên cảm thấy quen thuộc vô cùng.

“Ngày càng giống Tiên hoàng.”

Tính cách của Thánh Vũ Đế ôn hòa, là người rất dễ gần gũi.

Chiêu Nhi cũng rất ngoan ngoãn, không ương bướng, nghịch ngợm chút nào.

Đao phi đứng cách đó chừng nửa trượng khẽ thở phào, chậm rãi cất bước đi tới, dịu dàng nói: “Đúng thế, Tiên hoàng ôn hòa, Thiếu đế sắc bén...” Lời vừa dứt, nàng lập tức ý thức được mình nói sai điều gì, bèn cắn chặt môi, nhất thời không biết phải làm sao.

Lệnh Viên vẫn đang tươi cười rạng rỡ, dường như không nghe thấy câu nói của Đao phi. Nàng đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt bầu bĩnh, hồng hào của Chiêu Nhi, khẽ nói: “Chiêu Nhi cũng sắp bốn tuổi rồi nhỉ?”

Đao phi sợ hãi đáp “vâng” một tiếng.

Lén đưa mắt quan sát nữ tử xinh đẹp trước mặt, trong lòng

Đao phi thầm cảm thấy tiếc nuối. Đại trưởng công chúa chỉ lớn hơn nàng hai tuổi, nếu Phò mã gia vẫn còn sống, chắc bây giờ Đại trưởng công chúa cũng có con rồi.

Tuy Lệnh Viên đang là Giám quốc Đại trưởng công chúa, bề ngoài oai phong vô hạn, nhưng xét trên thân phận một nữ nhân thì quả thực, nàng thê thảm vô cùng.

Chiêu Nhi có Đao phi, Đao phi cũng còn có Đại trưởng công chúa, nhưng bản thân Đại trưởng công chúa thì sao?

Chẳng qua chỉ là một nửa giang sơn như đang ở trong tay, cùng với một cuộc đời ảm đạm!

Bên ngoài chợt vang lên tiếng: “Thái hậu” đầy vẻ nôn nóng, kéo Đao phi trở về thực tại, nàng lập tức đưa mắt nhìn theo bản năng.

Thôi Thái hậu gạt bức rèm châu, loạng choạng bước vào, Ngọc

Trí và Anh Tịch đang vội vàng đuổi theo phía sau, nhưng lại không dám dùng sức kéo bà ta lại. Nữ tử đang ngồi trên sập mềm chậm rãi đứng dậy. Thôi Thái hậu từ ngày phát điên đến giờ luôn ở trong cung Chung Trữ tĩnh dưỡng, sao hôm nay lại

đột nhiên đến đây?

Đoan phi vội vàng khom người thỉnh an Thái hậu. Bà ta cũng chẳng thèm nhìn nàng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lệnh Viên, trầm giọng chất vấn: “Sao Công chúa lại ở đây? Hoàng thượng đã đồng ý cho Công chúa ở lại kinh thành không cần về Hàm Lăng sao?”

Lệnh Viên hơi cau mày.

Người trước mặt bỗng lao về phía trước, ánh mắt vô tình liếc qua Chiêu Nhi. Chiêu Nhi bị nhìn như thế không khỏi cảm thấy sợ hãi, liền nắm chặt lấy ống tay áo của Lệnh Viên, nép sát vào phía sau nàng. Lòng ngực phập phồng dữ dội, Thôi Thái hậu giận dữ nói: “Đây là con trai của cô và Thẩm Ngọc Trì? Hoàng thượng hồ đồ rồi sao, người quên mất lời dạy dỗ của Tiên hoàng rồi sao?” Bà ta vừa nói vừa bước tới định kéo Chiêu Nhi: “Các người nhất định phải rời khỏi Thịnh Kinh, lập tức quay về Hàm Lăng!”

“Thái hậu!” Sắc mặt Đoan phi trắng bệch, nàng bước tới khuyên can, không ngờ Thôi Thái hậu lại hằn học trừng mắt, lườm nàng một cái, mắng: “Ngươi là người của Thái tử, ở đây làm gì! Cẩn thận bản cung bảo Thái tử phết ngươi, mau cút đi!”

Bà ta đẩy mạnh Đoan phi một cái, Lệnh Viên cau mày, bước tới định đỡ Đoan Phi, không ngờ Thôi Thái hậu chợt đẩy thêm cái nữa khiến Lệnh Viên đứng không vững, Chiêu Nhi đang ôm nàng cũng theo đó ngã nhào. Cái đầu non nớt va phải chiếc bàn vuông làm bằng gỗ trầm hương, máu tươi lập tức chảy đầm đìa, lênh láng.

Từng làn khói mỏng vẩn vút bay lên từ chiếc lò hương mạ vàng. Trong phòng, bóng người thấp thoáng, tiếng bước chân không ngớt vang lên. Sắc mặt Lệnh Viên nặng nề, nàng đi vòng qua thái y ra ngoài.

“Công chúa, Điện hạ sao rồi?” Anh Tịch vội vàng bước tới, khẽ hỏi, Ngọc Trì cũng nắm chặt hai bàn tay, nơi đáy mắt tràn ngập vẻ lo lắng. Tình cảnh vừa rồi khiến tất cả mọi người đều vô cùng sợ hãi, lúc này, thỉnh thoảng vẫn nghe thấy những tiếng thút thít nghẹn ngào của Đoan phi ở trong phòng.

Lệnh Viên không trả lời, chỉ lẳng lặng bước qua hậu cửa. Sắc trời dần tối, mưa băng đã ngừng rơi, những hạt băng đã tan chảy trên mặt đất. Ngoài hành lang, mấy chiếc đèn lồng lắc lư theo gió, trên bãi đất trống bên ngoài, một bóng người gầy gò, nhỏ bé đang cúi đầu quỳ trong im lặng. Nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng đó, Oanh Hoan đột ngột ngước lên, nhìn thấy Lệnh Viên liền khóc lóc, nói: “Xin Công chúa tha mạng, là nô tì

không trông được Thái hậu, sau này nô tì không dám nữa! Xin Công chúa tha cho nô tì!” Văng trán không ngừng đập mạnh xuống nền đất lạnh băng, Oanh Hoan run rẩy, khóc lóc không ngừng. Nàng ta mới chỉ ngủ gật một lát, vậy mà Thôi Thái hậu đã biến mất, nàng ta hoảng hốt chạy ra ngoài tìm kiếm, lật tung cả cung Chung Trữ, nhưng không ngờ lại hay tin Hoàng trưởng tử^[2] xảy ra chuyện ở cung Thịnh Diên! Tuy nàng ta là người của Thái hậu, nhưng sau lưng Hoàng trưởng tử còn có Đại trưởng công chúa...

[2] Hoàng trưởng tử: con trai trưởng của vua.

Oanh Hoan sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch.

Lúc này, chợt nghe gã thái giám bên ngoài hô lên bằng giọng

the thé: “Hoàng thượng giá lâm!” Oanh Hoan kinh hãi ngoảnh đầu nhìn lại.

Chiếc cấm bào thêu hình rồng vờn mây chậm rãi tiến lại gần

giữa ánh đèn lồng dịu nhẹ. Trên khuôn mặt Thiếu đế chất chứa vẻ giận dữ, cặp

mắt không liếc nhìn ả cung nữ trên mặt đất lấy một cái. Đến khi Oanh Hoan khê

gọi một tiếng: “Hoàng thượng” đầy thê lương, đôi hàng lông mày của y mới hơi cau lại.

Mọi người trong sân đều vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Cặp mắt Thế Huyền vô cùng âm đạm, khi y nhìn về phía Lệnh

Viên, nàng có thể thấy rõ sự căng thẳng và âu lo trong mắt y.

Trung thường thị thấy y muốn bước vào phòng, liền chạy tới

định giúp y cởi chiếc áo choàng, nhưng vừa đưa tay lên thì đã nghe bên trong

vọng ra những tiếng bước chân dồn dập. Thái y Trần Miêu vội bước đi ra, nhìn

thấy nam tử trước mặt liền vội vàng quỳ xuống.

Không đợi hần mở miệng, Thế Huyền đã hỏi: “Chiêu Nhi sao rồi?”

“Bẩm Hoàng thượng, vết thương của Điện hạ khá sâu, hiện giờ đã cầm được máu, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày thì sẽ không có vấn đề gì.”

Bàn tay đang nắm chặt chiếc khăn tay của Lệnh Viên hơi buông

lỏng, không khí nặng nề xung quanh dường như đã tan biến hoàn toàn. Thế Huyền

khoát tay, lệnh cho thái y đi bốc thuốc, ánh mắt chăm chú nhìn vào bên trong,

vừa nhắc chân định bước vào phòng thì chợt dừng lại, quay người nói với ả cung nữ đang quỳ giữa sân: “Người quay về trước đi!”

Oanh Hoan nghĩ mình vừa nghe nhầm, thấy Thiếu đế thật sự

đang nhìn mình thì giống như nhận được một ân huệ vô cùng to lớn, vội vàng tạ

ơn rồi hoang mang bỏ chạy. Nhưng hai tay vừa chạm xuống mặt đất lạnh băng, thì

đã nghe Đại trưởng công chúa trầm giọng, nói: “Hoàng thượng đúng là có lòng

nhân từ, vì sự sơ suất của ả cung nữ này nên mới dẫn đến việc Hoàng trưởng tử bị thương, vậy mà người cũng không phạt!”

Oanh Hoan thầm kinh hãi, toàn thân mềm nhũn, phủ phục xuống đất.

Vẻ lo lắng nơi đáy mắt đã tan biến, giọng của Thế Huyền vô cùng bình thản: “Chẳng phải là không xảy ra chuyện gì lớn sao, cô cô còn muốn phạt thế nào nữa? Chẳng qua chỉ là một ả cung nữ mà thôi, hơn nữa người gây ra tai họa cũng không phải là ả, lẽ nào cô cô muốn phạt cả Hoàng thái hậu?”

Y nhìn thẳng vào mắt nàng, trong lời nói còn mang theo chút uy hiếp.

Giữa bầu không khí lạnh lẽo vang vọng tiếng cười cợt nhả của nam tử, nhưng lúc này, Lệnh Viên lại đang chấn động.

Y lập tức đến cung Thịnh Diên mà không đến cung Chung Trữ trước, vậy mà y còn nói trong lòng không có Chiêu Nhi!

Cổ đề nén nổi niềm vui trong lòng, giọng nói của Lệnh Viên vẫn ung dung: “Đáng phạt thì phải phạt, ta đã sai người canh chừng nghiêm ngặt cung Chung Trữ rồi, Thái hậu chỉ cần an tâm dưỡng bệnh là được. Người đâu, bắt Oanh Hoan lại.”

Những lời nói hờ hững ấy như lưỡi dao sắc đâm thẳng vào trái tim Thế Huyền, cặp mắt sâu thẳm của y bỗng mở to, một hồi lâu sau mới lạnh lùng cất tiếng: “Cô cô muốn cấm túc mẫu hậu của trẫm sao?”

Cơn giận dữ như bao trùm khắp cung Thịnh Diên, nhưng Lệnh Viên vẫn tỏ ra không hay biết: “Nói là cấm túc thì hơi quá, một phần cũng là vì sự an toàn của Thái hậu thôi.”

Đám thị vệ lập tức bước vào, nhưng vừa định áp giải Oanh Hoan đi, bên cạnh chợt có một bóng người lao tới, ống tay áo rộng vung lên, một gã thị vệ lập tức bị đẩy ngã, cặp mắt Thiếu đế trợn trừng, hằn học: “Ai dám động thủ?”

Đám thị vệ cả kinh, vội vàng quỳ xuống, ánh mắt lại lén liếc về phía Lệnh Viên.

Gió lớn dần, thổi tà váy dài bay lất phất.

Lệnh Viên thản nhiên cười, nói: “Chẳng qua chỉ là một ả cung nữ, lại đáng để Hoàng thượng phải như vậy hay sao?”

“Bao nhiêu năm nay, mẫu hậu của trẫm chỉ quen để ả hầu hạ!”

Thế Huyền vẫn còn nhớ rõ năm Oanh Hoan bị bệnh, y sai người của mình đến cung Chung Trữ hầu hạ, nhưng Thôi Thái hậu vì không tìm thấy Oanh

Hoan mà sợ hãi khóc lóc thảm thiết.

Cả cuộc đời này, e là mẫu hậu không thể rời cung nữ này rồi.

Thần thái lo âu của Thiếu đế hoàn toàn lọt vào mắt Lệnh

Viên, nàng chỉ hơi dời ánh mắt đi một chút, rồi hờ hững nói: “Hoàng thượng cũng có người cần phải bảo vệ, vậy mà lại không hiểu được tâm tư của cô cô.”

Hai bàn tay Thế Huyền đột nhiên nắm chặt, ý của Lệnh Viên là gì, y lại còn chẳng rõ hay sao?

Vương Đức Hỷ cả kinh ngược lên, thấy lồng ngực Thiếu đế phập phồng dữ dội, khuôn mặt tuần tú dần trở nên tái xanh.

Mọi người trong sân không ai dám nói câu nào, tất cả đều cảm thấy run rẩy, sợ hãi.

Một làn gió lạnh đột nhiên thổi tới, ngọn đèn lồng trong tay một ả cung nữ bị thổi tắt, thị bất giác khẽ kêu lên một tiếng, rồi vội vàng đưa tay lên che miệng, lùi về phía sau.

Những chiếc đèn lồng ngoài hành lang đung đưa bất định, từ đầu chí cuối, Thiếu đế vẫn lặng im, ánh mắt Lệnh Viên trở nên lạnh lẽo, rồi nàng nói thẳng: “Đã như vậy, Hoàng thượng cũng không có gì phải nói nữa rồi. Các người đừng ngây ra đó nữa, mau áp giải ả đi!”

“Cô cô!”

Hai chữ chất chứa nỗi căm phẫn ấy bật ra từ trong lồng ngực y, rồi ngay sau đó, một tiếng “bộp” giòn tan vang lên, có thứ gì đó lăn tới bên cạnh chân Ngọc Trí. Thị bất giác cúi xuống nhìn, thấy đó là một viên trân châu tuyệt thế, tròn xoe. Trái tim Ngọc Trí như thắt lại, thấy bờ môi Thiếu đế đang mím chặt, bàn tay còn đang kéo sợi dây trên cổ chiếc áo choàng. Phải dùng sức đến mức nào mà có thể giật đứt viên trân châu trên cổ áo xuống?

Tất cả những người có mặt sau nháy mắt đều quỳ cả xuống, quan hệ giữa Thiếu đế và Đại trưởng công chúa xưa nay luôn không tốt, nhưng đối đầu trực diện như hôm nay thì mới là lần đầu.

Từ bên trong, một bóng người vội chạy ra, mang theo một mùi thơm thoang thoảng.

Đoan phi quỳ xuống, nói: “Hoàng thượng bớt giận!”, ngay sau đó lại quay sang phía Lệnh Viên, giọng nói trở nên run rẩy: “Công chúa, Chiêu Nhi cũng không xảy ra chuyện gì quá nghiêm trọng, chuyện này... hay là thôi đi!”

Tính tình Đoan phi vốn yếu đuối, trước đó thấy Thiếu đế tức giận thì không dám ra ngoài, không ngờ sự việc càng lúc càng nghiêm trọng. Đoan phi sợ việc này không thể kết thúc êm xuôi, mà căn nguyên của sự việc dù sao

cũng có liên quan tới Chiêu Nhi, nếu nàng còn tiếp tục né tránh thì thật thiếu trách nhiệm.

Lệnh Viên cúi đầu, đưa mắt nhìn nàng ta, trên khuôn mặt xinh đẹp của Đoan phi vẫn còn ngấn nước mắt.

Thế Huyền cất tiếng cười lạnh lùng: “Đoan phi là mẫu thân của Chiêu Nhi, nàng đã nói là không muốn tính toán rồi, cô cô cũng nên có chút lòng nhân từ mới đúng.” Rồi y bước tới, kéo Oanh Hoan đứng dậy, cất bước đi thẳng ra ngoài cung Thịnh Diên.

Mọi người đều mở to mắt nhìn, nhưng không ai dám ngăn cản.

Đôi ủng thêu hình rồng ngũ sắc vờn mây vừa bước tới cửa, phía sau lại vang lên tiếng của Lệnh Viên: “Đã đến đây rồi, sao không vào thăm Chiêu Nhi một lát?”

Bước chân của Thiều đế không hề dừng lại, trong bầu không khí tịch mịch vang lên giọng nói giấu cột của Thế Huyền: “Chiêu Nhi đã có cô cô chăm sóc, so với phụ hoàng là trăm đây còn an toàn hơn nhiều!”

“Hoàng thượng...”

Lệnh Viên còn định nói nữa, nhưng bóng người ngoài cửa đã biến mất. Trung thường thị khom người hành lễ, rồi vội vàng cáo lui, đuổi theo. Xung quanh vang lên những tiếng thở phào.

Đoan phi cũng thế.

Có cung nữ bước tới dìu đỡ, nàng phải cố gắng mấy lần mới đứng lên được, ánh mắt vẫn nhìn đăm đăm về hướng Thiều đế vừa rời đi, đáy mắt chứa chan vẻ thất vọng.

Vì di nguyện của Thái hoàng thái hậu trước lúc qua đời,

Hoàng thượng trước giờ không hề quan tâm đến Chiêu Nhi dù chỉ một chút. Nàng là mẫu thân của Chiêu Nhi, nỗi đau khổ trong lòng cũng chẳng biết nói với ai.

Phàm là phi tần ở hậu cung, có ai mà không mong con trai mình tương lai sẽ trở thành thái tử, thậm chí là hoàng đế?

Chỉ là...

Đôi tay đang buông thõng đột nhiên nắm chặt lấy tà váy dài, trong lòng Đoan phi vô cùng bức bối, chẳng biết đối với mẹ con nàng, lời của Thái hoàng thái hậu năm xưa rốt cuộc là phúc hay là họa.

Anh Tịch bước lên phía trước, cau mày gọi khẽ: “Công chúa!”

Lệnh Viên nhìn Anh Tịch, thấy thị tỏ ra vô cùng lo âu. Nàng đột nhiên cười khẽ, trong nụ cười thấp thoáng nét thê lương.

Nàng và y rốt cuộc lại đối địch rồi.

Chuyện đã được đưa ra ánh sáng, không làm sao thu hồi lại được.

Bước chân đưa nhẹ, chiếc trâm ngọc trên đầu khẽ đung đưa, như không ngừng va vào lòng người.

Đại trưởng công chúa bỗng xoay người, buồn bã nói: “Bản cung vào trong thăm Chiêu Nhi.”

Hoàng trưởng tử bị thương, Oanh Hoan không bị phạt, nhưng Thôi Thái hậu rốt cuộc vẫn bị Đại trưởng công chúa giam lỏng trong cung Chung Trữ.

Hôn sự giữa Dương Ngự thừa và Công chúa Vĩnh Huy được định vào mùa xuân năm sau.

Sau ngày đó, nghe nói Thiếu đế bị nhiễm phong hàn, bệnh mất mấy ngày, mấy hôm liền không thể thiết triều.

Có bóng người vội vã đi trên hành lang. Một trận gió thổi tới, chỉ nghe “bộp” một tiếng, ụ tuyết trên cành cây trong sân rơi xuống mặt đất, khiến cành cây không ngừng rung rinh.

Trong sân có mấy gã thái giám đang cầm chổi dọn tuyết, thỉnh thoảng còn rì rầm nói chuyện, đều là những chuyện mà bình thường không tiện nói tới.

Anh Tịch bưng trà nóng đi đến trước cửa phòng, chợt thấy từ bên trong có mấy quan viên mặt mày ảo não bước ra. Thị vội vàng lùi sang một bên hành lễ, đợi bọn họ đi qua liền đứng thẳng người, đi vào phòng.

Khói thơm từ phía sau bức rèm châu màu đỏ sẫm vẫn vít bay ra, bóng dáng Lệnh Viên thấp thoáng.

Anh Tịch bước tới dâng trà, khẽ hỏi: “Các vị đại nhân... vẫn vì chuyện của Hoàng thượng sao ạ?”

Nước pha trà hôm nay rất nóng, dù cầm ở mép chén trà cũng mang lại cảm giác bỏng rát. Đầu ngón tay Lệnh Viên đưa qua đưa lại, cặp mắt khép hờ nhưng không nói năng gì.

Hoàng thượng không thiết triều, còn nàng là Công chúa Giám quốc, những đại thần đó không tới tìm nàng thì còn tìm ai?

Thiếu đế đang ép nàng.

Tiếng bước chân bỗng vang lên, kèm theo tiếng bức rèm châu va vào nhau rất mạnh. Ngọc Trí chạy vào, vừa thở hổn hển vừa cau mày, nói: “Công chúa, Thụy Vương tới rồi.”

Anh Tịch mở to đôi mắt, thấy bên khố miệng Lệnh Viên nở một

nụ cười nhạt, đôi mắt cũng dần mở ra, tràn ngập vẻ lạnh lùng.

“Cho hần vào.”

Ba chữ hồ hững thốt ra, Lệnh Viên đặt chén trà trong tay xuống, nhẹ nhàng đứng dậy. Nàng thầm nghĩ, Thừa tướng vừa mới rời đi mà Thụy Vương đã tới.

Thụy Vương không mặc triều phục, hần mặc một bộ đồ màu đen ngồi nghiêm trang trên ghế, chén trà trước mặt, hần chẳng động đến.

“Lục ca.”

Một giọng nữ dịu dàng vọng ra từ phòng trong, tiếng những bước chân thật nhẹ, từng làn hương khinh la thoang thoảng bay ra.

Thụy Vương quay người nhìn, dù đã ở tuổi bốn mươi nhưng nhờ nhiều năm luyện võ nên trông hần vẫn trắng kiện. Hần khẽ mỉm cười, nơi đuôi mắt hiện ra mấy nếp nhăn: “Viên muội càng ngày càng đẹp, thực không biết sau này ai có phúc được nên duyên với một mỹ nhân như muội.”

Lệnh Viên cũng cười, nói: “Lục ca hôm nay đến đây, chắc không phải để nói những lời này chứ?”

Nàng bước tới, ngồi xuống, nơi đáy mắt Thụy Vương thấp thoáng nét cười, hần khoát tay lệnh cho đám người dưới lui ra: “Bản vương có lời muốn nói riêng với Công chúa.”

Ngọc Trí và Anh Tịch lén đưa mắt nhìn Lệnh Viên, thấy nàng khẽ gật đầu, hai người mới rời đi.

Cánh cửa được đóng lại, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào cũng dần biến mất theo khe cửa.

Lệnh Viên búng nhẹ mấy chiếc móng tay, nghe vậy liền nói khẽ: “Lục ca thực hiếm khi đến tìm tiểu muội nói chuyện đấy!”

Năm Càn Ninh thứ sáu, khi Thái hoàng thái hậu qua đời, Thụy Vương không về chịu tang. Nhiều năm sau đó, Thụy Vương cũng chưa từng liên lạc với Lệnh Viên, thậm chí thân phận Giám quốc Đại trưởng công chúa của nàng cũng khiến hần không phục.

Đôi hàng lông mày của Thụy Vương nhướng lên, hần khẽ cười, nói: “Lục ca nghe nói Hoàng thượng không hiểu chuyện, xúc phạm đến Viên muội đúng không?” Hần thấy nàng không lên tiếng, liền nói tiếp: “Con trai của Thôi thị dù sao cũng không chung một lòng với muội, nhưng lục ca thì khác, muội và lục ca có tình thân cốt nhục, bây giờ Hoàng thượng đã không chịu lên triều, chỉ bằng Viên muội hãy thành toàn cho y. Sau này lục ca được ngồi lên ngôi báu, việc phải để mắt đến đầu tiên chính là chuyện đại sự của Viên muội. Bây giờ

muội hãy còn trẻ, chẳng lẽ định lãng phí cả cuộc đời ở đây sao?

6. Chương 6

Bên ngoài, gió lạnh vi vu, tuyết lớn rơi suốt đêm, tới tận sáng sớm hôm sau mới tạnh. Đám cung nữ, thái giám đều bận rộn dọn tuyết, tuy cách một cánh cửa nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn bên ngoài.

Lệnh Viên khẽ đưa tay vuốt phẳng nếp nhăn trên chiếc áo sang trọng, nàng cúi đầu cười khẽ: “Những lời này, lục ca chớ nên nói bừa, giang sơn này, nói cho cùng vẫn là của Hoàng thượng.”

Nàng nói rất nhẹ nhàng, hồ hững, Thụy Vương nghe xong không kìm được nụ cười lạnh lùng, nói: “Mấy câu này của Viên muội, lục ca thực không thích nghe. Đây là giang sơn của nhà họ Lưu, là của con cháu nhà họ Lưu! Y họ Lưu, ta với muội cũng họ Lưu!”

Thân thể cao lớn của hắn bỗng đứng bật dậy, trong giọng nói tràn đầy vẻ ngang ngược, kiêu căng: “Ngày trước, Thái hoàng thái hậu giao quyền cho muội, chứng tỏ người tin muội hơn tin y. Bây giờ y không thiết triều, tức là đã không làm tròn trách nhiệm của một vị hoàng đế, như vậy thì không xứng để nắm giữ thiên hạ của nhà họ Lưu nữa rồi!”

Bầu không khí xung quanh hắn thật nặng nề, Lệnh Viên vẫn thản nhiên ngồi đó, chẳng hề xao động. Đôi mắt trong veo của nàng nhìn thẳng vào nam tử trước mặt, thậm chí chế giễu, Thế Huyền không xứng, chẳng lẽ Thụy Vương nguoi thì xứng hay sao?

Lệnh Viên từ nhỏ đã vào ở trong chùa, chỉ về cung mấy lần nhưng cũng nghe được không ít tin đồn về Thụy Vương. Người này đã tâm lớn, còn rất phong lưu, các thanh lâu, kỹ viện lớn nhỏ ở Thịnh Kinh, không nơi nào mà hắn chưa từng ghé qua. Nhất là vào năm Thánh Vũ thứ mười, hắn còn cậy quyền cường đoạt Thu thị, người sắp trở thành Vương phi của Bát gia Dụ Vương. Dụ Vương xưa nay vốn yếu đuối, nhu nhược, mà Thánh Vũ Đế ký nhất việc huynh đệ trong nhà bất hòa, nên việc này đã dẫn đi vào quên lãng.

Nếu nói không xứng, Thụy Vương còn không xứng hơn rất nhiều.

Lúc này, một tiếng “Viên muội” vang lên kéo

Lệnh Viên trở về thực tại, bóng người vạm vỡ trước mặt như muốn lao thẳng về

phía nàng. Thụy Vương trầm giọng, nói: “Lục ca đã nói nhiều như vậy, muội cũng nên suy nghĩ một chút. Muội nói xem, muội làm Công chúa Giám quốc như bây giờ thì được cái gì? Vừa rồi y có thể mang Dương Ngự thừa ra khai đao, người tiếp theo sẽ là Tần Tướng quân, sau đó là những người khác bên cạnh muội. Muội sẽ không ngại thơ cho rằng, muội phò tá y thì sau này y sẽ cho muội cùng hưởng giang sơn đấy chứ? Viên muội xưa nay là người thông minh, đừng để đến cuối cùng chỉ còn lại một mình thê lương, cô độc!”

Những lời nói sắc bén ấy khiến đầu ngón tay

Lệnh Viên hơi run rẩy, chiếc khăn trong tay như sắp rơi xuống.

Trước mắt nàng như lại xuất hiện cảnh tượng

Phò mã mỉm cười uống thuốc độc, và còn cả lời của mẫu hậu.

Kể làm chính trị, không nên vương bận điều gì.

Lệnh Viên cố kìm nén nỗi đau, nhưng nàng

chẳng qua chỉ là một nữ tử, đứng trên đỉnh cao quyền lực của Bắc Hán thật sự là điều nàng muốn ư? Lệnh Viên nở nụ cười miễn cưỡng, trong cặp mắt trong veo không xuất hiện ánh lệ. Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã không còn biết khóc nữa rồi.

Đối với nàng, nước mắt là thứ chẳng đáng để tâm.

Kể từ khoảnh khắc cơ thể của Phò mã dần trở

nên lạnh ngắt trong lòng nàng, nàng biết rằng, trên con đường này, nàng chẳng thể quay đầu được nữa.

Trên hành lang trước điện Tuyên Thất vẫn

ngợp một màu xanh biếc, tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu rỉ rả không ngừng khiến người ta ngẩn ngơ nghĩ mùa đông như đã đi qua.

Từ xa nàng đã nhìn thấy Anh Tịch vội vàng

chạy tới, thấp giọng nói: “Công chúa, Đoan phi nương nương nói người đã qua đó rồi, nhưng Hoàng thượng không cho gặp, còn nói Nương nương hãy ở trong cung chăm sóc cho Điện hạ, không có việc gì thì đừng ra ngoài.” Lệnh Viên hơi cau mày, Anh Tịch nói tiếp: “Nương nương còn nói, Dương phi và Tôn Chiêu nghi thường xuyên ra vào điện Tuyên Thất.”

Lệnh Viên lẳng lặng lắng nghe, không trách

Đoan phi câu nào, bởi Thế Huyền cũng đã xa lánh nàng ta từ trước.

Ngọc Trí cẩn thận quan sát thần sắc của

Lệnh Viên, rồi khẽ cất tiếng: “Công chúa rõ ràng rất quan tâm tới Hoàng thượng,

người đã đứng ở đây lâu rồi, nên vào trong thôi, sao phải đi cùng Đoan phi nương nương chứ? Dù sao thì người cũng là cô ruột của Hoàng thượng, địa vị so với Dương phi còn cao hơn nhiều.”

Trong giọng nói của Ngọc Trí còn mang theo

vẻ bất mãn, nhưng Lệnh Viên lại muốn cười. Bây giờ, xem ra người cô ruột này còn không so được với Dương phi nữa!

Đưa mắt nhìn về phía xa, bóng dáng của

Trung thường thị trước điện Tuyên Thất hiện ra hết sức rõ ràng.

Đại trưởng công chúa rảo bước đi tới, dung

nhân xinh đẹp bỗng làm cảnh sắc xung quanh ảm đạm đi nhiều. Vương Đức Hỷ khom người hành lễ, nhưng bóng dáng xinh đẹp ấy không dừng lại, vẫn cất bước đi thẳng vào trong.

Wang Đức Hỷ vội hô lên: “Đại trưởng công

chúa giá lâm...”

Có bóng người gạt tấm rèm châu làm bằng

bạch ngọc bước ra, thướt tha quỳ xuống, không ngờ lại là Công chúa Vĩnh Huy.

Tấm thân yếu ớt ấy khoác trên mình bộ cung

trang màu vàng nhạt, Công chúa Vĩnh Huy che mặt khóc nức nở, lúc này nhìn thấy

Lệnh Viên giống như nhìn thấy cứu tinh, vừa khóc vừa nói: “Xin cô làm chủ, con không muốn cưới Dương Ngự thừa!”

Lệnh Viên trầm kinh ngạc, chuyện hôn sự

giữa Công chúa Vĩnh Huy và Dương Ngự thừa do Dương phi đề nghị, Lệnh Viên vốn cho rằng Dương phi nhất định đã bàn trước với Công chúa Vĩnh Huy, chẳng lẽ lại không phải ư?

Công chúa Vĩnh Huy nghẹn ngào nói: “Dương

phi xưa nay luôn giao hảo với con, con cũng rất tôn trọng nàng ta, nhưng chuyện này nàng ta chưa từng hỏi con! Cô cô, bây giờ chỉ cô cô mới có thể giúp con khuyên hoàng huynh thôi, con không muốn bị gả đi như vậy!”

Bức rèm châu phía sau lưng vẫn phát ra

những tiếng lanh canh khe khẽ, cả căn phòng chìm trong tịch mịch. Trong lòng

Lệnh Viên hiểu rõ, Thế Huyền nhất định sẽ không nhượng bộ việc này, bởi cả thiên hạ đã biết về mối hôn sự này rồi, y thân là hoàng đế, một lời nặng tựa ngàn cân.

Thực ra, Công chúa Vĩnh Huy cũng không được

tính là oan khuất. Năm xưa, khi nàng bị gả cho Thẩm Ngọc Trì, cũng nào có ai tới hỏi nàng có đồng ý hay không. Thân là con gái hoàng gia, nào ai có quyền tự

lựa chọn hôn nhân cho mình?

Cho dù với địa vị tôn quý như Lệnh Viên lúc này cũng không thể.

Lệnh Viên bước lên phía trước một bước, đưa tay đỡ người đang quỵ trên mặt đất dậy, khi chạm vào bàn tay của Công chúa Vĩnh Huy, nàng cảm thấy lạnh băng. Lệnh Viên khẽ thở dài: “Con cứ quay về trước đi!” “Cô cô sẽ giúp con ư?” Cặp mắt ngấn lệ của Công chúa Vĩnh Huy như nhìn thấy tia hy vọng, liền nắm chặt hai bàn tay Lệnh Viên, vừa nói vừa run rẩy.

Giúp? Giúp thế nào đây? Chuyện này Lệnh Viên sớm đã hữu tâm vô lực[1] rồi.

[1] Hữu tâm vô lực: muốn nhưng không có sức để làm, không làm được.

Lệnh Viên đưa tay khẽ vén bức rèm mỏng buông lơi trước mặt, liền nhìn thấy Thiếu đế đang khoác chiếc áo ngoài, thân nhiên ngồi trên một tấm sạp mềm bên cửa sổ. Y lặng lẽ quay lại, đưa mắt nhìn nàng chăm chú, tình cảnh này giống hệt lúc nàng đến điện Tuyên Thất lần thứ hai vào năm Càn Ninh thứ sáu. Chỉ là hôm nay, ánh mắt ấy không còn ẩn chứa vẻ mỗi một nữa, thay vào đó là một nét dữ dằn.

Bước chân không phát ra tiếng động, Lệnh Viên đi tới, ngồi xuống trước mặt Thiếu đế, ân cần hỏi: “Bị bệnh tại sao lại không uống thuốc?”

Những lời lúc trước Công chúa Vĩnh Huy nói với Lệnh Viên, y đã nghe thấy hết, vốn cho rằng nàng sẽ nhân cơ hội này cầu xin chuyện của Dương Ngự thừa, không ngờ câu đầu tiên lại là như vậy. Đôi bàn tay vốn đang nắm chặt lặng lẽ thả lỏng, nhưng y không nhìn nàng nữa mà quay người đi, khẽ cười giễu cợt: “Trẫm làm việc gì cũng phải xem ý của cô cô, ngôi hoàng đế này thực chẳng còn gì thú vị. Cô cô không chịu giao quyền, vậy xin cứ giữ lấy, dù sao trẫm cũng chỉ là một hoàng đế hữu danh vô thực, không cần cô cô phải giả bộ đến đây quan tâm trẫm như vậy đâu.”

“Thế Huyền!”

Lệnh Viên quát một tiếng nhưng Thiếu đế chẳng tỏ ra sợ hãi, y khẽ cười, nói: “Sáng nay Lục hoàng thúc đã tới cung Thịnh Diên, trẫm còn tưởng hai người sẽ nói chuyện lâu hơn cơ đấy!”

Câu nào của Thiếu đế cũng mang ý châm biếm,

Lệnh Viên coi đó là những lời nói trong cơn tức giận, cũng không thật sự để

bụng: “Cho nên Hoàng thượng đã tức giận sao?”

“Trẫm có gì mà phải tức giận! Xưa nay cô cô

luôn quan hệ tốt với mọi người, chỉ có trẫm là một mình cô độc. Bây giờ trẫm cũng đang muốn học hỏi vài chiêu, phải làm thế nào... để không bị người ta ghét?” Cuối cùng y cũng đưa mắt nhìn qua, trên khuôn mặt tuần tú xuất hiện những nét trắng bệch, đầy vẻ mệt mỏi.

Lệnh Viên không kìm được, nói: “Bất kể thế nào, cô cô cũng sẽ đứng về phía Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng không tin, có thể sắp xếp một vài tai mắt trong cung Thịnh Diên.”

Nơi đáy mắt Thiếu đế có một tia sáng thoáng qua, rồi ngay sau đó lại cười, nói: “Cô cô nói vậy là đùa giỡn trẫm rồi.”

Nếu nàng không muốn cho y biết, y sẽ chẳng thăm dò được điều gì.

Lệnh Viên không hề xao động, một làn gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào làm mái tóc đen nhánh của nàng lất phất bay. Lệnh Viên vừa đưa mắt nhìn qua, lại nghe Thế Huyền nói tiếp: “Rốt cuộc hoàng tổ mẫu có điều gì bất mãn với trẫm vậy?” Lệnh Viên cả kinh ngoảnh đầu lại, thấy y đang nhìn chằm chằm vào mình: “Nếu lần này trẫm vẫn không nghe lời, cô cô định làm thế nào đây?”

Xưa nay y luôn quật cường, nói một là một, hai là hai...

Lệnh Viên thu lại vẻ nhu hòa trong đôi mắt, thay vào đó là một tia sắc bén hiện ra. Nàng đột nhiên đứng dậy, trầm giọng nói: “Đừng nghĩ đến chuyện ép cô cô. Ta sẽ tuân theo di nguyện của hoàng tổ mẫu của Hoàng thượng, không để quyền lực lọt vào tay người ngoài. Nhưng Hoàng thượng cũng đừng quên, nếu Hoàng thượng mắc bệnh qua đời, Hoàng thượng vẫn còn Hoàng trưởng tử, ta sẽ đưa Ấu đế lên ngôi!”

Tiếng đồ sứ rơi

vỡ vang lên xé tan màn đêm tịch mịch, Ngọc Trí và Anh Tịch đưa mắt nhìn nhau, nhưng không dám hỏi nhiều. Trung thường thị nín thở đưa chân, ra sức ép sát tai vào cánh cửa, nhưng vẫn chẳng thu được kết quả gì.

Trong căn phòng u

ám, từng làn hương nhẹ nhàng vương vít bay ra khiến trái tim những người ở đó đập càng lúc càng mạnh.

Một hồi lâu sau,

Thiếu đế bỗng cất tiếng cười khe khẽ, sự quyết liệt trong khoảnh khắc vừa rồi

đã hoàn toàn tan biến trong nháy mắt. Y khẽ lẩm bẩm: “Trẫm làm sao ép được cô, chỉ có cô ép trẫm chẳng còn đường nào để đi nữa thôi. Hay... thủ đoạn của cô cô cao lắm, trẫm không phải là đối thủ?”

Nguồn ebooks: .luv-ebook.com

Y vừa nói vừa bàng hoàng đứng dậy. Lệnh

Viên vội đưa tay ra định đỡ lấy y nhưng lại bị y gạt đi, rồi hờ hững nói: “Trẫm muốn ra ngoài đi dạo một chút!”

“Thế Huyền!”

“Trẫm muốn ra ngoài đi dạo một chút!”

Y lặp lại câu nói đó một lần nữa, rồi có

tiếng ngọc bội va vào nhau, bóng dáng cao gầy kia đã bước qua bức rèm châu rồi.

Lệnh Viên yên lặng đứng đó hồi lâu, trên

khuôn mặt cứng đờ cuối cùng cũng lộ ra nét bi ai.

Nàng và y, rốt cuộc là ai ép ai, ai làm tổn

thương ai?

Giữa mùa đông giá lạnh, đang độ ban trưa

nhưng chẳng ai cảm nhận được dù chỉ một chút ấm áp.

Suốt quãng đường từ điện Tuyên Thất đi ra,

Anh Tịch vẫn luôn mím môi kìm nén nỗi nghi hoặc trong lòng, vừa rồi, trong điện rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thị muốn hỏi mà không dám. Vừa khéo Ngọc Trí đã bị Đại trưởng công chúa sai đi thăm Hoàng trưởng tử, Anh Tịch chẳng có ai để nói chuyện, đành im lặng theo sau.

Bên ngoài cung Thịnh Diên, hai gốc lạp mai

đều đang nở rộ. Những ụ tuyết đậu trên cành cây chưa tan hết, thỉnh thoảng lại rơi xuống những bông tuyết trắng ngần. Giữa sắc mai đỏ, đó quả là một cảnh sắc đặc biệt.

Thái giám Trương Thạch vội vã chạy ra, nhìn

thấy Lệnh Viên liền nói: “Nô tài vừa tới phủ Nội vụ, nghe nói giữa Công chúa

Vĩnh Huy và Dương phi đã nảy sinh hiềm khích.”

Anh Tịch ngạc nhiên thốt lên: “Vậy sao? Xem

đấy, nhìn bề ngoài còn tưởng bọn họ thân thiết lắm!”

Lệnh Viên chỉ nghe mà không nói năng gì.

Bây giờ, dù Công chúa Vĩnh Huy có muốn cưới hay không thì cũng vẫn phải cưới, nhưng dù là vậy, Dương Ngự thừa cũng không bao giờ về phe Dương phi. Điều Thế Huyền nhìn trúng chẳng qua là việc Dương Ngự thừa sẽ kháng chỉ, chứ chẳng quan tâm Dương Thượng Ngọc sẽ nghiêng về phía ai. Đúng như lời Bùi Vô Song đã nói,

Dương phi chẳng qua chỉ là một nữ nhân ngu ngốc mà thôi.

Bức rèm nặng nề đã ngăn bớt phần lớn khí

lạnh bên ngoài, một cung nữ cẩn thận bưng chén thuốc bước vào trong, vén bức rèm châu bạch ngọc đi lên phía trước, quỳ xuống bên cạnh chiếc sạp gấm sang trọng.

Vương Đức Hỷ bước tới, đón lấy chén thuốc,

phía bên cạnh còn có một cung nữ khác cẩn thận đỡ Thiếu đế đang nằm trên sạp ngồi dậy uống thuốc. Vương Đức Hỷ không biết hôm qua Đại trưởng công chúa đã nói những gì mà khiến Hoàng thượng giận dữ đến vậy, có điều bây giờ, Hoàng thượng đã chịu nghe lời uống thuốc, dù Đại trưởng công chúa có nói vài câu trái tai thì cũng chẳng có gì đáng để tâm.

Thiếu đế không chịu để người khác bón

thuốc, mà đưa tay ra đón lấy chén thuốc.

Cánh cửa cung điện đang đóng chặt bị đẩy

ra, người vừa tới khẽ hô lên một tiếng rồi ngã lún ra đất, vừa bò vừa lún đế vào trong.

“To gan!” Trung thường thị quát lớn, đám

thị vệ bên ngoài lập tức nổi đuôi nhau đi vào. Nữ tử trên mặt đất vừa khóc vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Thế Huyền liền kêu lên: “Hoàng thượng... Hoàng thượng! Công chúa qua đời rồi!”

Nữ tử đó tóc tai rũ rượi, khuôn mặt đầm đìa

nước mắt, rõ ràng là thị nữ Tổ Tuyết hầu hạ bên cạnh Công chúa Vĩnh Huy.

Thị vệ đã giữ chặt hai tay thị, thị vẫn

khóc lóc, nói: “Công chúa treo cổ tự vẫn trong tấm cung rồi, Hoàng thượng!”

Vương Đức Hỷ kinh hãi, há hốc miệng hồi lâu

mà không nói thành lời.

Chén thuốc trong tay rơi xuống đất “choang”

một tiếng, Thế Huyền đẩy cung nữ bên cạnh ra, đứng bật dậy. Một lúc sau, y chợt đưa tay lên che miệng, khẽ ho một tiếng, một dòng đỏ tươi từ giữa những kẽ ngón tay rỉ ra.

Trên chiếc áo ngủ may bằng lụa trắng, những

vết đỏ bám vào loang lổ.

Ánh mặt trời như dòng nước chảy, trong

không khí lạnh lẽo, từng làn gió mạnh rít gào.

Giữa hành lang u ám có mấy bóng người đang

nôn nóng qua lại, Đại trưởng công chúa vận bộ đồ màu trắng, khuôn mặt không

trang điểm, mái tóc phượng buông xõa dài tới tận eo, nơi đáy mắt thấp thoáng nét lo âu.

Không đợi đám người dưới bên ngoài điện

Tuyên Thất hành lễ, nàng đã lên tiếng hỏi: “Hoàng thượng thế nào rồi?”

Miệng hỏi nhưng bước chân nàng không dừng

lại, nhanh chóng đi thẳng vào trong, chợt nghe bên ngoài có một tiểu thái giám

hoang mang nói: “Công chúa, Hoàng thượng đã tới cung Chung Trữ, Trần... Trần đại nhân cũng vừa đi về phía cung Chung Trữ rồi...”

“Cái gì?” Ánh mắt Lệnh Viên ánh lên những

tia sáng khiến người ta kinh sợ, giọng nói sắc như dao khiến gã tiểu thái giám

toàn thân mềm nhũn, ngã lăn ra đất, miệng không ngừng kêu: “Công chúa tha mạng...”

Từ điện Tuyên Thất chạy thẳng đến cung

Chung Trữ, dừng nói là gã thái giám lưng công hòm thuốc phải thở hồng hộc, đến

Trần Miêu chỉ đi tay không cũng phải bám vào một cây cột trên hành lang để nghỉ ngơi.

Trung thường thị tinh mắt, vội vàng chạy

tới, nôn nóng kêu lên: “Rốt cuộc Trần đại nhân đã tới rồi!”

“Hoàng thượng đâu?”

Trung thường thị ngoảnh đầu nhìn về phía

cánh cửa tấm cung đang đóng chặt, liền thở dài: “Hoàng thượng không cho bất cứ người nào đi vào!”

“Như vậy...” Trần Miêu cũng chẳng có cách

nào, đành quay lại nói với gã thái giám sau lưng: “Mau! Đi mời Đại trưởng công chúa!”

Bên ngoài cánh cửa màu nâu sẫm, Oanh Hoan

nhoài người lên cửa, hai bàn tay không ngừng cào lên đó. Khi Hoàng thượng tới,

sắc mặt người trắng bệch đến đáng sợ, sau đó, qua miệng Trung thường thị, thị

được biết Công chúa Vĩnh Huy vì bất mãn với việc Hoàng thượng ban hôn nên đã treo cổ tự vẫn, Hoàng thượng hay tin liền lập tức nôn ra máu.

Thế này... thế này thì phải làm sao đây?

Bóng dáng nhỏ nhắn bên cánh cửa đã im lặng

hồi lâu, Thế Huyền chậm rãi thu lại ánh mắt, một bàn tay nắm chặt vào mép bàn,

phải cố hết sức mới đứng dậy được.

“Mẫu hậu!” Y run rẩy khẽ gọi.

Người phụ nữ điên khùng vẫn ngồi trước

chiếc bàn trang điểm ngắm nghía xem hôm nay mang món đồ trang sức nào thì đẹp. Một tay bà ta cầm cây trâm vạn phúc vạn thọ, tay kia cầm chiếc trâm vàng đầu phượng, ngoảnh lại mỉm cười, nói: “Hoàng thượng, người nói xem, hôm nay thần thiếp cài chiếc nào thì đẹp hơn? Cây trâm này là Hoàng thượng đích thân tặng cho thần thiếp hồi mới nhập cung, còn chiếc trâm đầu phượng này do Tiên đế ban tặng. Trong bữa tiệc hợp hoan đó, thần thiếp đã cài cây trâm vạn phúc vạn thọ này, người nói thần thiếp rất đẹp. À, chính trong lần đó, người còn ban hôn cho Lệnh Viên và Thẩm Ngọc Trì. Thần thiếp cũng đang muốn hỏi người, việc để Lệnh Viên mang theo đứa bé ở lại trong cung thật sự là ý của người sao?”

Thôi Thái hậu nói ra từng câu, từng chữ vẻ rất nghiêm túc.

Thế Huyền bị hai chữ “ban hôn” đó làm tổn thương sâu sắc, nơi cổ họng như lại xuất hiện mùi máu tanh nồng, không sao đứng vững được nữa, loạng choạng ngồi xuống chiếc ghế lớn làm bằng gỗ trầm, bàn tay đưa lên ôm ngực, cổ kìm nén cơn ho sắp bật ra.

Y giống như một đứa trẻ nhỏ vừa làm sai chuyện gì, hoang mang muốn trốn vào lòng mẫu thân.

Nhưng, Thôi Thái hậu lại phát điên.

Tấm thân tha thướt khê di chuyển, Thôi Thái hậu thu lại nụ cười, ngồi xổm trước mặt Thế Huyền, nắm chặt đôi bàn tay trắng bệch mà lạnh ngắt của y, giọng âm trầm, nói: “Sao Hoàng thượng lại quên mất lời dạy dỗ của Tiên hoàng, để Lệnh Viên và đứa nhỏ ở lại trong cung thực không đúng chút nào. Nếu Hoàng thượng sợ phải đóng vai ác, vậy hãy để thần thiếp đứng ra là được!”

Bà ta bỗng đứng dậy định đi, Thế Huyền bèn vươn tay nắm lấy ống tay áo của bà ta rồi buột miệng kêu một tiếng “mẫu hậu”, kèm theo đó là những tiếng ho dữ dội. Còn chưa kịp lấy lại hơi thở bình thường, y đã đau đớn nói: “Vĩnh Nhi chết rồi!”

Tiếng kêu sợ hãi của Thôi Thái hậu như xé tan căn phòng tịch mịch, bà ta nhìn chăm chăm những vết máu lốm đốm trên ống tay áo của mình, đôi mắt như muốn rơi ra.

Bà ta như phát điên, giãy ra khỏi bàn tay của Thế Huyền, y vươn tay với, nhưng nơi bàn tay vươn tới lại là một khoảng không trống rỗng.

Cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ, chỉ trong khoảnh khắc, bàn tay đó đã quay trở lại, nắm chặt lấy bàn tay yếu ớt của

y.

“Hoàng thượng!” Giọng nói đó vang lên, từng chút, từng chút lọt vào tai y.

Thế Huyền còn chưa thôi thở dốc đã lại đau đớn nhúu chặt đôi mày, cất tiếng yếu ớt: “Mẫu hậu, trăm hận bọn họ! Hận tất cả những điều mà hoàng tổ mẫu đã làm với trăm, hận bà ta ép người phát điên, hận bà ta dùng con trai trăm để ép trăm! Trăm cũng hận cô cô, hận cô cô giống như hoàng tổ mẫu... Trăm đã hận bọn họ biết bao, nhưng điều đáng buồn nhất là giờ đây, trăm cũng trở nên giống bọn họ. Trăm đã ép Vĩnh Nhi tự vẫn, là trăm nhất quyết làm theo ý mình...”

Trong khoảnh khắc đó, những ngón tay thon dài, mảnh khảnh đang đan vào mười ngón tay của Thế Huyền run lên dữ dội. Ánh mắt Lệnh Viên âm đạm, nhất thời nói chẳng thành lời, lồng ngực như bị lửa đốt gai đâm, cảm giác đau đớn đến tận xương tủy...

7. Chương 7

Một làn gió mát thổi qua, hàng lan can bằng bạch ngọc phía bên cạnh lấp lánh ánh mặt trời. Một đám người đang đi về phía xa nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng những bộ triều phục trên người.

Bên ngoài điện Tuyên Thất quanh năm đặt lò sưởi, tuyết chẳng thể đọng lại, bốn mùa đều ấm áp như xuân, cây cối luôn xanh biếc một màu.

Bên hồ nước trong veo, dung nhan của thiếu nữ mặc bộ cung trang màu trắng càng thêm phần diễm lệ, mỗi cái đưa tay, nhấc chân đều toát lên nét duyên dáng mê hoặc lòng người. Nàng khẽ liếc mắt nhìn quanh, sau đó nhìn thấy y.

Nhũ mẫu vội vàng dẫn y tới, hành lễ với thiếu nữ tuyệt đẹp kia, sau đó mới ngoảnh đầu lại nói với y: “Điện hạ, đây là Trưởng công chúa Ninh An.”

Y ngược mắt nhìn nàng, ánh mặt trời ôn hòa chiếu xuống đôi bờ má thoáng ửng hồng, xinh đẹp, một làn gió nhẹ thổi qua khiến mấy sợi tóc nàng bay lất phất.

Hậu cung của phụ hoàng có ba nghìn mỹ nữ, nhưng y chưa từng nhìn thấy nữ tử nào xinh đẹp thế này. Chút phần son đã che đi vẻ bi ai trong cặp mắt trong veo, nàng mỉm cười, nói: “Cháu là Trinh Nhi?”

Trinh Nhi, Lưu

Trinh là tên của y.
Chỉ là khi đó,
không rõ tại sao y lại khẽ mỉm cười với nàng, ngẩng đầu nói: “Ta là Thế Huyền,
cô có thể gọi ta là Thế Huyền.”
Thế Huyền, đó là
cái tên mà hoàng gia đã đặt cho y.
Trong cặp mắt
đượm nét thê lương của thiếu nữ thoáng qua vẻ ôn hòa, nhưng nhũn mầu lại sợ hãi
kéo ống tay áo y, khẽ cất tiếng khuyên: “Điện hạ, đây là cô cô của người, người
nên gọi là cô cô.”
Cô cô...
Móng tay cắm ngập
trong lòng bàn tay, sự đau đớn như thấm vào xương tủy.
Đôi hàng mi hơi
run rẩy, Thế Huyền đột ngột mở trừng mắt.
Trên đỉnh đầu là
nóc màn thêu hình rồng mạ vàng, trong không khí bỗng bình mùi long diên hương
nồng đậm, ngửi kĩ còn có thể nhận ra mùi hương khinh la thoang thoang.
Nghiêng người
liếc mắt, quả nhiên nhìn thấy Đại trưởng công chúa một tay chống trán ngồi ngay
bên cạnh sập rồng. Đôi hàng mi đen nhánh sụp xuống, mấy lọn tóc che khuất nửa
khuôn mặt yêu kiều càng làm tôn lên chiếc mũi xinh xắn mà thẳng tắp.
Y chẳng thể nhớ
đã bao lâu rồi mình chưa quan sát kĩ tấm dung nhan tuyệt thế có thể khiến bao
nhiều người điên cuồng theo đuổi này.
So với lần gặp
đầu, nàng đã xinh đẹp hơn nhiều rồi.
Chỉ là giờ đây, y
và nàng đã không còn đơn thuần như ngày đó nữa. Một nụ cười giấu cợt chợt xuất
hiện bên khóe miệng, nơi đáy mắt y, mọi sự mừng giận, buồn vui đều hóa thành
tro bụi trong nháy mắt.
“Hoàng thượng,
Hoàng thượng tỉnh rồi à?”
Lệnh Viên mừng rỡ
đứng dậy, ống tay áo rộng buông lơ lửng, quay đầu truyền Trần Miêu vào phòng.
“Hoàng thượng mới

nhhiem phong hàn, k   đ   lại bị kh   giận công tâm, ng   đ  c một gi  c, lúc này mạch tượng đ   tương đối ổn định.”

Trái tim đ  ng

l  ng lơ của L  nh Viên cuối cùng đ   c   th   hạ xuống, nàng sai người bằng thuốc vào phòng. T   tay nàng b  n thuốc, nh  ng vừa đưa tới m  i Thi  u đ  , bàn tay kh   g  y kia đ   đẩy ch  n thuốc ra, cười lạnh l  ng, n  i: “B  y giờ thì c   c   đ  c    rồi chứ?”

Nàng từng d  ng

tr  m phương ngàn k   đ   cứu Dương Ngày thừa, thậm chí c  n không tiếc thân mình định t   g   cho y. B  y giờ, Công chúa Vĩnh Huy đ   chết, m  i h  n sự đ   ch  ng th   thành, thánh chỉ c  ng ch  ng khác nào một sợi lông hồng, tan vỡ như bóng nước.

Khuôn mặt L  nh

Viên ch  ng h   xao động, nh  ng trong đ  y mắt lại dần hiện ra những nét nh  t nhạt.

Công chúa Vĩnh

Huy không chịu lấy chồng, nàng không muốn cầu xin, Th   H  y  n cố chấp, ch  ng ai ngờ nữ tử cương liệt đ   lại bước lên con đường ch  ng c   lối về này.

N  i cho c  ng,

L  nh Vi  n nàng c  n thua xa Công chúa Vĩnh Huy!

Người nằm trên

s  p ch  ng tay g  ng ng  i d  y, ánh mắt h   h  ng liếc nhìn ch  n thuốc trên tay L  nh Viên. Th   H  y  n hơi do dự, cuối cùng vẫn đưa tay ra đ  n, rồi ng  a cổ uống một hơi cạn sạch.

Chiếc màn kh   l  c

l  , L  nh Viên vội đưa tay đ  i lấy tấm thân đ  ng ch  c ng   của Th   H  y  n, y chỉ kh   gọi: “V  ng Đ  c H  y.” Trung thường thị lập tức chạy vào phòng.

Một tay Th   H  y  n

t  m lấy bức màn làm bằng sa mỏng, quay đầu nhìn Đ  i tr  ng công chúa ch  m chú, giọng nói yếu ớt nh  ng kiên định: “Tr  m s   sống thật tốt, như thế c   c   cũng không phải vất vả không ch   Thiên tử đ   ra l  nh cho chư hầu.”

Nh  ng bức rèm vẫn

không ngừng đ  ng đ  a, nh  ng bóng d  ng đ   đ   biến mất khỏi tầm mắt.

Nh  ng câu n  i của

Th   H  y  n như đ  ng vang vọng bên tai L  nh Viên...

Không ch   Thiên

t   đ   ra l  nh cho chư hầu.

Y thật sự cho

rằng nàng sẽ nhẫn tâm chờ y chết, sau đó đưa Ấu đế lên ngôi ư?

Thế Huyền, chẳng

lẽ y nghĩ nàng là người như vậy?

Suốt mấy ngày,

tuyệt không còn rơi, trên bậc thềm đá trong sân chỉ còn lưu lại mấy dấu vết

loang lổ, mặt đất vốn ẩm ướt cũng đã dần khô.

Lệnh Viên mặc một

bộ đồ gấm, lặng lẽ đứng bên ô cửa sổ trở hoa, lắng nghe Trần Miêu bẩm báo về bệnh tình của Thiếu đế.

Nghe xong, Đại

trưởng công chúa không quay người, chỉ có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Người là thái y lệnh, Thái hoàng thái hậu giao long thể của Hoàng thượng vào tay người, nhất định không được để xảy ra chút sai sót nào. Nếu ngày sau còn có chuyện như thế này, bản cung ắt sẽ phạt nặng, quyết không dung tha.”

Trên trán Trần

Miêu đã lấm tấm mồ hôi, vội vàng quỳ xuống, đáp “vâng”.

Thái y lệnh vừa

từ trong phòng đi ra liền nhìn thấy Ngọc Trí vén rèm bước vào. Thị nhìn về phía

Anh Tịch, khẽ nói: “Nghe nói sáng nay ngự thừa đại nhân có tới ngự thư phòng thỉnh tội, bị Hoàng thượng mắng cho một trận.”

Anh Tịch nghe

xong liền trợn mắt há miệng, Lệnh Viên không nói gì nhưng trên mặt như bị nhuộm một lớp sương.

Lần này Dương

Thượng Ngọc tới đó, thực là tự đi để nghe mắng. Trong lòng Thế Huyền vốn không vui, để y mắng vài câu chắc cũng không có chuyện gì.

Chỉ đáng thương

cho Công chúa Vĩnh Huy.

Sương mù lắng

lặng len qua tấm rèm mỏng, gió thổi làm cánh cửa sổ kêu “lách cách”. Anh Tịch

khom người đóng cửa sổ, thấp giọng nói: “Công chúa Vĩnh Huy sẽ được hạ táng theo nghi lễ của trưởng công chúa, Hoàng thượng còn phong thân mẫu của Công chúa là Liêu Thái phi làm Liêu Hiền Thái phi, thánh chỉ được ban xuống từ đêm qua.”

Ngọc Trí đứng bên

cạnh lắng nghe, lại cúi đầu mân mê tà áo váy, không nói năng gì, chỉ có Lệnh Viên đột nhiên bật cười một tiếng.

Tin tức này này

nàng tất nhiên đã biết từ đêm qua. Khi Tiên hoàng còn tại thế, thân mẫu của công chúa Vĩnh Huy không được sủng ái, bây giờ Tiên hoàng đã qua đời, đến con gái cũng chết, chỉ có danh hiệu Hiền Thái phi thì có ích gì!

Ngón tay khẽ vuốt

ve miếng ngọc bội đeo bên hông, trước mắt Lệnh Viên dường như lại xuất hiện khuôn mặt quyết liệt của Thiếu đế.

Thì ra, y cũng

biết áy náy.

Một lát sau,

giọng nói của Anh Tịch lại vang lên: “Nghe nói Hiền Thái phi đã khóc suốt đêm, Công chúa... có đi thăm một lát không?”

Thị nữ rất cẩn

thận hỏi, Lệnh Viên nghiêng mặt nhìn qua, khẽ cười nói: “Người nghĩ bản cung không biết tới những lời đồn thổi bên ngoài sao?”

Chỉ một câu hỏi

nhẹ nhàng nhưng lại khiến Anh Tịch ngẩn người, đứng im hồi lâu mà không nói được gì.

Trong cung thực

chẳng giấu được chuyện gì!

Khắp hoàng cung

đang đồn thổi Đại trưởng công chúa vì không muốn để Dương Ngự thừa cưới Công chúa Vĩnh Huy nên mới thấy chết không cứu, rồi thì Đại trưởng công chúa không muốn để Tứ công chúa sống trên đời...

Anh Tịch đề nghị

như vậy, chẳng qua là muốn cho những người đó thấy Đại trưởng công chúa cũng quan tâm tới Hiền Thái phi, để từ đó áp chế những tin đồn, không ngờ lại bị Lệnh Viên vạch trần ngay lập tức.

Ngọc Trí mấp máy

thôi, cũng muốn lên tiếng giải thích, nhưng lại thấy Lệnh Viên đã quay người, đưa tay vén bức rèm màu nhạt, chiếc trâm ngọc cài trên búi tóc khẽ đung đưa, nàng đã đi ra bên ngoài. Một giọng nói hờ hững vang lên: “Bản cung không từ bi như thế, cũng không bao giờ làm những việc mèo khóc chuột như trong con mắt của người đời.”

Nàng sẽ không tỏ
ra hữu hảo, cũng sẽ không giải thích điều gì.
Người tin nàng sẽ
không hỏi nguyên do, còn với người không tin nàng thì có nói gì cũng vô ích.
Ngày Công chúa
Vĩnh Huy được hạ táng, trời quang gió nhẹ, xanh biếc một màu.
Những tờ tiền âm
phủ bay đầy trời, phủ lên chiếc quan tài màu đen. Chỉ sau một đêm, tóc mai của
Hiền Thái phi đã bạc trắng, cặp mắt sưng vì khóc quá nhiều, giờ đây, dường như
bà không thể khóc thêm được nữa, chiếc áo bào dù rộng hơn cũng chẳng giấu được
tấm thân đang không ngừng run rẩy. Nỗi bi ai của người tóc bạc tiền kẻ đầu
xanh, thật không phải ai cũng có thể trải nghiệm.
Lệnh Viên dắt
theo hai thị nữ đứng ở phía sau cùng của đội nghi trượng, từ đầu chí cuối không
hề bước lên phía trước dù chỉ một bước.
Có một tờ tiền âm
phủ bay tới, bám vào chiếc áo choàng của Lệnh Viên.
Anh Tịch cả kinh,
vội đưa tay gạt nó ra.
Đám cung nữ, thái
giám ở gần đó nhìn thấy, lại lén lút rì rầm bàn tán với nhau.
Những tờ tiền
giấy bay đầy trời đã che đi một phần cảnh sắc, gió dường như trở nên dữ dội,
chẳng nghe thấy có tiếng khóc nhưng ai cũng cảm thấy run rẩy.
Anh Tịch và Ngọc
Trí không kìm được xích lại gần nhau một chút, bốn con mắt nhìn về phía xa.
Lệnh Viên không
định ở lại quá lâu, chỉ đứng đó một lúc rồi quay về. Tà váy dài cùng chiếc áo
choàng lướt đi tên thảm cỏ mùa đông màu chàm, mấy con chim sẻ khoan khoái nhảy
nhót trên một cành cây khô, nghe thấy tiếng bước chân liền vội vã chui vào bụi
cỏ bên đường.
“Sao lại đi sớm
vậy?”
Thụy Vương mặc
một bộ đồ gấm đứng bên xe ngựa, ánh mắt lướt qua bờ vai gầy của Lệnh Viên nhìn
về phía cỗ quan tài thấp thoáng đằng xa.

Lệnh Viên không

ngờ hăn cũng tới đây, nhưng bước chân nàng không dừng lại, vẫn đi tới bên xe ngựa, để Ngọc Trí đỡ mình lên xe rồi mới nhẹ nhàng nói: “Lục ca sao cũng tới đây?”

Thụy Vương khẽ

“hừ” một tiếng bằng giọng mũi, rồi cười lạnh lùng nói: “Muội không chịu giúp lục ca, nhưng xem ra y cũng không hề cảm kích muội. Có điều, trái tim của Viên muội... quả thực là... lạnh lẽo như lời đồn trong cung.”

Trong đôi mắt

nàng không có giọt nước mắt nào, trên khuôn mặt cũng chẳng thấy nét bi ai, một nữ tử như thế dù là Thụy Vương cũng cảm thấy có chút sợ hãi. Chẳng trách phụ hoàng lại không thích nàng. Hăn bắt giắc xoay người, bóng dáng phía xa đang tắm ánh mặt trời ấm áp, đối diện với làn gió, ống tay áo lất phất bay. Thụy Vương hơi cau mày, thầm nghĩ người đó là ai, chợt nhìn thấy Lệnh Viên nhảy từ trên xe ngựa xuống, vội vã chạy về hướng người đó.

Đầu đội nón trúc,

thân mang áo choàng, khuôn mặt bị che bởi một lớp sa mỏng nhưng dường như vẫn chẳng giấu nổi nét tang thương nơi đáy mắt Bùi Vô Song.

Chỉ sau mấy ngày,

trông nàng lại càng gầy gò, ốm yếu hơn trong chiếc áo choàng rộng.

“Sao sư thúc lại

tới đây?” Trong không khí lạnh lẽo, lời nàng vang lên không mang theo chút tình cảm, chỉ có sự hồ hững.

Lần chia tay ở

Vân Lai khách điểm, Lệnh Viên cũng từng bảo Trương Thạch sai người đi thăm dò, nàng cho rằng y đã quay về Khương Châu, nhưng không ngờ Khương Thạch lại mang về một bức thư y để lại ở Vân Lai khách điểm.

Y nói y không về

Khương Châu, Thịnh Kinh vang danh thiên hạ, lần này tới đây, dĩ nhiên phải vui chơi thỏa thích.

Vừa khéo Bùi gia

lại có một tòa đại viện ở khu thành Bắc, bỏ không mấy năm nay, bây giờ được dùng làm chỗ cho y dừng chân.

Ánh mắt Bùi Vô

Song hiền hòa, xuyên qua lớp sa nhìn về phía Lệnh Viên, những đầu ngón tay lạnh giá chạm vào nhau, đột nhiên y nắm lấy bàn tay nàng, khàn khàn nói: “Đây không

phải lỗi của người!”

Chỉ mấy lời ngắn

ngủ nhưng như biến những trận gió Bắc thành gió xuân hiền hòa, tưới tắm lên những cành khô lá héo xung quanh, mọi thứ như trở nên tươi tốt.

Bàn tay y hơi

dùng sức, dịu dàng nói: “Chắc bây giờ người cũng không vội về cung, vậy hãy đến phủ của ta chơi một lát, nhân tiện ngó qua đường đi lối lại, kéo sau này đi nhàm.”

Đầu ngón tay Lệnh

Viên không ngừng run rẩy, cảnh sắc trước mắt như trở nên nhạt nhòa, từng giọt nước mắt chảy ra.

Nàng đã nói thế

nào? Người tin nàng sẽ không hối nguyên do.

Tiếng nước chảy

róc rách không át được tiếng những bước chân dồn dập. Dương phi vẫn cao tóc, một tay xách váy chạy trên hành lang. Những sợi dây leo xanh biếc hai bên hành lang che mất phần lớn ánh sáng, khiến bóng người cũng trở nên mờ nhạt. Thị nữ Tụng Ngọc xách hộp đồ ăn bát bảo nhẹ nhàng đi theo phía sau.

Trung thường thị

Vương Đức Hỷ ngược mắt lên, thấy Dương phi trong bộ đồ lộng lẫy liền hơi cau mày, những nếp nhăn nơi đuôi mắt càng trở nên rõ ràng. Hắn bước tới, khom người hành lễ: “Nô tài xin thỉnh an Dương phi nương nương!”

Ánh mắt hắn dừng

trên đôi giày lụa cao quý, thấy nó bước qua bên cạnh một bước, Vương Đức Hỷ liền vội ngăn cản: “Nương nương, Hoàng thượng đã ngủ rồi, không cho bất cứ người nào quấy rầy.”

Những nét âu lo

không ngừng hiện lên trong đôi mắt trong veo, Dương phi chăm chú nhìn vào cánh cửa đóng chặt ngay trước mắt.

Hôm nay, Công

chúa Vĩnh Huy nhập liệm, Hoàng thượng không hề xuất cung, bây giờ Vương Đức Hỷ nói người đang ngủ, tất nhiên Dương phi không tin. Hàm răng cắn chặt vào bờ môi anh đào đau đớn, lòng bàn tay cũng bị móng tay cắn vào. Kể từ ngày ca ca vào ngục, Hoàng thượng không đến gặp nàng thêm lần nào nữa. Cái chết của Công chúa Vĩnh Huy nói cho cùng cũng có liên quan tới nàng, nếu vì chuyện này mà nàng bị Hoàng thượng chán ghét...

Dưới ánh mặt trời

âm áp, phần son cũng chẳng che được sự nhợt nhạt trên khuôn mặt Dương Phi.

“Bản cung biết

Hoàng thượng vẫn thức, phiền công công vào thông báo giúp ta một tiếng.” Giọng nói run rẩy, Dương phi phải cố hết sức mới có thể đứng vững.

Vương Đức Hỷ hơi

ngẩn người, sau đó bình tĩnh nói: “Nương nương cũng đã biết tâm trạng của Hoàng thượng không tốt, vậy nô tài xin cả gan nói một câu, người thực không nên đến đây vào lúc này.”

Dương phi khẽ

cười tự giễu một tiếng: “Không sao, bản cung sẽ đợi ở đây.”

Trong lòng ca ca

chỉ nghĩ tới Đại trưởng công chúa, bây giờ Công chúa Vĩnh Huy đã chết rồi, ngoài Hoàng thượng ra, nàng không còn ai để nương tựa.

Bùi phủ nằm ở

thành Bắc, trước phủ chẳng có mấy người qua lại, phía trên cánh cổng treo hai ngọn đèn lồng.

Từng trận gió

thổi tới làm rối bời mái tóc, Lệnh Viên đưa tay gạt chúng về phía sau, chợt nghe thấy giọng nói đầy kinh ngạc của Anh Tịch: “Bùi đại ca, gia nhân trong Bùi phủ đâu?”

Cả một tòa phủ

rộng lớn mà lại trống rỗng, tịch mịch như chẳng phải ở trần gian.

Ngọc Trí cũng cảm

thấy nghi hoặc, lén đưa mắt nhìn về phía Bùi Nghị.

Bùi Nghị khẽ

cười, nói: “Thiếu gia ở trong chùa Ngọc Tuyền đã quen rồi nên thích thanh tịnh.

Chẳng lẽ Anh Tịch cô nương muốn ở lại nơi này sao?”

Anh Tịch nhất

thời ghen hòng, nuốt nước miếng rồi mới nói: “Nói xằng bậy!”

Bùi Nghị cũng

không tức giận, năm xưa, trong chùa Ngọc Tuyền, thiếu gia và Công chúa gửi thư cho nhau, Anh Tịch chính là tín sứ nên quen biết Bùi Nghị đã lâu, mấy câu nói đùa vừa rồi thực như khiến thời gian quay trở về quá khứ.

Bùi Vô Song không

dừng bước, cặp mắt trong veo liếc nhìn Lệnh Viên qua lớp vải sa.

Khi đó, y còn
chưa rời chùa, nàng cũng chưa xuất giá.
Nàng chỉ là một
thiếu nữ bình thường giữa vùng non xanh nước biếc, chỉ là Kiều Nhi, không phải
Lưu Lệnh Viên, không phải Đại trưởng công chúa Điện hạ của triều đình Bắc Hán.
Nguồn-ebook: .luv-ebook.com
Đình viện thâm sâu mấy nãi, cũng chẳng ngăn
được lòng người phù hoa.
Bóng dáng cao lớn lẳng lặng quay người, rồi
dừng bước. Chiếc áo choàng dài buông lơ lửng tận mắt cá chân, Bùi Vô Song đưa
một tay ra, từ ống tay áo tỏa ra mùi thơm thoang thoảng. Y nắm lấy bờ vai Lệnh
Viên, thấp giọng nói: “Kiều Nhi, đi theo ta nhé!”
Nước mắt đã ngừng rơi, Lệnh Viên ngậy ngốc
nhìn y, ánh mắt trong veo, hỏi: “Khương Châu?”
Nàng hỏi rất hồ hởi, nhẹ nhàng. Ánh mắt y
nóng bỏng, nhìn nàng không chớp mắt, giọng nói rõ ràng: “Dù đi đâu cũng được,
chỉ cần rời xa nơi này, đi sống một cuộc sống mà người muốn.”
“Sư thúc cho rằng ta muốn sống một cuộc
sống như thế nào?” Nàng ngẩng lên, hỏi.
Lời dặn dò và gửi gắm của Thái hoàng thái
hậu lúc lâm chung, cái chết của Phò mã, cuộc sống sau này của mẹ con Đoan phi...
Bao nhiêu chuyện như thế, nàng làm sao có thể bỏ mặc mà đi!
“Ta là công chúa
của nhà họ Lưu.”
“Người là Kiều
Nhi!”
Kiều Nhi...
Đôi bờ môi son
mím lại thành một đường cong thê lương, nàng lùi về phía sau nửa bước, nhìn
thẳng vào mắt y: “Vậy sư thúc là ai?” Đối với nàng, khuôn mặt ẩn đằng sau lớp
vải sa کیا là một sự bí ẩn mà nàng chẳng hay biết gì.
Bùi Nghị và hai
thị nữ chẳng biết đã lui xuống tự lúc nào, trong sân chợt có một cơn gió nổi
lên, trong sự lạnh lẽo còn mang theo mùi của đất bụi.
Bùi Vô Song chỉ
khẽ cười một tiếng: “Ngày đó, người đứng trước cửa phòng của ta, nói nhà họ Lưu

có biết bao nhiêu con cái, nhưng lại không dung nạp được một mình người. Người đã từng làm một con điều mang đi thả, nhưng lại gặp đúng lúc trời đổ mưa lớn, nên điều đứt dây rơi xuống khu rừng trúc ngoài chùa. Giữa mùa hạ năm đó, cả đêm người không về, Minh Viễn sư huynh đã phải đi tìm khắp chùa Ngọc Tuyền...” Y dừng lại một lát, rồi nói tiếp: “Bây giờ, người còn cần ta kể thêm không?”

Thực ra, không phải nàng không tin y là Bù
Vô Song, chỉ là...

“Mẫu hậu người rốt cuộc đã nói với người
những gì?”

Câu nói ấy vang lên, thực chẳng khác gì một
tia sét đánh xuống đầu nàng.

Lệnh Viên hoảng hốt nhìn nam tử trước mắt,
một hồi lâu sau không nói thành lời.

8. Chương 8

Gió đã dừng.

Rốt cuộc Lệnh Viên cũng lên tiếng: “Mẫu hậu
muốn ta giữ vững giang sơn của nhà họ Lưu.”

Nơi đáy mắt nam tử là bóng dáng mờ nhạt của
người trước mặt, chợt y nở nụ cười, bàn tay rời khỏi vai Lệnh Viên, lùi lại
phía sau, nói: “Đến ta mà người cũng không tin, không chịu nói thật một câu
nào.”

“Ta không hề.”

“Vậy người hãy đi theo ta, thiên hạ này cần
có một hoàng đế, chứ không phải người.”

Đôi hàng mi thoáng run rẩy, lúc này nàng
cũng cảm thấy mỗi một tới tột cùng, cúi đầu cười nhẹ, hỏi: “Tại sao?”

Y bật cười một tiếng, nhìn nàng rất nghiêm
túc. “Những việc đó vốn không phải trách nhiệm của người. Năm xưa, phụ hoàng,
mẫu hậu người lưu đầy người đến nơi xa xôi, hoang vắng, bây giờ lại muốn người
gánh vác trách nhiệm vực cười này, muốn người chôn vùi tuổi xuân đẹp nhất trong
nhà ngục hoàng cung... Bọn họ nhẫn tâm, nhưng ta thì không.”

Từng câu, từng chữ... tiếng lòng của y đã bộc
lộ rõ ràng.

Gió làm nhạt đi không khí nghiêm túc hiện
giờ, ánh sáng chiếu xuống khiến hai chiếc bóng đan vào bụi cỏ bên cạnh, tiếng

bước chân nhẹ nhàng vang lên, Lệnh Viên khẽ mỉm cười: “Rõ ràng sự thúc dục đang gạt ta, nếu người thật sự không nhẫn tâm, tại sao trong mấy năm dài đằng đẳng đó, người lại hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời ta.”

Nơi đây mắt y khó có thể giấu giếm những nét buồn vui xen lẫn: “Những năm đó, người có Phò mã.”

Trên đỉnh Hàm Lăng, phu thê tình nồng, đã phá tan vô số ảo mộng của y.

Lệnh Viên buông lơ ổng tay áo, những ngón tay giấu trong đó không tìm được bất đầu run rẩy. Bao nhiêu năm nay nàng chưa từng từ bỏ việc đi tìm nguyên nhân khiến mẫu hậu ban cho Phò mã cái chết.

Suốt cuộc đời, Phò mã đều vô cùng thương yêu nàng, quả thực nàng không thể để y chết một cách không rõ ràng.

Chỉ đáng tiếc, người có liên quan đến chuyện này hoặc đã chết, hoặc không thể nào tìm thấy.

Biết bao đêm giật mình tỉnh giấc, thậm chí nàng còn cảm thấy, nếu nàng mà đi, bí mật đó sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn, không người nào có thể khám phá được.

“Kiều Nhi...”

“Ta phải về rồi.”

Vừa dứt lời, vẻ u

sầu trong đôi mắt nữ tử lập tức biến mất, bóng dáng yếu đuối đó vội vã chạy ra khỏi tòa đại viện to lớn mà tịch mịch của Bùi gia. Bùi Vô Song cứ lặng lẽ đứng như thế, nút buộc trên chiếc áo choàng không biết đã tuột ra từ lúc nào khiến nó trượt từ trên vai xuống. Bụi đất khẽ bay lên, lớp sa mỏng khẽ đung đưa, mơn man trên khuôn mặt y. Dưới ánh mặt trời ảm áp, thấp thoáng có thể nhìn thấy những đường nét tuấn tú.

Phía bên cạnh,

một thân hình cao lớn đi tới, Bùi Nghị còn chưa kịp mở miệng đã nghe Bùi Vô Song nói: “Ta vốn cho rằng bao nhiêu năm nay, nàng chỉ để tâm đến một mình Phò mã, vậy mà chẳng biết tại sao, đến tận lúc này mà nàng vẫn không chịu vứt bỏ tất cả để rời khỏi nơi đây.”

Bùi Nghị khom

người nhặt chiếc áo choàng trên mặt đất, lại cẩn thận khoác lên người Bùi Vô Song rồi nhẹ nhàng nói: “Người mà Công chúa không thể vứt bỏ chính là Hoàng thượng.”

“Bùi Nghị!”

Một tiếng quát

vang lên, từ đáy mắt Bùi Vô Song bùng lên những tia bi ai sâu sắc, còn có cả nỗi thất vọng và thương tâm. Ngần ngor bước lên phía trước một bước, y đưa tay bám vào thân cây lạnh lẽo trước mặt, nơi từng bị sâu kiến gặm nhấm đã trở nên xơ xác, hết như trái tim từng bị tổn thương không biết bao nhiêu lần của Lệnh Viên.

Nhưng nàng vẫn

kiên trì và không hối hận.

Bùi Nghị khom

người quỳ xuống, cúi đầu nói: “Trong tay Hoàng thượng không có thực quyền, nhưng không phải Công chúa cứ muốn giao là giao được, còn phải xem Hoàng thượng có giữ nổi không. Hoàng cung hiện giờ trong thì có phi tần tranh sủng, ngoài thì có tông thất rình mò, đám đại thần trong triều có được bao nhiêu lòng trung thành, thiếu gia tất biết rõ hơn Bùi Nghị. Công chúa... lòng như gương sáng, người không đi được cũng bởi người không thể vứt bỏ Hoàng thượng.”

“Nhưng y lại hận nàng.” Bùi Vô Song hơi cúi

đầu, giọng nói chan chứa vẻ thê lương.

“Dù có hận hơn đi chăng nữa... Công chúa vẫn

là cô ruột của Hoàng thượng.”

Hai chữ “cô ruột” hết như lưỡi dao sắc bén

đâm thẳng vào trái tim Bùi Vô Song. Y từng nói với bản thân mình rất nhiều lần, những thứ không thể cắt đứt đó, chẳng qua chỉ là thứ tình cảm cô cháu nực cười mà thôi!

Ổng tay áo rộng buông thông, những ngón tay

mảnh khảnh nắm chặt miếng ngọc bội bên hông, y ngược mắt nhìn bầu trời cao trong vạm vỡ, cười lạnh lùng: “Ngày y chết chính là ngày nàng được giải thoát. Bùi Nghị, có phải ngươi muốn nhắc nhở ta điều này không?”

“Thiếu... Thiếu gia.”

Người đang quỳ dưới đất sợ hãi mở trừng đôi

mắt, bóng dáng trước mặt y bất động, nhưng dường như chỉ trong khoảnh khắc, giữa trời đất gió dữ đã rít gào, cảnh tượng này thực giống rất nhiều năm về trước, thiên hạ đổi chủ, phong vân biến sắc...

Liêu Hiền Thái phi vừa mới theo đội nghi

trượng về cung, liền sai người đến bẩm với Thiếu đế, xin phép được rời khỏi tẩm cung, một mình dọn tới thanh tu tại Bắc Tam Sở, nơi nằm ở trong cùng của hoàng cung.

Từ xưa đến nay, chưa từng có phi tần nào được sung hạnh đến khi qua đời, con cái mới là chỗ dựa duy nhất của người phụ nữ sau này. Bây giờ, Công chúa Vĩnh Huy đã chết, trên thế gian này, Liêu Hiền Thái phi chẳng còn ai mà nương tựa, trái tim bà đã nguội lạnh như tro tàn. Ngay cả Tổ Tuyết muốn đi theo hầu hạ, bà cũng kiên quyết cự tuyệt.

Gió đêm hơi lạnh, Dương phi khẽ kéo chiếc áo trên người, ngẩn ngơ lắng nghe đám người bên cạnh bàn luận về chuyện của Liêu Hiền Thái phi.

Một tiếng “nương nương” của Tụng Ngọc khiến nàng ngậy ra, ngoảnh đầu lại liền thấy Vương Đức Hỷ đang mỉm cười đứng bên cạnh: “Nương nương, Hoàng thượng mời người vào trong.”

Bức rèm châu ngọc khẽ đung đưa, trong phòng mịt mờ một mùi hương thanh đạm.

Cách một lớp màn mỏng, bóng dáng nữ tử yếu điệu, thướt tha, khi bước đến gần, chợt quỵ xuống bên chân Thế Huyền, cúi đầu khóc lóc: “Thần thiếp biết sai rồi!”

Ánh mắt dừng lại trên đôi ủng thêu hình rồng, ngẩng lên, lại nhìn thấy những ngón tay mảnh khảnh của Thiếu đế đang đặt trên đầu gối, Dương phi không dám nhìn tiếp lên trên nữa. Ngọn đèn lưu ly tỏa ánh sáng lờ mờ, Dương phi thấp thỏm quỵ ở đó, không dám mở miệng. Trái tim dần trở nên loạn nhịp, Dương phi lại bật khóc nức nở: “Thần thiếp thật sự biết sai rồi! Thần thiếp thực sự muốn tốt cho ca ca và Tứ công chúa, nào ngờ lại xảy ra chuyện như vậy...”

Bức màn trước mặt khẽ đung đưa, đôi ủng thêu rồng đột nhiên đứng dậy. Dương phi còn chưa nói hết câu, cơ thể đã bị kẻ đế vương kéo lên và ôm vào lòng. Dương phi sợ hãi mở to đôi mắt, nhưng lại không dám nói thêm một câu nào.

Hoàng thượng đã giận rồi sao? Vậy nàng phải làm thế nào?

Lòng bàn tay lạnh băng lấm tấm mồ hôi, nắm chặt long bào của Thế Huyền không biết có nên buông ra hay không.

Bàn tay đang vòng qua eo Dương phi đột nhiên dùng sức, hai chữ “Hoàng thượng” còn chưa kịp thoát khỏi miệng, đôi môi nàng đã bị Thế Huyền khóa chặt.

Trút bỏ bộ cung trang tinh tế trên người, đôi tay trắng nõn như ngó sen của nữ tử vòng qua cổ Thế Huyền. Động tác của y

chẳng có vẻ gì dịu dàng, lưỡi sắc như dao, nụ hôn như mang theo độc dược.

Đỉnh màn mạ vàng không ngừng lắc lư, trong màn, hai con người cùng buông mình vùng vẫy trên chiếc long sàng rộng lớn mà mềm mại.

“Sinh cho trẫm một hoàng tử.”

Ánh mắt Thế Huyền lạnh băng, lời nói cũng chẳng có chút tình cảm.

Dương phi không ngừng thở hổn hển, xấu hổ cụp đôi mắt, dịu dàng nói: “Hoàng thượng... Thần thiếp ngu xuẩn, còn sợ Hoàng thượng không thích thần thiếp nữa...”

Mái tóc đen nhánh của Dương phi buông xõa,

Thế Huyền khom người xuống, đưa tay nâng chiếc cằm thon của nàng lên. Dưới ánh sáng mờ ảo, làn da nữ tử ánh lên những tia sáng như bạch ngọc, vô cùng quyến rũ. Cặp mắt Thế Huyền ẩn chứa nét cười, nhưng đáy lòng lại lạnh đến mức khiến người ta khiếp sợ...

Người ngu xuẩn mới dễ khống chế.

Bên ngoài điện Tuyên Thất, đèn đuốc sáng trưng, khung cảnh hệt như ban ngày.

Trong không khí phảng phất hương thơm thoang thoang, Lệnh Viên vẫn mặc bộ đồ khi đi theo đội nghi trượng xuất cung trước đó. Sau khi từ Búi phủ trở về, nàng tới cung của Đoan phi ngồi lại một lát, hỏi thăm tình hình về vết thương của Chiêu Nhi. Sắc trời dần tối, nàng lại bắt đầu nghĩ tới Thế Huyền. Đi thẳng tới đây, Trung thường thị lại nói với nàng, Dương phi tới điện Tuyên Thất. Hoàng thượng đuổi tất cả mọi người ra ngoài, lúc này e là không tiện vào trong.

Đôi giày lụa cao quý mới đi đi lại lại mấy

vòng trong sân đã nghe sau lưng có tiếng cửa mở nặng nề, ngay sau đó là giọng nói hồ hững mà mỗi mệc của Thiếu đế: “Cô cô!”

Ánh sáng hắt ra từ bên trong dường như đã

làm dịu bớt không khí lạnh lẽo bên ngoài, một tia sáng mảnh như tơ đậu lại trên vai Thiếu đế, rồi nhanh chóng bị nhấn chìm giữa ánh trăng thanh.

Lệnh Viên ngoảnh lại nhìn, sau cánh cửa

không thấy Dương phi, chỉ có một mình Thiếu đế trong bộ đồ ngủ màu trắng, thêm một chiếc áo rộng khoác trên vai, nơi đáy mắt y còn ẩn hiện nét cười.

Nụ cười ấy như đã xua tan bầu không khí âm

u suốt những ngày qua, xua tan cả cô hồn chết oan trên xà nhà đó.

Lệnh Viên bắt giác ngáy người.

Thân thể cao lớn đó đã bước lại gần, mùi
long diên hương như ẩn như hiện.

Trái tim bỗng đập như trống trận. Lệnh Viên
lùi về phía sau một bước: “Hoàng thượng nhìn gì vậy?”

Y nhìn nàng chăm chú, ánh mắt sáng rực, bên
khóe miệng còn xuất hiện một nụ cười tươi: “Cô cô nhìn trẫm, trẫm nhìn mỹ nhân”
Những câu nói nửa đùa nửa thật được thốt ra
từ miệng Thế Huyền, chẳng thể tìm lại được nỗi thương tâm và dáng vẻ thảm hại
của y trong cung Chung Trữ ngày đó. Nhưng Lệnh Viên hiểu, những nỗi đau được
giấu kín kia chỉ là sự khởi đầu cho những cuộc giao tranh tiếp theo giữa bọn
họ.

Dưới bầu trời đêm trong vắt, mấy ngọn đèn
soi sáng con đường lát đá uốn lượn dưới chân. Giữa mùa đông giá lạnh, ngừ hoa
viên tĩnh lặng lạ thường, dù nín thở cũng chỉ có thể nghe thấy tiếng thở đan
xen của những người đứng xung quanh.

Thiếu đế không mặc long bào, trên người chỉ
có một bộ đồ ngủ màu trắng, rồi khoác thêm áo choàng bên ngoài. Dưới ánh sáng
mờ mờ, thân hình y càng trở nên cao lớn. Đại trưởng công chúa cũng mặc một bộ
đồ màu trắng, trên búi tóc đen nhánh chẳng có thứ trang sức nào ngoài một cây
trâm bằng bạch ngọc.

Bóng hình cao lớn đứng bên tấm thân mỹ lệ,
nhìn từ xa có cảm giác đẹp như tranh vẽ.

Trong hậu cung của Hoàng thượng có biết bao
giai nhân, nhưng chưa từng thấy phi tần nào đứng bên cạnh y có thể mang lại cảm
giác này.

Trong đầu Anh Tịch chợt nảy ra bốn chữ:

“Thần tiên quyến lữ.”[1]

[1] Cặp tình nhân đẹp đôi tựa thần tiên –
DG.

“Nghĩ gì vậy?” Ngọc Trí khẽ cất tiếng, rồi
cau mày nhìn Anh Tịch.

Lúc này Anh Tịch mới phát hiện mình vừa
không cẩn thận, nên giẫm lên giày của Ngọc Trí, rồi đột nhiên thị sợ đến nỗi
mặt mày trắng bệch, hoang mang cất tiếng phủ nhận, rồi lén đưa tay lên ôm ngực.
Công chúa Điện hạ là cô ruột của Hoàng thượng, thị không thể suy nghĩ lung tung

như thế được!

Những tiếng động lạ sau lưng không khiến

hai người đi phía trước để tâm, họ vẫn sánh vai đi cùng nhau trên con đường nhỏ dẫn tới cung Thịnh Diên. Thế Huyền cách Lệnh Viên rất gần, mùi long diên hương quen thuộc tỏa ra xung quanh, Lệnh Viên mỉm cười, nói: “Chỉ mấy bước chân thôi, có gì đâu mà phải tiến.”

Chuyện của Công chúa Vĩnh Huy lần này, Lệnh

Viên còn sợ là Thế Huyền sẽ hận nàng tới cùng cực, không ngờ lúc này, y lại như đã quên hết tất cả. Trong nụ cười còn thấp thoáng nét gần gũi như có như không với nàng, giống hệt ngày xưa.

Chỉ là, về việc tiến nàng, đây mới là lần đầu tiên.

Bờ môi Thế Huyền hơi nhếch lên thành một nụ

cười mỉm, những ngón tay mảnh khảnh khẽ vuốt một cành cây ở bên cạnh. Y không nhìn nàng, thấp giọng nói: “Cũng không hoàn toàn là đi tiến cô cô, trầm cũng muốn ra ngoài đi dạo một lát.”

Lệnh Viên ngoảnh đầu nhìn y, ánh sáng mờ ảo

làm tôn lên những đường nét hoàn mỹ trên khuôn mặt ấy, hai hàng lông mi dày hơi hấp háy, ngay đến lời nói cũng toát lên nét cười. Lệnh Viên như trút được gánh nặng, khẽ nói: “Hoàng thượng cũng đừng nên trách Dương phi...”

Dù có ngu xuẩn hơn, đó cũng vẫn là em ruột của Dương Ngự thừa.

Không thể ngờ Thế Huyền lại đột nhiên cất

tiếng: “Trẫm không trách bản thân, không trách cô cô thì sao phải trách nàng ta!”

Trái tim Lệnh Viên chợt run lên, thấy bên

khóe môi Thế Huyền vẫn thấp thoáng nét cười, lời nói toát ra vẻ hờ hững, dường như trong lòng y, chuyện này từ lâu đã trở thành chuyện nhỏ, không đáng để nói tới. Lệnh Viên cúi đầu thở dài, nếu y không trách nàng, tại sao lại tới cung

Chung Trữ, tại sao lại nói ra những lời đó...

Bị tổn thương sâu sắc như thế, người đầu

tiên Thế Huyền nghĩ tới vẫn là Thôi Thái hậu, mẫu thân của y. Chỉ đáng tiếc, nữ tử thông tuệ của ngày xưa giờ đến một câu an ủi cũng không nói được, đến một chút dịu dàng cũng không thể mang lại cho đứa con yêu của mình.

Ngày đó, cánh cửa tấm cung đóng chặt, từ

đằng xa cũng chỉ có thể nghe thấy tiếng gào thét điên cuồng của Thôi Thái hậu

vọng ra.

Lệnh Viên vội đẩy cửa đi vào, trên chiếc ghế lớn làm bằng gỗ trầm, y ngồi đó, toàn thân mềm nhũn, hơi thở yếu ớt, máu tươi bắn đầy trên vạt áo, vừa thoáng nhìn đã khiến người ta cảm thấy đau đớn đến nghẹt thở.

Thôi Thái hậu, người mà y mong sẽ đem đến cho y sự an ủi, lúc đó đang đứng bên cạnh cười điên dại, dường như đang thưởng thức một bức họa... Nàng nắm chặt bàn tay y, y đã chẳng còn sức mà nắm lại, chỉ biết thở dốc, còn nói... hận nàng.

Lòng dạ đang rối bời, đôi giày dưới chân vấp phải thứ gì đó, khi Lệnh Viên giật mình tỉnh táo trở lại, cơ thể nàng đã mất thăng bằng, ngã nhào về phía trước. Cánh tay người bên cạnh bỗng đưa ra ôm lấy bờ eo thon của nàng, nhưng Thế Huyền cũng không kịp đứng vững, cả hai cùng ngã vào vườn hoa bên cạnh đường.

“Hoàng thượng!”

“Công chúa!”

Tiếng kêu kinh hãi bỗng vang lên, rồi có ánh đèn lồng dần chiếu tới.

Bên ngoài cửa sổ, tiếng bước chân không ngớt vang lên. Anh Tịch lấy một bộ quần áo sạch cho Lệnh Viên thay, cẩn thận vuốt phẳng những nếp nhăn trên đó, chợt nghe Lệnh Viên cất tiếng hỏi: “Hoàng thượng không sao chứ?”

Anh Tịch đang ngồi xổm giúp nàng chỉnh lại tà áo dài dưới chân, nghe vậy bèn cười, đáp: “Ngọc Trí đang hầu hạ Hoàng thượng ở bên ngoài, Hoàng thượng cũng chỉ bị ướt áo thôi, không sao cả.”

Chiếc vòng phỉ thúy trên cổ tay va vào tấm áo giáp mềm, làm phát ra những âm thanh trong trẻo, vui tai. Vừa rồi, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Thế Huyền đã ra sức kéo nàng vào lòng, đầu nàng tựa vào ngực y, cả người được tắm thân gầy yếu của y đỡ lấy, nào có chạm đến mặt đất lạnh băng. Đầu ngón tay Lệnh Viên hơi run rẩy, khoảnh khắc đó nàng chợt nhận ra người trước mặt không còn là một đứa trẻ, y là hoàng đế của thiên hạ Bắc Hán này, cũng là một nam nhân thực sự.

Bên ngoài bức rèm, Vương Đức Hỷ sợ hãi quỳ dưới chân Thiếu đế, vội vàng nói: “Nô tài nhất định sẽ dạy dỗ lũ người trông coi vườn hoa đó!” Chẳng biết kẻ hồ đồ nào sau khi tưới hoa xong đã quên cất thùng nước khiến Đại trưởng công chúa vấp phải, Hoàng thượng cũng ngã theo, nếu

xét ra kẻ này có thể bị khép vào tội chết!

Vì Hoàng thượng tới cung Thịnh Diên nên lò sưởi bên trong lúc này được tăng thêm rất nhiều.

Lúc này, Thế Huyền đã cởi áo choàng, thay một bộ đồ thanh nhã, thoải mái ngồi dựa vào chiếc ghế sau lưng, lắng nghe lời giải thích của Trung thường thị. Rốt cuộc y cũng lặng lẽ mở mắt, đưa tay lên xoa nhẹ chỗ bả vai, vừa định mở miệng thì từ phía trong đã vang lên những tiếng “ting tang” của bức rèm châu.

Y lập tức ngược lên nhìn.

Kể từ năm Càn Ninh thứ sáu, sau khi Lệnh

Viên dọn vào cung Thịnh Diên, y chưa tới nơi này lần nào nữa. Nhưng bức rèm châu kia thì y nhận ra, ngày trước nó còn là một vật hết sức xa hoa trong cung Hy Hòa.

Thứ từng được Thái hoàng thái hậu vô cùng yêu thích đó lúc này lại như đang nhắc nhở y rằng, nữ tử trước mặt cũng là người được Thái hoàng thái hậu yêu quý nhất.

Y định cười tiếp, nhưng chẳng thể cười được tiếng nào.

Vương Đức Hỷ cẩn thận gọi: “Hoàng thượng”, lập tức kéo Thế Huyền trở về với hiện thực. Ánh mắt y dừng lại trên người nữ tử trước mặt, thoáng chút do dự rồi mới nói: “Lui ra hết đi!”

Vương Đức Hỷ chỉ sợ mình nghe nhầm, không còn để ý đến lễ nghi nữa, vội ngược mắt nhìn lên, thấy người trên ghế lộ rõ vẻ chán ghét, dường như không muốn nói nhiều. Tới lúc này, lão mới nín thở, im miệng, vội vàng bỏ dậy, ra hiệu cho mọi người lui ra hết.

Ngoài cửa sổ, bóng người thấp thoáng. Bên trong, căn phòng chìm trong tĩnh lặng.

Không khí trong phòng vẫn vút những làn hương khinh la thoang thoảng, mấy ngón tay nõn nà như ngọc vuốt nhẹ trên vai trái Thế Huyền, giọng nói âu lo của nữ tử vang lên: “Có đau lắm không? Để ta gọi...”

Câu: “Để ta gọi thái y đến xem” còn chưa kịp thoát ra, Lệnh Viên đã cảm thấy dưới tay mình trống trải. Thế Huyền đã đứng dậy, bàn tay đang xoa bả vai cũng buông xuống. Ánh mắt y không nhìn bức rèm châu màu đỏ sậm bắt mắt kia, mà nhìn chăm chăm Đại trưởng công chúa lúc này đã trút bỏ bộ cung trang sang trọng.

Mái tóc đen nhánh, mềm mại được vấn qua quýt, bên thái dương buông lơ lửng mấy sợi tóc buông lơ lửng. Nơi đáy mắt nữ tử tràn ngập vẻ âu lo, khuôn mặt không tô son điểm phấn, bộ dạng ấy thực quá khác so với vị Đại trưởng công chúa thường ngày luôn khiến người ta kính sợ, nhưng vẫn không cách nào che giấu được vẻ đẹp của nàng.

Đó là sự tôn quý đã in sâu vào sinh mệnh, không phải thứ mà một bộ đồ bên ngoài có thể thay đổi được.

Thế Huyền ngẩn ngơ nhìn nàng hồi lâu, rồi đột nhiên bật cười: “Cô cô thực xứng danh Bắc Hán đệ nhất mỹ nhân.”

Nàng còn chưa kịp mở miệng thì lại bị Thế

Huyền cắt ngang: “Trẫm vẫn luôn tò mò, một mỹ nhân giống như cô cô đây, rốt cuộc phải là người như thế nào thì mới xứng đáng được ở bên bầu bạn?” Lệnh Viên không khỏi kinh ngạc, y vẫn thản nhiên cười nói tiếp: “Con người Phò mã thế nào, bây giờ trẫm đã không còn cơ hội để tìm hiểu, có điều, trước mắt hiện đang có một người, trẫm thực sự rất muốn gặp một lần cho biết.”

Trái tim Lệnh Viên đập thành thịch, trong lòng nàng lúc này chỉ nghĩ tới Bùi Vô Song, nàng hạ thấp giọng, hỏi: “Là Thụy Vương nói sao?”

Thế Huyền không đáp mà vẫn cười, nói: “Rốt cuộc là ai mà lại có thể khiến cô cô động lòng?”

9. Chương 9

Dường như chỉ trong nháy mắt, cảnh vật xung quanh đã hoàn toàn thay đổi, khuôn mặt anh tuấn trong ký ức vẫn chưa phai mờ, nàng còn nhớ rõ lời hứa với y, nhớ rõ y từng nói, đợi nàng lớn lên rồi sẽ đưa nàng rời khỏi đó.

Nàng thiếu nữ mười ba tuổi, trong lòng đã chớm nở tình yêu.

Mẫu hậu không cho phép nàng tiếp xúc với người lạ, nhưng ở vùng đất xa xôi, hoang vắng đó, bà chẳng thể quản được nàng. Chính năm đó, thánh chỉ ban hôn của hoàng huynh đã phá nát trái tim thiếu nữ của nàng, nàng lại đi tới ngôi đình đó, nhưng không gặp được y. Về sau, nàng không còn tới ngôi đình đó nữa, cũng không còn nghe thấy tiếng suối chảy róc rách ở ngay bên cạnh ngôi đình.

Lệnh Viên không biết về sau y có thật sự tới đó chờ nàng hay không, y thậm chí còn không biết thân phận thực sự của nàng.

Nhưng nàng vẫn nhớ rõ nụ cười trong trẻo
của y, thậm chí còn nhớ rõ dòng suối chảy qua đầu gối, mang tới cho nàng cảm
giác mát lạnh, y dùng khăn tay nhúng xuống nước, cẩn thận lau từng vết bẩn trên
tay, trên trán nàng...

Những ngón tay thon dài nắm chặt, ống tay
áo rộng che giấu đôi tay không ngừng run rẩy, Lệnh Viên lẳng lẳng nhắm nháp hai
chữ “động lòng”, thực sự cảm thấy tức cười.

Tuổi trẻ bông bột mà còn bị một thánh chỉ
hoàn toàn chế ngự, bây giờ nàng đã thân bất do kỷ^[1], còn có gì mà động lòng
nữa đây?

[1] Thân bất do kỷ: bản thân không do mình
làm chủ.

Thế Huyền thấy Lệnh Viên chỉ khẽ cười một
tiếng, không kìm được cũng mím môi cười theo, rồi chợt nghe Lệnh Viên nhẹ nhàng
cất tiếng: “Đó là một vị sư thúc ta quen ở chùa Ngọc Tuyền.”

Giọng nàng du dương, trầm bổng, ẩn chứa nét
cười.

Thế Huyền vẫn đứng im, đột nhiên khẽ bật
cười: “Trẫm còn tưởng là ai, không ngờ lại là một hòa thượng!” Ánh mắt y khoan
thai, bình thản, tiếng cười sang sảng khiến không khí căng thẳng trong phòng
bỗng chốc tan đi.

Nụ cười chảy qua trái tim trống trải, mang
lại cảm giác thoải mái như được tắm gió xuân.

Trong hoàng cung rộng lớn, giữa triều đường
trang nghiêm, dường như nàng chưa bao giờ nhìn thấy y cười như vậy, không chút
giả dối, tất cả đều chân thực.

Chỉ là khi nghĩ đến những lời của Thế

Huyền, Lệnh Viên lại dễ khóc dễ cười, trong lời nói của nàng xen lẫn nét cười
thảnh thơi: “Y không phải hòa thượng.”

Về Bùi Vô Song, trong ký ức của nàng chỉ có
một cánh cửa phòng đóng chặt, nhớ năm đó, cách giao lưu duy nhất giữa bọn họ là
những bức thư. Tờ giấy trắng tinh với những dòng chữ ngay ngắn là tất cả những
điều nàng còn nhớ về Bùi Vô Song.

Ngoảnh đầu cười khẽ, nàng thấy Thế Huyền đã
ung dung ngồi trên chiếc ghế làm bằng gỗ trầm. Y đưa tay cầm chén trà, khẽ nhấp
một ngụm, thần thái nhẹ nhõm, thảnh thơi, giọng nói lại càng toát lên sự vui

mừng:

“Vậy sao? Đã không phải hòa thượng, vậy xem ra chuyện giữa cô cô và y... là thật rồi?”

“Không phải đâu.”

Không cần y nói rõ, nàng đã hồ hững cất tiếng phủ nhận, Thụy Vương không thể lười kéo nàng trở thành đồng minh, liền nghĩ ra trò mật báo này, hẳn muốn đẩy nàng ra khỏi cuộc chơi ư?

Đôi hàng lông mày của Lệnh Viên hơi giãn ra, trong đáy mắt bừng lên tia sáng, không chút hoảng loạn: “Chuyện của cô cô, Hoàng thượng không phải quan tâm, Hoàng thượng chỉ cần...”

“Y đối xử với cô cô có tốt không?”

Nàng còn chưa nói xong thì đã bị y cắt ngang. Lệnh Viên ngẩng lên, thấy Thế Huyền vẫn tựa người vào lưng ghế, trên khuôn mặt là nét cười như có như không, trong mắt cũng bừng lên tia sáng. Y lặng lẽ ngồi đó nhìn nàng, chờ nàng lên tiếng trả lời.

Muôn vạn cảnh tượng tựa như những bức tranh lần lượt hiện ra trước mắt, cuối cùng, trong lòng nàng chỉ còn một chữ...

“Tốt.”

Y vào kinh, chỉ vì để ngăn cản nàng lấy người mà nàng không yêu.

Y ở lại, chỉ vì để đưa nàng ra khỏi nhà ngục tàn khốc đã giam cầm nàng biết bao năm tháng.

Một Bùi Vô Song như thế, làm sao nàng có thể nói không tốt được đây?

Chỉ là, một nam tử như vậy, so với Phò mã, người được nàng chôn sâu trong lòng, dường như lại thiếu một chút khí chất của trần gian. Cảm giác mà y mang đến cho nàng, trước giờ chỉ là vô cùng xa xôi và mờ mịt.

“Có thể lọt vào mắt xanh của cô cô, ấy là phúc khí của y.” Giọng nói của Thiếu đế vang lên, trong lời nói có phần đắc ý.

Lúc này y đã về phe Thụy Vương, muốn sớm gả nàng ra khỏi Hoàng cung hay sao?

Lệnh Viên không giận mà chỉ cười, cặp mắt trong veo nhìn người trước mặt, khe hé môi, nói: “Nếu Hoàng thượng đã quên, vậy hôm nay cô cô lại cho Hoàng thượng nghe một lần nữa, phò mã, chỉ có một người.” Nàng đã từng hận phụ hoàng, mẫu hậu nhiều

năm, bây giờ, thứ khiến nàng không thể buông bỏ không phải là dải giang sơn gấm vóc trải dài vạn dặm, mà là thiếu niên như ngọc trước mắt này.

Những lời nói kiên định làm xao động mùi

hương thoang thoảng trong phòng, cảm giác đau râm rút nơi bả vai dường như lại lan tỏa lên trên. Chiếc chén đập xuống mặt bàn phát ra âm thanh trong trẻo, Thế Huyền vẫn mỉm cười: “Đó là sự bất hạnh của y.”

Yêu phải một người vĩnh viễn không thuộc về mình.

Yêu phải một người không nên yêu.

Y vươn người đứng dậy, ung dung nói: “Không còn sớm nữa, trầm phải về đây.”

Bóng người in lên cánh cửa đang đóng chặt, mấy ngón tay mảnh khảnh vừa chạm vào tay cầm thì giọng nói của Lệnh Viên vang lên từ phía sau: “Y chỉ là người ngoài cuộc.”

Lời nói rất nhẹ nhàng nhưng lại mang theo sự khẳng định, còn xen lẫn nét âu lo.

Thế Huyền không quay lại, ánh mắt nhìn đắm đắm vào khoảng mông lung bên ngoài khe cửa, rồi cất tiếng cười khẽ: “Cô cô cho rằng trầm sẽ làm gì sao? Để uy hiếp cô cô?”

“Y không quan trọng.”

Lệnh Viên vừa dứt lời, Thế Huyền đã không khỏi bật cười, đầu ngón tay hơi dùng sức, cánh cửa được nhẹ nhàng đẩy ra. Y vẫn quay lưng về phía nàng, thấp giọng nói: “Đã không quan trọng, vậy cô cô cũng không phải mất công nhắc nhở trầm làm gì!”

Mất công nhắc nhở, thực ra là giấu đầu hử đuôi.

Nắm chặt chiếc khăn lụa trong tay, trái tim nàng bỗng trở nên hỗn loạn, lại nhìn về phía trước, Thiếu đế đã đi khuất trong màn đêm mịt mờ, chỉ còn nhìn thấy bóng dáng của mấy kẻ hầu đang bám theo sau. Ngày đông giá rét, gió lạnh rít gào, sương trắng phủ đầy.

Đình giữa hồ, gió Tây mạnh...

Trời âm u, đất mịt mờ, nước mông lung...

Đại trưởng công chúa mặc một bộ đồ gấm đẹp

đẽ, tay cầm tiêu, đứng tựa vào hàng lan can của ngôi đình hóng mát, trong làn thu như ẩn chứa cả bầu trời mênh mông, bát ngát cùng với dải giang sơn vạn dặm

bao la. Bàn tay nắm hờ cây tiêu ngọc hơi động đây, bên khóe môi Lệnh Viên thấp thoáng nụ cười. Đã hơn mười ngày trôi qua, Bùi phủ vẫn bình an vô sự. Quả nhiên Thế Huyền không làm khó y, Lệnh Viên rốt cuộc cũng buông được tảng đá lớn trong lòng.

Cuộc sống trở về bình lặng, mối quan hệ giữa Thế Huyền và nàng lại như xưa.

Chỉ khi trong triều có quyết sách gì lớn y mới tới tìm nàng, vì những đạo thánh chỉ màu vàng rực rỡ đó phải được đóng con dấu phượng của nàng thì mới có hiệu lực. Ánh mắt Thế Huyền không còn vẻ oán hận như xưa, mà dần trở nên bình tĩnh.

Con dấu đỏ tươi kia giờ không còn làm y tức giận.

Năm Càn Ninh thứ mười có một tháng Chạp nhuận ngàn năm hiếm gặp, khiến mùa đông như dài hơn.

Năm mới sắp đến, trong cung truyền ra tin mừng.

Dương phi có thai.

Suốt bốn năm kể từ khi Đoan phi sinh hạ

Hoàng trưởng tử, trong cung chưa bao giờ có chuyện đáng mừng thế này. Hoàng thượng phấn chấn, ra lệnh phong thưởng rất hậu cho cung Nghi Tuyết. Trong cung còn đồn rằng, Hoàng thượng rất mực sủng ái Dương phi, cung nữ Tụng Ngọc chỉ vì không cẩn thận làm đổ chén thuốc của nàng liền bị giáng xuống làm cung nữ chuyên giặt đồ.

Lục cung bỗng nhiên thay đổi, những tâm trạng hâm mộ, đổ kỵ, căm hận... tràn lan.

Chiếu thư tấn phong tước vị nằm trên những ngón tay nõn nà như ngọc của Lệnh Viên, nàng đọc kĩ không bỏ sót chữ nào, sau đó ung dung đặt xuống chiếc bàn bên cạnh, khẽ nói: “Đoan phi sau khi sinh hạ Hoàng trưởng tử mới được phong làm phi, Dương phi không có con cái mà đã ở ngôi phi nhiều năm như vậy, sớm đã khiến lục cung dị nghị, bây giờ vừa mới có thai, việc tấn phong tước vị không nên nôn nóng quá.”

Lệnh Viên vừa nói xong, hai thị nữ bên cạnh

liền đổ dồn ánh mắt về phía vị thiếu niên Thiên tử. Hoàng thượng khi tới đây mặt rồng hơn hổ, một lòng muốn tấn phong tước vị cho Dương phi, bây giờ Đại trưởng công chúa lại lên tiếng cự tuyệt, mọi người đều sợ Hoàng thượng sẽ nổi cơn giận dữ. Không ngờ, Thiếu đế vẫn ung dung ngồi đó, khẽ nở nụ cười, nhẹ

nhàng nói: “Ý của cô cô là đợi sau khi nàng hạ sinh hoàng tử hãy tấn phong tước vị đúng không? Như vậy cũng tốt, vẫn là cô cô suy nghĩ chu đáo.”

Lệnh Viên thoáng sửng sốt, từng câu, từng chữ Thế Huyền nói đã chặn đứng mọi đường lui của nàng.

Trong đôi mắt Thế Huyền ánh lên nụ cười,

Lệnh Viên không tìm được cũng khẽ mỉm cười. Hôm nay y đến đây không phải để tấn phong cho Dương phi, đạo thánh chỉ kia chẳng qua chỉ là vỏ bọc bên ngoài, điều y muốn là một câu nói của nàng vừa này. Như vậy, việc Dương phi tấn phong tước vị chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Lệnh Viên không giận mà cười vui vẻ, rốt cuộc Hoàng thượng đã trưởng thành rồi, tuy lời nói mềm mỏng nhưng lại ẩn chứa càn khôn.

Câu “trẫm không phải đối thủ” của Thế Huyền trước đây vẫn còn vang vọng, thì ra Lệnh Viên đã coi nhẹ y.

Đoan phi xưa nay luôn bị y xa lánh, y muốn bồi dưỡng một người về phe mình. Y bất mãn với di ngôn của Thái hoàng thái hậu lúc lâm chung, không muốn lập con trai của Đoan phi làm thái tử, vì vậy y cần có một hoàng tử khác.

Lục cung ba ngàn giai nhân, nhưng y lại nhìn trúng một mình Dương phi, còn nhất quyết muốn đưa nàng ta lên trên Đoan phi!

Ngoài cửa sổ, gió hiu hiu thổi. Trong phòng, ánh nến đỏ đung đưa.

Bức rèm mỏng phất phơ, mùi hương khinh la vấn vít lượn bay.

Những ngón tay thon dài, trắng nõn nắm chặt chiếc khăn lụa, Lệnh Viên còn chưa kịp mở miệng đã lại nghe Thiếu đế hờ hững nói tiếp: “Cung nữ của cung Nghi Tuyết không biết cách hầu hạ, bây giờ Dương phi có thai, không thể để xảy ra sơ suất, trẫm thấy cung nữ bên cạnh cô cô làm việc rất tốt, chỉ là không biết cô cô có bằng lòng cho mượn hay không? Dù sao cũng chỉ mấy tháng thôi mà.”

Y mỉm cười nhìn Lệnh Viên không chớp mắt, một câu nói: “Dù sao cũng chỉ mấy tháng thôi mà” thực khéo léo vô cùng, khiến Lệnh Viên không cách nào cự tuyệt. Tâm tư y kín đáo khiến Lệnh Viên cảm thấy vui mừng, có điều sự kín đáo ấy lại dùng để đề phòng nàng, khiến lòng nàng không khỏi xót xa.

Cảm giác khó chịu nơi cổ họng đều bị nuốt xuống bụng, Lệnh Viên khẽ thở dài: “Trong lòng Hoàng thượng đã có chủ ý, cô cô tất nhiên không có ý kiến gì. Cô cô cũng hy vọng Dương phi có thể bình an sinh hạ hoàng tử cho nhà họ Lưu ta.”

Thế Huyền chợt khẽ nở nụ cười, ánh mắt lạnh lùng mang theo vẻ giấu cợt dừng lại trên thân thể nữ bên cạnh, hồ hững nói: “Chọn thị đi!”

Cặp mắt Anh Tịch mở to hết cỡ, vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt còn nhiều hơn cả Ngọc Trí. Ngọc Trí sợ hãi nhìn Đại trưởng công chúa, như đang dò hỏi.

Một nụ cười mỉa mai xuất hiện trên khóe môi

Lệnh Viên, nàng khép hồ đôi mắt, cười nhạt, nói: “Đã là ý của Hoàng thượng, vậy em hãy đi đi!”

Đại trưởng công chúa đã có lời, Ngọc Trí chỉ biết lo lắng đứng đó, nhất thời ghen hờn.

“Tuy tới năm Càn Ninh thứ sáu, Ngọc Trí mới bắt đầu đi theo cô cô, nhưng người được cô cô dạy dỗ, trầm hết sức yên tâm.”

Thiếu đế cười rạng rỡ, một chút bất an nơi đáy mắt sớm đã tan biến, nụ cười của Lệnh Viên chính là một viên thuốc định tâm dành cho y.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lệnh Viên vẫn giữ nguyên nụ cười hiền đạm, từ sau khi Phò mã qua đời, Ngọc Trí đã bầu bạn bên nàng đến tận ngày hôm nay. Bao nhiêu năm nay, nói là chủ bộc, nhưng từ đáy lòng Lệnh Viên lại coi nàng ta như cốt nhục chí thân, giữ nàng ta ở bên cạnh chỉ vì muốn chọn một nam nhân tốt rồi chỉ hôn cho nàng ta. Sự áy náy đối với Phò mã, nàng muốn hoàn trả lại cho muội muội của y. Thế Huyền quả thực nhìn rất chuẩn, bề ngoài là gọi Ngọc Trí tới cung Nghi Tuyết hầu hạ, nhưng thực ra đây là một sự cảnh cáo với nàng.

Chỉ riêng việc tấn phong tước vị cho Dương phi còn chưa thể thỏa mãn Thế Huyền, điều y thật sự muốn là một lời hứa của Lệnh Viên.

Một lời hứa rằng sẽ không động đến đứa con trong bụng Dương phi.

Lời nói gió bay, sao bằng trong tay có thứ gì có khả năng uy hiếp.

Y đề phòng nàng đến vậy, thực khiến nàng cảm thấy xót xa.

Đang độ giữa đông, vạn vật còn chưa thức tỉnh. Trong ngự hoa viên, dây thường xuân xanh biếc được điểm xuyết bằng mấy bông hoa đỏ, toát lên một vẻ phong quang vô hạn.

Lệnh Viên mặc chiếc váy dài, lặng lẽ ngắm nhìn khung cảnh trước mắt.

Anh Tịch cúi đầu, nghịch mấy hòn sỏi dưới chân, thị đã quen có sự bầu bạn của Ngọc Trí, lúc này không khỏi cảm thấy buồn bực.

Phía đằng xa thấp thoáng bóng người, Lệnh Viên hơi cau mày, nhìn thẳng vào người đó. Người còn chưa tới, giọng nói của nàng đã vang lên trước: “Tin tức của Lục ca nhảy bén thật, mới vậy mà đã đến cung Nghi Tuyết rồi sao?”

Thụy Vương xưa nay vốn quen kiêu ngạo, lúc này bị Lệnh Viên bắt gặp đúng lúc tới cung Nghi Tuyết, trong lòng không khỏi cảm thấy ngượng ngập. Hắn khẽ ho một tiếng, giọng khàn khàn: “Mấy người lão ngũ đều đã đi rồi, ta cũng nên đến thể hiện chút lòng thành.”

Lệnh Viên khẽ nở nụ cười, cất tiếng du dương: “Huynh đi thì đi thôi, ta có nói gì đâu. Chỉ là lục ca để tâm tới chuyện của Dương phi thì thôi cũng đành, còn chuyện của ta không phiền huynh phải nhọc lòng phí sức.”

Mấy ngón tay thon của nàng khẽ đưa ra với một cành cây chưa được cắt tỉa bên cạnh, cặp mắt thì vẫn đắm đắm nhìn vào đối phương.

Thụy Vương bị nàng nhìn đến nỗi có chút run sợ, trên khuôn mặt tươi cười kia rõ ràng đang tỏa ra những tia hàn khí lạnh băng, khuôn mặt hắn không khỏi trầm xuống: “Ta không hiểu Viên muội đang nói gì!”, rồi không nói thêm gì nữa, phất tay áo đi thẳng.

Lệnh Viên ngoảnh đầu nhìn, hắn đi rất nhanh, mới đó mà đã đi khuất sau một gốc cây sam lớn.

Anh Tịch khẽ “xì” một tiếng: “Thụy Vương gia đúng là mặt dày, chuyện của Bùi thiếu gia rõ ràng là do ông ta tố cáo, vậy mà còn giả bộ như không có chuyện gì!”

Sau khi gặp Bùi Nghị, Anh Tịch cũng nói chuyện này.

Hàng lan can bên ngoài chái phòng của Bùi phủ có đặt mấy chậu mai trắng, hoa mai đang nở rộ trong không khí lãng đãng

hương trầm. Cả một tòa phủ đệ to lớn mà chỉ có hai chủ tớ Bùi Vô Song và Bùi Nghị, nhưng sân phía trước vẫn được quét dọn sạch sẽ, hết như hồi bọn họ còn ở trong gian phòng thanh nhã, tịch mịch ở chùa Ngọc Tuyền vậy.

Anh Tịch nhoài người trên hàng lan can trở

hoa tình tế, nói giọng không vui: “Bùi đại ca không biết đấy thôi, Thụy Vương gia đúng là càng ngày càng quá đáng, Công chúa nhà ta đã nói thẳng trước mặt ông ta, vậy mà ông ta còn giả bộ hồ đồ! Ông ta đường đường là một vương gia, đúng là không biết liêm sỉ!”

Bùi Nghị điềm tĩnh đứng một bên, mỉm cười

nhìn thị. Anh Tịch vừa hăng say nói vừa đưa tay ra với lấy một cành mai, hái mấy bông mai trắng muốt. Đôi hàng lông mày của Bùi Nghị hơi cau lại, muốn ngăn thị nhưng không còn kịp nữa.

Trên hành lang vang lên những tiếng bước

chân nhẹ nhẹ, giọng nói ung dung của Bùi Vô Song truyền đến theo làn gió: “Nếu Thụy Vương gia đắc tội với người, người cứ đi tìm hắn, chứ mai trắng của ta có chỗ nào không phải với người mà lại bắt tội nó như vậy?”

Những lời nói nhẹ nhàng khiến Anh Tịch bất

giác ngây ra, dường như lúc này thị mới nhìn rõ những cánh hoa mai giữa lòng bàn tay mình, không khỏi cả kinh. Một làn gió thổi tới khiến vài cánh hoa bay đi qua kẽ ngón tay.

Anh Tịch đỏ bừng hai má, vội vàng đứng dậy,

lo lắng nắm chặt bàn tay, mấy cánh hoa còn lại trong lòng bàn tay thấp thoáng lộ ra, tỏa mùi hương mê người.

Lệnh Viên khom người nhặt cánh hoa rơi trên

hàng lan can, liếc mắt nhìn thị: “Càng ngày càng không biết lớn nhỏ! Đến Thụy Vương mà em cũng dám lén lút bàn luận sau lưng sao? Đều tại ta thường ngày chiều em quá đáng!”

Nếu là ngày thường, Anh Tịch ắt sẽ không

dám nói thêm câu nào, nhưng hôm nay, có lẽ vì đã ra ngoài cung, trong lòng thị tràn ngập cảm giác uất ức khó tả, thêm vào đó, bao ngày nay không có Ngọc Trí ở bên cạnh, thị nhất thời vừa lo lắng vừa tức giận, liền giậm chân một cái, hai mắt hoe đỏ, nói: “Nô tì chẳng nói sai câu nào cả! Bọn họ đều đang ức hiếp Công chúa. Hoàng thượng muốn Ngọc Trí sang hầu hạ Dương phi nương nương, cả nô tì và Ngọc Trí đều hiểu rõ tại sao! Bây giờ, ngay đến Thụy Vương gia cũng dám ức hiếp Công chúa... Hu hu...” Nói được một nửa, dường như có thứ gì nghẹn lại trong cổ họng, khiến thị không kìm được, bật khóc nức nở.

Anh Tịch vừa đưa tay lau nước mắt, vừa thầm mắng: “Thần tiên quyến rũ cái gì chứ, mình đúng là bị ma đưa lối quỷ dẫn đường nên mới ăn nói linh tinh!”

Thân hình cao lớn của Bùi Vô Song đang đứng cạnh một cây cột trên hành lang, Anh Tịch bỗng quỳ xuống trước mặt y, túm chặt tay áo y mà khóc lóc: “Nếu trong lòng Bùi thiếu gia thật sự có Công chúa, xin hãy đưa người rời đi! Rời xa nơi này, đi đến một nơi mà không còn ai ức hiếp Công chúa!”

Trong cặp mắt nửa hờn trách nửa tức giận trên khuôn mặt nhạt nhòa nước mắt của thị nữ, Lệnh Viên chỉ nhìn thoáng qua rồi không thể nhìn lại lần nữa.

Thiếu đế oán nàng, huynh trưởng hận nàng, quần thần sợ nàng, và các phi tần cũng sợ nàng.

Bộ đồ đẹp đẽ che đi nỗi bi ai của nàng, một tay nàng nắm giữ giang sơn Bắc Hán, nhưng trong bàn tay còn lại thì lại là biết bao nỗi bất lực và thê lương.

Đằng sau ánh hào quang ẩn giấu một nỗi đau khôn tả.

Anh Tịch rất thấu đáo, nhưng lại không hiểu nàng.

Tà áo dài lướt qua bậc cửa, đôi bàn chân giẫm nát mấy cánh hoa mai, nhưng chẳng thể xua đi làn hương thơm vẫn vút.

Phía sau lưng vang đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Lệnh Viên không quay lại cũng biết Bùi Vô Song đã theo nàng đi ra ngoài.

“Không phải là người nói với ta, Ngọc Trí vì nhiệm phong hàn nên mới không đi theo người ra ngoài ư? Kiều Nhi, đến lúc này rồi mà người vẫn còn bao che cho hắn!” Cơn giận dữ như lan tỏa trong không khí, nhưng lời của y vẫn rất điềm tĩnh, nhẹ nhàng.

Nơi đáy mắt Lệnh Viên thoáng qua nét nhợt nhạt, nàng và Thế Huyền là cô cháu ruột, nàng quả thực không muốn để người ngoài hết lần này tới lần khác nhìn thấy sự bất hòa và toan tính giữa hai người. Ánh mắt lạnh lùng nhìn về một nơi xa, nàng hồ hững nói: “Đây là chuyện của nhà họ Lưu ta.”

Bóng dáng cao lớn kia bỗng đi lên trước mặt nàng. Mấy ngón tay mảnh khảnh nắm lấy cổ tay nàng, Bùi Vô Song cười sang sảng, nói: “Được! Hôm nay ta chỉ hỏi người hai câu, nếu người đưa ra lựa chọn, sau

này ta sẽ không quản việc của người nữa!”

10. Chương 10

Giọng nói của nam tử nhẹ nhàng vang bên tai, Lệnh Viên cúi đầu cố giấu khuôn mặt, rồi nhẹ nhàng rút tay về. Ông tay áo rộng khẽ lướt qua mấy đầu ngón tay lạnh giá của y, nàng chậm rãi lùi về sau nửa bước.

Im lặng.

Trong lời nói của Bùi Vô Song xen lẫn nét cười phóng khoáng: “Kiều Nhi, người sợ điều gì?”

Nàng không động đậy, y cũng đứng im nhìn nàng.

Trong cặp mắt đang sụp xuống, dường như y nhìn thấy nét hoảng hốt nơi đáy mắt nàng.

Y cười càng thêm phóng khoáng. Dưới vầng mặt trời dần ngả về tây, những tia sáng yếu ớt chiếu lên đồng đồ nát, tan hoang trong lòng nàng. Y còn chưa mở miệng, nàng như đã biết y muốn hỏi điều gì. Y hỏi nàng sợ điều gì, nàng quả thực đã sợ rồi.

Y nhìn thấu tất cả, nhưng đây lại là điều mà nàng không muốn đối diện nhất.

Nàng muốn bỏ chạy, nhưng lại bị y ngăn cản.

Bộ đồ trắng muốt mang theo mùi hương thoang thoảng của y, nhưng lời nói của y lại rất vô tình: “Hắn đề phòng người, không ngừng bày mưu tính kế với người, chẳng qua vì người luôn ép hắn phải lập con trai của Đao phi làm thái tử. Chẳng lẽ người không thể lùi một bước, để mặc hắn sao?”

Nàng kiên quyết lắc đầu.

Đó là những lời mẫu hậu đã dặn đi dặn lại trước lúc lâm chung, hơn một nghìn ngày đêm đã trôi qua, chưa khi nào nàng dám buông tay bỏ mặc.

Hậu quả của việc buông tay, nàng không dám nghĩ tới, và cũng không dám thử.

Còn nữa, Phò mã không thể chết một cách không rõ ràng.

Dường như Bùi Vô Song đã đoán trước được điều này, dưới lớp vải sa mỏng lung mờ mờ, có thể nhìn thấy nụ cười chua chát

thấp thoáng bên khốe môi y. Trong chốc lát, lại nghe y nói: “Đã không muốn lùi bước, vậy thì đừng buông lỏng hẳn. Chuyện ở cung Nghi Tuyết, người thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?”

Giọng y nhẹ nhàng, hờ hững, như đang kể một câu chuyện bình thường. Ánh tà dương tắt hẳn, ráng chiều nhuộm đỏ nửa mảng trời phía tây, chẳng nhìn thấy một chút màu sắc của sự vui vẻ, chỉ khiến người ta cảm thấy sâu thẳm, thê lương.

Những lời nói hờ hững đó, trên thế gian này không ai khác có thể lĩnh hội thâm ý bên trong hơn Lệnh Viên. Ánh mắt nàng ảm đạm, hàm răng cắn chặt vào bờ môi đến rỉ máu, trong không khí bỗng thoáng thoảng mùi máu tanh.

Nhưng nàng lại sợ hãi lắc đầu.

Nếu nàng muốn một tay che trời, chỉ cần uống một bát thuốc màu nâu, như thế đứa bé trong bụng Dương phi sẽ chẳng thể chào đời, và trong tay Thế Huyền cũng chẳng còn quân bài nào, chỉ là...

Thai nhi còn chưa thành hình đó dù sao cũng là huyết mạch của Thế Huyền, khi đủ ngày đủ tháng, nó sẽ là một đứa bé trắng trẻo, hồng hào. Lệnh Viên thực sự không nhẫn tâm.

Nàng sẽ không làm trái di nguyện của mẫu thân, cũng không vì muốn ép Thế Huyền lập Chiêu Nhi làm thái tử mà không từ thủ đoạn.

Chẳng thể nói rõ là từ lúc nào, Lệnh Viên lại sợ làm một người tỉnh táo. Người tỉnh táo sẽ nhìn rõ mọi chuyện trên thế gian, nhưng lại không thể khống chế trái tim của chính mình. Mỗi lần như thế, nàng lại thầm mong khi xưa mẫu hậu ban rượu độc cho Phò mã cũng không tiếc ban cho nàng một chén, để nàng được đi theo Phò mã, như thế sẽ chẳng còn những nỗi nghi hoặc và thương cảm như bây giờ.

Ánh mắt Bùi Vô Song dần trở nên lạnh lẽo, rồi y khẽ cười: “Kiều Nhi, đến một lựa chọn mà người cũng không đưa ra được.”

Nàng nói không thành tiếng, Bùi Vô Song lại khẽ thở dài: “Vậy ta làm sao có thể không quản người đây? Ta không ép người, ta sẽ đợi người. Rồi sẽ có một ngày người hiểu được, nơi đó chẳng có gì đáng cho người lưu luyến, hẳn cũng không đáng.”

Đến ngày đó, nàng sẽ theo y rời đi.

Lệnh Viên ngẩn ngơ nghe y nói, nhất thời mơ màng, sau đó lại lắc đầu. Nàng không tin Bùi Vô Song, Thế Huyền không phải

người máu lạnh như thế, cho nên, nàng không tin y.

Từ Bùi phủ về cung, thần sắc Lệnh Viên còn
hoang mang hơn lúc đi.

Thị nữ Anh Tịch bám sát theo sau, suốt
quãng đường chỉ cúi đầu im lặng. Hôm nay, ở Bùi phủ thị đã lỡ lời, vốn không
nên nói những chuyện đó trước mặt Bùi thiếu gia, thị quả thực là...

Chiếc áo choàng màu ngọc phía trước bước đi
nhanh chóng, Anh Tịch ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng Lệnh Viên, buồn bã, thần
thờ.

Trong cung đèn đuốc sáng trưng, hoàn toàn
lấn át màn đêm u ám. Lệnh Viên nắm chặt hai tay, không ngừng ép mình quên đi
những lời đã nói với Bùi Vô Song khi nãy, nàng sẽ không đưa ra những lựa chọn
khiến bản thân phải khó xử.

Giữa màn đêm lạnh lẽo, chiếc đồng hồ nước
vang lên những âm thanh tí tách trong trẻo, trong cung Thịnh Diên có người vội
vã chạy ra. Đại trưởng công chúa còn chưa bước tới cửa điện, Trương Thạch đã
dừng lại trước mặt nàng, dưới ánh đèn từ hành lang hắt tới, hẩn cẩn thận cúi
đầu, nói: “Công chúa, Ngự thừa đại nhân đã ở đây chờ người lâu rồi.”

Lệnh Viên bất giác cau mày, bây giờ đã là
lúc nào rồi, không ngờ Dương Ngự thừa vẫn còn ở trong cung!

Nam tử nghe thấy tiếng bước chân đang đi
tới liền chậm rãi quay người, y nhìn Lệnh Viên đi vào, ống tay áo hơi đưa lên,
khom người hành lễ: “Thần tham kiến Công chúa!”

Sau lần từ biệt trong thiên lao, nàng chưa
gặp lại y lần nào.

Bỏ đi những xiềng xích nặng nề, thay bộ
triều phục trang nghiêm, trước ngực còn đeo một dải triều châu[1], y nắm chặt
tay, trên khuôn mặt với những đường nét rõ ràng là thần sắc âu lo như đang phải
đương đầu với kẻ địch. Lệnh Viên không khỏi cảm thấy nghẹt thở, nàng như trở
lại buổi đêm mà Thái hoàng thái hậu qua đời, khi nàng vội vã tới cung Hy Hòa, nét
mặt y thực giống bây giờ biết mấy.

[1] Một thứ đồ trang sức đi kèm với quan
phục – DG.

Tất cả đều lui ra hết, trong khoảnh khắc
cánh cửa khép lại, bên ngoài chợt có một làn gió lạnh thổi vào khiến ngọn đèn
lưu ly chợt mờ chợt tỏ.

Mùi thơm vẫn vít lan tỏa trong phòng, Đại
trưởng công chúa vén bức rèm châu màu đỏ sậm đi ra, chiếc áo choàng trên người
đã được cởi bỏ, bộ đồ sang trọng càng làm tôn lên vòng eo thon của nàng.

“Chuyện gì?” Còn chưa ngồi xuống, Lệnh Viên
đã cất tiếng hỏi, giọng nói trong trẻo như hạt châu rơi trên đĩa ngọc.

Dương Ngự thừa thu lại ánh mắt thần thờ,
liếc nhìn lò hương nạm vàng bên cạnh, nhẹ nhàng cất tiếng: “Ngày mai thần sẽ
bảo Dương phi nương nương để Ngọc Trí cô nương trở về cung Thịnh Diên.”

Lời của y khiến Lệnh Viên không ngừng cười
vang, cặp mắt trong veo, đen láy nhìn y, nàng hồ hững nói: “Dương đại nhân nghĩ
bản cung là người nhỏ mọn như vậy sao?”

Y vẫn cúi đầu, nhẹ nhàng cất tiếng: “Thần
biết... Công chúa không tính toán việc này, nhưng lẽ nào người lại không tính
toán cả việc Hoàng thượng định lập thái tử khác sao?”

Ánh mắt Lệnh Viên không hề thay đổi, rút
cuộc y cũng nói đến vấn đề mấu chốt rồi.

Nàng chậm rãi ngồi xuống ghế, mấy ngày nay
đã có quá nhiều người nói về chuyện này, đến mức nàng cảm thấy có chút khó
chịu. Nàng không muốn ném thử chén trà vừa pha xong, bèn đẩy sang một bên.

Giọng nói của nàng ngập tràn vẻ cô đơn: “Hoàng thượng muốn lập con trai của
Dương phi làm thái tử thì cũng phải chờ Dương phi hạ sinh hoàng tử mới được,
nếu là công chúa thì cũng bằng không.”

Sắc mặt Dương Ngự thừa rất nặng nề, y không
để ý đến lễ nghi mà bước lên phía trước một bước, nói: “Sao Công chúa có thể
nghĩ như vậy được? Là hoàng tử hay công chúa còn chưa rõ, người nên chuẩn bị
sách lược vẹn toàn!”

“Thế nào là sách lược vẹn toàn?” Đôi mắt
Lệnh Viên càng trở nên sâu sắc, nơi đáy mắt như thấp thoáng những nét cười giễu
cợt. “Dương đại nhân, người đó là tiểu muội của ngài đấy!”

Sắc mặt nam tử thoáng nét nhợt nhạt, nếu
nói đến tình thân, bây giờ Hoàng thượng là phu quân của Dương phi, là tất cả
của Dương phi. Cốt nhục chí thân, đến cuối cùng rồi cũng vẫn phải ai vì chủ
nấy. Dương Ngự thừa trầm giọng nói: “Thần cho rằng, nếu Dương phi nương nương
sinh hạ công chúa thì cố nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu là hoàng tử, thần sẽ
tìm một bé gái từ ngoài cung mang vào trao đổi. Chuyện này Công chúa không cần
nhọc lòng, thần sẽ sắp xếp ổn thỏa, chỉ cần người gật đầu một cái là được.”

Y nói rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến tận đáy lòng Lệnh Viên trào lên cảm giác lạnh lẽo, lòng bàn tay nàng ướm đầm mồ hôi. Nàng đột nhiên đứng dậy, ống tay áo phất qua làm chén trà rơi xuống đất, phát ra âm thanh chói tai, nước trà bắn ra tứ phía, Lệnh Viên cất giọng lạnh lùng: “Cần rõ! Đường đường là máu mủ hoàng thất sao có thể lưu lạc bên ngoài, Dương đại nhân muốn tạo phản hay sao?”

Dương Ngự thừa vợ quỳ xuống: “Thần không dám!”

“Không dám thì hãy thu lại suy nghĩ bẩn thỉu đó đi!”

“Nhưng Thái hoàng thái hậu đã nói, thà rằng...” Trong lúc nôn nóng, y buột miệng thốt lên, nhưng, mới nói được một nửa, y dường như ý thức được điều gì, liền ngậm người.

Trong nháy mắt, không khí dường như ngưng đọng, Lệnh Viên nhìn nam tử đang quỳ dưới mặt đất vẻ ngạc nhiên. Bàn tay y đang đỡ ra, thân thể cũng đỡ ra, những lời nói còn dang dở như một lưỡi dao sắc bén, không ngừng đâm vào trái tim nàng.

Một hồi lâu sau, Dương Ngự thừa mới nghe thấy giọng nói hơi run rẩy của nàng: “Thà rằng cái gì?”

Những lời căn dặn của mẫu hậu trước lúc lâm chung, nàng luôn nhớ kỹ, dù không biết tại sao, nhưng nàng vẫn một mực làm theo lời bà mà không một lời oán trách, Lệnh Viên không ngờ, những nguyên nhân mà nàng không hay biết đó, xem ra Dương Ngự thừa lại biết rất rõ.

Nhưng sau đó, dù Lệnh Viên gắng hỏi thế nào, người đang quỳ kia vẫn chỉ im lặng, nửa câu cũng chẳng chịu nói.

“Dương Thượng Ngọc!” Lệnh Viên không kìm được cơn tức giận, buột miệng gọi tên của y.

Không còn là Dương Ngự thừa, không phải là Dương đại nhân, ba chữ Dương Thượng Ngọc thể hiện rõ sự phẫn nộ của nàng. Nam tử đang quỳ trên mặt đất kia thầm kinh ngạc, y đã nhiều lần nghĩ rằng, nếu được nàng gọi tên một lần, cuộc đời này của y sẽ không còn điều gì hối tiếc. Lúc này nàng đã gọi, nhưng không mang theo chút ái mộ hay tình cảm, mà tràn đầy sự phẫn nộ. Y cúi đầu, khóe miệng nở một nụ cười thê lương, tự nói với mình rằng những mong muốn đó thật hảo huyền.

Cuối cùng y khẽ lắc đầu: “Thần quả thực không biết ý của Thái hoàng thái hậu.”

Lệnh Viên biết ép y cũng vô ích, bèn quyết định nhượng bộ: “Vậy người nói với bản cung, Thái hoàng thái hậu đã nói thà rằng cái gì?”

Y lập tức phủ phục xuống: “Thần không thể nói, xin Công chúa đừng ép thần nữa!”

Trong căn phòng thoáng thoảng mùi hương khinh la thanh nhã, Đại trưởng công chúa nhìn chăm chăm vào nam tử đang đứng trước mặt, khóe miệng xuất hiện một nụ cười nhợt nhạt.

Mọi thứ chìm trong im lặng nhưng nụ cười đã chẳng còn, bầu không khí tràn ngập một nỗi buồn thương khôn tả.

Khẽ cất bước định đi, nàng chợt cảm thấy toàn thân chẳng còn chút sức lực, tay chân mềm nhũn, thiếu chút nữa thì ngã nhào. Dương Ngự thừa sợ hãi đứng bật dậy, đưa tay đỡ Đại trưởng công chúa đang lảo đảo chực ngã.

“Công chúa!”

Giọng nói của y đầy vẻ nôn nóng, dường như đã trở lại là Dương Thượng Ngọc vĩnh viễn trung thành với nàng, luôn bảo vệ nàng.

Những ngón tay thon nắm chặt lấy ống tay áo của Dương Thượng Ngọc, trong khoảnh khắc đó, Lệnh Viên như tìm được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, nàng không chịu buông tay. Nơi đáy mắt nàng không còn chút sắc bén và lý trí nào nữa, chỉ còn sự khổ sở van cầu: “Người hãy nói với ta, tại sao bà ấy phải ban cái chết cho Phò mã?”

Ngay đến hai chữ “bản cung” nàng cũng không nói, lúc này, nàng không còn là Đại trưởng công chúa cao quý nữa, nàng chẳng qua chỉ là một nữ tử mất chồng, ăn nói nhún nhường như thế chẳng qua chỉ vì muốn có một đáp án rõ ràng mà thôi.

Vì chuyện này, nàng đã phải vất vả tìm hiểu suốt bốn năm liền.

Nơi đáy mắt nàng thoáng nét bi thương,

Dương Ngự thừa cúi đầu, nói khẽ: “Công chúa chớ nên nói bừa, Phò mã là bị bệnh nên mới qua đời.”

Nàng ngẩn ngơ nhìn y hồi lâu, rồi đẩy mạnh tay y ra, khóe miệng nở nụ cười hờ hững rồi đi ra cửa.

Mẫu hậu từng nói, Dương Ngự thừa này nàng có thể yên tâm dùng. Bây giờ xem ra thực sự là quá nực cười. Nàng tin nhiệm y

như thế, nhưng đến giờ mới biết, người đó chẳng qua chỉ là tâm phúc của mẫu hậu thôi, còn đối với nàng, y chẳng có chút liên quan nào cả.

Bóng dáng gầy yếu của nữ tử từ sớm đã biến mất trong tầm mắt, nhưng mùi hương khinh la vẫn còn lẫn quất xung quanh, Dương Ngự thừa bất giác nắm chặt tay, trước mắt hoàn toàn trống rỗng, y chẳng thể nào chạm vào tấm thân gầy guộc với cặp mắt bi thương của nàng. Một nụ cười lạnh băng đầy vẻ tự giễu từ trong lồng ngực trào ra, ánh mắt y trở nên âm đạm, điều y chưa từng nói với nàng chỉ là một câu mà Thái hoàng thái hậu đã nói với y mà thôi. Ngoài điều đó ra, y không giấu giếm nàng điều gì nữa. Y quả thực không biết tại sao Thái hoàng thái hậu lại ban cái chết cho Phò mã... Chỉ là sau này, nàng sẽ không bao giờ tin tưởng y nữa.

Đám cung nữ, thái giám cùng với những ngọn đèn lồng lần lượt bị bỏ lại sau lưng.

Đại trưởng công chúa xách váy chạy về phía trước.

Trên dãy hành lang gần đó, thánh giá đang từ cung Nghi Tuyết trở về, Vương Đức Hỷ vô cùng ngạc nhiên. Trong cung, bất kể là chủ nhân hay người đều không được phép chạy nhanh, đừng nói là bộ dạng thất lễ như Đại trưởng công chúa đêm nay.

Thế Huyền đương nhiên cũng trông thấy bóng dáng quen thuộc đó, y hơi cau mày, hướng đó... không phải chính là hướng cung Chung Trữ sao? Muộn như vậy rồi, Đại trưởng công chúa còn muốn tới cung Chung Trữ làm gì?

Một chiếc bóng mờ mờ in trên bề cửa sổ, từ trong phòng vọng ra một giọng hát uyển chuyển, du dương.

Oanh Hoan bỏ cây kéo xuống, Thôi thái hậu cũng ngừng giọng hát, cặp mắt nhìn chăm chú hồi lâu, rồi cười, nói: “Thủy Lạc ngày càng khéo, cắt giấy đẹp quá, để Thái tử nhìn thấy nhất định sẽ đòi người cắt thêm cho nó mà xem!”

Bị Thái hậu gọi là Thủy Lạc, Oanh Hoan cũng đã quen rồi. Thị cẩn thận đưa bức tranh cắt giấy cho Thôi Thái hậu, nhẹ nhàng nói: “Nếu Thái hậu thích, nô tì sẽ cắt thêm cho người mấy tấm nữa. Bây giờ cũng đã sắp đến Tết rồi, nhìn những bức tranh này sẽ cảm thấy có không khí hơn...”

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài chợt có tiếng bước chân, ngay sau đó, cửa bị đẩy ra thật mạnh, một làn gió lạnh thổi vào. Oanh Hoan còn tưởng gió bên ngoài quá lớn, đang định đứng dậy đi đóng cửa

thì đã thấy Đại trưởng công chúa gạt bức rèm châu bước vào.

Thôi Thái hậu đang ngồi ngay ngắn trên ghế

bỗng đứng dậy, nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt cũng dần biến mất. Bà ta đặt bức

tranh cắt giấy sang một bên, giọng nói trầm hẳn xuống: “Công chúa? Sao cô lại...

Không phải Hoàng thượng đã nói cô đã về Hàm Lăng rồi sao? Hoàng thượng gạt bản cung...”

Khuôn mặt Thôi thái hậu đầy vẻ nghi hoặc,

mới nói được nửa câu, Lệnh Viên đã lao tới, túm lấy bộ đồ đẹp đẽ của bà ta, gần

giọng hỏi: “Tại sao hoàng tẩu lại để ý đến việc ta có về Hàm Lăng hay không?

Rốt cuộc hoàng huynh ta đã nói với tỷ những gì? Còn tỷ thì sao, tỷ đã biết

những chuyện gì mà phải rơi vào cảnh ngộ thế này?”

Nàng vẫn luôn cho rằng Thôi Thái hậu chỉ là

một kẻ điên, bây giờ xem ra, lời của kẻ điên còn đáng tin hơn.

Những người khác... đều đang nói dối.

Oanh Hoan ngẩn ngơ đứng một bên, quên cả

việc ngăn cản. Lần đó ở cung Thịnh Diên, Đại trưởng công chúa muốn trách phạt

thị, nhưng lời nói, cử chỉ vẫn rất nhẹ nhàng chứ không lộ liễu, trắng trợn như

lúc này.

Ngọn đèn đột nhiên rực sáng, phát ra những

tiếng nổ lép bép.

Giữa bầu không khí nặng nề, chỉ có thể nghe

thấy tiếng những tiếng thở nặng nề không ngừng vang lên.

Thôi Thái hậu vốn đã phát điên nên chẳng hề

bị bộ dạng của Lệnh Viên làm cho sợ hãi, đôi mắt quanh năm mơ màng lúc này phản

chiếu lại bộ dạng nhếch nhác của nàng. Búi tóc hơi rối, khuôn mặt trắng nhợt

nhạt, thì ra, Đại trưởng công chúa cũng biết sợ.

Thôi Thái hậu đột nhiên cất tiếng cười khê,

dùng sức gạt tay của Lệnh Viên ra, rồi chỉ vào nàng, nghiêng răng nói: “Cô thật

sự muốn biết sao?”

Câu hỏi này, bảy phần sắc bén, ba phần mềm

mỏng khiến Lệnh Viên bất giác quên một sự thực rằng người đàn bà đang đứng

trước mặt nàng đã bị điên từ lâu.

Từ đáy mắt của Thôi thái hậu, dường như

Lệnh Viên lại nhìn thấy sự thông tuệ của người đàn bà từng đứng đầu lục cung

năm xưa. Khi đó, Thôi Hoàng hậu hiền thực, mẫu hậu nhân từ, hậu cung Bắc Hán

cũng có lúc thái bình, yên ổn.

Về sau, triều đình đổi chủ, lúc đó Lệnh Viên mới biết, cho dù Thái hoàng thái hậu đã lui về hậu cung, bề ngoài thì như đã rời xa triều chính, nhưng thực ra bà vẫn khống chế mọi thứ trong lòng bàn tay.

Thôi Hoàng hậu và nhà họ Thôi đều không phải đối thủ của bà.

Thái hoàng thái hậu còn để lại cho nàng Dương Ngự thừa, Tồn Tướng quân cùng với tất cả binh lực trong, ngoài hoàng thành.

Móng tay cắm ngập trong lòng bàn tay, tiếng cười chói tai của Thôi Thái hậu bỗng chốc khiến Lệnh Viên tỉnh táo trở lại.

Thôi Thái hậu trừng mắt nhìn Lệnh Viên, bà ta vẫn chỉ tay về phía nàng, hần học nói: “Tiên hoàng từng nói, trừ phi cô đi thật xa, nếu không phải giết cô!”

Oanh Hoan sợ đến mức toàn thân mềm nhũn, thị tựa vào cây cột lạnh băng, không động đậy.

Cặp mắt Lệnh Viên hơi run rẩy, nàng nhìn đắm đắm vào Thôi Thái hậu, sắc mặt nhợt nhạt, hoang mang nói: “Hoàng tẩu nói xằng bậy!”

“Tiên hoàng” mà bà ta nói không phải Tiên tổ Hoàng đế thì là ai? Nhưng phụ hoàng chỉ không thích nàng, nàng và phụ hoàng vốn là cốt nhục chí thân, huyết mạch cùng dòng, sao phụ hoàng lại... lại...

Thôi Thái hậu vẫn đang cười điên dại, giọng nói đầy vẻ đắc ý: “Hoàng thượng chưa từng nói với bản cung, bản cung biết vì Hoàng thượng sợ Thái hậu, nhưng hôm nay, bản cung sẽ nói cho cô biết! Thấy tướng nói, trời sinh dị tượng, gốc bởi chữ sắc, hồng nhan họa thủy, Lệnh Viên, cô chính là yêu nghiệt của Bắc Hán! Ha ha, ha ha ha... Nếu cô không đi, nếu cô ở lại, Hoàng thượng sớm muộn sẽ giết cô! Ha ha...”

11. Chương 11

Tiếng cười chói tai vang vọng khắp căn phòng.

Lệnh Viên ngẩn ngơ đứng đó, lời của Thôi Thái hậu, nàng dường như chẳng còn nghe thấy. Nhưng lại có một âm thanh khác không ngừng vang vọng, mẫu hậu từng nói, người làm tất cả đều vì nàng.

Cho nên, đến ngôi chùa hẻo lánh đó không

phải để cầu phúc, thậm chí gả nàng đến tận Hàm Lăng xa xôi cũng bởi trong lòng phụ hoàng và hoàng huynh vẫn mang sát ý với nàng!

Mẫu hậu vì yêu nàng nên mới đẩy nàng đi thật xa. Cũng vì yêu nàng nên mới trao cho nàng quyền lực. Mẫu hậu sợ sau khi người chết, Thế Huyền sẽ giống phụ hoàng và hoàng huynh, tin lời của thầy tướng, muốn giết nàng ư?

Nàng cúi đầu, ánh mắt ảm đạm dừng trên những ngón tay mảnh khảnh, từ lòng bàn tay truyền tới cảm giác lạnh băng. Nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, bọn họ thật sự tin rằng, dựa vào đôi tay này, nàng có thể thay đổi càn khôn sao? Thật sự tin rằng, nàng sẽ làm Bắc Hán diệt vong sao?

Thầy tướng... Lại là thầy tướng!

Lệnh Viên nghiêng chặt răng, trong lòng như muốn nhỏ máu.

Cơn đau nhói lòng, sự nghi vấn chưa biết rõ, Lệnh Viên chỉ cảm thấy trước mắt như mờ đi.

Bữa tiệc rực rỡ sắc màu trong ký ức lại xuất hiện trước mắt nàng. Hôm đó, khi những ngọn đèn vừa được thắp lên, trong làn gió đêm, mẫu hậu dặt tay nàng, hiền từ nói với nàng, Phò mã tương lai là một nhân tài hiếm có, thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa, tất cả đều tinh thông, con người lại anh tuấn, nhân phẩm cũng không có gì để chê...

Khi đó, Lệnh Viên chỉ nghĩ đến chủ nhân của chiếc khăn tay, nghĩ đến lời ước định giữa hai người, trong lòng nàng vô cùng hoảng hốt, cho nên lời của mẫu hậu, nàng đều bỏ ngoài tai. Bây giờ nghĩ lại, Phò mã của nàng rõ ràng là người được mẫu hậu cẩn thận lựa chọn giữa muôn vạn người, một nam tử tài hoa như thế, sao có thể rớt bảng trong cuộc thi Đình?

Trong khoảnh khắc đó, lòng ngực Lệnh Viên như không còn chút không khí, cảm giác nghẹt thở trào dâng. Cặp mắt nàng hơi ngược lên, bên trong tràn ngập vẻ buồn thương.

Là mẫu hậu...

Bà nhìn trúng Thẩm Ngọc Trì, chặt đứt con đường làm quan của y, ngăn cản tất cả mọi đường lui của y, thậm chí còn mượn tay Hoàng thượng ban một thánh chỉ, đuổi hai người bọn họ đến tận Hàm Lăng xa xôi...

Mẫu hậu từng yêu quý Phò mã biết mấy, thậm chí còn không tính toán việc y là con trai biểu tỷ của Thôi Thái hậu mà chỉ

định y làm phò mã.

Liệu có phải mẫu hậu cũng từng hy vọng họ
sẽ sống một cuộc sống bình lặng đến tận cuối đời không?

Vậy về sau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Màn đêm lại trở về bình lặng, sự ồn ào lúc
trước dường như chưa từng xuất hiện.

Dưới ánh đèn bên ngoài hành lang, nam tử
mặc một chiếc áo trắng thêu hình rồng bay đứng lặng lẽ, ánh mắt nhìn đắm đắm
vào màn đêm dày đặc. Đại trưởng công chúa rời đi cũng đã được một thời gian,
tuy bị ngăn cách bởi màn đêm, nhưng y dường như vẫn nhìn thấy đôi mắt đắm lệ
cùng với khuôn mặt trắng bệch của nàng, biết rằng giờ đây toàn thân nàng đều là
thương tích.

Y đã đuổi hết đám người dưới đi rồi mới tới
đây, những lời vang lên trong kia vừa rồi, trước đây thậm chí đến y cũng chưa
từng nghe nói.

Tiên hoàng và Tiên tổ Hoàng đế thật sự... đều
muốn giết nàng?

Trong làn gió đêm lạnh lẽo, giữa không
trung vang lên một tiếng “Hoàng thượng”.

Bàn tay đang nắm lấy cột hành lang của Thế

Huyền hơi run rẩy, ngoảnh đầu lại nhìn về phía ả cung nữ sau lưng.

Oanh Hoan thấy quả thật là Hoàng thượng,
vội vàng chạy ra hành lễ, lại hỏi: “Hoàng thượng đến đây thăm Thái hậu sao?”

Thị vui vẻ cười tươi, chuyện Đại trưởng công chúa vừa tới đây dường như đã hoàn
toàn quên mất, sau khi nói xong liền xoay người vào trong bẩm báo.

Giọng nói của nam tử từ sau lưng rất lạnh
lùng, khiến Oanh Hoan mới thoáng cái đã ngây người ra tại chỗ: “Không cần nói
với Thái hậu là trẫm từng đến đây.”

Ngoảnh đầu lại nhìn, bóng dáng cao lớn đó
đã bước ra ngoài hành lang, sau lưng chẳng có lấy một người hầu, đến đèn lồng
dẫn đường cũng không có, Oanh Hoan cứ thế ngẩn ngơ đứng nhìn Hoàng thượng biến
mất trong màn đêm tịch mịch.

Khung cảnh xung quanh chìm vào tĩnh lặng.

Bước chân của Thế Huyền rất nhẹ, giữa màn
đêm, thỉnh thoảng lại có mấy tiếng ho khẽ vang lên. Y lại dừng chân chăm chú
nhìn về hướng cung Thịnh Diên, nàng trốn một cách nôn nóng thế nào, sự đau đớn

trong lòng hẳn cũng to lớn thế ấy. Khi Tiên hoàng băng hà, y vẫn còn nhỏ tuổi, chỉ nhớ mẫu hậu cả ngày đều ở bên bầu bạn với phụ hoàng, Thái hoàng thái hậu sợ y cô đơn, còn đón y đến ở tại cung Hy Hòa một thời gian.

Thế Huyền đột nhiên bật cười, vừa cười lại vừa khẽ ho lên mấy tiếng.

Thì ra điều mà Thái hoàng thái hậu không muốn phụ hoàng nói với y, là chuyện này.

Nếu y biết sớm một chút, liệu có nổi sát tâm không?

Thế Huyền cúi đầu nhìn xuống lòng bàn tay, nhớ đến sự cô đơn buồn bã của nàng, nhớ đến nụ cười dịu dàng của nàng. Nàng và y đấu quyền mưu, đấu trí tuệ, y từng hận nàng vô tình, từng hận nàng máu lạnh. Nhưng...

Lại chưa từng nổi sát tâm.

Suốt mấy ngày liền, cung Thịnh Diên chìm trong sự tĩnh lặng dị thường.

Dương Ngự thừa mấy lần cầu kiến Đại trưởng công chúa đều bị cự tuyệt. Cuối cùng, thị nữ Anh Tịch không kìm được mà mềm mỏng khuyên: “Ngự thừa đại nhân hãy về trước đi, Công chúa không muốn gặp ngài.”

Ánh mắt hờ hững nhìn xuyên qua bức rèm cửa sổ bằng sa mỏng, bộ triều phục màu xanh đen của nam tử trong sân thấp thoáng. Gió lạnh xào xạc, cành cây đung đưa, bức rèm mỏng manh thực chẳng ngăn nổi nổi thê lương trong lòng.

Lệnh Viên nhìn những chiếc móng tay, một nỗi thương tâm khó tả bất giác trào dâng tận đáy lòng.

Nhiều đêm liền không ngủ, nàng suy nghĩ triền miên, không ngừng suy nghĩ lời của Thôi Thái hậu. Trong ngơ ngẩn, nàng lại hờ hững mỉm cười. Đó chỉ là một người đàn bà điên, những lời bà ta nói có lẽ chẳng thể nào tin được.

Chỉ là, nơi đáy lòng nàng vẫn chẳng thể thanh thoi.

Khấp thiên hạ, chỉ có mẫu hậu tin tưởng nàng, tin nàng không phải hồng nhan họa thủy của Bắc Hán.

Trong cặp mắt đen láy của nữ tử hiện lên một nét cười.

Nắm chặt chiếc khăn lụa trong tay, người
đứng bên bờ suối từ nhiều năm trước, cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng phù
du. Nàng không thể bỏ mặc giang sơn này, không thể vứt bỏ thân phận này, nàng
phải để phụ hoàng và hoàng huynh thấy, nàng rốt cuộc có phải là yêu nghiệt như
bọn họ nghĩ hay không!

Trời cao trong vắt, trong cung đèn thấp
sáng trưng.

Bữa tiệc sum họp cuối năm náo nhiệt vô
cùng, giống như từ mười năm trước đó.

Trong điện đèn hoa rực rỡ, các vị tuấn kiệt
tân khoa đường như vẫn đang nói chuyện rôm rả. Ở chiếc ghế cuối hàng, bóng dáng
yếu ớt, trầm lặng đó như vẫn còn thấp thoáng. Trong chén rượu được rót tràn,
hương thơm tỏa ra khắp phía.

Có điều khác biệt, khi xưa Lệnh Viên chỉ là
nàng công chúa bị thất sủng, mọi người không ngừng cười nói, nàng lại nấp trong
góc khuất uống rượu một mình. Còn bây giờ, nàng đang ngồi đoan trang ngay giữa
điện, điềm nhiên đưa mắt liếc nhìn những người phía dưới.

Tiếng cười nói vang lên như châu ngọc, đám
cung nữ, thái giám đều im lặng, đứng hầu hạ hai bên.

“Cô cô!” Xen lẫn tiếng nhạc nhẹ nhàng,

Thiếu đế mỉm cười cất tiếng. Lệnh Viên chợt bừng tỉnh, đưa mắt nhìn sang, thấy
trong đáy mắt y thấp thoáng nét cười, chén rượu xoay xoay giữa những đầu ngón
tay. Trong làn hương rượu nồng nàn, y mỉm cười, nói: “Cô cô đang nghĩ gì thế?”

Buổi tiệc diễn ra đã lâu, y và các phi tần
uống rượu, nói cười rôm rả, nhưng Đại trưởng công chúa từ đầu đến cuối chỉ ngồi
im một bên.

Sau buổi đêm ở cung Chung Trữ, Vương Đức Hỷ
nói Đại trưởng công chúa quay về rồi bị bệnh mấy ngày, y biết vậy, nhưng không
hề đi thăm.

Trong đêm Thái hoàng thái hậu qua đời, Đại
trưởng công chúa phong tỏa tất cả tin tức, xưng bệnh giam lỏng Thiếu đế. Cấm vệ
quân trong, ngoài hoàng thành suốt nửa tháng trời không cởi giáp. Phái Bảo
hoàng có vị đại nhân nhất quyết đòi gặp Hoàng thượng, nàng lấy lý do y làm kinh
động đến thánh giá, ra lệnh cho Dương Ngự thừa giám sát, đánh y tám mươi
trượng, máu tươi bắn tung tóe. Sau đó, không người nào còn dám có ý kiến nữa.
Hồi mới gặp, thiếu nữ ấy thật yếu ớt, dịu

dàng biết mấy, không ngờ cũng có thể sử dụng những đòn cứng rắn như vậy. Chén rượu tràn đầy phản chiếu khuôn mặt như cười như không của Thiếu đế, tác phong bình tĩnh khi lâm trận kia khiến y gần như quên mất, dù gì nàng cũng chỉ là một nữ nhân.

Nàng cũng biết đau, biết ốm, biết cảm thấy cô đơn.

Lệnh Viên thấy ánh mắt Thiếu đế sâu xa, miệng ngộp nét cười, chén rượu ở ngay trước mặt. Thế Huyền khẽ cười, nói: “Trẫm còn chưa kính cô cô một chén.”

Bờ môi mỏng chạm vào chén rượu thơm nồng, nhưng Lệnh Viên lại đưa tay ra ngăn lại: “Uống nhiều rượu không tốt cho sức khỏe của Hoàng thượng.”

Y hơi ngẩn người, rồi đẩy tay của Lệnh Viên ra, ung dung cười, nói: “Đây là để thay Dương phi cảm ơn cô cô, cung nữ của cô cô quả nhiên biết làm việc.”

Lời của y khiến Lệnh Viên đưa mắt nhìn phía dưới, Ngọc Trí cung kính đứng hầu bên cạnh Dương phi, tuy có vẻ buồn bã nhưng thân thể vẫn còn khỏe mạnh. Lệnh Viên nở nụ cười vẻ yên tâm, nàng sẽ không động đến Dương phi, chỉ mong Dương phi cũng đừng làm khó Ngọc Trí.

Thế Huyền lại uống liên tục ba chén nữa, lời nói đã thấp thoáng hơi say: “Hôm nay trẫm thực sự rất vui.”

Vui?

Bởi vì Dương phi có thai sao?

Lệnh Viên đưa chén rượu lên miệng, khẽ nhấp một ngụm, rượu ngon chảy vào bụng, một cơn ho bất giác từ cổ họng trào lên.

Hoàng trưởng tử dường như không phải con của y, xưa nay chưa từng thấy y ôm nó. Nay y sắp có một đứa con khác, đứa con mà y luôn mong ngóng.

Bóng dáng một gã thái giám đi xuyên qua những tiếng nhạc, tới bên cạnh Anh Tịch, thì thầm vào tai thị mấy câu, sau đó liền lui xuống. Trên khuôn mặt uể oải của Anh Tịch lập tức xuất hiện nét cười, thị vội vàng chạy tới, khom người nói nhỏ vào tai Lệnh Viên: “Công chúa, Bùi thiếu gia nói hôm nay là tất niên, thiếu gia đã chuẩn bị cơm rượu ngon chờ người ở Bùi phủ.”

Hai lần rồi, Lệnh Viên cho rằng y đã đi, nhưng từ đầu đến cuối, y vẫn chưa rời đi.

Ánh sáng từ chiếc đèn lồng toát ra một vẻ
lạnh lùng, tiếng pháo nổ không ngừng vang lên, Thịnh Kinh đêm nay sẽ là một đêm
không ngủ.

Cửa lớn của Bùi phủ đóng chặt, hai chiếc
đèn lồng treo ngoài cổng tràn ngập vẻ cô đơn. Ánh sáng màu trắng chiếu xuống
bậc thềm đá, tay nắm cửa bằng đồng đen lấp lánh những tia sáng lạnh lùng.
Cánh cửa nặng nề đột ngột mở ra, từ bên
trong xuất hiện khuôn mặt tươi cười của Bùi Nghị.

Trong tòa đại viện tịch mịch, đèn đuốc được
thắp sáng trưng, xua tan cái giá lạnh giữa mùa đông giá rét.

Bức rèm màu xanh rủ xuống, bóng dáng cao,
gầy của nam tử ngồi lặng lẽ phía sau, xung quanh khói thơm vẫn vít, tựa như
lòng người phù du. Cây đàn cổ được đặt một bên, ống tay áo rộng của y lướt nhẹ
nhàng trên đó, tiếng nhạc vang lên trong căn phòng tịch mịch. Một chén rượu nhỏ
xoay chuyển trên những đầu ngón tay y, nhìn kỹ, những hoa văn trên chiếc chén
mỏng như giấy rất tự nhiên, trong làn ánh sáng mờ mờ phản chiếu những tia sáng
màu xanh lục.

“Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi[1], sư thúc
thật có nhã hứng.”

[1] Một câu thơ trong bài Lương Châu từ nổi
tiếng của thi nhân Vương Hàn – DG.

Nàng vừa khẽ cười nói vừa bước vào phòng,
hơi lạnh trên người còn chưa tan, đúng lúc y ngoảnh đầu nhìn lại, hồ hững nói:
“Ta tưởng ngươi không tới.”

Hôm đó y nặng lời, ngẩn ngơ đứng đó, nhìn
nàng vội vã bỏ chạy. Sau đó tới tận hôm nay nàng mới chịu trở lại đây.

Nàng bước lên phía trước, cởi chiếc áo
choàng trên người, khoan thai ngồi xuống, chuyển chủ đề để tránh cảnh ngượng
ngập: “Sao sư thúc không về Khương Châu?”

Thanh minh, Trung thu, Năm mới, lãng tử chu
du bên ngoài cũng có lúc phải về nhà.

Dòng rượu lỏng lạnh chảy vào chén dạ quang,
Bùi Vô Song đưa chén cho nàng, sau đó mới nói: “Đã nhiều năm ta không về rồi.”
Đầu ngón tay cầm chén rượu của nàng hơi run
rẩy, cặp mắt cụp hẳn xuống: “Cha sư thúc nhất định rất nhớ sư thúc đấy!” Thực
ra nàng muốn hỏi, nhiều năm không về nhà, vậy quãng thời gian sau khi rời khỏi

chùa Ngọc Tuyền, rốt cuộc y đã đi đâu?
Y dường như vừa nghe thấy một chuyện rất
nực cười, một ngụm uống hết chén rượu ngon, rồi ho lên sắc súa, y nói bằng
giọng hồ hững: “Cha ta sinh được con trai, sự vui mừng cũng chỉ là nhất thời.
Nhiều năm nay, đối với ông ta, ta có gì đáng để chúc mừng đây?”
Gửi nuôi trong chùa để tu hành, cha con
chưa bao giờ gặp nhau. Quả thực, chẳng có gì đáng để vui mừng.
Bàn tay run rẩy như không cầm nổi chiếc
chén, ánh mắt Lệnh Viên thoáng dừng lại trên cây đàn. Nàng nở nụ cười mỉm, y và
nàng quả thực giống nhau biết mấy, đến mức nàng cảm thấy đáng sợ.
Nói không để tâm, nhưng ai có thể thực sự
không để tâm đây?
Nếu y không để tâm, sao lại không về nhà?
Chỉ là, dù có hận hơn đi chẳng nữa, người
đó rốt cuộc vẫn là phụ thân của y, rốt cuộc y vẫn chung dòng máu với người đó.
Mà...
Phụ hoàng của nàng đã từng muốn giết nàng.
Bàn tay nàng bỗng run lên dữ dội, chiếc
chén ngọc rơi xuống đập vào mép bàn, rồi rơi xuống chân. Trong không khí vang
lên tiếng nứt vỡ nhẹ nhẹ, chẳng cần nhìn cũng biết là một món bảo bối quý giá
vừa bị hỏng.
Đôi hàng lông mày của Bùi Vô Song hơi cau
lại, nhưng trong tiếng cười nói của y lại chẳng mang theo chút tức giận nào:
“Còn chưa uống hết một chén, sao người đã say rồi?” Y đứng dậy để nhặt lên,
nàng để mặc y, không ngờ khi y vừa đứng lên, cả cơ thể như không đứng vững, sau
đó liền ngã gục.
Bức rèm màu xanh biếc lất phất bay, ngọn
gió thổi vào khiến ánh đèn tắt phụt.
Căn phòng lập tức trở nên tối mịt, chẳng
còn nhìn thấy bất cứ thứ gì, từ bên cạnh chợt có làn gió nhẹ thổi tới. Đôi mắt
Lệnh Viên mở to hết cỡ nhưng vẫn chẳng thể nhìn rõ nam tử trước mặt hay bất cứ
thứ gì, chỉ có thể nghe thấy những tiếng thở nhẹ nhàng của mình và y.
“Khi người chưa tới, ta có uống trước mấy
chén.” Y ngẩn ngơ nói, như đang giải thích.
Một tay Lệnh Viên nắm chặt chiếc áo dài mềm
mại của y, tay còn lại chạm vào thứ gì đó ở bên cạnh. Lúc này nàng mới ý thức

được, sau khi ánh đèn tắt phụt, thứ rơi xuống chính là chiếc nón cả ngày che kín khuôn mặt của Bùi Vô Song.

Bị cơ thể của nam tử đè lên người, Lệnh

Viên vội vàng đưa tay đẩy ra. Nàng chưa kịp nói lời nào thì trong bầu không khí tịch mịch, người đó đã cúi xuống, một đôi môi mang theo hương thơm thoang thoảng bật kín miệng nàng.

Chiếc lưới khéo léo phá tan phòng tuyến của nàng, tiếng thở dốc như dòng nước chảy không ngừng vang lên, một bàn tay khê áp vào tấm thân mềm mại của nàng, xung quanh ngập tràn mùi rượu, như muốn từng bước đẩy nàng vào địa ngục. Nụ hôn nóng bỏng đó quấn chặt lấy nàng, chậm rãi xâm chiếm đôi môi nàng, sau đó là tất cả của nàng.

Ngoài cửa, một ngọn đèn lồng từ từ tiến lại, rồi sau đó là tiếng dò hỏi của Anh Tịch: “Công chúa? Bùi thiếu gia?”

Bùi Nghị đi sát bên cạnh thị, cũng định nhìn vào bên trong, nhưng trong đó chỉ là một mảng tối thui, y chẳng thể nhìn thấy thứ gì, cho dù là một cái bóng mờ mờ.

Không thấy ai trả lời, trong lòng Bùi Nghị cũng không khỏi cảm thấy lo lắng. Vừa rồi, trong phòng rõ ràng có tiếng chén vỡ, sao lúc này lại im lặng như vậy?

“Thiếu gia!”

Bùi Nghị lo lắng gọi một tiếng, rồi đẩy cửa bước vào.

Anh Tịch cất bước chạy vào, ngọn đèn lồng soi rọi căn phòng tối. Bức rèm xanh biếc hơi lay động, trong phòng thấp thoáng bóng người.

Lệnh Viên chỉ cảm thấy xung quanh trống rỗng, bên ngoài bức rèm có tiếng bước chân gấp gấp vang lên, ngọn đèn trên bực cửa sổ sau nháy mắt đã sáng trở lại. Bùi Vô Song đang bám tay vào mép bàn, đứng im lặng ở đó, chiếc nón chẳng biết từ lúc nào đã che kín khuôn mặt y, dường như tất cả những điều vừa xảy ra chỉ là do Lệnh Viên tưởng tượng.

Anh Tịch hoảng hốt đặt chiếc đèn xuống rồi chạy tới đỡ nàng, cẩn thận kiểm tra, chỉ sợ nàng bị thương.

Bùi Nghị thấy mọi chuyện vẫn bình thường nên cũng yên tâm trở lại, chợt thấy Bùi Vô Song hoảng hốt bước về phía trước, giọng nói vang lên rất nặng nề: “Bùi Nghị, ta say rồi, người thay ta đưa Công chúa về.”

Vừa dứt lời, dường như y không muốn ở lại
thêm nữa bóng dáng cao lớn đi qua bức rèm mỏng, rồi biến mất giữa màn đêm.
Đến khi đã ra khỏi Bùi phủ, Anh Tịch không
kìm được cất tiếng hỏi: “Rõ ràng đã mất công phái người chuyển lời mời Công
chúa đến đây, đang yên đang lành lại một mình đi trước, rốt cuộc vị Bùi thiếu
gia này bị làm sao vậy?”
Bàn tay Lệnh Viên vẫn nắm chặt chiếc áo
choàng. Phía đằng xa, tiếng chuông nặng nề vang tới, kèm theo mùi phấn hoa nồng
nồng trong không khí, khiến buổi đêm ngàn năm hiếm gặp này càng thêm sắc màu.
Lệnh Viên không trả lời mà chỉ khẽ gật đầu,
ánh lửa phía đằng đông đã nhuộm đỏ cả nửa bầu trời, nàng thầm thở dài một
tiếng.
Thì ra, một năm mới đã bắt đầu rồi.
Những chiếc móng tay cắm ngập trong lòng
bàn tay, chuyện vừa xảy ra trong căn phòng đó khiến Lệnh Viên tâm thần bất
định, nhưng trong lòng dường như lại có thứ cảm giác quen thuộc vô cùng.
Hai mắt nàng hơi khép lại, cắn chặt hàm răng.
Trước cửa phủ, một bóng dáng cao lớn đứng
tựa vào cây cột dưới mái hiên, chiếc xe ngựa vẫn chờ ở bên ngoài đã dần biến
mất khỏi con ngõ nhỏ, mang theo nữ tử xinh đẹp tuyệt trần kia, mang theo cả
trái tim bàng hoàng của y.
Trong khoảnh khắc ngọn đèn tắt phụt, y nằm
đề lên người nàng, vạn vật đều chìm trong tĩnh lặng. Một mái tóc buông xõa, một
khuôn mặt yêu kiều, một cặp mắt long lanh quyến rũ... Rõ ràng chẳng nhìn thấy thứ
gì, nhưng dường như lại có một bức họa xuất hiện trước mắt y, khắc sâu vào cặp
mắt đen láy của y.
Cái gì mà thân phận? Cái gì mà địa vị?
Trong khoảnh khắc đó, nơi đáy lòng y chỉ có người con gái giữa vùng non xanh
nước biếc, cười nói yêu kiều.
Y ngậy người, rồi đặt lên môi nàng một nụ
hôn thật dài...
Phía sau lưng có tiếng bước chân nhè nhẹ,
Bùi Nghị cẩn thận khoác chiếc áo choàng lên người giúp y. Bùi Vô Song thâm kinh
ngạc, chậm rãi quay người, hồ hững hỏi: “Bùi Nghị, ngươi cảm thấy ta làm có
đúng không?”
Sắc mặt Bùi Nghị hơi trầm xuống: “Tâm tư

của thiếu gia, Bùi Nghị chẳng cách nào hiểu được, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

Câu hỏi này không nhận được câu trả lời của

Bùi Nghị, mà người kia cũng không có ý định hỏi thêm.

Nhưng Bùi Vô Song đã hiểu ra, trên thế gian

này, nàng chẳng thể buông bỏ những điều trói buộc, còn y cũng không cách nào có thể chính đại quang minh.

12. Chương 12

Trời trong gió nhẹ, những cành cây còn chưa

đâm chồi nảy lộc, nhưng ánh mặt trời chiếu xuống vẫn khiến lòng người ấm áp.

Anh Tịch và Trương Thạch đứng dưới hành

lang rì rầm trò chuyện, nghe nói mấy ngày nay, Hoàng thượng có thời gian rảnh

là lại tới cung Nghi Tuyết, sự sủng hạnh dành cho phi tần khắp lục cung cộng

lại cũng chẳng so được với Dương phi. Thực ra, Anh Tịch không tức giận chuyện

này, chỉ là không biết tại sao công chúa lại có vẻ giận Bùi thiếu gia, thị đã

nhắc đến Bùi thiếu gia trước mặt Công chúa hai lần mà đều không được đáp lại.

Anh Tịch buồn bực mãi không thôi, trong suy nghĩ của thị, hiện giờ chỉ có Bùi

thiếu gia thật lòng với Công chúa, chẳng biết giữa hai người rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì!

Bên ngoài cung Thịnh Diên, một bóng người

nhỏ bé vội vã chạy vào. Tiếng bước chân gấp gáp khiến Anh Tịch và Trương Thạch đều đưa mắt nhìn.

“Tổ Tuyết?”

Anh Tịch mở to đôi mắt, sau đó liền bước

lại gần. Trên mặt người vừa tới vẫn còn đầy vệt nước mắt, đáng vẻ mỗi một, bộ

dạng nhếch nhác, nhìn thấy Anh Tịch liền bật khóc nức nở. Câu “Sao thế?” của

Anh Tịch còn chưa kịp thốt ra thì đã nghe Tổ Tuyết nôn nóng hỏi: “Anh Tịch tỷ

tỷ, Thái phi nhà ta bệnh nặng mà không chịu gọi thái y, Công chúa có đây không?

Ta đến xin Công chúa đi khuyên giúp!”

Đôi hàng lông mày Lệnh Viên hơi cau lại, từ

sau khi Liêu Hiền Thái phi dọn tới Bắc Tam Sở thì không có chút tin tức nào,

Lệnh Viên cũng không hỏi thăm, tựa như mọi chuyện đều chẳng liên quan đến nàng.

Lúc này, nhìn thấy cung nữ Tổ Tuyết đang khóc nức nở, Lệnh Viên cũng không khỏi cảm thấy xúc động.

Trong lục cung, có thể nói Bắc Tam Sở là

một nơi hẻo lánh, đừng nói là các chủ nhân trong cung, ngay đến các cung nữ, thái giám cũng rất ít đến đó. Nghe nói, khi Tiên tổ Hoàng đế còn tại thế, từng có một phi tần bị đuổi đến nơi này. Vị phi tần đó là người Hồ, có thể coi là tuyệt thế giai nhân, nhưng lại không chịu nhận sự ân sủng. Tiên tổ Hoàng đế từng từng nổi giận, nhưng không nhẫn tâm giết nàng, bèn đuổi nàng đến đây, để mặc nàng tự sinh tự diệt. Không ngờ ngay ngày hôm sau, khi cung nữ vào hầu hạ, đã thấy nàng treo cổ tự vẫn, cặp mắt vẫn mở to, chết không nhắm mắt. Sau đó, có mấy người nghe thấy tiếng khóc u oán của nữ tử vọng ra từ Bắc Tam Sở lúc đêm khuya. Tiên tổ Hoàng đế nghe thấy vậy liền quát mắng, cho rằng đám người đó nói năng xằng bậy, nhưng rốt cuộc vẫn không có ai dám đến gần Bắc Tam Sở nữa.

Mấy chục năm đã trôi qua, Bắc Tam Sở giờ chẳng khác nào lãnh cung.

Nơi cửa điện, cỏ hoang rậm rạp, dường như gió ở nơi này cũng lạnh hơn bên ngoài.

Tổ Tuyết vừa khóc vừa kể, hôm nay thị tới thăm Thái phi mới biết, Thái phi bị ốm đã lâu, cung nữ theo hầu nghe theo ý của Thái phi nên không gọi thái y tới. Tổ Tuyết chẳng còn cách nào, đành nhờ Lệnh Viên tới khuyên giúp.

Cánh cửa điện màu nâu sậm khép hờ, cung nữ bên trong nghe thấy có tiếng động liền vội vàng chạy ra. Nhìn thấy người tới, sắc mặt thị thay đổi hẳn, lập tức quỳ xuống hành lễ. Lệnh Viên không dừng chân, đẩy cửa đi thẳng vào trong.

Ánh sáng mờ mờ chiếu vào phòng cùng bóng dáng gầy yếu của Lệnh Viên, trong sự hờ hững còn toát ra một nét tao nhã khó tả.

Phía sau lớp lớp màn che là những tiếng ho đứt quãng.

Đầu ngón tay đang vén màn của Lệnh Viên hơi run rẩy, cảnh tượng này, dường như nàng đã trải qua rất nhiều lần.

Trong ký ức, cung Hy Hòa đèn đuốc sáng trưng, bức màn mỏng luôn buông xuống, các cung nữ, thái giám đi đi lại lại không ngừng, phía trong bức màn, bóng hình tiều tụy kia dần trở nên rõ nét.

Đưa tay khẽ vén tấm màn, nàng nhìn thấy

Liêu Hiền Thái phi đang nằm lặng lẽ trên giường, sắc mặt trắng bệch, đầu tóc rối tung, chẳng còn chút dáng vẻ cao quý nào của ngày xưa.

Liêu Hiền Thái phi tưởng nàng là Tổ Tuyết,

cố gắng mở mắt, lại thấy người trước mặt là Lệnh Viên.

Bà hơi ngẩn người, cặp mắt vẫn đục dần lấy

lại sức sống. Bà khẽ mỉm cười, trong giọng nói đầy vẻ bất lực: “Ai gia xưa nay chưa từng ngưỡng mộ Thái hoàng thái hậu, bà ta được hưởng hết vinh hoa phú quý, nhưng lại phải cốt nhục phân ly, dù bà ta cũng có một người con gái, nhưng lại không được như Vịnh Nhi của ai gia, có thể ngày ngày ở bên cạnh... Nhưng bây giờ, ai gia ngưỡng mộ bà ta rồi, ngưỡng mộ bà ta lúc lâm chung còn có cô đưa tiễn...”

“Thái phi bị ốm đến hồ đồ rồi!” Lệnh Viên

cau mày bước lên phía trước, đưa tay lại đắp chiếc chăn cho Liêu Hiền Thái phi, nhưng bàn tay nàng chợt bị bà ta nắm lấy. Những ngón tay khô héo, gầy guộc kia vẫn đầy sức lực, nơi đáy mắt bà ta thấp thoáng nét cười: “Cô chịu đến đây đưa tiễn ai gia thực là hiếm có, chỉ đáng thương cho Vịnh Nhi của ai gia!”

Lệnh Viên bất giác ngậy người nhưng không

hề trốn chạy, ánh mắt nhìn Liêu Hiền Thái phi chăm chú, nàng thấp giọng hỏi:

“Thái phi hận ta không?”

Liêu Hiền Thái phi nở nụ cười thư thái:

“Hận? Ta thương hại cô. Thái hậu phát điên, còn có Hoàng thượng tận hiếu. Ai gia sống đến ngày hôm nay, dù gì cũng có một quãng thời gian hạnh phúc được con ngoan hầu hạ. Còn cô thì sao? Ai gia hôm nay còn có cô đưa tiễn, nhưng ngày sau, liệu có ai đưa tiễn cô? Cô không thể trở thành thái hậu, càng không thể trở thành thái hoàng thái hậu! Ta thương hại cô, thương hại cô...”

Bà khẽ lẩm bẩm, bàn tay đang nắm tay Lệnh

Viên chậm rãi buông ra, trong cặp mắt kia chẳng còn sức sống, cứ thế ngẩn ngơ nhìn lên đỉnh màn.

Tố Tuyết thấy Lệnh Viên đi ra, vội vàng

bước tới, hỏi: “Thái phi có đồng ý gọi thái y tới xem bệnh không ạ?”

Tà váy dài thướt tha bước đi trên thềm đá

xanh, Lệnh Viên nghe vậy chỉ hờ hững trả lời: “Không cần gọi nữa, hãy chuẩn bị hậu sự đi!” Nàng chưa từng khuyên câu nào, đối với người một lòng muốn chết, điều nàng có thể làm được chính là giúp người đó đạt được mục đích.

Ngày đầu năm mới, băng tuyết tan chảy, ánh

mặt trời trải khắp nơi nơi. Bên hồ Thái Dịch, không khí tràn ngập mùi thoang thoang của nước hồ. Đã rời khỏi Bắc Tam Sở một đoạn rất xa, Anh Tịch vẫn không kìm được, lén ngoảnh đầu lại nhìn, thị vẫn còn nhớ rõ ánh mắt đầy oán hận của Tố Tuyết khi nhìn mình và Đại trưởng công chúa rời khỏi đó.

Công chúa không thể khuyên được, nhất định

là vì Thái phi đã nói gì đó, nhưng Công chúa vốn là người cao ngạo, xưa nay chưa từng giải thích điều gì.

Anh Tịch thầm thở dài một tiếng.

Khi trở về, Lệnh Viên lại tiện đường đến

thăm Hoàng trưởng tử. Vết thương trên trán Chiêu Nhi đã lành hẳn, khuôn mặt

Lệnh Viên cũng xuất hiện một nụ cười hiếm có.

Đoan phi thì lại có vẻ buồn bã, cô đơn.

Trong lòng Lệnh Viên hiểu rõ, có điều cũng không khuyên được nàng ta. Tuy thân phận nàng cao hơn Đoan phi một bậc, nhưng tuổi tác cũng chỉ xấp xỉ nhau, trong chuyện này thực chẳng thể ra vẻ trưởng bối.

Ngồi lại một lát rồi nàng về cung.

Đang độ ban trưa, mặt trời chói chang,

những tia sáng chiếu thẳng xuống người khiến nàng dần cảm thấy nóng.

Trong cung Thịnh Diên, cửa lớn khép hờ, đám

cung nữ lặng lẽ đứng hầu hai bên.

Ánh mắt điềm đậm bất giác ngậy ra, Lệnh

Viên nhìn thấy Trung thường thị Vương Đức Hỷ quay người lại. Hắn thấy nàng, vội vàng chạy tới, quỳ xuống, nói: “Nô tài xin thỉnh an Công chúa.”

“Hoàng thượng đến à?” Ánh mắt Lệnh Viên

chưa từng thu lại, vẫn hồ hững nhìn vào cánh cửa khép hờ. Ánh mặt trời xuyên qua dãy hành lang được chạm trổ tinh tế chiếu xuống cánh cửa, in vào đó muôn vàn hình ảnh khác nhau.

Wương Đức Hỷ gật đầu, đáp: “Vâng, Hoàng

thượng đang ở trong chờ Công chúa.”

Anh Tịch không khỏi kinh ngạc, đang nghĩ

xem tự nhiên Hoàng thượng tới đây làm gì thì bóng người trước mặt đã đẩy cửa đi vào, mùi hương khinh la thoang thoảng theo đó dần biến mất. Anh Tịch thoáng ngẩn người, không dám vào theo.

Những bức rèm đã ngăn cách nơi này với trần

thế náo nhiệt bên ngoài, trên sạp gấm phía sau rèm, Thiếu đế mặc một bộ quần áo trắng muốt, ngồi tựa vào thành sạp, tay trái còn cầm một quyển sách, ống tay áo rộng buông thông một bên. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu lên thân thể y.

Tiếng va chạm “tinh tang” khe vang lên từ

bức rèm châu, đôi hàng lông mi của y hơi động đậy, cặp mắt thoáng ngược lên, liền nhìn thấy Lệnh Viên đang bước vào.

Y lập tức ngồi thẳng dậy, đặt cuốn sách

trong tay sang một bên, nhẹ nhàng cất tiếng: “Cô cô khiến trẫm đợi lâu quá!” Nụ cười của y đầy vẻ điềm nhiên, y không hỏi xem vừa rồi nàng đã đi đâu.

Bắc Tam Sở hay cung Túc Dương của Đoan phi, đều là nơi y không thích đến.

“Sao Hoàng thượng lại tới đây?” Hôm nay bộ

dạng của y thoáng chút uể oải, xem ra không phải đến vì chính sự. Lệnh Viên bước tới, ngồi xuống chiếc ghế rộng làm bằng gỗ trầm, khẽ cất tiếng hỏi.

Cặp mắt y trong veo, lấp lánh, nơi khóe

miệng thấp thoáng nét cười, một ngón tay mảnh khảnh chỉ về phía bên cạnh, rồi mới cười, nói: “Trẫm vừa có một món bảo bối, thăm đoán chắc cô cô sẽ thích nên tiện đường đến đây mượn hoa dâng Phật.”

Ánh mắt nàng nhìn theo hướng y chỉ, qua bức

rèm châu, thấy có một chiếc hộp gỗ làm bằng gỗ tử đàn nằm lặng lẽ trên bàn.

Thế Huyền đứng dậy đi tới, nhẹ nhàng gạt đi

cái móc màu đồng cổ trên chiếc hộp, một mùi hương thanh khiết lan tỏa khắp phòng, bên trong là một chiếc quạt tròn. Nhìn kỹ, chiếc quạt này không giống quạt thường, mặt quạt long lanh, trơn bóng, hình vẽ trên quạt sống động như thật. Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, cảm giác mát rượi, mềm mại như tơ lụa.

Lệnh Viên bất giác thốt lên: “Quạt Cung?”

Quạt Cung còn gọi là quạt cánh ve, nổi

tiếng vì nó mỏng như cánh ve. Mặt quạt rất mỏng, được làm thành từ những sợi trúc mảnh như sợi tóc. Cầm quạt trên tay, có mùi lá trúc thanh nhã, tựa như tạo vật của trời cao. Các trình tự chế tác nó cực kỳ phức tạp, một cao nhân làm quạt trong vòng một năm cũng chỉ có thể làm được một, hai chiếc mà thôi, cho nên ngàn vàng khó mua được.

Thiếu đế cất tiếng cười sang sảng, đưa quạt

cho nàng, nhẹ nhàng nói: “Cô cô thực có con mắt tinh tường.”

Phản cán quạt làm bằng ngà voi toát ra cảm

giác mát rượi, những sợi tua tinh tế phía dưới quần lấy đầu ngón tay, Lệnh Viên khẽ bật cười: “Ta không quen dùng quạt tròn, tặng cho ta thứ đồ quý báu như vậy, chẳng phải là quá lãng phí hay sao? Tôn Chiêu nghi là người thích quạt, vậy sao Hoàng thượng lại nghĩ đến ta thế này?”

Ổng tay áo phất nhẹ, Thế Huyền lại ngồi

xuống, nơi đáy mắt chẳng thấy có chút không vui, vẫn cười tươi, nói: “Quạt đẹp đi với giai nhân. Nàng ta so với cô cô sao được?”

Lệnh Viên nở một nụ cười ôn hòa, định mở

miệng lần nữa, chợt nghe thấy giọng nói của Vương Đức Hỷ từ bên ngoài: “Hoàng thượng, thái y viện cho người tới hỏi, thuốc hôm nay vẫn đưa tới điện Tuyên Thất chứ ạ?”

Lệnh Viên biết rõ Thế Huyền phải uống thuốc

quanh năm, chỉ không ngờ thứ thuốc ấy lại khó uống như vậy. Nước thuốc màu nâu nằm lặng lẽ trong chiếc chén ngọc, cung nữ cẩn thận bưng tới cho y. Y cũng chẳng thèm liếc nhìn, nín thở rồi ngẩng đầu uống cạn.

Lệnh Viên không kìm được, hỏi: “Sao không chuẩn bị chút mứt kẹo cho Hoàng thượng?”

Trung thường thị còn chưa kịp lên tiếng đã

nghe Thế Huyền cười, nói: “Trẫm đâu phải trẻ con ba tuổi, chuẩn bị mứt kẹo làm gì?” Y đặt chén thuốc sang một bên, đưa tay đón chiếc khăn gấm cung nữ dâng, lau đi chút thuốc dính bên khóe miệng. Đôi hàng lông mày hơi cau lại thoáng dần ra, rồi y nói sang chuyện khác: “Tết Thượng nguyên[1] sắp tới, dân gian luôn có hội đèn, nhưng ở trong cung lại rất bí bách. Trẫm định năm nay sẽ để đám người dưới làm một ít hoa đăng treo trong ngự hoa viên, hẳn sẽ rất tưng bừng, náo nhiệt.”

[1] Tết Thượng nguyên hay còn gọi là tết Nguyên tiêu.

Lệnh Viên khẽ gật đầu: “Hoàng thượng nói sao thì cứ làm vậy, để ta sai người đi chuẩn bị.”

Cặp mắt y trong veo, lấp lánh, cười như một đứa trẻ.

Đêm tết Thượng nguyên, trong cung, ngoài thành đều rất náo nhiệt.

Đèn hoa treo khắp chốn, nơi nơi đều tràn

ngập ánh sáng ôn hòa, tòa cung điện nguy nga giữa hoàng cung rộng lớn như muốn bay lên tận trời cao.

Bắc Hán sùng bái nhất hai màu đỏ, đen, tiếp

đến là màu vàng. Thiếu đế mặc chiếc áo bào có hai màu đen, đỏ thêu hình rồng vờn mây, bên hông đeo miếng ngọc Hòa Điền rất đẹp, mỗi bước đi miếng ngọc lại đung đưa, phát ra những âm thanh trong trẻo.

Lệnh Viên bất giác ngáy người, trước mắt

nàng như lại xuất hiện miếng ngọc quyết[2] mà Tiên hoàng ban tặng. Nàng gần như đã quên, từ rất lâu rồi, nó đã được nàng tặng cho Bùi Vô Song.

[2] Ngọc quyết: một loại trang sức thời

xưa, hình vành khăn.

Bùi Vô Song...

Đã từ lâu, nàng không nghĩ hay nhắc đến cái tên này. Đêm đó, rượu trong chén trong veo, lỏng lánh, người trong phòng tựa bậc trích tiên[3], còn cả nụ hôn nóng bỏng như lửa kia nữa... Tất cả đều giống như một giấc mộng Nam Kha[4], nàng tự ép mình phải quên đi bằng hết.

[3] Trích tiên: tiên giáng trần.

[4] Giấc mộng Nam Kha: ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

Trong ngự hoa viên vang lên những tiếng cười nói vui vẻ của đám phi tần. Lệnh Viên dừng chân ngấm nhìn, Thiếu đế đang ôm một mỹ nữ, rồi cúi đầu nói điều gì đó. Vì ở cách xa nên nàng chẳng thể nghe rõ, có điều, nàng vẫn thấy được nụ cười trên khóe môi Thiếu đế.

Hội hoa đăng vô cùng náo nhiệt, nhưng không thấy Dương phi xuất hiện.

Các phi tần như chẳng hề hay biết, chỉ chú ý tới những câu đố đèn, ai nấy đều cố sức giải, mong giành hạng nhất, để nhận được một nụ cười của kẻ quân vương.

Mùa đông còn chưa qua hẳn, trong ngự hoa viên, trăm hoa vẫn lặng lẽ chờ, chỉ có khóm trúc là trở ra những cành xanh biếc đầy ngạo nghễ. Lệnh Viên đưa tay bẻ một cành trúc nhỏ, lá trúc xanh biếc quết nhẹ qua lòng bàn tay, trong bầu không khí lạnh lẽo thoảng qua mùi thơm của lá trúc, tựa như cây quạt Cung quý báu mà ngày đó Thế Huyền tặng nàng, mùi hương thanh khiết, bỗng bình khiến lòng người đắm say.

Ánh trăng lạnh lẽo trắng như bạch ngọc, một bóng người nôn nóng chạy tới.

Giữa sự huyền náo chợt vang lên tiếng gọi:

“Công chúa!”

Lệnh Viên cau mày quay đầu nhìn lại, thấy

Anh Tịch vừa chạy vừa thở hổn hển, trán lấm tấm mồ hôi. Nơi đáy mắt thị trấn đầy vẻ sợ hãi, thị đưa tay nắm chặt tay áo của Lệnh Viên, giọng nói run rẩy:

“Công chúa, không hay rồi, người mau đi cứu Ngọc Trí, Dương phi nương nương muốn đánh chết Ngọc Trí!”

Giọng nói nôn nóng của Anh Tịch vang lên

trong tiếng gió nhẹ cùng sự huyền náo xung quanh, Lệnh Viên tưởng mình nghe nhầm, lập tức hỏi lại: “Em vừa nói gì?”

Sắc mặt Anh Tịch trắng bệch, vội quỳ xuống
nói: “Công chúa, người mau đi thôi, nếu không sẽ không kịp mất!”
Lúc này Lệnh Viên mới tỉnh táo trở lại,
nàng đưa mắt nhìn về phía nam tử đang được mọi người vây quanh, thoáng ngẩn
người, sau đó cất bước đi nhanh về phía cung Nghi Tuyết. Anh Tịch hoang mang bỏ
dậy, vừa lau nước mắt vừa vội vã cất bước theo sau.
Bóng dáng vừa rồi còn lặng lẽ đứng bên khóm
trúc đã biến mất, Thiếu đế đưa mắt nhìn quanh vẫn chẳng thấy nữ tử trong bộ đồ
sang trọng kia đâu. Cặp mắt y hơi nheo lại, vẫy tay ra hiệu cho Trung thường
thị lại gần.
Trung thường thị tỏ ra rất lúng túng, ấp
úng một hồi lâu rồi mới thấp giọng nói: “Vừa rồi nô tài nghe Anh Tịch cô nương
nói, hình như... Dương phi nương nương đang trách phạt Ngọc Trí cô nương, nên
Công chúa mới... đi xem thế nào.”
Trái tim Thế Huyền bỗng trầm hẳn xuống, rồi
y đứng bật dậy, trầm giọng nói: “Chuyện xảy ra lúc nào?”
“Ngay vừa rồi... Hoàng... Hoàng thượng...” Trung
thường thị lo lắng nói. Thiếu đế đẩy mỹ nhân trong lòng ra rồi đi thẳng, để lại
các phi tần ngơ ngẩn nhìn nhau, chẳng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.
Chỉ có Đoan phi là đứng đó, ngẩn ngơ nhìn
theo bóng dáng cao gầy của Thiếu đế. Dương phi đã có được biết bao nhiêu thứ mà
nàng chưa từng có và cũng không thể có, như tình yêu của Hoàng thượng, đứa con
mà Hoàng thượng mong chờ, nhưng nàng ta vẫn chưa thỏa mãn, còn đi chọc giận Đại
trưởng công chúa. Đoan phi cúi đầu, ánh mắt dừng trên những ngón tay như bạch
ngọc, bên khóe miệng thoáng hiện nét cười lạnh lùng. Nàng yên phận giữ mình,
không tranh giành với ai, nhưng cũng vui lòng đứng một bên xem vở kịch thú vị
này.
Mặt trăng treo giữa bầu trời đêm trong vắt,
tòa cung điện nguy nga tắm mình trong làn ánh sáng màu trắng bạc. Trong cung,
những bóng người đi lại tất bật vô cùng.
Hôm nay là tết Thượng nguyên, trong cung
đèn đuốc sáng trưng, soi rõ ba chữ lớn “Cung Nghi Tuyết” đầy khí thế.
Dưới ánh đèn đuốc đưa, bóng dáng yếu đuối
của Dương phi như tan đi trong buổi đêm hữu tình, khuôn mặt dịu dàng thường
ngày lại lạnh lùng hơn tuyết. Cặp mắt nàng ta lo lắng nhìn về phía bóng người
đang vội vã chạy tới, thấy là một gã thái giám trong cung của mình, trái tim

đang đập thình thịch cuối cùng cũng dần bình thường trở lại.

Trong sân không còn vang lên tiếng kêu gào

thảm thiết của nữ tử. Mái tóc đen dài xổ tung, những ngón tay thon nhuốm đầy máu, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, bộ quần áo mỏng dính sát vào da thịt, Ngọc Trí ngã nhào trên nền đất lạnh, không hề động đậy.

Thích ma ma ngừng lại, run rẩy đưa mắt nhìn

về phía Dương phi: “Nương nương, con tiện tì này lại ngất rồi, nhưng vẫn không chịu nhận tội!”

“Đánh!”

Âm tiết ngắn gọn mà mạnh mẽ ấy được thốt ra

từ miệng Dương phi, móng tay nàng ta cắm sâu vào trong da thịt, vàng trán lấm tấm mồ hôi, nơi đáy mắt không sao giấu được nét hoảng loạn.

Thích ma ma hơi ngẩn người, Dương phi xưa

nay luôn dịu dàng, đối đãi với người dưới cũng rất nhã nhặn, cho dù người dưới có phạm lỗi cũng chưa từng thể này...

Ánh mắt Thích ma ma dừng lại trên người

Ngọc Trí, tuy nói là dùng hình để ép Ngọc Trí nhận tội, nhưng Dương phi rõ ràng đã nổi sát tâm. Toàn thân Thích ma ma run rẩy, bàn tay đang cầm cây roi màu đỏ cũng bắt giắc run theo. Nhát roi này mà đánh xuống, tấm thân yếu ớt kia e là không chịu đựng thêm được nữa. Nhưng dù Ngọc Trí có phạm phải lỗi lầm lớn thế nào, thì cũng là người của Đại trưởng công chúa.

Đại trưởng công chúa...

Sắc mặt Thích ma ma bỗng trở nên trắng

bệch, tận đáy lòng thoáng hiện vô vàn tâm tư, hoàn toàn bao trùm lấy trái tim bà ta.

Dưới ánh trăng, tấm thân phượng hoàng cao

quý thoáng ẩn thoáng hiện sau bộ cung trang lộng lẫy. Lòng bàn tay Thích ma ma lấm tấm mồ hôi, Dương phi ý rằng mình đang mang thai, định trực tiếp đối đầu với Đại trưởng công chúa ư?

“Người còn ngậy ra đó làm gì?”

Dương phi hồ hững nhắc nhở, đáy mắt tràn

ngập sát khí, tất cả đều lọt vào mắt Thích ma ma. Trái tim không ngừng run rẩy, bà ta nghiêng chặt hàm răng, giơ cao cây roi chuẩn bị đánh.

“Khoan đã!”

Một tiếng quát lạnh lùng vang lên, xé tan

bầu trời đêm lạnh lẽo.

Tất cả đều nhìn về hướng phát ra âm thanh
ấy, thấy Đại trưởng công chúa từ giữa hành lang u tối bước ra, trên khuôn mặt
diễm lệ chẳng còn lấy một nét cười. Bộ đồ gấm kiêu diễm bước tới kèm theo làn
gió lạnh, dưới ánh trăng dịu nhẹ quả thực bắt mắt vô cùng.
Anh Tịch khóc òa, vội vàng chạy tới, quỳ
bên cạnh Ngọc Trí mà chẳng biết nên làm thế nào.
Thích ma ma cảm thấy sống lưng lạnh ngắt,
sợ hãi đến nỗi vội vàng vút cây roi trong tay sang một bên rồi cùng đám hạ nhân
đang đứng xung quanh quỳ xuống hành lễ.
Dương phi đột ngột lùi về sau một bước, bàn
tay trong ống tay áo rộng nắm chặt, nét hoang mang vốn ẩn sâu nơi đáy mắt dần
lan tỏa, cặp mắt mỹ lệ nhìn đăm đăm vào Lệnh Viên không chớp, bên trong còn
tràn đầy vẻ khó tin.
Không phải đêm nay Hoàng thượng và Đại
trưởng công chúa đều tới ngự hoa viên ngắm hoa đăng ư? Sao lại... sao lại...
Bước lên phía trước một bước, ngọn đèn lồng
trong tay cung nữ tỏa ra những tia sáng dịu nhẹ. Lệnh Viên lạnh lùng đưa mắt
nhìn qua, trái tim nàng bỗng đau nhói. Trước mắt nàng dường như lại xuất hiện
nụ cười dịu dàng của Phò mã, và cả cảnh tượng ngày đó Phò mã ngã trong phòng,
mũi, miệng và trên quần áo, khắp nơi đều là máu.
Dương phi thấy Đại trưởng công chúa đứng
đó, không nói gì, toàn thân nàng ta liền run rẩy, nhưng rồi vẫn lấy hết can
đảm, nói: “Cung nữ Ngọc Trí ăn trộm chiếc vòng ngọc phỉ thúy của thần thiếp,
tội không thể tha, thần thiếp chỉ thay Công chúa dạy dỗ thị.”
Anh Tịch giận dữ ngẩng lên, nhưng vì thân
phận nên không thể phản bác lại.
Lệnh Viên lẳng lặng bước tới, đưa chân đá
bay cây roi trên mặt đất, cười lạnh lùng nói: “Ngọc Trí là người của bản cung,
đâu đến lượt người dạy dỗ!” Lần trước là Công chúa Vĩnh Huy, lần này là Ngọc
Trí, ả nữ nhân này rốt cuộc muốn gây chuyện đến bao giờ? Nàng niệm tình ả là
tiểu muội của Dương Ngự thừa nên mới nhẹ tay, xem ra nàng đã quá mềm lòng rồi!

13. Chương 13

Giữa màn đêm tĩnh lặng tràn ngập cơn phẫn
nộ của nàng.
Sắc mặt Dương phi trở nên trắng bệch, các

phi tần trong cung chưa ai từng thấy Đại trưởng công chúa tức giận thế này. Trước đây, Dương phi cũng chỉ được nghe Công chúa Vĩnh Huy kể, khi Thái hoàng thái hậu qua đời, triều đình rúng động, Đại trưởng công chúa từng sử dụng thủ đoạn cứng rắn để chấp chính, nên sau này không người nào dám tùy tiện nói một chữ “không”. Nhưng ở hậu cung, đây mới là lần đầu tiên.

Lần nàng thay ca ca cầu thân Tứ Công chúa, cái tát mà Đại trưởng công chúa đánh lên mặt nàng chẳng qua chỉ là sự khinh miệt và chế giễu, còn lần này, trong cặp mắt phượng kia lại chứa đựng một cơn giận nộ lớn bằng trời.

Có lẽ Dương phi chưa từng nghĩ rằng, người có thể chọc giận Đại trưởng công chúa lại chính là mình.

Đám cung nữ đều đang quỳ dưới đất, không ai dám ngẩng lên.

Lúc này, Dương phi không tỏ ra hoảng hốt như lần ở cung Thịnh Diên, nàng ta hít một hơi thật sâu, thản nhiên bước lên phía trước một bước. Lệnh Viên hơi cau mày, muốn tránh sang một bên, chợt thấy ống tay áo Dương phi vung tới, bàn tay nắm lấy cánh tay Lệnh Viên.

Anh Tịch kêu lên một tiếng, trở mắt nhìn

Dương phi ghé sát vào người Đại trưởng công chúa, nói nhỏ gì đó. Lệnh Viên vẫn tỏ ra hồ hững, cặp mắt đen láy, ánh mắt thoáng lướt qua Anh Tịch rồi dừng lại trên người nữ tử đang nằm dưới đất.

“... Chuyện này có liên quan tới danh dự của

Công chúa, hôm nay thị ăn trộm đồ của thần thiếp, ngày khác có thể là đồ vật yêu thích của Công chúa.” Giọng Dương phi như run rẩy, rõ ràng nàng ta cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn nói rất rõ ràng, đến Anh Tịch đang ngồi dưới đất cũng có thể nghe thấy được: “Chuyện này, nhân dịp...”

“Dương Thượng Tuyết!” Đại trưởng công chúa

mặt lạnh như băng, gọi thẳng tên thật của Dương phi. Một cơn giận dữ lan tỏa khắp xung quanh, thần sắc Lệnh Viên rất lạnh lùng, trong cặp mắt lạnh băng tràn ngập sự căm hận thấu xương.

Nơi đáy mắt thoáng hiện tia lạnh lẽo, rõ ràng nàng không tin.

Dương phi nhìn đắm đắm vào khuôn mặt Lệnh

Viên, sự lạnh nhạt ấy khiến nàng ta tràn ngập sự sợ hãi.

Lúc này, sự bình tĩnh giả tạo của Dương phi

đã bị nỗi sợ hãi đánh tan, cơ thể Dương phi trở nên mềm nhũn, suýt thì ngã

xuống đất. May mà có ả cung nữ bên cạnh kịp thời bò dậy, đỡ lấy.

Lệnh Viên chẳng buồn nhìn nàng ta, trầm

giọng nói: “Người đâu, đưa Ngọc Trí về cung Thịnh Diên!”

Đại trưởng công chúa vừa dứt lời, lập tức

có mấy người cung nữ chạy lên, vội vã khiêng Ngọc Trí đã hôn mê rời khỏi cung

Nghi Tuyết. Khi Anh Tịch bám theo sao, chợt nhìn thấy trước mắt xuất hiện một bóng người màu đỏ, thị không khỏi giật mình, vội hô một tiếng: “Hoàng thượng!”

Lệnh Viên chẳng quay người, ánh mắt vẫn

nhìn khuôn mặt trắng bệnh của Dương phi, thăm nghĩ, không biết Thiếu đế nhìn thấy ái phi của mình thành ra thế này thì sẽ nói gì với nàng. Không ngờ, giữa màn đêm lạnh, giọng nói của y tuy yếu ớt nhưng lại rất rõ ràng: “Tuyên triệu thái y!”

Mấy ngón tay thon dài nắm chặt chiếc khăn

tay, Lệnh Viên rút cuộc cũng rung động, những lời tranh cãi đã chuẩn bị sẵn

sàng đành giữ lại trong lòng. Nàng còn chưa kịp quay người, phía sau đã vang lên tiếng bước chân, mùi long diên hương thoang thoảng. Sắc mặt Thiếu đế lạnh lùng, bước chân lên bậc thềm đá, đi thẳng vào trong điện.

Dương phi ngẩn ngơ theo sau, khẽ đưa tay

gạt bức rèm. Lúc này, toàn thân nàng ta mềm nhũn, nhất thời không thể đứng vững, ngã nhào xuống đất.

“Trẫm đã nói thế nào?”

Giọng của Thiếu đế vẫn yếu ớt, nhưng xen

lẫn một tia tức giận.

Dương phi run rẩy, khóe miệng khẽ động đậy

nhưng không thốt ra được tiếng nào. Thiếu đế bắt Tụng Ngọc đi làm cung nữ giặt quần áo, sai cung nữ Ngọc Trí của Đại trưởng công chúa tới cung Nghi Tuyết hầu hạ, đều vì muốn đảm bảo long thai trong bụng nàng ta không gặp điều gì bất trắc.

Thiếu đế cũng từng nói rõ ràng từng câu,

từng chữ với nàng ta: “Đừng động đến Thẩm Ngọc Trí!”

Cánh tay đang chống trên mặt đất không

ngừng run rẩy, căn phòng rất ấm áp, nhưng lúc này, Dương phi lại cảm thấy lạnh giá vô cùng. Thiếu đế vẫn quay lưng về phía nàng ta, nhưng nàng ta dường như có thể nhìn thấy cặp mắt lạnh lẽo kia, cùng với khuôn mặt lạnh lùng đến cực điểm.

“Hoàng thượng...”

Một tiếng gọi khẽ thốt ra qua kẽ răng, nàng

nhìn thấy Thiếu đế bỗng nhiên quay người, đưa tay cầm chén trà trên chiếc bàn

bên cạnh, đập mạnh xuống đất khiến những mảnh sứ vụn bắn đi tứ phía. Dương phi kêu lên thất thanh, nhưng toàn thân mềm nhũn, chẳng đủ sức để lùi lại phía sau.

Đáy mắt Thiều đế tràn ngập vẻ lạnh lùng, y

khom người, đưa tay nâng chiếc cằm thon của nữ tử trên mặt đất. Thiều đế đã mở miệng, nhưng trong sự hờ hững còn mang theo mấy phần lạnh lẽo, âm u: “Rốt cuộc nàng sợ cái gì?”

Sợ cái gì...

Cặp mắt Dương phi mở to hết cỡ.

Nàng sợ chết.

Nàng sợ mất sự độc sủng.

Nàng sợ mất cuộc sống phú quý, vinh hoa.

Nàng lại càng sợ...

Sợ mất y!

Ánh mắt sợ hãi, bất an dừng lại trên những

mảnh sứ vỡ bên cạnh, sắc mặt Dương phi trở nên tái nhợt, sự may mắn quả nhiên không thể dài lâu. Nàng ta hận đêm nay mình không ra tay nhanh hơn một chút.

Chỉ là, Hoàng thượng nổi giận, rốt cuộc vì Đại trưởng công chúa, hay là...

Trái tim nàng ta trở nên loạn nhịp, không

dám suy nghĩ gì nữa.

Bức rèm châu khê đung đưa, cung nữ lần lượt

bưng hai chậu nước nhuộm đầy máu ra ngoài. Anh Tịch lo lắng liếc nhìn, chỉ thấy trong phòng có vô số những bóng người hỗn loạn.

Sắc mặt Lệnh Viên uể oải, thân hình tha

thướt đứng dưới ánh đèn. Nàng hơi phát ớn tay áo, cuối cùng vẫn ngồi xuống.

Anh Tịch cắn chặt môi, không kìm được bước

tới, hỏi: “Vừa rồi... Dương phi nương nương đã nói gì với Công chúa vậy ạ?” Giọng thị rất nhỏ, từ sau lần ở Bối phủ, thị nói chuyện càng ngày càng to gan hơn.

Công chúa đúng là đã làm hư thị rồi. Trong lòng Anh Tịch thầm cười khổ, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào cặp mắt hơi sụp xuống của Lệnh Viên.

Ánh đèn lưu ly chiếu lên một bên khuôn mặt

tuyệt mỹ của Lệnh Viên, nàng còn chưa trả lời. Anh Tịch lại vội vàng nói: “Công chúa sẽ không tin Ngọc Trí trộm cái vòng ngọc đó chứ?”

Rốt cuộc câu nói ấy cũng khiến Lệnh Viên

rung động, nàng hơi cau mày, nhẹ nhàng nói: “Sao ta có thể tin được!”

Anh Tịch thầm thở phào, thị và Ngọc Trí tuy

là cung nữ, nhưng đi theo Đại trưởng công chúa đã lâu, có bảo bối gì mà chưa

từng thấy? Đặc biệt là Ngọc Trí, thường ngày được Công chúa thương yêu như chị em ruột, dù thế nào nàng ta cũng chẳng cần ăn trộm vòng ngọc của Dương phi! Anh Tịch chỉ nghĩ Dương phi thực quá ngu ngốc, nói dối cũng không biết lựa tình hình.

Qua giờ Tí, người ngoài đều đã lui đi.

Ngọc Trí vẫn đang hôn mê, Anh Tịch đã đi vào thăm rất nhiều lần, còn Đại trưởng công chúa vẫn ngồi im lặng bên ngoài bức rèm, chẳng hề động đậy.

Trên sân ở cung Nghi Tuyết, từng giọt đỏ tươi như không ngừng thấm vào trái tim nàng.

Nàng thật sự đã sợ.

“Công chúa yên tâm, thái y nói Ngọc Trí chỉ bị thương ở ngón tay, nghỉ ngơi một thời gian là có thể lành lại.” Anh Tịch nhẹ nhàng an ủi, lại nghĩ đến việc Dương phi đang có thai, không thể trách phạt, đành để Ngọc Trí phải chịu tội oan một phen, trong lòng thị thầm tức giận, không kìm được lại nói tiếp: “Ngọc Trí đã hết lòng hầu hạ như vậy mà Dương phi vẫn chẳng chịu buông tha, lương tâm của cô ta đúng là đã bị chó ăn mất rồi! Mang thai rỗng thì ghê gớm lắm sao?”

Anh Tịch chẳng hề sợ hãi, nếu không phải ở trước mặt Lệnh Viên, thị tất nhiên không dám nói những lời này. Thị tin rằng, tâm trạng của Công chúa lúc này cũng giống mình, cho nên nói năng có phần tùy tiện.

Người bên ngoài vào báo Đoan phi đã tới, nhưng Lệnh Viên không gặp.

“Nương nương, người nói xem, chuyện đêm nay chẳng lẽ lại kết thúc như vậy hay sao?” Ở cửa cung Thịnh Diên, hai bóng người chậm rãi bước đi, cung nữ Kiền Nhi của Đoan phi cau mày nói: “Dương phi kiêu căng, ngang ngược như vậy, sớm muộn sẽ...”

“Kiền Nhi!” Nơi đấy mắt Đoan phi thoáng qua một tầng sương mỏng, nàng không dám nghe những lời chẳng lành tiếp theo. Kiền Nhi khẽ “ạ” một tiếng, lại đi thêm một quãng nữa, cách cung Thịnh Diên một đoạn khá xa, Kiền Nhi mới đánh bạo, khẽ nói: “Đêm nay ai cũng muốn xem một vở kịch hay, không ngờ cuối cùng lại thành ra xem trò cười của Đại trưởng công chúa.”

Vừa dứt lời, Đoan phi xưa nay luôn yếu đuối trầm mặt xuống, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng: “Không ai có thể xem trò cười

của Đại trưởng công chúa cả!” Đến Hoàng thượng cũng không thể, một Dương phi nhỏ nhoi lại càng không thể! Bàn tay đang nắm chặt chiếc khăn lụa của Đoan phi hơi run rẩy, nàng và Chiêu Nhi nhất định phải dựa vào Đại trưởng công chúa mới có thể ở trên người khác, đối với nàng, Đại trưởng công chúa chính là bầu trời, là tất cả! Nàng không cho phép người khác bôi nhọ Đại trưởng công chúa, bởi vì, ngoài Đại trưởng công chúa ra, nàng chẳng có thứ gì khác!

“Nô tì đáng chết!” Ả cung nữ vội quỳ xuống, giơ tay tự tát một cái thật mạnh vào mặt mình.

Cơn mưa rào rích suốt đêm đến tận khi trời sáng. Trên bầu trời, mây đen tan hết, vầng thái dương soi xuống những tia sáng ấm áp, nhẹ nhàng. Đêm kinh hoàng dịp Tết Thượng nguyên đã bị gió xuân thổi tan. Mùa đông đàng đẵng cuối cùng cũng trôi qua, từng làn gió xuân ấm áp thổi tới, giữa đất trời, khắp nơi đều ngập tràn ý xuân. Thời gian này, Đại trưởng công chúa đặc biệt ân chuẩn cho Ngọc Trí được nghỉ ngơi trong phòng, còn lệnh cho một cung nữ ở bên hầu hạ.

Từ cung Nghi Tuyết không có tin tức gì truyền tới, Thiệu đế cũng chưa từng giải thích lấy nửa câu. Chuyện Dương phi kiêu căng, ngang ngược như chưa từng xuất hiện, nhưng tất cả liệu có thật sự chấm dứt trong lặng lẽ như vậy không?

Trên ô cửa sổ trở hoa ánh lên hai bóng hình tha thướt, một làn gió nhẹ thổi vào khiến bức màn hơi lay động.

Ngọc Trí cúi đầu trầm tư, sau đó cười, nói:

“Đừng làm Công chúa phải khó xử vì chuyện này nữa, dù sao cũng đã qua rồi, không phải ta vẫn bình yên sao?” Nghỉ ngơi hơn một tháng, mấy ngón tay bị thương vẫn chưa được thoải mái lắm. Ngọc Trí khẽ nắm tay Anh Tịch, ngược lên, nở nụ cười rạng rỡ.

Nơi đáy mắt Anh Tịch thoáng qua sự xót xa, thị cẩn thận nắm tay Ngọc Trí: “Muội thật sự không nuốt được cơn giận này, nếu không phải Công chúa tới kịp thì không biết chuyện gì đã xảy ra!”

Anh Tịch xưa nay luôn nói năng thẳng thắn, thị cắn chặt hàm răng, vẻ căm hận hiện ra trên khuôn mặt. Ngọc Trí lại cúi gằm, trong mắt thấp thoáng sự hối hận và đau thương.

Hai người không nói gì thêm, bốn phía lại chìm vào tĩnh lặng.

Buổi chiều hôm đó, Bắc Tam Sở truyền tới

tin tức, Liêu Hiền Thái phi đã qua đời.
Lệnh Viên nghe Anh Tịch bẩm báo, sắc mặt
chẳng hề thay đổi. Hôm đó, khi gặp mặt, nàng đã biết thời gian của Liêu Hiền
Thái phi chẳng còn nhiều, gắng gượng được hơn một tháng hẳn đã là cực hạn.
Anh Tịch cảm rằm một hồi lâu, chợt nghe
Lệnh Viên cất tiếng hờ hững: “Hoàng thượng đã biết tin chưa?”
Anh Tịch hơi ngẩn người, vội vã gật đầu.
Bên cạnh hành lang, những mầm cỏ non đã
trồi lên phơi phới, mùi hương khinh la xen lẫn mùi cỏ xanh, phảng phất dưới ánh
mặt trời ấm áp. Lệnh Viên thu lại ánh mắt, nhìn kĩ cuốn sách trong tay rồi nói:
“Không có chuyện gì thì lui ra đi!”
Anh Tịch hé miệng nhưng rốt cuộc không nói
gì, xem ra, Công chúa thật sự không quan tâm việc hậu sự của Thái phi. Nhưng
cũng chẳng có gì, chuyện này đã có quan Phụng thường[1] lo liệu.
[1]. Chức quan quản việc lễ nghi tông miếu
– DG.
So với Tứ Công chúa, tang lễ của Liêu Hiền
Thái phi đơn giản hơn nhiều, bây giờ bà chẳng còn con cái, cũng chẳng có gia
tộc chống lưng. Đối với những người sống trong cung, chẳng qua chỉ là thiếu một
người ở Bắc Tam Sở mà thôi. Bắc Tam Sở xưa nay vốn hẻo lánh, nay lại càng cô
liêu.
Ba ngày sau, khi mặt trời sắp lặn, ráng
chiều bao phủ khắp bầu trời phía tây, Anh Tịch chợt nhìn thấy một bóng người
vội vã chạy ra từ vườn hoa phía sau cung Thịnh Diên. Anh Tịch hoài nghi bước về
phía trước, ngoặt qua một bức tường, chỉ thấy Ngọc Trí đang ngồi trên bậc thềm
đá bên ngoài căn phòng, tay cầm một cành ngênh xuân, thích thú ngắm hoa. Anh
Tịch không dừng lại, bước tới hỏi khẽ: “Người vừa rồi là Tố Tuyết sao?”
“Ai?” Ngọc Trí ngược lên, trong cặp mắt
trong veo tràn đầy vẻ kinh ngạc.
Anh Tịch nhất thời ghen hòng, cúi đầu nhìn
cành hoa trong tay Ngọc Trí, bỗng nở nụ cười, đi tới ngồi xuống bên cạnh, thấp
giọng nói: “Chắc là muội nhìn nhầm.”
Ngọc Trí quẩn cành hoa lên mấy đầu ngón
tay, cúi đầu, buồn bực nói: “Đã nghỉ ngơi lâu như vậy rồi, Công chúa còn định
nuôi nhốt ta đến bao giờ?”
Anh Tịch bật cười khúc khích, đưa tay

dí lên trán Ngọc Trí, nói: “Cái gì mà
nuôi nhốt chứ, tỷ có phải heo đâu!”
Ngọc Trí lè lưỡi vẻ nghịch ngợm, trong khu
vườn nhỏ tràn ngập tiếng cười vui vẻ của hai người.
Những ngón tay thon thả, trắng muốt khẽ với
lấy chiếc ngự bào, rồi nhẹ nhàng vén bức màn lên. Thế Huyền ung dung ngồi đó,
Dương phi chậm rãi khoác lên cho y chiếc áo ngoài. Ánh sáng trong căn phòng
chiếu lên khuôn mặt tuần tú vô song kia, Dương phi ngẩn ngơ ngắm nhìn, sau đó
bèn nhỏ giọng nói: “Bây giờ vẫn còn sớm, sao Hoàng thượng không ngủ thêm chút
nữa?”
Y khẽ “ừm” một tiếng, vươn người đứng dậy,
gọi cung nữ vào phòng hầu hạ.
Lại có người vén rèm đi vào, bước chân nhẹ
nhàng, uyển chuyển, giọng nói nhỏ nhẹ: “Nương nương, đến giờ uống thuốc rồi!”
Cặp mắt xinh đẹp nhìn tới, lại là thuốc an
thai, trong lòng Dương phi trào lên cảm giác chán ghét, trên khuôn mặt thấp
thoáng vẻ không vui.
Thiếu đế khép hờ đôi mắt, để mặc cung nữ
hầu hạ rồi hờ hững nói: “Mau uống thuốc đi!”
Những lời ngẩn ngủ, thoáng chút mệt.
Y sống được bao lâu thì phải uống thuốc
trong thời gian dài chừng đó. Cuộc đời này y phải luôn bầu bạn với thuốc thang,
cho nên, y ghét nhất người nào làm bộ làm tịch với thuốc.
Đâu phải là độc, đáng thì có gì đáng sợ?
Cung nữ cẩn thận chỉnh lại những sợi tua
trên mũ, để chúng buông xuống hai bên vai Thiếu đế. Lúc này, Dương phi đang
buồn bực uống thuốc, y liếc mắt nhìn qua, cuối cùng cũng nở một nụ cười hài
lòng.
Bóng dáng Thiếu đế đã bước tới bên ngoài
bức rèm, Dương phi muốn đi tiễn y nhưng vừa đưa tay vén rèm, bước đi được nửa
bước, trong bụng đã quặn lên một cơn đau dữ dội.
Bên ngoài, bóng hình Thiếu đế đã trở nên mờ
nhạt, trong phòng chợt vang lên những tiếng kêu kinh hãi của ả cung nữ.
“Hoàng thượng, Nương nương xảy ra chuyện
rồi!”
Tiếng hô của ả cung nữ còn chưa dứt, bóng

người đã ra đến cửa vội vã quay trở vào.

Bức rèm châu không ngừng đung đưa, dưới làn

ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt Dương phi trở nên trắng bệch, những giọt mồ hôi tuôn đầy trên trán, dưới chiếc váy dài bông loang lổ những vệt máu đỏ tươi!

Một hàng thái y, y nữ nối đuôi nhau đi vào,

phía sau mấy lớp rèm sa mỏng, tiếng rên rỉ đứt quãng của nữ tử không ngừng vang lên. Thiếu đế vẫn mặc chiếc áo bào lúc trước, ngồi yên lặng bên ngoài bức rèm, khuôn mặt tuấn tú âm trầm khiến bầu không khí âm áp đầu xuân cũng trở nên lạnh đến thấu xương.

Nửa canh giờ đã trôi qua, bức rèm châu ngăn

cách hai căn phòng vẫn lặng im rũ xuống, chẳng hề lay động.

Đã tới giờ Mùi, ngoài cửa sổ không biết từ

lúc nào lại có gió thổi, mưa rơi, ánh mặt trời rạng rỡ lúc trước đã bị những đám mây âm u che khuất, từng làn gió lạnh mang theo những hạt mưa hắt vào hành lang. Một bóng người như hòa tan trong làn mưa bụi, hấp tấp chạy qua dãy hành lang dài, bước lên bậc thềm đá, lao thẳng vào trong tấm điện.

Tiếng bước chân vội vã đột nhiên dừng lại.

Thiếu đế lạnh lùng đưa mắt nhìn, nơi đáy mắt ẩn hiện nét dữ dằn.

Người vừa tới là Trung thường thị Vương Đức

Hỷ, hần còn chưa thôi thở dốc, cả cơ thể đã quỵ xuống, vội vàng nói: “Bẩm Hoàng thượng, thị vệ lục soát tìm thấy một người trong cung Nghi Tuyết, không phải là cung nữ trong cung của Dương phi nương nương...”

“Là ai?”

Cả căn phòng chìm trong tĩnh lặng, khói

hương vương vất, Đại trưởng công chúa nhìn chăm chú người vừa tới, lạnh lùng cất tiếng hỏi.

Đúng lúc Trương Thạch vừa từ phủ Nội vụ tới

đây, trên đường đi ngang qua cung Nghi Tuyết, nghe thấy tiếng huyên náo nên lại xem có chuyện gì. Vương Đức Hỷ thấy một ả cung nữ hoảng hốt chạy ra, nhưng mới chạy được mấy bước thì đã bị Cẩm vệ quân khống chế. Bọn họ chẳng nói năng gì, cứ thế lôi thị vào cung Nghi Tuyết.

Trong lúc thị giãy giụa, Trương Thạch đã

kip nhìn rõ khuôn mặt đầy vẻ hoảng loạn đó...

“Thị nữ Tố Tuyết của Tứ Công chúa ngày

trước.” Trương Thạch đưa tay lau mồ hôi, thấp giọng nói, ngay sau đó lại như muốn giải thích điều gì: “Sau khi Tứ công chúa qua đời, thị không theo Liêu

Hiền Thái phi tới Bắc Tam Sở, phủ Nội vụ điều thị qua ty Quảng trữ, đó cũng là vì nể mặt Tứ Công chúa đã qua đời nên mới giao cho thị một công việc tốt...”

Lệnh Viên ngẩn ngơ nghe bẩm báo, Tố Tuyết đã từng tới đâu không phải điều nàng quan tâm.

Tiếng mưa càng lúc càng lớn, đã có hạt mưa bay vào qua ô cửa sổ khép hờ.

Nghe nói Hoàng thượng đang ở cung Nghi Tuyết, tức là sự việc xảy ra ngay trước mắt y...

Lệnh Viên bỗng cảm thấy trái tim mình co thắt, nói: “Phái người tới cung Nghi Tuyết, có bất cứ tin tức gì phải lập tức quay về bẩm báo.”

Trương Thạch vâng lời lui ra.

Căn phòng lại một lần nữa chìm vào tĩnh lặng, Anh Tịch đứng hầu một bên, khuôn mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch. Những lời của Trương Thạch dường như không ngừng vang vọng bên tai thị.

Tố Tuyết, quả nhiên là Tố Tuyết!

Hôm đó, thị thực sự không nhìn nhầm!

Bên ngoài điện, dường như có tiếng bước chân chênh tề đi tới giữa gió mưa. Hai bàn tay đang đan chặt vào nhau của Anh Tịch run lên dữ dội, trước mắt thị như lại xuất hiện cảnh tượng bên ngoài Bắc Tam Sở ngày đó, Tố Tuyết cắn chặt răng, trong mắt là sự oán hận ngập tràn.

Trong đáy mắt Anh Tịch thoáng qua sự ngạc nhiên và hoảng sợ, thị vừa bước lên trước một bước, định mở miệng nói thì ngoài cửa đã xuất hiện một bóng người cao lớn đang bước vào tẩm điện.

Người vừa tới đứng bên ngoài tấm sa mỏng, nói: “Hoàng thượng mời Công chúa di giá đến cung Nghi Tuyết.”

Âm thanh vang dội như tiếng chuông đồng.

Bên ngoài bức màn, loáng thoáng có thể nhìn thấy một bộ đồ tím với những chiếc cúc bằng đồng, rõ ràng là trang phục của Ngự tiền thị vệ.

Anh Tịch không ngừng run rẩy. Đại trưởng công chúa mặc bộ đồ màu xanh biếc, đôi hàng lông mày hơi cau lại, nơi đáy mắt thoáng vẻ như đã hiểu ra...

Trong bầu không khí lạnh lẽo còn vương vất mùi máu tanh nồng, sắc mặt Dương phi trắng bệch, hơi thở yếu ớt, ngồi tựa lưng vào chiếc gối mềm. Cái bụng trở nên trống rỗng, đứa bé còn chưa ra đời đã chẳng

còn nữa rồi. Ngón tay nàng ta hơi động đậy nhưng chẳng có sức mà đưa lên vuốt ve. Tuy giờ không còn đau dữ dội như lúc trước nhưng lại có một cơn đau dai dẳng tràn ngập trong lòng. Ở nơi có, còn có một nỗi căm hận.

Tổ Tuyết đang quỳ trước giường phượng, lúc này, thị dường như chẳng còn sợ hãi, nơi đáy mắt là một nỗi căm hận ngập tràn, bên khóe miệng thấp thoáng một nét cười khó tả, rồi thị chậm rãi nói ra từng chữ từng câu: “Nếu không phải vì sự ích kỷ của Nương nương, Công chúa nhà ta sẽ không tìm đến cái chết, Thái phi cũng sẽ không uất ức mà qua đời. Tổ Tuyết chỉ là kẻ nô tì, thân phận thấp kém, hèn mọn, may được Đại trưởng công chúa nâng đỡ... Nương nương ngàn lần không nên đắc tội với Công chúa điện hạ, người ý có Hoàng thượng sủng ái, thật sự cho rằng có thể một tay che trời sao?”

Bức rèm châu sau lưng bỗng lay động, Tổ

Tuyết hờ hững quay đầu, một tấm dung nhan kiều diễm hiện ra trước mắt, Lệnh Viên chợt nghe thấy thị thất thanh kêu lên: “Công chúa, xin hãy cứu nô tì!”

14. Chương 14

Tiếng kêu vang lên vô cùng thảm thiết, còn xen lẫn sự đắc ý.

Dương phi gắng gượng, nhưng vẫn ngã xuống giường.

Lệnh Viên vội vàng đi tới, bên ngoài gió

mưa còn chưa tạnh, chiếc áo xanh biếc đã thấm nước mưa, mấy sợi tóc đen dính vào chiếc cổ trắng ngần. Trong mắt nàng không hề có vẻ sợ hãi, mà ung dung ngoảnh đầu nhìn Thiếu đế đang ngồi bên cạnh.

Trong căn phòng u ám, chỉ có ngọn đèn lưu ly đang tỏa ra những tia sáng mờ mờ.

Bên ngoài cửa sổ, mưa gió thét gào, âm thanh uyển chuyển mà vang vọng.

Thế Huyền hơi cúi đầu, cặp mắt khép hờ,

những ngón tay thon dài đặt lên vạt áo trên đầu gối. Một lát sau mới nghe y mỗi một nói: “Xem ra cô cô đã đắc tội với không ít người, đến việc giáng họa cho người khác cũng có thể làm một cách đường hoàng như vậy!”

Y chẳng ngược mắt lên, Lệnh Viên không nhìn

rõ sắc mặt y, nhưng lời của y lại khiến phòng tuyến tâm lý của nàng buông lỏng.

Nàng không khỏi vừa mừng vừa lo, không ngờ y lại tin tưởng nàng!

Là thật sự tin tưởng nàng!

Nét vui mừng thoáng qua trong ánh mắt, mùi hương khinh la thanh nhã vương vất xung quanh, Lệnh Viên lạnh lùng liếc nhìn cung nữ đang quỳ dưới đất. Chuyện của Công chúa Vĩnh Huy và Dương phi chắc chắn không thoát khỏi có mối liên quan, nhưng một cung nữ nhỏ bé như Tổ Tuyết thật sự có thể nghĩ ra mưu kế một mũi tên trúng hai đích như vậy hay sao?

Sau tấm rèm sa đang khẽ đung đưa, khuôn mặt trắng bệch của Dương phi ẩn hiện giữa làn ánh sáng mờ mờ. Nàng ta hơi ngước mắt lên, liếc nhìn Đại trưởng công chúa, rồi lại nhìn Thiếu đế, những ngón tay thanh mảnh nắm chặt tà áo gấm, đôi môi nhợt nhạt bị cắn rách, mùi máu tanh chứa chan nổi cảm phần không thể nào nuốt xuống.

Hoàng thượng tin Đại trưởng công chúa?

Nhưng nàng ta tin được sao?

Dương phi nhìn Lệnh Viên, trái tim bắt đầu hoảng loạn. Có lẽ Hoàng thượng cũng không tin, chỉ là không tin thì sao, lời của Tổ Tuyết, Đại trưởng công chúa chỉ cần tìm một lý do là có thể xóa tan sự hoài nghi. Dù sao Tổ Tuyết cũng không phải người của cung Thịnh Diên, hơn nữa, chuyện của Công chúa Vĩnh Huy, không ai biết rõ hơn nàng ta.

Trên khuôn mặt Tổ Tuyết xuất hiện vẻ bối rối, thấy Lệnh Viên không nói gì, thị không khóc cũng không sợ hãi, cúi đầu nói: “Công chúa định qua cầu rút ván sao? Nhưng những lời người bảo Ngọc Trí nói với nô tì, nơi này của nô tì vẫn còn nhớ rất rõ!” Vừa nói, thị vừa đưa tay chỉ vào trái tim mình, từng câu từng chữ đều chứa chan vẻ hằn học.

Mọi người đều cả kinh.

Lệnh Viên hơi cau mày, cảm thấy nghi hoặc.

Suốt dọc đường, Anh Tịch luôn thấp thỏm, bất an, nghe thấy vậy lại càng kinh hãi. Thị hoang mang đưa tay nắm chặt mép bàn, tự đáy lòng như có ánh chớp thoáng qua.

Cơn sóng ngầm tràn ngập trong phòng bị nhấn chìm bởi mấy chữ rất nhẹ nhàng của Thiếu đế: “Đưa Ngọc Trí đến!”. Nói rồi y hơi ngước mắt lên, trong cặp mắt đen láy thoáng qua tia dữ dằn. Lệnh Viên cả kinh, đôi môi mấp máy nhưng chẳng thốt được tiếng nào.

Ngọc Trí được đưa đến. Nàng ta cung kính quỳ xuống, mười ngón tay thanh mảnh đã lạnh lại, nhưng nhìn kĩ vẫn có thể thấy những sọc mờ. Anh Tịch cảm thấy trái tim mình lạnh ngắt, khoảnh khắc đó, chẳng hiểu sao thị lại có dũng khí bước lên trước một bước, đặt tay lên vai Ngọc Trí, kêu thất thanh: “Ngọc Trí!”

Đôi phương không hề quay lại, vẫn im lặng
quỳ ở đó, tấm thân mỏng manh không ngừng run rẩy, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, như đang né tránh điều gì.

Thế Huyền cau mày nhìn Ngọc Trí, thấp giọng
hỏi: “Đại trưởng công chúa bảo người nói gì với Tố Tuyết?”

Ngọc Trí hơi ngần người, đáp: “Công chúa
nói, thời cơ đã tới, có thể hành động.”

“Hành động? Hành động cái gì?” Thế Huyền
lập tức truy hỏi.

Ngọc Trí bỗng dập đầu, giọng nói run rẩy:
“Nô tì không biết...”

“Chính là bỏ thuốc trụ thai vào thuốc của
Dương phi nương nương.” Tố Tuyết nói chen vào, lúc này thị ngẩng đầu, ưỡn ngực,
trong nụ cười mang theo sự chế giễu.

Anh Tịch tròn xoe đôi mắt, buột miệng thốt
lên: “Ngọc Trí, người nói xằng bậy gì vậy?”

Thế Huyền giận dữ quay sang nhìn thị, Trung
thường thị vội quát khê: “To gan, trước mặt thánh giá há cho phép người càn rỡ!
Người đâu, lôi ra ngoài!”

Đại trưởng công chúa mưu hại con cháu hoàng
thất, lời của thị nữ Ngọc Trí chính là chứng cứ xác thực, ngay đêm đó, Hoàng
thượng liền sai người đưa Công chúa về cung Thịnh Diên. Vì ngại thân phận Công
chúa Giám quốc của Lệnh Viên, Hoàng thượng chỉ sai Ngự tiền thị vệ canh giữ bên
ngoài cung, trông coi cẩn thận.

Tố Tuyết bị ban cho cái chết, phải dùng vải
trắng treo cổ trên xà nhà, rốt cuộc cũng đã đi theo chủ nhân.

Anh Tịch vì lỡ lời trước mặt thánh giá,
phải chịu phạt hai mươi trượng.

Chỉ trong nửa ngày, tin tức đã lan khắp.

Sau cơn mưa, mặt đất đọng đầy nước. Trong
ánh chiều tà, một bóng người vội vã bước đi, đôi giày màu đen đã ướt sũng,
nhưng bước chân vẫn không hề dừng lại.

Hơi nâng chiếc ô lên, Dương Ngự thừa chăm
chú nhìn về phía trước, chỉ thấy bên ngoài ngự thư phòng đèn thấp sáng trưng,
bên trong cũng thấp thoáng ánh đèn chiếu lên ô cửa sổ khép chặt. Đêm nay ắt là
một đêm không ngủ.

“Dương đại nhân!” Một giọng nam trầm thấp vang lên qua màn mưa lạnh, Dương Ngự thừa dửng chân, ngoảnh đầu nhìn, thấy Tần Tướng quân đang rảo bước đi tới. Y không cầm ô, những hạt mưa dày rơi xuống bộ khô giáp lạnh băng, vang lên những tiếng “lộp bộp”. Khuôn mặt cương nghị trong nước mưa, đến Tần Tướng quân xưa nay luôn bình tĩnh cũng cảm nhận được sự uy hiếp.

Thái hoàng thái hậu qua đời đã năm năm, rất cuộc Hoàng thượng vẫn không nhịn được!

Thừa tướng, Thụy Vương cùng với quần thần trong triều đều đã đến đủ.

Ngự thư phòng bỗng chẳng kém gì điện Kim

Loan, tiếng bàn luận vang lên không dứt, không khí vô cùng nặng nề.

Từ khi Thôi Thái hậu phát điên, nhà họ Thôi

suy bại, phái Bảo hoàng chỉ còn lại mấy vị lão thần, ở trong triều đình chẳng được người ta để mắt. Hôm nay, chỉ nghe bọn họ lúng túng nói nhất định phải nghiêm khắc trừng phạt Đại trưởng công chúa, nhưng Thiếu đế còn chưa mở miệng, mấy vị lão thần đó đều lén đưa tay lau mồ hôi, không dám nói gì thêm.

Dương Ngự thừa và Tần Tướng quân đưa mắt

nhìn nhau, trước đó, ở bên ngoài, bọn họ cũng không nói gì nhiều, lúc này, trong lòng hai người đều đã hiểu rõ một vài điểm mấu chốt. Việc Dương phi sẩy thai, các ngoại thần vốn không thể biết rõ ràng, mà không cần biết việc này có phải do Đại trưởng công chúa làm hay không, hai người bọn họ đều sẽ tuân theo di ngôn của Thái Hoàng thái hậu, lập Hoàng trưởng tử lên làm thái tử.

Nơi đây mắt Thụy Vương âm trầm bất định,

thấy mấy vị lão thần đều không có ý tiếp tục khởi tấu, hần đảo mắt, nhìn khuôn mặt mỗi một của Thiếu đế với vẻ như cười như không, cất tiếng: “Vương tử phạm pháp tội như thứ dân, việc này hần trong lòng Hoàng thượng đã có định đoạt, xin hãy cho trên dưới triều đình được biết đáp án.” Hần vừa nói vừa liếc mắt về phía Dương Ngự thừa, Tần Tướng quân, thấy sắc mặt hai người bọn họ tái xanh, liền nở nụ cười hài lòng.

Nếu Hoàng thượng muốn nghiêm trị Lệnh Viên,

hai người đó ắt sẽ cầu xin, cuối cùng không tránh khỏi cảnh cá chết lưới rách.

Lệnh Viên không giúp hần, hần không thuộc phái Bảo hoàng, cũng không có ý ra sức đưa Hoàng trưởng tử lên ngôi, hần là Thụy Vương, là Thụy Vương xưa nay luôn nhòm ngó ngôi vị hoàng đế.

Thừa tướng vội vàng tiếp lời: “Vương gia

nói đúng lắm! Hoàng thượng, Thái hoàng thái hậu lệnh cho Công chúa Giám quốc, nhưng cũng không thể để Công chúa một tay che trời. Chuyện này có chứng cứ xác thực, xin Hoàng thượng hãy đưa ra phán quyết!”

Những người khác lần lượt phụ họa theo.

Đôi hàng lông mày của Thiếu đế càng nhíu chặt, đầu ngón tay không ngừng vuốt ve cây thước lạnh băng trên bàn.

“Hoàng thượng...” Dương Ngự thừa bước lên

phía trước một bước, đang định cầu xin, chợt thấy Thiếu đế bỗng ngược mắt, trong cặp mắt trong veo, đen láy bùng bùng ánh lửa. Dương Ngự thừa ngẩn người, trong lòng trào dâng một nỗi sợ hãi khó nói bằng lời.

Thụy Vương không khỏi mừng thầm, thấy Thiếu

đế phất tay áo đứng dậy. Trong ngự thư phòng, mùi long diên hương phảng phất, một giọng nói hồ hững vang lên: “Trẫm cho rằng đây là chuyện quan trọng, cần phải bàn bạc kĩ hơn.”

Thụy Vương bất giác nắm chặt ống tay áo

rộng, không phải Hoàng thượng hận Đại trưởng công chúa nhất sao? Lần này chiếm được thể thượng phong, sao Hoàng thượng không nhân cơ hội nhỏ tận gốc rễ thế lực của Đại trưởng công chúa? Thậm chí nếu lần này Hoàng thượng có ý nhờ hần giúp đỡ, hần nhất định sẽ ra tay, giúp y trừ bỏ hai người Dương, Tần.

Chỉ là...

Sự mừng thầm trước đó đã bị lấn át bởi sự

thâm độc và tàn bạo, xem ra hần đã coi thường Hoàng thượng rồi. Hoàng thượng còn trẻ, vậy mà tâm tư đã chín chắn như thế này, thì ra Hoàng thượng cũng đang đề phòng hần, nhất định sẽ không cho hần được ngư ông đắc lợi!

Giữa màn đêm u ám, gió mưa vẫn chưa dừng, thậm chí càng lúc càng lớn.

Cửa ngự thư phòng mở rồi lại đóng, từ bên

trong có một đám người vội vã chạy ra, không ai dừng lại dưới hành lang mà nhanh chóng biến mất giữa màn đêm hun hút.

Tiếng oán trách, tiếng bàn bạc... đều bị nhấn chìm trong làn mưa gió lạnh băng.

Cánh cửa điện màu nâu vừa đóng lại, lập tức

ngăn cách tấm điện với sự náo nhiệt của thế giới bên ngoài. Những dấu chân hỗn loạn trên mặt đất dần khô đi, nhưng lại có hai bóng người vẫn lặng lẽ đứng trước bàn.

Đêm nay, các vị đại nhân của phái Bảo hoàng

cùng với phe phái của Thụy Vương đã liên kết với nhau, hai người Dương, Tần đều phải thầm lau mồ hôi lạnh, nhưng không ngờ đến cuối cùng, Hoàng thượng lại giúp bọn họ một tay. Lúc này, Hoàng thượng lại yêu cầu hai người bọn họ ở lại, nơi đây mắt Dương Ngự thừa thoáng qua một nét thâm trầm, dường như nhất thời không thể đoán được thánh ý.

Đầu ngón tay lặng lẽ rời khỏi chiếc thước

lạnh băng trên bàn, tấm thân cao quý đứng dậy. Thế Huyền bước từng bước xuống dưới, dải tua trên mũ khẽ đung đưa, màu đỏ sậm khiến khuôn mặt y càng trở nên nhợt nhạt, nhưng trong giọng nói lại chẳng có chút yếu ớt: “Bắc Hán có được cảnh thái bình thịnh trị này, công lao của hai vị thực vô cùng to lớn. Trẫm cũng biết hai vị đều rất trung thành, Tần Tướng quân cầm quân mà không ngạo mạn, Dương Ngự thừa dốc sức phò tá triều đình, có điều trẫm rất muốn biết... trong lòng các vị, trẫm có được coi là Hoàng đế của Bắc Hán không?”

Lời của Thiếu đế rất nhẹ nhàng, nghe như

chỉ là tùy tiện nói ra, nhưng từng câu, từng chữ lại ẩn chứa vô vàn thâm ý.

Trên trán Dương Ngự thừa lấm tấm mồ hôi,

Thiếu đế chẳng qua là đang bóng gió nói với bọn họ, Đại trưởng công chúa phạm phải một lỗi tày đình đến thế, hai người họ đã không còn năng lực để bảo vệ nữa. Nếu muốn Đại trưởng công chúa bình yên, y và Tần Tướng quân cần phải thật sự trung thành với Hoàng thượng.

Bóng dáng cao lớn phía sau đột nhiên bước

lên trước, sắc mặt Tần Tướng quân tái xanh, nói: “Hoàng thượng thật sự cho rằng chuyện này có thể điều tra rõ ràng sao? Chẳng qua chỉ là lời của một nô tì...”

“Đó là Thẩm Ngọc Trí.”

Lời nhắc nhở của Thiếu đế vang lên hờ hững,

Tần Tướng quân không kìm được mở to đôi mắt, không nói thêm lời nào.

Thẩm Ngọc Trí, không ngờ lại là Thẩm Ngọc

Trí!

Dương Ngự thừa cũng thâm kinh ngạc, nơi đây

mắt thoáng qua sự khó tin, nhưng ngay sau đó lại trở về trầm ổn. Ông tay áo rộng của y hơi đưa lên, ngăn cản người sau lưng lên tiếng.

Chuyện này thực quá đột ngột, y cần phải

sắp xếp lại mạch suy nghĩ của mình. Theo tình hình hiện tại, cung Thịnh Diên ắt chẳng thể đi vào, Tần Tướng quân có lẽ sẽ tuân theo lời của Thái hoàng thái hậu mà không chịu thỏa hiệp, nhưng y nhất định phải nghĩ đến Đại trưởng công chúa.

Trận mưa này rơi liên mấy ngày khiến mấy

bông kim anh, lục ngọc vừa mới nở đều rơi rụng tả tơi, hoa chẳng thành hoa, cảnh cũng chẳng còn là cảnh.

Đại trưởng công chúa bị giam lỏng, việc

Dương phi sẩy thai đã rất rõ ràng, vậy mà bên trên còn nói là đang điều tra.

Việc điều tra này rốt cuộc có thể điều tra được cái gì, trong lòng một số người thực ra đã có đáp án.

Chẳng qua là một câu nói của Lệnh Viên,

thỏa hiệp hay là không.

Đoan phi đã mấy lần dắt Chiêu Nhi tới cung

Thịnh Diên nhưng đều bị thị vệ chặn ở bên ngoài, nói là nếu không có thánh chỉ của Hoàng thượng thì không ai được đến gần cung Thịnh Diên. Ngay cả Dương đại nhân và Tần Tướng quân cũng không nói gì, tâm trạng Đoan phi vô cùng hỗn loạn, chẳng lẽ Công chúa thật sự gặp nguy...

Dưới mái hiên, mưa rơi không ngớt. Trong

hành lang, mưa bụi phát phơ.

Một bóng dáng gầy gò chậm rãi đi tới gần

cửa điện, đứng bên ngoài một hồi lâu rồi mới đẩy cửa bước vào. Vết thương cũ của Anh Tịch vẫn chưa lành hẳn, đi lại còn có chút khó khăn.

Phía sau bức màn, một tấm bình phong lặng

lẽ chặn tầm mắt từ bên ngoài, Lệnh Viên mặc một bộ đồ lụa màu xanh, ngẩn ngơ ngồi trên chiếc sập gấm ngay dưới cửa sổ. Trong cặp mắt ôn hòa là vẻ mơ màng, nàng ngậy ngốc nhìn chiếc khăn lụa màu trắng quen thuộc trong tay.

Bức rèm châu vang lên tiếng “ting tang” khe

khẽ, sau đó nàng nghe thấy Anh Tịch cất giọng thê lương: “Công chúa còn nhớ đến Phò mã làm gì? Nếu Ngọc Trí cũng nghĩ đến Phò mã gia thì đã không nói những lời đó!” Mấy ngày nay, Anh Tịch suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn không thể nào hiểu nổi, chỉ có điều, mấy câu nói của Ngọc Trí thực khiến lòng người lạnh ngắt.

Những ngón tay mảnh khảnh bỗng nắm chặt

chiếc khăn tay, ánh mắt Lệnh Viên hơi trầm xuống. Không phải nàng nhớ đến Phò mã, nàng chỉ đang nghĩ, nếu lúc xưa nàng theo người đó rời đi thì sẽ không có Phò mã, không có Thế Huyền, cũng không có tất cả mọi thứ bây giờ.

“Hoàng thượng... Ban đầu Hoàng thượng cũng tin Công chúa mà!” Anh Tịch hậm hực nói.

Lệnh Viên cup mắt, khóe miệng thoáng hiện một nét cười giễu cợt.

Thế Huyền thật sự tin nàng sao? Đến bây giờ

nàng mới hiểu câu: “Không đáng” mà Bùi Vô Song nói có nghĩa là gì...

Bên ngoài bức rèm cửa, giọng nói của Trương

Thạch vọng vào, rõ ràng còn có vẻ không vui: “Công chúa, Ngọc Trí tới rồi!”

Gió đông thổi tới, cuốn bức rèm lật phất

bay, một bóng dáng mảnh khảnh bước vào cùng với những hạt mưa li ti. Trong khoảnh khắc cửa điện được nhẹ nhàng khép lại, qua khe cửa hẹp có thể nhìn thấy khuôn mặt đầy nếp nhăn thấp thoáng vẻ giận dữ của Trương Thạch. Ngọc Trí coi như không nhìn thấy, lẳng lặng xoay người, nhanh nhẹn đi xuyên qua bức rèm sa, sau đó là bức rèm châu màu đỏ, cuối cùng vòng qua tấm bình phong. Thoáng liếc qua, nàng ta thấy ngay ánh mắt căm hận cùng vẻ mặt phẫn nộ của Anh Tịch.

Ngọc Trí thu lại ánh mắt, nhìn về phía đôi

giày thêu thấp thoáng ẩn hiện dưới chiếc váy dài của Lệnh Viên, nhẹ nhàng cất tiếng: “Nghe nói Công chúa muốn gặp nô tì!”

Nàng ta tỏ ra rất ung dung, rõ ràng không

sợ Lệnh Viên chất vấn.

Đại trưởng công chúa còn chưa kịp lên

tiếng, trước mặt đã có bóng người thoáng qua, rồi “bốp” một tiếng, trên khuôn mặt vốn hơi nhợt nhạt của Ngọc Trí in dấu một bàn tay rõ rệt. Nàng ta không đánh trả, mà ngược lên nhìn Anh Tịch lúc này đang nhìn mình bằng ánh mắt phẫn nộ, lại lè lưỡi khê liếm nhẹ khóe môi vừa bị cắn rách, nở nụ cười hờ hững. Anh Tịch nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Người là đồ vô lương tâm! Công chúa đối xử với người thế nào chẳng lẽ người không rõ sao? Ta hận không thể dùng dao xẻ ngực người ra, để xem trái tim người rốt cuộc có phải màu đen không!” Đã bao năm bầu bạn với nhau, trong lòng Anh Tịch, ngoài sự căm hận còn có nhiều phần tiếc nuối.

“Rốt cuộc em có mục đích gì?” Lệnh Viên

nghe ngào.

Ngọc Trí hơi ngược mắt, ánh mắt dừng trên

khuôn mặt nhợt nhạt của Lệnh Viên, cười nói: “Nô tì nghĩ trong lòng Công chúa biết rất rõ.”

Anh Tịch trợn trừng đôi mắt, mãi mới nghe

thấy Lệnh Viên nhẹ nhàng nói: “Bản cung không biết.”

Im lặng đến tận bây giờ, trong lòng nàng

không phải chưa từng nghĩ đến, bao nhiêu chuyện trong quá khứ, ai nói nàng không hiểu rõ? Chỉ là việc Ngọc Trí phản bội, trước giờ nàng không dám nghĩ đến.

Trong căn phòng bỗng vang lên những tiếng cười lạnh lùng: “Việc đến nước này, không ngờ Công chúa còn nói với nô tì rằng người không biết? Chẳng lẽ người còn muốn nô tì nói ra từng câu, từng chữ hay sao? Được, ta nói!” Nơi đấy mắt thoáng qua nét căm hận, Ngọc Trí bước lên phía trước, đẩy Anh Tịch ra, nhìn chăm chăm vào nữ tử trước mặt: “Xưa nay sức khỏe của ca ca ta luôn rất tốt, từ nhỏ đến lớn chẳng mấy khi bị bệnh, Công chúa cho rằng ta tin huynh ấy đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo rồi qua đời ư?”

Anh Tịch kinh hãi kêu lên một tiếng, nắm chặt cổ tay đang run rẩy của thị: “Người đừng có nói xằng bậy! Phò mã gia...”

“Thế nào? Ta đã cho mở quan tài khám nghiệm tử thi, đại phu nói ca ca ta chết vì dính độc, chẳng lẽ ta lại bịa ra hay sao?” Nước mắt và cơn đau đều bị kìm lại, Ngọc Trí trợn trừng đôi mắt, vết máu đỏ tươi trên khoe môi lúc này lại càng trở nên rõ ràng khiến Anh Tịch bất giác run rẩy, ánh mắt không kìm được nhìn về phía Đại trưởng công chúa, nhưng chỉ sau khoảnh khắc, Anh Tịch đã lại đỏ bừng mặt, lớn tiếng nói: “Tình cảm của Công chúa với Phò mã gia người khác không biết, chẳng lẽ người cũng không biết sao? Nếu không tại sao Công chúa lại luôn mang theo chiếc khăn tay của Phò mã gia bên người?”

“Đó vốn không phải khăn của ca ca ta!” Ngọc

Trí hần học đẩy tay thị ra, ánh mắt thâm liếc về phía Lệnh Viên: “Ca ca ta chẳng qua chỉ là một quận thú nhỏ nhoi, thực là một hòn đá cản đường trên con đường chính trị của Công chúa, cho nên Công chúa mới không tiếc trừ bỏ huynh ấy... Công chúa phen nữ nhi nhưng chẳng kém bậc mây râu, làm hành động trắng si chặt tay cũng thực lễ thường tình, chỉ tiếc rằng ca ca ta không phải người nơi đáy lòng Công chúa...” Lúc này, rốt cuộc nàng ta đã không kìm được xúc động mà khóc òa, sự chịu đựng bao nhiêu năm nay tan đi như bóng nước, nước mắt, nỗi căm hận... tất cả trào lên khiến nàng ta cảm thấy đến thở cũng thật khó khăn.

Anh Tịch lúng túng thu tay lại, kinh hãi đến nỗi chẳng nói thành lời.

Thần sắc hờ hững đã che đi nỗi đau đớn,

Lệnh Viên ổn định lại tâm trạng, thấp giọng nói: “Em cho rằng đó là Bùi Vô Song, cho nên mới nói tới sự tồn tại của y với Hoàng thượng?” Chuyện đó, nàng vốn cho rằng do Thụy Vương làm.

Ngọc Trí không phủ nhận, trên gương mặt đầm nước mắt thấp thoáng nét cười chế giễu.

“Em hận ta?”

Lời nói nhẹ nhàng thốt ra, bàn tay ẩn dưới
ống tay áo rộng của Lệnh Viên không kìm được khẽ run lên.
“Ta hận ngươi!”

Cặp mắt Ngọc Trí mở to, nàng ta thản nhiên
cất tiếng thừa nhận, rồi lại thấp giọng, nói: “Công chúa muốn giết luôn cả ta
nữa sao? Chỉ tiếc rằng bây giờ người không còn cơ hội nữa rồi.”
Lệnh Viên khép hờ đôi mắt, nuốt nổi thê
lương vào lòng, hỏi: “Hoàng thượng đã hứa hẹn gì với em?”

15. Chương 15

Sắc mặt Anh Tịch vốn đã trở nên trắng bệch,
khi nghe thấy câu này, thị không thể đứng vững, phải lùi về phía sau mấy bước,
tựa vào cây cột mới có thể dừng lại được.

Cặp mắt hoang mang nhìn tầm dung nhan âm
đạm của Lệnh Viên, chỉ thấy nàng vẫn bình tĩnh, tựa như một vị sư già nhập
định.

Không phải mới ngày một, ngày hai, thì ra
Ngọc Trí từ lâu đã là người của Hoàng thượng!
Anh Tịch để mặc cho dòng nước mắt tuôn
trào, thị mấp máy môi, nhưng không thể thốt nên lời. Thị chỉ muốn nói...
Từ bao giờ, rốt cuộc Công chúa biết chuyện
này từ bao giờ?

Dương phi!

Anh Tịch hoảng hốt, chột nhìn thấy Lệnh
Viên đang khẽ nở nụ cười.

Trộm vòng ngọc chẳng qua chỉ là cái cớ, hôm
đó, Dương phi ghé đến bên tai nói với nàng, Ngọc Trí và người đó đã ngầm dan
dúi với nhau, vì muốn giữ thể diện cho Đại trưởng công chúa, muốn nàng nhân lúc
Hoàng thượng còn chưa tới hãy để mặc cho nàng ta xử trí thị. Tuy Dương phi
không nói rõ người đó là ai, nhưng khắp hoàng cung này, còn ai có thể khiến
nàng ta không từ thủ đoạn để đối phó với một cung nữ như vậy?

Lệnh Viên không tin lời của Dương phi,
không tin Ngọc Trí lại phản bội nàng. Nàng cũng không tin lời của Bùi Vô Song,
không tin Thế Huyền lại vô tình như thế.

Cho nên nàng quyết định liều một phen.

Và hậu quả, nàng đã bị thương tích đầy

mình, không chỗ nào không đau đớn.

“Trẫm thích nàng ta, sau này nàng ta sẽ là

Chiêu nghi của trẫm. Hứa hẹn như vậy, cô cô có hài lòng không?”

Ngoài cửa, một bóng dáng gầy gò, mảnh khảnh

không biết đã đứng đó tự bao giờ, khuôn mặt như cười như không của Thiếu đế hờ

hững nhìn về phía Lệnh Viên, cặp mắt long lanh, đen láy như muốn hút tẩm thân

yếu ớt kia vào, khóa chặt, rồi giày vò từng chút, từng chút một.

Anh Tịch ngần ngừ đứng đó, nhất thời quên

cả hành lễ.

Trên khuôn mặt Ngọc Trí thoáng hiện nét

cười thư thái, gót sen hơi động, thị nhẹ nhàng đi tới đứng sau lưng Thiếu đế,

lạnh lùng nhìn nữ tử trên chiếc sập gấm. Tất cả dáng vẻ của đối phương đều hiện

rõ trong cặp mắt mỹ lệ kia, nhưng bên khóe miệng Lệnh Viên lại thấp thoáng nét

cười.

“Hoàng thượng thật sự thích Ngọc Trí?”

“Cô cô nghĩ sao?” Y cất bước lên phía

trước, vén vạt áo rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa mắt nhìn sang,

ánh mắt sắc như thể đang tuyên cáo rằng y là người chiến thắng. Nàng im lặng,

Thiếu đế vẫn nói tiếp: “Trẫm nhớ là cô cô từng nhờ trẫm để ý xem có người nào

tốt, rồi chỉ hôn cho Ngọc Trí, chẳng lẽ cô cô thấy trẫm không đủ tư cách, thấy

trẫm không xứng với nàng ta sao?”

Xứng?

Y đường đường là Hoàng thượng của Bắc Hán,

ai dám nói y không xứng đây?

Nàng vốn muốn nói một câu: “Rất tốt”, nhưng

không biết tại sao, cuối cùng lại chẳng thể thốt ra được.

Cả cuộc đời nàng dường như chìm trong bi

thảm. Một tuổi thơ không có tình yêu, phụ hoàng và hoàng huynh muốn giết nàng,

suốt mười ba năm nàng không có một phút giây hạnh phúc. Rồi tiếp đó, Phò mã bị

mẫu hậu ban cho cái chết, Ngọc Trí trở mặt thành thù với nàng, còn cả Thế

Huyền, Thế Huyền hiện giờ...

Mũ vàng mặt ngọc, phôi phôi rạn ngời...

Nét cười ngạo nghễ đó, tựa như đao sắc, như

độc được, từng chút, từng chút ngấm vào xương tủy, như đau mà như tê dại...

Khấp vườn, sắc xuân như rụng hết, đèn cũng

tắt, tâm chẳng còn...

Rõ ràng nàng đã mỉm cười đứng dậy, bức màn trước mắt khẽ đung đưa, biết bao nhiêu khuôn mặt nàng vốn vô cùng quen thuộc, dường như sau khoảnh khắc đã trở nên mơ hồ.

Anh Tịch thấy sắc mặt Hoàng thượng hoàn toàn thay đổi, đứng bật dậy từ trên chiếc sập, bóng dáng yếu ớt mà cao quý kia tựa như một con bướm gãy cánh, nhẹ nhàng sa vào lòng Thiếu đế...

Ánh mặt trời từ trên cao rọi xuống, len lỏi xuyên qua những tán lá cây. Dòng nước suối lững lờ trôi, mặt nước lấp lánh những tia sáng đủ màu rực rỡ.

Ngôi đình in bóng xuống dòng nước suối trong veo, nhắm mắt lắng nghe, tiếng nước chảy nghe như tiếng nhạc, hòa vào khung cảnh nước biếc non xanh.

Chiếc khăn tay được nhúng xuống dòng nước suối mát lạnh, từng chút, từng chút lau đi vết bẩn trên người nàng. Dưới ánh mặt trời, nụ cười của y khiến người ta say đắm, giọng nói cũng tràn ngập vẻ yêu thương: “Đã bảo phải cẩn thận rồi mà muội không nghe!”

Khóe môi nàng nhếch lên thành một nụ cười đắc ý, y không biết nàng đã phải gò bó mình suốt mười ba năm, nàng không muốn chịu ràng buộc thêm nữa. Chỉ khi ở trước mặt y nàng mới có thể tươi cười, khóc lóc hay làm bất cứ việc gì nàng thích.

“Bị xước rồi sao?” Y hơi cau mày, thấy nàng muốn tránh, bàn tay đang cầm tay nàng hơi dùng sức, giọng nói cũng thoáng vẻ giận dữ: “Ngoan, đừng động đây!”

Trước giờ chưa từng có ai nói với nàng những lời như vậy, chưa từng có ai dịu dàng với nàng đến thế.

Nàng không động đây, ngoan ngoãn đứng đó, trở về làm cô bé Lệnh Viên luôn nghe lời.

Nhưng chỉ nàng mới biết, lần này thực sự không giống những lần trước kia. Lần này, nàng cam tâm nghe lời.

Phía đằng xa vang lên tiếng gọi nôn nóng của Anh Tịch.

Nàng không khỏi trở nên căng thẳng, vội vàng giục y rời đi. Mẫu hậu không thích nàng tiếp xúc với người lạ, nàng cũng không muốn y vì nàng mà bị mẫu hậu để ý tới.

Khi Anh Tịch tìm đến nơi, chỉ có một mình nàng đứng lặng lẽ giữa con suối, dòng nước suốt mát lạnh chảy qua đầu gối,

trong bàn tay buông thõng là chiếc khăn tay mà vừa rồi y không kịp mang đi...

“Công chúa!” Anh Tịch kêu lên bằng giọng
vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nhưng kêu liên mấy tiếng vẫn không thấy người trên
giường tỉnh lại, thị không khỏi có chút thất vọng. Ánh mắt thị chăm chú, không
biết tại sao, Công chúa đột nhiên nắm chặt cổ tay thị, trên khuôn mặt trắng
bệch kia, hai hàng lông mày nhú chặt, không thể che giấu nét bi thương.

Ngoài hành lang, vàng tà dương dường như
sắp lặn, sự ảm áp ngày một giảm dần.

Hai bóng người đang bước đi thật nhanh.

Trung thường thị cố chạy nhanh hơn mới bắt
kịp người trước mặt. Thế Huyền chấp tay sau lưng, hai bên đường, nghênh xuân nở
rộ, mẫu đơn khoe sắc, khung cảnh đẹp đẽ vô cùng, vậy mà y chẳng buồn liếc nhìn
lấy một cái.

Trên đường trở về điện Tuyên Thất, ánh sáng
đan xen, dưới hành lang, một đám cung nữ, thái giám vội vàng quỳ xuống.

Ô cửa sổ đóng chặt ngăn tiếng nước chảy róc
rách bên ngoài, bức rèm bạch ngọc đung đưa. Về mặt cung nữ ngự thị kinh hãi,
hoang mang lùi sang một bên, lại thấy Vương Đức Hỷ theo vào ngay sau đó, cung
nữ mới thấp giọng, nói: “Công công, thuốc này...”

Trung thường thị nháy mắt ra hiệu cho cung
nữ bước đến hầu Hoàng thượng uống thuốc.

Thế Huyền vén rèm bước vào, bức màn mạ vàng
khê đung đưa, y cởi ngay chiếc áo thêu hình rồng, vứt mạnh xuống long sàng.

Chén thuốc bạch ngọc đúng lúc ấy được đưa vào qua khe màn, nhưng y lại đẩy ra...

Tiếng chén thuốc vỡ tan vang lên xen lẫn
tiếng kêu kinh hãi của cung nữ, từ trong phòng vọng ra tận bên ngoài.

“Nô tì đáng chết!” Sắc mặt cung nữ trắng
bệch, thị quỳ sụp xuống.

Tiếng bước chân vang lên, Trung thường thị
đi vào, cất tiếng qua bức màn mỏng: “Hoàng thượng đừng nên lo lắng, thái y cũng
nói Công chúa điện hạ không sao!” Y khẽ cúi đầu, lòng bàn tay đầm mồ hôi. Đại
trưởng công chúa đã hôn mê suốt ba ngày, không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại, ngày
nào Hoàng thượng cũng lui tới, nhưng lại không bước vào.

Bóng người ngoài màn có vẻ rất mờ mông lung,
câu nói đó khiến trái tim Thế Huyền nghẹn lại, y cười nhạt, nói: “Vương Đức Hỷ,
người nghĩ trầm lo lắng cho Đại trưởng công chúa ư?”

Đầu tiên là Thái hoàng thái hậu, sau đó tới
Đại trưởng công chúa, suốt mười năm dài đằng đẵng, điều y chờ đợi không phải
giây phút này hay sao?
Sao y lại... Sao y
lại...
Hai bàn tay nắm
chặt chiếc áo gấm làm nổi lên những đường gân xanh.
Bức rèm bằng ngọc
khê đung đưa làm vang lên những tiếng “ting tang”, sau đó là giọng nói rất mềm
mại của Ngọc Trí: “Đồ ngu muội, Hoàng thượng không cần thận làm đổ chén thuốc,
người không biết đi mang chén khác đến đây sao?”
Cung nữ quỳ bên
giường phượng, khê bấm báo mọi việc xảy ra ở điện Tuyên Thất.
Dương phi tựa
lưng vào chiếc gối mềm trên sạp gấm, cặp mắt phượng chẳng còn thần thái của
ngày xưa, uể oải nhìn ả cung nữ. Mấy ngày rồi chưa mở cửa sổ, hương trầm nồng
đậm dường như cũng không thể át nổi thứ mùi bức bối trong phòng. Dương phi chợt
cất tiếng cười khê, nhưng khi nụ cười ấy lọt vào tai, cung nữ đang quỳ dưới đất
lại không khỏi cảm thấy run sợ.
Đỉnh màn hơi động
đấy, Dương phi vẫn chưa thu lại nụ cười, miệng còn lẩm bẩm mấy lời của cung nữ.
Thị nói, mấy ngày
nay Hoàng thượng rất ít đến hậu cung, số lần các phi tần được nhìn thấy long
nhân cộng lại cũng không so được với một mình Thẩm Chiêu nghi.
Những lời nói như
thế đã có lúc được dùng để nói về Dương phi nàng. Nhớ khi xưa, nàng được sủng
ái nhất lục cung khiến bao người ngưỡng mộ. Làm sao nàng có thể ngờ mình cũng
có lúc rơi vào cảnh ngộ này.
Nụ cười bên khóe
miệng dần trở nên rạng rỡ, rồi có tiếng cười vọng ra.
Tiếng cười đó như
buồn bã, như điên cuồng, như đớn đau, như mất mát...
“Dương đại nhân!”
Bên ngoài bức rèm,
cung nữ hành lễ với người vừa tới, bóng người màu đen đỏ không dừng lại, vén
rèm đi thẳng vào trong. Bức rèm châu khê đung đưa, làn hương trầm đã tan đi

phần nào, tiếng cười điên cuồng của nữ tử đột nhiên dừng lại.

Nàng nhìn thẳng

vào đôi phương, cách nhau bức rèm mỏng nhưng vẻ mặt nặng nề của Dương Ngự thừa

vẫn rất rõ ràng. Y nhẹ nhàng đưa hai ống tay áo rộng lên, cung kính hành lễ với

Dương phi.

Một câu: “Nương

nương” khiến tình huynh muội hoàn toàn tan biến, thứ còn lại chỉ là lễ quân

thần quá nực cười.

Nhưng lúc này, nụ

cười giễu cợt kia khó có thể xuất hiện lại trên khóe môi Dương phi nữa.

Tựa như kinh hãi,

lại như không phải.

Ống tay áo rộng

buông thong, đôi mắt ảm đạm ngược lên, nhìn xuyên qua tấm rèm mỏng về phía bóng

dáng nữ tử mật mờ bên trong. Đường như nàng ta đã gầy đi, từ sau khi xảy ra

chuyện, đến tận bây giờ y mới vào cung thăm nàng. Vậy nhưng, cũng không chỉ đơn

thuần là thăm nàng.

Y lại cụp đôi

mắt, bóng dáng mơ hồ trên mặt đất thoáng ẩn thoáng hiện. Y hít một hơi thật

sâu, cất tiếng hỏi: “Sức khỏe muội sao rồi? Thái y nói thế nào?”

Bức rèm trước mắt

buông lơi, sau khoảnh khắc, bỗng nghe Dương phi khẽ cười, nói: “Nếu ca ca không

có việc ắt chẳng tới đây, có gì xin cứ nói ra đi!” Dương phi hiểu rất rõ tính

y, từ sau chuyện của Công chúa Vĩnh Huy, nàng ta không bao giờ còn làm những

việc vô ích nữa.

Mục đích y đến

đây hôm nay bị nói thẳng, hai chữ “ca ca” lúc này cũng trở nên vô cùng khách

khí. Sắc mặt Dương Ngự thừa có chút biến đổi, giọng nói cũng gượng gạo hơn:

“Chuyện long thai không liên quan gì tới Công chúa, trong lòng Nương nương hẳn biết rõ, thần mong Nương nương có thể đến gặp Hoàng thượng...”

“Để cầu xin giúp

Công chúa?” Dương phi bật cười, chẳng còn dáng vẻ yếu đuối như trước kia. “Ca

ca thật sự cho rằng Hoàng thượng không biết Đại trưởng công chúa bị oan sao?”

Một làn gió nhẹ

thoảng qua trước mắt, bức rèm đã được vén lên. Dương phi nhìn Dương Ngự thừa,

một tay y đang nắm chặt bức rèm lạnh băng, cặp mắt trầm ổn cũng xuất hiện nét

hoảng loạn.

“Muội muốn nói

là... Hoàng thượng...” Dương Ngự thừa vừa nói vừa nghiêng rằng, bức rèm như sắp bị xé rách giữa những đầu ngón tay y.

Năm xưa, Thái hoàng thái hậu dùng thủ đoạn

sắt đá để trừ bỏ hết vây cánh bên cạnh Thiếu đế, từ Thôi Hoàng hậu cho đến cả Thôi gia đều bị đánh tan. Nay Hoàng thượng lại không tiếc trả giá bằng chính cốt nhục của mình để đoạt lại quyền lực...

Trên trán Dương Ngự thừa đã lấm tấm mồ hôi, y không dám nghĩ thêm gì nữa.

Nhìn thấy sắc mặt của ca ca, Dương phi cảm

thấy nực cười nhiều hơn là kinh ngạc. Nàng ta khẽ mỉm cười tự giễu: “Lúc này đây, Công chúa không thể oán trách người khác. Không phải là ta chưa nhắc nhở Công chúa, mà là Công chúa không tin ta.”

“Công chúa không tin ta...”

Dương phi chậm rãi lặp lại câu nói đó, ánh

mắt dần trở nên mơ hồ, cả cơ thể không kìm được cơn run rẩy, chẳng còn chút vẻ quật cường như lúc trước.

Dương phi vào cung đến nay đã được bốn năm,

luôn ở bên Thiếu đế như hình với bóng. Nam tử đó có một nụ cười dịu dàng, một bóng lưng gầy guộc, nhưng Dương phi biết, chí hướng của người đó xưa nay to lớn vô cùng. Nam tử đó không phải loài cá trong ao, sẽ có ngày, người đó dang đôi cánh bay vút lên trời, trở thành thiên tử thật sự của Bắc Hán. Nam tử đó muốn làm một vị đại đế trung hưng, một đấng minh quân trị quốc, nếu có thể làm một người vợ hiền giúp đỡ người đó, nàng ta ắt chẳng tiếc sức mình.

Nhưng Dương phi chẳng thể nào ngờ được, kết

quả cuối cùng lại như thế này. Nàng ta cho rằng Thiếu đế sủng ái nàng vô hạn, nhưng lại chẳng hề hay biết, Thiếu đế sớm đã loại bỏ mình, nàng ta chẳng còn là nữ tử có thể đứng bên cạnh Thiếu đế được nữa.

Sự bi thương bao trùm lên tất cả, nỗi lo

lắng của nàng ta rốt cuộc đã trở thành sự thật. Hoàng thượng đã vì Thẩm Ngọc Trí mà vứt bỏ tình cảm bao năm giữa bọn họ. Đại trưởng công chúa... Có lẽ giờ đây, Công chúa cũng cảm thấy đau khổ. Việc cầu xin này, nàng đâu cần làm, bởi người hiểu rõ mọi chuyện nhất chính là Hoàng thượng.

Đang độ giữa trưa, ánh mặt trời chói chang

xuyên qua đám dây leo mọc bên cạnh hành lang, hắt xuống nền đá xanh những đốm

sáng li ti. Trên hành lang vang lên những tiếng bước chân dồn dập, cánh cửa điện nặng nề bị người ta lạng lẽ đẩy ra.

Trong phòng, mùi hương trầm nồng đậm, từng lớp màn che lần lượt được vén lên.

Ngọc Trí xoay người đón lấy chén thuốc mà cung nữ ngự thị mang vào, khẽ phát tay, ra hiệu cho tất cả người dưới lui đi. Cách nhau một bức màn mỏng, bóng dáng mờ ảo trước mặt bước lại gần, chiếc váy dài lê trên mặt đất, mang theo mùi hương dịu nhẹ trên thân thể nữ tử. Một bàn tay thon vén bức màn lên, thiếu nữ tô điểm chút phấn son đã chẳng còn vẻ non nớt ngày trước, giờ đây đã có phong thái của một Chiêu nghi nương nương.

Đôi mắt đen lầy nhìn nàng ta chăm chú, nàng ta khom người, cẩn thận đưa chén thuốc bạch ngọc tới, cất giọng dịu dàng: “Trận chiến này, Hoàng thượng mới đánh được một nửa, người phải bảo trọng long thể mới được.”

Thiếu đế khẽ cười một tiếng thanh thơi, giọng nói mang theo chút mỗi mệ: “Trăm chờ ngày này đã mười năm nay rồi.”

Những ngón tay mảnh khảnh đón lấy chén thuốc, lại nghe Ngọc Trí nói: “Nhưng Hoàng thượng lại chẳng thể ra tay.” Nếu không vì như thế, Thiếu đế vốn không cần niệm tình cũ, lời của mấy vị đại nhân thuộc phái Bảo hoàng cùng đám người trong phe cánh của Thụy Vương đã đủ để xuôi nước đẩy thuyền, nhưng Thiếu đế lại nói, cần phải chờ đợi.

Dùng Đại trưởng công chúa để uy hiếp Dương đại nhân, Tần Tướng quân chẳng qua chỉ là cái cớ để kéo dài thời gian, thực ra Thiếu đế đã mềm lòng.

Ngọc Trí cúi đầu, ánh mắt thù hận dừng lại trên những ngón tay thon dài, mảnh khảnh. Mỗi khi nghĩ đến cái chết thảm của ca ca, nàng ta chẳng còn cảm thấy hối hận. Niềm hạnh phúc mà ca ca không có được, người đó cũng đừng hòng có được! Nàng ta phải ép mình đã nhiều năm, điều muốn nhìn thấy không phải là sự không nhẫn tâm của Hoàng thượng.

Nhà họ Thẩm không còn người nối dõi, ca ca chẳng còn mặt mũi nào mà đối diện với liệt tổ liệt tông, tất cả đều là lỗi của Đại trưởng công chúa!

Khụ khụ...

Thiếu đế bỗng đưa tay che mặt, những tiếng ho dồn dập không ngừng vang lên. Ngọc Trí giật mình, tỉnh táo trở lại, vội vàng

đưa tay xoa lưng giúp Thiếu đế: “Hoàng thượng...”

“Trẫm sẽ để Đại trưởng công chúa đi.”

Bức màn khẽ đung đưa, bóng người trong màn

lặng lẽ. Ngoài cửa sổ, chim chóc khẽ hát ca, bóng dáng mơ hồ, âm thanh trong
trẻo. Trong những tiếng thở dốc, y đã nói ra câu đó.

Bàn tay Ngọc Trí thoáng dừng lại, nơi đây

mắt có những nét kinh ngạc thoáng qua, nàng ta buột miệng hỏi: “Nếu Công chúa
không muốn đi thì sao?” Nàng ta đã đi theo Đại trưởng công chúa bao năm nay,
biết rằng Công chúa sẽ nghe theo lời Thái hoàng thái hậu, ắt chẳng chịu đi.

Có phải, nếu Công chúa không chịu đi, Hoàng
thượng sẽ giết Công chúa?

Hàm răng cắn chặt vào bờ môi mỏng, trái tim

Ngọc Trí hơi run rẩy, đầu ngón tay cũng dần trở nên lạnh ngắt.

Không muốn...

Hai chữ đó lẫn quất trong miệng Thế Huyền,

y chưa từng nghĩ xem Công chúa có muốn hay không. Khẽ đặt chén thuốc trong tay
xuống, y chậm rãi hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt.

Anh Tịch nửa tỉnh nửa mơ tựa bên mép

giường, đột nhiên cảm thấy cổ tay bị thứ gì đó đè lên. Thị gần như đã nhảy bật
dậy, vừa khóc vừa cười, nói: “Công chúa! Công chúa! Người tỉnh rồi!”

Suốt ba ngày ba đêm, trái tim Anh Tịch treo

lơ lửng. Lời của thái y lệnh, thị nghe mà nửa tin nửa ngờ, sợ rằng tất cả mọi
người chỉ đang an ủi thị, sợ rằng Công chúa sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Cảnh tượng trước mắt còn rất mơ hồ, bỗng

nghe thấy tiếng khóc thê lương của thị nữ, Lệnh Viên không kìm được hơi cau
mày, khàn giọng nói: “Khóc cái gì?”

“Nô tì... Nô tì đang vui!” Khó khăn lắm Công

chúa mới tỉnh lại, những lời thương tâm đó, Anh Tịch không muốn nhắc lại nữa.

Thị thật sự rất vui, chỉ sợ Công chúa sẽ xảy ra chuyện.

Lệnh Viên nở một nụ cười yếu ớt, đưa mắt

liếc qua, chợt hỏi: “Hoàng thượng đâu?”

Nụ cười vừa thoáng hiện lập tức ngưng trên

khuôn mặt Anh Tịch, thị tròn mắt, lại nghe Lệnh Viên nói tiếp: “Ta muốn gặp
Hoàng thượng!”

16. Chương 16

Một làn gió lạnh thổi vào sau khi cánh cửa

bị người ta đẩy ra, Anh Tịch vội vàng giúp Lệnh Viên kéo lại chiếc áo choàng.

Trương Thạch gạt bức rèm châu, hơi do dự, cuối cùng vẫn bước lên trước, thấp giọng nói: “Công chúa, bên điện Tuyên Thất nói, Hoàng thượng không có thời gian gặp người.”

Sắc mặt Anh Tịch hơi thay đổi, cái gì mà

không có thời gian, rõ ràng thị nghe thấy đám cung nữ bên ngoài đang xôn xao

bàn luận rằng Thảm Chiêu nghi được lòng thánh thượng thế nào, được ân sủng ra

sao... Lúc này, e là Hoàng thượng đang ôm mỹ nhân trong lòng, không muốn gặp Công chúa mà thôi!

Hai bàn tay nắm chặt, những lời này, Anh

Tịch không dám nói ra, Công chúa bệnh nặng còn chưa khỏi, thị sợ nàng thương tâm.

Trương Thạch cũng cúi gầm mặt, không dám nhìn Lệnh Viên.

Bàn tay trắng nõn đưa ra vén bức màn trước

mặt, Lệnh Viên bình tĩnh nghe thái giám nói, sau đó khẽ gật đầu. Anh Tịch vội

vàng giục Trương Thạch lui ra trước, sau đó thấp giọng nói: “Để nô tì đi mời

Trần đại nhân đến xem bệnh cho Công chúa nhé?”

Để Trần Miêu đến cũng tốt, đúng lúc Lệnh

Viên đang có điều muốn hỏi y.

Thị nữ và thái giám đều đã lui ra ngoài,

gian tẩm điện to lớn lặng lẽ đến mức khiến người ta sợ hãi.

Tầm thân yếu ớt khoác chiếc áo choàng nhẹ

nhàng đứng dậy, Lệnh Viên lặng lẽ mở một cánh cửa sổ ra. Trong sân ngợp đầy sắc

hoa, ong bướm thành đàn, thực là một ngày xuân tươi đẹp. Những ngón tay thon

bám vào bệ cửa sổ màu nâu được trổ hoa tinh tế, Lệnh Viên lại nghĩ về những lời

nói của Trương Thạch.

Thế Huyền không tới gặp nàng, là vì coi

thường hay vì áy náy?

Một cái bẫy rất sâu, y lặng lẽ xúi giục

người bên cạnh nàng làm phản, không ngờ y lại nhẫn nại được đến nhường này. Mẫu

hậu giao trách nhiệm nặng nề đó cho nàng, có biết đâu rằng nàng không thể làm

một người như mẫu hậu, còn Thế Huyền... Ở người thiếu niên đó, nàng thấp thoáng

nhìn thấy thủ đoạn của mẫu hậu năm xưa.

Bên khóe môi bắt giác hiện một nụ cười mỉm.

Nụ cười ấy, thê lương biết mấy!

Phụ hoàng và hoàng huynh từng muốn giết

nàng, cuối cùng, ngay cả Thế Huyền cũng không chịu tha cho nàng, còn bỏ ra biết bao công sức để đạo diễn vở kịch này, nhất quyết muốn trừ bỏ nàng.

Nụ cười dịu dàng dưới bầu trời đêm đó, lồng

ngực vững chắc giữa nền tuyết đó, tất cả dường như đang chế giễu sự ngu ngốc của nàng, sự thật tàn khốc nói với nàng: “Trong hoàng thất không bao giờ có tình thân.”

Tuổi ấu thơ mất tình thân, nàng chẳng thể

bù đắp được, vậy mà nàng vẫn ngây thơ cho rằng, mối quan hệ giữa nàng và Thế Huyền sẽ dần tốt lên...

Ngoài hành lang, dưới ánh mặt trời gay gắt,

một bóng người vội vã đi tới, Trần Miêu sửa sang lại trang phục rồi mới đẩy cửa bước vào.

Anh Tịch vội bước đi vào phòng trước, nhìn

thấy Lệnh Viên đang đứng bên cửa sổ thì không khỏi cả kinh, vội vàng bước tới định lên tiếng, lại nghe Lệnh Viên nói trước: “Tôn thái y đâu?” Ngày đó, khi tới cung Nghi Tuyết, nàng không nhìn thấy Tôn thái y phụ trách chăm sóc long thai của Dương phi.

Anh Tịch ngăn người rồi mới giật mình hiểu

ra, Công chúa đang hỏi thái y lệnh đứng sau lưng mình.

Trần Miêu cung kính hành lễ, sau đó mới

chậm rãi trả lời: “Dương phi nương nương sẩy thai, Hoàng thượng nổi cơn lôi đình, Tôn thái y đã bị hành hình trong đêm xảy ra chuyện.”

Nhanh vậy sao?

Lòng bàn tay truyền tới cảm giác đau đớn,

trái tim Lệnh Viên vừa co thắt lại vừa buông lời...

“Công chúa, cứ để Trần đại nhân xem cho người

trước thì hơn!” Anh Tịch dịu dàng khuyên nhủ, rồi lại quay sang liếc mắt ra hiệu cho Trần Miêu.

Bóng người mặc quan bào màu đen vừa bước

lên trước một bước, đã nghe Lệnh Viên thấp giọng nói: “Bản cung muốn gặp Dương Ngự thừa và Tàn Tướng quân.”

Sắc mặt Anh Tịch bỗng thay đổi, thị lặng lẽ

nhìn sang phía Trần Miêu. Sắc mặt Trần Miêu cũng trở nên rất khó coi, y chấp

tay, trầm giọng nói: “Hoàng thượng có lệnh, ngoài thái y ra, bất cứ người nào cũng không được phép ra vào cung Thịnh Diên.”

Lệnh Viên bỗng xoay người, ánh mắt sắc bén

nhìn người trước mặt. Dụng ý của Thế Huyền rất rõ ràng, y lo nàng sẽ dùng cái chết để thuyết phục hai người Dương, Tần không thỏa hiệp với y, y rất hiểu nàng.

“Để thần bắt mạch cho Công chúa!” Trần Miêu

nhẹ nhàng đặt hòm thuốc xuống chiếc bàn bên cạnh, vén áo lên, quỳ xuống trước mặt Lệnh Viên, nhưng vừa đưa tay ra đã thấy bóng người gầy yếu đó quay lưng lại, cất giọng hờ hững: “Người đi nói với Hoàng thượng, cung Thịnh Diên của bản cung cần được yên tĩnh, sau này, người của thái y viện cũng không cần tới đây nữa.”

“Công chúa thật sự nói như vậy sao?”

Trung thường thị Vương Đức Hỷ cúi gầm mặt,

đứng bên ngoài bức rèm, nghe thấy giọng nói phẫn nộ của Thiếu đế, lão không khỏi rung mình, vội trả lời: “Vâng, Trần đại nhân đã nói như vậy!” Trán lấm lấm mồ hôi, lão cũng không kịp đưa tay lên lau, cứ lặng lẽ đứng như vậy, chỉ sợ người bên trong nổi trận lôi đình.

Lúc này, Thẩm Chiêu nghi đã về cung Tĩnh

Khang, nếu không nàng ta đã khuyên được Hoàng thượng rồi. Vương Đức Hỷ đang trầm nghĩ xem có nên cho người đi mời hay không, chợt cảm thấy phía trước mặt tối hắt.

Lão hơi ngược mắt, thấy người ngồi trên sập

gầm đã đứng dậy, tấm thân cao lớn đang ở ngay phía trước, che gần hết tầm mắt của lão. Trái tim Vương Đức Hỷ hơi co thắt, bỗng nghe Thiếu đế khẽ bật cười thành tiếng.

Y cũng từng dùng thân mình bức ép, nàng lại

nói nếu y chết, nàng sẽ đưa Hoàng trưởng tử lên ngôi. Vậy thì giờ đây, nàng làm như vậy có tính là đang uy hiếp y không?

Chỉ mấy bước chân đã đi đến ô cửa sổ đang

mở rộng, đầu ngón tay miết nhẹ lên phần khung cửa sổ chạm trổ hoa văn, trong mắt y thoáng qua một tia sắc bén.

Khi xưa nàng không mềm lòng, bây giờ y cũng sẽ không!

Ổng tay áo rộng nhẹ nhàng buông xuống, y

trầm giọng cất tiếng: “Hãy truyền lệnh của ta, từ nay về sau, không cho phép

bất cứ người nào ra vào cung Thịnh Diên. Ai trái lệnh, chém!”

Trong giọng nói đó không nghe thấy chút yếu

đuối nào, cứ như muốn đâm xuyên qua những bức tường miên man, bất tận.

Bên ngoài điện, bóng người trong bộ đồ gấm

sang trọng, hơi run rẩy, Kiền Nhi khẽ gọi một tiếng: “Nương nương”, cố gắng đỡ

Đoan phi không bị ngã. Ánh mắt Đoan phi dường như cũng đang run rẩy, Hoàng thượng... thật sự muốn biến cung Thịnh Diên thành lãnh cung ư?

Những chiếc móng tay giả rất dài cắm ngập

vào mu bàn tay Kiền Nhi, thị đầu đón cau mày, thấy sắc mặt Đoan phi trắng bệch nhưng lại không có ý rời đi, Kiền Nhi lấy hết can đảm, thấp giọng khuyên:

“Nương nương, người còn có Điện hạ, nếu người xảy ra chuyện gì... Điện hạ phải làm sao chứ?”

Chuyện của Đại trưởng công chúa đã chẳng

thể cứu vãn, nhưng Đoan phi thì vẫn có thể tự bảo vệ bản thân.

Đầu óc Đoan phi rối bời, bước xuống bậc

thềm đá, ở bên trong, Thiếu đế nói rằng muốn gặp hai vị Dương đại nhân và Tần Tướng quân, nàng cũng nghe rất mơ hồ, chiếc khăn gấm trong tay đã thấm đẫm mồ hôi. Khi xưa, Dương phi được Hoàng thượng hết lòng ân sủng, khiến cả lực cung đều ngưỡng mộ, nhưng trong tay Đoan phi vẫn còn một quân át chủ bài, sau lưng còn có Đại trưởng công chúa.

Giờ đây...

Dương phi thất sủng, nàng cũng thất thế

theo, chỉ một tì nữ nhỏ nhoi mà có thể vượt qua bọn họ!

Khung cảnh trước mắt không ngừng xoay

chuyển, Đoan phi gần như ngã vào trong kiệu. Thấp thỏm lo âu suốt mấy ngày nay, cuối cùng vẫn là ván đã đóng thuyền, đôi bờ môi trắng bệch của nàng hơi mấp máy, nhưng chẳng thốt ra được chữ nào.

Trong đầu chỉ còn lại hai chữ đang lẫn quất

– hết rồi!

Hết thật rồi!

Suốt buổi chiều, Trung thường thị Vương Đức

Hỷ ra vào cung Thịnh Diên tới mấy chục lần. Anh Tịch ngần ngơ nhìn những cung nữ, thái giám lần lượt rời đi. Thị đứng tựa vào hàng lan can, khuôn mặt trở nên tái nhợt.

Gió đêm thổi tới khiến bức rèm châu phát ra những tiếng “tینگ tang”.

Tất cả đều đã lui ra hết, Lệnh Viên mặc nguyên quần áo nằm trên giường, đôi mắt ngẩn ngơ nhìn đăm đăm bức màn màu trắng đang khẽ đung đưa trên đỉnh đầu. Hôm nay, Dương đại nhân và Tần Tướng quân đã phụng chỉ vào cung, những lời mà Thế Huyền muốn nói, trong lòng nàng cũng đoán được bảy, tám phần. Có cung nữ nhìn thấy Dương Ngự thừa và Tần tướng quân sau khi từ ngự thư phòng đi ra liền cãi nhau suốt quãng đường tới cửa cung, có lẽ cũng vì chuyện của nàng.

Đêm đó, bốn phía đều tĩnh lặng lạ thường.

Lệnh Viên không cảm thấy buồn ngủ, ngoài cửa sổ dường như có bóng người, ngay sau đó, nơi cửa điện vang tới một tiếng “cót két”. Gió lạnh thổi vào, một bóng người đi tới, vén bức màn lên.

Lệnh Viên kinh hãi ngồi dậy, chăm chú nhìn cặp mắt lấp lánh, đen láy đó. Người đó đưa một tay bịt miệng Lệnh Viên, tay còn lại đưa lên gỡ tấm khăn che mặt. Dưới làn ánh sáng lơ mờ trong tấm điện, Lệnh Viên kinh ngạc mở to đôi mắt.

Bùi Nghị! Không ngờ lại là Bùi Nghị!

Bức màn mỏng khẽ đung đưa, trên khuôn mặt

Bùi Nghị thoáng vẻ ngượng ngùng, thấy Lệnh Viên đã nhìn rõ mình, y liền buông tay, sau đó vội vàng dời ánh mắt sang hướng khác. Trên mái tóc vẫn còn vương sương đêm, y nín thở, nói: “Thiếu gia sai Bùi Nghị đến hỏi Công chúa, việc đến nước này, Công chúa có còn cảm thấy ở lại là đáng nữa không?”

Giọng nói trầm thấp vang lên trong căn phòng tĩnh lặng, mười ngón tay Lệnh Viên nắm chặt chiếc khăn mỏng, chẳng nói được lời nào.

Bùi Nghị lại nói: “Người hãy đi theo thiếu gia, sống cuộc sống mà người muốn!”

Giữa màn đêm vắng lặng, Lệnh Viên cất giọng yếu ớt: “Là thiếu gia của người nói sao?”

Bùi Nghị khẽ gạt đầu, xoay người lấy chiếc áo của Lệnh Viên từ trên giá xuống, đưa vào trong màn. Những tiếng sột soạt khẽ vang lên, cổ tay y chợt bị những ngón tay thon dài, lạnh băng giữ lấy, Lệnh Viên lại hỏi: “Làm thế nào mà người vào được trong cung?”

Hoàng cung nội viện luôn được canh phòng nghiêm ngặt, Bùi Vô Song dù có tài như Khổng Minh cũng khó có thể đưa Bùi Nghị lên vào cung Thịnh Diên mà không chút tổn thương. Bùi Nghị xưa nay chưa từng vào cung, làm sao có thể tránh được tai mắt của các thị vệ đi tuần?

Bức màn lại buông xuống, bóng người cao lớn
bên ngoài cũng trở nên mơ hồ, nhưng giọng nói của Bùi Nghị rất rõ ràng: “Thiếu gia đã đi tìm Dương đại nhân, Dương đại nhân đích thân vẽ bản đồ đưa tới.”
Cách nhau một bức màn mỏng, ánh mắt Lệnh Viên toát lên vẻ xa xăm, không ngờ nàng lại quên mất Dương Ngự thừa.
“Trong tay thiếu gia có miếng ngọc quyết
Hòa Điền của Công chúa.”
Có lẽ vì cho rằng Lệnh Viên không tin, Bùi Nghị vội vàng bổ sung thêm một câu.
Bàn tay giá lạnh đang nắm cổ tay y lạnh lẽo
buông ra, hờ hững đặt trên chiếc chăn mỏng.
Không gì có thể nói rõ mọi việc hơn là sự
xuất hiện của Bùi Nghị ở đây, rốt cuộc Dương Ngự thừa đã thỏa hiệp rồi, còn Thế Huyền... Nàng không tin thời khắc này, Thế Huyền lại thật sự buông lỏng, không để ý đến cung Thịnh Diên.
Thế Huyền đang để cho nàng đi.
Cho nên các cung nữ, thái giám của cung
Thịnh Diên mới bị rút hết đi như thế, chỉ còn lại một vài thị vệ.
Một cảm giác xót xa khó tả trào dâng trong
lòng, Lệnh Viên khẽ gật đầu, hai mắt khép hờ, ừ ừ nói: “Ta muốn đưa Anh Tịch cùng đi.”
Thần sắc Bùi Nghị hơi thay đổi, bàn tay cầm
kiếm nắm chặt, thấp giọng nói: “Anh Tịch chỉ là người không quan trọng, bọn họ sẽ không làm gì muội ấy đâu, đợi sau khi Công chúa rời khỏi đây, Dương đại nhân sẽ đón muội ấy ra khỏi cung, đoàn tụ với Công chúa.”
“Thật sự y đã tính toán chu toàn tất cả rồi
sao?”
Giọng nói lạnh lùng vọng ra từ trong bức
màn mỏng, dưới làn ánh sáng mờ mờ, chiếc áo bào rộng lớn che tấm thân yếu ớt của Lệnh Viên, nàng ngẩng lên, nhìn chăm chăm vào nam tử bên ngoài.
Trên trái Bùi Nghị phủ một tầng mồ hôi
lạnh, nhất thời y không hiểu được, “y” mà nàng nói tới rốt cuộc là ai.
Thiếu gia, Dương đại nhân, hay là... Hoàng
thượng?
Trái tim giật thót, ánh mắt Bùi Nghị lộ vẻ
hoảng sợ, đến y cũng không biết tại sao mình lại có suy nghĩ như thế.

Nhanh chóng xỏ chân vào đôi giày lụa, Lệnh

Viên nở một nụ cười vẻ đã hiểu, đoạn quay người lại, nói từng chữ một: “Ta không tin y!”

Thế Huyền, Bùi Vô Song hoặc là Dương Thượng

Ngọc, mỗi người bọn họ đều có tâm tư cẩn mật biết bao, đã muốn nàng đi, sao lại không chuẩn bị con đường sau này giúp nàng?

Thiên hạ rộng lớn, chẳng nơi nào không phải đất của nhà vua.

Bùi Vô Song và Dương Thượng Ngọc ắt sẽ

không muốn sau này nàng bị truy nã, Thế Huyền cũng không muốn chuyện này có một cái kết không rõ ràng.

Dù là ai thì cũng muốn hy sinh Anh Tịch để bảo vệ nàng.

Hai tay run rẩy giữ chặt chiếc áo trên

người, Lệnh Viên nở một nụ cười thê lương, ngay đến Ngọc Trí cũng đã phản bội nàng, bây giờ nàng còn có thể tin ai?

“Công chúa...”

“Đưa Anh Tịch theo, chúng ta lập tức rời

đi!” Nàng dứt khoát nói, vờ như không nhớ vừa rồi Bùi Nghị đã nói những gì.

Sắc mặt Bùi Nghị trở nên tái xanh. Y cúi

đầu suy nghĩ một lát, dường như đã hạ quyết tâm.

Lệnh Viên cảm thấy sau lưng có bóng người

đột nhiên áp sát, vùng gáy đột nhiên nhói đau, rồi cả cơ thể chẳng thể nào đứng vững, ngã về phía sau.

Mùi hương khinh la thanh nhã trong khoảnh

khắc đã lan tỏa khắp xung quanh, tấm thân mềm mại nhẹ nhàng tựa vào lòng, một tâm tư phức tạp luẩn quẩn trong trái tim Bùi Nghị.

Sớm biết thế này, trước đó y đã kiên quyết

nói ra y là Bùi Nghị, nếu như vậy, liệu mọi chuyện có thay đổi không?

Thời gian không cho phép Bùi Nghị suy nghĩ

hiều, khi y định xoay người, chợt nhìn thấy khắp nơi ngoài điện đèn đuốc sáng

trưng, ngay sau đó, giữa màn đêm đột nhiên vang lên tiếng cười chói tai của một nữ tử, kèm theo đó là những giọng nói đầy hoảng sợ của đám cung nữ, thái giám.

Những âm thanh ấy vô cùng hỗn loạn, thật

khó biết bọn họ đang nói gì, chỉ loáng thoáng phân biệt được trong đó có nhắc

đến “Thái hậu”. Đôi hàng lông mày của Bùi Nghị nhíu chặt, không khó để nghe ra

đoàn người đó đang vội vã đi về hướng tấm điện của Công chúa.

Y ôm chặt nữ tử đang hôn mê trong lòng, lùi

về phía sau một bước, tiếng bước chân hỗn loạn càng lúc càng tới gần. Đèn đuốc bên ngoài đường như sau nháy mắt đã soi sáng một nửa cung Thịnh Diên.

Y vâng lệnh đưa Lệnh Viên đi, hy sinh Anh

Tịch, rồi một mối lửa thiêu cháy tấm điện của Công chúa. Đến lúc đó, Bắc Hán sẽ chẳng còn Đại trưởng công chúa, và Lưu Lệnh Viên mới có thể tái sinh. Nhưng...

Thôi Thái hậu sao lại tới đây? Sao bà ta

lại tới đây?

Sắc mặt Bùi Nghị thay đổi, bàn tay nắm chặt

thanh trường kiếm nổi rõ gân xanh. Bên ngoài điện vô cùng huyền ảo, vô số bóng người in lên bức rèm phía bên ngoài, kèm theo tiếng thở dốc của nam tử, một giọng nói yếu ớt vang lên: “Là mệnh lệnh của ai?”

Lệnh Viên ngẩn ngơ tỉnh dậy, ánh đèn bên

ngoài chiếu vào cặp mắt khép hờ. Nàng chỉ nghĩ đây là do Bùi Nghị làm, vậy thì Anh Tịch, Anh Tịch...

Cố gắng giãy giụa mấy lần, nhưng chút sức

yếu ớt của nàng chẳng thể thoát khỏi cánh tay rắn chắc của Bùi Nghị. Từ khoeo mắt nàng, một dòng nước mắt chảy ra, nàng hận mình không đủ sức để cứu Anh Tịch.

Bùi Nghị cúi đầu nhìn nữ tử đang nửa tỉnh

nửa mê trong lòng, thần sắc của nàng rõ ràng là muôn phần hối hận, xen lẫn chút căm hờn.

Cánh tay đang ôm nàng siết chặt hơn một chút,

là mệnh lệnh của ai giờ đã không còn quan trọng nữa rồi.

Phượng hoàng niết bàn, tắm trong lửa mới có thể tái sinh.

Nhưng y lại chẳng thể đưa nàng đi.

Sau lần Hoàng trưởng tử bị thương, Thôi

Thái hậu vẫn luôn bị cấm túc trong cung Chung Trữ. Giờ đây, Công chúa đang bị cấm túc, tất nhiên Hoàng thượng đã xóa bỏ lệnh cấm đối với Thái hậu. Đâu ngờ chỉ trong mấy ngày, cơn điên của Thôi Thái hậu lại tái phát.

Đám cung nữ, thái giám đều không dám dùng

sức lôi kéo, thỉnh thoảng cũng có người muốn ngăn cản, nhưng sức lực của bà ta rất lớn, kéo luôn cả những người đó vào cung Thịnh Diên.

Miệng bà ta còn không ngừng lẩm bẩm những

lời như “yêu nghiệt”, “họa thủy”...

Anh Tịch thấy có tiếng động liền chạy tới,
nhìn thấy tình cảnh này cũng không khỏi hoảng sợ, đứng ngẩn ngơ một hồi lâu.
Thấy tấm điện của Công chúa bị người ta đẩy ra, thị mới tỉnh táo trở lại, lập
tức liều mình lao về phía trước.

Tấm điện của Đại trưởng công chúa, không
phải ai cũng có thể tùy tiện xông vào.

Oanh Hoan thấy bước chân Thôi Thái hậu
không hề dừng lại, còn định xông thẳng vào trong, sắc mặt thị không khỏi kinh
hãi, đành bước vào kéo bà ta: “Thái hậu! Thái...”

Anh Tịch xông vào trong, nhìn thấy cảnh
tượng trước mắt cũng không khỏi sợ đến ngây người.

Trong căn phòng tắm tối, bức rèm châu màu
đỏ đung đưa dữ dội, phía sau bức rèm, Đại trưởng công chúa với quần áo rối bời,
nằm sấp trên nền đất lạnh băng. Ô cửa sổ gần đó mở toang, từng làn gió đêm giá
lạnh thổi vào, khiến bức màn không ngừng đung đưa, khói hương lan tỏa khắp xung
quanh.

Anh Tịch kinh hãi kêu lên: “Công chúa”, rồi
vội vàng nhào đến. “Công chúa, người tỉnh lại đi, Công chúa!”

Bên ngoài bức rèm, hai bóng người kia cũng
dừng bước chân. Đường như ngay cả cơn điên của Thôi Thái hậu cũng đã dứt hẳn
trong nháy mắt, lúc này chẳng còn ồn ào la hét, cứ ngẩn ngơ đứng nhìn.

Lệnh Viên chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ,
trong cơn hoảng sợ lại nghe thấy tiếng gọi của Anh Tịch. Nàng đưa bàn tay lên
một cách khó khăn, nắm chặt ống tay áo của người: “Anh Tịch, là em sao?”

“Công chúa, là nô tì, là nô tì!” Anh Tịch
vội vã gạt đầu, ngay sau đó từ khóc chuyển sang cười.

Không phải mơ...

Lệnh Viên lại nhắm hờ đôi mắt, khước miệng
nở một nụ cười thư thái.

Hoàng thượng có lệnh, kẻ nào dám tùy tiện
đi vào cung Thịnh Diên, lập tức chém đầu.

Đang là giữa đêm, chẳng ai dám tới điện

Tuyên Thất làm phiên Hoàng thượng, thái y ắt là chẳng thể tới đây.

Lệnh Viên uống hết chén nước lạnh, thần trí
tỉnh táo trở lại, ánh mắt nhìn sang phía bức rèm châu đang được vén lên, thấy

Thôi Thái hậu đang nhìn mình chăm chú bằng ánh mắt như cười như không.
Người đó là Thái hậu, tất nhiên chẳng thể
chém đầu.

Lệnh Viên nở một nụ cười vẻ bất đắc dĩ,
Thôi Thái hậu một lòng một dạ muốn nàng đi, hôm nay nếu bà ta không tới, chắc
nàng đã đi thật rồi. Không biết nếu Thôi Thái hậu biết chuyện này, rốt cuộc
trong lòng bà ta sẽ có cảm giác gì đây?

17. Chương 17

Ánh nến đỏ chiếu lên tấm dung nhan tuấn mỹ
của nam tử, trong phòng mờ mịt khói thơm, giữa đôi hàng lông mày của y là vẻ
chần chừ không thể nào tan hết. Chiếc nón có mạng che được đặt sang một bên,
Bùi Vô Song lặng lẽ nghe xong lời của Bùi Nghị, hồi lâu sau không nói gì.

“Thuộc hạ đáng chết!” Bùi Nghị quỳ xuống,
mọi việc xảy ra ở cung Thịnh Diên đêm nay, y quả thực chẳng còn cách nào, phải
dùng tay mới có thể an toàn rồi đi.

Hồi lâu sau, ánh mắt lạnh lùng của Bùi Vô
Song dừng lại trên người đang quỳ dưới đất. Bộ đồ đen trên người Bùi Nghị vẫn
chưa kịp thay, ống tay áo còn vương đôi hạt sương đêm. Bùi Vô Song đột nhiên
đứng dậy, dưới ống tay áo rộng, đôi bàn tay y nắm chặt thành quyền. Y không
ngờ, sự hoán đổi của hai đạo lệnh cấm túc đó lại làm hỏng đại sự của y.

Y cố kìm nén cơn giận dữ trong lồng ngực,
chậm rãi bước đến chiếc bàn làm bằng trúc, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào tờ giấy
tuyên được đặt dưới cây thước, bên trên là một bức tranh còn chưa kịp hoàn
thành...

“Ý trời.” Giọng nói của y đầy chua chát,
trên khuôn mặt là vẻ như cười mà chẳng phải cười. “Bùi Nghị, đây là ý trời.”
Bùi Nghị cả kinh, bất chấp lễ nghi, ngược
mắt nhìn đăm đăm vào bóng lưng gầy gò đó, chậm rãi cất tiếng: “Cái gì mà ý trời
chứ? Từ lúc nào thiếu gia lại bắt đầu tin vào điều này?”

Ý trời khó đoán, nhân định thắng thiên.

Bùi Nghị không nhớ rõ y đã từng nói câu đó
vào lúc nào, nhưng tám chữ này, đến bây giờ y vẫn còn nhớ rõ.

Bóng người phía trước khẽ chuyển động, Bùi
Vô Song bất ngờ cất tiếng cười vang. Y sai vì đã quá tự tin, cho rằng tất cả
mọi thứ đều nằm trong tầm tay mình, nhưng y lại quên rằng, Thôi Thái hậu đã

phát điên.

Bùi Nghị giật thót, đôi bờ môi vốn mím chặt

hơi mấp máy, bao nhiêu lời muốn nói nhưng nhất thời chẳng biết nói từ đâu. Vừa cúi đầu, lập tức có vô số suy nghĩ xuất hiện trong đầu y, y cắn chặt răng, lấy hết can đảm, lên tiếng: “Thiếu gia nên biết, đêm nay, nếu thuộc hạ đưa Công chúa rời khỏi cung, Công chúa ắt sẽ hận người! Cho dù không tính tới chuyện này, sau này người định đối diện với Công chúa thế nào đây? Quanh năm suốt tháng người đều đội chiếc nón này, hay là để Công chúa nhìn thấy khuôn mặt thật của người?”

“Bùi Nghị!”

Một tiếng quát lớn vang lên, cây thước cùng

với bút vẽ trên bàn đều bị hất rơi xuống đất, phát ra những âm thanh chói tai.

Nhưng Bùi Nghị lại nhìn thấy nỗi sợ hãi ẩn

sau động tác ấy, y vẫn ưỡn thẳng lưng, nói tiếp: “Sau khi chuyện của Dương đại nhân và Tứ Công chúa kết thúc, thiếu gia không nên tiếp tục ở lại nơi này.”

“To gan! Người đang dạy ta rằng ta nên làm

gì sao? Bùi Nghị, người vượt quá bốn phạm rồi đấy!”

“E rằng không phải thuộc hạ vượt quá bốn

phạm, mà là thiếu gia quên mất mình rốt cuộc muốn làm gì!”

“Câm miệng!”

Bóng người trước mặt thoáng cái đã tới gần,

Bùi Nghị cảm thấy cổ áo bị túm lấy, ở ngay đối diện là cặp mắt đen láy đang tràn đầy vẻ tức giận. Bùi Nghị thầm run rẩy, bên trong khuôn mặt lạnh như băng ấy đang ẩn giấu những thứ sâu sắc nhất, đau đớn nhất trên thế gian, khiến Bùi Nghị vừa đưa mắt nhìn đã không nhẫn tâm nhìn tiếp nữa.

Bàn tay đang túm cổ áo Bùi Nghị không giấu

được sự run rẩy, Bùi Vô Song lạnh lùng nhìn Bùi Nghị, nhưng trong lòng y lại đang cười giễu bản thân.

Y nổi giận, vì bị Bùi Nghị nói trúng tâm sự trong lòng...

Y vốn không nên ở lại, không nên hết lần này tới lần khác bị cuốn vào những việc đó.

Y luôn cười nàgng ngóe nghếch, vì Thiếu đế

mà làm những việc vất vả, còn Thiếu đế thì vẫn hận nàgng. Nhưng y thì sao? Đúng như lời Bùi Nghị nói, hôm nay, nếu kế hoạch của y thật sự thành công, nàgng cũng sẽ hận y.

Nói đi nói lại, hai người bọn họ đều là một
loại người...

Ngốc như nhau, cố chấp như nhau...

Trong một đêm không ngủ, y luôn nghĩ đến nụ
cười của nàng, lúc vui, lúc buồn, lúc thư thái, lúc nhăn nhó, lúc sảng khoái,
lúc giễu cợt... Lại nghĩ đến sự dẻo dai của nàng, sự đau khổ của nàng, sự thương
tâm của nàng, và cả sự vất vả của nàng khi phải cố gắng chèo chống mọi việc.

Trái tim đau đốn, quặn thắt từng cơn, y sợ
hãi hãi ra, tại sao mình phải ở lại.

Chỉ có điều...

Lưu Trinh cam lòng, còn y thì không!

Ánh mắt trời rực rỡ chiếu xuống mái ngói
lưu ly của dãy hành lang làm ánh lên những tia sáng vô cùng bắt mắt. Bên ngoài,
những cành cây khê đung đưa, mùi hoa thoang thoảng, vương vất trong không khí.
Thiếu đế đã ngồi lặng lẽ bên bàn một hồi
lâu, tất cả những người xung quanh đều lui ra hết, trong thời gian đó chỉ có
Oanh Hoan bước tới rót trà. Thị lén ngược nhìn, thấy Thiếu đế một tay đỡ trán,
thần sắc đầy vẻ mệt mỏi. Oanh Hoan vội vã lui đi, nhìn thấy Vương Đức Hỷ liền
kéo tay hắn, hỏi: “Hoàng thượng làm sao vậy?”

“Cái gì mà làm sao?” Vương Đức Hỷ không

khỏi ngẩn người, không hiểu thị có ý gì.

Oanh Hoan nhất thời cũng ngây ra, không
biết nên trả lời thế nào mới phải.

Thế Huyền cúi đầu, khẽ nhấp một ngụm trà,
lần nước sóng sánh phản chiếu khuôn mặt chằng chút biểu cảm của y. Y ngẩn ngơ
nhìn vào đó một hồi lâu, lơ đãng, đến việc Thôi Thái hậu từ phòng trong đi ra
cũng không hề hay biết.

Thôi Thái hậu mặc bộ đồ lụa trắng, vừa đi ra

liền nhìn thấy y, một nụ cười đầm đìa hiện lên bên khóe miệng. Bà ta bước tới
hành lễ, dịu dàng nói: “Bây giờ vừa mới hết buổi thiết triều, sao Hoàng thượng
đã tới chỗ thần thiếp vậy?”

Dường như y bị giật mình, bàn tay đang cầm

chén hơi run lên, khiến nước trà sánh ra ngoài, rớt lên chiếc áo gấm thêu hình
rồng. Thôi Thái hậu cả kinh, vội vàng cầm khăn, bước tới lau giúp y. Nhưng cổ
tay bà ta lập tức bị y nắm chặt, rồi chỉ nghe y hờ hững hỏi: “Nửa đêm mẫu hậu
còn tới cung Thịnh Diên làm gì?”

Trong giọng nói yếu ớt dường như mang theo
vẻ trách hỏi.

Trước giờ Thế Huyền chưa từng nói chuyện

với Thôi Thái hậu bằng giọng điệu này, bà ta không khỏi ngây người, cổ tay bị y
nắm chặt như bị giữ trong gọng kìm. Bà ta sợ hãi cúi đầu, vội vàng giải thích:

“Thần thiếp... Thần thiếp mơ thấy Công chúa đã hại chết Thái tử, thần thiếp sợ...
Hoàng thượng...” Bà ta vừa nói vừa nghẹn ngào, toàn thân không ngừng run rẩy.

Mẫu hậu phát điên đã mấy chục năm, cũng

từng khóc lóc trước mặt y nhiều lần, nhưng chưa lần nào tỏ ra sợ hãi như lần

này. Thế Huyền thoáng nhíu đôi mày, dặt tay bà ta, bảo bà ta ngồi xuống, giọng
nói cũng dịu dàng hơn, tựa như người trước mặt chỉ là một đứa trẻ: “Sau này,
nếu không có việc gì, mẫu hậu đừng tới cung Thịnh Diên nữa.”

Đôi hàng mi của Thôi Thái hậu vẫn còn vương

nước mắt, nghe thấy lời này của Thế Huyền, bà ta khẽ gật đầu với vẻ như hiểu
như không.

Cánh cửa trở hoa màu nâu được đẩy ra, mọi

người nhìn thấy Hoàng thượng một mình đi ra ngoài liền vội vàng bước lên nghênh
đón. Ánh mắt Thế Huyền quét qua đám người hầu phía dưới hành lang một lượt,
cuối cùng dừng lại trên người Oanh Hoan. Bước chân y không dừng lại mà đi thẳng
về phía trước.

Oanh Hoan bị Thiếu đế nhìn mà lòng kinh sợ,

vội vàng quỳ xuống hành lễ, bỗng nghe thấy giọng nói lạnh lùng mà quen thuộc:

“Sau này, nếu còn để xảy ra chuyện như vậy, đừng trách trẫm không niệm tình
cũ.”

Oanh Hoan không ngừng run rẩy, đến khi tỉnh

táo trở lại, trước mắt nào còn bóng dáng của Thiếu đế, chỉ còn lại một cái sân
trống trải mà hiu quạnh.

Ngự giá từ cung Chung Trữ rời đi, nhưng lại

không tới ngự thư phòng mà đi thẳng về phía cung Thịnh Diên.

Mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu, ánh nắng

chiếu xuống bóng râm, ngay đến thảm cỏ xanh biếc cũng lấp lánh những tia sáng
rực rỡ.

Ngoài hành lang, đám cung nữ, thái giám đều
quỳ xuống hành lễ.

Thiếu đế cất bước đi về phía trước, liền

thấy Anh Tịch hoang mang đứng dậy muốn đi theo. Y lạnh lùng nhìn qua, hờ hững

nói: “Không phải hầu hạ, trẫm vào một mình thôi!”

“Hoàng...” Anh Tịch vừa mở miệng thì đã bị

Trung thường thị ngăn lại, lão nháy mắt ra hiệu bảo thị đừng nói gì thêm. Trái tim Anh Tịch đập thình thịch, khi bình tĩnh trở lại, bóng người cao lớn trước mặt đã bước vào tấm điện, biến mất sau lớp lớp màn che.

Bên ngoài, tiếng: “Hoàng thượng giá lâm”

văng lên rõ ràng khiến đầu ngón tay Lệnh Viên hơi run rẩy.

Tiếng động “ting tang” vang lên từ phía bức rèm châu, một chiếc bóng cao lớn chiếu thẳng tới.

Y không nhìn nàng mà ung dung ngồi xuống

bên mép giường, khi nói chuyện cũng không nhắc đến chuyện đêm qua, dường như không hề hay biết.

“Dương Ngự thừa và Tần Tướng quân đã tỏ thái độ, e là cô cô không thể đoạt lại quyền lực nữa rồi.”

Lệnh Viên hồ hững nhìn y, trong đáy mắt

chẳng có vẻ kinh ngạc. Ngay từ khi nhìn thấy Bùi Nghị, trong lòng nàng đã hiểu rõ mọi chuyện. Y còn chịu đến đây, đích thân nói với nàng cũng thực là hiếm có.

Nàng chỉ có một chuyện chưa rõ: “Làm thế nào Hoàng thượng thuyết phục được Tần Tướng quân?”

Y cất tiếng cười vang, trong lời nói còn

toát lên vẻ đắc ý: “Dương Ngự thừa muốn bảo vệ cô cô, Tần Tướng quân cũng không muốn hai bên cùng thiệt. Dương phi sẩy thai, bây giờ trẫm chỉ có mình Chiêu Nhi là hoàng tử, lời hoàng tổ mẫu dặn dò cũng chưa chắc là không thể thực hiện được.”

Đúng thế, bây giờ, đối với Tần tướng quân, cách tốt nhất chính là lùi một bước. Lập Hoàng trưởng tử làm thái tử cũng không phải là không thể, huống hồ... giờ đây, ông ta cũng không muốn đối địch với Dương Ngự thừa, còn phải đề phòng phe phái của Thụy Vương. Chỉ là...

Lệnh Viên khẽ hít một hơi thật sâu, ánh mắt

trong sáng dừng lại trên khuôn mặt tuấn tú của Thế Huyền, chậm rãi hỏi: “Có thật là Dương phi từng có thai không?”

Ổng tay áo rộng khẽ trượt qua đầu ngón tay,

vẻ kinh ngạc đã bị giấu trong khoảnh khắc nhưng vẫn không thể thoát khỏi đôi mắt của Lệnh Viên. Thế Huyền thu ánh mắt, cũng thu cả nụ cười, trầm giọng nói:

“Cô cô cho rằng như vậy có thể thuyết phục được quần thần, thuyết phục được người trong thiên hạ? Để bọn họ biết rằng cô cô bị oan ư?”

Một câu trả lời chẳng đúng trọng tâm, khiến
Lệnh Viên khẽ nở nụ cười.
Thiếu đế đã khiến nàng mang danh thất đức,
nàng có nói gì cũng chỉ là uống phí.
Chỉ là câu giải thích của Thiếu đế lại
khiến Lệnh Viên khẳng định được suy nghĩ trong lòng. Hôm đó, Thôi Thái hậu lỡ
tay làm Chiêu Nhi bị thương, y vội vàng chạy tới, có thể thấy y không hề căm
hận Chiêu Nhi như y vốn thể hiện. Đối với Chiêu Nhi còn như vậy, làm sao y có
thể nhẫn tâm bày kế hại chết đứa con trong bụng Dương phi?
Nàng khẽ mỉm cười, y nhú chặt đôi mày,
hỏi: “Cô cô cười cái gì?”
Nàng lắc đầu, chuyện y không muốn thừa
nhận, nàng sẽ không ép.
“Dương phi có biết không?”
Sau khi hỏi câu này, Lệnh Viên thấy sắc mặt
y trầm hẳn xuống, rốt cuộc đã không kiềm chế được cơn tức giận, đứng bật dậy:
“Trẫm không biết cô cô đang nói gì!”
Thiếu đế phất tay áo định rời đi, nhưng
trong lúc xoay người, một bên tay áo đã bị nàng khẽ kéo lại.
Lực của nàng không lớn nhưng lại khiến
Thiếu đế chấn động. Đôi giày dưới chân không thể bước thêm nửa bước, y không
quay lại. Những cái bóng lốm đốm trên bệ cửa sổ dường như đưa theo gió, phía dưới bệ
cửa sổ, ánh mặt trời gập lóp giấy dán cửa sổ liền trở nên ảm áp, dịu nhẹ.
“Hoàng thượng muốn ta thế nào?”
Ánh mắt nhìn xoáy vào lưng Thiếu đế, Lệnh
Viên chỉ muốn hỏi y một câu, hoặc là đi hoặc là ở, hoặc là sống hoặc là chết,
nàng đều muốn nghe chính miệng y nói ra.
Vết thương trên bả vai Thiếu đế trong đêm
tuyết rơi đó đã lành hẳn từ lâu, vậy mà không biết vì sao, lúc này nàng chỉ
dùng lực rất nhẹ, mà từ nơi đó lại truyền đến những tia đau đớn.
Thế Huyền nhú chặt đôi mày, nhất thời
hoảng hốt không biết trả lời ra sao.
Rốt cuộc y vẫn phất tay áo bỏ đi, chẳng để
lại bất cứ lời nào.
Khi bước vào phòng, Anh Tịch không thể che
dấu vẻ ai oán trên khuôn mặt. Dường như mỗi lần Hoàng thượng đến cung Thịnh

Diên, tâm trạng đều không vui vẻ. Nói chuyện với Công chúa mấy câu, Anh Tịch cũng lơ mơ hiểu được, lần này Hoàng thượng đến đây chẳng qua là để thăm dò. Không, có lẽ nên nói là cả Hoàng thượng và Công chúa đều đang thăm dò nhau. Hoàng thượng muốn thăm dò xem Công chúa còn quân bài nào chưa lật, liệu sau này tung ra một đòn chí mạng hay không? Công chúa thì muốn thăm dò xem việc Bùi Nghị tới đây đêm qua, có phải Hoàng thượng đã hay biết? Nhưng hai người họ đã thăm dò được điều gì, Anh Tịch lại không thể đoán được.

“Công chúa đừng đau lòng, Bùi thiếu gia sẽ tìm cơ hội khác.” Anh Tịch tỏ vẻ lạc quan, cất tiếng an ủi.

Lệnh Viên khẽ nở nụ cười, trong lòng nàng hiểu rõ, Bùi Vô Song sẽ không đến đây nữa. Bùi Nghị biết rằng nàng quyết không hy sinh Anh Tịch, nên sẽ không đến đây nữa.

Tháng Ba là thời điểm ngắm hoa tốt nhất.

Tường vi hoa nở, thơm nửa bức tường.

Hậu cung lục viện lại như vắng lặng, suốt mấy chục ngày đằng đằng chẳng nghe thấy tiếng cười của phi tử.

Mấy bóng người màu đen từ ngự thư phòng đi ra, dần biến mất khỏi tầm mắt. Sau đó lại có tiếng bước chân từ xa vọng lại, Vương Đức Hỷ ngoảnh đầu nhìn thấy một thị vệ đang vội vã chạy tới. Khi tới trước mặt Vương Đức Hỷ, tên thị vệ vừa thở dốc vừa bẩm báo, nghe xong, mặt Vương Đức Hỷ không khỏi biến sắc, lập tức đẩy cửa chạy vào phòng, kêu thất thanh: “Hoàng thượng, có cấp báo!”

Là thư tín gửi tới từ Nam Việt, vô cùng khẩn cấp.

Ánh mắt Thế Huyền âm trầm, sau khi đọc xong bức thư, sắc mặt lại càng trở nên khó coi.

Trong thư nói, Công chúa Hân Huy được gả đến Nam Việt mắc trọng bệnh, Hoàng đế Nam Việt vô cùng sủng ái nàng, cho phép nàng được gặp mẹ ruột là bà Khang Quý Thái phi. Người đi đón Thái phi của Nam Việt đã khởi hành, mong phía Bắc Hán có sự chuẩn bị trước.

Ký ức thuở nhỏ bỗng bùng lên, khi Nhị công chúa đi hòa thân^[1] với Nam Việt, y mới tám tuổi, bao nhiêu năm nay không có tin tức gì, không ngờ bây giờ lại có tin Công chúa mắc bệnh nặng.

[1]. Một thủ đoạn chính trị của các hoàng đế Trung Quốc thời xưa, ý nói dùng hôn nhân để đổi lấy hòa bình – DG.

Vò nát bức thư trong lòng bàn tay, y thấp

giọng, nói: “Truyền Thụy Vương tới cho trẫm!”

Lần này, tuy không phải một cuộc viếng thăm

mang tính chính trị, nhưng Hoàng đế Nam Việt lại phái một vị thân vương đi sứ nghênh đón Thái phi, có thể thấy ông ta rất coi trọng Công chúa Hân Huy. Bắc Hán tất nhiên cũng không thể kém về lễ nghi, chuyện này giao hết cho Thụy Vương quả là vô cùng thích hợp.

Trong cung Thịnh Diên, mấy gốc ngô đồng đã

đâm chồi nảy lộc, dưới ánh mặt trời rạng rỡ, những đốm xanh biếc ấy như tràn ngập sắc xuân. Đại trưởng công chúa bị ốm lâu ngày mặc một bộ đồ trắng, thanh thoi ngồi bên chiếc bàn gỗ, mái tóc dài đen nhánh buông xõa và không mang thứ đồ trang sức nào. Mấy tia nắng dịu nhẹ chiếu xuống, mang theo chút ấm áp của ngày xuân. Mùi trà mới pha lan tỏa khắp nơi, nhấp thử một ngụm thấy còn hơi nóng, nhưng lại để lại trên tấm dung nhan nhợt nhạt của Lệnh Viên một mảng ửng hồng.

Cuối cùng Đoàn phi cũng được gặp Đại trưởng

công chúa. Cầm chén trà giữa những ngón tay thon, nàng nhú chặt đôi mày, khuôn mặt nhợt nhạt chẳng kém Lệnh Viên. Một hồi lâu sau nàng mới thấp giọng, hỏi:

“Hoàng thượng đã bỏ lệnh cấm với Công chúa rồi, Công chúa có định tới Thanh Nhã Uyển không?”

Lệnh Viên nở một nụ cười hiếm có, lắc đầu,

đáp: “Bản cung không đi. Nếu người muốn đi, hãy dẫn Chiêu Nhi đi cùng. Thăng bé còn nhỏ nhưng đã rất hiểu chuyện, ai gặp cũng sẽ thích thôi.”

Tin tức truyền vào hậu cung, Khang Quý Thái

phi từ trước tới giờ chỉ lặng lẽ thanh tu^[2] nay cả ngày rửa mặt bằng nước mát.

Vì vô ý nghe đám cung nữ nhắc đến chuyện Liêu Hiền Thái phi người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, bà lại càng đau đớn. Hoàng thượng cũng đích thân tới thăm điện của Thái phi để khuyên nhủ, các phi tần lại càng không ngừng lui tới an ủi. Lệnh Viên xưa nay vốn chẳng thân thiết với các thái phi lắm, cho nên đi hay không đi cũng chẳng quan trọng.

[2]. Thanh tu: không quan tâm việc phàm

trần mà tu hành trong thanh tịnh.

Sắc mặt Đoàn phi có chút ngượng ngùng, tuy

biết rằng Công chúa đã thất thế, nhưng nàng vẫn cảm thấy không cam tâm.

Lệnh Viên thấy Đoàn phi ngồi im, cầm chén

nhấp một ngụm trà. Trà hôm nay hơi đắng, nhưng lại mang đến một cảm giác đặc biệt. Đoàn phi không nói gì thêm, nhưng cũng không rời đi. Lớp phấn son không

thể che giấu vẻ bàng hoàng và không cam tâm nơi đáy lòng, bàn tay cầm chén trà của nàng hơi run rẩy, nơi đáy mắt ẩn hiện sự ảm ức, tủi thân.

Xưa nay nàng luôn yếu đuối, cho dù ở trước

mặt Lệnh Viên cũng không dám có những lời nói hay hành động vượt quá khuôn phép. Những lời mà Đoan phi chưa dám hỏi, Lệnh Viên cũng đã biết rõ.

Chẳng qua nàng ta muốn hỏi Lệnh Viên tại

sao lại không thử giành giật một phen.

Thứ cần giành giật, chính là tiền đồ của

Chiêu Nhi.

Lệnh Viên chỉ thản nhiên cười khẽ.

Ánh mặt trời rực rỡ ẩn sau làn mây trắng,

gió lặng lẽ thổi, đám lá cây phát ra tiếng xào xạo.

Ngày đó, nếu nàng quyết liều một phen thì

chưa chắc đã thua, chỉ là nếu làm thế, Ngọc Trí sẽ không tránh khỏi cái chết,

còn Thế Huyền...

Năm xưa, cả nhà họ Thôi đã sụp đổ trong

cuộc tranh đoạt hoàng quyền, giết chóc vô số nhưng vẫn không khiến Lệnh Viên

cảm thấy đớn đau. Khi đó, trong ấn tượng của Lệnh Viên, nhà họ Thôi chỉ là một thứ gì đó xa xăm mà lạnh lẽo, chẳng liên quan tới nàng. Nhưng giờ đây, Thế

Huyền lại khác, sau khi mẫu hậu qua đời, suốt mấy năm dài đằng đẳng, y chính là người thân duy nhất mà nàng luôn khao khát có được, chẳng lẽ nàng thật sự phải đấu một phen sống chết với y sao?

Cuối cùng, nàng đã lựa chọn im lặng, lựa

chọn yếu đuối để đối phó.

Đúng như Thế Huyền đã nói, trong cục diện

hiện giờ, hoàng tử vẫn chỉ có một, lời dăn dò của Thái hoàng thái hậu cũng chưa

chắc đã không thể thực hiện. Còn nàng có thể bảo toàn thực lực của mình và Thế Huyền, không để đám người của Thụy Vương có cơ hội lợi dụng.

Nàng dùng sự không tiếc của mình để đổi lấy

những điều không nở đó, bây giờ xem ra, vậy cũng đáng rồi.

Ngoài cung Chung Trữ, đây tường vi leo kín

cả bờ tường, lác đác đốm nâu xen giữa một màu xanh biếc, đẹp đẽ vô cùng.

Thế Huyền từ trong đó đi ra, đứng ngắm nhìn

một hồi lâu rồi mới quay người. Không bước lên kiệu, y đuổi hết đám người xung

quanh rồi đi vào một con đường nhỏ quanh co trải đá vụn. Trên đường đi, hoa cỏ xanh rờn, sau khi rẽ qua một lùm cây, đi về phía trước chính là hồ Thái Dịch.

Gió mát thổi qua, trong không khí thoang
thoảng hương hoa, y bắt giác dừng chân, nhắm mắt hưởng thụ cảm giác thư thái
này.

Phía bên cạnh như có tiếng bước chân dồn
dập vang tới, Thế Huyền còn chưa kịp mở mắt, đã có ai đó va thẳng vào người y.
Chiêu Nhi đang chạy nhảy tung tăng mà chẳng
nhìn đường, liền ngã phịch xuống, còn chưa kịp cảm thấy đau đớn, nó đã nhìn rõ
chiếc áo gấm thêu hình rồng bằng chỉ vàng ngay trước mặt. Trong lòng vô cùng
căng thẳng, thằng bé quên cả khóc.

18. Chương 18

Chiêu Nhi ham chơi nên đi lạc nhũ mẫu, chạy
lung tung một hồi, không ngờ lại va phải phụ hoàng.
Từ lúc nó hiểu chuyện đến giờ, đối với nó,
cảm giác phụ hoàng mang lại là sự sợ hãi chứ chẳng phải tình thân, có lẽ, nó
còn chưa hiểu được thế nào là tình phụ tử.
Thế Huyền mở mắt ra, đứa bé trước mặt vẫn đang
ngồi dưới đất, chiếc áo gấm lấm lem. Nó đang mở to cặp mắt ra nhìn y, khóe mắt
ngân ngấn lệ, nơi đáy mắt không giấu được vẻ sợ hãi.
Y đứng ngây người hồi lâu.
Sau đó y khom người, đưa tay ra, rõ ràng
nhìn thấy Chiêu Nhi hơi rụt người lại. Bàn tay y nắm lấy cánh tay nhỏ bé của
Chiêu Nhi, nhẹ nhàng kéo thẳng bé dậy.
Mẫu phi yếu đuối, chưa từng có sức lực thế
này. Đám cung nữ, thái giám cũng không ai dám dùng sức kéo nó. Chỉ có phụ
hoàng...
Một phụ hoàng như vậy, dường như khác hẳn
với trước kia. Chiêu Nhi đỏ bừng hai má, ngẩn ngơ đứng trước mặt Thế Huyền,
buột miệng gọi: “Phụ hoàng!”
Giọng nói của trẻ con thật non nớt, thật
mềm mại, thật dễ nghe biết mấy!
Thế Huyền nhất thời ngây người, một trái
tim dù cứng rắn, lạnh lùng đến mấy, nhưng khi nghe thấy tiếng gọi mềm mại, vui
tai này, hẳn sẽ bị hòa tan. Y chậm rãi ngồi xuống, hai tay đặt lên hai bờ vai
bé bỏng của Chiêu Nhi, cất giọng khàn khàn: “Gọi lại một lần nữa đi!”
“Phụ hoàng!”

Tiếng gọi ấy vừa mềm mại vừa ngọt ngào, dễ
dàng hâm nóng tia lạnh lòng cuối cùng còn sót lại trong trái tim Thế Huyền.
Y nở một nụ cười trong khi bản thân chẳng
hề hay biết.
Một nụ cười thư thái và sáng khoái vô cùng.
Vì Thái hoàng thái hậu, xưa nay Thế Huyền
chưa từng coi Chiêu Nhi là con trai mình, cũng chưa từng nhìn kĩ thằng bé như
hôm nay. Không ngờ chỉ một tiếng gọi: “Phụ hoàng” lại khiến Thế Huyền không thể
nào buông tay.
Trước đây, khi ở trước mặt người khác,
Chiêu Nhi chưa từng gọi y một cách thân thiết như vậy, và y cũng chưa từng tới
gần thằng bé đến thế.
Thì ra, bản thân y không hề căm ghét thằng
bé như trong tưởng tượng.
Ôm Chiêu Nhi vào lòng, y để cơ thể nhỏ bé
ấy áp sát vào lồng ngực. Thế Huyền từng nghĩ, nếu Thôi Thái hậu không phát
điên, hẳn y sẽ không phải một mình cô độc, nhưng giờ đây, khi ôm Chiêu Nhi bé
bỏ trong lòng, trái tim Thế Huyền lại tràn đầy cảm giác thỏa mãn. Đứa bé này
cũng là người thân của y, cũng mang trong mình dòng máu của y.
Giờ đây, hoàng quyền nắm trong tay, cuối
cùng Đại trưởng công chúa cũng chịu lùi một bước. Đến tận lúc này, Thế Huyền
mới thật sự có thể thở phào một hơi, thân xác và tâm hồn chưa bao giờ được nhẹ
nhôm như vậy.
Từng đau đớn, từng căm hận, nhưng có lẽ, có
một số chuyện thật sự có thể buông tay.
Giữa màn đêm tĩnh lặng, một vầng trăng
khuyết treo cao giữa trời.
Dưới bậc thềm bên dãy hành lang, ánh sáng
mật mờ, bóng người mờ lung.
Dương phi mặc bộ đồ màu xanh lá, khuôn mặt
không trang điểm, trên người cũng không mang thứ đồ trang sức nào, hờ hững bước
ra ngoài nghênh giá.
Thiếu đế hơi cau mày, khi xưa y sủng ái
Dương phi hết mực, nàng ta vẫn luôn thích trang điểm điệu đà, phấn son, quần áo
vô cùng xinh đẹp. Vậy mà giờ đây, y không còn thấy nàng ta ăn mặc như vậy,
đường như đã chẳng còn để tâm tới bất cứ thứ gì.

Đôi bàn tay thon bưng chiếc chén ngọc đưa
tới, Dương phi vẫn rất quan tâm cuộc sống thường ngày của y, nhưng trong nụ
cười đã không còn vẻ quyến rũ như ngày trước, còn có vẻ hờ hững, xa lạ.
Y đón lấy, đặt sang một bên, nhẹ nhàng nói:
“Trẫm biết nàng đang trách trẫm.”
Những việc đó, y chưa từng giải thích dù
chỉ nửa câu.
Bức màn sa mỏng tựa như những đám mây nhẹ
nhàng đung đưa, trong ánh nến sáng trưng, nơi đáy mắt Dương phi không có vẻ sợ
hãi, nàng ta chỉ khẽ cúi đầu: “Thần thiếp không dám!”
“Tuyệt Nhi!” Y khẽ thở dài, bất ngờ nắm
chặt bàn tay lạnh giá của Dương phi, trong giọng nói như mang theo sự áy náy.
Trái tim Dương phi như nghẹn lại, hai hàng nước mắt từ khóe mắt trào ra, trong
căn phòng tịch mịch chẳng thể nghe thấy một tiếng khóc lóc nghẹn ngào, tất cả
đã bị nuốt vào trong.
Suốt cuộc đời này, trong lòng Dương phi chỉ
có một mình nam tử đó, sao nàng ta có thể không trách y, không hận y?
Mấy mươi ngày trôi qua trong nháy mắt.
Trong thời gian này, Bùi Vô Song chỉ gửi
cho Lệnh Viên mấy bức thư, trong thư hoàn toàn không nhắc tới chuyện đêm đó.
Tình hình đã tới nước này, dường như y cũng không còn tức giận, lại càng không
hỏi nàng rằng, ở lại là đáng hay không đáng?
Hết tháng Ba, ánh mặt trời bỗng rất, trong
không khí cũng đầy hơi nóng.
Ngoài cửa sổ, cây ngô đồng tươi tốt, từng
phiến lá ánh màu biếc xanh. Trong vườn, trăm hoa đua nở, sắc màu rực rỡ, thực
sự là cảnh đẹp ngắm mãi không chán.
Sắc trời dần ngả về chiều, những ánh dương
còn sót lại hắt lên một góc tường đầy những dải dây leo, đôi ba cánh bướm nhẹ
nhàng bay qua bay lại, đẹp đẽ, vui tươi.
Lệnh Viên quay về từ bờ hồ Thái Dịch, liền
gặp Thế Huyền dưới một lùm cây bên đường.
Mấy cánh hoa anh đào rơi trên bờ vai y càng
làm tôn lên thần thái phi phàm, trác tuyệt của y lúc này.
“Cô cô!” Y nhẹ nhàng cất tiếng, nơi khóe
miệng, đuôi mắt đều thấp thoáng nét ung dung.

Không có giận dữ, cũng không có ngượng
ngùng, dường như chuyện đó chưa từng xảy ra, giữa bọn họ cũng chẳng còn vẻ bằng
mặt mà không bằng lòng như trước, dường như đã có thứ gì đó lặng lẽ đổi thay.

Chỉ là, bên cạnh nàng thiếu mất Ngọc Trí,
còn bên cạnh y lại có thêm một Thẩm Chiêu nghi.

“Xin thỉnh an Đại trưởng công chúa!” Trên
khuôn mặt Ngọc Trí không có nụ cười, nhưng việc hành lễ vẫn rất quy củ, không
có chút bất kính nào.

Anh Tịch không giấu vẻ giận dữ trong đáy
mắt, nhưng lại thấy Lệnh Viên quay người rời đi, thị đành cất bước theo sau.
Anh Tịch nghe thấy Thiếu đế nói khê gì đó,
rồi có tiếng bước chân tiến lại gần.

“Sau khi sẩy thai, sức khỏe của Dương phi
rất yếu, Đoan phi thì xưa nay không có chủ kiến gì, bây giờ sứ giả Nam Việt sắp
tới, trẫm đã giao việc chuẩn bị yến tiệc cho Thẩm Chiêu nghi.”

Lời nói nhẹ nhàng vọng tới, như đang giải
thích, nhưng lại không hề nhắc tới Lệnh Viên.

Nửa canh dương liễu trượt qua giữa lòng bàn
tay, dưới ống tay áo rộng, những bông hoa nhỏ bay lất phất, Lệnh Viên cười,
nói: “Bây giờ, những việc này Hoàng thượng không phải nói với ta làm gì!”

“Cô cô còn giận trẫm sao?” Y không khách
sáo, cất tiếng hỏi.

Lệnh Viên bắt giác mỉm cười: “Đâu có!” Hôm
đó, có cung nữ tận mắt nhìn thấy y và Chiêu Nhi chơi đùa trong ngự hoa viên.

Tuy ở trước mặt người ngoài, y vẫn tỏ ra rất lạnh lùng, nhưng thực lòng, tâm
trạng cũng đã khác trước, đó là điều mà khi buông quyền, Lệnh Viên có nằm mơ
cũng không dám nghĩ đến. Có lẽ, đây có thể tính là một niềm vui bất ngờ chăng?

Nếu y có thể tiếp nhận Chiêu Nhi, thì hoàng
quyền, phản bội... nàng đều có thể chịu đựng.

Ít nhất, đứa bé đáng yêu đó cũng có thể
nhận được tình yêu trọn vẹn của cả cha và mẹ, sẽ không phải trải qua một tuổi
thơ ảm đạm, thê lương.

Y đi theo nàng về tận cung Thịnh Diên, lại
nói muốn vào trong uống chén trà.

Anh Tịch cẩn thận dâng chén ngọc lên cho y,
y không uống, trong cặp mắt thoáng gọn sáng, như nghĩ đến điều gì: “Trời bắt

đầu nóng nóng, sao không thấy cô cô dùng chiếc quạt mà trầm tắng vậy?”

Lệnh Viên mỉm cười đáp: “Ta đã nói với

Hoàng thượng là ta không quen dùng quạt rồi mà.”

“Vậy cô cô thích thứ gì?” Y ngược lên nhìn

nàng, dáng vẻ rất chân thành tha thiết, như thể dù nàng muốn điều gì, y cũng có thể đáp ứng.

Lệnh Viên bắt giắc bật cười, cúi đầu, khẽ

thổi những lá trà bông bênh trong chén, nhấp một ngụm rồi mới nói: “Ta muốn rời cung.”

Hoàng thượng đã trưởng thành, không còn cần

nàng nữa. Trong tương lai, y sẽ có Hoàng hậu, đó mới là chủ nhân thật sự của

lục cung, là mẫu nghi thiên hạ. Còn nàng, sẽ có một ngày phải ra đi, không cần

Bùi Nghị bức ép, nàng sống đến bây giờ, dường như chỉ có chuyện này là bản thân

nàng được tự quyết, không cần nghe theo ý kiến của người khác.

Nắp chén cọ xát vào thành chén, phát ra

những âm thanh chói tai, dường như Thiếu đế giật mình, thu lại nụ cười ung

dung, chỉ thấy vẻ mặt Công chúa có chút đăm chiêu, không để ý đến điều gì.

Thiếu đế đã từng thử khích nàng đi, ép nàng

đi, thậm chí còn thả cho nàng đi, nhưng không ngờ nàng lại tự mình muốn đi.

“Đi đâu?” Giọng nói của Thiếu đế cũng trở

nên xa xăm.

Lệnh Viên vẫn cúi đầu: “Tạm thời ta sẽ đến

ở tại Mặc Lan biệt viện.”

Dường như Thiếu đế vẫn chưa tỉnh táo trở

lại sau khi nghe chuyện này, chỉ ngẩn ngơ lẩm bẩm hai chữ “tạm thời” đó. Một

tiếng “Thế Huyền” uể oải vang lên đã kéo hồn phách Thiếu đế trở về với thân xác,

y khẽ ho một tiếng, đáp: “Được, trẫm sẽ sai người nhanh chóng thu dọn nơi đó.”

Tâm tư xoay chuyển, không ngờ y lại không

có bất cứ lý do nào để giữ nàng lại.

Ba ngày sau, giữa buổi hoàng hôn, bầu trời

chợt đổ mưa rào rích, sắc trời vốn đã mờ lại được phủ thêm một mảng âm u.

Ngày Lệnh Viên rời cung, nghe nói sứ giả

Nam Việt đã tới.

Thay bộ cung trang rườm rà, phiền phức, Đại

trưởng công chúa mặc một bộ đồ gọn nhẹ, không có bất cứ thứ đồ trang sức nào,

thảnh thơi đứng dưới hành lang khiến Vương Đức Hỷ vừa chạy từ bên ngoài vào

nhất thời kinh ngạc. Hấn ngậy ra một lát rồi mới chạy lên phía trước, cười nói:
“Công chúa, Hoàng thượng mời người tối nay cùng tới đài Tiêu Dao.”
Lệnh Viên bắt giác cau mày: “Hoàng thượng không biết hôm nay bản cung sẽ rời cung sao?”
Vương Đức Hỷ thoáng vẻ ngưng ngùng, khẽ cười khan mấy tiếng rồi đáp: “Hoàng thượng nói, Công chúa tới tham gia yến tiệc rồi rời cung cũng chưa muộn. Khi đó sứ giả Nam Việt cũng phải rời cung, Công chúa có thể đi cùng. Công chúa hãy chuẩn bị trước, nô tài còn phải quay về bẩm báo!” Hấn xoay người định đi, nhưng vừa bước chân xuống bậc thềm đá đã bị người phía sau gọi lại: “Vương đại nhân!”
Trên mũ bị phủ thêm một tầng mưa mỏng, Trung thường thị vẫn dừng chân.
Đám cung nữ, thái giám đều quen gọi hấn là “công công”, các triều thần khi khách sáo mới gọi hấn là “Vương đại nhân”, mà phần lớn những người đó là có việc muốn nhờ vả. Chẳng rõ lần này, Đại trưởng công chúa gọi hấn một tiếng: “Vương đại nhân” rốt cuộc là có ý gì?
Vương Đức Hỷ quay người, mưa vẫn lất phất rơi, từ trên trán truyền xuống cảm giác lạnh lạnh. Hấn thấy bên khóe miệng Đại trưởng công chúa xuất hiện một nụ cười hiền hòa. Thần sắc rất thản nhiên, nàng chậm rãi nói: “Phiền Vương đại nhân chuyển lời cho Hoàng thượng, trận mưa này đang lớn dần, nên bản cung không đi.”
Nàng không còn là Công chúa Giám quốc, một buổi yến tiệc cung đình thế này đi cũng không thích hợp, chi bằng không đi.
Anh Tịch cũng muốn rời cung sớm, bèn nói hết điều hơn lẽ thiệt, lý do từ chối tuôn ra không ngớt, giục Trung thường thị hãy mau mau rời đi.
Mặc Lan biệt viện được xây dựng ở ngoại thành, từ xa đã nhìn thấy đèn lồng treo cao, trước cửa phủ có bóng người lặng lẽ đứng chờ.
Đang trong mùa mặc lan nở, tuy trời đang mưa, nhưng hương hoa vẫn lan tỏa khắp nơi, khu vườn ngập sắc xuân. Một thị nữ thấy Lệnh Viên bước lại gần, vội xách đèn lồng chiếu tới. Dưới làn ánh sáng dịu nhẹ, hoa mặc lan thanh diễm, yêu kiều, tỏa hương nồng nàn.
Anh Tịch vô cùng hứng thú, đón lấy ngọn đèn lồng trong tay thị nữ đó, cười nói: “Ra ngoài vẫn tốt hơn, Công chúa nên dọn tới nơi này từ lâu rồi mới phải! Nơi này tốt biết bao, muốn nói thì nói, muốn

cười thì cười, khi rảnh rỗi còn có thể uống trà, ngắm hoa...”

Lệnh Viên cũng cười, nhưng không nói gì.

Nha đầu ngọc nghếch này, thị đầu biết, nàng

đâu còn nơi nào để đi. Phò mã đã đi rồi, Hàm Lăng từ lâu đã không còn là nhà của nàng nữa. Chỗ cung các, nội đình cũng chẳng phải nơi nàng có thể dung thân. Không biết Mặc Lan biệt viện này rốt cuộc có thể ở đến bao giờ?

“Đi thôi!” Nàng nhẹ nhàng cất tiếng.

Trong phòng ngủ, ô cửa sổ trở hoa khép chặt, nhưng đèn đuốc lại thấp sáng trưng.

Ánh đèn lưu ly phản chiếu lên bức tường tinh tế, càng làm hiện rõ mặt đất ẩm ướt.

Trên đài Tiêu Dao đèn đuốc sáng trưng, không có tiếng đàn ca vui vẻ, cũng chẳng có những tiết mục nhảy múa tưng bừng. Tuy đây là buổi tiệc mời sứ giả Nam Việt, nhưng vì còn có lý do khác nên chẳng ai có tâm tư mà hưởng thụ.

Suốt buổi yến tiệc, không thấy Thiếu đế nở một nụ cười, thỉnh thoảng mới nghe Thụy Vương nói đôi câu, không khí có vẻ thâm trầm.

Sau bữa tiệc, Khánh Vương của Nam Việt lại phá lệ vào ngự thư phòng. Nghe đồn rằng đêm đó, đèn trong ngự thư phòng sáng suốt đêm, thực chẳng rõ chỉ có việc để Khang Thái phi khởi hành đến Nam Việt mà có gì khó an bài tới vậy?

Đến tận giờ Dần một khắc mới có xe ngựa từ trong cung chậm rãi chạy ra, đi thẳng về phía Vân Sơn hành cung.

Mưa chưa tạnh, gió chưa ngừng.

Tiếng vó ngựa vang lên trong mưa, lặng lẽ đuổi theo đến bên cạnh xe ngựa.

Rèm xe được nhẹ nhàng vén lên, giữa làn mưa gió, Khánh Vương nhìn rõ nam tử đang ngồi trên lưng ngựa, nước mưa rơi xuống chiếc nón màu trắng bạc. Trong màn đêm u ám, ánh mắt y biến hóa khó lường, nhưng lại khiến Khánh Vương bật cười chế giễu: “Thế tử cố tình tới đây đợi bản vương sao?”

Người đó cũng cất tiếng cười, ghim cương ngựa để đi bên cạnh xe ngựa: “Lần này đã nói trước là đến đón Khang Thái phi, nhưng hình như Vương gia đã ở trong ngự thư phòng của Hoàng đế Bắc Hán lâu quá rồi...”
“Lâu sao?” Khánh Vương chậm rãi cười, nói:

“Bản vương và Hoàng đế Bắc Hán rất hợp nhau, nói chuyện lâu một chút cũng là lẽ thường tình.”

Hắn nói rất nhẹ nhàng, người bên ngoài nghe

thấy chỉ khẽ mỉm cười. Hạt mưa nhỏ xuống mu bàn tay, dần dần truyền tới cảm giác lạnh buốt. Tấm rèm xe hơi ướt vẫn chưa được buông xuống, chiếc xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, Khánh Vương nhìn y với vẻ như cười như không, hờ hững nói tiếp: “Trận mưa này càng lúc càng lớn hơn, từ đây tới hành cung còn một quãng đường rất xa nữa, người vào trong này ngồi đi, vừa hay có thể tán gẫu với bản vương.”

Người đó dường như không nghe thấy lời của

Khánh Vương. Những hạt mưa làm vành nón hạ thấp xuống, ngọn đèn lồng treo trước xe ngựa khẽ đung đưa, ánh sáng lơ mơ chiếu lên khuôn mặt y, bên dưới đôi mày kiếm là cặp mắt sáng đến ghê người.

Khánh Vương không giận, lại mở miệng gọi:

“Doãn Duật!”

Chỉ là một tiếng gọi rất nhẹ nhàng nhưng

lại khiến bàn tay đang cầm cương ngựa hơi dờ ra, y bất giác nghiêng mắt nhìn sang phía Khánh Vương. Khuôn mặt tươi cười thay đổi phức tạp kia đã lọt vào trong mắt y, Doãn Duật là tên chữ của y, rất ít người gọi y như vậy, và y cũng ghét Khánh Vương gọi mình bằng cái tên này. Y không phải người của Khánh Vương, không cần đối phương phải giả bộ khách sáo.

Thấy y không cử động, Khánh Vương cũng

buông tay, rèm xe ngựa nhẹ nhàng được hạ xuống, ngăn cản làn hơi ẩm dày đặc bên ngoài. Khánh Vương vuốt lại chiếc áo bào, tiếng cười khẽ từ trong xe ngựa vọng ra: “Tứ đệ của bản vương đáng tấu xin phụ hoàng cho người cùng đi sứ Bắc Hán, hẳn có ý đồ gì bản vương biết rất rõ, bản vương vẫn luôn cho rằng người là một người thông minh...”

Những lời sau đó, hắn không nói tiếp nữa.

Nam tử

tên Doãn Duật đó nhìn chiếc xe ngựa phía trước, một giọt nước long lanh đọng lại trên mi mắt y, thoáng chớp một cái liền rơi xuống. Y vâng lệnh giám sát Khánh Vương, cuộc nói chuyện trong ngự thư phòng đêm nay thực đã quá rõ ràng, nội dung bên trong dù là ai cũng đều biết rõ.

Trong màn đêm đen như mực, bên khóe miệng y

bỗng xuất hiện nét cười, nửa phần chế giễu, nửa phần hững hờ.

Mặc Lan biệt viện ngào ngạt hương thơm vẫn

đang đắm chìm trong sự tĩnh lặng của buổi sáng sớm, nhưng đám kẻ hầu người hạ đều đã dậy. Bây giờ, người ở nơi này là Đại trưởng công chúa, mọi người tất nhiên phải hầu hạ cẩn thận.

Giấc ngủ này say biết mấy, Lệnh Viên gần như đã quên mất, lần gần đây nhất nàng có thể ngủ say như vậy là từ lúc nào. Khi nàng ngủ dậy, bên ngoài, mặt trời đang chiếu xuống những tia sáng rạng rỡ. Cơn mưa suốt đêm qua đã ngừng rơi, ngay đến hơi ẩm cũng đã tan đi hết. Trên bệ cửa sổ, chiếc bình hoa màu đỏ tía có hoa văn sắc sảo phản chiếu những tia sáng chói mắt, dường như muốn ép hết mùi hương mặc lan thơm ngát trong bình.

Anh Tịch tươi cười bước vào chải tóc, trang điểm cho nàng, giọng nói toát ra vẻ hưng phấn: “Công chúa, cuối cùng người cũng dậy rồi, Bối thiếu gia tới đây đã lâu, cũng uống được mấy chén trà rồi đấy!”

Lệnh Viên ngẩn người, buột miệng hỏi:

“Người đâu?”

“Ở bên ngoài...”

Anh Tịch chưa nói xong đã thấy bóng người xinh đẹp bước ra ngoài cửa. Thị ngẩn ngơ đưa mắt nhìn theo, rồi không kìm được bật cười thành tiếng. Bây giờ thật tốt biết bao, Công chúa nên có một cuộc sống thuộc về mình, chứ không phải nhốt cả tuổi xuân đẹp đẽ trong chốn thâm cung nội viện.

Bước đi giữa làn sương sớm, vừa mới ra đến sân, nàng đã nhìn thấy Bối Vô Song đang đứng ở phía trước. Bên cạnh y là một dòng suối nhỏ đang róc rách chảy, bên bờ suối là một hàng mặc lan uốn lượn quanh co, kiêu sa vươn mình trong nắng.

Y lập tức nhìn thấy nàng, không đợi nàng mở miệng, y đã nói ngay: “Chuyện hôm đó là ta suy nghĩ không chu toàn.”

Ngày hôm đó...

Nếu y không nói, nàng gần như đã quên.

Bao nhiêu chuyện cũ, chỉ là mây khói thoáng qua.

Lệnh Viên khẽ mỉm cười, hỏi: “Sao sư thúc biết ta đã rời cung?”

Y cũng mỉm cười, đáp: “Trên đời không có bí mật nào là tuyệt đối cả.”

Một câu nói nước đôi không rõ ràng, nhưng

Lệnh Viên lại không muốn hỏi thêm nữa. Trước đây, nàng đã phải đề phòng, bày mưu tính kế, nàng cảm thấy như vậy đã đủ lắm rồi, bây giờ đã rời cung, nàng không muốn tính toán điều gì nữa.

Ánh mắt lưu luyến không nỡ rời tầm dung nhan tuyệt mỹ của nữ tử, Bùi Vô Song nhẹ nhàng cất tiếng: “Ta đến Thịnh Kinh đã lâu, vậy mà chưa từng thấy người làm tròn bổn phận của chủ nhà. Hôm nay, hãy đưa ta đi dạo chơi quanh đây, để ta có thể thưởng thức phong thái của chốn kinh thành, được không?”

19. Chương 19

Từ sau lần về kinh vào năm Càn Ninh thứ sáu, Lệnh Viên vẫn chưa từng rời khỏi nơi này, nhưng đối với nàng, Thịnh Kinh vẫn thật xa lạ biết bao.

Đây là vùng đất sinh ra nàng, nhưng lại không phải ngôi nhà nuôi nàng khôn lớn.

Trên con đường rộng rãi, dòng người qua lại vô cùng tấp nập, Anh Tịch đi sát theo sau Lệnh Viên. Ngắm lại thì đây là lần đầu tiên thị đi dạo phố thế này, tất nhiên nhìn thấy thứ gì cũng thích. Lúc thì cầm cây kẹo hình người ngắm nghía, lúc lại nhón cây trâm cài tóc lên xem thử. Vừa quay người, thị lại cầm một cây lược gỗ đào, những nét điêu khắc trên đó sống động như thật, khiến thị thích thú không nỡ rời tay.

Thấy Công chúa và Bùi thiếu gia đã sắp đi xa, thị vội vàng kéo ống tay áo Bùi Nghị, cười hì hì, nói: “Bùi đại ca, huynh có mang theo tiền không? Cho ta mượn một ít mua cây lược.”

Anh Tịch nở nụ cười tươi, hai má lúm đồng tiền trên má lại càng hiện rõ. Cặp mắt thị lấp lánh, nhìn Bùi Nghị với vẻ hết sức mong chờ. Vốn đã quen với cuộc sống trong cung nên khi ra ngoài, thị quên cả mang tiền, bây giờ chỉ có thể dựa vào Bùi Nghị.

Bùi Nghị thì như ngây ra, bị Anh Tịch đẩy nhẹ hai cái mới ngẩn ngơ đưa cho thị một nén bạc.

Anh Tịch hưng phấn quay người lại trả tiền,

Bùi Nghị vẫn lặng lẽ đứng đó, nhìn thị bằng ánh mắt nóng bỏng.

Anh Tịch đâu biết, đêm đó, nếu không có

Thôi Thái hậu, có lẽ chính tay y đã kết liễu thị, sau đó để thị làm người chết thay cho Đại trưởng công chúa. Ánh mắt y vô cùng sâu sắc, bàn tay cầm thanh

trường kiếm bất giác nắm chặt lại.

“Bùi đại ca, sao huynh lại ngậy ra vậy?”

Giọng nói của Anh Tịch vẫn trong trẻo, giòn tan, trong mắt thấp thoáng nét cười.

Ánh mắt Bùi Nghị lặng lẽ dừng trên khuôn

mặt thị một hồi lâu, rồi y đột ngột xoay người, khuôn mặt lạnh như băng.

Anh Tịch vẫn không hay biết, đuổi theo y:

“Lát nữa quay về, ta sẽ trả tiền cho huynh.”

“Không cần!”

“Phải trả chứ! Nếu để Công chúa biết, người

sẽ mắng ta tham vật dầy!” Thị vẫn cười hì hì, nói, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào chiếc lược gỗ đào, càng nhìn càng thích.

“Ta đã nói rồi, không cần!” Y đột nhiên

dừng bước, thân hình quanh năm luyện võ cứng rắn như tường đồng vách sắt, Anh Tịch không chú ý nên va vào, đau đến nhăn nhó mặt mày.

Thị đưa tay ôm đầu, trong lòng kinh ngạc

mãi không thôi. Thị quen biết y không phải mới ngày một, ngày hai, trước giờ chưa từng thấy Bùi Nghị nổi nóng như vậy. Hôm nay, rốt cuộc y bị làm sao, thị chỉ là muốn trả tiền thôi mà, sao lại chộc giận y được chứ?

Cổ kìm nén cơn giận dữ trong lòng, đến bản

thân Bùi Nghị cũng chẳng biết tại sao mình tức giận.

Là áy náy ư? Muốn bù đắp cho thị ư?

Trong lòng y bỗng khẽ cười tự giễu, từ lúc

nào y lại trở nên mềm lòng như vậy? Nha đầu đó vốn không biết chuyện tính mạng thị từng có lúc giống như chỉ mảnh treo chuông.

Gió nổi lên.

Mấy sợi tóc dưới chiếc nón bị gió thổi bay

lất phất, lớp vải sa mỏng cũng không ngừng đung đưa.

Bùi Vô Song ăn mặc như vậy không tránh khỏi

sự chú ý từ những ánh mắt xa lạ. Nữ tử ra đường che mặt không phải việc gì kỳ lạ, nhưng y lại là một nam tử.

Thỉnh thoảng lại có tiếng bàn luận, họ nói

dung mạo y có lẽ đã bị hủy hoại, hoặc trên khuôn mặt có vết bớt xấu xí, còn có người nói, dưới mắt y có nốt ruồi to bằng quả trứng gà... Tóm lại, đó đều là những lời chẳng lấy gì làm dễ nghe.

Lệnh Viên không kìm được bật cười thành

tiếng, còn y vẫn tỏ ra bình tĩnh: “Nhờ vậy mà có thể nhận được nụ cười của mỹ nhân, âu cũng đáng!”

Giọng nói y ung dung, nhàn hạ, còn xen lẫn nét cười.

Lệnh Viên không khỏi ngỡ ngàng, nàng chưa từng thấy y có vẻ không nghiêm túc như thế.

Hai người sánh vai bên nhau, chậm rãi bước về phía trước. Thịnh Kinh ngày nào cũng náo nhiệt, nhưng chưa có khi nào khiến trái tim Bùi Vô Song tĩnh lặng như lúc này.

Dưới ánh nắng nóng rát, người càng ngày càng thưa, tiếng nói cười xung quanh dường như cũng nhỏ dần.

Trên khoảng đất trống phía trước bỗng xuất hiện một nam tử đang đứng lặng lẽ, trên người mặc bộ đồ màu trắng với ống tay áo rộng. Dáng vẻ y rất chăm chú, dường như đang đợi ai đó. Bùi Vô Song bỗng cau mày, dừng bước chân, đột nhiên nắm lấy cổ tay Lệnh Viên, đi vào con hẻm bên cạnh.

Khó khăn lắm Anh Tịch mới đuổi kịp, thấy hai bóng người đó lại sắp biến mất, vội vàng đuổi theo: “Tiểu thư! Bùi thiếu gia!”

Lệnh Viên ngoảnh lại, thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng thị nữ, nàng buột miệng gọi: “Anh Tịch!”

Anh Tịch...

Hai chữ đó bỗng như chảy qua trái tim, nam tử áo trắng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh. Phía đằng xa, bóng người dày đặc, chẳng thể nào nhìn thấy bóng hình trong ký ức.

Y vừa định rời đi thì phía sau chợt có tiếng bước chân vọng lại, sau đó liền nghe người vừa tới cất tiếng: “Thế tử gia, Vương gia mời ngài vào trong.”

Con hẻm sâu hun hút đã hoàn toàn ngăn cách sự huyên náo phía sau lưng, vầng mặt trời rực rỡ dường như sau nháy mắt cũng trở nên ảm đạm.

Cổ tay vẫn bị những ngón tay mảnh khảnh của

Bùi Vô Song nắm lấy, y lại kéo nàng đi sâu vào bên trong con hẻm thêm vài bước.

Lệnh Viên nhất quyết dừng chân, nhìn y chăm chú: “Sư thúc đã nhìn thấy ai vậy?”

Khi đó y quay đầu đi ngay, rõ ràng là muốn né tránh người nào đó.

Y bị bắt phải dừng bước chân, bàn tay đang
nắm tay nàng rớt cuộc cũng buông lỏng, trong giọng nói toát lên một nét cười
dịu dàng: “Ta thì nhìn thấy ai chứ! Chẳng qua là cảm thấy bên ngoài đông người,
lại nóng bức, ở đây mát mẻ hơn.”

Cách một lớp sa mỏng vẫn có thể nhìn thấy
rõ tấm dung nhan tuyệt trần của nữ tử. Bùi Vô Song thấy nàng buông tay áo, bên
khóe miệng ngậm một nét cười, cặp mắt sáng lấp lánh. Nàng chỉ thoáng dừng bước,
rồi nhanh chóng quay người bước ra ngoài.

Đưa cánh tay đang buông thông lên, nhưng
Bùi Vô Song không đuổi theo, chỉ buột miệng gọi: “Kiều Nhi!”

Lệnh Viên hơi ngẩn người, chiếc trâm cài
tóc tinh xảo đã tẩm dưới ánh mặt trời, còn cơ thể nàng vẫn ẩn dưới bóng râm bên
trong con hẻm. Bàn tay trắng nõn vịn vào bức tường xám xịt, cũ kỹ bên cạnh,
nàng lặng lẽ ngoảnh đầu, lại nghe y thở dài, nói: “Là người của Bùi gia, ta chỉ
là không muốn quay về mà thôi.”

Tới lúc đó, Anh Tịch và Bùi Nghị cũng đã
đuổi theo kịp.

“Tiểu thư muốn đi đâu vậy?” Anh Tịch vội
vàng bước tới, hỏi, may mà vừa rồi thị tinh mắt, nếu không e đã không tìm được
Công chúa rồi.

Bùi Nghị vẫn tỏ vẻ nghiêm túc, nhưng không
nói năng gì.

Lệnh Viên khẽ mỉm cười, không trả lời.

Đến khi bước ra đường lớn, trên đường vẫn
rất náo nhiệt. Hai người vẫn vui vẻ trò chuyện, việc xảy ra vừa rồi dường như
không có chút ảnh hưởng nào.

Bước trên thảm cỏ xanh tươi ở ngoại thành,
bỏ lại sau lưng con đường lát đá náo nhiệt, cảm giác nóng bức đã hoàn toàn tan
biến trong làn gió nhẹ nhàng, mát rượi.

Dưới ánh mặt trời nóng rất, thảm cỏ xanh
tươi trải rộng trên mặt đất, vừa giẫm chân lên liền cảm thấy mềm mại như bông,
trong không khí cũng thoang thoảng mùi thơm của cỏ. Xung quanh, những gốc cây
đứng xen kẽ nhau, tỏa những chiếc bóng dài xuống mặt hồ. Giữa những bóng cây,
có thể nhìn thấy làn nước trong veo đang lấp lánh. Mấy chú chim riu rít bay qua
khiến đám cá vừa nổi lên mặt nước sợ hãi, lặn ngay xuống dưới.

Những chiếc lá cây xào xạc hát ca, mùi dậm

gió xuân như có thể thổi thúc những cô gái trong vòng trăm dặm.
Lệnh Viên bắt giác khẽ nở nụ cười. Cảnh sắc
trong cung đúng là rất đẹp, nhưng lại giống như một bức họa lặng lẽ được bày ra
đó, so với bên ngoài, không khỏi thiếu sự vui tươi và sinh động.
Hoa dại mọc khắp nơi như những quầng mây
màu rực rỡ, phủ kín gần nửa ngọn đồi trước mặt.
“Tiểu thư, đó là nơi nào vậy?”
Lên một chỗ cao, Anh Tịch chỉ tay về phía
một tòa cung điện xa hoa ngoạn nhiên hỏi.
Lệnh Viên đưa mắt nhìn chăm chú, ánh dương
chiếu xuống khiến mái ngói lưu ly trở nên rực rỡ sắc màu, giữa một dải ngói
vàng, tường đỏ lại có những đốm xanh điểm xuyết, độ nguy nga của tòa cung điện
đó chỉ thua kém hoàng cung.
Lệnh Viên tuy chưa từng lui tới nhưng cũng
biết nơi này: “Đó là hành cung Vân Sơn.”
Khi còn tại thế, Tiên tổ Hoàng đế đã bắt
đầu cho xây dựng hành cung Vân Sơn, nhưng mãi đến khi phụ hoàng của Lệnh Viên
kế vị nó mới được hoàn thành. Nghe đồn, phía nam hành cung có một dòng suối
nước nóng thiên nhiên, những người thợ đã bỏ bao công sức để biến nó thành một
hồ tắm trong nhà, khiến cái lạnh của mùa đông cũng giảm đi phần nào. Phía tây
của hành cung có một sơn động, vách động quanh năm nhỏ nước, trong động không
có ruồi muỗi hay côn trùng, đông ấm, hè mát, giống như nước giếng, cho nên nơi
đó được đặt tên là “Tĩnh động”.
Bây giờ, Thế Huyền dành nơi đó cho sứ giả
Nam Việt nghỉ chân để thể hiện cái lễ thượng bang của triều đình Bắc Hán.
Lệnh Viên chẳng quan tâm tới việc này, thậm
chí cũng không biết ai đang ở trong đó.
Đạo chơi cả buổi, đến khi trở về thì đã là
giữa trưa. Từ biệt viện đi ra một lúc lâu, Bùi Nghị mới cất tiếng hỏi: “Thiếu
gia đã nhìn thấy ai?”
Bùi Vô Song bước lên xe ngựa, bánh xe lộc
cộc lăn, hồi lâu sau mới nói: “Thế tử của Ký An Vương gia đất Nam Việt.”
“Là y?” Rèm xe bị vén lên, nơi đáy mắt Bùi
Nghị khó giấu vẻ kinh ngạc. Có điều, chỉ trong khoảnh khắc y đã thu lại vẻ kinh
ngạc đó, nôn nóng hỏi: “Y có nhìn thấy thiếu gia không?”
Câu hỏi này khiến Bùi Vô Song cảm thấy yên

tâm, vậy tức là người đó cũng chưa nhìn thấy Bùi Nghị.

Người đó biết Bùi Nghị, nếu hôm nay mà để hẳn nhìn thấy Bùi Vô Song nữa... vậy cục diện thật giống như bát nước hắt đi khó lòng thu lại.

Sứ thần Nam Việt đã tới, vốn dĩ ngày hôm sau họ sẽ khởi hành đưa Khang Thái phi về Nam Việt, nhưng vì Khang Thái phi ngày đêm nhớ con gái mà sinh bệnh, nên việc khởi hành đành tạm hoãn một thời gian. Tuy Khang Thái phi nhất quyết muốn lên đường sớm, nhưng cuối cùng vẫn bị Thiệu đế ngăn lại. Thiệu đế lệnh cho thái y lệnh cố gắng chữa khỏi bệnh cho Khang Thái phi trong thời gian sớm nhất, sau đó mới cho bà khởi hành.

Trong buổi thiết triều ngày hôm sau đã xảy ra một chuyện làm chấn động triều đình...

Dương Ngự thừa cầu thân Đại trưởng công chúa, nhưng bị Thiệu đế kiên quyết cự tuyệt.

Mọi người bắt đầu bàn tán sôi nổi về việc Dương Ngự thừa đã mất mặt trước bá quan văn võ thế nào, rồi chuyện của Tứ Công chúa ngày trước cũng được nhắc lại. Lúc này, bọn họ mới giật mình hiểu ra, chẳng trách Dương Ngự thừa lại không chấp nhận Tứ Công chúa, thì ra trong lòng y có tâm tư như vậy. Chỉ là y đã tính sai một nước, nếu sớm biết như vậy, lúc trước nên vui vẻ cưới Công chúa Vĩnh Huy, thì lúc này ít ra cũng đã là một Phò mã gia đường đường chính chính, là em rể của Hoàng thượng. Giờ đây, Đại trưởng công chúa tuy đã thất thế, nhưng vẫn là cái gai trong mắt Hoàng thượng, hành động này của Dương Ngự thừa há chẳng phải tự làm mình mất mặt ư?

Lệnh Viên buông xõa mái tóc dài óng ả, ngồi thảnh thơi trên ngai đình bên cạnh cây cầu. Tin tức đã truyền vào Mặc Lan biệt viện, trái tim Lệnh Viên giống như bị kim đâm, nhìn Trương Thạch với vẻ không thể tin nổi.

Thần thái cũng đầy kinh ngạc của Trương Thạch đã nói với nàng, tin tức hoàn toàn chính xác.

Anh Tịch đặt ấm trà trong tay lên chiếc bàn đá lạnh băng, bực bội nói: “Dương đại nhân làm thế này rốt cuộc là có ý đồ gì chứ? Lúc trước Công chúa nói muốn lấy y, y đã cự tuyệt với lý do đàn hoàng biết mấy, thì ra sự thực cũng không hẳn là như vậy!”

“Anh Tịch!”

Lệnh Viên khẽ quát một tiếng. Từ ngày rời khỏi hoàng cung, nha đầu này ăn nói càng ngày càng không biết giữ ý.

Trương Thạch tỏ vẻ thận trọng, một lát sau mới nói tiếp: “Công chúa có muốn đến Dương phủ bây giờ không?”

Đi hỏi y rằng tại sao ư?

Lệnh Viên vẫn nắm chặt cành dương liễu trong tay, nở nụ cười gượng gạo: “Không đi!”

Dương Ngự thừa là người chín chắn, xưa nay làm việc luôn có chừng mực, nàng không cần phải đi, cứ ở đây chờ đợi, chắc chắn y sẽ đến giải thích với nàng.

Suốt buổi chiều, Lệnh Viên ngồi lặng lẽ trong ngôi đình, ngắm hoa, cho cá ăn, đọc sách...

Thời gian thanh nhàn thường trôi qua rất nhanh, bóng hoàng hôn dần kéo tới, mấy tia nắng cuối cùng còn sót lại chiếu lên mái ngói lưu ly, tỏa ra những quang sáng lung linh, rực rỡ. Mặt hồ lăn tăn gợn sóng, làn nước tắm dưới ánh tà dương, khiến một mảng màu xanh biếc càng trở nên đẹp đẽ muôn phần.

Tiếng bước chân khẽ vang lên, bước qua những bậc thềm đá, chậm rãi tiến đến gần người đang ngồi trong đình.

Lệnh Viên đặt cuốn sách trong tay xuống, quay người. Người trước mặt vận một chiếc áo dài màu ngà, đầu đội mũ vàng, lưng đeo đai ngọc, miệng nở nụ cười ung dung, chậm rãi đi tới giữa những ánh tà dương dịu nhẹ.

Khi Lệnh Viên còn đang ngẩn người, y đã cất bước vào ngôi đình, rồi không khách sáo phất tay áo, ngồi xuống trước mặt nàng, rồi ngẩng lên, mỉm cười nói: “Trà cũng đã pha sẵn, chẳng lẽ cô cô biết trộm sẽ tới đây?”

Trên chiếc bàn đá có đủ cả ấm trà, chén trà, nắp ấm còn chưa được mở nhưng không ngăn được mùi trà vương vất, thấm vào lòng người.

Nhưng người nàng đợi không phải là y.

Đợi suốt một ngày, không ngờ cuối cùng người đến lại không phải Dương Ngự thừa, mà là Thế Huyền.

Lệnh Viên chậm rãi rót trà cho y, đưa mắt nhìn quanh mà không thấy Trung thường thị, dường như chỉ có một mình y tới Mặc Lan biệt viện này. Nhưng điều nàng muốn hỏi không phải chuyện này, hai bờ môi mấp máy, còn chưa kịp nói gì thì Thế Huyền đã lên tiếng: “Cô cô không cần đợi y nữa, lúc này e là Dương Ngự thừa còn đang quỳ bên ngoài ngự thư phòng.”

Giọng Thế Huyền hờ hững, nhanh chóng tan đi giữa làn không khí có chút giá lạnh. Thì ra y cũng biết người mà Lệnh Viên chờ là Dương Ngự thừa.

Một làn gió thổi tới khiến mái tóc tung bay, Lệnh Viên đưa tay vén những sợi tóc rối bên má ra sau tai, sau đó mới ngồi xuống đối diện với Thế Huyền, cầm chén trà đưa lên miệng, khẽ nhấp, rồi nở nụ cười thản nhiên: “Xem ra Hoàng thượng đến đây là để giải thích thay Dương đại nhân rồi?”

Ngày đó, nàng nói muốn rời cung, sau đó không bước chân tới điện Tuyên Thất thêm lần nào. Về sau y mời nàng tới đài Tiêu Dao, nhưng nàng không tới, nghe nói y có vẻ không vui, Lệnh Viên cũng chỉ cho rằng, vì đêm đó phía Nam Việt mang tới tin tức chẳng lành, chứ không suy nghĩ về điều gì khác. Hôm nay gặp mặt, dường như y đã thực sự quên mất sự không vui khi đó, lần này đến chỉ vì chuyện của ngày hôm nay.

Những sợi tua bên dưới mũ lông lấy khẽ lay động, chạm vào mép chiếc bàn đá, y đưa tay giữ, sau đó đặt chén trà xuống bàn, cặp mắt lấp lánh. Ánh tà dương đã nhạt màu, chẳng còn sót lại chút hơi ấm, mặt hồ gợn sóng, tạo thành một khung cảnh đẹp đẽ vô chùng. Nhưng Thế Huyền không có tâm trạng để ý tới cảnh hoàng hôn đẹp đẽ ấy, mấy ngón tay thon dài, mảnh khảnh gõ nhẹ xuống mặt bàn, hờ hững nói: “Khi Thái tổ Hoàng đế còn tại thế, Nam Việt và Bắc Hán ta thường nổi can qua, chốn biên cương, lòng người luôn thấp thỏm. Phụ hoàng kế vị, đưa Công chúa Hân Huy đi hòa thân, lúc ấy, quan hệ giữa hai nước mới phần nào bớt căng thẳng, hình thành mối bang giao hữu hảo hơn mười năm nay. Hoàng đế Nam Việt vô cùng sùng ái Nhị hoàng tử, đó cũng là cái phúc của lê dân trăm họ.”

Nói đến đây, y đột nhiên dừng lại.

Nhưng người thông minh như Lệnh Viên, lẽ nào lại không hiểu được ẩn ý trong từng câu chữ ấy.

Lần này, sứ thần Nam Việt lên phương Bắc, bề ngoài là để đón Khang Thái phi tới đoàn tụ với Công chúa Hân Huy, nhưng thực ra bên trong còn có thâm ý khác. Lỡ như Công chúa Hân Huy không qua khỏi, Nam Việt sẽ cần một nút thắt khác để có thể giúp hai nước duy trì mối quan hệ hữu hảo hiện giờ. Tiên đế sinh được tất cả chín công chúa, đến bây giờ đã có sáu vị xuất giá, một vị chết yếu, một vị tự vẫn, chỉ còn Công chúa Du Huy thì tuổi hạc còn nhỏ, không thể đảm đương nhiệm vụ nặng nề này. Còn đương kim Hoàng thượng thì cũng không có con gái...

Nghĩ đến đây, Lệnh Viên chăm chú đưa mắt nhìn y: “Hoàng đế Nam Việt muốn ta đi hòa thân sao?”

“Dương Ngự thừa nôn nóng cầu thân cô cô ngay trên điện Kim Loan, mục đích chính là để ngăn cản những lời Khánh Vương Nam Việt sắp nói.” Trong thời gian thiết triều, Khánh Vương đã tới ngự thư phòng chờ Thế Huyền, những lời nói mơ hồ được nhắc tới trong buổi tối hôm đó, đến bây giờ cũng sắp được chính thức nói ra. Nếu ở trên triều không có cách, khi tan triều hẳn sẽ không còn kịp nữa. Trong lòng Dương Ngự thừa biết rất rõ, lại sợ Hoàng thượng không tiện cự tuyệt trước mặt sứ thần Nam Việt, trong lúc hết cách đành dùng đến hạ sách này. Cặp mắt Thế Huyền sáng lấp lánh, nhìn rõ từng thần thái, cử chỉ của Lệnh Viên, bên khóe miệng thấp thoáng nét cười giễu cợt, bỗng y nói tiếp: “Nhưng lại không phải muốn cô cô lấy Hoàng đế Nam Việt.” Câu nói này cuối cùng cũng khiến Lệnh Viên

thầm kinh ngạc. Trà từ trong chén sánh ra, bắn lên mu bàn tay và đầu ngón tay nàng. Nàng đặt chén trà xuống, thần sắc đầy nghi hoặc: “Vậy thì là ai?”

“Con trai thứ hai của Hoàng đế Nam Việt, Khánh Vương.” Những lời nói hờ hững của Thế Huyền vừa dứt, sắc mặt Lệnh Viên cũng thay đổi hẳn.

Quả là không ngờ được, thì ra Khánh Vương muốn cầu thân Lệnh Viên cho chính hẳn. Hẳn chỉ là một gã vương gia, vậy mà lại muốn cưới Đại trưởng công chúa của Bắc Hán, thực là không xứng. Có điều, hiện giờ Hoàng đế Nam Việt còn chưa lập thái tử, các vị vương gia đều như hổ đói rình mồi, vị Khánh Vương này dường như cũng là người con được Hoàng đế Nam Việt thương yêu nhất, cho nên mới được ủy thác nhiệm vụ nặng nề. Lần này, hẳn dám lên tiếng cầu thân, dũng khí thực sự rất đáng khen, ngày sau, nếu hẳn giành được ngôi thái tử, thì cũng là xứng đôi với Đại trưởng công chúa của Bắc Hán.

Trên khuôn mặt nghiêm túc của Lệnh Viên bỗng xuất hiện một nụ cười, nàng cất tiếng: “Xem ra Hoàng đế Nam Việt không hay biết chuyện này?”

Trước đó, nàng đã nghĩ người phải đi hòa thân sẽ là mình, cũng đã nghĩ đến chuyện lần này sứ thần Nam Việt đến đây còn có ý đồ khác, nhưng không ngờ lại phức tạp và rắc rối như thế này.

Bề ngoài, Khánh Vương chỉ là phụng chỉ lên phương Bắc đón Khang Thái phi đi Nam Việt, để bà và Công chúa Hân Huy được đoàn tụ. Nhưng bên trong hẳn còn ngầm cầu thân Đại trưởng công chúa Bắc Hán, lặng lẽ lôi kéo một đồng minh, làm chỗ dựa cho việc tranh đoạt ngai vàng sau này.

Nụ cười nhạt của Thế Huyền đã chứng thực điều Lệnh Viên đang suy nghĩ. Khánh Vương dù được Hoàng đế Nam Việt yêu quý đến mấy cũng không thể không tự chuẩn bị cho mình. Dù sao đi nữa, lời kéo được một đồng minh tốt cũng là điều vô cùng quan trọng.

20. Chương 20

“Vậy hân đã hứa hẹn cho Hoàng thượng những lợi ích gì?”

Cầu thân không phải việc có thể dễ dàng mở miệng, mà kẻ đó còn là Vương gia Nam Việt, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể khiến hai nước bất hòa. Có điều, đã định làm đồng minh, điều cần làm đầu tiên tất nhiên là phải thể hiện thành ý.

Thế Huyền nhìn nàng hồi lâu, mỉm cười, nói:

“Bây giờ cô cô đã không hỏi đến chính sự nữa rồi, điều kiện mà Khánh Vương hứa với trẫm, cô cô thật sự muốn nghe ư?”

Những lời nói của Hoàng thượng, ý đang nhắc

nhở Lệnh Viên đã vượt quá quyền hạn. Chuyện của Dương phi đã qua lâu như vậy, quan hệ giữa nàng và y cũng dần trở lại như xưa, nhưng một khi Lệnh Viên chạm đến sợi dây nhạy cảm nhất nơi đáy lòng y, y vẫn sẽ trở nên sắc bén như thú dữ, toàn thân xù lên đầy những chiếc gai nhọn.

Nàng không hề tỏ ra sợ hãi, ánh mắt sáng

quắc nhìn y đăm đăm, chậm rãi nói: “Đúng là ta không hỏi chính sự, nhưng chuyện này tuy là chính sự, nhưng cũng là việc riêng của ta. Người ta thường nói, hôn nhân đại sự phải do cha mẹ làm chủ và có người mai mối, nhưng giờ đây, phụ hoàng, mẫu hậu ta đều đã qua đời, trong triều đình, Hoàng thượng có thể dùng thân phận Hoàng đế để quyết định việc đi hay ở của ta, nhưng ở bên ngoài thì không thể. Không còn là Công chúa Giám quốc nữa, nhưng ta vẫn là cô cô của Hoàng thượng, chẳng lẽ, ngay đến việc riêng của mình ta cũng không thể hỏi sao?”

Y tỏ ra vô cùng nghiêm túc nghe nàng nói

hết, rồi chợt bật cười: “Trẫm chẳng qua chỉ tiện miệng nói vậy, không ngờ lại khiến cô cô phải lôi ra nhiều lý lẽ như thế, thành ra bây giờ trẫm có không muốn nói cũng không được nữa rồi.”

Cảm giác ngọt ngào đã tan biến sau nháy

mắt, Lệnh Viên nhìn Thế Huyền bằng vẻ mặt không thể tin nổi. Nàng vốn cho rằng, muốn y nói ra chắc phải tốn rất nhiều công sức để thuyết phục, thực chẳng ngờ,

thì ra y vốn không định giấu giếm nàng ư? Sự ngạc nhiên chỉ thoáng qua rồi lập tức bị nàng giấu mất, hiện giờ, y nắm đại quyền trong tay, còn nàng chỉ là một công chúa sắp bị gả tới Nam Việt, y chẳng cần ra sức đề phòng. Y là người thông minh, sáng suốt, có lý nào lại chịu bỏ tâm tư và sức lực chỉ để tính toán với một người sắp bị gả đi như nàng.

Y vốn không để tâm tới vẻ mặt đang liên tục

thay đổi của Lệnh Viên, trong giọng nói mang theo nét cười: “Hôm nay trẫm cũng mới biết, vì vị trí đó, không ngờ hẳn lại có thể khẳng khái với trẫm đến mức này. Hẳn đã đưa ra ba điều kiện, quả thực là rất đáng để suy nghĩ. Thứ nhất, cố gắng nghĩ cách để gỡ muội muội của hẳn là Tĩnh Công chúa tới Bắc Hán. Thứ hai, xuất binh giúp trẫm dẹp yên sự quấy rối của lũ man di vùng Tây Bắc. Thứ ba, giúp trẫm ngăn chặn phe phái của Thụy Vương.”

Còn một điều quan trọng khác, đó là Khánh

Vương sẽ đưa Lệnh Viên – người mà Thế Huyền kiêng dè nhất – về Nam Việt.

Nàng cúi gằm mặt, buồn bã nghĩ về điều này.

Sau khi rời cung, nàng cũng từng suy nghĩ

về cuộc sống của mình sau này, nghĩ mãi, cuối cùng cũng chỉ là một mảng trống rỗng.

Bây giờ, xem ra Thế Huyền đã thay nàng an

bài tất cả, đó là gả nàng đến Nam Việt, yên phận làm một Khánh Vương phi, trong tương lai có lẽ sẽ là Hoàng Thái tử phi, thậm chí là Hoàng hậu...

Bây giờ, Thế Huyền vừa mới nắm hoàng quyền,

quả thực cũng cần một đồng minh để củng cố quyền lực.

Năm xưa, bị gả cho Thẩm Ngọc Tri là điều mà

nàng không thể lựa chọn, bây giờ xem ra nàng cũng chẳng có quyền lựa chọn nữa rồi.

Cảm giác lạnh lẽo từ đầu ngón tay lan ra

khắp cơ thể, nàng cúi đầu nhưng lại khó có thể khóc thành tiếng.

Giọng nói trong trẻo của Thế Huyền lại vang

đến, rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn có thể nghe thấy nét cười bên trong: “Nhưng trẫm đã từ chối rồi!”

Cơ thể Lệnh Viên bắt giác run lên, mái tóc

đen nhánh quần quanh đầu ngón tay bị đứt vài sợi, nhưng nàng không hề cảm

thấy đau. Nàng bỗng ngước mắt, chăm chú nhìn y, hồi lâu sau mới hoang mang hỏi:

“Tại sao?”

“Mà tại sao phải cự tuyệt Dương Ngự thừa?”

Nàng vội vàng bổ sung thêm một câu, trong sự mừng rỡ còn mang theo chút hoảng loạn. Thiếu đế kiên quyết cự tuyệt lời cầu thân của Dương Ngự thừa, nàng vốn cho rằng để chuẩn bị tiếp nhận đề nghị của Khánh Vương.

Nhưng không phải, cả hai đều không phải.

Đôi mắt nàng chăm chú nhìn Thế Huyền vẻ đầy nghi hoặc. Nụ cười của y thuần khiết như làn gió, lại vương vất tựa sương mù, còn mang theo chút chân thành, nhưng nhất thời lại khiến nàng cảm thấy mơ hồ, không thể nhìn thấu.

Y chợt vuốt áo đứng dậy, tiện tay cầm một miếng bánh trên bàn, tựa người vào cây cột treo hoa trên hành lang cho cá ăn. Lũ cá tranh nhau ngoi lên đón mồi khiến những hạt nước bắn tung tóe. Y lại cười, nói: “Chẳng lẽ trẫm đã hiểu lầm, thì ra cô cô cũng bằng lòng lấy Dương Ngự thừa ư?” Y dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Y quả là một người cố chấp, đã bị trẫm kiên quyết cự tuyệt trên điện, vậy mà còn đi theo tới tận ngự thư phòng, lại cầu thân thêm lần nữa ngay trước mặt Khánh Vương. Trẫm vẫn không đồng ý, thế là y liền quỳ ở đó không chịu đứng dậy.”

Y nói mãi, bỗng bật cười thành tiếng. Những miếng bánh vụn từ những kẽ ngón tay y rơi lả tả xuống mặt hồ, chỉ một lát sau đã bị lũ cá ăn sạch. Y phủi sạch đôi tay, ngồi luôn xuống hàng lan can hướng ra mặt hồ, nở nụ cười tươi nhìn Lệnh Viên: “Việc này khiến trẫm nhớ lại ngày đó, cô cô tới điện Tuyên Thất nói với trẫm rằng, cô cô muốn lấy y. Hai người đều cho rằng trẫm dễ bị bắt nạt, chỉ cần ép một chút là sẽ thỏa hiệp hay sao?”

Cặp mắt đen láy sáng lấp lánh, y cười như một đứa trẻ.

Lệnh Viên bất giác cũng bật cười, nàng thực muốn hỏi, y rốt cuộc có chỗ nào dễ bị bắt nạt. Vừa hé miệng, nhưng nàng lại nói sang chuyện khác: “Điều kiện của Khánh Vương tốt như thế, tại sao Hoàng thượng không đồng ý?”

Thế Huyền đáp: “Nếu cô cô bằng lòng, tất nhiên trẫm có thể đồng ý với hần, như thế thì mọi người đều vui.”

Hay cho câu mọi người đều vui! Năm xưa, mẫu hậu muốn gả nàng cho Thẩm Ngọc Trì, tuy nàng không bằng lòng nhưng ít nhất, cuộc hôn nhân đó cũng không phải là giao dịch. Còn Khánh Vương... Nàng thực sự không muốn.

Ánh chiều tà yếu ớt từ lúc nào đã tan hết,

đền lồng được thấp khắp nơi, Anh Tịch bước tới, nhỏ giọng hỏi Hoàng thượng có ở lại dùng bữa hay không. Lệnh Viên còn chưa lên tiếng đã thấy y đứng dậy, cười nói: “Trẫm sẽ về cung dùng bữa, trong ngự thư phòng còn mấy bản tấu chương chưa xem.”

Nàng cũng đứng dậy, điềm đậm nói: “Cũng đến lúc bảo Dương Ngự thừa về phủ rồi.” Trong lòng Thế Huyền đã có quyết định, vậy mà còn muốn Dương Ngự thừa cho rằng y sẽ đồng ý lời cầu thân của Khánh Vương, khiến Dương Ngự thừa phải quỳ trước ngự thư phòng lâu như vậy.

Y khẽ vuốt lại ống tay áo, mặt vẫn tươi cười: “Vừa hay có thể thử thách mối chân tình của y, biết đâu cô cô sẽ thay đổi thái độ, bị y làm cho cảm động!”

“Nói xằng bậy!” Nàng khẽ mắng một tiếng, y cũng không giận.

Ngôi đình được xây dựng ngay sát mặt hồ, nơi này có một con đường nhỏ lát đá cuội dẫn thẳng tới dãy hành lang và vườn hoa. Khi Lệnh Viên bước xuống bậc thềm đá, có lẽ vì trên những viên đá cuội đã phủ sương đêm, nhất thời không cẩn thận trượt ngã.

Anh Tịch không khỏi ngậy người, chỉ biết trơ mắt nhìn Hoàng thượng trong lúc vội vã quay người đỡ Công chúa, dường như có một lực mạnh đẩy y về phía sau. Khi thị tĩnh táo trở lại, chỉ thấy nước hồ bắn lên tung tóe, còn Công chúa thì hoang mang, không ngừng gọi: “Thế Huyền!” Hoàng thượng ngã xuống nước, cả Mặc Lan biệt viện trở nên hỗn loạn.

Đám người hầu trong biệt viện đều vội vã chạy tới, các ngự tiền thị vệ vốn chờ bên ngoài cũng xông vào rồi nhảy xuống nước. Thiếu để được đỡ lên bờ, không khí ban đêm còn khá lạnh, y lại bị ngâm dưới nước. Trong biệt viện không có quần áo của nam nhân cho y thay, còn nếu là đồ của thái giám... chắc chắn y sẽ không chịu mặc.

Lệnh Viên khoác lên người Thế Huyền một chiếc áo lông, rồi vội vàng dẫn dò người dưới đưa y về cung.

Lặng lẽ nhìn đoàn ngự giá rời đi, hồi lâu sau Anh Tịch mới tỉnh táo trở lại, thấy xung quanh không còn ai mới lấy hết can đảm, hỏi: “Thật sự là Công chúa đẩy Hoàng thượng xuống hồ sao?” Thời gian trước đó, Hoàng thượng đối xử với Công chúa như vậy, trừng phạt thế này là nường nhẹ cho y lắm rồi.

Lệnh Viên không khỏi giật mình, đưa mắt

liếc nhìn Anh Tịch, vừa rồi nàng còn tưởng mình cả nghĩ, không ngờ Anh Tịch cũng nhìn ra. Nàng xoay người đi vào trong, thấp giọng nói: “Bản cung không đầy Hoàng thượng, là Hoàng thượng tự ngã xuống đó thôi.”

Tâm tư Thế Huyền xưa nay luôn giảo hoạt, lần này không biết lại đang có ý đồ gì.

Mấy gã thái giám dẫn theo một hàng thái y, y nữ vội vã đi qua trước mặt, Dương Ngự thừa nhìn thấy, không kìm được thoáng cau mày. Lại có tiếng bước chân vọng lại, y hoảng hốt ngoảnh đầu, thì ra là Trung thường thị đang vội vàng chạy tới. Hắn nhìn thấy Dương Ngự thừa thì cũng hơi ngẩn người, dường như đến tận bây giờ mới nhớ ra tại sao Dương Ngự thừa lại quỳ ở nơi này.

Vương Đức Hỷ vén vạt áo bước lên phía trước, nôn nóng nói: “Đại nhân còn quỳ ở đây làm gì? Đề nghị của Khánh Vương, Hoàng thượng không đồng ý.”

“Thật sao?” Quỳ suốt một ngày trời, hai đầu gối đã đau đến tê dại, tới lúc này, Dương Ngự thừa dường như mới khôi phục lại cảm giác. “Vậy...”

“Đại nhân hãy về đi, chuyện của đại nhân, Hoàng thượng cũng sẽ không đồng ý đâu.” Nói xong, lão cũng không nán lại thêm nữa mà đi thẳng vào ngự thư phòng, dường như muốn tìm thứ gì đó.

Dương Ngự thừa ngẩn ngơ một lát, rồi bỗng bật cười thành tiếng. Chuyện của y, Hoàng thượng có đồng ý hay không không quan trọng, chỉ cần Hoàng thượng không đồng ý đề nghị của Nam Việt là được rồi! Trung thường thị lại vội vàng rời khỏi đó.

Trên đường rời cung, y loáng thoáng nghe nói Hoàng thượng bị ốm, bèn dừng chân nhìn về phía điện Tuyên Thất. Giữa lớp lớp tường vách nguy nga, y chỉ nhìn thấy phía đó tập trung rất nhiều ánh đèn, giữa màn đêm tịch mịch, không có chút huyền ảo nào.

Ngày hôm sau, Hoàng thượng không thiết triều, thái y vẫn đứng chờ bên ngoài điện Tuyên Thất. Đầu tiên có mấy vị phi tần lần lượt vào hầu hạ, cuối cùng chỉ còn lại Thẩm Chiêu nghi ở bên trong. Buổi chiều, Thiếu đế uống thuốc xong liền đi nghỉ, bảo Thẩm Chiêu nghi hãy về cung Tĩnh Khang.

Nằm giữa Thịnh Kinh phồn hoa, lầu Thái Quỳnh lúc nào cũng náo nhiệt, rất nhiều người đến ăn uống ở đại sảnh phía dưới, người ăn cơm trong phòng riêng ở trên lầu cũng không ít.

Phía ngoài cửa có một chiếc xe ngựa đi tới,
người vừa bước từ trên xe ngựa xuống mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như sao, trên
người mặc một chiếc áo gấm rộng, bên hông đeo một miếng ngọc bội được chạm khắc
tinh tế.

Tiêu ma ma vội vàng bỏ lại vị khách bên
cạnh, lê tấm thân đầy đặn tới nghênh đón, các nữ tử xung quanh cũng có cảm giác
ngghet thở. Thực chẳng rõ hôm nay là ngày đẹp gì mà lúc này đã xuất hiện một vị
công tử khiến người ta ngỡ là thần tiên giáng trần rồi, vậy mà bây giờ lại có
thêm một vị nữa tới...

Tiêu ma ma nở một nụ cười rạng rỡ, bà ta
cũng chẳng thể nói rõ, trong hai người này, ai kém hơn ai.

Hai người họ, một có dáng vẻ oai hùng, mỗi
cái đưa mày, liếc mắt đều mang theo khí thế oai hùng,凛冽, trên người mặc
chiếc áo bào trắng với ống tay rộng, nhưng không làm mất đi vẻ tự nhiên, phóng
khoáng. Còn người trước mặt đây... ngay cả nữ tử cũng phải ghen tị.

Cửa phòng trên lầu hai được mở ra, các nữ
tử bên ngoài đều sinh lòng đổ kỵ, hai vị công tử này vừa đến đã chọn hai nàng
đẹp nhất của lầu Thái Quỳnh – Oanh Ca, Yến Vũ.

Yên hồng lộ lục hiệu phong hương, yến vũ
oanh đề xuân nhật trường.[1]

[1] Hai câu thơ: Yên hồng lục hiệu phong
hương, yến vũ oanh đề xuân nhật trường nằm trong bài Cầm bị đình của Tô Thức,
còn thành ngữ “Oanh ca yến vũ” có nguồn gốc từ chính hai câu thơ này. (Chú
thích của tác giả – TG)

“Ma ma, tên hay lắm!” Thu cây quạt trong
tay lại, vị công tử tuấn tú trước mặt cất tiếng khen. Tiêu ma ma mừng ra mặt,
vội vàng đóng cửa lại giúp y: “Công tử cứ từ từ vui chơi, ma ma xin phép không
quấy rầy nữa.”

Cửa phòng được khép lại, trong phòng ngát
hương thơm, bức rèm châu khẽ lay động. Phía sau bức màn sa mỏng màu đỏ thẫm,
bên bàn thấp thoáng một bóng người, y không dừng bước, vén rèm đi vào. Trên
chiếc giường sang trọng, hai nữ tử với dung nhan kiều diễm đang gối đầu trên
chiếc gối uyên ương, tựa như đã ngủ say. Y khẽ ho hai tiếng, nở nụ cười yên
tâm: “Thủ đoạn cũng được lắm!”

Nam tử

đang ngồi cạnh bàn đã đứng dậy, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào người vừa

tới, cũng nở nụ cười: “Doãn Duật chờ Bệ hạ từ lâu lắm rồi!”

Đặt chiếc quạt xếp trong tay lên bàn, Thế

Huyền vuốt áo ngồi xuống. Trong chén đã được rót đầy rượu ngon, hương thơm ngào ngạt. Đầu ngón tay Thế Huyền lướt nhẹ trên mép chén, ung dung nói: “Khánh Vương đã tới nói chuyện với trẫm hai lần rồi, sự nhẫn nại của người cũng tốt thật.”

Doãn Duật vuốt lại tay áo, cũng ngồi xuống.

Ánh mắt y hiện vẻ sâu sắc, bên khóe miệng thoáng hiện một nét cười tao nhã: “Dù vội cũng chẳng ích gì, huống chi, Bệ hạ đâu có đáp ứng điều kiện của hần.” Y nâng chén rượu lên trước, một hơi uống cạn thể hiện sự tôn trọng.

“Điều kiện mà hần đưa ra cho trẫm đều là thượng đẳng.” Thế Huyền cất giọng hồ hững, uống rượu mạnh, y không kìm được đưa ống tay áo rộng lên che miệng, khê ho mấy tiếng, lại hỏi: “Dận Vương vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe.” Hần đứng dậy, rót rượu cho Thế

Huyền. “Nếu không ta cũng không yên tâm mà ngồi ở đây.”

Thế Huyền khê nở nụ cười: “Người một mình rời khỏi hành cung, không khiến Khánh Vương hoài nghi sao?”

“Ta nói là đi tìm người.” Hần tự rót cho mình một chén rồi uống cạn, lại cầm bình rượu lên rót tiếp.

Thế Huyền cười,

nói: “Trẫm thực rất ngạc nhiên, ở Thịnh Kinh này, người còn có người quen nào khác sao?”

Rượu ngon trong

chén hơi sóng sánh, ánh nền đỏ hồng khê đung đưa, đôi lần ánh sáng ôn hòa phản chiếu lên khuôn mặt sắc cạnh oai phong của Doãn Duật, y có chút thần thờ: “...

Cũng coi như có một người.” Y cũng chẳng rõ tại sao nàng lại tới Thịnh Kinh, ngày đó, ở bên ngoài khách điểm Vân Lai, rõ ràng y đã nghe thấy tên nàng, nhưng lại không tìm thấy người. Doãn Duật có chút thảng thốt, chẳng lẽ y đã nằm mơ.

Lại uống thêm một chén, y chuyển chủ đề: “Bệ hạ không ngại dùng chiêu trộm rồng tráo phượng để rời cung, có thể thấy người bên cạnh cũng chẳng được an toàn.”

Những dải tua

dưới mũ hơi lay động, Thế Huyền nở một nụ cười dừng dừng, cất giọng hồ hững:

“Ai có thể ngờ được người lại hẹn trẫm tới một nơi như thế này.” Hẹn gặp tại chốn lầu xanh lớn nhất Thịnh Kinh, thực không hiểu sao y lại nghĩ ra được chủ ý này.

Y cười híp đôi

mắt, đặc chí nói: “Cổ nhân có câu, bậc đại ẩn ẩn mình nơi phố chợ. Nếu Khánh Vương không yên tâm về ta, phái người bám theo đến đây chắc cũng yên tâm rồi. Cho dù hẳn biết ta đang ở đây, nhưng làm sao ngờ được Bệ hạ cũng đến nơi này!”

Nhân dịp Hoàng

thượng phái Khánh Vương đi sứ Bắc Hán, Dận Vương liền tiến cử Doãn Duật đi theo. Khánh Vương chỉ biết y là do Dận Vương phái đi để giám sát mình, đâu ngờ được mục đích thật sự của y. Bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình phía sau, Khánh Vương vọng tưởng có thể trở thành đồng minh của Hoàng đế Bắc Hán, nhưng ai là đồng minh của ai vẫn còn là chuyện rất mơ hồ.

Dù là ai cũng

không ngờ được, Hoàng đế Bắc Hán lại chạy tới nơi lầu xanh thế này.

Thế Huyền hứng

thú uống cạn chén rượu, tươi cười nói: “Chẳng trách Dận Vương lại coi trọng người như vậy!” Cho dù là một bậc anh hùng khí chất trác tuyệt cũng cần có một trợ thủ tốt thì mới như hổ mọc thêm cánh. Nhưng Thế Huyền, chỉ có một mình cô độc.

Doãn Duật nâng

chén hướng về phía Thế Huyền: “Bệ hạ quá khen!”

Thế Huyền hỏi:

“Bệnh tình của Nhị hoàng tỷ trầm thế nào?”

“Hân phi nương

nương quả thực đang mang bệnh, chỉ là không nghiêm trọng đến mức như Khánh Vương nói mà thôi.”

“Ồ? Vậy cũng có

thể coi là một tin tốt.”

“Thực ra cũng có

điều không tốt.” Chén rượu trong tay đã uống cạn nhưng Doãn Duật không rót tiếp. Trong khoảnh khắc đặt chén rượu sang một bên, sắc mặt y trầm hẳn xuống.

Thế Huyền vẫn

thản nhiên tươi cười, đưa mắt liếc nhìn đối phương, dự tính xấu nhất cũng chỉ là cái chết: “Trẫm muốn nghe xem sao!”

Thấy thần thái

Thế Huyền thản nhiên, như thể tình hình dù có xấu hơn y cũng đã có tính toán rồi, Doãn Duật bất giác có chút kinh ngạc, Dận Vương liền minh với y quả thực là điều đúng đắn. Ngoài cửa không ngừng có người đi qua đi lại, Doãn Duật cần

thận liếc nhìn hai nữ tử trên giường, sau đó mới thấp giọng, nói: “Bệ hạ vừa mới đích thân chấp chính, hoàng quyền hãy còn chưa ổn định, những người như Tần Tương quân e là không thể một lòng trung thành. Lần này, Đại vương ta sai người đi đón Khang Thái phi về Nam, thực ra là do Hân phi nương nương cầu xin. Một khi Khang Thái phi bước chân vào Nam Việt, hai nước ắt sẽ lại nổi can qua.”

21. Chương 21

Một khi Khang Thái phi bước chân vào Nam Việt, hai nước ắt sẽ lại nổi can qua.

Lời nói vang lên vô cùng rành rọt khiến Thế

Huyền chấn động, bỗng y ngược mắt lên, ánh mắt không ngừng biến đổi, như đã nghĩ ra điều gì đó, lại như có chút bất ngờ.

Phấn son đã tan đi hết, oanh oanh yển yển

cũng chẳng còn ở bên, sự ồn ào, náo nhiệt ở lầu Thái Quỳnh sớm đã rời xa mấy dặm. Chiếc xe ngựa chậm rãi dừng lại dưới một gốc cây ven đường, rèm xe lẳng lẳng buông lơ. Thế Huyền ngồi trong xe đã hơn nửa canh giờ, gã Ngự tiền thị vệ ăn mặc theo lối kẻ đánh xe cũng ngẩn ngơ ngồi đó, không dám quấy rầy.

Đột nhiên, một tiếng “rắc” giòn tan vang

lên, chiếc quạt xếp bị bẻ thành hai nửa. Đôi hàng lông mi của Thế Huyền hơi động đậy, cặp mắt ẩn chứa cơn phẫn nộ đột nhiên nhìn chằm chằm vào chiếc quạt đã hỏng trong tay. Sắc mặt y trầm hẳn xuống, giận dữ vứt nó qua cửa sổ xe.

Công chúa Hân Huy tuy đã là Hân phi của Nam

Việt, nhưng bất kể thân phận nàng ta có thay đổi thế nào, mối quan hệ mẹ con giữa nàng ta và Khang Thái phi cũng là bất biến. Bây giờ xem ra, Công chúa Hân Huy vẫn còn nghĩ đến tình thân, vẫn muốn đón mẫu phi của mình đến nơi an toàn trước khi xảy ra cơn biến loạn.

Hai bàn tay Thế Huyền nắm chặt, không giấu nổi nụ cười giễu cợt bên khóe môi.

Là Thụy Vương, quả đúng là Thụy Vương!

Không ngờ hẳn lại cam tâm thông đồng với kẻ địch chỉ để kéo y xuống khỏi ngai vàng!

Vừa rồi, khi ở lầu Thái Quỳnh, Thế Huyền

không nổi giận, thậm chí còn tỏ ra hết sức bình tĩnh, ung dung, đó chẳng qua là bởi đối phương là người Nam Việt, y không tiện bộc lộ tâm trạng của mình, chứ nào phải lòng như nước lạnh, không hề xao động.

Phen này, Nam Việt phái sứ thần đến Bắc Hán

đúng là chuyện nực cười, Hoàng đế Nam Việt, Khánh Vương, Dận Vương, mỗi người đều có toan tính riêng, có âm mưu riêng. Cái gì mà tận hiếu, hòa thân, liên minh...? Toàn là một lũ lang sói mà thôi!

Trong lồng ngực Thế Huyền tràn đầy sự giận dữ, lúc này, y thật sự muốn có người nào đó để nói chuyện.

Trời sẩm tối, những ngọn gió ngày một lạnh hơn, có chiếc lá từ trên cây rơi xuống, dừng lại trên vai gã thị vệ. Gã đưa tay lên phủi, bỗng nghe thấy tiếng ho sặc sụa từ trong xe ngựa vọng ra, sắc mặt hơi thay đổi, gã vội vàng quay người, lo lắng nói: “Hoàng thượng, người nên về cung trước thì hơn.”

Vừa mới cầm dây cương ngựa, gã lại nghe Thế

Huyền cất giọng yếu ớt: “Không về.”

Tuy Thế Huyền là chủ của triều đình Bắc

Hán, nhưng thực ra trong hoàng cung lại chẳng an toàn chút nào.

Lũ gián điệp, mật thám, bây giờ càng cần rõ hơn xưa.

Trong chiếc màn màu đỏ phảng phất mùi hương khinh la, bên ngoài, bóng người thướt tha đi lại, thỉnh thoảng lại có tiếng nói chuyện, nghe êm tai, uyển chuyển vô cùng.

Anh Tịch tưới thêm chút nước cho mấy cành

Mặc lan trong bình, ngoảnh lại thấy Lệnh Viên vẫn đang tập trung thêu thùa. Đó là việc Công chúa vẫn thích làm khi Phò mã gia còn tại thế, sau này về kinh nắm quyền, nàng không làm việc này nữa. Dường như trong một thời gian dài, Anh Tịch thường có cảm giác, Công chúa không giống một người con gái bình thường, ngoài tầm dung nhan tuyệt thế như tiên nữ thì nàng chẳng còn thứ gì khác cả.

Trương Thạch vừa từ trong cung tới, nói là

Hoàng thượng vẫn đang nghỉ ngơi ở điện Tuyên Thất. Thái y nói Hoàng thượng cần phải tĩnh dưỡng, cho nên người không gặp bất cứ ai.

Lệnh Viên lẳng lặng lắng nghe, không nói bất cứ lời nào.

Anh Tịch đi qua bức rèm châu, cười hì hì,

nói: “Công chúa, ngày mai nếu Bùi thiếu gia không tới, nô tì sẽ đến Bùi phủ một chuyến.”

“Em đi làm gì?” Lệnh Viên ngược lên hỏi thị.

Thị vẫn cười, đáp: “Lần trước mượn tiền của

Bùi đại ca chưa trả, nô tì sợ để lâu quá sẽ quên mất. May mà bây giờ chúng ta đã rời khỏi hoàng cung, ra vào cũng tiện hơn một chút.”

Lệnh Viên cất tiếng đồng ý. Từ khi rời khỏi

cung, nha đầu này giống như một chú chim sổ lồng, lúc nào cũng vui vẻ.

Cửa sổ đột nhiên bị gió thổi bung, ánh nến

trong phòng tối hẳn. Lệnh Viên cảm thấy đầu ngón tay đau nhói, trong lúc sơ ý,

cây kim nhọn đã đâm vào ngón tay nàng. Anh Tịch vội vàng dùng khăn tay thấm

giọt máu vừa rỉ ra, khẽ trách Lệnh Viên không cẩn thận. Ngoài hành lang bỗng có

tiếng bước chân dồn dập, sau đó, một gã thái giám bất chấp lễ nghi chạy vào,

quỳ bên ngoài bức rèm châu, bẩm báo: “Công chúa, Hoàng thượng tới!”

Lệnh Viên đứng bật dậy, Hoàng thượng? Không

phải Hoàng thượng đang ở trong cung sao?

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, quả nhiên Thế Huyền

đang cất bước đi vào.

Chiếc áo bào rộng khoác hờ trên người càng

khiến thân thể y toát ra vẻ gầy yếu, từ tiền viện đi thẳng tới đây, trên khuôn

mặt trắng bệch của y chẳng có lấy một nét cười, còn thấp thoáng vẻ âu lo.

Lệnh Viên để mặc Thế Huyền bước vào phòng,

nàng quay người, ra hiệu cho Trương Thạch đi tới hờ hững dặn dò: “Chuyện hôm

nay quyết không được để lộ tin tức, ngươi hãy đi căn dặn thật kĩ người trong

biệt viện, nếu cảm thấy có điều gì không ổn, nên làm thế nào thì hãy làm thế

đó.”

Trương Thạch nghe mà thầm kinh hãi, nhưng

cũng biết chuyện này hẳn là vô cùng nghiêm trọng. Hắn không dám chậm trễ, vội

“dạ” một tiếng rồi lùi ra ngay.

Anh Tịch thấy Lệnh Viên quay người lại, vội

thấp giọng hỏi: “Công chúa, cần... pha trà không?”

Nàng hơi ngẩn người, lắc đầu, nói: “Không

cần, ngươi lui ra đi!”

Đầu ngón tay đã không còn chảy máu nhưng

khi chạm vào vẫn có cảm giác đau, Lệnh Viên khẽ nắm ống tay áo, khẽ hít một

hơi. Nàng không ngờ Thế Huyền xưng bệnh không lên triều, thì ra là để rời cung.

Phí bao công sức như vậy, ắt hẳn vì không muốn người khác biết y không ở trong

cung, vậy mà y lại dám đến Mặc Lan biệt viện một cách quang minh chính đại thế

này.

Phía sau bức rèm châu đang không ngừng đung

đưa, Thế Huyền đã nằm lên chiếc sạp gấm sau tấm bình phong, trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ mệt mỏi, giọng nói mang theo sự chế giễu: “Cô cô làm việc trầm cũng yên tâm, đêm nay trầm chưa từng tới Mặc Lan biệt viện.”

Giọng Thế Huyền rất nhẹ, nghe như đang giận

dỗi, khiến Lệnh Viên không khỏi cảm thấy đau đầu. Việc phong tỏa tin tức quả thật không khó, nhưng cũng rất phiền phức. Tự dưng Thế Huyền lại làm một việc không để ý trước sau thế này, đây là lần đầu tiên nàng thấy.

Lệnh Viên bước lên phía trước đóng cửa sổ,

trong phòng lập tức ấm hẳn lên. Nàng quay lại nhìn Thế Huyền, cất tiếng hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Ngọn đèn lưu ly tỏa ra những tia sáng dịu

nhẹ, chiếu lên người nàng làm phản chiếu một quãng sáng mờ mờ, tựa như một vị tiên vừa giáng trần.

Thế Huyền ngẩn ngơ nhìn nàng một hồi lâu,

rồi đột nhiên quay đi, mái tóc dài đen nhánh buông xõa trên chiếc sạp gấm. Lặng lẽ nhìn bóng lưng gầy guộc của Thế Huyền, nàng cảm nhận được đôi phần cô độc.

Thế Huyền không nói gì, Lệnh Viên bước lên

trước, thấp giọng hỏi: “Lại là chính sự, không tiện nói với ta hay sao?”

Lần trước y đã bị một câu “việc riêng” của

nàng phản bác, lần này, xem ra sự việc không còn đơn giản như thế.

Thế Huyền cảm thấy lồng ngực tắc nghẹn,

chính sự... Phải, mà cũng không phải.

Y đột nhiên xoay người, bật dậy, không kìm

được lại ho sặc sụa một hồi. Sắc mặt Lệnh Viên hơi biến đổi, vội bước lên đỡ

lấy vai y: “Đang yên đang lành, sao lại ho thế? Hoàng thượng... đã uống rượu sao?”

Đến gần, mùi rượu làn tỏa trong không khí

trở nên nồng hơn. Lệnh Viên không khỏi cảm thấy kinh ngạc, nàng trầm nghĩ, rốt

cuộc y đã đi uống rượu với ai. Cổ tay chợt bị y nắm chặt lấy, tiếng thở dốc gần

hơn, y cất tiếng yếu ớt: “Cô cô, Nam Việt tới đón Khang Thái phi không phải để đi thăm bệnh, mà là chuẩn bị cho chiến tranh!”

Y nói rành rọt từng câu, từng chữ khiến

Lệnh Viên thềm kinh hãi.

Chuẩn bị cho chiến tranh? Sao có thể chứ?

Thế Huyền che mặt thở dốc, cơn giận dữ cố

kìm nén suốt quãng đường lúc này dường như đã tìm được nơi để phát tiết. Chẳng

thể nói rõ tại sao sau khi đi lòng vòng khắp nơi, y lại tới nơi này. Có lẽ chỉ một lần này thôi, y muốn tin nàng. Bởi vì lần đó, nàng đã không liều một phen cá chết lưới rách với y.

Đưa chiếc chén ngọc cho y, y uống mấy ngụm nước rồi mới dần bình tĩnh trở lại.

Lệnh Viên đi tới, ngồi xuống bên mép chiếc sạp gấm, lắng nghe y chậm rãi kể lại mọi việc.

“Người của Dân Vương đáng tin không?” Nghe y nói xong, đột nhiên nàng hỏi một câu như vậy.

Thế Huyền khẽ cười giễu cợt: “Điều hần muốn

là ngôi vị thái tử Nam Việt, nếu để mặc cho Thụy Vương đắc thế, Dân Vương sẽ mất đồng minh, đến lúc đó, ai là thái tử Nam Việt thực khó mà biết trước.”

Những ngón tay thon nắm chặt chiếc khăn lụa

trong tay, Lệnh Viên đột nhiên đứng dậy, sắc mặt thâm trầm, nói: “Không thể để Khang Thái phi tới Nam Việt.”

Thế Huyền buông tay áo, giọng nói yếu ớt:

“Nhưng cũng không thể giết.”

Tòa cung điện nguy nga chìm trong khói lửa,

trên con đường đến cửa cung điện, khắp nơi đều nhuộm màu máu đỏ tươi, tiếng kêu gào rên rỉ, tiếng khóc lóc bi thương... bất cứ nơi nào cũng có thể nghe thấy.

Người thiếu niên lặng lẽ đứng trước điện

Kim Loan, tấm mình dưới ánh tà dương màu đỏ máu, trên long bào thấm đẫm máu tươi, sắc mặt nhợt nhạt. Thụy Vương tay cầm trường kiếm, khóe miệng thấp thoáng nét cười lạnh lùng, hần cất bước chạy, hung hăng đâm thẳng tới...

“Thế Huyền...”

Một tiếng kêu thảm thiết xen lẫn sự sợ hãi

tới tận cùng vang lên giữa màn đêm tĩnh lặng.

Thị nữ gác đêm vội vén rèm chạy vào. Trên

chiếc giường gấm sang trọng, bên trong bức màn mỏng, Đại trưởng công chúa không biết đã ngồi dậy từ lúc nào, mái tóc dài đen nhánh vắt qua vai, đến tiếng hít thở cũng chứa chan sự sợ hãi.

“Công...” Thị nữ vừa cất tiếng, bức màn trước

mặt đã bị Lệnh Viên vén lên. Sắc mặt nàng trắng bệch, duy có đôi mắt là lạnh lẽo đến rợn người: “Hoàng thượng đâu?”

Hoàng thượng?

Trong lòng thị nữ thâm kinh ngạc, khi thị

còn đang ngơ ngẩn, Công chúa đã định cất bước xuống giường. Thị vội vàng bước tới, nhỏ giọng nói: “Công chúa hồ đồ mất rồi, Hoàng thượng đã về cung rồi mà.”

Đôi tay bắt giắc trở nên cứng đờ, lúc này

Lệnh Viên mới giật mình nhớ lại, Thế Huyền quả thực đã quay về rồi.

Là một giấc mơ...

Nhưng lại khiến nàng sợ hãi đến toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Tâm tư hỗn loạn, cuối cùng nàng lại nghĩ về những lời y đã nói với mình đêm qua. Không thể để Khang Thái phi tới Nam Việt, nhưng cũng không thể giết.

Nếu Khang Thái phi chết, Nam Việt ắt sẽ không còn kiêng nể điều gì. May mà Công chúa Hân Huy vẫn còn để tâm tới sự an nguy của mẫu thân, việc này tạm thời có thể kéo dài thêm chút thời gian...

Nhưng cũng không thể kéo dài quá lâu, nếu Thụy Vương và Hoàng đế Nam Việt không đợi được nữa, bỏ mặc Công chúa Hân Huy thì sự sống chết của Khang Thái phi cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Buông bức màn đang nắm chặt trong tay, Lệnh Viên đột nhiên đứng dậy. Thị nữ vội vàng cầm chiếc áo choàng bên cạnh khoác lên người nàng. Nàng chậm rãi cất tiếng: “Bản cung phải vào cung một chuyến.”

Thị nữ ngẩn ngơ hỏi: “Bây giờ cửa hoàng cung đã khóa rồi, Công chúa làm sao vào được?”

Anh Tịch cũng cảm thấy kinh ngạc, bước vào phòng khuyên nhủ một hồi lâu, mãi mới khuyên được Lệnh Viên quay trở lại giường. Anh Tịch vẫn không yên tâm, liền bảo thị nữ gác đêm lui đi, còn mình ở lại bên ngoài bức bình phong trông chừng đến tận khi trời sáng.

Sáng sớm hôm sau, Anh Tịch cẩn thận chải đầu, trang điểm cho Lệnh Viên dưới ánh mặt trời dịu nhẹ. Lệnh Viên nói: “Bảo Trương Thạch đi chuẩn bị xe ngựa, bản cung phải vào cung ngay.”

Anh Tịch hơi ngẩn người, cài cây trâm trong tay lên búi tóc cho Lệnh Viên, nói bằng giọng không vui: “Công chúa đã dặn dò ba lần rồi, lúc này chắc Trương công công cũng đã chuẩn bị xong xuôi. Nhưng nô tì có câu này biết là không nên nói...”

“Đã biết là không nên nói thì đừng nói.”

Lệnh Viên đứng dậy, dứt khoát ngắt lời thị.

Anh Tịch ngây người, thấy Công chúa đã bước ra khỏi phòng ngủ, thị vội vàng cất bước đuổi theo, cái gì mà nên hay không

nên, thị mặc kệ, liền nói: “Công chúa lại vào cung làm gì chứ? Hoàng thượng muốn nắm đại quyền thì bây giờ đã được như ý nguyện, sao lại còn bắt Công chúa đi chứ?” Hôm qua, sau khi Hoàng thượng quay về, Công chúa bỗng trở nên kỳ lạ. Anh Tịch chỉ sợ mọi việc lại quay về như trước kia, hoàng cung cứ nên tránh xa ra là tốt nhất. Công chúa muốn mắng thì mắng, thị thật lòng không muốn người phải chịu thêm uất ức.

Lệnh Viên không dừng bước, đi xuyên qua cái sân nhỏ để ra cửa lớn. Nàng biết tâm ý của Anh Tịch nên cũng không trách thị. Chuyện lần này không thể coi thường, vận mệnh của nàng và Thế Huyền từ lâu đã gắn chặt với nhau, không thể tách rời.

Tà váy dài thực quá vướng bận, nàng liền xách nó lên, chạy qua bậc thềm đá trước cửa, bước chân ra ngoài... Trước mắt đột nhiên có một người đi tới, tấm thân cao lớn chắn trước xe ngựa. Lệnh Viên không kịp dừng bước liền va vào lồng ngực đối phương.

Mùi hương khinh la thoang thoảng xen lẫn mùi cơ thể của nữ tử lan tỏa khắp xung quanh, chiếc trâm cài đầu liền rơi xuống. Người kia nhanh tay đón lấy, khoe miệng thoảng lộ nét cười, đưa tay cài cây trâm về chỗ cũ.

Lệnh Viên lùi về sau một bước, lúc này Anh Tịch cũng đã chạy tới, dùng sức đẩy kẻ đó ra, giận dữ quát: “Người thật to gan, đây là Đại trưởng công chúa, há có thể để cho người xúc phạm! Người đâu, còn không mau bắt tên ngông cuồng này lại!”

Nam tử đó không hề tỏ ra sợ hãi, còn nở một nụ cười nhạt.

Anh Tịch lại càng giận dữ, hai tay chống nạnh định mắng tiếp nhưng ống tay áo đã bị kéo lại, sau đó nghe giọng nói điềm đạm của Lệnh Viên vang lên: “Á tì nữ này của bản cung đã lỡ mang rồi, mong Vương gia thứ lỗi!”

Nam tử trước mặt khí chất bất phàm, quần áo sang trọng, nơi vạt áo, cổ áo đều có các đường viền màu vàng. Bắc Hán tôn sùng hai màu đen, đỏ, chỉ có hoàng thất Nam Việt mới thích màu vàng. Lệnh Viên cũng vì lùi về sau nên mới nhìn rõ bộ dạng của hắn, tuy nàng thâm kinh ngạc nhưng rốt cuộc vẫn đoán được thân phận của đối phương – Khánh Vương của Nam Việt.

“Anh Tịch, còn không mau lui xuống!”

Anh Tịch ngây người, nghe tiếng quát của

Lệnh Viên mới giật mình lùi sang một bên.

Khánh Vương không hề tỏ ra giận dữ, ánh mắt nhìn chăm chăm lên người Lệnh Viên. Người vừa va vào hắn là một nữ tử đầy vẻ âu sầu, vậy mà nay, trên khuôn mặt đó lại toát lên những nét vững vàng, chín chắn.

Khánh Vương dường như đang nhìn thấy vị Công chúa Giám quốc đã từng đứng trên đỉnh cao quyền lực của Bắc Hán khi xưa.

Thấy hắn không nói gì, Lệnh Viên bèn cất tiếng hỏi: “Không rõ Vương gia tới tậ xá là vì việc gì vậy?”

Khánh Vương nở một nụ cười ung dung, hắn chẳng phải hạng câu nệ tiểu tiết, cũng không có ý vòng vo: “Tại hạ ngưỡng mộ Công chúa đã lâu, thành tâm gặp Bệ hạ xin cầu thân Công chúa, nhưng lại bị Bệ hạ kiên quyết cự tuyệt. Tại hạ thực sự cảm thấy không cam tâm, liền mạo muội tới đây, mong Công chúa không trách!”. Dứt lời, hắn liền chấp tay, khom người làm lễ.

Lệnh Viên khom người đáp lễ. Việc Thế Huyền cự tuyệt hắn nàng tất nhiên biết rõ, nhưng không ngờ hắn lại đích thân đến Mặc Lan biệt viện này. Bây giờ xem ra, Thế Huyền chẳng phải đã từ chối người đồng minh duy nhất có thể dựa vào sao? Chỉ cần nàng đáp ứng hôn sự này, Khánh Vương sẽ giúp nàng, giúp Thế Huyền.

“Công chúa?” Thấy nàng không nói gì, Khánh Vương bắt giắc cau mày.

Lệnh Viên vốn đang định đi vào cung, sau khi suy nghĩ một lát bèn hạ quyết tâm, nói: “Tuy Hoàng thượng đã cự tuyệt Vương gia, nhưng Lệnh Viên thì chưa chắc. Nếu Vương gia không ngại, xin hãy vào tậ xá uống tạm chén trà. Ta có việc phải vào cung, một lát sau sẽ trở lại.”

Anh Tịch thấy nàng bước xuống bậc thềm đá, lúc này mới giật mình tỉnh táo trở lại, vội vàng cất bước đuổi theo, thấp giọng, nói: “Công chúa, người vừa nói gì vậy?” Cái gì mà Hoàng thượng đã cự tuyệt Khánh Vương, nhưng người thì chưa chắc?

Hai mắt thị mở to, nhưng người trước mặt chẳng buồn quay đầu lại, bước lên xe ngựa rồi rời đi.

Khánh Vương lẳng lặng đứng đó, nhìn bánh xe ngựa lộc cộc lăn đi. Hắn bỗng khê bật cười, vị Đại trưởng công chúa này cũng thật thú vị, một nữ nhân như thế, bắt hắn phải đợi một chút thì cũng xá gì? Mấy gã thái giám mặc đồ màu xanh từ trong điện Tuyên Thất đi ra, tất cả đều im lặng.

Từ sau cuộc nói chuyện với Khánh Vương của Nam Việt trong ngự thư phòng mấy hôm trước, Hoàng thượng tuy không nói gì nhưng thực ra rất không vui. Hôm nay, sau buổi thiết triều, sắc mặt Hoàng thượng càng có vẻ khó coi hơn, vì có vị triều thần nào đó đã khuyên Hoàng thượng nên sớm đồng ý cho Khang Thái phi đi Nam Việt. Đám người dưới đều hết sức cẩn thận hầu hạ, chỉ sợ sơ ý một chút thôi sẽ khiến Hoàng thượng giận dữ.

Dương phi và Thẩm Chiêu nghi tới, Trung thường thị nói dối bọn họ rằng Hoàng thượng còn đang ngủ.

Lệnh Viên tới, Trung thường thị vẫn nói như thế. Nàng không nói gì, cứ thế đẩy cửa đi vào. Trung thường thị sợ hãi kêu hai tiếng: “Công chúa” nhưng nàng vẫn không dừng chân, thấy nàng đã vén bức rèm châu bước vào trong, hẳn không dám đuổi theo.

22. Chương 22

Bức rèm châu màu trắng khế đung đưa, ngoài cửa sổ có ánh nắng hắt vào, xen lẫn tiếng nước chảy là tiếng chim hót, trong sự thanh tân còn mang theo đôi phần tao nhã. Bức màn được khế vén lên, Lệnh Viên bất giác cau mày, mùi trầm hương tràn ngập trong phòng vẫn không thể át đi mùi thuốc... Phía sau bức bình phong thêu hình mây đám mây đen, thấp thoáng nhìn thấy một bóng người, nhưng mấy tiếng ho yếu ớt kia thì lại rất rõ ràng.

Bộ triều phục đã được cởi ra, Thế Huyền chỉ mặc một chiếc áo mỏng màu trắng, khoác hờ thêm một chiếc áo gấm thêu hình rồng, những thứ đồ trang sức đều đã được tháo xuống, chỉ còn duy nhất cây trâm dài làm bằng ngọc vẫn cài trên đầu. Mực trên ngòi bút lông đã khô, trên bàn có một chữ lớn – chuẩn.

Lệnh Viên ngăn ngó đến thần thờ, phía sau có tiếng bước chân mà nàng không hề hay biết.

Chuẩn cho Khang Thái phi rời kinh ư? Hay là chuẩn cho việc cầu thân của Khánh Vương?

Lệnh Viên đi tới bên cạnh y, sắc mặt trắng bệch cũng với bộ dạng rầu rĩ của y đều lọt vào mắt nàng. Ánh mắt nàng lại dừng trên chiếc bàn bên cạnh cửa sổ, ống tay áo rộng lướt qua mặt bàn, những ngón tay thon dài, mảnh khảnh thu lại, tờ giấy Tuyên[1] trải trên mặt bàn lập tức bị vò nát trong lòng bàn tay. Thế Huyền kinh ngạc, thần thờ nhìn sang, còn tưởng mình đang gặp ảo giác.

[1]: Giấy Tuyên, hay còn gọi là giấy Tuyên

Thành, là loại giấy cao cấp được sản xuất ở Tuyên Thành – An Huy.

“Nàng... đến từ lúc nào?”

“Cho dù Hoàng thượng có đủ lý do để giữ

Khang Thái phi lại, Thụy Vương cũng sẽ nghi ngờ Hoàng thượng đã biết mưu kế giữa hần và Hoàng đế Nam Việt, khó có thể đảm bảo hai mẹ con Công chúa Hân Huy sẽ không trở thành quân cờ bị vứt bỏ. Nhưng nếu để Thụy Vương biết Tần Tương quân và Dương Ngự thừa đã trung thành với Hoàng thượng giống như với Thái hoàng thái hậu và ta, lại thêm việc Hoàng thượng cũng có một đồng minh khác thì dù Thụy Vương có gan hùm cũng không dám mạo hiểm hành động.”

“Việc này trăm tự có định đoạt.”

“Tất nhiên Hoàng thượng tự có định đoạt.

Đêm qua, nghe Hoàng thượng nói với ta những lời đó là ta đã biết, trong lòng Hoàng thượng ắt đã có sự định đoạt, nhưng bây giờ Hoàng thượng còn do dự điều gì?”

Hoàng thượng vui vẻ đồng ý việc cầu thân

của Khánh Vương, Đại trưởng công chúa cũng vui vẻ nhận lời, đó chính là một lời tuyên cáo với những kẻ khác, mối hiềm khích giữa cô cháu họ đã không còn, hai người Dương, Tần ắt sẽ thề trung thành với Hoàng thượng, Thế Huyền còn có được sự ủng hộ của Khánh Vương, cửa ải khó khăn trước mắt coi như đã vượt qua.

Nghe Lệnh Viên nói giọng nhẹ nhàng như thế,

Thế Huyền chỉ cảm thấy trong lồng ngực chát chứa một cơn phẫn nộ. Y vung ống tay áo, vứt cây bút lông xuống mặt bàn, lạnh lùng liếc nhìn nàng: “Trăm mới là chính chủ của Bắc Hán, không cần một nữ tử như cô cô đi hòa thân!”

“Hoàng thượng...”

“Cô cô đã giao hoàng quyền cho trăm, việc

này cô cô không cần can thiệp nữa!” Y dứt khoát ngắt lời nàng, rồi lặng lẽ quay người lại, những ngón tay lạnh lẽo khẽ vuốt ve bậu cửa sổ. Người phía sau không hề động đậy, nhưng lại nghe giọng nói của nàng vang lên rõ ràng: “Hoàng thượng đã cự tuyệt Khánh Vương, nhưng ta đã ngấm thay Hoàng thượng dần xếp lại rồi.”

“Cô cô nói gì?” Y ngoảnh lại, trong cặp mắt

ẩn chứa cơn giận dữ, ánh mắt trở nên sắc lẹm.

Lệnh Viên cảm thấy như nghẹt thở, nàng biết

y đã nghe rõ rồi, suy nghĩ một lát, nàng mới nói: “Hôm nay, Khánh Vương có tới Mặc Lan biệt viện...”

“Tại sao?” Giọng y tuy yếu ớt nhưng vẫn

kiên quyết ngắt lời nàng. “Khi xưa trăm đã đối xử với cô cô như vậy, còn xúi

giục Ngọc Trí phản bội cô cô, cô cô không hận trăm thì thôi, tại sao còn phải làm như vậy?”

Khẽ cúi đầu, dường như nàng không nhẫn tâm

nhìn khuôn mặt Thế Huyền, nỗi đau đớn vô bờ trong đôi mắt đó là điều nàng không thể chịu đựng. Nàng mỉm cười hờ hững: “Không có nhiều cái tại sao như thế đâu, cũng không phải đều vì Hoàng thượng, chỉ là ta không còn nơi nào để đi. Đường đường là Khánh Vương phi, cũng không hẳn khiến ta bẽ mặt.” Nàng còn muốn để phụ hoàng và hoàng huynh nhìn xem, rốt cuộc nàng có phải yêu nghiệt gây họa làm cho Bắc Hán diệt vong như lời gã thầy tướng kia không.

Nàng nói nhẹ nhàng biết mấy, như thể chẳng đáng để tâm.

Một câu: “Không còn nơi nào để đi” khiến

lòng Thế Huyền đau như cắt. Không ngờ nàng lại không còn nơi nào để đi... không còn nơi nào để đi...

Thì ra Thịnh Kinh chưa bao giờ là nhà của

nàng, hoàng cung cũng không phải nhà của nàng. Nàng thực sự muốn rời đi, đầu tiên là rời khỏi hoàng cung, bây giờ là rời khỏi Bắc Hán, rời khỏi y.

“Trẫm, không, đồng ý!”

Ngày trước, chỉ sợ mở mắt ra là nhìn thấy

nàng. Bây giờ, chỉ sợ đi đâu cũng không thể nhìn thấy nàng nữa.

Tiếng thở thật nặng nề, đầu ngón tay lạnh

buốt. Y không biết rốt cuộc mình đã nói bốn chữ ấy như thế nào, nhưng y nhất quyết không đồng ý.

Nàng còn ngậm dần xếp lại thay y... Dựa vào cái gì chứ?

Rốt cuộc nàng vẫn coi nhẹ y, sợ y sẽ hy

sinh nàng, cho nên mới quyết định nói ra những lời này trước ư?

Y vừa nói không đồng ý, bất kể đó là vì lý

do gì, từ đáy lòng Lệnh Viên cũng thoáng qua một tia ấm áp. Đặt tờ giấy vừa bị vò nát trong tay lên bàn, nàng khẽ cười một tiếng, lùi về phía sau nửa bước:

“Nghe nói đêm qua Hoàng thượng không ngủ, bây giờ nên nghỉ ngơi. Ta đã hẹn với Khánh Vương rồi, xin phép cáo lui!”

Y ngẩn ngơ, bức rèm châu trước mặt vẫn đang

không ngừng lay động, người ấy đã rời khỏi đó từ khi nào chẳng rõ. Dường như y chợt nghĩ đến điều gì vội vã cất bước đuổi theo.

Lệnh Viên chỉ mới đi đến đại sảnh, bức rèm

châu sau lưng lại bị gạt ra một lần nữa. Nàng còn chưa kịp ngoảnh đầu nhìn thì đã cảm thấy cổ tay căng cứng, không ngờ người kia dùng lực mạnh đến thế. Bóng dáng cao lớn, gầy gò đó bước nhanh lại, y lạnh lùng cất tiếng, trong giọng nói còn mang theo sự giễu cợt: “Khánh Vương! Khánh Vương...! Cô cô thật sự cho rằng đồng ý với hần việc này thì có thể kiềm chế phe phái của Thụy Vương ư? Vậy cô cô cho rằng, tại sao Dận Vương lại phải nói với trẫm chuyện này?”

Câu nói cuối cùng, dường như Thế Huyền khó

khăn lắm mới thốt ra được.

Lệnh Viên thâm kinh ngạc.

Bàn tay đang nắm cổ tay nàng run rẩy, nàng

đã phát hiện ra sự lạnh lẽo trên mỗi đầu ngón tay y. Thế Huyền bỗng ngoảnh mặt sang một bên, còn chưa kịp đưa ống tay áo rộng lên che mặt thì y đã ho sặc sụa, trên đôi môi nhợt nhạt còn nhuốm một vệt đỏ tươi. Lệnh Viên vội vàng đỡ lấy y, phát hiện tấm thân gầy yếu của y lúc này đã trở nên mềm nhũn.

Trung thường thị vâng chiếu đi vào, giúp

Lệnh Viên đỡ Hoàng thượng lên long sàng, lại sai người đi mời thái y, đuổi đám người xung quanh lui ra hết, lệnh cho ngự tiền thị vệ cẩn thận canh gác bên ngoài.

Mọi việc đều diễn ra theo trình tự, không chút rối loạn.

Lệnh Viên cả kinh, nơi đáy lòng nàng thoáng qua tia lạnh lẽo.

Cách một tấm bình phong, nàng chỉ có thể

loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng các thái y, y nữ đi qua đi lại. Sau một tuần hương, Trần Miêu mới bước ra ngoài, chỉ nói Hoàng thượng đã làm việc quá nhiều lại nghỉ ngơi không tốt, cho nên mới tái phát bệnh cũ. Lệnh Viên hằm hằm giận dữ, đang định quở mắng, bỗng nghe người bên trong cất tiếng gọi: “Cô cô!”

Giọng nói yếu ớt tới tột cùng.

Vội vã cất bước vào trong, Lệnh Viên vén màn, đưa tay giữ vai y: “Nằm xuống!”

Những lời khách sáo bấy giờ đã chẳng còn ý

nghĩa, nàng ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt trắng bệch của Thế Huyền, tâm trạng vô cùng hỗn loạn, nhưng trong mơ hồ lại bắt đầu hiểu ra được một số điều. Dận Vương Nam Việt... Không ngờ nàng lại quên mất người này! Người mà Thế Huyền nhắc đến lúc rời khỏi Mặc Lan biệt viện hôm qua, còn cả người khiến y hôm nay rầu rĩ, bồn chồn, vốn không phải là Khánh Vương, mà là Dận Vương! Cuộc chiến giành ngôi

thái tử trong hoàng thất Nam Việt từ lâu đã đến giai đoạn cao trào, chỉ nhìn hành động của hai vị vương gia này là biết.
Đưa mắt nhìn nàng ngồi xuống mép giường, dường như Thế Huyền đã thở phào một hơi, rồi chột cú đầu, khê ho mấy tiếng yếu ớt.

“Chuyện lúc nào vậy?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

Bây giờ nghĩ lại, Khánh Vương quả đúng là không hề quan trọng, hẳn nào có phải chỉ chậm một bước? Thì ra Thế Huyền đã có đồng minh ở Nam Việt rồi, người đó là Dận Vương!

Việc Thế Huyền một lòng muốn giấu không thoát được sự nhạy bén của nàng, cuối cùng y quyết định không giấu nữa: “Rất lâu rồi, lâu đến mức cô cô không ngờ được! Nếu trầm nhớ không lầm, chắc khoảng mười ba năm!”

Không ngờ Thế Huyền đã liên minh với Dận Vương Nam Việt được mười ba năm! Nhưng khi đó y mới bao nhiêu tuổi chứ? Lệnh Viên kinh ngạc tới cùng, buột miệng thốt lên: “Là Thôi Thái hậu?”
Nghĩ đến mẫu hậu, y nở một nụ cười dịu dàng hiếm có, giọng nói vang lên nghe như tiếng thở dài: “Đúng thế, khi đó trẫm còn có mẫu hậu.”

Những ngón tay thon nắm chặt ống tay áo rộng, Lệnh Viên chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát từng cơn. Khi đó, hoàng huynh nàng vẫn còn tại thế, vì chuyện gì mà Thôi Thái hậu lại phải nhờ đến sự trợ giúp của ngoại tộc như vậy? Hẳn là hoàng huynh nàng không biết rõ nội tình. Lệnh Viên bỗng cảm thấy chuyện này chắc chắn liên quan tới việc Thôi Thái hậu phát điên và Phò mã chết thảm...

Chẳng cần nói thêm gì nữa, trong lòng Lệnh Viên đã hiểu rõ.

Dận Vương cũng chẳng phải loại người tốt đẹp, nói ra tin tức cơ mật như thế ắt muốn có lợi ích gì đó. Ở Nam Việt, hẳn không được đắc sủng như Khánh Vương, nhưng như vậy không có nghĩa hẳn chịu ngồi yên chờ chết. Hẳn phái người thân tín tới, cũng là muốn cầu thân Đại trưởng công chúa của Bắc Hán.

Nhưng sau khi từ chối Khánh Vương, Thế Huyền lại tiếp tục dùng lời lẽ mềm mỏng từ chối Dận Vương.

Đến lúc này, hiệp ước mười ba năm trước coi như hoàn toàn sụp đổ, sự khổ tâm của Thôi Thái hậu cũng tan vỡ trong chốc lát.

Đối với Dân Vương, việc cần làm chẳng qua
chỉ là tìm một đồng minh mới, còn Thế Huyền thì lại phải chuẩn bị đối mặt với
một cuộc nội loạn, một trận huyết chiến.

Những ngón tay gầy guộc, mảnh khảnh áp lên
mu bàn tay Lệnh Viên, Thế Huyền thấp giọng, nói: “Cô cô đừng nghĩ đến việc hòa
thân nữa. Bây giờ cô cô đã đứng về phía trẫm rồi, trẫm có Tần Tướng quân, nếu
Thụy Vương thật sự tạo phản cũng chưa chắc không thể ngăn cản được.”

Chỉ một Thụy Vương tất nhiên không đáng sợ,
Lệnh Viên không kiềm được ghen ngào: “Nhưng hắn có Hoàng đế Nam Việt giúp đỡ.”

Lời của nàng, Thế Huyền dường như không
nghe thấy, y bâng hoàng chống tay ngồi dậy. Lệnh Viên muốn khuyên can nhưng
thấy y đã quyết ý, đành cẩn thận đỡ y. Mái tóc dài đen nhánh buông xõa qua vai,
hơi thở của y yếu ớt, bất chợt lại đưa bàn tay lên, ngẩn ngơ ngắm nhìn một hồi
lâu.

Những ngón tay gầy guộc, mảnh khảnh, trong
sự nhợt nhạt toát ra vẻ yếu ớt.

Bức rèm buông lơ trong lặng lẽ, chẳng có
ngọn gió nào thổi vào. Những tia sáng yếu ớt chiếu lên nửa khuôn mặt y, trên đó
như tràn đầy nỗi bất lực.

Y chợt khẽ nắm bàn tay, nở nụ cười tự giễu:
“Từ khi Bắc Hán lập quốc đến nay, nhà họ Lưu đời đời nối dòng đại thống, chỉ
duy có trẫm là chưa từng xông pha trận mạc bao giờ. Dù trẫm có chết, cũng nhất
định không chết trên giường bệnh.” Y nói đến chuyện sống chết mà thái độ hồ
hững tới tốt cùng, Lệnh Viên kinh hãi gọi: “Hoàng thượng”, rồi đưa tay bịt
miệng y, trong giọng nói chất chứa nỗi hoang mang. “Hoàng thượng... Hoàng thượng
không được nói bừa!”

Cái gì mà chết hay không chết chứ, y vẫn
còn trẻ, sinh mệnh của y chỉ vừa mới bắt đầu.

“Hoàng thượng phải vất vả lắm mới đoạt được
quyền lực từ tay ta, vậy mà bây giờ lại nói ra những lời như vậy...”

Nàng đang giận dữ nhưng lại chẳng thể nào
phát tiết, từng câu, từng chữ đều tràn ngập sự sợ hãi. Nàng đã quen bị Thế
Huyền khiêu khích, quen với sự lạnh lùng, vô tình của y, nhưng lại không quen
nghe y nói những lời này.

Đôi hàng mi chớp chớp, cặp mắt ầng ậng
nước, khuôn mặt trắng bệch, đôi bờ vai run rẩy... Tất cả đều đang thể hiện rõ sự

sợ hãi của nàng.

Nàng cũng từng chịu thua trước mặt Thế

Huyền, lần đó, khi Thế Huyền đỡ tấm thân vừa ngất lịm của nàng, thứ nhìn thấy được cũng chỉ là một nỗi bi thương bao trùm lên tất cả, trái tim nàng như đã chết, không còn hờn giận hay oán trách. Còn lúc này, sự sợ hãi đang hiện rõ trên khuôn mặt nàng, nàng sợ y chết ư?

Y vừa nghĩ đến đây, chợt nở một nụ cười.

Dịu dàng mà yếu ớt.

Lệnh Viên hơi ngẩn người, trên khuôn mặt

ấy, nàng như nhìn thấy bóng dáng của một con người khác. Cảm giác đau nhói truyền từ lòng bàn tay khiến nàng tỉnh táo trở lại, khẽ cắn bờ môi, nàng cười thầm, mình đã hồ đồ mất rồi.

“Chuyện hòa thân đến đây là kết thúc.” Thế

Huyền không cười nữa, hai con mắt đen lầy như bảo thạch nhìn nàng đăm đăm:

“Trẫm cướp mất người thị nữ mà cô yêu quý nhất, cướp mất quyền lực trong tay cô cô, tất nhiên cũng phải báo đáp cô cô mới được.”

Thế Huyền lại khẽ nở nụ cười, nàng liền cất

tiếng hỏi: “Báo đáp thế nào?”

Nụ cười của y tựa như làn gió, giọng nói

vang lên ầm ập vô cùng: “Trẫm không thể cho cô cô điều gì, nhưng có thể để cô cô được tự do trong hôn nhân.” Y sẽ không ép nàng đi hòa thân, không ép nàng phải lấy người nàng không thích.

Trời đã về chiều, những ánh tà dương bị lớp

lớp mây đen che kín.

Chẳng mấy chốc trời đã đổ mưa, làm ướt

những bông mận lan trong vườn, nhưng vẫn không thể át đi mùi hương đậm đà trong không khí.

Trà đã dâng lên không biết bao nhiêu lần,

trong phòng, thái giám Trương Thạch lại tự làm chủ, giữ Khánh Vương ở lại biệt viện dùng bữa.

Ánh mắt Khánh Vương nhìn xuyên qua làn mưa

bụi mịn mờ, con đường lát đá thông ra ngoài cửa lớn từ lâu đã được mài nhẵn

bóng, chờ mãi chẳng có chút động tĩnh. Ánh mắt hắn hơi trầm xuống, đôi môi mím chặt thoáng mấp máy, thần sắc hiện rõ vẻ không vui.

Trương Thạch đi theo Lệnh Viên đã lâu, lại

là người mà khi xưa được Thái hoàng thái hậu dạy bảo, tất nhiên cũng biết quan

sắc mặt người khác. Chỉ là giờ đây, hắn cũng không biết phải an ủi đối phương thế nào. Công chúa đã nói chỉ đi một lát rồi về, vậy mà bây giờ, sắp hết một ngày mà nàng vẫn chưa về.

Có tiếng bước chân từ xa vọng lại, Khánh

Vương nhìn chăm chăm vào gã người hầu vừa đi vào. Gã người hầu ghé sát vào tai Trương Thạch nói nhỏ mấy câu, Trương Thạch vội vàng đội ô ra ngoài. Ngoài cửa biệt viện có một nam tử vận bộ đồ gấm, trên vai lác đác dấu hạt mưa, trước trán cũng bám một tầng hơi nước. Người đó thu chiếc ô lại, Trương Thạch thấy gã thị vệ sau lưng nói gì đó với y. Sắc mặt Trương Thạch hơi biến đổi, vội bước lên hành lễ, thăm nghĩ hôm nay đúng là kỳ lạ, sao người của Nam Việt lại lần lượt đến đây thế này?

Doãn Duật khẽ gật đầu coi như đáp lễ.

Khánh Vương cảm thấy khó chịu, đang định

đứng dậy cáo từ, chợt nhìn thấy một bóng dáng cao lớn xuyên qua làn mưa đi tới.

Hắn đưa mắt liếc nhìn rồi cười lạnh lùng, cất tiếng: “Bây giờ đến việc bản vương đi đâu người cũng muốn quản ư?”

Doãn Duật tỏ ra rất ung dung, đáp: “Vương

gia nói đùa rồi, chẳng qua ta thấy Vương gia đã đi lâu như vậy nên lo lắng cho sự an nguy của Vương gia mà thôi. Nếu người mà xảy ra chuyện gì, khi quay về, ta không biết phải ăn nói thế nào với Bộ hạ.”

Khánh Vương vốn đã không vui vì Lệnh Viên

lỡ hẹn, bây giờ thấy Doãn Duật đến đây, trong lòng lại càng khó chịu. Không đợi Doãn Duật nói xong, hắn đã phất tay áo đứng dậy, đi ra ngoài tiền sảnh. Một gã thị vệ vội vã cầm ô chạy theo, nhưng nhất thời không theo kịp tốc độ của hắn. Giữa làn mưa, ống tay áo của hắn bay lất phất, hất những giọt nước bắn tung tóe.

Doãn Duật quay sang vái chào Trương Thạch rồi mới quay người đuổi theo.

Dưới mái hiên, những hạt mưa lã lẽ buông

rơi, làm ướt một nửa chiếc đèn lồng đang treo trên cao. Khánh Vương đưa tay gạt bay chiếc ô trong tay gã thị vệ, cất bước đi nhanh vào giữa làn mưa. Gã thị vệ vội vàng nhặt ô lên, ngoảnh đầu nhìn về phía Doãn Duật: “Thế tử gia, chuyện này...”

Trên khuôn mặt Doãn Duật không hề có vẻ

không vui, thậm chí còn hiện lên một nét cười. Y cất bước nhanh hơn, chạy về phía trước, đưa cây ô trong tay mình tới che cho Khánh Vương.

Khánh Vương lạnh lùng đưa mắt nhìn y, cất tiếng: “Bản vương khiến ngươi phải thất vọng rồi, không để người được nhìn thấy Đại trưởng công chúa ngồi cùng với bản vương!”

Doãn Duật giả vờ không hiểu: “Vương gia nói vậy là có ý gì?”

Khuôn mặt đầy vẻ vô hại đó lại càng khiến Khánh Vương cảm thấy chán ghét: “Ngươi cũng không cần lén lút đi thăm dò chuyện của bản vương, bây giờ bản vương có thể nói với ngươi, bản vương muốn cưới Đại trưởng công chúa Bắc Hán làm vương phi.”

Chiếc ô vốn nhỏ, một nửa người Doãn Duật bị ướt hết. Nghe Khánh Vương nói vậy, dường như y cũng có chút ngạc nhiên, ngay sau đó lại cười, nói: “Vậy ta xin chúc mừng Vương gia trước.”

Khánh Vương khẽ “hừ” một tiếng rồi mới nói: “Bản vương đã không hỏi người ra ngoài tìm ai, việc của bản vương ngươi cũng không cần quan tâm!”

Doãn Duật lại tỏ ra kinh ngạc, một lát sau mới cất tiếng: “Vương gia muốn biết ta đi tìm ai, chỉ cần hỏi một tiếng, tất nhiên ta sẽ trả lời Vương gia.” Bên mặt bị ướt của y, những giọt nước mưa lạnh buốt chảy thành dòng, nơi khóe môi vẫn thấp thoáng nụ cười mỉm: “Mấy năm trước, ta ở bên ngoài học nghệ, khi đó có quen một cô nương, hai chúng ta tình đầu ý hợp, nhưng vì một số nguyên nhân mà phải rời xa nhau. Mấy hôm trước, ta nghe nói nàng đã tới Thịnh Kinh này, bèn nhân tiện đi hỏi thăm một chút. Không biết Vương gia có hứng thú với việc này không?”

Vị Thế tử của Ký An Vương phủ này từ lâu đã nổi danh vì tính phong lưu, đến Bắc Hán y cũng từng vào chốn lầu xanh, những việc này Khánh Vương đều biết rõ. Vậy mà bây giờ y lại muốn dùng mấy lời nhảm nhí này để lấp liếm, không khỏi có chút coi thường Khánh Vương rồi. Khánh Vương cười khẩy một tiếng, hỏi: “Vậy sao? Chẳng rõ cô nương đó tên họ là gì, bản vương có thể tìm giúp ngươi.”

“Anh Tịch, nàng tên là Anh Tịch.”

Khánh Vương vốn cho rằng Doãn Duật chỉ tùy tiện bịa chuyện gạt mình, đâu ngờ y lại nói ra tên họ cô nương đó thật, không chút do dự, ngập ngừng. Trong lòng Khánh Vương không khỏi hoang mang, chẳng lẽ chuyện này lại là sự thật? Chỉ là cái tên Anh Tịch này sao lại quen như vậy, dường như hắn đã từng nghe thấy ở đâu đó rồi, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

23. Chương 23

Ánh trăng bàng bạc chiếu xuống bức màn mạ vàng có thêu những hoa văn hình rồng, trong không khí vương vất mùi long diên hương xen lẫn chút hương khinh la thoang thoảng. Người trên giường đã ngủ say, khuôn mặt tuần tú vẫn vô cùng nhợt nhạt, duy có nụ cười bên khóe miệng là khiến Lệnh Viên cảm thấy yên tâm phần nào.

Quay người bước ra khỏi phòng, Trung thường thị, thái y cùng một đám cung nữ, thái giám đang lặng lẽ hầu ở bên ngoài. Nhìn thấy Lệnh Viên đi ra, Vương Đức Hỷ mới bước lên phía trước, thấp giọng hỏi:

“Công chúa, Hoàng thượng ngủ rồi sao?”

Thấy Lệnh Viên khẽ gật đầu, hần mới nói tiếp: “Vậy bây giờ, nô tài sẽ cho người đưa Công chúa rời cung.”

Vương Đức Hỷ vừa mới quay người, đã nghe

Đại trưởng công chúa khẽ nói: “Khoan đã.”

Tất cả đều lui ra hết, chỉ còn thái y lệnh và Trung thường thị.

Dưới ánh đèn lưu ly nhẹ nhàng nhảy múa, khuôn mặt Lệnh Viên đầy vẻ mệt mỏi, nhưng đôi mắt nàng lại toát ra nét sắc bén lạ thường. Thoảng liếc Trần Miêu, nàng hồ hững hỏi: “Bệnh của Hoàng thượng thường xuyên tái phát sao?”

Sức khỏe của Thế Huyền xưa nay luôn được giao cho thái y lệnh chăm sóc, bao nhiêu năm nay chưa từng xảy ra chuyện gì lớn, nàng rất ít khi tới điện Tuyên Thất, cũng chưa từng hỏi han quá nhiều, mỗi lần tin tức được đưa tới cho nàng đều là Hoàng thượng long thể an khang. Khi nàng gặp Thế Huyền, ngoài chút nhợt nhạt, yếu ớt thì những mặt khác cũng có thể coi là tạm ổn, nàng còn có thể nhìn thấy nụ cười hồ hững của y, nghe y nói những câu đầy ẩn ý... Nhưng hôm nay, Lệnh Viên lại cảm thấy sự việc hoàn toàn không thuận lợi như trong suy nghĩ nàng.

Vương Đức Hỷ nhất thời cứng họng.

Trần Miêu cúi đầu khẽ đáp: “Công chúa cả nghĩ rồi, bệnh của Hoàng thượng chưa từng như vậy. Quãng thời gian trước, Hoàng thượng quá bận rộn chính sự, lại không uống thuốc đúng giờ nên thỉnh thoảng mới cảm thấy không thoải mái...”

“Trần đại nhân, bản cung không muốn nghe những điều này!” Đôi hàng lông mày của Lệnh Viên hơi cau lại, dứt khoát ngắt lời lão. “Bản cung chỉ muốn nghe một câu thôi, bệnh của Hoàng thượng, rốt cuộc

người có thể chữa khỏi không?”

Ông tay áo rộng màu xanh hơi run rẩy, trán

lấm tấm mồ hôi, tim đập thành thịch, cổ họng Trần Miêu như nghẹn lại. Trước mặt
lão, đôi giày gấm hơi chuyển động, Đại trưởng công chúa lạnh lùng cất tiếng:

“Vậy xin phiền Trung thường thị đại nhân thay bản cung truyền cáo thị, bản cung
muốn tìm danh y chữa bệnh cho Hoàng thượng.” Thái hoàng thái hậu tin Trần Miêu,
Lệnh Viên cũng tin lão, nhưng bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ nàng vẫn tin vào một
kẻ vô dụng ư?

Nàng vừa dứt lời, Trần Miêu đã quỳ phịch

xuống, phủ phục người, trong giọng nói mang theo vẻ hoang mang tội độ: “Công
chúa thứ tội! Thần bất tài, không thể phân ưu cho Hoàng thượng. Thần cả gan xin
Công chúa cho thần thêm một cơ hội nữa, một ngày, thần chỉ xin thời hạn một
ngày, thần nhất định sẽ giúp Hoàng thượng long thể an khang!”

Một ngày, nàng cho lão thêm một ngày.

Đêm đã về khuya, tiếng mưa rơi xen lẫn

tiếng chiếc đồng hồ nước ở đằng xa, tí tách, tí tách.

Dưới dãy hành lang, chiếc ô làm bằng giấy

dầu che trên đỉnh đầu, phía sau lưng bỗng vang đến giọng nói của Vương Đức Hỷ:

“Trận mưa này e là không thể tạnh ngay, hay là Công chúa hãy nghỉ tạm ở cung
Thịnh Diên đêm nay?”

“Không cần.” Nàng hồ hững từ chối, lại

ngoảnh đầu nhìn về phía thái y lệnh: “Ngày mai bản cung lại tới.”

Ánh mắt lạnh lùng ấy khiến Trần Miêu kinh

hãi, thậm chí run sợ, chỉ biết gật đầu vâng dạ.

Trương Thạch đứng dưới hai chiếc đèn lồng

ngoài cổng, từ xa hẳn đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa chậm rãi tiến lại gần, bèn

mở ô ra đi tới nghênh đón. Lúc này, Lệnh Viên một lòng một dạ nghĩ đến chuyện

của Thế Huyền, quên hẳn việc Khánh Vương đã đợi nàng suốt một ngày trời. Trương

Thạch đi bên cạnh, kể lại cho nàng mấy việc như Khánh Vương đã đợi nàng thế

nào, khi đi sắc mặt y khó coi ra sao...

Đang đi, bóng dáng xinh đẹp của nữ tử chợt

dừng lại, nàng suy nghĩ một chút rồi cất tiếng: “Ngày mai, người hãy phái người

tới Dương phủ chuyển lời tới Dương đại nhân, bảo y sau khi tan triều hãy chờ ở

phủ, bản cung muốn gặp y.”

Mưa suốt đêm vẫn không tạnh. Ngoài cửa sổ,

mưa rơi tí tách mãi không ngừng. Cánh cửa cung điện nặng nề làm bằng gỗ đàn

hương tựa như ngăn cách hai thế giới, bức rèm châu khê phát tiếng “ting tang”, hai cung nữ bưng chén thuốc lùi nhanh ra ngoài, từ trong phòng liên tục vọng ra những tiếng ho khe khẽ của một nam tử.

Thế Huyền lấy khăn gấm lau vệt thuốc bên

khóe miệng, rồi tiện tay vứt cho người hầu bên cạnh. Trung thường thị vội vàng giũ áo choàng khoác lên Thế Huyền, bây giờ Thế Huyền đang mang bệnh, cơ thể yếu ớt, đám người hầu sợ y không chịu nổi thời tiết lạnh khi trời mưa. Hai má Thế Huyền tuy vẫn nhợt nhạt nhưng tinh thần dường như đã tốt hơn nhiều, nhìn mặt mày Vương Đức Hỷ có vẻ nghiêm trọng, y bèn cất tiếng nói đùa với lão: “Mặt mày căng thẳng như vậy làm gì, trầm họa hoàn lâm mới cảm thấy vui vẻ, thực không muốn nhìn thấy cái bản mặt này của ngươi.”

Vương Đức Hỷ cả kinh, vội cúi đầu, nói: “Nô tài đáng chết!”

Y khẽ cười nhạt, quay người đi ra ngoài.

Vương Đức Hỷ ngược mắt nhìn, sau đó vội

vàng đi theo. Hoàng thượng nói là đang vui, lão không biết ngại vui vì cái gì, vui vì những lời Đại trưởng công chúa đã nói hôm qua sao?

Những giọt nước long lanh chảy xuống từ

trên chiếc lá xanh biếc, màn mưa phùn đã trùm lên khu vườn một mảng mông lung.

Trong bầu không khí trong lành ấy, mọi thứ vẫn đục đều đã bị xua tan.

Một chiếc bóng màu đen vội vã đi qua sân,

từ xa đã nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của người con gái.

Một giọt nước từ mái hiên nhỏ xuống, cảm

giác lạnh buốt từ lòng bàn tay lan tỏa tới tận trái tim.

“Thần tham kiến Công chúa!”

Chiếc ô làm bằng giấy dầu được thu lại và

đặt sang một bên, đôi giày vẫn còn hơi ướt, để lại trên mặt đất những dấu chân

rõ ràng. Dương Ngự thừa bước tới, hành lễ với Lệnh Viên, ánh mắt bình tĩnh dừng

lại trên đôi giày thoáng ần thoáng hiện dưới chiếc váy dài. Y vừa vào cửa đã

nghe người dưới nói Đại trưởng công chúa vừa tới đây, còn sợ mình nghe nhầm. Từ

sau lần cầu thân hôm đó, y chưa từng đi gặp nàng, nàng cũng chưa từng tới tìm

y. Không ngờ hôm nay nàng lại đột nhiên tới nơi này.

“Công chúa, ngoài này hơi lạnh, chi bằng

Công chúa hãy vào trong ngồi chơi một lát.” Y vội vàng nói thêm.

Y vẫn đang cung kính cúi đầu, Lệnh Viên thu

bàn tay trắng nõn lại, dùng khăn tay lau khô những ngón tay, mỉm cười, nói:

“Tòa phủ đệ của Dương đại nhân trồng toàn trúc trong vườn, phong cảnh thực rất độc đáo.” Giờ đang là thời điểm trăm hoa đua nở, nhưng khu vườn này lại chìm trong một mảng xanh biếc miên man.

Màu xanh của lá trúc, của thân trúc, còn xen lẫn hương trúc thoang thoảng.

Dương Ngự thừa hơi kinh ngạc. Khi xưa, phụ thân y là một người yêu hoa, thường sai người trồng đủ các loại hoa lạ trong phủ. Về sau, phụ thân qua đời, cũng trong năm đó, Thái hoàng thái hậu tạ thế, Phò mã ốm chết, Đại trưởng công chúa từ Hàm Lăng quay về, y và Dương phi mỗi người theo một chủ, chia tách đôi đường... Trong cơn giận dữ, y đã sai người nhổ hết hoa trong phủ, trồng trúc xanh khắp vườn.

Trước sân, sau nhà, ngoài cửa sổ, nơi nơi đều ngập màu trúc xanh, thực sự là rất mát mẻ. Cuộc đời này, y chỉ sống vì nữ tử đó, không dính đến chút bụi bặm, phồn hoa.

Chỉ mong nàng... được bình yên.

“Chẳng qua vì thần lười chăm sóc vườn hoa mà thôi.”

Lời của y rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến

Lệnh Viên nở một nụ cười thư thái. Không thấy y nói buổi thiết triều hôm nay có gì khác lạ, xem ra Thế Huyền thực sự khỏe hơn rồi. Tà vấy dài khẽ lay động, nàng đưa tay bắm lấy cây cột rồi ngồi xuống bên cạnh hàng lan can, ngược lên, nói: “Dương đại nhân cũng ngồi đi!”

“Thần không dám!” Y cúi đầu làm lễ.

Nàng bật cười, cất tiếng: “Đây là phủ của ngài, ngài là chủ, ta là khách, có gì mà dám hay không dám?”

Xung quanh không có người, bốn phía ngoài

tiếng mưa rơi thì chỉ còn tiếng nói chuyện thỉnh thoảng vang lên của hai người mà thôi. Dương Ngự thừa hơi do dự, cuối cùng cũng bước tới rồi ngồi xuống. Lệnh Viên chậm rãi nói: “Bản cung muốn gặp Thế tử của Ký An Vương gia ở phủ của Dương đại nhân một lần.” Nàng thân là Đại trưởng công chúa, hẹn Thế tử ở Mặc Lan biệt viện thực sự là không thích hợp, trực tiếp tới hành cung cũng không hay, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng đành nhờ Dương Ngự thừa giúp đỡ.

Tất nhiên Dương Ngự thừa cảm thấy rất kinh

ngạc, vội vã hỏi: “Chuyện này... Hoàng thượng có biết không?”

Nói cho cùng thì người mà Hoàng đế Nam Việt

phải tới đón Khang Thái phi là Khánh Vương, Thế tử chỉ là người đi theo, thực

chẳng rõ Công chúa muốn gặp y để làm gì?
Những lời này hoàn toàn nằm trong dự liệu,
Lệnh Viên thu lại nét cười, giọng nói cũng trầm hẳn xuống: “Bản cung làm việc,
từ khi nào lại cần phải hỏi Hoàng thượng? Chẳng lẽ Dương đại nhân một lòng
trung thành với Hoàng thượng, đến lời của bản cung cũng không nghe hay sao?”
Bầu không khí nhẹ nhàng bị xua tan sau nháy
mắt, Dương Ngự thừa bắt chắp lễ nghi, hơi ngước lên, nơi đáy mắt nàng không còn
vẻ bình tĩnh như trước nữa, bên trong có những tia sáng lạnh lẽo. Y không nhớ
rõ đã bao lâu rồi chưa thấy Đại trưởng công chúa thế này, nơi đáy lòng bỗng
giật thót, vội nói: “Thần không dám” rồi định đứng dậy, quỳ xuống.
Đôi cánh tay thon nhẹ nhàng giữ lấy bờ vai
y, ngăn không cho y đứng dậy. Mặc bộ triều phục màu xanh đen nhưng trên đôi
vai, nơi bị nàng ấn xuống vẫn truyền đi cảm giác giá lạnh. Dương Ngự thừa thực
khó phân biệt đây rốt cuộc vì thời tiết lạnh hay vì những ngón tay nàng lạnh.
Muôn vãn lời nói, khi ra đến đầu môi lại chỉ còn một câu ngắn ngủi: “Thần muốn
hỏi vì sao?”
Lệnh Viên nhẹ nhàng buông tay ra, khoe
miệng lại xuất hiện một nụ cười điềm đạm, giọng nói cũng trở nên hiền hòa:
“Trước giờ đại nhân chưa từng hỏi quyết định của bản cung, lần này cũng không
cần hỏi.” Cầm chiếc khăn lụa trong tay, ánh mắt nàng liếc nhìn khung cảnh xanh
biếc trong vườn, lại nói: “Tìm một lý do mời Thế tử tới đây, đối với Dương đại
nhân không phải chuyện gì khó khăn. Ngài đi đi, bản cung sẽ chờ ở đây.”
Bóng dáng nơi hàng lan can đã biến mất,
chiếc ô đặt bên cạnh cung không thấy nữa, còn mưa vẫn cứ rơi.
Những chiếc móng tay từ từ cắm sâu vào da
thịt, trên khuôn mặt mỹ lệ như bị phủ lên một tầng hơi nước mong manh. Trong
một thoáng ngắn ngủi, dường như Lệnh Viên lại nhìn thấy khuôn mặt cùng ánh mắt
đầy giận dữ của Thế Huyền.
Chiếc lọng vàng che bên trên không ngăn
được những hạt mưa tà tà bay tới.
Thế Huyền bước xuống từ xa giá, vừa ngước
lên đã thấy trước điện Tuyên Thất có bóng dáng yếu ớt của một nữ tử đang đứng
một mình cô độc trong làn gió.
Ngọc Trí thấy ngự giá đi tới, bèn đón lấy
chiếc ô từ trong tay thị nữ rồi bước xuống thêm, che mưa cho Thế Huyền. Nàng ta
khẽ nói: “Bệnh tình của Hoàng thượng đã đỡ hơn chưa? Hôm qua thần thiếp tới,

nghe nói Công chúa cũng ở đó.” Ánh mắt Ngọc Trí lặng lẽ dừng lại trên khuôn mặt gầy guộc của Thế Huyền, trong cặp mắt đen láy là vẻ bình tĩnh, không thể nhìn ra bất cứ điều gì khác.

Thế Huyền khê ho một hồi, rồi chỉ “ồ” một tiếng mà không nói gì.

Trong điện lập tức có cung nữ bước đến dâng trà, y đón lấy, khê nhấp mấy ngụm rồi quay sang thấy Ngọc Trí đang đứng một bên, thần sắc có chút không tự nhiên. Y biết đây là vì chuyện Đại trưởng công chúa, thực ra, đối với cái chết của Phò mã năm xưa, y cũng không biết rõ, có điều, nếu nói Phò mã chết một cách oan uổng, tất nhiên y sẽ tin, vì vậy, đối với việc trước mặt mình, Ngọc Trí không giấu giếm sự oán hận với Đại trưởng công chúa, y cũng đã quen rồi. Có thái giám bước vào bẩm báo, Khánh Vương đang ở ngự thư phòng đợi Hoàng thượng, Ngọc Trí lại ngẩn ngơ đứng đó thêm một lát, cuối cùng đành cáo lui.

Trung thường thị sai người đi vào hầu Hoàng thượng thay áo.

“Nếu Hoàng thượng cảm thấy không thoải mái, nô tài sẽ đi nói với Khánh Vương gia, bảo y khi khác hãy tới.”

Thế Huyền khê lắc đầu. Tuy y từ chối lời cầu thân của Khánh Vương với Đại trưởng công chúa, nhưng sẽ không từ chối cho hẳn vào cung. Y không muốn cho Khang Thái phi tới Nam Việt vì muốn tranh thủ thêm chút thời gian để suy nghĩ biện pháp, còn Khánh Vương cũng không muốn đón Khang Thái phi nhanh như vậy, giúp mẹ con Công chúa Hân Huy được đoàn tụ không phải mục đích của hẳn trong chuyến đi này. Chính vì thế, Thế Huyền tạm thời có thể yên tâm, có điều, dù đi hay không, tối đa cũng chỉ trong mấy ngày này.

Nhân lúc rảnh rỗi, Anh Tịch tới Bùi phủ trả tiền, còn phải đi dưới trời mưa, nhưng khi tới nơi, trong phủ lại chẳng có lấy một bóng người. Thị đứng bên ngoài gõ cửa một hồi lâu, gõ đến đau tay vẫn không thấy Bùi Nghị ra mở cửa, cuối cùng đành quay lại Dương phủ tìm Công chúa. Giữ hết những hạt mưa trên vai áo, khi quay người lại, thì bỗng thấy đằng xa có một chiếc xe ngựa đang chậm rãi đi tới.

Chiếc rèm trên xe bay lật phất dưới trời mưa, từng làn gió lạnh thổi vào, mơn trớn trên khuôn mặt, mang đến cảm giác lạnh giá.

Xe ngựa dừng lại bên ngoài Dương phủ, Dương Ngự thừa bước xuống xe trước rồi mời Doãn Duật xuống xe, sau đó còn khê cười,

nói: “Mời Thế tử, Công chúa đã chờ sẵn trong đó rồi.” Y thi lễ xong lại không đi về phía trước, mà đứng một bên.

Doãn Duật hơi ngẩn người, y không quen vị

Dương Ngự thừa này lắm, nhưng cũng biết đối phương là vị đại quan trẻ tuổi nhất trong kinh thành kể từ khi Thiếu đế Bắc Hán đăng cơ. Hơn nữa, muối muối của Dương Ngự thừa còn được sủng ái nhất lục cung... Hai người xưa nay chưa từng qua lại, vậy mà hôm nay, Dương Ngự thừa lại đích thân tới hành cung, nói với y rằng, đã tìm được người y muốn tìm, lúc này đang đợi ở Dương phủ.

Doãn Duật chỉ khẽ mỉm cười, làm bộ vừa ngạc

nhien vừa hưng phấn. Trong lòng y hiểu rõ, những lời này của Dương Ngự thừa chẳng qua chỉ là cái cớ, chẳng lẽ Thiếu đế muốn gặp y sao? Vội vàng như vậy... chẳng lẽ là vì chuyện y thay Dận Vương cầu thân Đại trưởng công chúa?

Tất nhiên người trong Dương phủ đã được dặn

dò từ trước, lúc này chỉ có một mình Doãn Duật cầm ô đi vào, tiếng những hạt mưa rơi xuống chiếc ô trong trẻo như tiếng nhạc, ngoài ra chỉ còn tiếng bước chân khe khẽ của y. Nơi đây, khắp vườn trồng toàn trúc, giữa cơn mưa, trong bầu không khí lạnh giá, xung quanh đã có thêm đôi nét sắc xuân, nhưng mảng màu xanh biếc miên man ấy cũng khiến người ta ngẩn ngơ, khó phân biệt được hai mùa thu, đông.

Nếu là giữa mùa đông, những bông tuyết

trắng xóa đã đè cong đôi ba cành trúc, lá trúc xanh biếc bỗng bành tuyết đọng, trong mênh mang sắc trắng lác đác màu xanh, cảnh đẹp như thế mới gọi là cực tận.

Doãn Duật không kìm được dừng chân ngẩn nhìn.

Phía đằng xa, một tiếng “Anh Tịch” lặng lẽ xuyên qua màn mưa lạnh lẽo, vọng đến bên tai y.

Thân hình cao lớn dưới chiếc ô bỗng dừng

lại, mặt ô hơi ngả về sau, dưới làn mưa phùn, trên khuôn mặt anh tuấn hiện rõ vẻ ngạc nhiên. Y cho rằng Dương Ngự thừa chỉ kiếm cớ mời mình đến đây, vậy mà cái cớ ấy đúng là sự thật sao?

Người mà y muốn tìm, thật sự đang ở Dương phủ?

Muôn vãn hạt mưa hờ hững rơi xuống, người

dưới chiếc ô cất bước nhanh hơn. Đi xuyên qua con đường nhỏ giữa vườn trúc, mưa dần nặng hạt, trên khuôn mặt y bỗng xuất hiện một nụ cười.

Từ xa, Lệnh Viên đã nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé giữa làn mưa, lại gọi thêm mấy câu, Anh Tịch liền chạy nhanh tới. Dưới chân, những giọt nước bắn tung tóe, thị cúi đầu chạy lên hành lang, đôi hàng lông mày thanh tú nhú chặt, đang chuẩn bị dốc cả một bụng ầm ứ với Lệnh Viên. Phía sau lưng, giữa màn mưa mịt mờ, một tiếng “Anh Tịch” rõ ràng vang ra từ miệng nam tử.

Anh Tịch không khỏi kinh ngạc, ngoảnh đầu lại nhìn.

Dưới sắc trời âm u vẫn loáng thoáng nhìn thấy chiếc áo dài trắng muốt của nam tử, chiếc ô y cầm hơi chếch lên trên, để lộ ánh mắt dịu dàng đang nhìn về phía nữ tử đứng dưới hành lang.

Hắn lại gọi một tiếng: “Anh Tịch.”

Thị nữ ngẩn ngơ đứng đó, tuy cách không quá xa, Anh Tịch vẫn không thể nhận ra nam tử này. Nhưng tại sao y lại biết tên thị là Anh Tịch? Đôi hàng lông mày của Anh Tịch bất giác nhú chặt hơn, hôm nay đúng là kỳ lạ, trời đang mưa mà chẳng rõ chủ tớ nhà họ Bùi đã chạy đi đâu, bây giờ lại xuất hiện một người xa lạ đuổi theo thị và gọi tên thị nữa.

Thị thấy bước chân y nhanh dần, cuối cùng là chạy tới.

Gió thổi khiến chiếc ô hơi chao đảo, nước mưa bay vào làm áo y dính đầy nước, nhưng dường như y chẳng hay biết. Đôi giày màu đen sũng nước tạo thành những dấu chân trên hành lang, trên má y xuất hiện một nụ cười. Anh Tịch nuốt nước miếng, vừa định hỏi y là ai thì bỗng có một làn gió lạnh thổi qua, nam tử trước mặt đã đi sát qua vai thị. Ánh mắt y lướt qua bờ vai Anh Tịch, nhìn thẳng về phía trước.

“Anh Tịch, thật sự là nàng? Dương đại nhân quả nhiên không gạt ta!”

Y không quan tâm tới việc có người khác ở đây, vút chiếc ô trong tay xuống, đưa bàn tay còn ướt nước mưa nắm chặt đôi tay lạnh giá của Lệnh Viên, trên khuôn mặt y tràn ngập nét cười.

Y chưa từng quên lời thề trong ngôi đình bên bờ suối năm ấy, dung mạo và tiếng nói cười của nữ tử trong ký ức cũng chưa bao giờ phai nhòa.

Một cơn gió lạnh thổi tới khiến mái tóc đen nhánh của nữ tử hơi lay động, mấy lọn tóc buông lơ lửng trước trán. Y đưa tay giúp nàng gạt ra, chỉ thấy nàng ngẩn ngơ nhìn mình, trong cặp mắt đen láy tràn đầy

sự kinh ngạc, nhưng vẫn không giấu được vẻ phong hoa tuyết đại của nàng.

Anh Tịch của y... Anh Tịch của y lớn lên nhất

định phải xinh đẹp thế này.

Y lại khê cười.

Trong nỗi ngạc nhiên chứa chan sự vui mừng.

24. Chương 24

Trong bàn tay của Doãn Duật, đôi tay lạnh giá

của nữ tử hơi động đây, rồi rút khỏi bàn tay y. Y cảm thấy kinh ngạc, tiếng:

“Anh Tịch” còn chưa kịp thốt ra thì bóng người trước mắt đã hơi chuyển động,

một giọng nói vang lên mang theo chút lạnh lùng: “Xin Thế tử gia tự trọng!”

Vừa dứt lời, không khí xung quanh như ngưng

lại.

Y mở to mắt, ngẩn ngơ đứng nhìn một hồi

lâu, lúc này bóng dáng quen thuộc trong ký ức đang hiện lên trong đôi mắt y,

nhưng nàng không còn gọi y là “Doãn Duật” nữa, mà gọi là... Thế tử gia.

Giọng nói lạnh lùng mà xa lạ.

Lệnh Viên hơi cúi đầu, ống tay áo rộng

buông thõng hai bên, vừa khéo che đi những đầu ngón tay đang run rẩy của nàng.

Nơi đáy lòng nàng như đang chao đảo, những ký ức ngày xưa lần lượt hiện về.

Trong thần thờ, nàng bỗng như nhìn thấy chữ

Thế Huyền viết ra trong buổi tối ngày hôm đó – chuẩn.

Vết mực còn mới, nét chữ rất rõ ràng.

Ban đầu, nàng cho rằng Thế Huyền băn khoăn

về việc có nên đồng ý để Khang Thái phi đi Nam Việt hay không, sau đó lại nghĩ,

có thể vì chuyện Khánh Vương cầu thân, nhưng nàng lại quên mất, đó cũng có thể

là một phần của cái tên... Doãn Duật!

Ngôi đình bên bờ suối gió lùa mát rượi, bầu

trời phủ đầy mây đen, những hạt mưa không ngừng rơi xuống. Khi đó, Lệnh Viên đã

lén trốn khỏi chùa, đang hái một chiếc lá sen để che mưa. Từ xa nhìn thấy ngôi

đình đó, nàng nhanh nhẹn cất bước chạy tới, không ngờ cũng có người từ hướng

khác chạy lại, nàng không cẩn thận, đã va vào lòng thiếu niên đó. Trên khuôn

mặt y, nước mưa chảy ròng ròng, nhưng có thể thấy y đang cười rất tươi: “Ta

biết cô...”

Câu nói: “Ta biết cô” đó đã khiến Lệnh Viên

giật mình, hậm hực đẩy mạnh y ra khỏi ngôi đình, ngã ra ngoài hàng lan can rồi

lăn xuống dòng suối. Chỉ bởi mẫu hậu từng nói, lời của người lạ đều không đáng tin, huống hồ nàng chưa từng gặp y, vậy mà y lại nói biết nàng.

Y loạng choạng bò dậy từ dòng suối, đuổi

theo Lệnh Viên lúc này đang hoảng hốt, đưa tay giữ lấy bờ vai nàng. Nàng sợ hãi hô cứu mạng, y nhất thời buồn bã, bịt miệng nàng và khẽ cau mày: “Rõ ràng là cô đẩy ta xuống suối, muốn hại chết ta, bây giờ còn kêu cứu mạng cái gì nữa?” Nàng chớp chớp đôi mắt tròn xoe, mặt thiếu niên này đầy rong rêu, bùn đất nhưng vẫn không giấu được sống mũi cao, thẳng tắp cùng cặp mắt phượng. Sau đó y nói với nàng, y và cha sống dưới chân núi, thường xuyên nhìn thấy Lệnh Viên một mình đến đây chơi nên mới nói là biết nàng.

Lúc này, dưới hành lang, nàng vừa ngược mắt

đã bắt gặp đôi mắt y, như sương như khói, chẳng còn vẻ đơn thuần của ngày xưa.

Nàng từng cho rằng, thiếu niên bên bờ suối trong xanh ngày nào là người mình có thể thác gửi cả đời này, không ngờ y lại là trưởng tử của Ký An Vương gia, Doãn Duật.

Nếu nói dối lừa, nàng cũng đâu có chân thật.

Nàng tùy tiện nói tên của người thị nữ, nàng tên là Anh Tịch.

Thấy hai người không nói gì, Anh Tịch vội vàng cất tiếng: “Đây là Đại trưởng công chúa Điện hạ.”

Thân phận của nàng, ngay từ khi mấy chữ

“Thế tử gia” đó được nói ra, y đã đoán được rồi, chỉ là lúc này, khi nghe chính người thị nữ nói ra, chút hi vọng nhỏ nhoi còn sót lại trong lòng y đã tan vỡ trong nháy mắt. Bàn tay y nắm chặt nhưng bên trong hoàn toàn trống rỗng, đã chẳng còn đôi tay mềm mại của nàng nữa rồi.

Trần trề hưng phấn, để rồi từ trên đỉnh núi cao nhất rơi xuống đáy vực sâu.

Lệnh Viên ra hiệu cho Anh Tịch lui đi, rồi

quay người, cố kìm nén tâm trạng hoang mang. Một lát sau, cuối cùng nàng cũng có thể hờ hững cất tiếng: “Mời Thế tử đến đây giữa trời mưa thế này, Lệnh Viên thực đã mạo muội rồi. Thế tử là người thông minh, hẳn cũng đã biết rõ dụng ý của ta.”

Câu nói đó, cuối cùng nghẹn lại trong cổ họng, không cách nào nói ra được.

Lệnh Viên nở nụ cười buồn, nói hay không

cũng chẳng quan trọng, y hiểu.

Trên khuôn mặt kia chẳng còn nét cười, sắc

mặt y trắng như tờ giấy. Bàn chân như đã mọc rễ, đến nửa bước cũng chẳng thể bước đi, lòng y hoang mang, y không ngờ chính mình đã thay người khác cầu thân nàng... Y không ngờ chính mình đã phá hoại hạnh phúc của người mình yêu mến...

Giống như đã trải qua cả ngàn vạn năm, đến

bây giờ y mới lại được nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt tuyệt đẹp đó.

Trong nỗi mê mẩn lại mang theo chút hững

hờ.

Dưới hành lang đã kê sẵn một chiếc bàn,

trên bàn bày đầy hoa quả, trà nước và một số đồ điểm tâm. Tà váy dài lê đi trên mặt đất ẩm ướt, lạnh lẽo, rồi ngồi xuống trước bàn.

Doãn Duật ngẩn ngơ đứng đó, một lát sau mới

cất bước theo nàng.

Đôi bờ môi trắng bệch không ngừng mấp máy

nhưng hai chữ “Anh Tịch” đó, y lại chẳng thể thốt ra được. Trong lòng y đã

hiểu, đó không phải tên nàng. Khuê danh của Đại trưởng công chúa Bắc Hán y đã từng nghe nói, nhưng rốt cuộc là gì, y nhất thời không thể nhớ ra.

Tiếng mưa rơi xuống mái ngói nhỏ dần, những

hạt mưa li ti bay vào hành lang cũng dần biến mất.

Đôi tay giấu dưới ống tay áo rộng vẫn không

ngừng run rẩy, Lệnh Viên đưa mắt liếc nhìn ấm trà trên bàn, trong lòng vừa có chút tức cười vừa có chút bất lực, xem ra nàng muốn rót cho y chén trà cũng không được rồi.

Hít một hơi thật sâu, nàng cúi đầu không

nhìn y nữa, chỉ thấp giọng, nói: “Những lời hôm trước Thế tử nói với Hoàng thượng, sau khi nghĩ kĩ, Hoàng thượng cảm thấy như vậy rất tốt.”

Hai chữ “rất tốt” được nói ra hết sức nhẹ

nhàng, nhưng nàng lại như bị một cây kim cắm sâu vào da thịt, cơn đau tê tái trào lên như ngọn lửa cả trái tim.

Y không nhìn thấy khuôn mặt nàng, chỉ thấy

dáng vẻ của nàng khi nàng ung dung cúi xuống. Nàng làm vậy là không muốn nhìn y, hay không thèm nhìn y đây? Lòng ngực như có một tảng đá nặng đè lên, khiến y gần như không thở nổi. Xưa nay y luôn phóng khoáng, nhưng cho dù là thánh thượng ban hôn, y cũng phải liều mạng giữ lại vị trí chính thất cho nàng, nào ngờ lần này gặp lại sau bao năm xa cách, y và nàng lại ngồi đối diện nhau, cùng

bàn bạc về chuyện hôn nhân của nàng, nhưng tâm lang lại không phải là y.

Ngón tay y đột nhiên dùng sức, giật đứt

chuỗi tua đính trên miếng ngọc bội đeo bên hông.

Y ngồi ngay ngắn trước mặt nàng, lặng lẽ

nhìn nàng...

“Doãn Duật, huynh cẩn thận! Doãn Duật, giảm

cho chắc đấy!”... Trong ngực áo là mấy chú chim non không may bị rơi xuống đất, y

cúi xuống nhìn nàng đang đứng dưới gốc cây liên tục hô to gọi nhỏ, không kìm

được khẽ bật cười. Đặt mấy chú chim vào tổ xong, y cố ý để mình trượt chân một

cái, thực ra không đau chút nào nhưng nàng lại sợ đến nỗi nước mắt giàn giụa,

chỉ sợ y bị thương.

Y khẽ cười, đưa tay cào nhẹ cái mũi nhỏ

xinh của nàng, đắc ý nói: “Lúc trước muội ác biết mấy, ta còn chưa nói xong,

muội đã đẩy ta xuống nước rồi! Muội có biết hôm đó nước lạnh đến thế nào không,

làm ta run cầm cập... Bây giờ thì biết thương ta rồi...” Y lén ngước lên, nhìn thấy

một bên má nàng đã xấu hổ đến đỏ bừng.

Nàng trề môi, giọng nói nhỏ hết mức có thể:

“Sau này, không đẩy huynh nữa là được chứ gì!”

Không đẩy y nữa... Nhưng giờ đây lại là y một

tay đẩy nàng...

Đẩy đi xa biết mấy, tuyệt tình biết mấy...

Sau này y sẽ chẳng thể cầm tay nàng, chẳng

thể nhìn thấy nụ cười của nàng nữa rồi. Trong đôi mắt thê lương của y trào lên

niềm hối hận, một sự hối hận sâu sắc và tha thiết đến vô bờ. Y đột nhiên xoay

người về phía trước, đưa tay nắm cổ tay nàng, ánh mắt chân thành dừng lại trên

hai hàng lông mi dài, cong vút của nàng. Nàng muốn trốn chạy, nhưng tay lại bị

y nắm chặt, tiếng y rành rọt từng chữ: “Việc cầu thân lần này bỏ qua, những lời

ta nói hôm đó cũng không tính! Hôm nay nàng cũng đừng nói với ta cái gì mà đồng

ý hay không đồng ý nữa, ta coi như Bệ hạ đã dứt khoát cự tuyệt rồi!”

Sức từ bàn tay y thật lớn, tựa như muốn

khiến tay nàng hòa vào tay y vậy.

Cơ thể Lệnh Viên trở nên căng cứng. Nàng

ngẩn ngơ ngồi đó, trong sự tuyệt vọng bỗng xuất hiện niềm vui vô bờ, nhưng

trong niềm vui lại khó giấu nổi nỗi bi thương. Dù sao trong lòng y cũng có

nàng, vậy là đủ rồi. Chỉ là y nói, coi như Thế Huyền đã dứt khoát cự tuyệt, đối

với y thì chẳng qua là không hoàn thành việc Dận Vương giao cho, nhưng điều mà

Thế Huyền phải đổi mặt lại không đơn giản như thế.
Nàng ngược mắt, nhìn vào mắt y, rồi cất
tiếng một cách khó khăn: “Chỉ mong Dận Vương có thể tuân thủ hiệp ước.”
“Anh Tịch...” Y buột miệng gọi nàng, rồi lại
đột nhiên cảm thấy không đúng.
Nàng khẽ mỉm cười, hoàn toàn không để tâm,
chăm chú nhìn y rồi chậm rãi nói: “Thế tử hãy dùng bồ câu đưa thư, nói là ta
muốn Hân phi phải chết.” Hân phi chết rồi, sẽ không còn gây sóng gió gì được
nữa, Khang Thái phi cũng không phải xuống phương Nam, như thế, Thụy Vương cũng
chẳng thể làm gì được.
Mưa ngừng rơi, chỉ còn những giọt nước tí
tách từ trên mái hiên chảy xuống.
Khánh Vương trở về từ hoàng cung, vẻ mặt uể
oải. Hắn tự thấy điều kiện mình đưa ra không thấp, vậy mà Hoàng đế Bắc Hán lại
hết lần này tới lần khác từ chối. Hôm qua, Công chúa thất hẹn với hắn, xem ra
cũng là do Hoàng đế của bọn họ ngầm làm khó từ bên trong. Khánh Vương vốn cho
rằng hôm nay mình vào cung là có thể giải quyết chuyện này, chẳng ngờ đây chỉ
là suy nghĩ của một mình hắn.
Thôi vậy! Ở lại đây mãi, cuối cùng vẫn
chẳng được việc gì, còn rước thêm bực dọc vào thân, chẳng bằng quay về luôn cho
sớm!
Toàn thân đều dính nước mưa, Khánh Vương đi
rất nhanh, bỗng thấy phía trước có người cầm bình rượu vội vã đi qua. Khánh
Vương gọi gã lại, hỏi han mấy câu mới biết đây là rượu mà Doãn Duật yêu cầu đưa
đến. Đúng là lạ thật, còn tưởng gã đó đang bận rộn thăm dò xem hắn vào cung làm
gì, không ngờ lúc này còn có thời gian uống rượu! Khánh Vương đón lấy bình rượu
trong tay gã thái giám, khẽ xua tay đuổi gã lui đi. Vừa khéo lúc này hắn cũng
đang buồn bực, có người uống rượu cùng tất nhiên là quá hay rồi.
Thế tử Nam Việt ra về từ lâu nhưng Công
chúa vẫn ngồi một mình dưới hành lang. Anh Tịch lấy áo choàng khoác lên người
nàng, thấy nàng đã tỉnh táo trở lại, sau đó còn cất tiếng hỏi: “Đã trả tiền
chưa?”
Nghe thấy vậy, Anh Tịch lại nhớ đến chuyện
kia, bèn cau mày, đáp: “Không có ai ở Bùi phủ, chẳng biết là đi đâu nữa. Nó thì
đợi mãi, cuối cùng đành quay về.”
Lệnh Viên khẽ “ừm” một tiếng, thực ra, lời

của thị nữ nàng nghe câu được câu chẳng, đầu óc mơ mơ màng màng, nàng còn đang nghĩ đến người dưới hành lang hôm nay.

Y vẫn còn nguyên vẻ phong lưu, phóng khoáng, nhưng bọn họ không thể quay về ngày xưa được nữa rồi.

“Đi thôi!” Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, đưa tay gạt mấy sợi tóc rối ra sau tai. Phía đằng xa, ánh dương đã xé toang tầng mây mỏng, nhuộm đỏ cả một mảng trời.

Dương Ngự thừa vận bộ đồ màu xanh đứng ở cuối con đường nhỏ bên cạnh vườn trúc, tuy mưa đã tạnh nhưng gió vẫn chưa ngừng. Một làn gió vi vu thổi tới làm vô số những hạt nước trên cành trúc rơi xuống, ướt hết vai áo của y. Y thu lại vẻ thâm trầm trên khuôn mặt, thấp giọng nói: “Để thần tiến Công chúa về phủ.”

Lệnh Viên không từ chối, mà hồ hững nói:

“Cũng tốt, đúng lúc bản cung có lời muốn nói với đại nhân.”

Nói đến quen thuộc, nàng và Dương Ngự thừa

không phải chỉ mới quen nhau một, hai năm. Năm xưa, khi Thái hoàng thái hậu còn tại thế, Dương Ngự thừa chính là thân tín của bà, mỗi năm đều được phái đến chùa Ngọc Tuyền thăm Lệnh Viên mấy lần. Có lẽ chính từ khi đó, những sợi tơ tình đã bắt đầu thấm vào xương tủy của y. Cùng là những thiếu nữ trong độ tuổi thanh xuân đẹp nhất, nhưng em gái y, Thượng Tuyết lại là thiên kim bảo bối của nhà họ Dương, từ nhỏ đã được ăn ngon, mặc đẹp, ai cũng hết mực cưng chiều, còn Lệnh Viên tuy mang thân phận công chúa cao quý nhưng lại phải chịu sự đối xử lạnh lùng. Y thương xót nàng, để rồi cuối cùng không thể nào buông xuôi được.

“Đại nhân? Dương đại nhân?”

Âm thanh nhẹ nhàng vang đến, Dương Ngự thừa

kinh ngạc, vội vàng cúi đầu, nói: “Công chúa thứ tội, thần vừa có chút lơ đãnh!”

Giọng nói của Lệnh Viên nhẹ nhàng mà chậm

rãi: “Những lời của bản cung sau đây, đại nhân phải nhớ kĩ.” Y bắt giác ngoảnh đầu, nàng đã nói tiếp: “Về quan hệ giữa Hoàng thượng và Chiêu nghi đã tốt hơn trước, đại nhân cũng nên nói cho Tần Tướng quân biết. Sau này, nếu bản cung không còn ở đây nữa, ngài và Tần Tướng quân phải hết lòng trung thành với Hoàng thượng. Thân thể Hoàng thượng yếu đuối, việc triều chính, xin phiền Dương đại nhân giúp đỡ.”

Dương Ngự thừa mở to mắt, lúc này, ánh mắt

y nhìn nàng cũng không còn vẻ e dè. Chẳng cần phải hỏi kĩ, hôm nay, nàng và Thế

tử Nam Việt đã nói với nhau những gì, chẳng lẽ còn chưa rõ ràng hay sao?

Liên hôn... Chỉ có thể là liên hôn!

Trên trán Dương Ngự thừa lấm tẩm mồ hôi

lạnh, nàng sẽ không bao giờ tùy tiện đáp ứng chuyện này, liệu bên trong rốt

cuộc còn điều gì mà y không biết đây?

“Công chúa...”

“Sau này vẫn phải giám sát nhất cử nhất

động của Thụy Vương.” Nàng ngắt lời y rất tự nhiên. Dương Ngự thừa hơi ngẩn người, cuối cùng đành đáp ứng.

Sứ thần Nam Việt đã đến được bốn ngày, nếu

nói là để đón người thì quả thực là hơi lâu. Thái y trong cung cũng đã truyền

ra tin tức rằng bệnh tình của Khang Thái phi đã ổn định, có thể lên đường.

Thiếu để bèn hạ chỉ, chuẩn cho bà hai ngày sau được khởi hành xuống phương Nam.

Nhưng tin tức Hân phi của Nam Việt qua đời

lại truyền đến vào chiều tối ngày hôm sau, còn là trực tiếp đưa đến tay Lệnh

Viên bằng bỏ câu đưa thư. Nắm chặt bức thư ấy, Lệnh Viên khẽ cười lạnh lùng,

cho dù Công chúa Hân Huy đã chết, Hoàng đế Nam Việt cũng sẽ không báo tin tức

này cho Thế Huyền nhanh như vậy. Còn Khang Thái phi, bọn họ muốn đón đi thì

đón, Thế Huyền có đồng minh là Dận Vương rồi, cũng không phải sợ đám người Thụy Vương nữa.

Hai ngày nay, Bùi phủ vẫn luôn trống trải,

không có lấy một bóng người, Anh Tịch đã tới đó không dưới ba lần mà vẫn không

có gì thay đổi. Lệnh Viên vì bận việc trong triều nên cũng không có thời gian

để ý tới Bùi Vô Song, nàng thăm nghĩ, có lẽ người của Bùi gia đã tìm được y

rồi. Lần đó ở trên đường, không phải y đã từng nói là suýt nữa gặp phải người của Bùi phủ sao? Nghĩ vậy, nàng liền cảm thấy yên tâm.

Trong phòng, mùi đàn hương vương vất, bên

ngoài bức màn có bóng người qua lại.

Lệnh Viên gọi liền mấy tiếng Anh Tịch mà

vẫn không thấy thị trả lời, trong lòng không khỏi cảm thấy thắc mắc, bèn cất

bước ra ngoài. Cánh cửa gỗ màu nâu đóng chặt nhưng ô cửa sổ trở hoa tinh tể thì

lại mở toang, ánh sáng dịu dịu chiếu vào phòng khiến cái bóng của người đứng

trước cửa sổ bị kéo dài về phía sau.

Cũng chẳng biết y đến từ lúc nào.

Cứ lặng lẽ nhìn y như vậy, Lệnh Viên bỗng

cảm thấy cô đơn.

Trong lòng nàng chợt xao động, buột miệng

gọi y: “Thế Huyền!”

Đôi bàn tay đang bám vào bậc cửa sổ khẽ run

lên, đầu ngón tay dường như bị rằm gỗ cắm vào đau nhói. Một lát sau, y mới xoay người lại, làn ánh nắng dịu dịu bên ngoài cửa sổ chiếu vào lưng y, khiến tấm dung nhan tuấn mỹ ấy bị giấu vào bóng tối. Dù nhìn kĩ thế nào cũng không thể nhìn rõ thần sắc của y.

Phía sau tà váy dài màu trắng, tấm thân yếu

ớt của nữ tử thoáng ẩn thoáng hiện, y ngẩn ngơ đứng nhìn, bên tai dường như vang lên lời nói của Thế tử Nam Việt: “Chuyện mà Bệ hạ nghĩ đến, Vương gia nhà ta đã làm rồi, phen này, dù Khang Thái phi đi xuống phương Nam cũng chỉ có thể nhìn thấy thi thể của Hân phi mà thôi.”

“... Bệ hạ đã đáp ứng yêu cầu của Vương gia nhà ta rồi, rất tốt, rất tốt!”

Trong cặp mắt đen láy ấy chứa chan giận dữ,

y không biết nàng đã tìm Thế tử Nam Việt từ lúc nào! Nàng cũng thật giỏi giấu giếm! Nàng làm nhiều chuyện sau lưng y, còn muốn mượn miệng của Thế tử Nam Việt để nói với y.

Nếu không phải như vậy, rốt cuộc nàng định đến lúc nào mới cho y biết?

Đợi đến ngày nàng đi hòa thân sao?

Thấy y không nói gì, không khí bỗng có chút

nặng nề, Lệnh Viên không khỏi cảm thấy hoang mang, bèn khẽ mỉm cười, thấp giọng hỏi: “Sao đột nhiên Hoàng thượng lại tới đây?”

Câu hỏi này khiến y bật cười lạnh lùng:

“Trẫm không nên đến đây sao? Như thế có thể cho đám người Thục Vương thấy, rằng bây giờ, quan hệ giữa trẫm và cô cô tốt đến nhường nào, cũng để cho Thục Vương tin rằng Tần Tương quân sẽ trung thành với trẫm giống như với cô cô năm xưa.”

Lời nói của y đầy ẩn ý, từng câu, từng chữ đều như hóa thành một mũi gai vừa dài vừa nhọn, đâm thẳng vào trái tim của chính mình.

Lệnh Viên thầm kinh ngạc, cúi gầm mặt,

không dám nhìn vào mắt y. Chuyện đó sớm muộn y cũng sẽ biết, nàng không đi, vì biết rằng y chắc chắn sẽ nổi giận, nên mới nhờ Doãn Duật nói với y. Dù Doãn Duật nói thế nào thì cuối cùng, ý tứ cũng vẫn là như thế.

Nàng phải lấy Dận Vương.

“Tại sao?” Thế Huyền lớn tiếng hỏi, hai

chân loạng choạng bước về phía trước, nhìn nàng đắm đắm. “Hôm đó, không phải trăm đã nói với cô rồi sao, chuyện hòa thân tạm dừng ở đây, tại sao cô cô phải giấu trăm làm những việc này? Từ đầu đến cuối cô cô luôn coi thường trăm, cảm thấy nếu không có cô cô thì trăm không thể ngồi vững trên ngai vàng này sao?”

Y lại bước về phía trước một bước nữa, đưa

tay nắm chặt tay của Lệnh Viên: “Hôm nay cô cô hãy đi cùng trăm, trăm sẽ cự tuyệt một lần nữa ngay trước mặt cô cô!”

Thế Huyền định kéo nàng đi ra ngoài, trong

lòng tràn ngập cảm giác bi thương. Nàng khép hờ đôi mắt, cắn chặt răng, nói:

“Là Hoàng thượng từng nói, sẽ cho ta quyền được tự do quyết định hôn nhân, lẽ nào Hoàng thượng quên rồi sao?”

Nàng một câu Hoàng thượng, hai câu Hoàng

thượng nhắc nhở y nói phải giữ lời.

25. Chương 25

Trong cặp mắt giận dữ của Thế Huyền xuất

hiện những tia chấn động. Hôm đó, quả thực y đã nói với nàng như thế, cho nàng được quyền tự do lựa chọn phu quân. Đó là bởi y cho rằng, nàng sẽ không muốn hòa thân với Nam Việt, nào ngờ bây giờ, nàng lại dùng lời hứa của y để bác lại lời của chính y.

Phía sau bức rèm mỏng, trong phòng lay lắt chút hương tàn.

Cổ tay thon như trở nên nóng rát trong nháy

mắt, khiến bàn tay đang nắm chặt tay nàng không thể nào chịu được nữa, đột nhiên buông ra, trên khuôn mặt nhợt nhạt chẳng còn chút sức sống.

Y ngẩn ngơ đứng đó hồi lâu, rồi đột nhiên

có tiếng rèm cửa leng keng, bức rèm trước mặt Lệnh Viên bị gạt ra thật mạnh, ngay sau đó là tiếng cửa phòng bị đá mở ra.

“Hoàng thượng! Thế Huyền...” Nàng đuổi theo

đến cửa, chỉ thấy bóng dáng gầy guộc đó đã biến mất trong màn đêm tịch mịch.

Đám cung nữ, thái giám đều vội vã chạy tới,

ánh sáng của những chiếc đèn lồng soi sáng một khoảng trời. Dưới ánh đèn, khuôn mặt Lệnh Viên hiện lên trắng bệch, tay nàng bám vào cây cột lạnh lẽo dưới hành lang, từ từ ngồi xổm xuống, ống tay áo rộng đưa lên che mặt, để mặc những giọt nước mắt thấm ướt khuôn mặt và tà áo.

Thế Huyền nói: “Trẫm không đồng ý”, Doãn

Duật nói: “Chỉ coi như Bệ hạ đã dứt khoát cự tuyệt”, vậy mà nàng lại cương quyết đâm đầu vào. Nhưng bọn họ cho rằng nàng cam tâm tình nguyện ư? Nàng là công chúa nhà họ Lưu, cho dù không có lời trăng trối của mẫu hậu lúc lâm chung, chẳng lẽ nàng có thể mặc kệ Thế Huyền gặp khó khăn mà khoanh tay đứng nhìn? Nàng và Doãn Duật... từ lâu đã không còn cơ hội, không còn cơ hội nữa rồi...

Một ngọn gió thổi tới khiến hai ngọn đèn

lồng trước phủ không ngừng đung đưa, có bóng người từ bên trong đột ngột lao ra, Vương Đức Hỷ tinh mắt, vừa nhìn đã nhận ra là Thiếu đế. Câu “Hoàng thượng” của hắn còn chưa kịp thốt ra thì đã thấy bước chân Thế Huyền loạng choạng như gục ngã. Vương Đức Hỷ vội vàng chạy tới đỡ lấy y.

Ánh sáng dịu dịu tỏa ra từ ngọn đèn lồng soi

rõ những vết máu trên ngực áo của Thế Huyền, Trung thường thị nhìn mà trong lòng kinh hãi, vội sai người đi bấm báo với Đại trưởng công chúa, lại phái thị vệ nhanh chóng trở về cung tuyên triệu thái y tới Mặc Lan biệt viện. Thiếu đế đưa bàn tay yếu ớt lên nắm lấy ống tay áo hắn, chậm rãi nói: “Không được phép nói với Công chúa chuyện này!”

Nàng đã không cần y nữa rồi, chấp tay dâng
giang sơn cho y, cuối cùng, y chỉ còn lại một mình.

Một nụ cười tự giễu khê bật ra từ giữa kẽ
răng, xưa nay y luôn chỉ có một mình!

Giữa màn đêm tịch mịch, cơn giận dữ từng

chút, từng chút bị nổi bi thương nhấn chìm... Trong lòng Vương Đức Hỷ cũng cảm thấy bi thương, hắn biết Hoàng thượng đã bí mật tiếp kiến Thế tử Nam Việt, nhưng hắn chưa từng thấy sắc mặt Hoàng thượng khó coi đến nhường này.

Đại trưởng công chúa, nhất định phải đến
Nam Việt.

Hoàng thượng mang tấm thân bệnh tật đến đây

để ngăn cản. Tình hình hiện giờ thế nào, Công chúa rõ hơn bất cứ ai.

“Hoàng thượng đừng oán hận Công chúa, Công

chúa làm vậy cũng là vì Bắc Hán, vì Hoàng thượng thôi!” Cẩn thận đỡ Thế Huyền lên xa giá, sau khi bức rèm mạ vàng hạ xuống, Vương Đức Hỷ mới dám thấp giọng khuyên nhủ.

Là vì Bắc Hán, là

vì y...

Điều y sợ không

phải chính là thế hay sao? Thà rằng nàng hận y chứ y không muốn nàng vì y mà hy sinh hạnh phúc của mình, bởi như thế sẽ khiến y cảm thấy mình chỉ là một kẻ vô dụng.

“Hoàng thượng...”

Vương Đức Hỷ thấy y lại gồng gượng ngồi dậy, vội vàng đỡ lấy, nghe giọng y ngẩn ngơ lẩm bẩm: “Y thích Bùi Vô Song ư? Liệu y có chịu đi theo Bùi Vô Song không?”

Khuôn mặt già nua

đầy nếp nhăn của Trung thường thị dường như chỉ trong nháy mắt đã già thêm vài tuổi, nơi đáy mắt lão thấp thoáng ánh lệ, giọng nói cũng trở lên run rẩy:

“Hoàng thượng, người hãy để Công chúa đi đi! Công chúa là công chúa của nhà họ Lưu, con gái hoàng gia xưa nay mấy ai có được một cuộc hôn nhân hạnh phúc? Bất kể là Nhị công chúa đã đi hòa thân với Nam Việt hay Tứ Công chúa đã tự vẫn, thậm chí là Trưởng công chúa Ninh An năm xưa, không phải đều đã được vận mệnh an bài hay sao? Hoàng thượng... Hoàng thượng hãy buông tay đi!”

Buông tay... Bây

giờ nàng một lòng muốn đi, nhưng y thì vẫn day dứt không chịu buông tay.

Dồn nén mọi nỗi

đau khổ vào lòng, giọng nói bi thương cất lên: “Trẫm... không nỡ!”

Bên ngoài rèm xe,

gió lạnh rít gào, phía bên trong bỗng nghe Trung thường thị cất giọng hoang mang: “Đó là cô cô của Hoàng thượng, là người cô cô ruột thịt của Hoàng thượng mà!”

Trái tim như bị

một cây búa nặng nề nện phải, Thế Huyền đột nhiên che mặt, từng đóm, từng đóm đỏ tươi bay ra. Trong tiếng thổ dốc của y cùng tiếng hô sợ hãi của Trung thường thị, Thế Huyền mở to đôi mắt, ngẩn ngơ tựa trên chiếc đệm mềm, bức rèm dày và nặng dường như cũng không che nổi Mặc Lan biệt viện bên ngoài. Y lại nhìn thấy thần sắc thản nhiên của nữ tử, còn cả những lời nói nhẹ nhàng kia: “Là Hoàng thượng từng nói, sẽ cho ta quyền được tự do quyết định hôn nhân, lẽ nào Hoàng thượng quên rồi sao?”

Đoàn người rầm rộ

đi theo xa giá đã biến mất khỏi tầm mắt, ánh trăng yếu ớt chiếu xuống cây hòe già trăm tuổi trước biệt viện, kéo dài chiếc bóng cô quạnh ấy.

Một tiếng thổ dài

khẽ vang lên, nam tử xoay người, nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối. Y nắm chặt tay, cổ nuốt trôi nổi xót xa trong lòng.

Đêm dần khuya,
trong không khí tràn đầy cảm giác âm trầm, ẩm ướt. Y hít sâu một hơi, tựa lưng vào gốc cây thô ráp, ánh mắt lại nhìn đau đáu về phía tòa biệt viện tĩnh lặng trước mặt.

Doãn Duật, người
đợi ở đây làm gì?

Tự hỏi một câu,
nhưng y không cách nào trả lời được, trái tim đau đớn như bị kim đâm, cả linh hồn và thể xác đều phải chịu sự dày dụa.

Mãi đến khi trời
sáng, người dưới mới tới bẩm báo với Khánh Vương rằng Thế tử đã quay về. Khánh Vương ngồi trong đại sảnh, nhìn gã nam tử như đang hồn bay phách lạc bước qua cửa với vẻ mặt đầy hứng thú.

Một đám cung nữ,
thái giám đang đứng hầu bên cạnh, đầu ngón tay Khánh Vương lướt nhẹ trên mép chén trà, vừa đưa mũi ngửi mùi trà thơm nức vừa chăm chú nhìn người vừa tới:

“Bản vương vốn cho rằng Thế tử uống nhiều rượu thế thì phải đi ngủ sớm mới đúng, không ngờ Thế tử lại có nhã hứng đến vậy, suốt đêm không về. Đáng tiếc là hôm nay phải quay về rồi, nếu không bản vương cũng tò mò, rốt cuộc nơi nào mà hấp dẫn đến vậy, có thể khiến Thế tử lưu luyến đến quên cả đường về?” Từ lần cuối cùng từ trong cung trở ra, mỗi ngày Doãn Duật đều thả mình uống rượu, đêm đêm không về.

Mỗi lời của Khánh
Vương đều mang ý giễu cợt nhưng Doãn Duật chẳng muốn đồng dài với hắn, chỉ cười lạnh lùng, nói: “Chẳng lẽ Vương gia không biết ta đã đi đâu sao?”

Khánh Vương cất
tiếng cười phóng túng, tất nhiên hắn biết rõ đêm qua Doãn Duật đã tới Mặc Lan biệt viện, vì Hoàng đế Bắc Hán cũng ở đó chẳng? Doãn Duật gặp Hoàng đế Bắc Hán chẳng qua là ý đồ của tứ đệ hắn, Dận Vương, có điều trông sắc mặt của Doãn Duật, hắn là cũng không làm được việc gì, trong lòng Dận Vương vô cùng đắc ý.

Dận Vương coi trọng người này như vậy, nhưng Khánh Vương lại cảm thấy tứ đệ hắn đã nhìn nhầm người. Doãn Dật đến Thịnh Kinh cũng đã được một thời gian nhưng lại chẳng làm được việc gì, còn đến thanh lâu hai lần, hà hà, chẳng qua chỉ là một người trẻ tuổi tinh lực dồi dào mà thôi!

Bên ngoài có thị
vệ vào bẩm báo rằng, Hoàng đế Bắc Hán và Thụy Vương đã tới.

Chén trà trong

tay được đặt sang một bên, Khánh Vương vuốt lại chiếc áo, đứng dậy nói: “Đi thôi, đến lúc quay về rồi!” Trong lời nói vẫn xen lẫn một tia thất vọng. Đáng tiếc thay chuyến đi này coi như uổng phí rồi!

Khang Thái phi vì

thương nhớ con gái, bệnh tình tuy đã chuyển biến tốt nhưng vẫn còn suy nhược. Cung nữ theo hầu cùng ngồi xe ngựa với bà, không thấy đi xuống.

Thế Huyền vẫn mặc

bộ triều phục màu đen dài chấm đất trang nghiêm, trên có thêu hình rồng vàng bay lượn, bên hông đeo dây lưng rộng, thắt ngọc bội, đầu đội mũ màu đen, bên dưới là những dải tua dài đung đưa qua lại... Khuôn mặt y lạnh lùng, nghiêm nghị, liếc nhìn khiến Thụy Vương thầm run rẩy, ngay sau đó, hần vội lấy lại tinh thần, bước lên phía trước cười, nói: “Hoàng thượng bị nhiễm phong hàn còn chưa khỏi hẳn, quả thực không nên đích thân tới đây, để thần tới cũng như nhau cả.”

Như nhau, như

nhau thế nào?

Thế Huyền chớp

chớp mắt, giọng nói mang ý cười: “Trẫm là hoàng đế, tất nhiên phải đích thân tới, nếu để hoàng thúc tới, hần sẽ khiến người Nam Việt cảm thấy Bắc Hán chúng ta thất lễ.”

Thụy Vương thầm

giận dữ, nhưng cơn giận được khéo léo giấu đi. Khóe miệng hần nhếch lên, để lộ một nụ cười lạnh lùng, hần đã nắm chắc phần thắng trong tay, hà tất phải tranh phần hơn thua miệng lưỡi với một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch?

Người Nam Việt đã

rời khỏi hành cung, hai bên khách sáo chào hỏi nhau một lượt rồi Thiếu đế lại nhẹ nhàng dặn dò mấy câu, giao phó sự an nguy của Khang Thái phi cho Khánh Vương. Dường như những chuyện đêm qua khiến y lòng đau như cắt đã hóa thành nụ cười điềm đạm nơi khóe miệng.

Đoàn sứ thần Nam

Việt chậm rãi rời khỏi Thượng Kinh. Khánh Vương vén rèm xe, đưa mắt nhìn về phía hai bóng người đang đứng trên lầu thành ở đằng xa. Sau khi dừng lại một chút, ánh mắt hần lại nhìn về phía Doãn Duật đang cưỡi ngựa đi bên cạnh, cất tiếng nói: “Lời của Hoàng Đế Bắc Hán vừa rồi là có ý gì vậy?”

Lúc ra khỏi

thành, Hoàng Đế Bắc Hán đã đi tới bên cạnh Doãn Duật, nói nhỏ một câu, vì ở gần

nên Khánh Vương có thể nghe thấy rất rõ nhưng lại không biết câu nói đó rốt cuộc có ý gì.

Mặt Doãn Duật trở

lên cứng đờ, y không biết tại sao bàn tay gầy gò ấy lại có khí lực lớn đến vậy, chiếc áo bị kéo đến suýt rách toạc. Trong cặp mắt trong veo của Thiếu đế thấp thoáng vẻ tự giấu và không cam tâm, giọng nói yếu ớt như tiếng thở dài: “Dận Vương bản lĩnh lắm, vừa mở miệng đã muốn mang đi người mà trăm quý trọng nhất.”

Những lời ấy

khiến Khánh Vương kinh ngạc, nhưng khi lọt vào tai Doãn Duật lại mang đến cho y nỗi đau đớn tột cùng. Y vội vã cúi gầm mặt để giấu đi vẻ mặt hoang mang, giọng nói trở lên khàn khàn: “Bệ hạ nên bảo trọng long thể, có như vậy mới không uổng sự khổ tâm của Công chúa.”

Bàn tay đang kéo

áo Doãn Duật dường như giật mình, run rẩy. Trong khoảnh khắc đó, Doãn Duật chỉ thấy sắc mặt y trở lên trắng bệch, cặp mắt chất chứa nỗi bi thương, bên khóe miệng thoáng hiện một nét cười thê thảm...

“Thế tử?”

Giọng nói bực bội

của Khánh Vương vang lên khiến Doãn Duật tỉnh táo trở lại, y quay mặt qua, hồ hững nhìn người trong xe ngựa, thấp giọng nói: “Bắc đế đã đồng ý lời cầu thân của Dận Vương với Đại trưởng công chúa.”

Khánh Vương mở to

hai mắt, bàn tay đang giữ rèm xe ngựa bất giác nắm chặt, thốt lên giọng khó tin: “Người nói gì cơ? Không thể nào!”

Nam tử trên lưng

ngựa khê nhếch mép, nhưng chỉ là một nụ cười gượng gạo.

Y cũng hi vọng

điều đó là không thể, hi vọng đó chỉ là giấc mộng.

Thấy hấn nở nụ

cười, Khánh Vương lại càng không thể bình tĩnh, ngẩn ngơ suy nghĩ xem rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì. Hấn chăm chú nhìn Doãn Duật, cố kìm nén cơn giận giữ, hỏi: “Tứ đệ đã đồng ý cho hấn những lợi ích gì?” Ba điều kiện mà hấn đưa ra đã nhắm vào những điều mà Thiếu đế Bắc Hán cần nhất, vậy mà lại bị cự tuyệt, rốt cuộc Dận Vương đã sử dụng cao chiêu gì đây?

Doãn Duật hồ hững

đáp: “Là thứ mà Vương gia không thể đưa ra được.”

“Có gì mà bản

vương không thể đưa ra được?” Khánh Vương thật sự nổi giận, chỉ hận không thể lập tức nhảy ra khỏi xe ngựa, túm lấy kẻ trước mặt hỏi cho rõ ràng.

Doãn Duật không

muốn nói gì thêm, lúc này y cũng chẳng còn để ý tới tôn ti trật tự, giương roi ngựa lên quát mạnh một cái. Tiếng ngựa hí vang xé toạc bầu trời, y ruổi ngựa chạy đi với khuôn mặt lạnh lùng như băng.

Tường đỏ ngói

vàng, phượng bay cuộn cuộn, tòa cung điện nguy nga chọc trời như đâm vào mây.

Khánh Vương đi sứ

Bắc Hán trở về, trên mặt Hoàng đế chẳng có lấy nét vui vẻ, thần sắc âm trầm như sắp phải đương đầu với đại địch. Về sau Khánh Vương mới biết, thì ra Hân phi đã qua đời nhiều ngày nay, trước khi bọn họ tới Sùng Kinh một ngày thì đã nhập liệm. Khang Thái phi không tìm được nỗi bi thương, mấy lần ngắt xiu, Hoàng đế đành lệnh cho thái y trông nom ngày đêm. Hân phi đã chết, nhưng người này vẫn là thái phi của Bắc Hán, còn phải chọn ngày đưa trở về.

Khói đàn hương

vương vất từ trong chiếc lò hương có hoa văn hình hoa sen bay lên, bức rèm màu đỏ hơi lay động, không đợi cung nữ bấm báo, Khánh Vương đã rảo bước đi vào:

“Mẫu hậu!”

Có bóng người

nghe thấy tiếng động liền vòng qua tấm bình phong bách điều triều phượng đi ra, chính là Tĩnh Công chúa trong bộ đồ màu vàng nhạt. Nữ tử xinh đẹp, khi cười yêu kiều, đẹp đẽ tựa hoa sen: “Nhị ca, huynh về rồi!”

Khánh Vương khẽ

gật đầu, sau tấm bình phong, người mà hắn tìm đang ngồi trên chiếc sập gấm. Tay Hoàng hậu Tiêu thị cầm một cây lược sáng bóng làm bằng sừng trâu, chậm rãi chải mái tóc óng mượt của mình, nghe thấy tiếng bước chân liền ngước lên nhìn người vừa tới.

“Mẫu hậu, sao nữ

nhân đó đã chết rồi?” Câu hỏi mà Khánh Vương kìm nén bao lâu cuối cùng cũng có thể thoát ra.

Tay hơi dừng lại,

nơi đáy mắt Tiêu Hoàng hậu thoáng qua tia thất vọng. Bà ta không trả lời, hỏi lại: “Cầu thân thất bại rồi?”

Khánh Vương đột

nhiên ghen lời.

Một khi hấn cầu

thân Đại trưởng công chúa Bắc Hán thành công, Tiêu Hoàng hậu sẽ ra tay trừ khử Hân phi. Vấn đề then chốt để quan hệ hai nước hữu hảo, chỉ một người là đủ rồi, mà người này là phi tử hay con dâu, tất nhiên bà ta sẽ lựa chọn con dâu. Khánh Vương và Tĩnh Công chúa tuy đều không phải do bà ta sinh ra, nhưng lại là con của chị gái ruột của bà ta, bà ta bây giờ không có con cái, mà chị gái đã qua đời từ lâu, trong hậu cung rộng lớn, bọn họ chính là người thân của bà ta.

Ném mạnh chiếc

lược sừng trâu xuống đất, bà ta bỗng đứng dậy, cười giễu cợt: “Hân phi vốn dĩ sẽ phải chết, chỉ là chuyện này cũng hơi kì lạ, bản cung còn chưa động thủ thì ả đã chết rồi.”

“Sao có thể...”

Khánh Vương kêu lên thất thanh, nhưng hấn đột nhiên nhớ lại những lời mà Doãn Duật đã nói trên đường về, Hoàng đế Bắc Hán đã đồng ý lời cầu hôn của Dận Vương với Đại trưởng công chúa.

“Doãn Duật, người

đã nghe thấy chưa?” Nam tử ngồi trên nâng chén nhìn Doãn Duật, cười sảng khoái, chiếc áo gấm thêu hình rồng làm tôn lên dáng vẻ ung dung, cao quý của Dận Vương, lúc này hấn đang vô cùng đắc ý. Vừa rồi, tai mắt ở trong cung tới báo, không biết vì có gì mà Hoàng hậu nổi trận lôi đình trong tấm cung, thấp thoáng còn nghe thấy bà ta mắng Khánh Vương là “đồ ngu đần”.

Người ngoài không

biết, nhưng Dận Vương thì lại biết rõ.

Chẳng qua là vì

việc hấn cầu thân đã được Hoàng đế Bắc Hán đáp ứng, còn Khánh Vương thì thất bại.

Hơn hai mươi năm

dài đằng đẳng, rốt cuộc hấn đã làm được một chuyện khiến hấn cảm thấy sảng khoái rồi. Tuy Khánh Vương không ngốc nhưng lại là kẻ nhát gan, ngay đến việc phụ hoàng liên thủ với Thụy Vương của Bắc Hán để xen vào nội bộ của Bắc Hán mà Khánh Vương cũng không dám nói, nhưng hấn thì lại dám!

Đối với Hoàng đế

Bắc Hán, ngôi vị hoàng đế rốt cuộc vẫn là quan trọng nhất. Doãn Duật vừa nói ra, y đã đồng ý.

Hấn một hơi uống

cạn chén rượu đầy ắp, hương rượu thơm nồng, dư vị ngất ngây.

Người trước mặt

thì lại ngẩn ngơ cầm chén rượu không nói gì, cũng không động đậy, Dận Vương cau mày, cất tiếng gọi y: “Doãn Duật, sao ngươi không nói gì thế?”

Trong cặp mắt vô

hồn của Doãn Duật có những tia sáng lóe lên, đầu ngón tay y hơi run rẩy khiến rượu trong chén sánh ra. Y vội đưa tay áo lên lau, miễn cưỡng cười, nói: “Không có gì, chỉ là... chỉ là ta thấy nữ nhân đó tuy là Đại trưởng công chúa Bắc Hán, nhưng dù gì cũng đã qua một đời chồng, không xứng với Vương gia. Chi bằng Vương gia hãy suy nghĩ thêm về chuyện này...”

Dận Vương tỏ vẻ

ngghi hoặc, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt y, lại cười, hỏi: “Chẳng lẽ lần này gặp mặt, ngươi thấy vẻ đẹp của Đại trưởng công chúa không được như lời đồn sao?”

Doãn Duật hơi

ngẩn người rồi lập tức cười khỏ, nói: “Công chúa chẳng khác gì tiên nữ trên trời.”

Dận Vương bật

cười sảng khoái, lại uống thêm một chén rượu, sau đó mới nói: “Giai nhân chẳng dễ gì có được. Bản vương không để tâm tới mấy thứ quan niệm tầm thường đó, nhưng còn Doãn Duật ngươi, từ lúc nào lại để ý tới thứ này, ngươi lại bị lây nhiễm tính cách do dự dấy sao?”

“Ta đâu có!” Y

thấp giọng phủ nhận, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn chén rượu sóng sánh trong tay, ngay sau đó liền ngẩng đầu uống cạn.

Đã hơn mười ngày

mà phía Nam Việt không có tin tức gì, Thế Huyền cũng không quay lại Mặc Lan biệt viện lần nào, dường như tất cả mọi việc đã trở lại như thường, chỉ là đám người Thụy Vương lại bắt đầu thấp thỏm, bất an.

Trong triều, Tần

Tướng quân đã bắt đầu suy nghĩ về lời đề nghị của Hoàng thượng, số lần Dương Ngự thừa ra vào ngự thư phòng cũng càng lúc càng nhiều, những điều này càng khiến Thụy Vương thêm sợ hãi.

Ba ngày sau, phía

Nam Việt cho bồ câu đưa thư tới.

Thụy Vương đọc

lướt qua, sắc mặt biến đổi hoàn toàn, đúng lúc đó có thị nữ dâng trà đi vào, bị

hắn hẳn học quát cho một trận phải luống cuống trở ra.

Trong thư đại

khái nói về tình hình Nam Việt hiện giờ, sau đó Hoàng đế Nam Việt trách cứ tin tức mà Thụy Vương đưa tới là không chính xác. Ai bảo Thiếu đế Bắc Hán và Đại trưởng công chúa bất hòa, ai bảo Tần Tương quân sẽ không toàn lực trợ giúp Thiếu đế? Cho nên, Hoàng đế Nam Việt không xuất binh trợ giúp hắn đã trở thành điều đương nhiên.

Năm ngày sau lại

có tin tức truyền tới. Dận Vương Nam Việt cầu thân Đại trưởng Công chúa Bắc Hán, hơn nữa, Hoàng thượng còn đồng ý không chút do dự.

Loạn rồi, mọi

việc đúng là loạn hết rồi!

Thụy Vương cảm

thấy mình như bị Hoàng đế Nam Việt một cước đá bay đi rất xa, nhưng lại không thể phản kích. Doan phi hay tin thì kinh hãi, cho rằng mình nghe nhầm, nếu Đại trưởng Công chúa đi Nam Việt, sau này nàng và Chiêu Nhi biết trông cậy vào ai? Ngọc Trí thì uất nghẹn, thầm nghĩ không ngờ Hoàng thượng lại an bài như thế này, đến nước này rồi mà cô ta còn có thể tới Nam Việt làm Dận Vương phi! Duy có Dương phi là khê thở dài, lẩm bẩm: “Rốt cuộc đã quyết định đi rồi.”

Mặc Lan biệt viện

được phong thưởng, trong hai, ba ngày mà Trung thường thị lui tới những bốn, năm bận.

“Hoàng thượng đã

nghĩ thông rồi, thật sự muốn đuổi cô ta về Hàm Lăng ư?” Thôi Thái hậu tươi cười đứng bên cạnh Thế Huyền, hỏi.

Thế Huyền khê

“vâng” một tiếng, trên đôi môi trắng bệch cố nặn ra một nụ cười dịu dàng, nhìn bà ta như nhìn một đứa bé. Thôi Thái hậu mỉm cười, đón lấy chiếc áo khoác mỏng mà thị nữ Oanh Hoan đưa tới, khoác lên người y, xót xa nói: “Hoàng thượng phải chú ý bảo trọng long thể.”

“Trẫm biết.” Y

đưa tay nắm lấy chuỗi tua ngọc buông lơ trên vai chiếc áo khoác, trong cặp mắt cô đơn dần ánh lên nét cười. Khi người đó đi cũng từng dặn y phải chú ý bảo trọng long thể, có như thế mới không phụ sự khổ tâm của nàng. Y sẽ cố gắng sống cho thật tốt... sống cho thật tốt...

26. Chương 26

Thời gian tổ chức lễ thành thân được ấn

định vào ngày mừng Bẩy tháng Năm, chẳng bao lâu nữa sẽ tới.

Ráng chiều phía chân trời chiếu lên mặt hồ

trong xanh, bình lặng, Trương Thạch men theo con đường nhỏ lát đá cuội vội vàng

chạy tới, vừa đưa mắt nhìn đã thấy ngay Anh Tịch đang cúi đầu ủ rũ bên cạnh

hàng lan can. Trương Thạch thoáng dừng chân, không kìm được cất tiếng nói: “Lúc

trước, thấy nha đầu người được rời khỏi cung thì vui vẻ lắm cơ mà, sao mấy ngày

nay lại có vẻ không vui thế? Chẳng lẽ vì chuyện Công chúa sắp phải gả đến Nam

Việt ư? Người không nở rời khỏi nơi này sao?”

Công chúa xuất giá, Anh Tịch tất nhiên sẽ

là thị nữ theo hầu.

Nhưng Anh Tịch chỉ ngược lên liếc nhìn

Trương Thạch một cái rồi lắc đầu than thở: “Sao thế được? Công chúa đi đâu ta

phải theo hầu đến đó. Chỉ là... chỉ là ta đang nợ người ta tiền mà chưa trả được,

trong lòng cứ buồn bực đến lạ.” Thị cũng chẳng nhớ mình đã đến Búi phủ bao

nhiều lần, chẳng lẽ thật sự như Công chúa nói, chủ tớ nhà họ Bùi đã về Khương

Châu rồi? Trong lòng Anh Tịch trào dâng cảm giác hụt hẫng khó tả.

Trương Thạch không rõ thị nợ tiền ai, thấy

khuôn mặt thị đỏ bừng thì cảm thấy tức cười. Trước mặt có một đoàn thái giám đi

qua, lúc này hẳn mới nhớ mình còn có việc cần làm.

Lệnh Viên cầm cuốn sách, lặng lẽ ngồi trên

chiếc sập gấm, ô cửa sổ mở một nửa, gió mát thổi vào làm mái tóc đen nhánh của

nàng lất phất bay. Một tiếng “Công chúa” vang tới khiến nàng giật mình, rồi

“bộp” một tiếng, cuốn sách trên tay rơi xuống đất. Thị nữ áo xanh vội vàng chạy

tới, khom người nhặt giúp nàng, khi đứng thẳng lên thì thấy Trương Thạch đã tới

gần rồi.

“Công chúa, nô tài vừa vào cung, nghe nói

Hoàng thượng đã ở trong cung của Thái hậu. Trần đại nhân nói, mấy ngày nay,

long thể của Hoàng thượng đã đỡ hơn nhiều rồi, bảo Công chúa không cần lo

lắng.” Trương Thạch cúi đầu, cung kính nói. “Còn nữa, Hoàng thượng có lời nhắn

Công chúa, ba ngày nữa, trong cung sẽ tổ chức một buổi yến tiệc, coi như để

tiễn Công chúa.”

Sắc mặt Lệnh Viên đã bình tĩnh trở lại,

nhưng khi nghe hai chữ “tiễn đưa”, nơi đáy mắt nàng thoáng qua nét thương cảm.

Sau khi ngẫm nghĩ, nàng chậm rãi thu ánh mắt trở về, khoát tay, nói: “Bản cung

biết rồi.”

Ngày Lệnh Viên vào cung, trời trong gió

mát, tòa cung điện nguy nga vẫn sừng sững như xưa.

Gió thổi qua bách hoa viên, hương thơm tỏa

đi mười dặm, say đắm lòng người.

Suốt đường đi, đám cung nữ, thái giám đều

cung kính hành lễ với nàng, sắc mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Yển tiệc

phải sau khi mặt trời lặn mới bắt đầu, lúc này mới qua giờ Ngọ, sao Đại trưởng

công chúa đã vào cung rồi?

Lệnh Viên mặc bộ đồ trắng muốt, ngoài cung

Túc Dương, hai gốc chuối mỹ nhân đang trở mã rất đẹp, có cung nữ vội vàng chạy

vào, bẩm báo với Đao phi rằng Đại trưởng công chúa đã tới. Đao phi bám vào

tay Kiền Nhi bước ra đón, khuôn mặt đã gầy guộc, tiêu tụy hơn rất nhiều. Nàng

ta nhún người hành lễ với Lệnh Viên, dẫn Lệnh Viên vào trong, sau đó mới miễn

cưỡng cười, nói: “Thần thiếp không biết Công chúa sẽ tới, nên chưa kịp chuẩn bị

gì cả, Kiền Nhi, mau dâng trà.”

Ả cung nữ vội vàng rời đi, Lệnh Viên ngó

nhìn xung quanh, rồi hỏi: “Chiêu Nhi đâu?”

Chiêu Nhi đang nô đùa với nhũ mẫu ở ngoài

sân, nhũ mẫu dắt thằng bé đi vào. Nó vừa nhìn thấy Lệnh Viên liền lập tức chạy

tới, tựa người vào đầu gối Lệnh Viên một cách thân mật, ngược khuôn mặt bé xịu lên

hỏi nàng tại sao lâu rồi mới tới thăm nó, lại hỏi có phải Lệnh Viên không thích

nó nữa không...

Vầng trán của thằng bé cũng nhăn lại, cặp

mắt đen lầy, long lanh do dự nhìn Lệnh Viên, cuối cùng nói: “Mẫu phi nói, hoàng

cô tổ mẫu không cần con với mẫu phi nữa rồi.” Mũi nó trề ra, bộ dạng tủ thân,

ầm ức.

Lệnh Viên ngược mắt liếc nhìn Đao phi. Mặt

Đao phi biến sắc, vội thấp giọng nói: “Là thần thiếp lỡ lời.”

Là người, ai cũng có tâm tư, Lệnh Viên chỉ

thoảng nở nụ cười, đưa tay nâng khuôn mặt của Chiêu Nhi lên, cười nói: “Nói

bừa! Cô tổ mẫu thích nhất là Chiêu Nhi đấy. Phụ hoàng cũng thích Chiêu Nhi. Sau

này, Chiêu Nhi phải nghe lời, chăm chỉ đọc sách, biết chưa?”

“Người phải đi đâu vậy?” Chiêu Nhi ưỡn

thẳng người, bàn tay nhỏ xíu giữ ống tay áo nàng, nồn nóng hỏi.

Lệnh Viên vẫn giữ nụ cười tươi: “Đi đến một

nơi rất xa.”

“Vậy, khi nào người trở lại?”

Nụ cười trên khuôn mặt nàng bắt giắc cứng

đờ, không ngờ những lời dễ gạt thẳng bé lại khó có thể nói ra. Nàng thực sự không nỡ.

Không nỡ rời Chiêu Nhi, không nỡ rời Thế

Huyền, không nỡ rời xa tất cả mọi thứ ở nơi đây.

Từ nhỏ Chiêu Nhi đã thân mật với Lệnh Viên,

nàng thích thằng bé, thằng bé ngây thơ biết bao, không biết toan tính, cũng

không bao giờ phản bội... Nàng đưa tay khẽ vuốt ve mái tóc thằng bé, sau này, nó sẽ kế thừa giang sơn Bắc Hán, sẽ kế thừa mọi thứ của Thế Huyền. Lúc sắp rời đi, rốt cuộc chuyện này cũng khiến Lệnh Viên cảm thấy yên tâm.

Kiên Nhi bước tới dâng trà, Lệnh Viên không

uống mà liếc nhìn Đao phi. Dường như nàng ta vẫn còn lo lắng vì chuyện lúc

trước, khuôn mặt xinh đẹp hơi nhợt nhạt, cắn chặt môi, bứt rứt không biết phải

làm gì. Lệnh Viên chợt nở nụ cười, thấp giọng nói: “Bản cung hôm nay đến đây là muốn nói với người, chỉ mình bản cung thích Chiêu Nhi thì chẳng ích gì, phải khiến Hoàng thượng thích nó mới được.”

Sắc mặt Đao phi lại càng trở lên khó coi,

nàng ta nắm chặt chiếc khăn lụa trong tay, nói: “Là thần thiếp bất tài, Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng thích Chiêu Nhi.” Nhìn khuôn

mặt non nớt của Chiêu Nhi, Lệnh Viên nhẹ nhàng cất tiếng, trong giọng nói toát lên vẻ kiên định.

Đao phi ngẩn người, rồi như thể nghĩ ra

điều gì, hai mắt bỗng đỏ hoe. Nàng ta bước lên phía trước, quỳ sụp xuống, nghẹn

ngào nói: “Thần thiếp có tội! Thần thiếp không nên hoài nghi Công chúa! Thần

thiếp đa tạ Công chúa đã thành toàn!” Nàng chỉ nghĩ, nếu Đại trưởng công chúa

bị gả đến Nam Việt, sau này, nàng và Chiêu Nhi không biết phải dựa dẫm vào ai,

đâu có nghĩ rằng Công chúa đã thay mẹ con nàng an bài sẵn mọi chuyện. Có điều gì thực tế hơn việc “Hoàng thượng thích Chiêu Nhi” nữa đây?

Lệnh Viên không nhìn nàng ta, bế Chiêu Nhi

đặt lên đầu gối mình, thấp giọng nói: “Sau này Chiêu Nhi phải thường xuyên đến thăm phụ hoàng, biết chưa?”

Chiêu Nhi cúi đầu, bàn tay nhỏ xíu mân mê

vạt áo, không nói gì.

Lệnh Viên lại cười, nói: “Phụ hoàng của con chỉ là không thích nói chuyện, không thích cười...”

“Phụ hoàng có cười.” Giọng nói của Chiêu

Nhi rất nhỏ, khẽ ngắt lời Lệnh Viên. Lần gặp phụ hoàng trong ngự hoa viên đó đã để lại trong lòng thằng bé một dấu ấn sâu sắc. Nụ cười hiền hòa cùng với lồng ngực ấm áp của phụ hoàng là những thứ mà nó không thể nào quên được.

Lệnh Viên không nói gì nữa, chỉ ôm thằng bé vào lòng.

Ánh nắng bị che khuất sau những đám mây u

ám. Tiết trời hơi lạnh, những bóng cây khẽ đung đưa. Dương phi vận bộ cung trang màu đỏ, đứng dưới gốc cây sam lớn, ngẩn ngơ nhìn hai bóng người một lớn một nhỏ từ cung Túc Dương đi ra.

“Cô ta sắp đi rồi mà còn không quên giúp

Hoàng thượng và Hoàng trưởng tử cải thiện mối quan hệ, bây giờ Nương nương vẫn còn hận đúng không? Cô ta chưa bao giờ cho Nương nương một chút cơ hội.”

Giọng nói giễu cợt vang lên từ phía sau,

Dương phi giật mình xoay người lại, thấy Ngọc Trí đang hành lễ với mình, rồi nói tiếp: “Nếu xét về gia thế, tướng mạo, Đoan phi có chỗ nào so được với Nương nương, vậy mà Đại trưởng công chúa chỉ thích cô ta và Hoàng trưởng tử.” Ngọc Trí cũng không kìm được nhìn hai cái bóng càng lúc càng xa kia. Lâu ngày không gặp, Đại trưởng công chúa vẫn phong tư trác tuyệt như xưa, đừng nói là nam tử, ngay đến nữ tử cũng không kìm được phải liếc mắt nhìn khôngỡ rời. Nhưng Ngọc Trí vẫn không cam tâm, ca ca chết thảm, còn người đó thì lại có thể sống một cách tiêu dao tự tại như thế này.

Dận Vương phi...

Mấy chữ chất chứa nỗi căm hận ấy lớn vồn trong miệng, nàng ta cố ép mình phải nuốt vào lòng.

Đôi mắt ngợp nỗi căm hận của Ngọc Trí đã bị

Dương phi nhìn thấy rõ, khẽ nở nụ cười giễu cợt, Dương phi lạnh lùng nói: “Thẩm Chiêu nghi cho rằng bản cung sẽ đứng cùng một chiến tuyến với cô để đối phó với Đoan phi sao? E là cô đã đánh giá quá cao bản cung rồi, bản cung đã bại dưới tay cô, làm gì có tư cách để làm đồng minh của cô chứ!” Dứt lời, nàng ta quay người bỏ đi luôn.

Dương phi hận thái độ của Đại trưởng công

chúa với Đoan phi, hận Đoan phi có Hoàng trưởng tử, nhưng nàng ta cũng không quên việc Thẩm Ngọc Trí đã làm. Những chiếc móng tay cắm ngập trong lòng bàn

tay, tốt nhất Thẩm Ngọc Trí đừng để lộ sơ hở, nếu không nàng ta nhất định sẽ không buông tha!

Khi Dương phi về đến cung Nghi Tuyết thì

nghe cung nữ nói Đại trưởng công chúa đã đưa Hoàng trưởng tử đến điện Tuyên Thất, nhưng Hoàng thượng lại nói không muốn gặp. Cung nữ kể lại sự việc một cách rành rọt, còn đưa ra thêm ý kiến của mình, đại khái là những lời có thể khiến Dương phi cảm thấy yên tâm. Dương phi nghe mà chẳng có chút cảm giác, tiện tay vứt cây quạt tròn trong tay lên chiếc bàn gỗ đàn hương. Bên ngoài chợt mang lên tiếng bầm báo, Dương Ngự thừa đã tới.

Dương Ngự thừa vẫn vận bộ triều phục màu

xanh đen với ống tay áo rộng, bước vào phòng giữa những ánh tà dương.

“Nương nương triệu thần vào cung vì chuyện gì vậy?”

Từ lúc nào mà hai huynh muội họ lại trở lên

xa lạ đến thế, e là ngay chính bản thân Dương Ngự thừa cũng không trả lời được câu hỏi này.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Dương phi chẳng

còn vẻ nền nã như xưa, nàng ta nhìn đắm đắm vào Dương Ngự thừa, hỏi: “Đại trưởng công chúa đi Nam Việt, thật sự sẽ không trở về nữa ư?”

Dương Ngự thừa thầm kinh ngạc, ngược mắt,

lặng lẽ nhìn nữ tử trước mặt, lại thấy nàng ta bật cười chế giễu: “Bản cung nghe nói chính ca ca đã giúp Công chúa gặp thế tử Nam Việt, bản cung thực không hiểu, huynh đã thích Công chúa như vậy, có gì lại còn làm việc này?”

Có gì...

Muội muội của y tuy ở hậu cung nhưng cũng

là người sáng suốt, không đến mức ngốc nghếch. Sắc mặt Dương Ngự thừa hơi trầm xuống, thấp giọng nói: “Công chúa sẽ không trở về nữa, việc trước đây Nương nương cũng nên quên đi, hoàng tử... rồi sẽ còn có nữa.”

“Hoàng tử?” Dương phi trợn mắt nhìn y,

đường như vừa nghe thấy một chuyện nực cười nhất trên đời. “Chỉ sợ nếu bản cung thật sự có hoàng tử, ca ca và Tàn Tướng quân sẽ trăm phương ngàn kế để ngăn cản Hoàng thượng thích con trai của bản cung thôi.”

Câu nói này khiến sắc mặt Dương Ngự thừa

thay đổi hẳn, y hơi mấp máy môi, bóng người màu đỏ kia khẽ cử động, tà áo dài đi vòng qua bức rèm, cặp mắt long lanh nhìn y chằm chằm: “Rốt cuộc con trai của Đoan phi có gì tốt đẹp, tại sao Công chúa một lòng muốn đưa nó lên làm thái tử?”

Bây giờ Công chúa sắp đi rồi, chẳng lẽ đến một câu nói thật lòng mà huynh cũng không chịu nói với ta sao?” Lốp phần son dày không sao che được tấm dung nhan trắng bệch, toàn thân Dương phi cứng đờ, nhìn y đắm đắm.

Dương Ngự thừa bị nàng nhìn đến kinh sợ, chẳng biết phải làm sao.

Dương phi bước tới gần thêm bước nữa, chợt nghe từ bên ngoài có giọng nói mềm mại vọng vào: “Người muốn nghe lời thật lòng gì đây?”

Trong khảnh khắc, không gian bỗng rơi vào tịch mịch, cả căn phòng tràn ngập mùi hương trầm. Dương phi đột ngột ngoảnh đầu sang, thấy Đại trưởng công chúa vận bộ đồ trắng như tuyết đang vén rèm, tha thướt đi vào, sau lưng không có thị nữ đi cùng. Sắc mặt Dương phi biến đổi, Dương Ngự thừa vội vàng hành lễ.

Ánh mắt Lệnh Viên nhìn lướt qua cặp mắt có chút ngẩn ngơ, chờ đợi của Dương phi. Dương Ngự thừa đang định đứng dậy đi ra, chợt bị Lệnh Viên gọi lại: “Bản cung có mấy lời muốn nói với Dương phi, Dương đại nhân cũng có thể ở lại nghe.”

Tuy trong lòng Dương Ngự thừa có chút nghi hoặc nhưng lúc này cũng chỉ có thể đồng ý.

Đến khi Dương phi tỉnh táo trở lại, đám cung nữ đứng hầu bên cạnh đều đã bị Đại trưởng công chúa đuổi ra ngoài. Giọng nói trong trẻo mà yếu ớt của Lệnh Viên vang lên xen lẫn nét cười: “Các người luôn cho rằng được sủng ái là điều quan trọng, ai cũng muốn làm mẹ ruột của thái tử, nhưng lại không biết rốt cuộc đó có phải chuyện tốt hay không.”

Nắm chặt chiếc khăn lụa, lòng bàn tay lạnh ngắt mồ hôi, Dương phi cố che giấu nỗi sợ hãi nơi đáy mắt, rồi ngẩng lên hỏi ngược lại: “Công chúa chưa từng trải qua, sao biết đó có phải chuyện tốt hay không?” Trên khuôn mặt ấy giờ không còn vẻ dịu dàng, ngoan ngoãn như xưa, trong cặp mắt chỉ có những tia sáng lạnh lùng, sắc bén.

Dương Ngự thừa ngẩn người, tới lúc này y mới thực sự ý thức được rằng tất cả mọi người đều đang thay đổi, muội muội của y cũng không còn là một thiếu nữ yếu đuối nữa rồi.

Đại trưởng công chúa đang đứng lặng lẽ bên cửa sổ đột nhiên cất tiếng cười vang, lạnh lùng đưa mắt nhìn nàng ta, cất tiếng: “Vậy bản cung sẽ cho người một cơ hội, như thế có được không?”

Dương phi trợn tròn đôi mắt, lời của Lệnh

Viên dường như nàng ta đã hiểu, lại như có chút không hiểu.

Dương Ngự thừa kêu thất thanh một tiếng:

“Công chúa”, ổng tay áo rộng của người nào đó lập tức vung lên, ngăn không cho y nói tiếp. Lệnh Viên mím môi, nói: “Hoàng trưởng tử thông tuệ hơn người nhưng cũng cần có một người thông minh chỉ dạy.”

Đoan phi không phải không thông minh, nhưng

tính tình lại quá yếu đuối, chỉ biết giấu mọi tâm tư xuống đáy lòng, đâu dám nói gì cả, chỉ biết oán than trước mặt Chiêu Nhi. Một người như thế không những không thể dạy dỗ Chiêu Nhi thật tốt, mà còn không thể bảo vệ thằng bé. Bây giờ còn có Lệnh Viên ở đây, nhưng sau này thì sao?

Dù không đi Nam Việt thì nàng cũng sẽ tới

một nơi khác, không thể làm chỗ dựa cho Chiêu Nhi cả đời.

Hôm nay, khi tới cung Túc Dương, Lệnh Viên

đã nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của Đoan phi, còn nghe thấy lời nói vô tâm của Chiêu Nhi... Đám người Thụy Vương sẽ không bỏ qua, Ngọc Trí cũng không thích mẹ con Đoan phi, sau này còn phải đối mặt với Dương phi nữa... Tất cả những điều này đều cảnh tỉnh Lệnh Viên, nếu bây giờ nàng không hạ quyết tâm, chỉ e ngày sau hối hận cũng không còn kịp nữa!

Không gian mờ mịt trong phòng vừa khéo che

đi khuôn mặt trắng bệch của Lệnh Viên, nàng thấy Dương Ngự thừa như muốn nói gì đó, đã mấy lần hé miệng, nhưng cuối cùng vẫn im lặng. Trong cặp mắt cô đơn của y chỉ có vẻ kinh hãi.

Dương phi cảm thấy có một làn khí lạnh dâng

lên từ gót chân, nàng ta đột nhiên nở nụ cười: “Công chúa nói vậy thực quá tức cười, sau này ta cũng sẽ có đứa con của mình, tại sao phải nhận nuôi con trai của Đoan phi?”

Lệnh Viên cất giọng lạnh lùng: “Đừng nói là

người có thể sẽ không sinh ra được, cho dù có thể sinh ra, sau này Dương đại nhân và Tần Tướng quân cũng sẽ không để cho con trai của người trở thành thái tử!” Chuyện sẩy thai, Thế Huyền chưa từng nói rõ với Dương phi, bây giờ vừa hay Lệnh Viên có thể dọa dẫm nàng ta một chút. Nàng vừa dứt lời, thần sắc của Dương phi quả nhiên đã thay đổi hoàn toàn.

Lặng ngắt như tờ...

Dường như cả ngàn vạn năm đã trôi qua, cuối

cùng mới nghe thấy Dương phi bâng hoàng cất tiếng: “Vậy... Công chúa định xử trí Đoan phi thế nào?”

Sắc trời dần tối, màn đêm buông xuống, đám cung nữ, thái giám vội vàng đi lại, tất cả đều đang chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay. Suốt dãy hành lang quanh co uốn khúc, những ngọn đèn lồng khế đựng đèn, kéo hai chiếc bóng ra rất dài. Dương Ngự thừa đường như còn đang suy nghĩ về những việc vừa xảy ra ở cung Nghi Tuyết, lúc này mới tỉnh táo trở lại, cất tiếng hỏi: “Công chúa nói như vậy rốt cuộc là có ý gì?”

Lệnh Viên mỉm cười, đáp: “Chính là ý mà đại nhân đã nghe thấy đó, ta giữ đại nhân ở lại cũng vì không muốn giải thích thêm với đại nhân lần nữa, sao bây giờ ngài cũng trở nên ngốc nghếch rồi?” Nàng biết y không phải người ngốc nghếch, nhưng vẫn nói: “Phía Đoan phi sẽ có thái y lệnh ra tay, ngài có thể yên tâm.”

Dương Ngự thừa lại im lặng, phía trước đã là tận cùng của hành lang, trên đài Tiêu Dao ở đằng xa có ánh đèn rực rỡ chiếu tới tận đường chân trời u ám. Sắc mặt Dương Ngự thừa âm trầm, hỏi nàng: “Tại sao... lại là Tuyết Nhi?”

Lệnh Viên lặng lẽ dừng bước, quay đầu chăm chú nhìn y: “Ta nghĩ đại nhân không phải không biết. Bao nhiêu năm nay, Đoan phi thế nào thì ngài và Tần Tướng quân cũng thấy cả rồi. Sau này để nàng ta lên làm hoàng thái hậu, chỉ e không thể quản lý lực cung, thậm chí còn hủy hoại cả giang sơn Bắc Hán này, như vậy thì thực là lỗi của bản cung. Nhưng Dương phi có ngài... Một chữ “ngài” hờ hững ấy như đâm thẳng vào trái tim Dương Ngự thừa. Quan trọng hơn là Dương phi biết tranh giành, trong hậu cung, chỉ những người như vậy mới có thể giữ được những thứ trong tay mình mà thôi.

Trán Dương Ngự thừa lấm tấm mồ hôi, y ngăn người hầu lâu, chợt hỏi: “Hoàng thượng có biết không?”

Hoàng thượng, lại là Hoàng thượng. Lệnh

Viên không biết nên khóc hay nên cười. Nàng cũng muốn thương lượng với Thế Huyền, nhưng y vẫn giận nàng vì việc lên đồng ý mối hôn sự với Nam Việt, cho nên đóng cửa không gặp, nàng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cảm thấy không nói thì hơn. Trước mắt lại như xuất hiện khung cảnh dưới bức rèm sa mỏng, ánh nến đỏ chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của Thế Huyền, y cúi đầu nhìn đắm đắm vào những ngón tay, nói cái gì đó mà “cầm kiếm giữ giang sơn”... Y vẫn là một Thế Huyền thuần khiết mà cô độc, còn đôi tay nàng thì đã dính mùi máu tanh rồi.

Phía trước có gã thái giám nội thị vội vã

đi tới, gặp nàng ở cuối hành lang liền mỉm cười, nói: “Hoàng thượng hỏi Đại

trưởng công chúa khi nào thì nhập tiệc?”

“Cứ nói là bản cung sẽ tới ngay.” Nhìn gã

thái giám quay người rời đi, Lệnh Viên miễn cưỡng nở một nụ cười: “Sau này, chuyện của Hoàng thượng và Chiêu Nhi, xin trông cậy vào đại nhân và Tàn Tướng quân.”

Sắc mặt Dương Ngự thừa nặng nề, nói: “Thần

nhất định sẽ một lòng trung thành hộ chủ!”

Nàng mỉm cười hài lòng: “Tuổi tác của đại

nhân không còn trẻ nữa, cũng nên có một người vợ hiền đi thôi!” Bao nhiêu năm nay, nàng cũng biết tâm tư của y với mình. Nàng đã từng nói với Hoàng thượng rằng nàng muốn lấy y, y cũng từng cầu thân nàng ngay giữa triều đình. Chuyện xưa như bóng câu qua cửa, giờ đây tất cả đều tan đi trong cái gập đầu bàng hoàng của y.

Chương 27

Dưới những chiếc đèn lồng và vô số dải vải màu mềm mại đung đưa, cùng với tiếng nhạc réo rắt tạo nên một khung cảnh vô cùng thanh nhã.

Chẳng thể nhớ rõ đã bao lâu chưa tới đài Tiêu Dao này rồi.

Dường như rất lâu rồi, từ khi hoàng huynh vẫn còn tại thế.

Trong màn đêm tịch mịch, bỗng nghe tiếng Anh Tịch khẽ gọi một tiếng: “Công chúa!” Lúc này Lệnh Viên mới tỉnh táo trở lại, khẽ nở nụ cười, cất bước đi lên bậc thềm đá.

Lần này có lẽ là lần cuối cùng có thể đặt chân lên đài Tiêu Dao.

Nàng thầm thở dài một tiếng, giữa bầu không khí lạnh lạnh chợt vang lên tiếng gọi “cô cô” nhẹ nhàng. Đôi giày lụa dừng lại, Lệnh Viên ngoảnh đầu nhìn về phía sau, dưới bậc thềm đá, chiếc xe rồng lặng lẽ dừng lại, rèm xe được vén lên. Dưới ánh trăng dịu dịu, những ngón tay gầy guộc giữ lấy bức rèm, trên khuôn mặt trắng bệch đang nhìn nàng chẳng có lấy một nụ cười.

Nàng vốn cho rằng y đã lên trên đó rồi, không ngờ vẫn còn đợi nàng ở đây.

Buổi chiều, nàng đã dẫn Chiêu Nhi đi thăm y, nhưng y lại không chịu gặp. Nàng còn tưởng nếu không có bữa tiệc tiền đưa này, y cũng không muốn gặp nàng thêm nữa.

Thế Huyền bước xuống, vuốt phẳng lại chiếc áo bào, miệng ngọc bội thắt bên hông khẽ đung đưa. Y cất bước đi về phía Lệnh Viên, giọng nói vẫn hờ hững: “Trẫm không biết cô cô lại bận đến như vậy, lúc thì ở cung Túc Dương, lúc lại qua cung Nghi Tuyết.”

Lệnh Viên thầm buồn bã, nhìn y đưa bàn tay lại, ống tay áo đã che mu bàn tay. Nàng do dự một lát, rút cuộc vẫn đưa tay nắm lấy bàn tay y, bước từng bước lên bậc thềm đá.

“Hoàng thượng còn giận ta sao?”

Nàng khẽ cất tiếng hỏi, nhưng lại khiến y bật cười sảng khoái: “Sao trẫm lại giận chứ? Cô cô làm vậy cũng vì Bắc Hán, vì trẫm, nếu trẫm còn tức giận, há chẳng phải lương tâm đã bị chó ăn mất rồi sao?” Y nói với giọng như cười như không, Lệnh Viên biết rõ y đang nói dối, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu.

Lệnh Viên biết y tự hận mình vô dụng, nhưng nàng thật muốn nói với y rằng, đó không phải là sự vô dụng mà là sự bất lực của đế vương.

Tà váy dài tha thướt chậm rãi bước đi trên bậc thềm đá, bước chân của Thế Huyền cũng chậm rãi, giọng nói mang đầy nỗi chua chát: “Trẫm sẽ để Dương Ngự thừa đưa cô cô xuống miền Nam, người Nam Việt sẽ tiếp ứng ở nơi biên giới.”

Lệnh Viên chợt buột miệng hỏi: “Đại thần rước dâu bên phái Nam Việt là ai?”

Thế Huyền dần nở nụ cười, nhưng đôi hàng lông mày hơi cau lại: “Cô cô cũng từng gặp đấy, chính là Thế tử của Ký An Vương gia. Trẫm đã chỉ đích danh hắn. Dù sao hắn cũng là người của Dân Vương, để hắn đón cô cô, trẫm cũng yên tâm...”

Những lời phía sau, Lệnh Viên không còn nghe thấy nữa. Trái tim vốn đang căng cứng bỗng có cảm giác đau đớn, là Doãn Duật... Lẽ ra nàng nên nghĩ tới từ lâu rồi mới phải. Không ngờ sau khi chính y thay người khác cầu thân nàng, bây giờ còn phải tự thân đưa nàng đến cho người ở đó nữa...

Lệnh Viên cúi đầu mỉm cười, cố gắng che giấu vẻ bối rối trên khuôn mặt.

Những điều này đều do nàng tự chọn, đã đến nước này rồi, dù phía trước có núi đao biển lửa cũng chỉ có thể nhắm mắt đi tiếp mà thôi.

Trên đài Tiêu Dao, tiếng đàn tì bà vang vọng, tiếng sáo ngọc réo rắt êm tai.

Lệnh Viên bước tới, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Thế Huyền, nghe Thế Huyền khách sáo chúc mừng vài câu. Các phi tần cũng lần lượt có lời, trong suy nghĩ của bọn họ, một vị công chúa thất thế, lại từng qua một đời chồng, bây giờ có thể gả đến Nam Việt làm vương phi, thực là may mắn và vinh dự vô cùng!

Đoan phi vẫn giữ nguyên bộ dạng nhu nhược. Ánh mắt Ngọc Trí thỉnh thoảng lại nhìn về phía Lệnh Viên, trông vẻ giễu cợt còn xen lẫn một tia tức giận. Dương phi nhìn Đoan phi, rồi lại nhìn Lệnh Viên, bàn tay đang cầm rượu nổi rõ gân xanh.

Các vương gia cũng đều tươi cười chúc mừng, Thụy Vương chỉ nói mấy câu đơn giản, ít nhiều có chút không can tâm và chế giễu, Lệnh Viên chỉ mỉm cười không nói gì.

Trên bàn tiệc tràn ngập tiếng cười vui vẻ, nhưng nơi đây nổi lòng mỗi người lại có tâm sự riêng.

Cuối cùng bữa tiệc cũng tàn, nhưng Thế Huyền lại say rượu, nắm chặt tay áo của Lệnh Viên, không chịu buông.

Lệnh Viên đành đi theo tới Tuyên Thất, Trung thường thị sai người đỡ y vào trong, vừa rém bức rèm châu đi vào y đã bắt đầu nôn, nôn được một hồi còn ho sặc sụa.

“Sao Hoàng thượng lại uống say đến mức này chứ...” Vương Đức Hỷ thở dài, nói.

Lệnh Viên cẩn thận đỡ Thế Huyền, quay sang cau mày nói với Vương Đức Hỷ: “Khi tới thái y viện lấy thuốc nhớ lấy thêm một bát canh giải rượu. Gọi người mang nước vào đây.”

Vương Đức Hỷ vâng lời lui ra.

Nôn xong, Thế Huyền dường như đã tỉnh táo hơn một chút. Lệnh Viên bón thuốc cho y, y ngẩn ngơ hồi lâu, cuối cùng cũng ngoan ngoãn há miệng. Từng thìa, từng thìa một, khi bát thuốc cạn tới đáy, Lệnh Viên mới cầm khăn lau vệt thuốc trên khóe miệng y. Y đột nhiên nở nụ cười, thấp giọng nói: “Thì ra được cô cô bón thuốc thì sẽ không còn đắng như trước nữa.”

Nụ cười ấy rất chân thành, Lệnh Viên không khỏi ngây ngời, không biết đã bao lâu rồi y chưa cười nói với nàng như vậy. Nhưng nơi đáy lòng lại cảm thấy buồn bã, nàng đặt bát thuốc sang một bên, thấp giọng nói: “Nếu cô cô làm chuyện gì đó khiến Hoàng thượng không vui, Hoàng thượng cũng đừng trách cô cô.” Về chuyện Đoan phi cũng chỉ có một lần này thôi.

Thế Huyền vẫn cười nhìn nàng với vẻ rất hứng thú, một lát sau còn định đứng dậy. Lệnh Viên vội vàng đỡ: “Hoàng thượng...”

Một làn hương khinh la thoang thoang, y nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên ghé tới, đôi môi nóng bỏng dán lên hai cánh môi lạnh băng của nàng...

Nụ hôn ấy, dịu dàng mà thương cảm, trong sự mỗi một còn mang nỗi đớn đau.

27. Chương 27

Lệnh Viên đột ngột mở to mắt, bàn tay đang đỡ lấy vai y không biết phải làm thế nào, liền ngậy người. Phía sau lưng vang lên tiếng kêu của ả cung nữ, ngay sau đó tiếng đồ ngọc vỡ vang lên giòn tan. Lệnh Viên lập tức ngoảnh đầu nhìn về phía sau, trong đáy mắt ngập tràn vẻ kinh hãi, thấy ả cung nữ đó vẫn cầm một chiếc khay trong tay, toàn thân run rẩy. Trung thường thị từ bên ngoài vội vã chạy vào, nhìn thấy ánh mắt dữ dằn của Đại trưởng công chúa, trong lòng không khỏi chấn động, vội đưa tay kéo ả cung nữ đang ngẩn ngơ đứng đó ra ngoài.

Một lát sau, Trung thường thị đã quay trở lại, lần này đích thân mang canh giải rượu vào.

Đại trưởng công chúa luống cuống đứng dậy khỏi long sà, giọng nói mang theo chút thấp thỏm: “Hoàng thượng say rồi, coi bản cung là Dương phi, chuyện hôm nay không được để lộ ra ngoài!” Mấy lọn tóc đen nhánh buông xuống bờ vai gầy guộc, nơi ánh mắt Lệnh Viên tràn đầy vẻ hoang mang. Chuyện Thế Huyền hôn nàng, một khi tin tức truyền ra ngoài thì sẽ thành đương kim Hoàng thượng và Đại trưởng công chúa loạn luân.

Nàng và Thế Huyền sẽ chết không có chỗ chôn thây!

Nữ tử trước mắt tuy có vẻ hoang mang, nhưng cặp mắt sáng rực kia vẫn ép cho Vương Đức Hỷ không dám nhìn thẳng. Hắn cẩn thận cúi đầu, thấp giọng nói: “Nô tài biết, không cho người nào dám đem chuyện ở điện Tuyên Thất nói ra ngoài đâu. Cung nữ Linh Tịnh mạo phạm Hoàng thượng đã bị đưa đi xử quyết rồi.”

Lòng bàn tay lạnh tím mồ hôi lạnh, Lệnh Viên thở phào nhẹ nhõm một tiếng.

Bức màn mạ vàng thêu hình rồng khê buồng lơ lửng, hai bóng người bên ngoài màn có chút mờ hồ, nhưng lời nói họ đều lọt vào tai Thế Huyền. Y thực sự đã say rồi, nhưng chưa say đến mức bất tỉnh nhân sự. Nàng nói y nghĩ nàng là người khác, y thực muốn hỏi nàng, đó rốt cuộc là đáp án mà nàng tin chắc, hay chỉ là cái cớ để đối phó với Vương Đức Hỷ mà thôi? Trong lòng giận giữ, y với tay giật miếng ngọc bội bên hông ném ra ngoài.

Miếng ngọc bội bay ra ngoài bức màn, rơi “cạch” một tiếng, vỡ thành hai nửa.

Vương Đức Hỷ cả kinh, lại nghe Lệnh Viên trầm giọng nói: “Còn không mau tới hầu hạ Hoàng thượng uống canh giải rượu!”

Bức màn được nhẹ nhàng vén lên, treo vào chiếc móc ngọc ở bên cạnh, lúc này Vương Đức Hỷ mới cẩn thận bưng bát canh giải rượu đưa vào, lại thấy Thế Huyền phất mạnh ống tay áo một cái. “Hoàng thượng!” Trung thường thị vội vàng quỳ sụp xuống, bức màn lại buông lơi, thấp thoáng có tiếng ho yếu ớt từ bên trong vọng ra.

Canh giải rượu đã được bưng tới ba lần. Sắc mặt Lệnh Viên trắng bệch nhưng vẫn đi vòng qua bình phong, nhẹ nhàng vén màn lên, ánh mắt nóng bỏng kia lọt vào tầm mắt. Nàng bưng chiếc chén ngọc trong tay, nhẹ nhàng nói: “Uống canh giải rượu này đi!”

Thế Huyền không động đậy cũng chẳng nói gì, cứ lặng lẽ nhìn nàng như thế.

“Hoàng thượng, đừng bướng bỉnh nữa!” Nàng vẫn dịu dàng khuyên nhủ.

Trong cặp mắt thê lương, tỉnh mịch ấy, dường như sau nháy mắt đã có những tia sáng nhảy nhót. Y chỉ muốn được say như thế này, bởi như thế nàng sẽ cho y ương bướng, cho y làm bừa. Cảm giác dễ chịu khi lần đầu tiên gặp nàng bên ngoài điện Tuyên Thất vẫn còn, nhưng bao nhiêu năm sau đó, y luôn đối địch với nàng. Nàng luôn suy nghĩ cho y, muốn tốt cho y, y biết, từ lâu y đã biết rồi!

Thế Huyền thường nghĩ, nếu nàng thực sự độc ác như hoàng tổ mẫu của y thì thôi cũng đành, như thế y không phải nhắc nhở mình rằng, nàng là cô cô của y, là cô cô...

Trái tim như bị dao đâm, cặp mắt y bỗng bừng sáng, hần học quát đuổi Vương Đức Hỷ lui ra.

Vương Đức Hỷ còn muốn khuyên điều gì đó, nhưng thấy vẻ hần học thấp thoáng trên đáy mắt Thế Huyền, lão không dám nói gì.

Trung thường thị lui ra ngoài, lại đuổi hết đám cung nữ, thái giám ra xa hơn một chút rồi lặng lẽ chờ đợi. Đám người ngoài điện vừa thấy cung nữ Linh Tĩnh bị đánh đến chết, ai cũng sợ đến run rẩy, không dám làm trái. Trong tấm điện, đèn đuốc vẫn sáng trưng, Trung thường thị ngẩng đầu nhìn trời rồi thở dài. Giữa màn đêm tĩnh lặng, sao thưa trắng sáng, chẳng bao lâu sau, một đám mây bay qua che khuất vầng trăng, dưới mái hiên vẫn tối mờ.

Ánh đèn lưu ly sáng tỏ, soi lên nửa khuôn mặt hơi nhợt nhạt của Thế Huyền. Lệnh Viên cúi đầu, đặt chiếc chén ngọc trong tay sang một bên, y không uống nàng cũng không ép.

“Không còn sớm nữa, Hoàng thượng nên nghỉ

ngôi đi.”

Nàng vừa đứng dậy, ống tay áo rộng đã bị
những ngón tay mảnh khảnh kia nắm lấy...

Rất chặt.

Nhưng tiếng “cô cô” kia lại nghẹn trong cổ
họng, không cách nào thoát ra được. Thế Huyền nở một nụ cười chua chát, cặp mắt
đen láy nhìn đăm đăm vào nữ tử đang ngồi bên mép giường, hé miệng hỏi: “Cô cô
từng yêu Phò mã không?”

Lệnh Viên ngạc nhiên, trầm mặc, nhưng không
đợi nàng trả lời, y lại cất tiếng hỏi: “Vậy có từng yêu Bùi Vô Song không?”

Phò mã, Bùi Vô Song, từng bóng dáng lần

lượt xuất hiện trong đầu, Lệnh Viên nhẹ nhàng hít sâu một hơi, thản nhiên nói:

“Những việc đó đều không quan trọng. Ta sắp được gả cho Dận Vương Nam Việt rồi,
Hoàng thượng định hỏi ta có yêu Dận Vương không nữa hay sao?”

Bàn tay nắm chặt ống tay áo rộng kia hơi

run rẩy, nơi khoé mắt y thoáng qua nét cô đơn nhưng giọng nói lại mang theo khí
thể ghê người: “Dận Vương không yêu cô cô.”

Dận Vương có yêu nàng hay không đều không

quan trọng, hôn nhân của nữ nhi hoàng thất vốn không cần tới ái tình, tân nương
của người kia là Đại trưởng công chúa Bắc Hán, còn người nàng sắp lấy là thân

vương Nam Việt, vậy là đủ rồi. Hồi nhỏ nàng không hiểu chuyện, oán hận mẫu hậu
ngầm thay nàng chọn phu quân, làm nàng và Doãn Duật không đến được với nhau.

Nàng thản nhiên hưởng thụ sự yêu thương, bao bọc của Phò mã suốt bao năm, cũng
chưa từng thật sự báo đáp điều gì, bây giờ nàng đã hiểu rồi, có một số chuyện
là do duyên trời định, có cưỡng lại cũng vô ích. Giờ đây lại đến lượt Thế Huyền
không hiểu.

Nàng nở một nụ cười đầm đìa, chậm rãi nói:

“Hoàng thượng lại nói bừa rồi!”

Nàng nhìn y bằng ánh mắt đầy dịu dàng và

cứng nung, nhưng đó rõ ràng là thái độ của trưởng bối và vãn bối. Trong lòng y
bồng trào lên cảm giác giận dữ một cách khó hiểu, thì ra trong mắt nàng, y chỉ
là một đứa trẻ, trước giờ chỉ là một đứa trẻ mà thôi!

Trung thường thị Vương Đức Hỷ chờ bên ngoài

mà lòng như lửa đốt, đang suy nghĩ nên tìm một lí do gì để vào đó xem sao, Anh
Tịch bỗng liếc mắt nhìn sang phía lão, cười trừ chọc “Công công nôn nóng cái
gì, công chúa đâu phải cung nữ kia, ở bên trong lâu đến mấy thì cũng không xảy

ra chuyện gì đâu.”

Bây giờ Anh Tịch đã hoàn toàn yên tâm rồi, dù Hoàng thượng có giận công chúa thì đã sao? Công chúa sắp phải đi Nam Việt hoà thân, nói cho cùng thì vẫn là vì Hoàng thượng, dù thế nào thì Hoàng thượng cũng phải bảo vệ công chúa mới đúng, không có lí gì lại để công chúa xảy ra chuyện.

Mặt mày Vương Đức Hỷ nghiêm túc, đứng đó không nói gì, điều mà lão lo lắng đâu phải điều này cơ chứ! Đang sốt ruột, bỗng có tia sáng le lói từ trong điện hắt ra qua khe cửa. Vương Đức Hỷ mở to mắt, thấy Đại trưởng công chúa đẩy cửa đi ra.

“Công chúa!” Anh Tịch lập tức tươi cười bước đến. Dưới làn ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt của Lệnh Viên bị nhuộm một tầng trắng bệch. Anh Tịch không khỏi cả kinh, vừa định hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, giọng nói hoang mang của Vương Đức Hỷ vang tới từ phía sau lưng: “Công chúa, Hoàng thượng... Hoàng thượng đã ngủ rồi chứ?”

Lệnh Viên thấp giọng “ừm” một tiếng, lại nói tiếp: “Bản cung về trước đây, người hãy vào đó chăm sóc Hoàng thượng đi!” Vương Đức Hỷ không dám chậm trễ, vội vàng đẩy cửa đi vào. Lệnh Viên ngoảnh đầu lại nhìn, lớp lớp rèm che nhanh chóng biến mất trong khe cửa, dường như nàng lại nhìn thấy bóng dáng gầy guộc kia. Thực ra nàng cũng không rõ y đã ngủ hay chưa, khi bàn tay nắm chặt tay áo nàng buông ra, y lập tức xoay người, quay lưng về phía nàng, sau đó, dù nàng có làm thế nào, y cũng không nói gì nữa.

Anh Tịch đỡ nàng bước xuống bậc thềm đá, thấp giọng nói: “Công chúa đã mệt mỏi cả ngày rồi, mau về nghỉ ngơi thôi, mấy người Trương công công hẳn là đã đợi sốt ruột lắm rồi!” Công chúa vào cung tham gia yến tiệc, bây giờ đã qua giờ Tuất, vậy mà bọn họ vẫn còn ở trong cung.

Đêm đã về khuya, tiếng tí tách của chiếc đồng hồ nước lại càng vang vọng.

Chiếc đèn lồng làm bằng vải xanh soi sáng con đường dưới chân, một dãy đèn lồng uốn lượn kéo dài đến tận cửa cung.

Lệnh Viên bỗng dừng chân, ngoảnh đầu nhìn về phía sau, khắp nơi đều là những ánh đèn rực rỡ khiến cả toà cung điện nổi bật giữa màn đêm mịt mờ. Điện Tuyên Thất, cung Thịnh Diên, cung Nghi Tuyết, cung Túc Dương... Trong mắt chợt như bị co rút, nàng đột nhiên quay người về phía sau, chân bước nhanh lên chiếc ghế nhỏ, vén rèm chui vào trong xe ngựa.

Thị nữ Anh Tịch vội vàng bước lên theo, mở miệng nói: “Đi Mặc Lan biệt viện” sau đó buông rèm, cười hì hì ngồi bên cạnh
Lệnh Viên: “Tôi nay Công chúa đã nhìn thấy chưa? Thụy Vương gia, Thẩm Chiêu nghi, Dương phi, vẻ mặt ai cũng đến kì lạ. Bọn họ không thể ngờ, bây giờ công chúa còn có thân phận như vậy! Nếu làm cho bọn họ tức chết luôn thì tốt.” Anh Tịch ngẩng đầu lên, riu ra riu rít một hồi, đêm nay đúng là thú vị, sau này công chúa có thể rời khỏi vùng đất thương tâm này rồi, còn sợ không có được cuộc sống tốt đẹp hơn sao?”

Lệnh Viên lặng lẽ tựa vào chiếc đệm mềm, đầu ngón tay lạnh băng vuốt qua bờ môi đỏ, bên tai dường như vẫn còn vang vọng tiếng thở dài của Thế Huyền, trên cánh môi còn lưu lại chút ẩm áp...

Lệnh Viên không khỏi cả kinh, trong lòng trào lên hai hình bóng đó, cuối cùng, hai chiếc bóng lại hợp thành một! Bàn tay thon nắm chặt, nàng đột nhiên nói: “Đi Bùi phủ!”

Anh Tịch còn đang hưng phấn nói cười, không kìm được kêu “a” một tiếng. Dưới làn ánh sáng lơ mờ, thị nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của Lệnh Viên, bèn buột miệng nói: “Công chúa, bây giờ đã muộn rồi, hơn nữa, Bùi phủ từ lâu đã chẳng còn người nào nữa, không phải người cũng nói, chủ tử Bùi thiếu gia đã về Khương Châu rồi sao?”

“Đi Bùi phủ!” Nàng lặp lại câu nói của mình, trong giọng nói toát lên vẻ lạnh lùng.

Về Khương Châu... Bùi Vô Song liệu có phải đã về Khương Châu thật rồi hay không? Trái tim Lệnh Viên ngày càng đập nhanh, đôi bàn tay nắm chặt cũng bắt đầu run rẩy, hai bóng dáng trong ký ức khiến nàng sợ hãi. Gãy guộc như nhau, điềm đậm như nhau... còn có một nụ hôn triền miên, bịn rịn như nhau... Tất cả đều khiến Lệnh Viên cảm thấy sợ hãi đến ghệt thở.

Lần này có lẽ sự thật giống như Anh Tịch nói, Bùi phủ từ lâu đã chẳng còn bóng người nào nữa rồi...

Vậy thì nàng sẽ sai người đến Khương Châu, xem y có đang ở Bùi gia ở Khương Châu hay không.

Nếu như đều không có thì sao?

“Công chúa! Công chúa!”

Giọng nói của thị nữ không ngừng vang tới,

Lệnh Viên giật mình tỉnh táo trở lại, thấy Anh Tịch đang kéo tay áo mình, đôi hàng lông mày nhíu chặt, nhìn mình không chớp: “Công chúa, người sao vậy? Đã tới Bùi Phủ rồi, nô tì đã nói với người rồi mà... Ấy, Công chúa!”

Anh Tịch mới nói được nửa câu đã thấy Đại
trưởng công chúa tự bước xuống xe ngựa.
Dưới ánh trăng âm đạm, hai ngọn đèn lồng
trước Bùi phủ quả nhiên không được thắp, cứ thế đung đưa qua lại giữa màn đêm
tĩnh lặng.

“Công chúa, người xem, thật sự không có
người mà.”

Anh Tịch vừa dứt lời đã nghe Lệnh Viên hồ
hững nói: “Người đâu, phá cửa ra cho bản cung.”

“Công chúa!” Anh Tịch hoảng hốt kêu lên,
thấy sắc mặt nàng kiên định, xem ra hôm nay nhất định phải vào trong xem thử
rồi.

Mấy thị vệ sau lưng vâng dạ rồi bước tới,
vừa thúc mạnh vào cánh cửa đóng chặt mấy cái, cửa lớn của Bùi phủ bất ngờ được
mở ra từ bên trong. Những ánh đèn lồng phía dưới chiếu lên khuôn mặt Bùi Nghị,
đường như y cũng kinh ngạc vì tình hình bên ngoài, ngay sau đó còn cau mày:

“Công chúa?”

Anh Tịch đã chạy lên phía trước, ngạc nhiên
hỏi: “Bùi đại ca, bọn huynh quay về từ bao giờ vậy? Ta đã tới Bùi phủ mấy lần
rồi!”

Tâm trạng hốt hoảng bất an của Lệnh Viên
đường như đã buông lơi một chút, nàng chậm rãi đi vòng qua Bùi Nghị, bước vào
bên trong, hồ hững hỏi: “Sư thúc có đây không?”

Bùi Nghị nhất thời vẫn chưa kịp phản ứng,
vội vàng đi theo nàng vào trong, rồi trả lời Anh Tịch: “Hôm nay mới quay về,
thực không ngờ tin tức của công chúa lại nhạy bén đến như thế.”

Anh Tịch không vui, nói: “Sao lại đi vội
như vậy chứ, cũng không nói với ta một tiếng? Tốt xấu gì chúng ta cũng từng
quen biết, sao lại nói đi là đi ngay thế bao giờ!”

Bùi Nghị giải thích với giọng không biết
làm thế nào: “Lão gia phái người tới, vừa gặp thiếu gia liền ép đi ngay, bọn ta
cũng chẳng có cách nào, lần này ra ngoài còn phải tốn không ít công sức đấy.”

Bùi phủ vẫn tịch mịch như xưa, trong căn
phòng của Bùi Vô Song quả nhiên sáng đèn.

“Công chúa.” Những ngón tay thon dài vừa
mới chạm đến cửa phòng liền bị Bùi Nghị ngăn lại, y hơi cau mày, thấp giọng

nói: “Thiếu gia không muốn gặp người.”
Anh Tịch mở to đôi mắt nhìn y: “Không muốn gặp? Không muốn gặp thì còn đến Thịnh Kinh làm gì?”
“Anh Tịch!” Lệnh Viên khẽ quát một tiếng nhưng cũng không rời đi, nàng nhìn Bùi Nghị, nói: “Vậy người hãy vào nói với sư thúc rằng ta muốn gặp người.”
Bùi Nghị có chút khó xử nhưng rồi không chống đỡ được sự năn nỉ của Anh Tịch, đành lắc đầu đẩy cửa đi vào.
Cửa phòng mở rồi lại đóng, mang ánh sáng mờ mờ đỏ dần ẩn đi giữa màn đêm. Anh Tịch không kìm được, hỏi: “Sao công chúa lại nôn nóng muốn gặp Bùi thiếu gia như vậy? Dù sao bọn họ cũng quay lại rồi, ngày mai tới gặp cũng được mà?” Trong lòng thị nữ còn đang nghĩ thật kì lạ, còn tưởng Lệnh Viên đã biết chủ tớ nhà họ Bùi mới quay lại Thịnh Kinh hôm nay.
Lệnh Viên không trả lời, tại sao nàng lại nôn nóng như vậy, vấn đề này không thể giải thích cho Anh Tịch nghe, và với bất kì ai cũng thế. Nàng vội vã đến nơi này là để xác định một việc... Mấy ngón tay dưới ống áo rộng không ngừng run rẩy, trái tim nàng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, Lệnh Viên nín thở nhìn đắm đắm vào cánh cửa phòng đóng chặt kia.
Lát sau, Bùi Nghị lại đi ra, đưa tờ giấy trong tay cho Lệnh Viên, áy náy nói: “Thiếu gia nói là người không gặp.”
Trên tờ giấy có viết: Gặp mặt chi bằng không gặp, chúc người thuận buồm xuôi gió!
Nét bút uyển chuyển, quả đúng là chữ của Bùi Vô Song. Mực vẫn còn chưa khô, đầu ngón tay nàng vừa chạm vào liền nhòe đi, quả thực là vừa viết. Vậy thì...
Nàng hơi ngước mắt lên, cánh cửa phòng đóng chặt kia đã che đi mọi thứ trong phòng.
Lệnh Viên ngẩn ngơ đứng nhìn, dường như bọn họ lại trở về ngày xưa, khi còn ở chùa Ngọc Tuyền, nàng và Bùi Vô Song cũng giống như lúc này, cách nhau một cánh cửa, không ai nói gì, không tán gẫu, chỉ có những bức thư... Nắm chặt mảnh giấy trong lòng bàn tay, tà váy dài của nàng hơi lay động. Anh Tịch thấy nàng đã quay người rời đi, bèn khẽ mấp máy môi, rồi lại trừng mắt nhìn Bùi Nghị, cuối cùng đành đi theo.
Chỉ là như thế, như thế mà thôi...
Bùi Nghị nghĩ Lệnh Viên đã muốn đi, bèn cất bước đưa tiễn, bất ngờ chợt bóng người yếu ớt kia chợt lao đến, cánh cửa phòng

sau lưng y đã bị đẩy ra.

Hồi đó, ở chùa Ngọc Tuyền, nàng chưa từng động đến cánh cửa đó. Là không muốn, là không dám, cho nên không biết phía sau cánh cửa đó rốt cuộc có Bùi Vô Song thật hay không.

“Công chúa!” Bùi Nghị buột miệng gọi nàng, muốn ngăn nàng nhưng không còn kịp nữa.

Muôn vàn tia sáng sau nháy mắt đã toả ra rộng khắp, trong phòng, ánh đèn đung đưa, ánh sáng ôn hoà xuyên qua bức rèm châu, soi lên chiếc bóng thanh nhã ở phía sau bức rèm. Đôi chân nơi cửa phòng không dừng lại, đôi mắt Lệnh Viên thoáng mở to hơn, dường như không thể tin nổi, lại như thở phào một hơi.

Không phải, y không phải Thế Huyền, sao y có thể là Thế Huyền được?

Nơi đây lòng nàng đang thầm hỏi một cách nức cười như thế, Bùi Nghị đã đi vào, cất tiếng gọi: “Thiếu gia! Công chúa...”

Dường như Bùi Vô Song biết nàng sẽ đi vào, bèn nở một nụ cười chua xót, phất tay ra hiệu cho Bùi Nghị lui ra. Y đưa tay vén bức rèm châu lên, bên dưới chiếc nón có mạng che bằng sa mỏng, nàng không nhìn thấy khuôn mặt y rốt cuộc có thần sắc thế nào. Trên chiếc bàn phía sau lưng y lại có sẵn bình rượu và chén rượu, trên chiếc áo khoác rộng kia dường như cũng phảng phất hơi rượu, giọng y khàn khàn: “Ta phí biết bao công sức để trở về, nhưng lại phải nghe tin người được gả đến Nam Việt... Vậy thì còn đến Bùi phủ làm gì? Người đã không muốn đi theo ta, tại sao lại còn đến đây gặp ta?” Y không muốn gặp nàng nữa, nhưng nàng thật tàn nhẫn biết bao, nhất quyết muốn xông vào.

Lệnh Viên ngẩn ngơ đứng nơi cửa phòng nhìn y, hồi lâu sau mới lẩm bẩm: “Sư thúc... thật sự đã về Khương Châu ư?”

“Phải!” Y lặng lẽ đứng trước mặt nàng, cũng nhìn nàng như thế, nhưng không đi đến gần nàng hơn.

Đang ngẩn ngơ, Lệnh Viên bỗng nở nụ cười, y quả thật đã về nhà rồi, về nhà của y. “Như vậy thì tốt!” Rất tốt, nàng rất yên tâm.

Nàng đột nhiên đến Bùi Phủ, lại bất chấp sự ngăn cản của Bùi Nghị xông vào đây, chỉ để nói với y một câu như vậy hay sao? Như vậy rất tốt...

Nhưng với y thì chẳng tốt chút nào!

Thu ánh mắt lại lạnh lùng, y tránh người sang một bên, hồ hững nói: “Người nhất định muốn tự ta nói một câu chúc phúc sao?”

Nàng chột cười: “Sư thúc sẽ chúc phúc ta sao?”

Trong lòng khó chịu, giọng y nghe như cười giễu: “Kiều Nhi, người biết tâm tư của ta mà!” Đã biết rồi, vậy mà còn hỏi y như vậy.

Lệnh Viên sụp mắt, đôi giày lụa còn dính sương đêm, mấy giọt nước sáng long lanh dưới ánh đèn trong phòng. Tầng đá trong lòng nàng đã được gỡ xuống, dường như không còn điều gì có thể khiến nàng thấp thỏm, lo âu. Nàng không đáp lời y mà cất tiếng hỏi: “Khi nào sư thúc đi? Nếu lúc đó ta chưa đi, ta sẽ tới tiễn sư thúc.”

Y đứng đó, không nói một lời, ngọn đèn lưu ly trong phòng bập bùng nhảy nhót, kéo chiếc bóng kia khi ngắn, khi dài.

Y đột nhiên cười lạnh lùng, thấp giọng nói:

“Rốt cuộc vẫn là y vô dụng, đường đường là Hoàng thượng của Bắc Hán mà lại để một nữ tử như người đi hoà thân, đổi lấy khoảnh khắc yên bình.”

Lệnh Viên kinh ngạc nhìn y: “Sư thúc đang nói linh tinh gì thế?”

Y vẫn chưa chịu thôi, cười chế giễu, hỏi

lại: “Ta đã nói sai hay sao? Không phải y một lòng muốn người giao đại quyền cho y à? Bây giờ y đã được như ý nguyện, nhưng trong tay nắm đại quyền thì sao chứ, vẫn chẳng làm được việc gì.”

“Câm miệng!”

Nàng lạnh lùng quát một tiếng, nhưng Bùi Vô

Song lại nở một nụ cười chua chát. Mỗi lần y nói xấu Thiếu đế là lại như chọc vào chỗ đau của nàng, nàng sẽ như một người mẹ bảo vệ con, bộc lộ hết cơn phẫn nộ ra ngoài.

Y không thích, y rất không thích.

Cần rõ một lần thì đã sao, cũng chỉ có một

lần này thôi: “Đã là sự thực thì tại sao ta lại không thể nói? Hay người định vào cung viết cáo trạng, bảo hấn giết ta luôn đi?”

Sắc mặt bỗng trở lên tái nhợt, Lệnh Viên nở

một nụ cười thê lương: “Sao ta lại có thể làm như vậy được? Huống chi Thế Huyền đã hứa với ta, sẽ không làm khó sư thúc, Thế Huyền... không xấu xa như sư thúc

nói đầu. Thôi Thái hậu phát điên, Chiêu Nhi còn nhỏ, sau này y chỉ còn một mình cô độc. Nếu sư thúc muốn có thể vào triều làm quan, giúp đỡ y.”

Lệnh Viên dường như đã đoán được, cũng

không tức giận, lại nghe y nói: “Người sắp đi rồi, vậy mà còn thay y suy nghĩ chu toàn như vậy. Là y nợ người, cả đời cũng không trả hết được.”

“Y không nợ ta.” Lệnh Viên lắc đầu phủ

nhận, nơi đáy mắt dường như có ánh lệ mịt mờ.

Những chuyện năm xưa nàng không thể nào

biết hết, nhưng cũng biết về việc Thôi Thái hậu và cả nhà họ Thôi... Khi đó, mẫu hậu đã chặt đứt hết vây cánh của y, nếu nói nợ, là mẫu hậu nợ y mới đúng. Vậy thì, nàng coi như đang trả nợ thay cho mẫu hậu mà thôi.

Ngoài hành lang, hai bóng người đan vào

nhau, chiếc đèn lồng làm bằng vải xanh được đặt sang bên cạnh. Anh Tịch đưa nén bạc trong tay cho Bùi Nghị, nói: “Này, ta đã nói trước là sẽ trả rồi, của huynh đây.”

Bùi Nghị không khỏi ngẩng người, dường như

một lúc lâu sau mới nhớ ra chuyện này. Y lại đưa mắt nhìn qua, mím môi nói: “Ta đã nói là ta không cần rồi.” Không ngờ nha đầu này lại có tâm tư đơn thuần như vậy, ghi nhớ kĩ một chuyện nhỏ nhoi chẳng đáng gì. Nhưng Bùi Nghị thực sự chẳng thể nào cười nổi, y đang nhớ về chuyện suýt nữa xảy ra đêm đó...

Anh Tịch đang định nói tiếp bỗng thấy cánh

cửa sau lưng Bùi Nghị được đẩy ra, ngay sau đó, Lệnh Viên cất bước đi ra. Anh

Tịch lập tức khom người, nhét nén bạc vào tay Bùi Nghị, y nắm chặt lấy theo bản năng. Dưới ánh sáng lờ mờ, Anh Tịch dường như đã thấy chút vết mực nơi đầu ngón tay y, có điều lúc này cũng không kịp nói gì, vội vã cất bước chạy tới, thấp giọng gọi: “Công chúa!”

Bùi Nghị giật mình ngoảnh đầu lại, làn gió

đêm thổi qua tà áo, bóng dáng yếu ớt kia đi ra theo làn ánh sáng trong phòng.

Ánh mắt Bùi Nghị nhìn lướt qua bờ vai gầy của Lệnh Viên, đợi mãi vẫn không thấy thiếu gia nhà mình ra ngoài đưa tiễn. Anh Tịch đã theo Lệnh Viên ra khỏi tòa phủ đệ tịch tịch ấy, ngoài cửa có tiếng vó ngựa vang lên, tiếng bánh xe lộc cộc đi xa dần. Bùi Nghị chợt nghe tiếng đồ sứ vỡ làm cho tỉnh trở lại, quay người xông vào phòng, thấy Bùi Vô Song gơ bình rượu trong tay đập mạnh xuống. Âm thanh chói tai đó vang vọng khắp nơi, mảnh vỡ bắn tứ tung, những giọt rượu văng ra bốn phía.

Ổng tay áo rộng của y buông thõng, máu tươi

chảy xuống từ đầu ngón tay. Y lại cầm chén trà định ném xuống, Bùi Nghị cả kinh, vội chạy tới ngăn lại. Y giống như phát điên: “Buông ra, Bùi Nghị, người buông ra.” Cũng chẳng rõ y đã dùng lực lớn như thế nào, chén trà trong tay bị bóp vỡ, mấy mảnh vỡ đâm vào lòng bàn tay y.

Bùi Nghị bất chấp lễ nghi, đưa tay đánh vào khuỷu tay y, y cảm thấy đau nhói, mảnh vỡ trong tay rơi xuống. Bùi Nghị sợ hãi quỳ sụp xuống, cắn răng nói: “Thuộc hạ đáng chết!”

Người đó chẳng buồn nhìn thấy y một cái, xoay người gạt bỏ những thứ trên bàn xuống đất, Bùi Nghị kéo ống tay áo y: “Thiếu gia!”

Y vung chân đá vào người Bùi Nghị, giận giữ quát: “Cút!”

Bùi Nghị không buông tay, cũng không muốn mình bị thương, bèn giữ chặt ống tay áo người đó, kêu lên: “Thiếu gia, thiếu gia... Hoàng thượng!” Hai người giằng co quá mạnh, chiếc nón che mặt của Bùi Vô Song từ từ rơi xuống, để lộ khuôn mặt tuấn tú vô song. Chiếc trâm ngọc cũng rơi xuống, mái tóc dài đen nhánh xõa ra, càng tôn lên sắc mặt nhợt nhạt của y lúc này.

Hoàng thượng... Y đã sắp quên rồi, thì ra y còn là Hoàng đế của Bắc Hán nữa.

Bùi Nghị vẫn đang dùng sức kéo ống tay áo y, nhưng lúc này y đã thôi không còn giãy giụa nữa rồi.

Bùi Nghị bình tĩnh, vội vã đứng dậy, chạy vào phòng lục tìm thuốc. Lòng bàn tay y vẫn còn bị mấy mảnh sứ cắm vào, loang lổ máu. Bùi Nghị nhìn mà kinh hãi, một tay cầm chiếc khăn lụa, tay kia cầm thuốc, nhất thời không biết nên làm thế nào mới phải. Vậy mà người kia dường như không biết đau đớn, cứ ngẩn ngơ đứng đó, cặp mắt đen láy vô hồn như đã chết.

Khó khăn lắm mới băng bó xong, dù sao Bùi Nghị cũng không phải đại phu, muốn đưa y vào cung tìm thái y xem giúp, nhưng dù có khuyên thế nào y cũng không chịu. Bùi Nghị thở dài, nói: “Thiếu gia yên tâm, Công chúa sẽ không biết thân phận của người đâu.”

Trong cặp mắt chết chóc đó dường như có một tia sức sống bùng lên, Bùi Nghị chợt nghe thấy y cất tiếng cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, nhưng lại thê lương vô cùng.

Nàng đề phòng Thiếu đế, vậy y sẽ dùng một

thân phận khác để chiếm đoạt hoàng quyền. Nàng yêu cầu Thiếu đế cho nàng lấy Dương Ngự thừa, Bùi Vô Song sẽ tới khuyên nàng, bề ngoài là vì hạnh phúc của nàng nên mới không để nàng lấy người nàng không yêu, nhưng thực ra, chỉ cần nàng không lấy Dương Ngự thừa, như thế y sẽ có thể dùng lý do kháng chỉ để giết chết đối phương. Nàng muốn ở lại kinh thành, vâng theo lời dặn của Thái hoàng thái hậu lúc lâm chung, Bùi Vô Song liền tới khuyên nàng đi, khuyên nàng rời khỏi mảnh đất thương tâm này, nói đủ điều không hay về Thiếu đế. Nhưng lần nào cũng vậy, điều nàng không muốn buông xuôi luôn là Thế Huyền! Nàng luôn nhắc tới Thế Huyền, chuyện của Ngọc Trí, nàng không trách y, chuyện hòa thân cũng thế, sau tất cả mọi điều nàng vẫn suy nghĩ cho y, suy nghĩ chu toàn biết mấy!

Thế Huyền từng hận nàng, nhưng Bùi Vô Song lại hận Thế Huyền!

Nàng sẽ không biết Bùi Vô Song là ai, nhưng y thì đã yêu cô cô của mình rồi, thật nực cười thay!

Sau khi say rượu y mới dám hôn nàng, nhưng nàng lại hết sức nhạy cảm và cảnh giác, chỉ một nụ hôn mà đã dẫn nàng đến Bùi phủ. Chỉ là y không biết, đêm nay, nếu y không ở đây, liệu người có sai người đến Khương Châu điều tra hay không?

Cho nên y mới có mặt ở đây. Bùi Nghị nói chỉ cần hấn đến là được rồi, nhưng y biết lần này không ai có thể ngăn cản nàng, nàng nhất định sẽ bắt chấp xông vào.

Nhú chặt đôi mày, nếu y không hiểu nàng như thế, làm sao có thể nhìn thấu được rằng nàng sẽ không nhẫn tâm với Ngọc Trí, làm sao lại bày ra một trò như vậy? Rất lâu trước đây, Bùi Nghị đã từng khuyên y, để “Bùi Vô Song” đi, là y không nỡ, là y đã lún sâu vào, không thể tự rút mình ra được nữa. Cho dù chỉ là nhìn nàng thoáng qua, cho dù chỉ là tán gẫu với nàng vài câu, đó đều là những việc mà khi là Thế Huyền thì không thể nào làm được. Nhưng không ngờ y lại sợ đến thế, sợ nàng biết Bùi Vô Song là ai.

Sợ nàng coi thường y hơn...

Y thật vô dụng biết bao... Là y vô dụng...

“Thiếu gia! Hoàng thượng...” Bùi Nghị buồn bã kêu lên, nhưng nhất thời không biết nên gọi y thế nào mới phải.

Thế Huyền hoảng

hốt lùi về phía sau nửa bước, trước mắt như lại nhìn thấy cảnh nàng đẩy cửa xông vào. Ánh mắt nàng khi ấy thật sắc bén, y đã nhìn thấy dáng vẻ thư thái nơi

đáy mắt cùng tiếng thở phào của nàng. Nuốt cơn đau vào lòng, y lại nghe nàng thấp giọng nói: “Như vậy rất tốt!”

Trước giờ nàng

chỉ coi y như một đứa trẻ, nàng chỉ suy nghĩ về việc làm thế nào để bảo vệ y.

Để nàng đi Nam Việt, sau này, Dận Vương sẽ bảo vệ nàng. Năm xưa, mẫu hậu đã chọn Dận Vương Nam Việt làm đồng minh, nhất định là có cái lý của bà, y phải tin.

Bùi Nghị mừng

thâm, cười hỏi: “Hoàng thượng nói thật sao?”

Y không nói gì, y

không thể cho nàng thứ gì, cố giữ nàng ở lại Bắc Hán thì sao? Sau này... sau này y có thể cho nàng danh phận được sao?

Quang minh chính

đại... Y không thể cho nàng được.

Vậy thì hãy để

nàng đi, từ nay về sau, y sẽ dốc hết sức trợ giúp Dận Vương, để nàng trở thành mẫu nghi thiên hạ, suốt đời vinh quang.

28. Chương 28

Chiếc xe ngựa rẽ

ra ngoài con hẻm dài tịch mịch. Anh Tịch trả tiền xong, trong lòng thư thái, lại liếc nhìn Lệnh Viên, thấy trên khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng đã không còn vẻ băn khoăn, bứt rứt như khi tối, dường như còn có vẻ thoải mái, dễ chịu.

Những ngón tay

thon dài lạnh lẽ nắm chặt chiếc khăn gấm, Lệnh Viên thở phào nhẹ nhõm. Trong thời gian ngắn như vậy, Thế Huyền không thể xuất cung, là nàng đã cả nghĩ rồi.

Mặc Lan biệt viện

vẫn sáng trưng đèn đuốc, soi tỏ cả nửa bầu trời đêm tối mịt.

Anh Tịch đỡ Lệnh

Viên xuống xe. Nàng lại ngẩn ngơ đứng chân ngoài cửa. Ngọn đèn lồng dưới mái hiên tỏa ra những tia sáng dịu nhẹ càng khiến bóng dáng yếu ớt kia trở nên tha thướt. Dưới ánh sáng mờ ảo, nàng cứ lặng lẽ đứng như vậy.

Đêm khuya lạnh, say lòng người.

Trong điện đã chẳng còn tiếng đàn ca, cũng

chẳng còn người nhảy múa, Lệnh Viên từ đài Tiêu Dao đi ra, bỗng nghe Công chúa Vĩnh Huy thở phào, cười nói với thị nữ: “Đi thôi, về cung, mẫu phi còn đang đợi

ta đây.”

Sau đó, nàng bám theo Vĩnh Huy, quả nhiên đã nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Liêu phi. Nàng cứ ngẩn ngơ nấp sau gốc cây như thế, nhìn bóng dáng hai mẹ con họ dần biến mất khỏi tầm nhìn.

Vĩnh Huy xưa nay vẫn không được sủng ái, nhưng lúc nào cũng có một người ở trong cung lặng lẽ chờ đợi nàng ta. Còn Lệnh Viên thì sao?

Phụ hoàng, mẫu hậu của nàng trước giờ đều chưa từng chờ đợi nàng. Mấy năm ngắn ngủi ở Hàm Lăng hóa ra lại chính là quãng thời gian đẹp nhất của nàng, nhưng giờ đây, nam tử nguyện lòng đợi nàng đã không còn trên đời nữa. Mấy năm về sau, ở cung Thịnh Diên, nàng chỉ có một tòa cung điện xa hoa, lạnh lẽo. Còn có tòa Mặc Lan biệt viện lúc này đây...

Hoàn toàn trống trải, chỉ có mùi hương mặc lan khắp vườn.

Sau này, còn có ai đợi nàng đây?

Dận Vương ư?

Lòng nàng chợt xao động, dường như lại nhìn thấy Doãn Duật ngồi trước chiếc bàn gỗ trong khu vườn trúc kia, trên khuôn mặt là nỗi ưu tư ngập tràn.

Kẻ ngu rượu một bình, nhưng nàng lại chẳng chạm vào một giọt, chỉ mong lòng mình tỉnh táo.

Khi hoa lá còn đang tắm dưới làn sương sớm, một bóng người sau khi bước xuống xe ngựa liền vội vã chạy vào Mặc Lan biệt viện.

Anh Tịch vén rèm bước vào, thấp giọng nói:

“Công chúa, Trần đại nhân tới rồi.”

Lệnh Viên gật đầu đứng dậy, vừa vén bức rèm châu lên, chợt dừng chân, ngoái đầu, khẽ nói: “Em không cần đi theo, giúp bản cung chuẩn bị kĩ càng đồ đạc đi.” Anh Tịch vâng lời đứng bước.

Thái y lệnh Trần Miêu thấy Đại trưởng công chúa bước ra, vội vàng quỳ xuống hành lễ. Lệnh Viên cho lão được ngồi. Trần Miêu lúng túng đặt hòm thuốc qua một bên, Đại trưởng công chúa cáo bệnh gọi lão đến Mặc Lan biệt viện quả nhiên chỉ là cái cố, chẳng lẽ lại định hỏi về bệnh tình của Hoàng thượng? Lòng bàn tay lão lấm tấm mồ hôi, thầm nghĩ xem nên trả lời thế nào, bỗng nghe nữ tử trước mặt thấp giọng nói: “Hôm nay bản cung tìm Trần đại nhân, thực ra là có chuyện muốn nhờ đại nhân làm giúp.”

Trần Miêu không khỏi cả kinh, vội nói:

“Công chúa có gì xin cứ nói, thần nhất định sẽ dốc hết sức mình.”

Lệnh Viên chỉ hờ hững nói một câu: “Rất

tốt”, rồi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt lão. Trần Miêu đã ngoài năm mươi, bộ râu điểm hoa râm, nơi đáy mắt tràn đầy vẻ thận trọng, lặng lẽ chờ nàng lên tiếng.

Lệnh Viên đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt lão. Trần Miêu hoang mang định đứng dậy theo, nhưng bị nàng ngăn lại, rồi giọng nói trầm thấp của nàng vang lên: “Năm đó, mẫu hậu đã giao Hoàng thượng cho Trần đại nhân, ắt là hoàn toàn tin tưởng ngài. Bây giờ, bản cung cũng có thể tin tưởng ngài chứ?”

“Công chúa quá lời! Thần tất nhiên là...”

“Bản cung biết. Bản cung tin đại nhân!”

Nàng ngắt lời lão, nhẹ nhàng nói ra căn nguyên hôm nay gọi lão đến đây. Trần Miêu lập tức ngẩng lên, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi. Nụ cười tuyệt đẹp dần hiện lên nơi khóe miệng nữ tử, nàng cười như có vẻ chẳng hề để tâm. Cuối cùng Trần Miêu cũng cất tiếng hỏi, giọng run run: “Vậy Công chúa muốn Đoàn phi nương nương...”

Trong khi cất tiếng dò hỏi, lòng bàn tay

lão đã ướt đầm mồ hôi.

Ánh mắt sắc sảo của Lệnh Viên hơi trầm

xuống, những lời vốn sắp nói ra như nghẹn lại trong cổ họng. Lúc này, chẳng rõ tại sao nàng lại nhớ đến câu nói của Liêu Thái phi: “Ai gia hôm nay còn có cô đưa tiễn, nhưng ngày sau liệu có ai tới đưa tiễn cô!” Móng tay cắm ngập trong lòng bàn tay, trái tim Lệnh Viên thăm hoảng hốt, bên khóe miệng thoáng hiện một nụ cười giễu cợt, nàng cũng biết sợ sao? Sợ rằng tay dính quá nhiều máu, cuối cùng phải chịu báo ứng.

“Công chúa?” Trần Miêu khẽ gọi nàng một cách thận trọng.

Lệnh Viên cúi đầu ngẫm nghĩ, một lát sau

chợt xoay người, hờ hững đáp: “Tạm thời giữ lại mạng cho cô ta.”

Có thể vì không nhẫn tâm, cũng có thể vì nàng thật sự đã sợ.

Thái y lệnh gật đầu vâng lời.

Sau đó, Lệnh Viên lại hỏi tới bệnh tình của

Hoàng thượng, rồi mới cho lão lui. Xong xuôi mọi việc, nàng ngẩn ngơ đứng trong đại sảnh hồi lâu, cuối cùng mới nhẹ nhàng cất bước ra ngoài.

Bởi vì lần này đi Nam Việt rồi sẽ không

quay về nữa, Anh Tịch chuẩn bị đồ đạc cho Đại trưởng công chúa rất cẩn thận, chỉ sợ sẽ bỏ sót thứ gì. Ngay đến những món đồ mà các thái giám, cung nữ đã gói ghém, thị cũng nhất định đòi mở ra kiểm tra kĩ càng mới chịu.

Một thị nữ cười nói với thị: “Cô nương đúng thực là... Cho dù bỏ sót thứ gì cũng có làm sao, chẳng lẽ đường đường Nam Việt lại bạc đãi Công chúa?”

Anh Tịch bực mình quở mắng: “Cái gì mà bạc đãi hay không bạc đãi, tất cả chú ý thu dọn cẩn thận cho ta, có những thứ, không phải chỉ cần Hoàng đế Nam Việt và Dân Vương điện hạ muốn là có được đâu!” Chợt có thái giám lấy từ trong tủ ra một chiếc hộp tinh xảo làm bằng gỗ đàn hương, Anh Tịch tinh mắt, vội bước tới nói: “Thứ này cẩn thận một chút đừng làm hỏng đấy!”

Gã thái giám cười, nói: “Cô nương quan trọng hóa vấn đề quá rồi, bảo bối của Công chúa là thứ đồ nằm ở bên trong, còn cái hộp này có gì đáng lo đâu chứ?”

Một thị nữ khác tò mò cất tiếng hỏi: “Đây chính là chiếc khăn tay mà Phò mã gia để lại đúng không?”

Nói bừa mà trúng, Anh Tịch đưa tay đón lấy chiếc hộp, trầm giọng nói: “Đừng có cười đùa hỉ hả nữa, các người đi làm việc đi, cái này giao cho ta là được rồi.” Nói rồi, thị liền ôm chiếc hộp đi ra ngoài bức rèm.

Chiếc khăn tay mà Phò mã gia để lại... Anh Tịch ngẩn ngơ ngắm nhìn, đầu ngón tay vuốt nhẹ những đường nét điêu khắc tinh xảo bên ngoài chiếc hộp. Thị cũng từng cho là như thế, nhưng Ngọc Trí lại nói không phải.

Cẩn thận mở hộp ra, chiếc khăn trắng muốt vẫn lẳng lẽ nằm bên trong.

Đến tận ngày hôm đó, trong vườn trúc ở

Dương phủ, khi Thế tử Nam Việt gọi một tiếng: “Anh Tịch” thì trong lòng thị mới hiểu ra phần nào. Tuy Công chúa chưa từng nhắc tới trước mặt thị nhưng thị đã đoán ra được mấy phần.

Ban đêm, ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn lưu ly chiếu lên cửa sổ, Lệnh Viên lẳng lẽ ngồi trước gương, để Anh Tịch cẩn thận tháo từng thứ đồ trang sức trên búi tóc của mình xuống. Mái tóc dài buông xõa qua vai, mềm mại trôi giữa những kẽ ngón tay của Anh Tịch. Thị đột ngột nhìn thẳng vào khuôn mặt tuyệt đẹp của nữ tử trong gương, kìm nén cả ngày, rốt cuộc không

kìm được nữa: “Nô tì cả gan hỏi Công chúa một câu, chiếc khăn đó... là của Thế tử Nam Việt đúng không?”

Trong đáy mắt lóe lên tia sáng, Lệnh Viên

ngước mắt nhìn hai người trong gương, chậm rãi gật đầu. Anh Tịch tỏ ra vô cùng

kinh ngạc: “Sao có thể... Công chúa đã bao giờ đi Nam Việt đâu...”

Nàng thoáng cười mỉm, giống như một thiếu

nữ vừa rơi vào biển tình đang kể về mối tình khiến người ta phải ngưỡng mộ của

mình: “Ta chưa từng đi, nhưng chàng lại từng tới.”

“Khi nào?” Trong đầu Anh Tịch thoáng qua

mấy từ như Hàm Lăng, Thịnh Kinh, nhưng không ngờ lại nghe Lệnh Viên cười, nói:

“Khi còn ở Lạc huyện.”

“Lạc huyện!” Anh Tịch ngẩn ngơ, một lúc sau

mới chợt nhớ ra, khi đó bọn họ còn đang ở chùa Ngọc Tuyền. Chùa Ngọc Tuyền nằm

trọng địa giới của Lạc huyện xa xôi, hoang vắng. Thị đường như vẫn chưa hiểu,

bao nhiêu nỗi nghi hoặc chất chứa trong lòng, bèn cất tiếng hỏi tiếp: “Thế tử

tới Lạc huyện làm gì?”

“Ở đó có người của mẫu hậu liên lạc với Thế

tử, người của mẫu hậu ở đó, một là để liên lạc với người phía Nam Việt, hai là

để giám sát cô cô.” Giọng nói hờ hững của Thiếu đế chợt vang lên. Lúc này, y

khoác một chiếc ngự bào màu đen, thắt một dải dây lưng màu đỏ, mỉm cười đứng

ngoài cửa tấm thất của Lệnh Viên.

Anh Tịch thâm kinh hãi, những lời mà ngày

đó Công chúa không trả lời thị, hôm nay lại chính miệng Hoàng thượng nói ra

rồi, thị cảm thấy có chút sợ sệt.

Sau bữa tiệc đó, Lệnh Viên chỉ nhận được

tin tức về Thế Huyền qua lời của thái y và đám người hầu, tất cả đều nói không

có gì khác thường. Bây giờ gặp mặt, quả nhiên là như vậy.

Đêm đó, quả thực y đã uống say, vì uống say

nên mới làm một việc trái với luân thường như thế.

Lệnh Viên nhìn y, trong lòng thâm trầm

nghĩ, tâm trạng bất an đã tan đi. Nàng thu lại tâm tư, cất tiếng hỏi: “Vì sao

Thôi Thái hậu lại muốn giám sát ta?”

Ánh dương dịu dịu chiếu lên tấm lưng y. Y

vuốt áo bước vào, nhẹ nhàng nói: “Phụ hoàng kiêng dè cô cô, sợ cô cô thật sự là

yêu nghiệt hại nước.” Y nói ra câu ấy bằng dáng vẻ hết sức thản nhiên, nhưng

lại khiến lòng Lệnh Viên dậy sóng. “Hoàng thượng biết?” Đôi mắt sáng rực nhìn

đăm đăm vào Thiều để trước mặt, giọng của Lệnh Viên hơi run rẩy. Khi đó nàng còn nghĩ, may mà hoàng huynh chưa từng nói việc này với y, nếu y biết, liệu có thật sự ra tay với nàng không? Nhưng không ngờ, thì ra y biết rồi. Biết từ lúc nào? Lệnh Viên thoáng suy nghĩ, không ngờ lại chẳng đủ can đảm để mở miệng hỏi.

Có tia sáng ngưng đọng nơi đáy mắt Thiều

để, y cũng lặng lẽ nhìn nàng như thế, sau đó liền nở một nụ cười thành thoi:

“Trẫm không tin vào số mệnh.”

Không tin vào số mệnh, cho nên không coi

nàng là yêu nghiệt hại nước, không coi nàng như rắn rết độc trùng.

Nụ cười thành thoi, thư thái ấy khiến trong

lòng Lệnh Viên trào dâng cảm giác ấm áp, dường như tới tận lúc này nàng và hắn mới thật sự hòa giải, thứ tình thân mà nàng khao khát nhiều năm đã không còn là mơ ước xa vời. Tiếng gọi “Thế Huyền” ấy nghẹn lại nơi cổ họng, chỉ còn nụ cười tươi như hoa trên khuôn mặt. Thế Huyền ngậy người, dường như lại nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của nàng khi rời khỏi cung Chung Trữ khi đó, thực sự khác hẳn với thần sắc ung dung lúc này. Hắn cũng mỉm cười nhìn nàng, cất giọng hòa nhã:

“Trẫm đến đón cô cô.”

Một câu nói ngắn ngủi, đột nhiên nhắc nhở

Lệnh Viên hôm nay đã là ngày nàng phải lên đường đến nơi xa!

Trên gương mặt Thiều để chỉ có một nụ cười

dịu nhẹ, hoàn toàn chẳng còn dáng vẻ yếu đuối, tả tơi sau khi say rượu đêm đó.

Lệnh Viên cười thư thái, nhìn y thế này, nàng cũng yên tâm rồi.

“Đi thôi” Thế Huyền mỉm cười, đưa tay tới

trước mặt nàng, ống tay áo rộng tựa làn mây buông xuống, xua đi mùi hương khinh la thoang thoảng, vương vất một chút long diên hương. Nụ cười của y càng rạng rỡ, trong lòng lại càng đón đau. Trước mặt người khác, y là Hoàng thượng chứ không phải Thế Huyền, càng không phải Bùi Vô Song, cho nên không được ương bướng, không được dao động.

Nàng muốn đi, y sẽ bình tĩnh tiễn nàng một

đoạn, để nàng có thể yên tâm...

Bàn tay thon nòn nà như ngọc đặt vào lòng

bàn tay hắn, hắn nhẹ nhàng nắm lấy, mỉm cười đứng thẳng người, xoay người đi ra ngoài. Ngoài cửa đã có cung nữ, thái giám đứng hầu hai bên, mấy vị vương gia cũng đứng trong sân. Lệnh Viên thấy Thụy Vương sắc mặt âm trầm nhìn bọn họ đăm đăm, nàng liền lặng lẽ nở nụ cười với hắn, thấy hắn thoáng ngậy ra mới thu ánh mắt về.

Bên ngoài biệt viện, hai chiếc xe đang lặng lẽ chờ. Một chiếc là ngựa giá mạ vàng trang trí hình rồng, một chiếc là xe phượng hoa lộng lẫy. Phía trước mỗi chiếc xe đều có hai cây lọng lớn, toát ra vẻ nghiêm trang, tôn quý tới tột cùng.

Thiếu đế đích thân đưa Đại trưởng công chúa lên xe, sau đó không quay trở lại ngựa giá mà lên luôn xe phượng.

Bức rèm mỏng vừa buông xuống, Lệnh Viên liền bắt gặp cặp mắt sáng rực của y, không khỏi ngẩn người: “Sao Hoàng thượng cũng lên đây?”

Y cười hà hà, nói: “Trẫm và cô cô ngồi cùng một xe, há chẳng khiến bọn họ cho rằng quan hệ giữa cô cháu ta ngày càng thân mật sao?” Lệnh Viên nhìn y ngồi xuống, bỗng thấy bàn tay còn lại chắp sau lưng kia được băng bó kĩ bằng vải thưa. Nàng không khỏi cả kinh, vội kéo ống tay áo y lên, hỏi: “Tay làm sao thế này?”

Y rút tay lại, thấp giọng đáp: “Sợ ý nên bị thương thôi!”

“Để ta xem xem!” Nàng giữ chặt, không cho y rút tay về, nhưng mu bàn tay lại bị y dùng bàn tay kia che đi, rồi cười, nói: “Chẳng qua chỉ là một vết thương rất nhẹ thôi, bọn họ cứ nói trẫm thân thể tôn quý, nhất quyết đòi băng bó thành ra thế này, thực là làm hỏng sự uy nghi của trẫm.” Đường như y thật sự không vui, đôi hàng lông mày hơi cau lại, vẻ mặt hậm hực.

Ánh mắt nàng dừng lại trên khuôn mặt y, khí sắc y hôm nay thật sự không tồi, trên má còn có chút hồng hào hiếm có. Lệnh Viên cuối cùng cũng yên tâm, buông tay ra, nói: “Sau này việc gì cũng phải cẩn thận, nhớ chú ý thân thể, nghe lời thái y, uống thuốc đúng giờ, không được ương bướng...”

Y lặng lẽ lắng nghe, trên khuôn mặt là nụ cười bất biến, giống hệt một đứa bé ngoan.

Nàng bón thuốc cho y, thuốc không còn đắng như thường ngày. Lời nàng dặn dò, lọt vào tai nghe động lòng người biết mấy, chẳng hề mang đến chút cảm giác buồn bực, khó chịu nào. Y cười rất vui vẻ, hòa nhã, nhưng trong lòng lại thầm chua chát, tự nói với mình, chỉ một lần này thôi, sau này, sẽ không còn nữa.

Nụ hôn đó, y không hề nhắc đến, lại càng khiến Lệnh Viên cảm thấy yên tâm.

“Cô cô có thiếu thứ gì không, bây giờ trẫm vẫn còn có thể sai người đi chuẩn bị.” Xe phượng đã khởi hành, tiếng chuông bạc ở góc xe vang lên những tiếng vui tai xen lẫn giọng nói đầm đìa của y.

Lệnh Viên mỉm cười, nói: “Hằng ngày Hoàng thượng đều sai người đến biệt viện hỏi câu này, nếu thật sự thiếu thứ gì, ta đã nói rồi.”

Trong cặp mắt thoáng qua nét hệt hăng, hai bàn tay y hơi nắm lại: “Nơi này không có người, cô cô gọi Hoàng thượng làm gì.”

Lệnh Viên thâm kinh hãi, ngược mắt nhìn, nhưng từ thần sắc y thực chẳng thể phát hiện điều gì khác thường. Lại nghe y ung dung nói tiếp: “Chẳng qua là sợ Vương Đức Hỷ không chuyển lời đến được mà thôi.”

Lệnh Viên che mặt, khẽ cười: “Sao có thể chứ?”

Trung thường thị Vương Đức Hỷ là thái giám hầu hạ Tiên đế khi xưa, cũng có thể coi là người có thâm niên trong cung. Mẫu hậu thấy lão tâm tư đơn thuần, chưa từng có hành động kéo bè kết phái, cho nên mới đồng ý cho lão ở lại hầu hạ Thiếu đế. Lệnh Viên cũng rất yên tâm về lão.

Nụ cười của nàng làm không khí ngọt ngào trong xe giảm bớt phần nào, Thế Huyền ngược lên, khắc ghi hình bóng xinh đẹp của nữ tử trước mặt vào lòng. Từ lúc bước vào Mặc Lan biệt viện tới khi dắt tay nàng lên xe phượng, dường như y chưa từng nhìn kĩ nàng như thế. Nàng mặc chiếc áo cưới đỏ rực khiến sắc mặt càng thêm phần hồng hào, rạng rỡ, trên áo, sợi bạc thêu hình phượng hoàng bay lượn giữa vầng mây, đây là chiếc áo cưới mà y sai người may riêng cho nàng.

“Cô cô có thích không?” Đầu ngón tay khẽ vuốt ve bức hình thêu trên ống tay áo Lệnh Viên, y vừa hỏi vừa nở nụ cười.

Đây không phải lần đầu tiên nàng mặc áo cưới, nhưng y thì mới nhìn thấy lần đầu. Cô cô của y đúng là một mỹ nhân tuyệt sắc, hiếm có trên đời, mà càng hiếm có hơn là tâm tư tinh tế đến tột độ kia, chẳng trách Phò mã lại nguyện lòng chết vì nàng. Còn y...

Chỉ mong nàng có thể niết bàn tái sinh!

Từ nay về sau, chẳng còn Công chúa Giám quốc nữa, đi Nam Việt phen này, nàng không phải núp sau lưng ai để nắm quyền. Nàng chính là Dận Vương phi của Nam Việt, rồi sau đó sẽ là Thái tử phi, Hoàng hậu...

Lệnh Viên bị câu nói: “Cô cô thích không?” của y làm cho ngẩn người, đến khi tỉnh táo trở lại mới nhìn thấy trên đôi môi y

ẩn hiện nét cười, rõ ràng là đang vô cùng vui vẻ. Nàng cũng cảm thấy vui, bèn đưa tay chạm nhẹ vào mấy cây trâm vàng thoa ngọc trên đầu, cười nói: “Mấy nha đầu đó chắc đã cài hết cả đồ trang sức lên đầu ta rồi, nặng đến chết mất.”

Y hơi nhướn mày, đắc ý nói: “Trâm còn cảm thấy ít đấy, mong là người Nam Việt đừng cho rằng trâm nhỏ mọn.” Lúc này, Thế Huyền khiến Lệnh Viên cảm thấy y đã trở lại là chàng thiếu niên đơn thuần trước kia, không còn là Hoàng đế Bắc Hán cao cao tại thượng. Cặp mắt y tràn ngập những tia sáng dịu dàng, rạng rỡ, bộ dáng chín chắn, vững vàng khiến y chẳng còn giống cháu của nàng, mà là một vị huynh trưởng đang tiễn em gái đi lấy chồng.

Lệnh Viên chợt xao lòng, hoang mang cúi đầu.

Trong cuộc đời này, nàng cũng từng khát khao được giống những công chúa khác, được mọi người nâng niu, yêu mến. Phụ hoàng, mẫu hậu đã không thể giúp nàng thực hiện mong ước này, hoàng huynh cũng thế, vậy mà không ngờ lần này đi Nam Việt, lúc sắp biệt ly, Thế Huyền lại có thể đem đến cho nàng sự ấm áp đến nhường này.

Rời xa cố quốc...

Cố quốc... nàng cúi đầu, lẩm bẩm hai chữ đó, dường như chúng chưa bao giờ xuất hiện trong trái tim nàng, bởi trước đây, nơi này chưa từng là nhà của nàng. Năm xưa, khi Phò mã còn tại thế, Thẩm phủ ở Hàm Lăng đã từng là ngôi nhà yên ấm mà nàng mong ước. Còn lúc này, nàng sắp phải đi lấy chồng xa, bỗng giật mình phát hiện thì ra nơi này chính là cố quốc của nàng.

Đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn đắm đắm vào chàng thiếu niên anh tuấn trước mặt, trái tim vốn chẳng có nơi nương tựa của Lệnh Viên rốt cuộc cũng được bình yên. Dù nàng không biết sau này có ai chờ đợi nàng, nhưng tốt xấu gì nàng cũng có một người thân để mà nhung nhớ, vậy là đủ.

Thế Huyền thấy nàng nhìn mình chăm chú liền nở nụ cười, trong sự dịu dàng mang theo niềm vui vẻ, trong nỗi hoang mang xen lẫn sự yên tâm. Rõ ràng y muốn cười, nhưng lại nhớ ra sau này sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy tấm dung nhan trước mặt, từ nay, đêm dài cô quạnh xiết bao... Y khẽ ho một tiếng, vội vã ngoảnh mặt qua hướng khác.

Gặp mặt chẳng bằng không gặp.

Khi là Bùi Vô Song, y cũng từng muốn buông

tay, từ nay không nghĩ tới, nhưng nàng lại nhất quyết xông vào bên trong, làm dấy lên gợn sóng giữa mặt hồ tĩnh lặng. Nàng không biết, chính nàng đã làm y bị thương, bàn tay dưới chiếc ngự bào dùng sức nắm chặt, cảm giác đau đớn đến xé lòng lan khắp toàn thân.

Ngự giá chậm rãi tiến về phía trước, chẳng

ai biết đó chỉ là một chiếc xe trống không. Đầu hè gió ẩm, nhưng tạt vào mặt Thụy Vương lại mang tới cảm giác lạnh băng. Ánh mắt hắn dừng lại trên chiếc xe phượng theo sau ngự giá, từ trong mũi phát ra một tiếng “hừ” nhẹ, hắn hết lòng hết dạ đề phòng cuối cùng vẫn không ngăn được Đại trưởng công chúa và Thiều đế liên thủ với nhau. Có điều, bọn họ cho rằng chỉ hòa thân như vậy là xong việc sao? Vậy thì thật coi thường bản lĩnh của hắn quá rồi!

Chiếc xe chậm rãi dừng lại, không lâu sau

liền nghe thấy giọng nói của Trung thường thị từ bên ngoài vọng vào: “Hoàng thượng, đến cửa thành rồi.”

Đến rồi! Không ngờ lại nhanh như vậy!

Thế Huyền ngược mắt nhìn về phía trước, bức

rèm trước mặt được vén lên. Trung thường thị đưa tay định đỡ y xuống xe, nhưng lại thấy Thiều đế vẫn ngồi lặng lẽ ở đó, không hề có ý đứng dậy.

Lệnh Viên nhìn ánh mắt y... Cửa thành mở

rộng, cấm kị không phạm sự ra vào.

Bá quan văn võ đều đứng xếp hàng nơi cửa

hoàng thành, đội ngũ Ngự tiền thị vệ mặc đồ tím đứng hai bên, ngoài ra còn có

Cấm vệ quân đứng thành hàng dài tới tận bên ngoài thành, đám cung nữ, thái giám càng nhiều không kể xiết.

“Hoàng thượng!” Lệnh Viên cũng khẽ lên

tiếng nhắc nhở, đã đến lúc y phải xuống xe rồi.

Hoàng đế đích thân đưa tiễn, tới cửa thành

cũng nên dừng lại.

Y vẫn không động dậy, trong đáy mắt thoáng

qua nét cười hiền hòa, nhẹ nhàng nói: “Vương Đức Hỷ, đưa Điện hạ tới tạm biệt Công chúa!”

Điện hạ? Chiêu Nhi tới rồi sao?

Lệnh Viên không giấu được nỗi mừng vui nơi

đáy mắt, bất chấp lễ nghĩa lén vén một góc rèm xe lên nhìn ra bên ngoài. Trung thường thị đã vâng lời lui xuống, ánh mắt Lệnh Viên nhìn lướt qua đám người phía đối diện, quả nhiên nhìn thấy cậu bé đáng yêu kia! Ánh mắt lại nhìn tiếp

lên trên, nàng bất ngờ nhìn thấy hình bóng quen thuộc của Đoàn phi. Mấy ngón tay đang giữ bức rèm hơi run rẩy, nụ cười của Lệnh Viên cũng trở lên cứng đờ. Tuy cách rất xa nhưng nàng vẫn có thể nhìn rõ thần sắc nhợt nhạt của Đoàn phi.

“Sao Đoàn phi cũng tới đây?” Lệnh Viên

không kìm được cất tiếng hỏi, giọng nói toát lên vẻ hơi chua chát. Cung phi vốn không nên xuất hiện trong hoàn cảnh thế này, trừ phi là chính chủ hậu cung, nhưng hiện giờ Thế Huyền còn chưa lập hậu.

“Chiêu Nhi hãy còn nhỏ, không rời khỏi nàng ta được, trầm bèn ân chuẩn cho nàng ta cùng tới.” Thế Huyền nói rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến Lệnh Viên rung động.

Không rời khỏi được, không rời khỏi được...

Khóe miệng Lệnh Viên thoáng nở nụ cười lúng túng, nàng hối hận rồi sao, bây giờ vẫn còn kịp. Cụp mắt xuống, nàng buông bức rèm xe. Chẳng ai có thể ở bên ai mãi mãi, người nào không nên ở lại, sớm muộn gì cũng phải đi thôi.

Kể làm chính trị, không nên có điều vướng bận.

Lời của mẫu hậu khi xưa, nàng dường như đã dần hiểu rồi.

“Cô tổ mẫu!” Chiêu Nhi vừa được một cung nữ

bé đặt lên xe phượng liền tươi cười gọi to, chạy vào. Có lẽ không biết Thế

Huyền cũng đang ở đây, thằng bé ngậy ra một lát, nụ cười trên khuôn mặt sau nháy mắt đã biến mất, hai tay mân mê vạt áo, lúng túng đứng đó. Thế Huyền liếc nhìn thằng bé, cũng không nói gì.

Lệnh Viên đưa tay kéo Chiêu Nhi tới, khẽ

cào lên mũi thằng bé một cái, cười nói: “Sao thế, thấy phụ hoàng sao lại không nói gì?”

Chiêu Nhi ngược mắt nhìn Lệnh Viên, sau đó

mới nhìn Thế Huyền, ngoan ngoãn hành lễ: “Nhi thần xin thỉnh an phụ hoàng!”

Y khẽ “ừm” một tiếng, bộ dạng vẫn hết sức

lạnh lùng. Lệnh Viên biết trước mặt người khác y không quen tỏ ra thân mật với

Chiêu Nhi, nàng cũng không trách y, kéo tay Chiêu Nhi tới, cười nói: “Ồ, Chiêu Nhi cũng biết cách hành lễ rồi đấy?”

Lúc này thằng bé mới tỏ ra tự hào, nói:

“Mẫu phi dạy con đấy, người nói sau này gặp phụ hoàng nên làm như vậy.”

Lệnh Viên khẽ mỉm cười, kéo thằng bé vào

lòng, giọng nói vang lên mang theo ẩn ý: “Lễ quân thần đúng là không thể bỏ,

nhưng khi không có người ngoài, con với phụ hoàng còn là cha con, lúc này cố ý làm vậy để ai xem chứ?” Thế Huyền kinh ngạc nhìn nàng, thấy nàng chỉ đang nhìn Chiêu Nhi, nơi đáy mắt là nét cười hiền từ, dường như những lời vừa rồi chẳng qua là y nghe nhầm mà thôi.

Chiêu Nhi còn nhỏ, thấy bọn họ đều tươi cười, tâm trạng cũng không còn căng thẳng như trước, tựa vào lòng Lệnh Viên, hỏi: “Cô tổ mẫu, khi nào thì người về?” Đây không phải lần đầu tiên thằng bé hỏi nàng chuyện này, lần đó nàng không trả lời, về sau mẫu phi lên nói với nó rằng cô tổ mẫu sẽ không quay về nữa. Nhưng nó không tin, nó cảm thấy cô tổ mẫu sẽ không vứt bỏ nó, cho nên nhất quyết phải hỏi thêm một lần nữa mới chịu.

Lệnh Viên bất giác đưa mắt nhìn Thế Huyền, thấy sắc mặt y vẫn rất hờ hững, mím môi, ngồi lặng lẽ một bên không nói gì. Thằng bé mở to cặp mắt tròn xoe, nhìn nàng vẻ đầy mong đợi. Trong khoảnh khắc đó, nàng vẫn không nhả tâm, bèn cười, nói: “Cô tổ mẫu đi một lát rồi sẽ quay về ngay, cho nên Chiêu Nhi phải nghe lời phụ hoàng, phải ngoan ngoãn nghe chưa!”

“Thật sao?” Chiêu Nhi mừng rỡ nhìn nàng, thấy nàng tươi cười thì cũng yên tâm.

Thế Huyền đột nhiên nhìn qua phía nàng, đi một lát rồi sẽ về ngay, y biết rõ đó chỉ là lời nàng dùng để gạt trẻ con, nhưng trong khoảnh khắc, y lại có vẻ như bắt đầu tin vào điều này.

Tin rằng nàng đi một lát rồi sẽ về ngay.

Bên khoe miệng thoáng hiện một nụ cười, giọng nói của Chiêu Nhi lại vang lên: “VẬY... vậy ở đó có ai tốt với cô tổ mẫu không?”

Trong cặp mắt thằng bé là vẻ ngây thơ, đôi tay Lệnh Viên đang ôm nó bỗng hơi run rẩy, rồi sau đó nàng bật cười: “Tất nhiên là có.”

Thế Huyền vẫn lặng lẽ nhìn nàng, thực không biết khi nàng nói là có, người nàng nghĩ tới có phải Dân Vương hay không? Ngay sau đó, y lại cười gượng gạo, là ai cũng không quan trọng nữa rồi, dù sao cũng không phải y.

Chiêu Nhi tươi cười vui vẻ, nép sát vào lòng Lệnh Viên, bàn tay nhỏ xíu nghịch ngợm dải tua ngọc buông xuống trên vai nàng: “Hôm nay người đẹp quá!”

Lệnh Viên ôm chặt thằng bé, bên ngoài chợt vang lên giọng nói thận trọng của Trung thường thị: “Hoàng thượng, thời gian không còn sớm nữa, Công chúa nên khởi hành thôi.”

Có nhũ mẫu đi đến bế Chiêu Nhi, thằng bé bỗng ôm chặt Lệnh Viên không chịu buông. Lệnh Viên thở dài một tiếng, đang định mở miệng, lại nghe Thế Huyền nói: “Xưa nay thằng bé và cô cô luôn thân mật, hãy để nó tiễn cô cô thêm một quãng nữa.”

Lệnh Viên thầm kinh ngạc, đến khi tỉnh táo trở lại mới hiểu ra y cũng muốn ra ngoài thành. Nàng đưa tay kéo ống tay áo y, cau mày nói: “Thế Huyền, không được!”

Y mỉm cười, nói: “Có gì mà không được? Cô cô lo lắng cho sự an nguy của trẫm sao? Có bao nhiêu cấm vệ quân và ngự tiền thị vệ thể này mà không thể bảo vệ chu toàn cho trẫm, vậy thì trẫm cần bọn họ làm gì? Tiễn hay không tiễn, cũng chỉ có một lần này thôi. Chẳng lẽ cô cô thật sự tin vào câu: “Đi một lát rồi

sẽ về ngay” đó hay sao?” Những lời y đang cố thôi miên bản thân tin tưởng, lúc này lại nói thẳng ra. Sắc mặt y không hề thay đổi, nhưng nơi đáy lòng lại như bị dao cắt, gai đâm, nhịp thở cũng trở nên nặng nề hơn trước.

Phía bên ngoài, Trung thường thị đã mời Dương Ngự thừa tới khuyên giúp.

Dương Ngự thừa vừa bước tới bên cạnh xe phượng, giọng nói mệt mỏi của Thiếu đế đã vọng ra từ phía sau bức rèm: “Bảo các đại thần giải tán hết đi, trẫm và Chiêu Nhi sẽ tiến Đại trưởng công chúa thêm một đoạn đường nữa.” Dương Ngự thừa vốn được mời tới để khuyên can, nhưng chẳng rõ tại sao, trong khoảnh khắc đó y lại ngậy người, chẳng thể nói một lời.

Phía bên này, Đao phi vẫn đang trông ngóng, đợi mãi mà không thấy Hoàng thượng và Chiêu Nhi xuống xe, lại nhìn thấy Dương Ngự thừa cũng đã tới đó, nhưng không lâu sau, xe phượng lại từ từ lặn bánh, hình như sắp ra ngoài thành. Lúc này Đao phi mới giật mình kinh hãi, vừa bước lên phía trước lại thấy có hai gã thái giám chạy tới, cao giọng hô: “Khẩu dụ của Hoàng thượng, xin các vị đại nhân hãy về trước...”

Về?

“Chiêu Nhi đâu?” Đao phi hoang mang hỏi.

Thái giám cung kính cười, đáp: “Bẩm Nương nương, Điện hạ và Hoàng thượng cùng tiến Công chúa ra ngoài thành, lâu thì chừng một, hai canh giờ nữa là quay lại, xin Nương nương hãy an tâm về cung chờ đợi.”

Đao phi không khỏi cả kinh, Kiền Nhi bước tới dìu nàng, nói: “Nương nương nhiễm phong hàn còn chưa khỏi hẳn, cứ nên về cung trước đi thôi. Điện hạ và Hoàng thượng ở cùng một chỗ, sẽ không có chuyện gì đâu.” Khuôn mặt thị nữ tràn ngập nét cười, Đao phi nghe xong, trên khuôn mặt yếu ớt cũng có nét cười thoáng qua. Chiêu Nhi và Hoàng thượng ở cùng một chỗ, đây không phải là điều nàng vẫn luôn mong muốn sao? Giờ đây, tuy là tiến Đại trưởng công chúa ra ngoài thành, nhưng nàng cũng mong cha con họ có thể ở cạnh nhau nhiều một chút. Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt Đao phi tan hết vẻ âu lo, chỉ còn lại nét cười ngạo nghễ. Chỉ cần Hoàng thượng thích Chiêu Nhi, sau này, dù không có Đại trưởng công chúa, mẹ con nàng vẫn có thể đường mây nhẹ bước, phú quý cả đời!

Chiêu Nhi thấy không có ai đến bế mình xuống xe nữa liền yên tâm, bàn tay giữ áo Lệnh Viên cũng buông lỏng. Lệnh Viên mỉm cười, ngoảnh đầu qua, đưa tay vén rèm xe, nhìn ra bên ngoài. Bên tai bỗng vang lên giọng nói hờ hững của Thế Huyền: “Cho dù hắc có tới, cô cô cũng không nhìn thấy được đâu. Đại trưởng công chúa xuất giá, trẫm đã nghiêm cấm kẻ không phận sự ra vào, hắc không quan không tước, không thể tới gần.”

Lệnh Viên thoáng ngẩn người, sau đó liền khẽ cười mình hồ đồ. Trong tình huống này, tất nhiên Bùi Vô Song không thể xuất hiện. Nàng lại nhìn về phía Thế Huyền: “Sao Hoàng thượng biết ta đang tìm hắc?”

Y phì cười một tiếng, nói: “Khắp Thịnh Kinh này, hiện giờ còn có mấy người có thể khiến cô cô ghi nhớ không quên chứ? Chẳng lẽ là trẫm đã nhầm hay sao, cô cô?” Hai chữ cuối cùng đó hắc hơi nhấn mạnh, dường như còn là để nhắc nhở bản thân về mối quan hệ giữa mình và nữ tử trước mặt.

Lệnh Viên không phát hiện ra vẻ dị thường nơi đáy mắt y, mỉm môi cười coi như thừa nhận, bây giờ nàng đi rồi, Bùi Vô Song chắc sẽ quay về Khương Châu, nơi đó dù sao cũng là nhà của hắc, hắc còn có phụ thân, có tỷ tỷ, có muội muội, bọn họ đều là người thân của hắc. Nghĩ vậy, nàng lại mỉm cười yên tâm.

Chiêu Nhi ban đầu còn kéo tay Lệnh Viên đòi nàng nói chuyện với nó, về sau mệt rồi, bèn tựa vào người Lệnh Viên mà ngủ gật. Lệnh Viên bế nó, khẽ vuốt ve bờ lưng nó như một người mẹ hiền. Thế Huyền nhìn chăm chú, có lẽ trong tương lai không xa, nàng cũng sẽ có đứa con của mình, nàng sẽ yêu thương đứa bé đó giống như yêu thương Chiêu Nhi, đứa bé con của nàng và Dận Vương...

Vết thương nơi lòng bàn tay truyền tới một tia đau đớn khiến y không kìm được phải cau mày.

“Sao vậy?” Lệnh Viên quan tâm hỏi.

Y hơi cúi đầu, thản nhiên đáp: “Không có gì!” Y chẳng qua là ghen tị thôi, đường đường là Hoàng đế Bắc Hán lại ghen tị với một vị vương gia nước khác. Trong lòng Thế Huyền thầm cười gượng gạo, không ngờ Dận Vương lại có thể có được nhiều thứ mà y không bao giờ có được, đó là tri kỷ, là hồng nhan.

Lệnh Viên nhìn y đang cúi đầu, lại nhìn Chiêu Nhi đã ngủ say trong lòng mình, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nói: “Tiễn thêm vài dặm nữa là được rồi, Hoàng thượng và Chiêu Nhi không nên rời khỏi hoàng thành xa quá.”

Y không cự tuyệt, khẽ “ừm” một tiếng.

Tiến người ngàn dặm rồi cũng đến lúc phải biệt ly, y hiểu.

Lệnh Viên nhìn y, định dặn dò thêm vài câu, nhưng muôn lời muốn nói sau khoảnh khắc như đã tan đi hết. Chăm chú nhìn người trước mặt, nàng chẳng thể thốt ra được tiếng nào.

Bên ngoài nổi gió, khiến tấm rèm che lất phất bay. Mặt trời rạng rỡ đã bị tầng mây che khuất, nhưng sắc trời cũng không tối, chỉ hơi lạnh. Thế Huyền lại nhẹ nhàng nói: “Ngoài Anh Tịch, cô cô còn muốn đưa ai tới Nam Việt nữa không?” Lệnh Viên khẽ lắc đầu. Lần này đi Nam Việt hòa thân, nàng là công chúa Bắc Hán, quả thực không tiện mang theo quá nhiều người. Hơn nữa, cuộc tranh đoạt ngôi thái tử ở Nam Việt ảnh hưởng rất rộng, người nàng mang theo từ Bắc Hán khó tránh khỏi bị cuốn vào, bớt được người nào thì tốt người ấy. Nếu không phải công chúa hòa thân nhất định phải có nữ quan theo hầu, thì nàng cũng không muốn đưa Anh Tịch đi cùng.

Thế Huyền khẽ gật đầu, một lát sau mới nói tiếp: “Sau khi Dương Ngự thừa đưa cô cô đến biên giới hai nước, Thế tử Nam Việt sẽ hộ tống cô cô trên quãng đường còn lại. Nếu có chuyện gì, cô cô cứ nói với y, trẫm sợ sẽ có kẻ thừa dịp này lên trà trộn vào trong đội ngũ rước dâu.”

Y cẩn thận dặn dò, giọng nói thoảng về một mối lo vào tai Lệnh Viên khiến nàng bất giác cảm thấy có đôi phần giá lạnh. Y không biết chuyện giữa nàng và Doãn Duật, cho nên mới một câu Thế tử, hai câu Thế tử, chẳng hề né tránh.

Lệnh Viên khẽ cười tự giễu, đêm đó y giữ tay áo nàng và hỏi: “Đã từng yêu Phò mã chưa? Đã từng yêu Bùi Vô Song chưa?”

Bùi Vô Song ít nhiều đã khiến nàng động lòng, nhưng nàng và y khó có thể vượt qua sự ngăn cách của chiếc nón có mạng che mặt kia. Phò mã là người cả đời này nàng mang ơn nhất, có điều đã chẳng thể báo đáp nữa rồi. Chỉ có duy nhất Doãn Duật, đó mới là nam tử nàng chôn sâu tận đáy lòng. Lời hứa bên bờ suối cùng chiếc khăn tay đã khiến nàng dốc hết chân tình, dù hồng nhan hóa thành xương trắng, trong lòng nàng cũng chỉ có mình y.

Đội nghi trượng rầm rộ, oai nghiêm cuối cùng cũng đã dừng lại tại tòa Thập Lý đình cách hoàng thành mười dặm.

Bên ngoài, Trung thường thị Vương Đức Hỷ vội vàng xua tay bảo nhũ mẫu bước tới bế Điện hạ xuống. Theo kế hoạch, Hoàng thượng chỉ tiễn đến cổng thành, bây giờ lại cứ tiễn mãi, tiễn mãi, Vương Đức Hỷ chỉ sợ đến giây phút cuối cùng, Hoàng thượng lại đòi thay đổi một lần nữa.

Lúc này Chiêu Nhi vẫn ngủ say, Lệnh Viên mới hơi cử động đã thấy Thế Huyền đứng dậy, khom người đón lấy đứa bé trong lòng nàng. Nhũ mẫu cẩn thận vén rèm, nhìn thấy cảnh này, không khỏi kinh ngạc, cũng không dám bước vào. Vương Đức Hỷ vốn định trách mắng, nhưng khi bước tới, nhìn thấy tình cảnh này cũng đành ngậm miệng.

Lệnh Viên đưa mắt nhìn Thế Huyền, đây là lần đầu tiên y bế trẻ con, lại cố làm ra vẻ hết sức quen thuộc, đôi tay lúng túng không biết nên bế thế nào. May mà đêm qua Chiêu Nhi nghe nói hoàng cô tổ mẫu sắp phải đi, cho nên ngủ không ngon, lúc này đang rất buồn ngủ, dù đối người khác bế nó cũng không tỉnh lại. Ngửi thấy mùi long diên hương thoang thoảng trên cơ thể Thế Huyền, nó liền rúc khuôn mặt nhỏ xíu vào lòng y, ngủ tiếp. Lệnh Viên nhìn bộ dạng lúng túng của Thế Huyền mà không khỏi cảm thấy tức cười, bèn đứng dậy, giúp y điều chỉnh tư thế. Thế Huyền dường như không muốn ở lại nơi này thêm chút nữa, hoang mang bế Chiêu Nhi định bước xuống xe.

Nhũ mẫu và Trung thường thị đều vô cùng kinh ngạc, không biết nên đưa tay ra đỡ y hay phải làm thế nào mới đúng.

Bộ long bào lụa mềm đã che mất chiếc ghế nhỏ trước mặt, khi Thế Huyền bước xuống xe thì giẫm phải mép của chiếc ghế. Thấy y đứng không vững, đám người xung quanh hoang mang định chạy tới đỡ, nhưng

chợt có một đôi tay đưa tới từ phía sau bức rèm, đỡ lấy y. Thế Huyền theo bản năng đưa một cánh tay giữ lấy ống tay áo rộng màu đỏ trước mặt, dường như đây là cọng rơm cứu mạng duy nhất của y lúc này.

Cặp mắt đen láy hơi ngược lên, bắt gặp ánh mắt mang theo ý cười của Lệnh Viên, nàng nói với giọng có đôi phần quở trách: “Sau này nhớ là không được lỗ mãng như vậy nữa.”

Nhũ mẫu đi tới, cẩn thận đón Chiêu Nhi từ trong lòng y. Thấy Hoàng thượng không nói gì, nhũ mẫu lại nhìn về phía Trung thường thị. Trung thường thị phất tay một cái, nhũ mẫu vội vàng lui đi.

Thế Huyền vẫn nắm tay áo Lệnh Viên không chịu buông, chính là bàn tay bị mảnh sứ cửa bị thương đó. Lệnh Viên lo lắng nói: “Hoàng thượng...”

“Chuyến này cô cô đi Nam Việt, việc gì cũng phải cẩn thận, trăm chỉ mong cô cô được bình an.” Y nhẹ nhàng ngắt lời nàng, ánh mắt nhìn nàng không chớp.

Lệnh Viên mỉm cười tỏ vẻ hiểu ý, thấp giọng nói: “Hoàng thượng bình an, ta mới có thể bình an được.” Nàng đi Nam Việt hòa thân, bất kể Dận Vương có thích nàng hay không thì cũng sẽ vô cùng khách sáo với nàng, bởi y là đồng minh của Thế Huyền. Hai người bọn họ không thể thiếu nhau.

Trong lúc nói chuyện, nàng đã lẳng lẳng buông tay y ra, nhưng y thì vẫn chưa buông. Đám ngự tiền thị vệ, cấm vệ quân cùng với cung nữ, thái giám xung quanh đều đang đứng nhìn, Lệnh Viên không kìm được gờ tay áo lên che chắn, cánh tay còn lại định gỡ tay y ra, nhưng không ngờ y lại dùng sức, giữ chặt tay áo nàng không chịu buông. Dường như vì được Lệnh Viên dùng tay áo che chắn, y lại càng chẳng kiêng dè gì. Lệnh Viên hoang mang ngược lên, thấy bên khóe môi y là một nét cười thê thiết, trong cặp mắt tràn ngập nỗi u buồn...

Cũng chỉ có nàng mới chịu che giấu giúp y... Y đến Mặc Lan biệt viện, nàng lo liệu chu toàn giúp y; y hôn nàng trong tấm điện, nàng giấu giếm giúp y; bây giờ y không nỡ buông tay, nàng lại che chắn giúp y...

Sau này thì sao? Sau này còn ai một lòng một dạ đối xử với y như vậy?

Thế Huyền thật sự không nỡ buông tay, sợ vừa buông tay, cả đời sẽ không còn cơ hội. Nhưng nếu không buông, nàng có thể giúp y che chắn được bao lâu?

Lệnh Viên bị y kéo như vậy, cảnh tượng trước mắt nhất thời trở nên mơ hồ. Nàng hít một hơi thật sâu, cố kìm nước mắt, nuốt hết nỗi niềm không nỡ vào lòng, khẽ quát: “Thế Huyền, buông tay!”

Nơi đáy mắt y thoáng qua một nỗi bi thương, nhưng lại đột nhiên bật cười, lặng lẽ nhìn nàng, nói: “Trẫm sẽ lập Chiêu Nhi làm thái tử.”

Câu nói này y đã giấu giếm trong lòng rất lâu rồi, lúc nàng sắp đi, cuối cùng y cũng quyết định nói ra. Trước đây, y chỉ là phản cảm với việc Thái hoàng thái hậu quyết định thay mình cho nên mới phản kháng, còn bây giờ, y chỉ mong nàng có thể yên tâm ra đi, không còn điều gì vướng bận.

Lệnh Viên thẫn thờ kinh ngạc, ánh mắt nhìn về ngự giá phía sau theo bản năng, ở đó nhũ mẫu đang bế Chiêu Nhi chờ đợi. Thằng bé vẫn đang ngủ say, tuy ở xa nhưng nàng cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt trắng mịn, hồng hào của nó. Nàng ngẩn ngơ nhìn hồi lâu, người đang bế Chiêu Nhi cũng ngược mắt nhìn nàng. Nụ cười hiền hòa như hoa lan, ánh mắt nghiêm nghị nhưng thiếu phần nhạy bén, rõ ràng là khuôn mặt của Đao phi! Lệnh Viên nhìn đối phương từ xa, nhìn mãi, nhìn mãi, bỗng thấy từ trong mũi, trong miệng Đao phi có một dòng máu chậm rãi chảy ra, từng giọt, từng giọt nhỏ xuống khuôn mặt trắng nõn của Chiêu Nhi...

Đầu ngón tay Lệnh Viên hơi run rẩy!

“Trẫm sẽ lập nó làm thái tử.” Thế Huyền lặp lại một lần nữa, dường như còn sợ nàng chưa nghe rõ.

“Thế...” Lệnh Viên mấp máy môi một cách khó khăn, bàn tay đang giữ chặt tay áo nàng đột nhiên buông lỏng, hai chữ “Thế Huyền” kia còn chưa kịp nói xong, y đã quay người rời đi. Bước chân y rất nhanh, như đang trốn chạy.

Sau khi gọi mấy tiếng vẫn không thấy Thế Huyền trả lời, Trung thường thị Vương Đức Hỷ bèn cung kính hành lễ với Lệnh Viên, chuẩn bị rời đi, nhưng lại bị nàng gọi lại: “Vương đại nhân, bản cung giao Hoàng thượng cho ngài đấy!”

Trung thường thị khẽ gật đầu, đáp: “Công chúa yên tâm, nô tài nhất định sẽ chăm sóc cho Hoàng thượng thật tốt!” Sau đó, lão xoay người đuổi theo Thiếu đế.

Lệnh Viên nhìn chăm chú, trong khoảnh khắc vừa rồi, trong lòng nàng đã thoáng qua một chữ – giết.

Giết Đoan phi.

Nhưng giờ đây, nàng đã ở cách hoàng thành rất xa, Trần Miêu lại không ở bên cạnh, Thế Huyền thì không biết chuyện này, rốt cuộc nàng cũng không nói ra.

Anh Tịch đi tới gần, thấy ánh mắt Lệnh Viên lơ đãng, thị không kìm được, nhỏ giọng hỏi: “Công chúa, vừa rồi Hoàng thượng nói gì với người vậy?” Thị đứng ở xa, chỉ thấy Hoàng thượng đứng bên cạnh xe phượng của Công chúa rất lâu, nhưng không biết hai người họ rốt cuộc đã nói những gì, nên cảm thất rất tò mò.

Lệnh Viên không trả lời, chỉ khẽ thở dài một tiếng rồi quay người trở vào xe.

Vương Đức Hỷ cẩn thận đỡ Thế Huyền lên ngựa giá, y lại truyền Dương Ngự thừa tới. Ánh mắt không còn nhìn về phía xe phượng nữa, y chỉ thấp giọng dặn dò: “Thần nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

“Rất tốt!” Thế Huyền cười hờ hững. “Vương Đức Hỷ, về cung.”

“Về cung...” Trung thường thị hô vang một tiếng, trái tim lão vốn lừng lơ suốt dọc đường, lúc này mới có thể trở về vị trí cũ.

Đội ngũ cấm vệ quân và ngự tiền thị vệ tiền hô hậu ủng theo sau ngựa giá rời đi. Lệnh Viên vén rèm xe lên nhìn, đội ngũ đó càng lúc càng xa, cuối cùng chỉ còn hai cây lông là vẫn sừng sững trong gió.

“Công chúa, nên khởi hành rồi!” Giọng nói của Dương Ngự thừa vọng vào từ ngoài xe.

Lệnh Viên tỉnh táo trở lại, lặng lẽ buông rèm, khẽ gật đầu, nói: “Khởi hành”

Anh Tịch ngồi bên cạnh nàng. Thị vốn là người nói nhiều, bởi trước đó Hoàng thượng và Công chúa ngồi cùng một xe, cho nên thị không tiện đi vào, bây giờ Hoàng thượng đã rời đi, cổ họng của Anh Tịch cuối cùng cũng được thông rồi. Có điều, nói ra kể cũng tức cười, trên khuôn mặt thị vốn ngập tràn sự vui vẻ, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng lời nói đến đầu lưỡi lại không thốt ra được. Là bởi lưu luyến, không nỡ rời xa nơi này ư?

Gió thổi làm rèm xe khẽ bay lên, Anh Tịch đưa mắt nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy cảnh đẹp ven đường, đó là một rừng cây xanh biếc, thảm cỏ xanh rờn, khắp nơi đều ngập giữa màu xanh. Anh Tịch dường như lại nhìn thấy Dương phủ ngày hôm đó, cũng ngập tràn màu xanh biếc như bây giờ. Thị liếc dứt khoát vén hẳn rèm xe lên, chợt nhìn thấy Dương Ngự thừa vận bộ triều phục màu xanh đen ngồi trên một con tuần mã cao lớn, theo sát xe phượng. Anh Tịch không kìm được, thậm chí thở dài một tiếng, Dương đại nhân cũng là người tốt, chỉ là hữu duyên vô phận với Công chúa mà thôi.

Không có người nào kéo nàng nữa, ống tay áo rộng theo gió tung bay. Trong mơ hồ, dường như nàng lại nhìn thấy Thế Huyền khi nhất quyết kéo tay áo mình, về mặt lưu luyến, không nỡ rời ra. Lệnh Viên khẽ mỉm cười, sau này y còn có Chiêu Nhi, Chiêu Nhi là người thân thật sự của y, Thế Huyền sẽ không còn cô đơn nữa.

Đang lúc mơ màng, Anh Tịch bỗng nghe Đại trưởng công chúa cất tiếng cười, bèn ngoảnh đầu nhìn qua, thấy Lệnh Viên quả thực đang cười. Trong nụ cười diễm lệ ấy là vẻ yên tâm, khiến Anh Tịch nhìn mà thâm cảm thấy vui mừng. Thị khẽ gọi một tiếng: “Công chúa”, rồi trở lại ngồi cạnh Lệnh Viên, thấy ống tay áo rộng của nàng thấp thoáng nếp nhăn, thị bèn khom người xuống định vuốt thẳng.

Giữa mảng màu đỏ tươi ấy ẩn giấu một màu đỏ sẫm khiến Anh Tịch không khỏi cả kinh: “Công chúa, đây là...”

Lệnh Viên nhìn theo ánh mắt thị nữ, trên ống tay áo, một mảng máu khô đỏ sẫm có thể nhìn thấy rõ.

“Công chúa bị thương sao?” Khuôn mặt Anh Tịch trở nên trắng bệch, vội vàng vén tay áo Lệnh Viên lên để kiểm tra.

Đại trưởng công chúa để mặc cho thị kiểm tra, lặng lẽ nhìn ống tay áo đã bị làm bẩn của mình.

Rốt cuộc y đã kéo nàng mạnh đến thế nào, đến nỗi vết thương đã khép miệng kia lại nứt ra. Cái gì mà chỉ là một vết thương rất nhẹ thôi, Thế Huyền thực sự đã gạt nàng.

Anh Tịch thấy nàng không nói gì, định cất tiếng hỏi, chợt thấy nữ tử trước mặt quay người qua, đưa tay vén rèm cửa sổ xe. Dưới ánh mặt trời rạng rỡ, những chiếc bánh xe lộc cộc lần đi cuốn theo một mảng bụi đất mịn mù. Phía đằng xa đã không còn nhìn thấy đội ngũ hộ tống xa giá rầm rộ, dưới bầu trời trong xanh chỉ có non sông tươi đẹp của Bắc Hán.

“Công chúa...sao vậy?” Anh Tịch thấy nàng lại chậm rãi buông rèm, không tìm được cau mày hỏi.

Lệnh Viên bật cười, nàng đâu phải không hiểu y, chẳng qua là y không quen thể hiện sự yếu đuối của mình trước mặt người khác. Chỉ cần y vẫn còn sống, dù có bị thương thì cuối cùng cũng sẽ khỏi thôi.

Đêm đã về khuya, trong làn gió ẩm tỏa ra chút lạnh lẽo. Ánh sáng từ ngọn đèn lồng chiếu lên bóng dáng tha thướt của nữ tử, phía bên cạnh, một cung nữ thấp giọng nói: “Nương nương, trời mưa rồi, có nên về cung không?”

Dương phi không nói gì, cất bước đi thẳng vào điện Tuyên Thất, đúng lúc nhìn thấy một cung nữ ngự thị bưng chậu nước ra, bên trong là một miếng vải thấm đẫm máu, khiến người ta nhìn mà ghê rợn. Dương phi kinh hãi, vội vàng chạy vào trong trong. Thiếu đế đang ngồi ung dung cạnh bàn, cánh tay bị thương đã được đắp thuốc và băng bó bằng một miếng vải mới. Y ngược mắt nhìn nàng, hơi cau mày, hỏi: “Có chuyện gì?”

Dương phi thoáng ngẩn người rồi vội vã trả lời: “Thần thiếp nghe nói Hoàng thượng tiễn Công chúa ra ngoài thành, sao lại đi lâu như vậy?”

Y khẽ bật cười, giọng nói cũng trở nên hòa nhã hơn: “Lâu đến mấy thì không phải cũng đã về rồi sao? Nàng còn lo gì...”

Tất nhiên là nàng ta lo lắng, còn sợ hãi nữa. Suốt mấy đêm liền không ngủ, Đại trưởng công chúa cuối cùng cũng đi rồi, hiệp ước giữa bọn họ...

Dương phi thấp thỏm không yên nhưng nhìn thấy khuôn mặt mỗi một của Thiếu đế, bèn chuyển sang chuyện khác: “Hoàng thượng đã bận rộn cả ngày rồi, người nên nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn có buổi thiết triều sớm.” Giọng nói của nữ tử rất dịu dàng, dường như đã trở lại là Dương phi hiền hậu trước kia. Ánh mắt chẳng khác nào là nước mùa xuân, Thiếu đế ung dung cười khê, như thể người ở cung Thịnh Diên ngày xưa chưa từng rời đi.

Suốt mấy ngày, Thiếu đế đều chuyên cần việc triều chính, rất ít khi đặt chân đến hậu cung.

Thẩm Chiêu nghi ở cung Tĩnh Khang chợt nổi một cơn lòi đình vì khó hiểu, ngay đến bộ bình hoa quý mà Thiếu đế ban thưởng cũng đập vỡ mấy cái.

Sau hôm theo Thiếu đế đi tiễn Đại trưởng công chúa, bệnh phong hàn của Đoan phi ngày càng nặng, đã mấy ngày liền không ra khỏi điện.

Đang độ chiều tà, ánh dương hiu hắt, từ cung Chung Trữ có tin tức truyền ra, nói là bệnh của Thôi Thái hậu lại tái phát. Thiếu đế vội vàng đi tới, từ xa đã nghe thấy giọng nói hoảng hốt của Thôi Thái hậu: “Đi! Các người đi cả đi! Tất cả ra ngoài hết cho bản cung!”

Mấy gã thái y bị bà ta đuổi ra ngoài, thị nữ Oanh Hoan nhỏ giọng khuyên nhủ, nhưng cũng chẳng ích gì.

Thôi Thái hậu nhìn thấy Thiếu đế, sợ hãi mới bớt đi phần nào. Thiếu đế phất tay áo một cái, mọi người đều lặng lẽ lui khỏi tầm cung của Thái hậu. Các thái y lúng túng đứng dưới mái hiên, rì rầm bàn luận. Trung thường thị nhìn qua phía Oanh Hoan, khẽ hỏi: “Bệnh của Thái hậu sao lại tái phát thế?”

Oanh Hoan tỏ ra rất âm ức, nói: “Nô tì cũng không rõ, rõ ràng buổi chiều vẫn còn rất khỏe mà!”

Sau đó lại nghe Trung thường thị khẽ thở dài, tiếng bàn luận của mấy thái y dần nhỏ đi.

Trong phòng, bức rèm châu buông lơ lửng, ngọn đèn lưu ly chẳng có động tĩnh gì.

Thế Huyền dắt tay Thôi Thái hậu đi tới, ngồi xuống chiếc sạp gấm bên cửa sổ, thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì khiến mẫu hậu không vui sao?” Thời gian này, bệnh của Thái hậu rất ít khi phát tác, y quả thực vì có quá nhiều việc nên không rảnh để tới thăm, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy.

Thôi Thái hậu đột nhiên nhìn y chăm chú, sau khi ngẩn ngơ hồi lâu, thấy y mỉm cười định nói tiếp, bà ta mới lên tiếng trước: “Hoàng thượng muốn lập con trai của Đoan phi làm thái tử sao?”

Bốn mắt nhìn nhau, trong cặp mắt Thái hậu toát ra một tia sắc bén, còn Thế Huyền lại sững sờ đến tận cùng.

Trong đầu nhanh chóng hiện lên mấy chữ “Đoan phi”, “thái tử”, chẳng lẽ đến lúc này, y còn có thể không tin “Hoàng thượng” trong lời của mẫu hậu chính là Lưu Trinh y sao?

Ổng tay áo theo hình rồng khê chuyển động, y đột nhiên đứng dậy, cặp mắt y nhìn đăm đăm vào người trước mặt.

Mẫu hậu của y, mẫu hậu đã bị điên suốt bao năm của y... không ngờ chỉ là giả vờ? Những ngón tay mảnh khảnh hơi run rẩy, run rẩy vì sự kiên nhẫn âm thầm của Thôi Thái hậu.

Thôi Thái hậu cũng đứng dậy, đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh băng của Thế Huyền, sau đó hỏi chậm rãi từng chữ một: “Hoàng thượng thực sự muốn lập nó làm thái tử ư?”

Mấy ngày nay, khi lên triều, y đã từng đề cập tới chuyện này, muốn thăm dò suy nghĩ của các đại thần. Người thuộc phái Bảo hoàng tất nhiên không cần phải nói, Hoàng thượng nói sao thì là như vậy. Tần Tương quân cũng lên tiếng khen hay, duy có phe của Thụy Vương là tiến thoái lưỡng nan. Chuyện này như một trận cuồng phong nổi lên giữa triều đình, tất nhiên cũng chỉ truyền tới hậu cung. Thực ra y cũng không phải muốn giấu giếm, chỉ là...

“Trẫm còn tưởng năm xưa hoàng tổ mẫu đã ép người phát điên...” Y cất giọng khàn khàn, nói.

Nghe y nhắc tới Thái hoàng thái hậu, sắc mặt Thôi Thái hậu hơi biến đổi, bà ta cười lạnh lùng, nói: “Mẫu hậu không phát điên thì con cho rằng bà ta là người tốt sao? Bà ta và Lệnh Viên ép con như thế, cuối cùng con vẫn thật sự thỏa hiệp ư? Trinh Nhi, trước đây con không phải người như thế!”

Không phải là người như thế... Y ngẩn ngơ, lẩm bẩm hồi lâu, vậy trước đây y là người như thế nào đây? Người cô cô mà y hận tới tận xương tủy việc gì cũng suy nghĩ cho y, mẫu hậu mà y vốn cho rằng bị ép phát điên thì ra chỉ là giả bộ... Thế nào là thật, thế nào là giả, trái tim y như nghẹn lại, đưa tay đẩy bàn tay của Thôi Thái hậu ra.

Người đó đã thay Bắc Hán đi hòa thân rồi, y chỉ cần lập Chiêu Nhi làm thái tử, mọi chấp niệm trong lòng có thể xóa tan...

“Trinh Nhi...” Thôi Thái hậu dường như thấy mình đã quá nôn nóng, vội vàng cất tiếng gọi khê.

Thế Huyền hơi ngẩn ngơ, bờ môi trở lên trắng bệch. Suốt mười năm nay, cho dù nằm mơ y cũng thường xuyên nghĩ rằng nếu mẫu hậu không phát điên, y sẽ không phải cô độc một mình. Giờ đây, mẫu hậu quả thực không điên, nhưng sao y lại không vui mừng như trong tưởng tượng?

Thôi Thái hậu cẩn thận nắm bàn tay y, giọng nói nghe như tiếng thở dài: “Con hãy còn trẻ, việc gì phải nôn nóng lập thái tử như thế? Dương phi, Tôn Chiêu nghi, Vương mỹ nhân, còn có Thẩm Chiêu nghi mà con vừa mới lập nữa... Bọn họ có ai mà không muốn sinh hoàng tử cho con? Lệnh Viên đã đi rồi, con việc gì phải chịu sự uy hiếp của cô ta!”

“Cô cô chưa từng uy hiếp trẫm.” Y thấp giọng nói, cặp mắt đen láy nhìn Thôi Thái hậu đăm đăm.

Nơi đáy mắt của Thôi Thái hậu thoáng qua một tia kinh ngạc, lại nghe y cất tiếng hỏi: “Mẫu hậu đề phòng cô cô như vậy sao?” Thà giả bộ điên khùng chứ không chịu cho y một chút ấm áp, thà coi y là phụ hoàng chứ không chịu gọi tên y lấy một lần, giờ đây, Đại trưởng công chúa vừa mới đi, mẫu hậu đã vội vã lừa y tới, chỉ vì muốn y gạt bỏ suy nghĩ lập thái tử.

Thỉnh thoảng có bóng của thị vệ đi tuần chiếu lên cửa sổ, Thôi Thái hậu tỏ ra vô cùng buồn bã, chậm rãi nói: “Mẫu hậu cũng là nạn bất đắc dĩ mà thôi, thế lực của Thái hoàng thái hậu rất lớn, mẫu hậu chỉ có duy

nhất con đường này mới có thể bảo vệ lấy bản thân mình.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

Bà ta cười thê thảm, nói: “Trong cung vẫn còn người của Thái hoàng thái hậu.”

“Ai?”

“Mẫu hậu không biết, nhưng mẫu hậu biết nhất định vẫn còn.” Nơi đáy mắt Thôi Thái hậu thoáng qua tia sợ hãi.

Thế Huyền cười lạnh lùng, nói: “Rốt cuộc mẫu hậu sợ cái gì? Trẫm đã là Hoàng đế, chẳng lẽ còn không thể bảo vệ người được sao?”

Trong lòng Thôi Thái hậu cảm thấy ám áp, nhưng ngay sau đó lại bị nỗi buồn bã lấp đầy. Bà ta sợ sẽ bị làm hại, nếu không vì lần này Lệnh Viên đã đi rồi mà y vẫn muốn lập Hoàng trưởng tử là thái tử, bà ta sẽ không mạo hiểm để y biết chuyện mình không bị điên. Bà ta nhìn y dăm dăm, đưa tay chậm rãi vuốt ve khuôn mặt gầy guộc của y. Đã mười năm rồi, đứa con ở gần ngay trước mắt mà bà ta lại không thể đối xử với y như một người mẹ. Thôi Thái hậu có vẻ hài lòng, bèn thấp giọng nói: “Mẫu hậu không thích con trai của Đoan phi, mẫu hậu ủng hộ con làm những việc mà con muốn làm. Trinh Nhi, con hãy nhớ, từ nay về sau, bọn họ không thể bức ép con được nữa.”

Không thể bức ép y được nữa... Thế Huyền thầm lẩm bẩm, đó vốn là kết quả mà y vẫn mong muốn bấy lâu nay, nhưng giờ đây đã muộn rồi. Y chậm rãi lắc đầu: “Trẫm mệt rồi, không muốn gặp rắc rối thêm nữa.”

Y và Lệnh Viên đấu đá với nhau nhiều năm rồi, đến lúc nàng sắp đi, y mới giật mình phát hiện mình lưu luyến nàng đến nhường nào, có điều tất cả đã không còn kịp nữa. May mà y còn có mẫu hậu ở bên cạnh, nhưng giờ đây, chẳng lẽ còn phải tiếp tục tranh cãi vì chuyện lập thái tử sao?

Bức màn sa mỏng khẽ bay, bóng dáng của thị nữ Oanh Hoan chậm rãi tới gần. Hoàng thượng rời khỏi cung Chung Trữ đã lâu, mấy thái giám bên ngoài cũng đã lui xuống. Thái hậu thì vẫn ngồi ngẩn ngơ, không nói lời nào. Oanh Hoan bưng một chén ngọc tới, nhỏ giọng gọi bà ta vài tiếng, sau đó lại lấy hết can đảm hỏi: “Thái hậu, người đã khuyên Hoàng thượng chưa?”

Điều nên khuyên thì đã khuyên rồi, điều nên nói cũng đã nói rồi.

Trái tim Thôi Thái hậu như muốn vỡ tan, Oanh Hoan bỗng nghe bà ta cất tiếng cười trầm thấp, trong giọng nói là nỗi chua chát tột cùng: “Ý trời, đây đúng là ý trời mà!”

“Ý trời?” Oanh Hoan ngẩn ngơ nhìn bà ta, đột nhiên thấy Thôi Thái hậu phát tay áo, làm chiếc chén ngọc trong tay thị rơi xuống sàn nhà, nước trong chén đổ vào chiếc giày lụa đẹp đẽ kia. Nước vừa mới rót, vẫn còn nóng, nhưng nhìn thần sắc của Thôi Thái hậu thì rõ ràng bà ta không biết đau đớn. Oanh Hoan kinh hãi kêu lên một tiếng, ngẩng ngốc nhìn bà ta. Bao nhiêu năm nay, thị là người duy nhất biết việc Thôi Thái hậu giả điên, nhưng giờ đây, thị lại không thể phân biệt được, người đàn bà này rốt cuộc là đang giả điên hay điên thật rồi...

29. Chương 29

Cách ranh giới giữa Bắc Hán và Nam Việt ba

mươi dặm, bốn phía xung quanh cây cối rậm rạp, tốt tươi, nhưng ở giữa lại là một vùng bằng phẳng, chỉ có một thảm cỏ xanh biếc trải dài. Đang là lúc mặt trời lặn, từng làn gió mát không ngừng thổi tới, lũ ngựa thành thoi nhăm nháp cỏ non. Khuu Tướng quân mặc giáp trụ xách một bình rượu đi tới, giẫm lên một cành cây khô nằm ngang trên bãi cỏ, cười, nói: “Sao Thế tử không vào trong lều nghỉ ngơi, lại ở đây uống rượu một mình thế này?”

Doãn Duật đưa tay lên, cụng bình rượu trong

tay với bình rượu của Khuất Tướng quân, cười, nói: “Trong lều oi bức, chẳng được mát mẻ như ở ngoài này.”

Khuất Tướng quân nhìn thấy bộ dạng y đang uống rượu, không khỏi nảy sinh thiện cảm. Mọi người đều nói đám quyền quý ở kinh thành hiếm có ai tính tình phóng khoáng, nhưng ông thấy vị Thế tử của Ký An Vương phủ này rõ ràng hào sảng vô cùng, đáng vẻ khi uống rượu chẳng hề thua kém những tướng sĩ quanh năm chinh chiến như bọn họ. Khuất Tướng quân bèn ngồi xuống bên cạnh y, ngẩng đầu uống một ngụm rượu lớn, vui vẻ cười, nói: “Lần này Hoàng thượng hạ chỉ, phái Thế tử thay Dân Vương diện hạ đi rước dâu, nghe nói Hoàng đế Bắc Hán cũng yêu cầu đích danh Thế tử đảm nhận nhiệm vụ, theo ta thấy, Thế tử sau này có thể một bước lên mây!”

Doãn Duật uống thêm một ngụm rượu, trong cặp mắt sâu thẳm thoáng hiện mấy nét cười tự giễu, một bước lên mây? Là bởi y thay Dân Vương cầu thân được Đại trưởng công chúa của Bắc Hán sao?

Khuất Tướng quân lại đột nhiên nói qua chuyện khác: “Chỉ có điều, Dân Vương diện hạ đã dâng tấu xin gả nghĩa muội của ngài là Thượng Dương Quận chúa cho Thế tử, sao Thế tử lại cự tuyệt?” Trong suy nghĩ của người ngoài, đây là một niềm vinh hạnh rất lớn. Ông ta thấy Doãn Duật hơi cau mày, trong lòng không khỏi cảm thấy tức cười, Thế tử của Ký An Vương phủ từ lâu đã nổi tiếng phong lưu, hẳn là không ưng dung mạo của Thượng Dương Quận chúa rồi. Vị Quận chúa này tuy không đến mức xấu xí nhưng quả thực, cũng chỉ có thể coi là tướng mạo bình bình mà thôi. Khuất Tướng quân không để chuyện này trong lòng, chỉ coi y như một thiếu niên mới trưởng thành.

Doãn Duật nhất thời thẫn thờ, rồi lại nở một nụ cười hiếm có, nhìn thẳng vào mắt Khuất Tướng quân, hỏi: “Chuyện của ta là nhỏ, nhưng Tướng quân quanh năm ở bên Hoàng thượng, chẳng hay Hoàng thượng có cái nhìn về các vị vương gia thế nào?”

Chỉ một câu nói hờ hững nhưng lại khiến

Khuất Tướng quân chấn động. Nét cười trên mặt ông ta biến mất, ngay sau đó nói: “Tâm tư của Hoàng thượng, bọn hạ thần như chúng tôi há có thể nhìn thấu được?”

Doãn Duật thấy sắc mặt ông biến đổi cũng chẳng hề ngạc nhiên, vẫn cười, nói: “Ta uống nhiều rồi, có chỗ nào lỡ lời mong Tướng quân lượng thứ cho.” Y vừa nói vừa vớt bình rượu trong tay xuống, bám vào gốc cây bên cạnh, loạng choạng đứng dậy, nói tiếp: “Xin phép cáo lui!” Khuất Tướng quân ngoảnh đầu nhìn theo bóng dáng cao lớn đó, nở một nụ cười sâu xa, y thật sự say rồi sao?

Bức rèm vừa buông xuống, dường như đã ngăn cách tất cả mọi sự ồn ào ở bên ngoài. Trong lều, ngọn đèn lưu ly nhảy nhót, kéo cái bóng của Doãn Duật rất dài. Y cúi đầu nhìn bàn tay đang xoè ra, những ngón tay đều mảnh khảnh, đầu ngón tay vì quanh năm luyện bắn tên mà bị chai rất dày. Y nắm bàn tay lại, còn một ngày nữa là sẽ tới biên giới hai nước rồi, thật sự y phải tự tay đưa người mình yêu tới làm vợ của kẻ khác ư?

Trung tuần tháng Năm năm Càn Ninh thứ mười một, đội ngũ đưa dâu của Bắc Hán đi tới biên giới với Nam Việt ở vùng Dự Châu. Nghe nói đoàn rước dâu của Nam Việt đã chờ ở đây được hai ngày.

Anh Tịch lấy chiếc khăn trùm đầu màu đỏ trùm lên cho Lệnh Viên, nha đầu này lại căng thẳng rồi, lúc thì kéo qua bên này một chút, lúc lại kéo qua bên kia một tẹo, như thể có trùm thế nào cũng thấy không cân xứng. Lệnh Viên thì có vẻ không để tâm, bên ngoài xe phượng vang lên giọng nói của Dương Ngự thừa: “Công chúa, nên xuống xe rồi!”

Lúc này đã tới biên giới, bên phía Nam Việt tất nhiên sẽ chuẩn bị xe khác cho Lệnh Viên. Đại trưởng công chúa đi hoà thân với Nam Việt, chẳng có bao nhiêu người hầu, sau khi đổi xe, sẽ chỉ còn một mình Lệnh Viên cô độc.

“Công chúa xin bảo trọng!” Dương Ngự thừa thấp giọng dặn dò, chỉ nói cho một mình nàng nghe.

Lệnh Viên nghe mà lòng ầm ập, khẽ cười một tiếng, cũng thấp giọng nói: “Đại nhân cũng bảo trọng!” Nàng dừng lại một lát, rồi nói tiếp: “Đại nhân cũng nên lấy vợ đi thôi.”

Sắc mặt Dương Ngự thừa hơi biến đổi, nhưng cuối cùng vẫn khẽ gật đầu.

Thị nữ Anh Tịch nhảy xuống xe trước, ngược mắt nhìn.

Ánh bình minh ầm ập còn ẩn mình sau những đám mây, một đoàn xe ngựa rầm rộ từ đằng xa đi tới. Không phải là xe bách điều triều phượng nữa, mà được thay bằng loại xe nóc bạc, lọng vàng, rèm đỏ. Vừa vào đất Nam Việt, Công chúa cũng không còn là công chúa nữa, mà là vương phi tương lai của Nam Việt. Phía trước chiếc xe có hai bóng người, một thì toàn thân giáp trụ, bộ dạng hết sức oai nghiêm; người còn lại vận bộ triều phục màu xanh, trước ngực có thêu hình mãng xà bốn chân. Anh Tịch có chút kinh ngạc, đó chẳng phải vị Thế tử Nam Việt mà thị từng gặp trước đó sao?

Đám cung nữ, thái giám từng hầu hạ ở cung

Thịnh Diên ngày trước, dẫn đầu là Trương Thạch quỳ bên cạnh xe phượng, tiến đưa Đại trưởng công chúa.

Lệnh Viên được thị nữ dắt tới phía trước
đội ngũ rước dâu của Nam Việt.

Sứ thần hai nước khách sáo làm lễ chào hỏi.

Sau đó, cả một đám người cùng quỳ xuống, hô
lên vang rền: “Tham kiến Vương phi...”

Wương phi...

Lệnh Viên ngẩn ngơ suy nghĩ, dường như còn
đang cố gắng thích ứng với cách xưng hô mới này.

Một người khác được thị nữ dìu ra từ bên
trong đội nghi trượng của Nam Việt, Anh Tịch định thần nhìn kĩ, hoá ra là Khang Thái phi đã lâu không gặp! Sau khi Khang Thái phi tới Sùng Kinh của Nam Việt không lâu liền có tin tức rằng Công chúa Hân Huy đã mắc bệnh qua đời, nhưng lại không có bất cứ tin gì về Khang Thái phi. Khang Thái phi xưa nay vốn cầu kỳ, cho dù tuổi đã xế chiều nhưng vẫn trang điểm kĩ lưỡng, luôn toát lên vẻ cao quý. Vậy mà giờ đây, nhìn người đàn bà già nua, hai mắt vô hồn tựa như xác chết biết đi trước mặt, thực khó có thể liên tưởng tới vị Khang Thái phi ngày trước.

Anh Tịch đỡ Lệnh Viên bước lên phía trước,
khi đi ngang qua chỗ Khang Thái phi, trong cặp mắt đục ngầu kia dường như lại bùng lên một tia sức sống. Bà dừng bước, ngoảnh đầu nhìn đắm đắm vào nữ tử trong bộ đồ đỏ rực kia. Trên khuôn mặt bà xuất hiện một nụ cười hiền hoà, đột nhiên đẩy tay người thị nữ đang đỡ mình ra, chạy nhanh về phía Lệnh Viên.

Lệnh Viên chỉ cảm thấy tay áo bị người ta
kéo mạnh một cái, Anh Tịch không kịp kêu lên kinh hãi. Mọi người đều ngơ ngẩn, chỉ có bóng người màu xanh kia là vội vàng chạy tới. Xuyên qua tấm vải trù đầu màu đỏ, khuôn mặt không thể nhìn rõ kia khiến Lệnh Viên thoáng ngẩn người, nhưng một tiếng gọi “Hâm Nhi” của Khang Thái phi lại lập tức kéo tâm tư nàng trở về hiện thực. Doãn Duật chỉ vừa chạy được vài bước, chợt thấy bàn tay trắng nõn kia đưa lên, ngăn y tiếp tục đi tới.

Trong khoảnh khắc, phía chân trời gió yên
sóng lặng, khung cảnh bình yên vô cùng. Giọng nói của Khang Thái phi lại vang lên: “Hâm Nhi, đừng trách phụ hoàng con, lần này đi Nam Việt nhất định phải bảo trọng.” Bà lại nắm lấy bàn tay Lệnh Viên, lòng bàn tay ấm áp vỗ nhẹ lên mu bàn tay lạnh giá của nàng, giọng nói vô cùng dịu dàng. Không ngờ bà lại coi Lệnh Viên là Công chúa Hân Huy năm xưa đi hoà thân với Nam Việt!

Năm xưa, trên đài cao ở điện Kim Loan đất

Thịnh Kinh, mẫu hậu cũng từng nắm tay nàng, hiền từ dặn dò nàng rằng Phò mã là người tốt, nàng đến Hàm Lăng rồi nhớ bảo trọng.

Ánh mắt Lệnh Viên dừng lại trên người Khang

Thái phi, thấp thoáng có thể nhìn thấy nụ cười hiền từ cùng với khuôn mặt tiều tụy của bà. Anh Tịch kinh hãi đến nghẹt thở, nhất thời không biết nên làm thế nào, chợt thấy bàn tay ngọc ngà của Đại trưởng công chúa nắm ngược lấy đôi tay gầy guộc của Khang Thái phi, nhẹ nhàng nói: “Con biết rồi, người quay về đi!”

Nàng đưa bàn tay kia tới, dứt khoát gạt tay

Khang Thái phi ra. Khang Thái phi nôn nóng gọi: “Hâm nhi”, định bước tiếp về phía trước, nhưng bị Dương Ngự thừa ngăn lại, chỉ nghe y cúi đầu nói: “Xin Thái phi thứ tội, Công chúa cần khởi hành đi Nam Việt rồi.”

Lệnh Viên không hề ngoảnh lại, chỉ có Anh

Tịch là không kìm được nhìn về phía sau, thấy Khang Thái phi vẫn đang ngẩn ngơ nhìn qua bên này. Nơi đáy mắt khô cạn của bà có dòng nước mắt từ từ chảy ra, bờ môi vẫn không ngừng run rẩy, cứ thế đau thương chẳng muốn quay đầu.

Anh Tịch tỉnh táo trở lại, lẩm bẩm: “Khang

Thái phi điên rồi.”

Tất nhiên là đã điên rồi, điên rồi nên mới

tưởng Lệnh Viên là Công chúa Hân Huy. Thương thay người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, chỉ bởi Lưu Hâm kia không biết tốt xấu nên đã mắc phải sai lầm. Không kìm được siết chặt chiếc khăn lụa trong tay, nơi đáy mắt Lệnh Viên thoáng nét u buồn.

Trước đây, khi quyết định trừ bỏ Công chúa Hân Huy, nàng chưa từng dao động, nhưng giờ đây, khi đối mặt với Khang Thái phi đã phát điên, không ngờ nàng lại mềm lòng, không nhẫn tâm phá hỏng tâm nguyện của bà khi tiễn con gái đi Nam Việt. Ngay sau đó, nàng lại khẽ cười hờ hững, đã làm biết bao nhiêu chuyện vương máu thế rồi, bây giờ nàng còn muốn giả vờ thuần khiết sao?

Bóng dáng màu xanh đỏ vẫn còn đây, nhưng

nàng đã thu hồi ánh mắt, nhắm chặt hai mắt, để thị nữ cẩn thận dìu mình bước lên chiếc xe phượng mà phía Nam Việt đã chuẩn bị.

Phía bên này, Khang Thái phi cũng không còn

kích động nữa, chỉ ngẩn ngơ đứng nhìn. Cánh tay đang ngăn bà của Dương Ngự thừa cũng đã buông xuống, ánh mắt nhìn đắm đắm vào bóng hình đỏ rực kia. Cho đến khi nàng bước lên xe và người thị nữ buông rèm, Dương Ngự thừa mới thảm chấn động, từ nay y không thể nhìn thấy nàng nữa rồi.

Một gã thái giám bước lên phía trước, cẩn

thận mở cuộn giấy lụa màu vàng tươi cất trước ngực ra, tuyên đọc lời thề hữu hảo giữa hai nước bằng giọng the thé, đồng thời chúc mừng Đại trưởng công chúa đi hoà thân với Nam Việt, mong Công chúa và Dân Vương đầu bạc răng long.

Chiếc xe khởi hành từ khi nào Lệnh Viên

cũng chẳng nhớ rõ, vừa ngã người vào chiếc đệm mềm liền cảm thấy mơ mơ màng màng. Những món đồ trang sức xa hoa trên đầu khiến nàng mỗi một tới cực điểm, bèn đưa một tay lên đỡ trán, chậm rãi chìm vào giấc ngủ say.

Trong lòng nàng, dung mạo của phụ hoàng từ

lâu đã trở nên mơ hồ, vậy mà không biết tại sao bây giờ lại dần trở nên rõ nét.

Ánh mắt phụ hoàng nhìn nàng đầy vẻ nghi ngờ, đến hoàng huynh đứng bên cạnh cũng có ánh mắt như vậy. Trong lúc mơ màng, nàng dường như nghe thấy lời của thầy tướng: “Trời sinh dị tượng, tất có yêu nghiệt. Phải giết chết Công chúa mới có thể đảm bảo cơ nghiệp trăm năm của Bắc Hán.”

Đừng mà...

Những lời phải cố hết sức mình để hô lên

lại tắc nghẹn trong cổ họng, Lệnh Viên giật mình tỉnh lại, tay chân nàng lạnh băng, đầm mồ hôi. Nàng thấy mình không còn ở trên xe nữa, trên người được đắp một chiếc chăn mỏng mà mềm mại, xem ra đã tới dịch trạm rồi. Lệnh Viên không ngờ mình lại ngủ say đến thế, giữa căn phòng u ám, dường như thấp thoáng có một chiếc bóng in lên bức màn mỏng manh. Lệnh Viên không có tâm tư để ý đến điều gì khác, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đó, hỏi: “Ai?”

Vừa dứt lời, người kia đã nhanh chóng bước

tới, đưa tay vén màn lên. Không đợi Lệnh Viên nói gì, bàn tay to lớn kia đã bịt miệng nàng. Trong bóng tối, nàng nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng: “Là ta.”

Trong làn ánh sáng mờ mịt, cặp mắt đen láy của y như đang phát sáng.

Bức màn mỏng nhẹ nhàng buông xuống, che đi

một phần tấm thân rắn rỏi, mạnh mẽ của y. Bàn tay bịt miệng Lệnh Viên đã buông ra, nàng ngạc nhiên nhìn đắm đắm khuôn mặt y không chớp mắt. Từ khuôn mặt đó vẫn có thể nhìn ra những đường nét quen thuộc khi xưa, nhưng nàng chẳng thể hỏi được dù chỉ một câu. Trong không khí, tiếng thở của hai người vang lên đều đều, xen lẫn làn hương khinh la dịu nhẹ.

Bọn họ, một người là công chúa đi hoà thân,

một người là đại thần rước dâu, vốn cần xa nhau để tránh hiềm nghi mới đúng, vậy mà giữa buổi đêm khuya thế này, y lại lên vào tấm thất của Công chúa, xét tội đáng chém!

Ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng lại có thị vệ tuần đêm đi qua, ánh đèn lồng lúc tỏ lúc mờ. Nhịp thở của Doãn Duật rất bình tĩnh, không hề có vẻ sợ hãi, hoang mang. Máy người thị nữ cùng đỡ nàng xuống xe, vậy mà nàng vẫn ngủ say không tỉnh, có thể thấy quãng thời gian này nàng mỗi một tới mức nào. Bộ đồ cưới thùng thình không cách nào giấu được thân thể gầy guộc của nàng, chiếc khăn trùm đầu cũng chẳng che nổi tấm dung nhan tiều tụy, y càng nhìn càng cảm thấy đau lòng!

“Ta đưa nàng đi!” Y đưa tay nắm chặt lấy bàn tay lạnh giá của nàng.

Cái gì mà thân phận, địa vị, cái gì mà phú quý, vinh hoa, y chẳng cần bất cứ thứ gì. Tình cảm huynh đệ y bất chấp, sự vinh hiển của vương phủ y mặc kệ, lúc này đây, y chỉ mong nàng được vui vẻ! Sống mũi Lệnh Viên cay cay, lúc này, màn đêm giúp nàng che giấu sự yếu đuối. Cố kìm nén cơn ghen ngào, nàng hỏi: “Đi đâu?”

“Đi đâu cũng được, nàng đi tới đâu, ta sẽ theo nàng tới đó!”

Ngoài cửa sổ lại vang lên tiếng bước chân thị vệ đi lại, Doãn Duật cẩn thận liếc mắt nhìn, Lệnh Viên nhân cơ hội đó rút tay ra khỏi lòng bàn tay y. Y giật mình ngoảnh lại, chợt nghe nữ tử khẽ cất tiếng: “Ta đang trên đường đi Sùng Kinh, Thế tử tất nhiên phải đi theo rồi.”

Y thầm kinh ngạc, mở to đôi mắt với vẻ không thể tin được: “Tại sao? Nàng thật sự muốn lấy Dận Vương ư?”

Giọng nói của y ngợp nỗi đớn đau, Lệnh Viên lại như nhìn thấy ánh mắt của Thế Huyền khi giữ chặt ống tay áo mình trước lúc biệt ly... Về sau, Anh Tịch nói cần đem chiếc áo cưới của nàng đi giặt, trong ngày đại hỷ mà để ống tay áo dính máu thì không phải điềm lành. Nhưng nàng nhất quyết không chịu, bởi chỉ có như thế, khi nhìn thấy vết máu nàng mới có thể nhắc nhở bản thân về mục đích trong chuyến đi tới Nam Việt lần này, mới có thể nhắc nhở bản thân rằng, nàng là Lưu Lệnh Viên!

Đôi mắt bi ai khép lại, nàng bình tĩnh nói:

“Đúng!”

Chỉ một tiếng ngắn ngủi ấy lọt vào tai khiến trái tim Doãn Duật run rẩy, y bàng hoàng hỏi: “Vậy ta thì sao?”

Cố ép mình đừng suy nghĩ nhiều, Lệnh Viên

nói với giọng chua chát: “Năm xưa gặp gỡ ở Lạc huyện, Thế tử là người của Thôi

Thái hậu, vốn không phải con nhà nông, ta cũng chẳng phải Anh Tịch như đã từng nói với ngài... Việc đó vốn là một sai lầm... Ta cũng chưa từng coi lời của ngài là thật.”

Nàng... Thì ra nàng đã biết nguyên do y đi

Lạc huyện rồi, nhưng không ngờ nàng lại nói chưa từng coi lời của y là thật... Y có thể đoán được nàng sẽ không đi theo y, nhưng chẳng ngờ nàng lại nói với y những lời như thế. Trước mắt bỗng trở nên tối sầm, hồn phách như đã rời khỏi thân xác, y đau đớn nói: “Nàng đang trách ta?”

Trách...

Nàng có thể trách được ai đây?

“Sao ta có thể trách Thế tử được? Chính

ngài đã tác thành cho mối hôn sự giữa ta và Dận Vương, giúp Hoàng thượng của ta giải được mối ưu lo trong lòng.”

Những lời nói nhẹ nhàng tựa như một hồ nước

bình lặng, nhưng lại nhấn chìm Doãn Duật, khiến y không thể nào thở nổi, cũng chẳng làm sao giãy giụa được. Quả nhiên nàng chỉ một lòng nghĩ tới Bắc Hán và Thiều đế, nàng chưa từng quên thân phận Đại trưởng công chúa Bắc Hán, không muốn đi theo y...

Những bước chân nặng nề không biết làm thế

nào mà đi được đến bên cửa sổ, bỗng nghe phía sau lưng có tiếng động. Doãn Duật mừng rỡ xoay người lại, chợt nghe nàng nói: “Chuyện Khang Thái phi hôm nay... sau này Thế tử không nên lỗ mãng như vậy nữa.”

Công chúa Hán Huy chết như thế nào, nàng và

Doãn Duật đều biết rõ, cho nên hôm nay, khi nhìn thấy Khang Thái phi đột nhiên lao về phía Lệnh Viên, Doãn Duật sợ bà ta chỉ giả vờ phát điên, còn thực ra đã hoài nghi Lệnh Viên rồi. Trong lúc nôn nóng, y đã đứng dậy, muốn chạy tới bảo vệ nàng.

Nàng lại nói tiếp: “Dận Vương đã nhìn trúng

Thế tử, tất cũng sẽ tin ngài. Nếu Thế tử còn làm việc lỗ mãng nữa, chỉ e người ngoài sẽ nhìn ra được cái chết của Hân phi có liên quan tới ta và Dận Vương.”

Căn phòng lại chìm vào tĩnh lặng, bóng dáng

vừa rồi còn đứng trước cửa sổ đã biến mất. Lệnh Viên mặc chiếc yếm bằng lụa trắng, đi chân trần tới trước cửa sổ, lặng lẽ đứng đó. Những lời vừa nói với Doãn Duật còn vang vọng bên tai, nàng đứng đó một hồi, không ngờ lại bật cười thành tiếng, trầm lắng, đớn đau.

Vừa có một trận mưa rơi xuống, thời tiết

nóng nực dần trở nên mát mẻ. Dận Vương mặc chiếc áo mỏng có ống tay áo rộng, đi xuyên qua cái sân nhỏ bước về phía trước, vừa vào bên trong liền nghe thấy có tiếng bước chân vọng ra. Hắn đi chậm lại một chút, đợi đến khi người bên trong đi ra mới bước lên phía trước một bước, khiến nữ tử vừa đi ra sợ hãi lùi liền mấy bước. Liếc mắt nhìn khuôn mặt hoảng hốt của thiếu nữ trước mặt, hắn không kìm được cất tiếng cười sảng khoái.

“Đã sắp thành thân rồi, vậy mà vẫn còn trẻ con như vậy!” Người lên tiếng là một mỹ nhân vận bộ cung trang đẹp đẽ, chính là thân mẫu Liên phi của Dận Vương. Còn thiếu nữ vừa bị hắn hù dọa là nghĩa muội của hắn, Thượng Dương Quận chúa Vương Khởi.

Thân phụ của Thượng Dương Quận chúa là Vân

Châu phó tướng, một công thần trong cuộc bình định loạn Lương Vương vào năm Kiến Chương thứ mười. Về sau, ông ta được phong làm Hữu tướng quân, rồi mắc bệnh qua đời vào năm Kiến Chương thứ mười lăm, cả nhà họ Vương được ban ân điển, Hoàng đế còn đón con gái út của nhà họ Vương là Vương Khởi vào cung, phong làm quận chúa. Liên phi không có con gái, xin được chăm sóc Vương Khởi, nhận nàng làm nghĩa nữ. Vương Khởi tuy dung mạo bình thường nhưng lại ngoan ngoãn, hiểu chuyện, rất được lòng Liên phi. Điều duy nhất khiến Liên phi không vui là vốn tướng Hoàng thượng sẽ vì thế mà sủng ái bà ta hơn, chẳng ngờ sau khi Thượng Dương Quận chúa vào cung, địa vị của Liên phi vẫn chẳng khác gì ngày trước, không đặc sủng thì vĩnh viễn không đặc sủng!

Liên phi dần dần hiểu ra, Hoàng thượng hậu

đãi nhà họ Vương chẳng qua là để nói với mọi người rằng, ông ta không bạc đãi hậu nhân của công thần. Nhưng giờ đây, liệu ông ta có còn nhớ Thượng Dương Quận chúa là ai không? Cuối cùng, bà ta đành lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi con trai mình sau này vượt trên người khác, rồi bà ta sẽ được vinh hiển nhờ con.

Trên khuôn mặt Dận Vương vẫn là nụ cười

phóng túng. Sau khi hành lễ với Liên phi, hắn lại nhìn qua phía Thượng Dương Quận chúa, cười, nói: “Nhi thần mấy ngày không gặp Khởi Nhi nên muốn trêu chọc một chút, mới vậy mà mẫu phi đã không nỡ rồi sao?”

Liên phi nhìn con trai bằng ánh mắt cứng

nặng, thấp giọng nói khẽ: “Lại nói bừa rồi.”

Phía bên cạnh, Thượng Dương Quận chúa bị

hắn trêu chọc, sắc mặt thoáng ửng hồng, nhưng nơi đáy mắt lại thấp thoáng nét buồn u uất. Nàng ta hơi nhún người hành lễ với Liên phi rồi vội vã rời khỏi đó.

“Khởi Nhi sao vậy?”

Vào trong phòng, vừa ngồi xuống, Dận Vương liền cất tiếng hỏi.

Về mặt của Liên phi buồn bã, cũng không hề có ý giấu giếm: “Con tự ý làm chủ hứa gả nó cho Thế tử của Ký An Vương gia, đâu có biết trong lòng nó từ lâu đã có người khác rồi.”

Cung nữ đặt chén trà xuống trước mặt Dận Vương, hần cầm lên, nhấp một ngụm, thản nhiên hỏi: “Vậy sao? Nhi thần chưa từng nghe muội muội nhắc tới chuyện này, may mà Doãn Duật đã từ chối rồi, người đó là ai vậy?”

“Con.” Liên phi hơi nhướn mày, nhìn y đắm đắm, không chớp mắt. Dận Vương vừa nhấp một ngụm trà nhỏ, lập tức phun hết ra ngoài, cặp mắt mở to: “Chính Khởi Nhi nói vậy sao?” Từ nhỏ đến lớn, hần thương yêu nàng như một người em gái, chưa từng nảy sinh chút tình cảm nam nữ nào.

Liên phi khẽ thở dài một tiếng, Dận Vương đặt mạnh chén trà xuống bàn, không kịp đưa tay lau vết nước trên vạt áo đã nòn nóng nói: “Mẫu phi, nhi thần chỉ có tình huynh muội với Khởi Nhi, chắc người không định bắt nhi thần cưới Khởi Nhi đấy chứ?”

Liên phi lại khẽ lắc đầu: “Bây giờ dù con có lấy nó, nó cũng chỉ có thể làm lẽ mà thôi. Khởi Nhi tuy không phải máu mủ của ta, nhưng dù gì ta đã nuôi nấng nó bao năm nay, để nó làm lẽ, ta không nỡ.” Nhưng nếu là làm Vương phi của Dận Vương... Liên phi không phải không hiểu tâm tư của Vương Khởi, Vương Khởi cũng không phải không tốt, tiếc rằng vầng hào quang hậu nhân của công thần lại không thể giúp hoàng nhi của bà ta làm nên sự nghiệp lớn. Nếu nàng ta chịu lấy Thế tử của Ký An Vương giúp củng cố quan hệ giữa Ký An Vương phủ và Dận Vương thì thật tốt, tiếc rằng nàng ta lại không chịu...

“Mẫu phi...” Dận Vương cau mày, muốn nói gì nữa nhưng Liên phi đã chuyển chủ đề: “Chuyện bên Bắc Hán thế nào rồi?”

Dận Vương hơi ngẩn người, lúc này mới nhớ đến mục đích vào cung lần này. Chuyện của Thượng Dương Quận chúa sau nháy mắt đã bị y gác qua một bên, trên gương mặt vốn âm đạm lập tức hiện nét cười:

“Chuyện này thì có tin tốt, Doãn Duật đã đón được Công chúa rồi, chừng năm, sáu ngày nữa sẽ về tới Sùng Kinh.”

“Tốt!” Liên phi cũng để lộ nét cười vui vẻ, hoàn toàn quên mất việc không vui trước đó. “Hoàng thượng đã sai người của ty Thiên giám quan sát sao trời, mười ngày sau chính là ngày sao Tử vi nhập cung Phu thê gặp Cát Tinh, là thời điểm tốt nhất cho việc cử hành hôn lễ!”

“Thật sao?” Dận Vương tươi cười rạng rỡ, phát tay áo, đắc chí nói: “Chẳng rõ mấy ngày nay, tình hình bên Trung cung thế nào rồi, chắc Hoàng hậu đang giận dữ lắm đây, nhưng lại chẳng có cách gì. Ha ha ha...” Hắn cất tiếng cười ha hả, chẳng chút kiêng dè.

Khi từ cung Thấu An của Liên phi đi ra, Thượng Dương Quận chúa ngồi một mình bên cạnh cây cầu chín khúc. Vừa có một trận mưa, ngay cả lũ cá cũng không thể kìm lòng trước sự hấp dẫn của bầu không khí trong lành, mát mẻ, thỉnh thoảng lại nhả bong bóng ngoi lên. Nàng ta nhìn đến ngẩn ngơ, sau lưng có người đang tiến lại gần cũng không hề biết. Mãi tới khi cái bóng của người đó chiếu dưới chân, Vương Khởi mới giật mình, khi ngoảnh đầu lại, bắt gặp ngay ánh mắt như cười như không của Khánh Vương.

“Tham kiến Khánh Vương điện hạ!”

Khánh Vương đưa tay ngăn nàng hành lễ, rồi lại cất tiếng cười vẻ không hài lòng: “Đều là người một nhà, hà tất phải đa lễ như thế?” Hắn nhìn nàng chăm chú, nói tiếp: “Hiếm khi thấy muội không ở bên cạnh Liên phi nương nương thế này.”

Vương Khởi có chút lúng túng, lặng lẽ né tránh bàn tay của nam tử. Trước giờ, Liên phi và Hoàng hậu vốn chẳng có mấy giao tình, nàng và Khánh Vương cũng chưa từng qua lại, không ngờ hôm nay hắn lại chủ động tới nói chuyện với nàng như thế. Vương Khởi có chút căng thẳng, cúi đầu, khẽ nói: “Dận Vương điện hạ vào cung rồi.”

Dáng vẻ của Khánh Vương vô cùng ung dung, y lại cười, nói: “Bây giờ đúng là Dận Vương nên thường xuyên vào cung, dù sao cũng sắp tổ chức đại hôn rồi, có rất nhiều việc cần chuẩn bị. Không giống như ta đây, hôm nào cũng rảnh rang, không có việc gì làm.”

Nghe thấy từ “đại hôn”, trên khuôn mặt Vương Khởi thoáng vẻ khác thường, bàn tay nắm chặt chiếc khăn tay, nín thở hỏi: “Vương gia vừa đi sứ Bắc Hán, có từng gặp Đại trưởng công chúa của Bắc Hán không?”

Những lời nhẹ nhàng ấy vang lên, giữa lúc mơ màng, Khánh Vương bỗng nhìn thấy bóng dáng của nữ tử vợ y chạy đi bên ngoài Mặc Lan biệt viện, trong không khí dường như cũng phảng phất mùi hương khinh la. Y nắm chặt hai bàn tay, còn tưởng trong tay vẫn nắm cây trầm cài đầu rớt xuống từ trên búi tóc của nàng.

“Gặp rồi.” Y khẽ trả lời, giọng nói nghe như tiếng thở dài.

Vương Khởi vội vã hỏi: “Nàng ta có đẹp không? Có thật sự đẹp như lời đồn không?”

Đẹp, tất nhiên là đẹp. Nhưng phong thái của

Đại trưởng công chúa Bắc Hán chỉ có tận mắt nhìn thấy mới có thể hiểu được, vẻ đẹp đó thực không thể miêu tả bằng lời. Muôn vàn lời nói lớn vồn trong cổ họng, đến cuối cùng chỉ còn lại một câu: “Còn đẹp hơn so với lời đồn.”

Vậy sao?

Vương Khởi hoang mang lùi về sau mấy bước, dường như đã biết mình không còn chút hy vọng đoạt được trái tim Dân Vương. Đôi bờ môi đỏ trở nên nhợt nhạt, những chiếc móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, nàng thật sự không cam tâm! Trong cung có rất nhiều lời đồn về vị Đại trưởng công chúa Bắc Hán đó, còn nói nàng ta thực ra là một quả phụ. Vương Khởi nàng tuy không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng tốt xấu gì cũng còn trong trắng, bây giờ lại thua một quả phụ ư?

Dáng vẻ không cam tâm của nữ tử lọt vào mắt

Khánh Vương. Khoé miệng hơi nhếch lên, y không nói gì nhiều, chỉ nở một nụ cười thâm sâu khó đoán.

Anh Tịch bưng một chiếc chén ngọc đưa tới,

Lệnh Viên đón lấy uống vài ngụm nước, rồi lại ngoảnh đầu nhìn hai bóng dáng phía trước chiếc xe. Từ sau đêm đó, Doãn Duật không tới gặp nàng thêm lần nào nữa, có việc gì đều do Khuru Tướng quân đến nói với nàng. Y cũng rất ít nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng mới nói với Khuru Tướng quân đôi câu, nét cười bên khoé miệng vẫn không giấu nổi sự bi thương tột độ. Người ngoài thì không biết, nhưng Lệnh Viên lại rất rõ ràng.

Mấy câu nói của nàng đêm đó khiến y tổn

thương sâu sắc đến mức nào, nàng không dám nghĩ tới. Chưa từng coi là thật...

Nàng lại hoang mang lắm lắm, rồi thu ánh mắt về, nhìn thảm cỏ xanh biếc bên đường.

Đây là lần đầu tiên Lệnh Viên tới Nam Việt, rời khỏi Bắc Hán đã được sáu ngày rồi, bây giờ nàng cũng không rõ rốt cuộc đã đi tới đâu. So với Bắc Hán, thời tiết ở Nam Việt nóng hơn một chút, dù ngồi im trong xe cũng toát mồ hôi. Anh Tịch cầm chiếc quạt tròn, khẽ quạt cho Lệnh Viên, nàng ngoảnh đầu nhìn cây quạt trong tay thị nữ, ngạc nhiên hỏi: “Sao lại mang theo cây quạt này thế?”

Anh Tịch cười, đáp: “Xưa nay Công chúa không dùng quạt tròn, nô tì cũng không chuẩn bị, ai ngờ thời tiết ở Nam Việt lại nóng thế này chứ? Bây giờ trên xe chỉ có mỗi chiếc quạt mà Hoàng thượng tặng cho Công chúa, nô tì đành lấy ra dùng tạm. Chẳng lẽ Công chúa không nỡ dùng hay sao?”

Lệnh Viên bất giác mỉm cười, nha đầu này nói năng càng lúc càng to gan hơn rồi! Nàng đã rời khỏi Bắc Hán, chẳng lẽ còn tiếc rẻ một cây quạt nữa sao?

Sau khi ngủ trưa, Lệnh Viên bỗng cảm thấy toàn thân mệt mỏi, lồng ngực bức bối, lại có cảm giác buồn nôn.

Vị ngự y trong đoàn đi tới bắt mạch, nói nàng không hợp thuỷ thổ, lại gặp lúc trời oi bức, cho nên mới mắc bệnh.

Doãn Duật nghe ngự y nói xong, thoáng ngẫm nghĩ, rồi trầm giọng hạ lệnh cho toàn quân đi chậm lại. Khuu Tướng quân cả kinh: “Không được, bây giờ mà giảm tốc độ, khi đêm xuống sẽ không thể tới được dịch trạm tiếp theo! Các tướng sĩ ngủ lại ngoài trời thì không sao, nhưng Công chúa là tấm thân ngàn vàng, sao có thể như thế được?”

Sắc mặt Doãn Duật hết sức nặng nề, vị ngự y ở bên cạnh nhỏ giọng giải thích: “Nhưng xe đi nhanh quá e là Công chúa sẽ không chịu nổi.”

Khuu Tướng quân nhất thời ghen hòng, lại nghe Doãn Duật nói: “Mau truyền lệnh xuống, lập tức giảm tốc độ! Hoàng thượng phái ta đi rước dâu, ta có quyền làm chủ việc này, đêm đến chỉ cần cho người dựng trại cẩn thận là được.”

Có thị vệ vâng lệnh rời đi, Khuu Tướng quân lại nhìn qua phía Doãn Duật, cuối cùng không nói gì thêm.

Lệnh Viên uống thuốc xong, lại mơ màng chìm vào giấc ngủ. Một hồi lâu sau, Anh Tịch thấy nàng tỉnh lại, vội ghé đến hỏi với giọng lo lắng: “Công chúa đã tỉnh rồi, người có thấy dễ chịu hơn chút nào không?”

Để Anh Tịch đỡ mình dậy, Lệnh Viên thấp giọng nói: “Đỡ hơn nhiều rồi, đây là...” Chiếc xe từ lâu đã dừng lại, bên ngoài rèm xe thấp thoáng ánh lửa bập bùng, Lệnh Viên bất giác vén rèm lên nhìn, ngay sau đó liền cau mày, hỏi: “Sao lại cắm trại thế này?”

Anh Tịch cười hì hì, đáp: “Không phải vì Công chúa mắc bệnh sao, Thế tử đã hạ lệnh cho toàn quân giảm tốc độ rồi. Nô tì thấy vị Thế tử này đúng là một người chu đáo!” Dứt lời, thị nhìn thấy sắc mặt Lệnh Viên hơi biến đổi, lúc này mới giật mình hiểu ra, thầm trách bản thân lảm lời. Việc giữa Thế tử và Công chúa thị không phải là không biết, bây giờ Công chúa sắp được gả cho Dận Vương, thị lại nhắc tới Thế tử làm gì?

Đang nghĩ cách làm hoà hoãn không khí hiện tại, bên ngoài chột có thị nữ đi tới, thấp giọng nói: “Mời Công chúa vào trong lều nghỉ ngơi.”

Từ trên xe đi xuống, suốt dọc đường tới căn lều nàng đều không nhìn thấy Doãn Duật, nhưng Khuu Tướng quân thì vẫn luôn ở bên ngoài chỉ huy mọi người.

Người thị nữ Nam Việt đang định lui xuống, chột nghe Lệnh Viên cất tiếng hỏi: “Sao không thấy Thế tử thế?”

Thị nữ cười, nói: “Chúng ta cắm trại ở nơi này, trong quân chỉ có lương khô để ăn. Thế tử gia nói Công chúa đang mang bệnh, không thể ăn mấy thứ đó, liền dẫn người vào rừng đi săn rồi.”

“Vậy sao?” Anh Tịch xoay người, ngạc nhiên hỏi, trên khuôn mặt không giấu nổi nét cười, nhưng khi nhìn sang lại thấy Lệnh Viên tỏ rõ vẻ buồn bã. Anh Tịch không kìm được cắn chặt môi, đúng là lạ thật, sao thị luôn cho rằng Công chúa đi Nam Việt hoà thân là để gả cho Thế tử như vậy chứ? Mỗi lần có người nhắc đến Thế tử là thị lại cảm thấy vui thay Công chúa, nhưng sau khi vui mừng, thị lại phải chấp nhận một sự thực tàn khốc, rằng tân lang tương lai của Công chúa là người khác.

Đã rời khỏi doanh trại rất xa rồi, đêm nay không trăng, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy mấy bóng người cao lớn, trắng kiện trong rừng. Đôi giày bước đi trên thảm cỏ, phát ra những tiếng loạt soạt khe khẽ, bàn tay nắm chặt cây trường cung, ánh mắt sắc bén của Doãn Duật nhìn lướt mọi thứ xung quanh một lượt. Mấy gã thị vệ sau lưng y cẩn thận đi theo, giữa màn đêm, tầm nhìn của bọn họ bị giảm xuống, cho dù là cao thủ bắn tên cũng khó thắng được bóng tối.

“Thế tử gia, sắc trời thế này không tiện đi săn.” Không biết ai ở phía sau lưng rụt rè lên tiếng.

Đợi một lát, vẫn không thấy Doãn Duật nói gì. Y cũng biết bây giờ không tiện đi săn, nhưng việc y có thể làm cho nàng chỉ có thể này mà thôi!

Nàng đã hy sinh nhiều như thế, chỉ vì mong Bắc Hán được bình yên, mong Thiệu đế được bình yên, nhưng y thì chỉ mong nàng được bình yên.

Gió đã nổi, lá cây “xào xạc” cất tiếng hát ca. Phía trước có tiếng động khe khẽ, Doãn Duật nhanh chóng rút tên, kéo căng dây cung, đoạn nhắm mắt, cẩn thận lắng nghe hướng gió, rồi buông ngón tay, tên rời khỏi dây bay đi vun vút.

“Trúng rồi sao?”

Có người cất tiếng hỏi, rồi cất bước chạy thẳng về hướng mũi tên vừa bắn ra.

Nhưng đúng lúc này, chợt có tiếng động vọng đến từ sau lưng bọn họ. Đám thị vệ đều vội vã giương cung đề phòng, chợt nghe Doãn Duật quát lớn: “Dừng tay!” Âm thanh đó... rõ ràng là của con người.

Quả thực có người vừa chạy đến vừa hô to: “Thế tử!” Nhìn thấy mấy bóng người mơ hồ trước mắt, người vừa tới hoang mang bấm báo: “Thế tử, không hay rồi, có kẻ tập kích doanh trại!”

“Người nói cái gì?” Doãn Duật buột miệng thốt lên, giọng nói đã hoàn toàn biến đổi. Không đợi người đó kịp trả lời, y đã đẩy hẳn ra rồi vội vã chạy về hướng doanh trại.

Lúc này, khu vực doanh trại đã trở nên hỗn loạn, Khưu Tướng quân ra lệnh cho một đội thị vệ hộ tống Lệnh Viên lên xe đi trước. Lệnh Viên bị cưỡng ép đưa lên xe, nàng còn ra sức ngoảnh đầu về phía sau, không ngừng gọi to: “Anh Tịch!” Ánh lửa cùng với bóng đao kiếm đan xen trước mắt, những khuôn mặt hiện ra đều rất xa lạ với nàng.

Xe chạy rất nhanh, Lệnh Viên gần như ngã vào trong xe, bên ngoài thỉnh thoảng lại có thị vệ ngã xuống, xen lẫn những tiếng kêu gào thảm thiết đến tột cùng. Nàng không tìm được sợ hãi, cảnh tượng đầy máu thịt này nàng chưa trải qua bao giờ, hai bàn tay bất giác run rẩy. Anh Tịch vừa uống được một ngụm nước đã ngã xuống trước mặt nàng, liệu Anh Tịch có...

Tiếng ồn ào sau lưng nhỏ dần, bây giờ đang là giữa đêm, chẳng biết khi nào trời mới sáng.

Khi Doãn Duật về tới nơi, từ xa đã nhìn thấy Lệnh Viên được một đám thị vệ đưa lên xe ngựa, vội vã rời đi. Y một kiếm chém đứt dây buộc ngựa, rồi lập tức nhảy lên lưng ngựa đuổi theo sau.

Một đội thị vệ được Khưu Tướng quân phái đi bảo vệ Lệnh Viên, khi Doãn Duật tới nơi thì chỉ còn lại hai người. Y không khỏi cả kinh, vội ghìm ngựa, đi tới hỏi: “Công chúa đâu?”

Một gã thị vệ giật mình, nhìn thấy người đó là Doãn Duật mới hoàn hồn trở lại, nói: “Công chúa ở trong xe.”

“Công chúa!” Lúc này, y chẳng còn tâm trạng mà để ý tới thân phận, bỏ ngựa nhảy lên xe, vén rèm xe lên rồi ngó vào bên trong. Dưới ánh sáng mờ mờ, loáng thoáng có thể nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của nữ tử. Trong lòng Doãn Duật chua xót, y cắn chặt răng, nói: “Là lỗi của ta, đã khiến Công chúa phải kinh sợ.”

Nhìn thấy Doãn Duật, trái tim đang lừng lờ của Lệnh Viên mới phần nào bình tĩnh trở lại, đang định hỏi y về tình hình phía doanh trại, chợt thấy bên ngoài xe có gã thị vệ đột nhiên rút kiếm. Lệnh Viên thẫn thờ kinh hãi, buột miệng kêu lên: “Cẩn thận!” Doãn Duật cảnh giác nghiêng người sang một bên, thanh trường kiếm đó đâm vào trong xe, suýt nữa đâm trúng Lệnh Viên! Sắc mặt y biến đổi hẳn, lật tay đâm thanh trường kiếm trong tay vào ngực kẻ đó.

Thì ra trong đội thị vệ có gian tế, chẳng trách sau khi đến được đây, đội thị vệ mà Khưu Tướng quân phái đi chỉ còn lại hai người!

Một gã gian tế khác ẩn nấp phía sau chiếc xe thấy vậy, thừa dịp Doãn Duật đang rút kiếm mà lao nhanh tới, vung kiếm đâm thẳng về phía y. Vừa rồi y mới né tránh một chút mà suýt chút nữa đã khiến Lệnh Viên bị thương, bây giờ nàng đang ở ngay sau lưng y, áp sát vào thành xe. Không thể tránh né được, Doãn Duật rút trường kiếm gạt kiếm của đối phương ra, rồi đâm thẳng tới ngực hắn ta một cách chuẩn xác. Lệnh Viên thở phào một tiếng, nhưng lại thấy sắc mặt tên gian tế đó hiện rõ vẻ dữ dần, đưa chân lao thẳng về phía trước, để mặc thanh trường kiếm đâm xuyên qua thân mình.

Lệnh Viên ngẩn ngơ nhìn kẻ đó, Doãn Duật cũng sững sốt đến tột độ. Khi kẻ đó lao tới, Doãn Duật còn chưa kịp tỉnh táo trở lại thì đã cảm thấy một cơn đau dữ dội lan khắp cơ thể, thanh trường kiếm trong tay đối phương cũng đã đâm vào thân thể y rồi. Doãn Duật nắm chặt trường kiếm, xoay mạnh một cái, sắc mặt tên gian tế lộ rõ vẻ đau đớn, không thể giữ được thanh kiếm trong tay nữa, miệng hắt máu tươi, ngã lăn ra đất.

Doãn Duật lật tay rút thanh trường kiếm ra khỏi cơ thể đối phương, xung quanh chợt vang lên những tiếng động lạ, y vội vã kéo Lệnh Viên ra khỏi xe. May mà ngựa của y vẫn còn ở cạnh chiếc xe, không đợi Lệnh Viên ngoảnh đầu lại, tấm thân yếu ớt của nàng đã được y đỡ lên lưng ngựa. Ngay sau đó, Lệnh Viên cảm thấy vòng eo bị thắt chặt, nam tử đó cũng nhảy lên lưng ngựa, ôm lấy eo nàng, hai chân kẹp vào bụng ngựa, giục ngựa chạy đi.

Đột nhiên, một làn gió dữ rít lên bên tai. Doãn Duật nhìn không rõ lắm, nhưng cũng biết đó là mũi tên đang lao tới.

Xem ra viện binh của kẻ địch đã tới rồi!

Y khẽ quát một tiếng: “Bám chặt lấy”, rồi vung kiếm đâm vào mông ngựa. Con ngựa hí dài một tiếng, lao vút về phía trước như phát điên. Lệnh Viên sợ đến nỗi không thể động đậy, đành tựa tấm thân căng cứng vào lòng nam tử sau lưng. Tiếng thở của y rất nặng nề, nhưng giữa màn đêm lạnh giá, lồng ngực của y lại ấm áp đến lạ kỳ.

Chẳng mấy chốc, con ngựa đã bỏ đám truy binh lại rất xa phía sau, tốc độ vẫn không giảm xuống. Giữa màn đêm tịch mịch, tiếng vó ngựa hỗn loạn dường như càng lúc càng nặng nề hơn.

Ngựa đã phát điên.

Trong lòng Doãn Duật hiểu rõ, vì sợ hãi nên người nào đó mới căng cứng toàn thân, tựa vào lòng y, từng làn gió đêm sắc lẹm thổi mái tóc đen nhánh, mượt mà của nàng hất lên bờ má y. Y khẽ nở nụ cười, áp sát má mình vào búi tóc của nàng, dịu dàng nói: “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Giọng nói của y tràn đầy vẻ ấm áp, những dây thần kinh vốn căng như dây đàn của Lệnh Viên cũng theo đó mà buông lỏng, tấm thân cứng đờ dần trở nên mềm mại. Khoảnh khắc này, Lệnh Viên chợt có ảo giác rằng bọn họ lại quay về quãng thời gian ở Lạc huyện. Nàng mong thời gian dừng lại biết bao, để nàng có thể mãi mãi ở bên nam tử này.

Nhưng tình cảnh gây chấn động tinh thần đêm nay lại hiện ra rõ ràng trước mắt, lạnh lùng nói với Lệnh Viên rằng, bọn họ không thể quay về thời niên thiếu đẹp đẽ được nữa. Nỗi chua xót tràn ngập trong lòng, Lệnh Viên bỗng nắm chặt ống tay áo y, cất giọng xót xa, gọi khẽ: “Doãn Duật...”

Dường như đã cả ngàn năm, nàng mới lại có đủ can đảm để gọi ra cái tên này.

Âm thanh vang lên giữa màn đêm tối mịt, xung quanh không một bóng người.

Doãn Duật bắt giác ngáy người, nơi đáy lòng đan xen nỗi mừng vui và đau đớn. Y mấp máy đôi bờ môi mỏng, nhưng lại không biết gọi nàng thế nào. Không muốn gọi là “Công chúa”, cũng không muốn gọi là “Vương phi”, nhưng nàng lại không còn là Anh Tịch trong ký ức của y nữa. Bệnh của Lệnh Viên còn chưa khỏi hẳn, vừa mới thả lỏng tinh thần liền trở nên mơ màng, mọi việc như đang trong giấc mộng. Nàng yếu ớt tựa người vào lòng y, khàn giọng nói: “Gọi ta là Kiều Nhi.”

Lệnh Viên là công chúa của nhà họ Lưu, chỉ khi nàng là Kiều Nhi thì mới có được sự nhẹ nhõm và tự do trong khoảnh khắc.

“Kiều Nhi...”

Y khẽ cất tiếng gọi, sau đó không nói một lời ôm chặt nàng từ phía sau bằng tất cả sức lực của mình. Cứ lặng lẽ ôm nàng như thế, y cảm thấy giữa trời đất dường như chỉ còn lại hai người. Ngồi trên lưng ngựa không ngừng lắc lư, đầu Lệnh Viên va vào ngực y khiến y khẽ rên rỉ, đoạn giật mình giữ chặt cổ tay nàng: “Kiều Nhi, đừng ngủ!”

Giọng nói của y vô cùng nghiêm khắc, khác hẳn vẻ dịu dàng khi xưa. Lúc này Lệnh Viên mới tỉnh táo trở lại đôi chút, bàng hoàng phát hiện, thì ra đây không phải giấc mộng. Nàng khẽ hỏi: “Chúng ta đang đi

đâu? Tại sao ngựa vẫn chưa dừng lại?” Khắp nơi đều là bóng tối mịt mờ, khiến nàng không thể phân biệt phương hướng.

Doãn Duật đưa tay kéo tay nàng, để nàng xoay lại ôm lấy eo y, thấp giọng nói: “Ôm chặt ta, ta đếm đến ba, chúng ta cùng nhảy xuống.”

Y nói rất nhẹ nhàng, xen lẫn tiếng gió, gần như không thể nghe thấy. Lệnh Viên giật mình ngược lên, chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy những đường nét trên khuôn mặt Doãn Duật. Đôi tay đang ôm y hơi run rẩy, nàng chợt cất tiếng hỏi: “Tại sao lại phải nhảy?”

“Ngựa phát điên rồi, trong thời gian ngắn không thể dừng lại được.” Y thần nhiên trả lời, lại tiện tay vứt thanh trường kiếm đi, ôm chặt lấy tấm thân yếu ớt của nàng.

Lệnh Viên cất giọng yếu ớt: “Vậy hãy đợi nó dừng lại.”

Đợi...

Trong lòng Doãn Duật cảm thấy chua chát, tuần mã đã bị y làm bị thương, chẳng rõ đến lúc nào mới chịu dừng. Y vẫn đang không ngừng mất máu, e là chẳng còn sức để bảo vệ nàng. Lỡ như y ngã xuống, để lại một mình nàng trên lưng ngựa thì phải làm sao?

“Dừng sợ, nàng chỉ cần ôm chặt lấy ta.” Y lại khẽ dặn dò một câu. Lệnh Viên không ngờ y hoàn toàn không để ý tới đề nghị của mình, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, lại nghe y nói ra một chữ gọn gàng mà dứt khoát: “Ba!” Không cho nàng thêm bất cứ cơ hội do dự nào, hai tay y ôm chặt tấm thân ngà ngọc vào lòng, đôi chân dùng sức đạp mạnh. Dưới làn ánh sáng lơ mơ, thấp thoáng có thể nhìn thấy hai bộ quần áo lất phất bay, ngay sau đó, hai người nặng nề rơi xuống đất, lăn tới một bụi cỏ bên đường.

Tiếng nhạc mừng vui vang lên không dứt bên tai, người thị nữ đỡ Lệnh Viên từ trên xe xuống, xuyên qua tấm khăn trùm đầu, nàng thấp thoáng nhìn thấy một người từ trên bậc thềm cao trước cửa phủ bước ra. Y đi về phía nàng, bất chấp việc mọi người đều đang có mặt vén tấm khăn trùm đầu của nàng ra. Lệnh Viên chăm chú nhìn người trước mặt, chỉ thấy bên khoé miệng y thấp thoáng nét cười, bộ dạng phong lưu tuấn tú đó rõ ràng là Doãn Duật! Sắc mặt nàng biến đổi hoàn toàn, y thì lại nở một nụ cười tươi. Đột nhiên có một tràng tiếng bước chân dồn dập vang lại, Lệnh Viên trở mắt nhìn một thanh chuỷ thủ sắc bén xuyên ra từ lồng ngực y, từng giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống. Phía sau lưng Doãn Duật là khuôn mặt dữ dằn của Khánh Vương, hần hần học rút chuỷ thủ ra, quay sang nói với một người: “Thế tử của Ký An Vương gia và Dân Vương phi ngầm tư thông với nhau, vi huynh thay tứ đệ giết hần rồi!”

“Dừng...” Tiếng kêu thê thiết của nữ tử xé tan bầu trời đêm tĩnh lặng, lòng bàn tay nàng ướt đầm mồ hôi, khuôn mặt của nam tử trước mắt dần trở nên rõ ràng. Doãn Duật không để tâm tới chỗ nước bị nàng làm đổ trên mặt đất, vội vàng đưa tay giữ lấy bờ vai nàng: “Kiều Nhi, sao vậy?”

Ác mộng, lại là ác mộng!

Lệnh Viên đưa tay giữ chặt lấy trái tim đang không ngừng đập thành thịch, rồi lại đẩy mạnh y ra, lớn tiếng hét lên: “Không được gọi ta là Kiều Nhi! Huynh đi ra!”

Nàng không còn nhiều sức, nhưng Doãn Duật sau khi bị đẩy, nhất thời lại không thể đứng dậy nổi. Khó khăn lắm y mới cố được nàng đi vào khu rừng này, lại tìm nước đến cho nàng, chỉ mong nàng có thể sớm tỉnh lại. Y nở một nụ cười khó hiểu, thì ra chỉ trong lúc mơ màng nàng mới gọi tên y, bây giờ đã tỉnh táo rồi, nàng lại chỉ coi y là Thế tử Nam Việt!

Nhưng y vẫn không hối hận, không hối hận chút nào.

Đêm dài mệnh mang, dường như mới chỉ trôi qua một nửa.

Lệnh Viên xoay người lại, người sau lưng quả nhiên không đến gần nữa, cũng không tiếp tục gọi tên nàng. Trái tim thấp thỏm, bất an vẫn chưa bình tĩnh trở lại, Lệnh Viên cúi đầu nhìn bàn tay mình. Nàng sợ sẽ phải thật sự nhìn thấy máu của y, cơn ác mộng đó hải hùng biết mấy!

Đang lúc nửa đêm, lại phải chịu đựng bao nhiêu nỗi sợ hãi, vừa đặt lưng nằm xuống, cơn mỗi mết kéo đến khiến nàng chìm vào giấc ngủ say.

Doanh trại lúc này đã biến thành một mảnh tan hoang, Khuru Tướng quân mặt đầy vết máu, lạnh lùng nghe một gã thị vệ bẩm báo về tình hình thương vong.

“Tướng quân, trong nước đã bị kẻ địch bỏ thuốc mê, một số huynh đệ chỉ đang ngủ say...”

Sắc mặt Khuru Tướng quân vẫn rất khó coi, bỗng nghe từ xa có tiếng vó ngựa vang tới, ông ngoảnh đầu nhìn lại, thấy là mấy gã thị vệ đuổi theo Thế tử. Khuru Tướng quân lập tức cả kinh, một dự cảm không lành trào dâng trong lòng. Tên thị vệ đi đầu không đợi ngựa dừng lại hấn đã vội vàng nhảy xuống, quỳ một chân, nói: “Tướng quân, thuộc hạ lần theo dấu vết đuổi theo, chỉ nhìn thấy chiếc xe của Công chúa dừng lại bên đường, không rõ tung tích của Công chúa và Thế tử gia!”

“Sao có thể như vậy được?” Khuru Tướng quân cả giận, lại có một tên thị vệ khác vội vàng bẩm báo: “Suốt dọc đường toàn là xác người của chúng ta, trên xe đầy vết máu, còn có mấy mũi tên bắn lén cắm trên mặt đất. E là...”

E là Công chúa và Thế tử lành ít dữ nhiều!

Khuru Tướng quân bất giác lùi về phía sau nửa bước, cổ hết sức đè nén suy nghĩ này xuống đáy lòng. Ông lạnh lùng đưa mắt nhìn khắp đám người xung quanh một lượt, trầm giọng nói: “Lập tức đi tìm người đầu đêm! Chuyện này rất quan trọng, có liên quan đến mối bang giao hai nước, nghiêm cấm bất kỳ ai lan truyền tin tức ra ngoài!” Chuyện đêm nay nhất định không được để cho Thiếu đế Bắc Hán hay biết, nhưng còn phía Hoàng thượng... Khuru Tướng quân mặt như tro tàn, e là không thể giấu được rồi! Chinh chiến sa trường cùng lắm chỉ là cái chết, bây giờ chẳng qua là thay Nam Việt nghênh đón một vị vương phi, vậy mà ông lại không hoàn thành được! Khuru Tướng quân không kìm nén được cơn phẫn nộ, xoay người nhảy lên ngựa, quát lớn: “Tất cả đi tìm người! Không tìm được đừng kể nào mong còn sống quay về!”

Ngủ say suốt đêm, rốt cuộc trời cũng sáng.

Lệnh Viên vừa mới mở mắt ra liền bị ánh mặt trời rọi xuống làm hai mắt cay xè, nàng đưa tay che mắt theo bản năng, rồi mới từ từ bỏ tay xuống. Ánh mặt trời xuyên qua tán cây rậm rạp, lốm đốm chiếu xuống khuôn mặt nàng. Có cơn gió thổi tới, lá cây đung đưa xào xạc, khiến khu rừng tịch tịch có thêm mấy nét thanh nhàn. Lệnh Viên chống tay ngồi dậy, cảm giác khó chịu trên người đã hoàn toàn biến mất. Trên vai có chiếc áo trượt xuống, nàng cúi đầu nhìn kĩ, loáng thoáng nhận ra là chiếc áo choàng màu xanh biếc của Doãn Duật, hiện giờ bên trên dính đầy vết máu, còn bị xé rách một mảng lớn. Lệnh Viên còn phát hiện ra chiếc áo của mình cũng dính đầy vết máu, không khỏi kinh ngạc, khi ngoảnh đầu lại liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó đang ngồi tựa lưng vào một gốc cây khô.

Lệnh Viên đưa tay bám vào thân cây đứng dậy, nhớ lại suy nghĩ hoang đường muốn mãi mãi ở cùng y đêm qua, còn cả cơn ác mộng đáng sợ kia nữa... Một tay nàng nắm chặt chiếc áo choàng, miệng hít sâu một hơi, nói: “Trời sáng rồi, chúng ta nhất định phải nhanh chóng tìm được Khuru Tướng quân” Y vẫn không động dậy, nàng đành bước lên phía trước, đưa chiếc áo choàng trong tay cho y. “Trả huynh.”

Đi vòng đến bên cạnh Doãn Duật, nhìn thấy máu tươi chảy dài đến dưới chân y, tới lúc này Lệnh Viên mới phát hiện ra điều khác thường. Nàng vội vàng bước tới kiểm tra, mảnh áo choàng bị xé ra kia được y quấn chặt bên eo, giờ đã không còn là màu xanh biếc nữa. Lệnh Viên cảm thấy như nghẹt thở, tâm trạng đau đớn, hoang mang tràn ngập trong lòng. Nàng chưa từng nghĩ trên đời còn có thứ màu sắc như vậy, so với màu máu tươi còn khiến người ta cảm thấy sợ hãi hơn.

Không ngờ y lại bị thương! Chuyện này xảy ra từ bao giờ? Không ngờ nàng lại không phát hiện ra!

Sau khi chạy trốn khỏi doanh trại, suốt quãng đường đều tràn ngập mùi máu tanh, về sau khi ở trên xe, nàng cũng chỉ cho rằng máu là của kẻ địch, chứ không phải của y...

Cho nên y mới mạo hiểm ôm nàng nhảy từ trên lưng ngựa đang phi nước đại xuống, y sợ mình không còn sức để bảo vệ nàng nữa sao? “Doãn Duật!” Nàng vội vàng ngồi sụp xuống, đầu ngón tay chạm đến chiếc áo của y, nhưng lại run rẩy không biết nên đỡ y thế nào.

Một tiếng “Doãn Duật” đã khiến y tỉnh dậy, ngược mắt nhìn thấy khuôn mặt đang hoang mang, thẳng thốt kia thì không khỏi giật mình, cơ thể đang tựa vào gốc cây khô trượt xuống. Y chỉ có thể đưa tay chống xuống đất theo bản năng, nhưng vẫn không quên hỏi nàng: “Sao vậy? Công chúa đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Lúc này mà Doãn Duật còn hỏi nàng đã đỡ hơn chút nào chưa, vậy bản thân y thì sao?

Một nửa người Doãn Duật đã thấm đẫm máu tươi, toàn thân dính đầy vết bẩn, mái tóc dài được cố định bằng cây trâm ngọc cũng đã trở nên rối bời, làm gì còn chút dáng vẻ phong lưu, phóng khoáng nào? Thấy thân thể y lắc lư chực ngã, Lệnh Viên chẳng còn tâm trạng mà để ý tới sự khác biệt về thân phận, địa vị, khom người xuống đỡ lấy y. Một bàn tay nàng run rẩy đưa đến vết thương bên eo y, nhưng lại bị y ngăn cản: “Không sao đâu, máu đã ngừng chảy rồi.”

Từ nơi bàn tay, một cảm giác nóng bỏng truyền tới, Lệnh Viên vội vàng nắm chặt lấy tay y: “Huynh bị sốt rồi!” Y chảy nhiều máu như vậy, đem qua thân thể đã lạnh đến mức nào? Nhưng không ngờ y lại khoác chiếc áo choàng của mình cho nàng! Nàng đem qua... thậm chí còn đẩy mạnh y ra, quát bảo y dừng lại gần mình.

Hai bờ môi đã nứt toác, vậy mà y vẫn nói với giọng thản nhiên vô cùng: “Ta không sao!”

“Sao lại không sao chứ? Huynh gạt ta!” Nàng không cách nào kiềm chế nổi những giọt nước mắt nữa, cái gì mà thể diện, cái gì mà kiên cường, nàng hoàn toàn không để ý tới, khóc lóc hết như một đứa trẻ. Nàng không muốn y xảy ra chuyện!

Nàng khóc lóc thương tâm khiến y đứt gan đứt ruột. Doãn Duật cau mày nhìn nàng, dường như lại nhớ về quãng thời gian bọn họ còn ở Lạc huyện, đặc biệt là đêm đó, khi y dẫn nàng vào trong núi chơi. Nàng vui chơi mỗi một, y bèn dỗ dành, bảo nàng ngồi lại trên một tảng đá đợi y, y đi tìm đồ ăn về cho nàng. Chẳng ngờ y lại đi nhầm đường, nàng đợi mãi không thấy y, sợ đến phát khóc. Sau đó nàng giữ chặt lấy ống tay áo của y không chịu buông ra, thút thít nói: “Doãn Duật, muội còn tưởng rằng huynh không cần muội nữa.”

Sao y có thể không cần nàng chứ? Y còn không nỡ nhìn nàng khóc.

Y đưa tay lên muốn lau nước mắt cho nàng, nhưng lại bị nàng ngăn lại, trong cặp mắt trong veo đã ánh lên vẻ giận dữ: “Ta đã nói rõ ràng với huynh rồi, chuyện ở Lạc huyện năm xưa chẳng qua chỉ như mây khói, ta chưa từng coi là thật, huynh hà tất phải xả thân cứu ta!”

Mấy câu nói nặng nề ấy dễ dàng tràn vào lòng y, đánh tan trái tim nóng bỏng của y. Một nụ cười thê lương hiện lên bên khóe miệng, nàng chưa từng coi là thật, nhưng y thì không như thế. Ngày ngày y đều muốn tìm được nàng, cưới nàng về, sau đó cả đời yêu thương nàng, bảo vệ nàng, đối tốt với nàng...

Đáng tiếc, tạo hoá trêu ngươi, khiến bọn họ đi đến nước này.

Cánh tay yếu ớt buông xuống, y nở một nụ cười ảm đạm, rồi lại liếc nhìn nàng, nói chậm rãi từng chữ một: “Nếu nàng chết rồi, Bắc Hán và Bắc Đế phải làm sao?” Nàng một lòng nghĩ đến cơ nghiệp tổ tông và Thiếu đế Bắc Hán, y tất nhiên sẽ dốc sức giúp nàng, mặc kệ nàng có tiếp nhận hay không, y chẳng qua chỉ làm mọi thứ theo trái tim mình. Vì y, nàng phải cố gắng sống tiếp.

Thế Huyền... Nàng lại nhớ đến thiếu niên một mình cô độc chèo chống giang sơn Bắc Hán, không giấu được nỗi lo lắng trong lòng. Nhưng Doãn Duật thì sao? Y thì có thể chết hay sao?

Lệnh Viên sợ hãi buông tay ra, không, y không thể chết được!

Thấy thần sắc nàng trong khoảnh khắc đã xuất hiện muôn vàn thay đổi, Doãn Duật cúi đầu cười khẽ, ngay sau đó liền loạn choạng chống tay đứng dậy. Có điều mới chỉ bước về phía trước một bước, thân thể y đã lại ngã rầm xuống đất rồi. Lệnh Viên kinh hãi nhào tới, thất thanh kêu lên: “Huynh... huynh sao rồi?”

Y khẽ nở nụ cười có phần bối rối: “Ta chỉ hơi khát thôi.”

Dựa theo phương hướng Doãn Duật nói tìm được nguồn nước, nàng chỉ có thể dùng một chiếc lá cây để đựng, mang về cho y uống mấy lần. Y ngồi tựa vào gốc cây nhìn nàng chăm chú, ánh mắt giống như làn nước mùa xuân, tràn ngập vẻ thoả mãn. Lệnh Viên lại xé một đoạn ống tay áo nhúng vào nước rồi đặt lên trán y, nói: “Chúng ta phải vào thành, bây giờ huynh phải uống thuốc mới được.” Nàng cố hết sức nói với giọng không quá tồi tệ, nhưng vẫn không sao giấu được sự sợ hãi trong lòng. Thế Huyền từ nhỏ đã yếu đuối, nhưng ở trong cung luôn có thái y đi theo. Bây giờ bọn họ lại ở giữa vùng núi non hoang vắng, xung quanh chẳng có hơi người, vết thương của Doãn Duật nếu không được kịp thời chữa trị, Lệnh Viên sợ thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn.

Doãn Duật ngẩn ngơ nhìn nàng. Nàng xưa nay luôn tỉnh táo, ngay cả lúc biết Thế tử Nam Việt thay Dân Vương cầu thân nàng chính là y, nàng vẫn có thể bình tĩnh, vậy mà bây giờ sao lại như thế? Tuy y đang bị sốt nhưng đầu óc lại sáng suốt hơn nàng nhiều: “Chúng ta thế này làm sao vào thành? Nơi này cách Sùng Kinh còn tới năm, sáu ngày đường, quan viên địa phương không hề biết ta, nói chi là nàng. Không có Khuru Tướng quân, không ai có thể bảo vệ chúng ta cả.”

Sự lo lắng của y, Lệnh Viên lẽ nào không biết? Bộ đồ cưới lộng lẫy trên người nàng đã đủ khiến người ta chú ý rồi, huống chi trên người Doãn Duật còn dính đầy máu.

“Có lẽ đám thích khách đó cũng đang tìm kiếm chúng ta khắp nơi.”

Y nói ra điều mà trong lòng nàng lo lắng nhất. Sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, cắn chặt môi, thầm nghĩ xem rốt cuộc nên làm thế nào. Y lại chợt nói sang chuyện khác: “Nàng nói xem, kẻ địch đêm qua là người của ai?”

Vấn đề này, Lệnh Viên chưa từng nghĩ đến, nhưng không có chứng cứ nàng cũng không tiện nói gì. Dù sao người không vừa mắt trước cuộc hôn nhân của nàng với Dân Vương thực sự nhiều không kể xiết. Nếu nàng chết, sẽ có rất nhiều người được lợi. Nàng không trả lời, Doãn Duật cũng không để ý, y chỉ sợ nàng quá lo lắng nên mới tùy tiện nói tới mấy chuyện không quan trọng.

Gần đến giữa trưa, mặt trời nóng như lửa đốt, treo hồ hững trên đỉnh đầu.

Bụng Lệnh Viên đột nhiên khê réo lên mấy tiếng khiến sắc mặt nàng hơi biến đổi, lại có chút lúng túng. Doãn Duật thấy nàng đột nhiên xấu hổ, cúi đầu như thế thì không kìm được bật cười, nhẹ nhàng nói: “Là người có ai mà không cần ăn, ta cũng đói rồi.”

“Để ta đi tìm cái ăn.” Lệnh Viên vừa đứng dậy định đi, ống tay áo đã bị Doãn Duật kéo lại, chỉ nghe y nói: “Để ta.”

Lệnh Viên ngạc nhiên nhìn y bám vào thân cây đứng dậy, ánh mắt dừng lại ở vết thương trên eo y, lúc này mới vội vàng ngăn cản: “Huynh đừng động đây!”

Nàng đưa tay ra ngăn y lại, nhưng lại bị những ngón tay rắn rỏi, mạnh mẽ của y nắm lấy. Cơn sốt của y còn chưa dứt hẳn, Lệnh Viên trong lúc hoảng hốt lại quên đẩy ra, để mặc y tựa vào người mình. Muôn vàn tia nắng xuyên qua những kẽ lá cây chiếu xuống, dừng lại trên khuôn mặt y, trong cặp mắt y rõ ràng ẩn giấu nét cười: “Trong những khu rừng thế này có rất ít quả dại, nhưng lại hay có mấy con vật nhỏ đi lạc đường, chỉ là nàng không bắt nổi.” Y nói rất nhẹ nhàng nhưng Lệnh Viên vẫn lo cho vết thương của y. Y ngoảnh đầu nhìn, thấy sắc mặt ảm đạm của nàng, không kìm được cau mày: “Nàng không nhẫn tâm sao?”

Lệnh Viên khê lắc đầu tự giễu, đến người nàng cũng từng giết, còn sợ ăn mấy con vật nhỏ hay sao? Doãn Duật gạt đầu hài lòng rồi khom người xuống rút thanh chuỷ thủ cắm trong ủng ra một cách khó khăn, nói: “Đi đến bờ sông, chúng ta ôm cây đợi thỏ.” Động vật cũng giống như người, đều không thể rời xa nước, huống chi với tình hình của y bây giờ, quả thực không tiện đi lại nhiều.

Lệnh Viên không nói thêm câu nào nữa, cẩn thận đỡ lấy y. Lúc này nàng nghe lời như một đứa trẻ, dường như đã trở lại là thiếu nữ Anh Tịch của y ở Lạc huyện năm xưa. Y nói thế nào thì là thế đó, nàng tin tưởng y, cho nên, y tuyệt đối không thể để nàng chịu thêm chút tổn thương nào!

Hai người nấp sau một gốc cây lớn, cách chỗ bọn họ khoảng hơn một trượng là một dòng sông nhỏ, mặt nước lấp lánh ánh sáng, khung cảnh vô cùng tịch mịch.

Quả nhiên, khoảng một canh giờ sau có một con hươu sao đi tới bên bờ sông, Lệnh Viên ngạc nhiên mở to mắt, nhưng Doãn Duật lại chần chừ không động thủ, y nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Lệnh Viên, chỉ cười khê không nói gì. Đột nhiên, Lệnh Viên nhìn thấy tròng mắt y co rút lại, trong nháy mắt, thanh chuỷ thủ trong tay y đã được ném thẳng ra. Lệnh Viên nhìn theo hướng gió, con hươu sao vừa rồi đã sợ hãi chạy đi, nhưng lại có một con thỏ hoang bị chuỷ thủ đâm trúng, đang nằm trong vũng máu.

Lệnh Viên chạy đi nhặt con thỏ hoang đó về, miệng vui vẻ nói: “Huynh xem... Sao vậy?” Còn chưa dứt lời nàng đã giật mình thẳng thốt, chỉ thấy một tay y đang bịt chặt vết thương, một dòng đỏ tươi từ giữa những kẽ ngón tay chảy ra không ngừng. Lệnh Viên hoang mang vứt con thỏ trong tay xuống, cầm lấy chiếc

áo choàng bên cạnh đè chặt lên vết thương của y. “Vết thương không phải đã khép miệng rồi sao? Doãn Duật, huynh...” Nàng đột nhiên nhớ đến điều gì, mở to cặp mắt, phần nộ nhìn y.

Y đang mang vết thương nặng trên người, vừa rồi lại miễn cưỡng phát lực, vết thương chắc chắn sẽ nứt ra. Chút thể lực hồi phục được sau khi ngồi nghỉ ngơi hồi này dường như đã tiêu hao hết sạch, y chỉ đành ngồi tựa vào gốc cây thở dốc không ngừng. Nhưng nhìn thấy thần sắc lo lắng của Lệnh Viên, y vẫn có tâm trạng cười đùa: “Vốn muốn chọn con hươu sao đó, nhưng ta quả thực không còn sức nữa rồi, lỡ mà một nhát không giết được nó, để nó mang thanh chuỷ thủ trốn đi mất, chúng ta há chẳng phải mất cả chì lẫn chài sao? Đành... đành chọn con thỏ hoang vậy.”

Trong lòng Lệnh Viên giận dữ, nhưng lúc này lại không phát tiết ra được. Y mò lấy cây đánh lửa từ trước ngực ra, đây là thứ y mang theo bên người khi đi săn lúc tối qua để đề phòng trường hợp cần thiết, không ngờ lúc này lại phát huy tác dụng. Y đưa cho nàng, nói: “Nàng hãy đi xử lý con thỏ trước đi, sau đó thì nhóm lửa nướng thịt. Phải... đi nhặt củi, nhớ nhặt những cành khô. Nhưng nàng đừng đi xa, đứng rồi, nhát định phải nhặt thêm ít lá khô về làm mồi lửa...”

“Đừng nói nữa! Ta biết rồi!” Nàng hơi bực bội ngắt lời y: “Huynh cứ nghỉ ngơi đi!” Năm xưa y đã từng nướng thịt gà rừng cho nàng ăn, phải nhóm lửa thế nào, nướng thịt thế nào, nàng đều nhớ rõ.

Hoặc cũng có thể nói, mỗi kỷ niệm khi ở cùng y năm xưa, nàng đều nhớ rất rõ, chưa có lúc nào quên.

Y ngồi tựa vào gốc cây, ngẩn ngơ ngắm nhìn bóng người đang dần đi xa đó, mãi đến khi nàng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, y mới quay mặt sang một bên nôn một ngụm máu lớn. Cơn sốt chưa hạ, vết thương của y sẽ không thể lành được, mà không có thuốc, bây giờ tình hình thực sự rất xấu. Chỉ mong Khưu Tướng quân có thể nhanh chóng tìm được bọn họ, nếu không, nơi này là đất Nam Việt, Lệnh Viên không quen thuộc, rất dễ xảy ra chuyện lớn. Chỉ là muốn tìm được bọn họ chẳng phải dễ dàng, đêm qua bọn họ bị thích khách truy đuổi, y sợ trên đường đi tới dịch trạm tiếp theo cũng có mai phục, cho nên đã chọn đường nhỏ để đi, thậm chí đến bản thân y cũng không biết mình đang ở nơi nào.

Cúi đầu nhìn vết thương trên eo, máu đã ngừng chảy. Doãn Duật thở phào một hơi, không ngừng nói với mình rằng, không được chết, không được ngã xuống, nếu để nàng lại một mình, nàng sẽ rất sợ hãi.

Đang độ giữa trưa, khí trời nóng bức, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống khiến mái ngói lưu ly phát sáng lấp lánh.

Trước ngự thư phòng, một bóng người vội vã bước lên bậc thềm đá, áo quần của hần vô cùng sang trọng nhưng sắc mặt lại nặng nề tới tột cùng. Thái giám Tôn Liên An đứng hầu bên ngoài vội vung cây phát trần, khom người bước tới nghênh đón: “Vương gia mau vào đi, Hoàng thượng đang đợi người đấy!”

Dận Vương vừa đẩy cửa đi vào, liền có thứ gì đó bị Hoàng đế ném mạnh xuống đất lặn tới bên chân hần. Dận Vương không khỏi cả kinh, cũng không kịp nhìn, đã nghe Hoàng đế giận dữ nói: “Một canh giờ trước có bồ câu đưa thư tới, Công chúa Bắc Hân bị tập kích trên đường, bây giờ không rõ tung tích!”

Dận Vương còn tưởng mình nghe nhầm, khi nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của Hoàng đế mới giật mình bước lên trước một bước, hỏi: “Sao lại như vậy được?” Hần dừng lại một lát, ngay sau đó dường như nghĩ đến điều gì, vội vàng quỳ xuống: “Nhi thần xin được đích thân đi tìm, mong phụ hoàng ân chuẩn!”

Hoàng đế hồ hững đưa mắt nhìn hần, trong cặp mắt giận dữ dần hiện lên nét cười, lão khẽ gật đầu, nói: “Tốt, coi như con có trách nhiệm! Trẫm sẽ lệnh cho một đội quân tinh nhuệ đi theo con.” Dận Vương đích thân đi tìm, cho dù thật sự không tìm được thì sau này, khi phải đối mặt với Thiếu đế Bắc Hân, tốt xấu gì cũng có cái cớ để nói.

Liên phi hay tin thì nét mặt bỗng thay đổi, sau khi đuổi hết đám người hầu lui ra, bà ta mới vội vàng nắm tay áo Dận Vương, hỏi: “Đường nhi, con hồ đồ rồi sao? Việc Công chúa bị hành thích khó có thể đảm bảo không phải... do bên kia làm.” Giọng bà ta rất nhẹ, Dận Vương tất nhiên biết Liên phi đang ám chỉ đám người của Hoàng hậu và Khánh Vương. Liên phi lo lắng đến nỗi sắc mặt trắng bệch: “Mẫu phi không cho con đi, việc này quá nguy hiểm, lỡ như bọn họ cũng không buông tha cho con... Lỡ như con xảy ra chuyện gì, mẫu phi phải làm sao đây?” Bà ta nói mãi, cuối cùng nước mắt cũng chảy dài, cả người không ngừng run rẩy, không còn bộ dạng ngạo nghễ khi khiến cho Hoàng hậu mất mặt ngày đó.

Dận Vương nắm chặt bàn tay bà ta, an ủi một hồi, sau đó mới nói: “Công chúa là do nhi thần cầu thân từ Bắc Hán về, sao có thể không đi? Đừng nói là Công chúa còn chưa thành thân với nhi thần, cho dù đã thành thân, nhưng nàng xảy ra chuyện gì, e là cũng sẽ khiến hai nước bất hoà. Phụ hoàng... cũng có ý này.”

Liên phi ngây người, thốt lên: “Là Hoàng thượng muốn con đi?”

Y chỉ khẽ mỉm cười, nói: “Cũng không phải vậy, là tự nhi thần đã thỉnh cầu. Phụ hoàng còn nói nhi thần có trách nhiệm.”

Những lời nói nhẹ nhàng này lọt vào tai Liên phi lại chẳng thể khiến bà ta vui vẻ, nếu là ngày thường, nếu con trai mình được Hoàng đế khen một câu nhất định sẽ khiến Liên phi vô cùng mừng rỡ, nhưng hôm nay tình hình lại khác... Liên phi vẫn căng thẳng kéo tay áo y, không để y đi. Dận Vương nhìn bộ dạng của bà ta lúc này, không kìm được bật cười, nói: “Mẫu phi, người hãy ở trong cung, yên tâm chờ nhi thần quay về, nhi thần sẽ đưa cả Công chúa về cùng.”

Vương Khởi dẫn theo cung nữ vừa đi tới cửa cung Thấu An, liền thấy Dận Vương vội bước đi ra ngoài. Một tiếng “Đường ca ca” còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, nàng ta đã cảm thấy có một làn gió thoảng qua, nam tử trước mắt đã vội vã đi ra ngoài. Vương Khởi buồn bã, lại thấy Liên phi vội vã đuổi theo đến cửa, ngần ngừ nhìn bóng người đang vội vã rời đi, một hồi lâu không nói được lời nào.

“Nương nương, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Vương Khởi nhỏ giọng hỏi. Tuy nàng ta là nghĩa nữ của Liên phi nhưng vì Hoàng đế chưa từng mở miệng nhận nàng ta làm nghĩa nữ, cho nên trước giờ nàng ta cũng chỉ có thể gọi Liên phi là nương nương.

Đường như tới lúc này Liên phi mới nhìn thấy Vương Khởi, bèn lắc đầu thở dài, rồi kể lại chuyện của Dận Vương cho Vương Khởi nghe. Sắc mặt Vương Khởi biến đổi hoàn toàn, nắm chặt chiếc khăn lụa trong tay, lẩm bẩm: “Không thấy nữa thì không thấy nữa, sao ca ca còn phải tự đi tìm cô ta...”

Liên phi đang cảm thấy bất an, lại nghe Vương Khởi nói như vậy, không khỏi nổi cơn thịnh nộ, nghiêm giọng mắng: “Những lời như thế, sau này con chớ có nói bừa! Công chúa là Vương phi tương lai của ca ca con, tất nhiên nó phải đi tìm!” Bà ta cũng không ngờ để con trai mình phải mạo hiểm, nhưng lại càng sợ những lời này của Vương Khởi truyền đến tai Hoàng đế, sợ con trai mình mang tiếng dám cầu thân nhưng lại không dám đi tìm.

Những năm nay, Vương Khởi tuy không phải con ruột của Liên phi, nhưng bà ta cũng chưa từng nặng lời với nàng như thế. Nỗi ấm ức trào lên, Vương Khởi cắn chặt bờ môi, lại cất tiếng hỏi với giọng không cam tâm: “Nương nương hy vọng vị Công chúa Bắc Hán đó sẽ thành thân với Đường ca ca như vậy sao?”

Nghe nàng hỏi như vậy, Liên phi phần nào tỉnh táo trở lại, đột nhiên nhớ đến những lời ngày đó Vương Khởi nói với mình ở cung Thấu An, lại nhớ tâm tư của nha đầu này đều đặt lên Dận Vương... Liên phi cố gắng bình tĩnh lại, nhưng vẫn hồ hững nói: “Khởi Nhi, tâm tư của con bản cung hiểu rõ, nhưng Đường Nhi là ca ca của con.”

Bóng dáng kiều diễm trước mặt đã đi vào phòng, Vương Khởi ngần ngừ đứng dưới hành lang. Dưới bầu trời trong veo, nàng ta cười mà như không... Ca ca.

Trước khi vị Công chúa Bắc Hán đó tới đây, Liên phi chưa từng nói với nàng ta như vậy, bà biết rõ mọi tâm tư của nàng ta đều đặt lên Đường ca ca... Tất cả đều vì Công chúa Bắc Hán... Dù vì cô ta! Liệu nữ nhân đó có yêu Đường ca ca không? Công chúa thậm chí còn chưa từng gặp huynh ấy! Còn Liên phi mà nàng ta kính trọng như mẹ ruột, trước mặt đại nghiệp, Vương Khởi nàng quả thực chẳng là gì trong mắt bà ta.

Nơi đây mắt Vương Khởi thoáng qua một tia sáng rực, lúc này, trong lòng nàng chỉ có một suy nghĩ: Không thể để Công chúa Bắc Hán thành thân với Dận Vương!

Ổng tay áo lật phất bay, nàng ta bỗng xoay người rời khỏi đó. Ở cung nữ sau lưng lo lắng gọi, chợt thấy nàng ta ngoảnh lại, ánh mắt vô cùng lạnh lùng: “Đừng đi theo ta!” Nàng ta bước đi rất nhanh, trong đầu đột nhiên hiện ra khuôn mặt của một người, còn có những lời hôm đó...

Đội quân của Khưu Tướng quân tìm kiếm một mạch đến dịch trạm tiếp theo, nhưng lại được thông báo Thế tử và Công chúa Bắc Hán chưa từng đến nơi này! Sắc mặt Khưu Tướng quân biến đổi hẳn, thầm kêu không

hay, không ngờ đã đi quá rồi! Đêm đó, Thế tử đuổi theo xe của Công chúa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Khuất Tướng quân không hề hay biết. Ông đành sai người quay ngược lại phía sau tìm kiếm.

Một ngày một đêm, thị vệ quay về bẩm báo, phát hiện thanh trường kiếm của Thế tử trên một con đường nhỏ, lưỡi kiếm, chuôi kiếm đều có đầy vết máu. Sau đó, trong một khu rừng nhỏ ở gần đó cũng phát hiện ra vết máu, nhưng không phải của con người. Đám thị vệ vội vàng đi hỏi thăm những người đi qua khu vực đó, nhưng cũng không có tin tức gì. Khuất Tướng quân nghe mà toát mồ hôi lạnh, quả thực là lạnh ít ỏi nhiều sao?

Sáng sớm hôm sau, bồ câu từ Sùng Kinh đưa thư tới, nói Dận Vương đã dẫn quân ra ngoài thành, đi thâu đêm đến dịch trạm này để chỉ huy việc tìm kiếm. Sắc mặt Khuất Tướng quân vô cùng nặng nề, chuyện này tuy đã kinh động đến bên trên nhưng ông ta vẫn không dám khua chiêng gióng trống đi tìm Công chúa và Thế tử. Thích khách là người của ai còn chưa rõ, ông ta chỉ sợ nếu rêu rao như vậy sẽ khiến tình cảnh của Công chúa và Thế tử càng thêm khó khăn.

Trong rừng chim hót véo von, thấp thoáng có tiếng nước chảy.

Cơn đau dữ dội bỗng truyền tới từ vết thương bên eo, Doãn Duật khẽ rên một tiếng rồi tỉnh lại. Trước mắt, cảnh sắc mơ hồ, nhưng y vẫn thấp thoáng nhìn thấy một bóng người mặc quần áo bằng vải thô bên cạnh. Bàn tay đó lại một lần nữa đưa tới, Doãn Duật thẫn thờ nhìn ngạc, nghiêng rằng cố giữ nó lại. Vừa định đứng lên, y liền nhìn thấy một bàn tay trắng nõn bên dưới ống tay áo bằng vải thô, trên những đầu ngón tay thon dài còn có thứ chất lỏng màu xanh đang tí tách nhỏ xuống. Y không khỏi ngẩn người, vội vàng buông tay, ánh mắt nhìn lên trên, quả nhiên là khuôn mặt của Lệnh Viên.

Dường như nàng không ngờ y lại tỉnh dậy vào lúc này, chỉ ngẩn ngơ ngẩn nhìn, quên cả nói.

Trong cặp mắt đen láy đó tràn ngập vẻ kinh ngạc và vui mừng, y đã hôn mê bất tỉnh suốt hai ngày rồi, nàng còn tưởng y sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

“Ta thế nào rồi? Đây là...” Nhìn quanh bốn phía, Doãn Duật cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Đây là một hang đất không sâu, bên ngoài cỏ cây rậm rạp, vừa khéo che khuất cửa hang. Trên người y và Lệnh Viên cũng không còn là bộ quần áo trước đó nữa, nàng mặc bộ đồ làm bằng vải thô, y cũng thế. Đường như y thấp thoáng nhớ lại điều gì, khi đó y bảo nàng đi chặt củi, rồi cố gắng đợi nàng về, nhưng rốt cuộc vẫn không gượng được. Sau đó thì sao? Tất cả những việc này, rốt cuộc nàng đã dùng cách nào mà làm được?

Y muốn đứng dậy, nhưng bờ vai lại bị đôi tay yếu ớt kia ấn xuống. Nàng khẽ cất tiếng trách móc: “Đừng động đấy!”

Nàng đã thay thuốc cho y năm lần rồi, bên cạnh toàn là bã thuốc được nghiền nát. Lệnh Viên đắp thuốc lên cho y từng chút một, sau đó lại xoay người đưa nước cho y: “Huynh có khát không?”

Y uống mấy ngụm nước rồi hỏi: “Nàng biết dùng thuốc?”

“Ta không biết, nhưng gần đây có mấy gia đình nông dân, họ biết cách dùng một số loại thảo dược bình thường.” Nàng lại đưa mắt nhìn y, tiếp tục giải thích: “Huynh không cần kinh ngạc, cũng không cần lo lắng, quần áo là ta ăn trộm lúc mấy cô nương đang tắm suối, sau đó lại mang cây trầm vàng của ta đến một gia đình nông dân đổi một bộ đồ dành cho nam tử về cho huynh.”

Nàng lại nhìn về phía một tấm lưới cũ sau lưng, đó là thứ nàng dùng để kéo y tới đây: “Ta đã xóa hết dấu vết rồi, không ai biết chúng ta đang ở đây đâu.” Nói xong, dường như nàng có chút đắc ý, trên khuôn mặt nở một nụ cười mà lâu lắm rồi mới xuất hiện, trông kiều diễm tựa hoa sen, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Đây chính là nữ tử mà năm đó y quen giữa vùng non xanh nước biếc!

Doãn Duật nhất thời cũng cảm thấy vui mừng, y còn sợ nàng là cô bé nhát gan năm xưa, sợ nàng không có y sẽ bối rối không biết phải làm gì. Bây giờ, xem ra nàng xử lý mọi việc đều đâu ra đó, đúng là y đã quá lo rồi.

“Đói không?” Nàng hỏi xong, lại giống như làm ảo thuật, lấy ra hai chiếc bánh bao từ sau lưng.

Y nhìn đến ngậy người, cảm giác áy náy lại trào lên trong lòng: “Là ta vô dụng!” Không ngờ y lại để nàng phải chịu khổ, để nàng phải ăn những thứ như thế này.

Nàng chợt nở một nụ cười, đứng dậy, xoay tròn hai vòng trước mặt y, vui vẻ nói: “Ta thế này không phải rất tốt sao?” Tuy ăn mặc không so được với khi còn ở trong cung, nhưng tâm trạng thì lại vui vẻ hơn rất nhiều. Giờ đây, lúc mở mắt, nàng không còn phải đề phòng âm mưu quỷ kế của đám người Thụy Vương, không cần nghĩ cách khuyên Thế Huyền lập Chiêu Nhi làm thái tử, không cần vạch ngón tay đếm xem bản thân đã đắc tội với bao nhiêu người... Nàng chỉ cần nhìn y khoẻ lại từng chút một, trong lòng đã vô cùng thoả mãn.

Y hôn mê bất tỉnh, nàng cứ ở bên cạnh y như thế, không nghĩ đến sau này, không nghĩ đến giang sơn, nàng chỉ muốn hưởng thụ quãng thời gian yên ổn ngắn ngủi này.

Doãn Duật thật sự đã đói rồi, ăn như rồng cuốn, chẳng còn chút dướng vẻ hiên ngang, cao quý của một vị Thế tử Nam Việt. Nàng cứ nhìn, rồi không kìm được bật cười thành tiếng. Có thể ăn được như thế này, sức khoẻ ắt sẽ dần hồi phục, nghĩ vậy, nàng cũng cảm thấy yên tâm.

Y nhìn nàng chăm chú. Chỉ cần được thấy nàng cười thế này, y nguyện làm bất cứ điều gì.

“Kiều Nhi, nàng đi tới đâu, ta sẽ theo tới đó.”

Y không tiếp tục khuyên nàng nữa, cũng không cố gắng làm nàng dao động. Nếu nàng đi Sùng Kinh, y sẽ đi theo nàng. Nếu nàng muốn mai danh ẩn tích từ đây, y cũng sẽ đi theo...

Lệnh Viên không lên tiếng trả lời, chỉ cúi đầu, giúp y băng lại vết thương, rồi cẩn thận kéo áo lên cho y. Hai người đều cố ý không nhắc đến đám người Khuất Tướng quân, tuy trong lòng biết rõ bị bọn họ tìm được chỉ là việc sớm muộn, nhưng rốt cuộc vẫn không có ai muốn nhắc đến.

Doãn Duật bị thương quá nặng, chỉ có thể ở yên một chỗ dưỡng thương.

May mà trên người Lệnh Viên có nhiều đồ trang sức quý báu, nên cũng đổi được những thứ cần thiết cho hai người.

Buổi tối, hai người ngồi trước cửa hang, gạt bụi cỏ ra rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, thỉnh thoảng lại có cơn gió mát rượi thổi tới, mang tới cảm giác thư thái vô cùng. Doãn Duật hỏi nàng: “Cô nương bị nàng ăn trộm quần áo đó phải làm sao?”

Lệnh Viên thoáng ngần ra, sau đó bèn cười, đáp: “Ta đã để lại cây trâm vàng cho cô nương ấy rồi.”

Y cũng khẽ cười: “Cô nương ấy cần trâm cài tóc để làm gì? Không thể dùng làm cơm ăn, cũng không thể dùng làm quần áo mặc.”

Nàng tỏ vẻ hờn giận, trừng mắt nhìn y một cái, nghiêng rằng nói: “Nếu không nhờ, huynh có thể cưới cô ấy về mà an ủi cả đời. Nói cho cùng thì cô ấy cũng coi như đã có công chữa trị vết thương cho huynh, làm vậy mới thực không uổng tiếng phong lưu của Ký An Vương Thế tử.”

Y không giận dữ, đưa tay bẻ một cành cây, gạt qua gạt lại trên mặt đất: “Mạng cũng đã mất một nửa rồi, sợ là ta không có phúc được hưởng.”

“Nói xằng bậy!” Nàng không kìm được khẽ mắng y.

Nghe thấy câu mắng ấy, y lại cảm thấy thư thái, như được uống mật ngọt.

Dận Vương dẫn người đi cả ngày lẫn đêm, sau hai ngày, cuối cùng cũng tới dịch trạm ở vùng xa xôi hẻo lánh này.

Giờ Dần ba khắc, trong dịch trạm vẫn đèn đuốc sáng trưng, sắc trời phía đông đã lờ mờ sáng. Khuất Tướng quân ra ngoài nghênh đón, nhìn thấy Dận Vương mặt mày mỏi mệt, toàn thân bụi bặm bước thẳng vào đại sảnh. Không đợi Khuất Tướng quân mở miệng, Dận Vương đã trầm giọng, nói: “Tướng quân hãy kể lại thật kĩ chuyện này cho bản vương nghe đi!” Tin tức truyền đến Sùng Kinh chỉ là mấy câu ngắn gọn, tình hình khi đó thế nào, hẳn phải nghe Khuất Tướng quân kể lại tường tận mới được.

Khuất Tướng quân đành kể lại kĩ càng một lượt, sau đó thấy sắc mặt Dận Vương tái xanh, bàn tay đang nắm lấy thành chiếc ghế gỗ nổi gân xanh: “Ngựa của Thế tử cũng bị thương sao?”

30. Chương 30

Khuru Tướng quân khẽ gật đầu, ngựa của Doãn

Duật đã được tìm thấy, có vẻ như họ đã trải qua một cuộc chiến đấu dữ dội.

“Khu vực một trăm dặm quanh đây đã được lục

soát, nhưng không phát hiện tung tích của Công chúa và Thế tử.” Khuru Tướng quân nói mà mồ hôi lạnh túa đầy trên trán, trong lòng đã nghĩ đến trường hợp xấu nhất.

Sắc mặt người ngồi phía trên âm trầm, không

nói năng gì. Hồi lâu sau Khuru Tướng quân mới nhỏ giọng khuyên: “Vương gia hãy đi nghỉ ngơi một chút trước đã?”

“Không cần.” Dận Vương hờ hững cự tuyệt,

rồi lại nói: “Tập hợp tất cả người trong dịch trạm, khi trời sáng hãy theo bản vương ra ngoài tìm người.”

Khuru Tướng quân đành truyền lệnh cho phó

tướng đi chuẩn bị.

Nửa canh giờ sau, một đoàn người ngựa từ

dịch trạm âm âm đi ra, sau khi tập hợp tại cửa dịch trạm liền bắt đầu toả ra

các hướng. Khuru Tướng quân theo sát phía sau Dận Vương, ông ta đã để lạc mất Công chúa Bắc Hán và Thế tử, nếu Hoàng tử lại xảy ra chuyện gì, dù ông ta có mười cái đầu e cũng không đủ chém!

Dận Vương quyết định men theo đường cũ để

tìm kiếm. Nếu Doãn Duật và Công chúa còn sống, nhất định là chưa đi xa, những vết máu trên đường đủ để khẳng định có người đã bị thương không nhẹ. Đang đi trên đường lớn, bọn họ chợt bắt gặp mấy thiếu nữ đang tươi cười trò chuyện, ánh mắt Dận Vương bắt giắc ngay ra, tốc độ con ngựa hấn cưỡi cũng dần chậm lại.

Khuru Tướng quân ngăn người, tưởng rằng lúc này mà Dận Vương còn có tâm trạng ngắm nữ nhân, định mở miệng mấy lần nhưng rồi lại không biết nên khuyên thế nào.

Dận Vương chợt dùng sức ghì cương ngựa,

nhảy xuống, chụp lấy tay một cô nương, hỏi: “Cây trâm này từ đâu ra?”

Cô nương đó không biết Dận Vương là ai,

nhưng nhìn bộ dạng hấn thì rõ ràng là người của quan phủ. Nàng ta sợ đến nổi mặt trắng bệch, lúng túng nói có người dùng cây trâm này để đổi lấy lương thực.

“Người ở đâu?”

Hấn lạnh lùng cất tiếng hỏi, cô nương đó sợ

đến phát khóc, lắc đầu nói không biết.

Dận Vương vừa buông tay, mấy thiếu nữ đó đều sợ hãi chạy đi. Hắn ngoảnh đầu, lạnh lùng nhìn Khuất Tướng quân, trầm giọng hỏi: “Tướng quân nói khu vực trăm dặm xung quanh đây đều đã lục soát cả sao?” Khuất Tướng quân không biết tại sao hắn lại hỏi vậy, vừa mới gật đầu, chợt nghe hắn giận dữ quát: “Khốn kiếp! Người đang ở trung khu vực trăm dặm quanh đây, còn không mau lục soát kỹ cho bản vương!” Trên búi tóc của cô nương vừa rồi có cài một cây trâm vàng rất đẹp, hoàn toàn không phù hợp với bộ quần áo bằng vải thô trên người. Hơn nữa, xét theo lẽ thường, tại một nơi hoang vắng thế này không thể xuất hiện thứ đồ tinh xảo như vậy được.

Khuất Tướng quân không khỏi kinh ngạc, ông ta đã sai người đi tra xét những gia đình nông dân xung quanh đây, nhưng không hề tìm thấy Công chúa và Thế tử, vậy mà Dận Vương lại nói cần phải lục soát kỹ khu vực này... Chẳng lẽ Công chúa và Thế tử đang trong cảnh màn trời chiếu đất? Lòng bàn tay lấm tấm mồ hôi, ông ta quay ngựa, ra lệnh cho người dưới đốc toàn bộ lực lượng đi tìm.

Sắc mặt vốn âm trầm của Dận Vương có vẻ dễ nhìn hơn một chút. Cô nương vừa rồi dám mang theo cây trâm vàng đó ra ngoài, vậy chứng tỏ cô ta không nói dối, và Công chúa vẫn còn sống!

Khi Lệnh Viên tỉnh lại, thấy Doãn Duật đang ngồi tựa lưng vào cửa động, hai người nhìn nhau mỉm cười. Y cúi đầu gài thanh chủy thủ vào trong chiếc ủng, hít sâu một hơi, làn không khí trong lành thế này dường như đã lâu lắm rồi y chưa được hít thở. Nghỉ ngơi mấy ngày nay, vết thương của y đã đỡ hơn rất nhiều, nhưng hai người lại không hề nhắc đến chuyện quay về, đều muốn ở lại đây đợi đám người kia tìm tới.

Chậm được ngày nào thì hay ngày đó.

“Muốn cải thiện bữa ăn một chút không?” Y tươi cười nhìn nàng, cất tiếng hỏi.

Lệnh Viên vui vẻ nói: “Vây huynh dạy ta cách săn bắn đi!”

Y khẽ “ừm” một tiếng, trong lòng cảm thấy tức cười. Nếu không phải y quanh năm luyện bắn tên thì lực cổ tay không thể nào mạnh như thế được, còn nàng mà ném chủy thủ, e là còn không cầm được xuống đất. Lệnh Viên đi theo y ra ngoài, bất giác cau mày: “Huynh cười cái gì?”

“Không có gì, muốn cười thì cười thôi. Cần thận!” Y nhẹ nhàng cất tiếng, đồng thời đưa tay kéo nàng qua. Nhưng vẫn nghe

“xoẹt” một tiếng, chiếc áo làm bằng vải thô của nàng đã bị gai nhọn xé rách một mảng.

Lệnh Viên chẳng để tâm, nhưng vẫn không chịu buông tha cho y: “Huỳnh vừa cười ta đúng không?”

“Không có!”

“Huỳnh nói dối!” Nàng quay người lại, rảo bước về phía trước, dáng vẻ tha thướt, yêu kiều như một thiếu nữ đôi mươi. Y đi theo nàng, nhưng nàng đi rất nhanh, y gọi: “Kiều Nhi”, nàng cũng không trả lời. Doãn Duật hết cách, chỉ khẽ lắc đầu, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười cứng nựng. Nếu trời cao cho y thời gian một đời người, y sẽ dùng tất cả để yêu thương, chiều chuộng nàng.

Đi tới một nơi sâu trong rừng, bóng cây râm mát, chim chóc vui ca.

Lúc này, có rất nhiều loài động vật ra ngoài kiếm mồi, hai người không tiếp tục cãi nhau nữa. Doãn Duật đang định ném thanh chuỷ thủ về phía con thỏ hoang trước mặt, sau lưng bỗng có tiếng vó ngựa ngày càng gần. Sắc mặt y biến đổi hẳn, quay người ném mạnh thanh chuỷ thủ đi... Phía không xa chợt vang lên một tiếng “keng” giòn tan.

Sắc mặt Doãn Duật hơi biến đổi, Lệnh Viên đưa mắt nhìn về hướng người tới. Đối phương mặc áo bào xanh, đeo thắt lưng rộng, trước ngực áo có thêu hình rồng năm vuốt, trên hai ống tay áo là hình rồng cuộn, phía sau lưng hẳn còn có rất nhiều tiếng vó ngựa đang không ngừng vọng tới.

“Vương gia!” Doãn Duật quỳ một chân xuống, trên mặt chẳng còn nét cười.

Lệnh Viên cảm thấy như nghẹt thở, người vừa tới là Dận Vương!

Dận Vương nhảy từ trên lưng ngựa xuống, đám người sau lưng hẳn cũng đã tiến lại gần. Hắn đưa mắt nhìn lướt qua Lệnh Viên, đôi hàng lông mày hơi cau lại. Thiên hạ đồn rằng Đại trưởng công chúa Bắc Hán tựa như tiên nữ, hôm nay gặp mặt, đúng là rất đẹp, nhưng nào có chút vẻ tàn bạo, sắc đá như trong lời đồn? Nàng chẳng qua chỉ giống các tiểu thư, công chúa dòng dõi hoàng thân, quý tộc bình thường, nơi đầu mày cuối mắt đều là vẻ yêu kiều của một thiếu nữ.

Ánh mắt hắn lại nhìn về phía người đang quỳ

trên mặt đất, rảo bước đi tới, đích thân đỡ y dậy, cau mày hỏi: “Vết thương thế nào rồi?”

Doãn Duật thấp giọng nói: “Thuộc hạ không sao!”

Dận Vương sai người đi tới đỡ Doãn Duật, lệnh cho tất cả quay về dịch trạm ngay lập tức, sau đó liền nhảy lên lưng ngựa, đưa tay về phía Lệnh Viên: “Mời Công chúa!”

Lệnh Viên hơi ngẩng lên, muôn ngàn tia sáng cùng chiếu xuống, lúc này nàng mới nhìn rõ dung mạo của vị Dận Vương Nam Việt này. Khuôn mặt anh tuấn có nét giống Khánh Vương, nhưng so với Khánh Vương, hẳn lại hơn ở ba phần sắc bén, bảy phần ngang ngược. Nàng không do dự, đặt bàn tay vào trong tay hắn. Hắn dùng sức nắm chặt, cánh tay mạnh mẽ khẽ kéo một cái, tấm thân yếu ớt của Lệnh Viên đã ở trên lưng ngựa. Hắn vòng tay ôm lấy bờ eo thon của nàng, ghé đến bên tai nàng, khẽ cười, nói: “Công chúa quả nhiên là trang tuyệt sắc, cho dù mặc quần áo bằng vải thô cũng khó giấu nổi nét yêu kiều.” Hắn hơi cúi đầu, ghé đến cổ nàng hít hà một hơi. Hơi thở ấm nóng của nam tử sau lưng phả ra khiến Lệnh Viên giật mình co người lại, hoang mang né tránh.

Đôi mày kiếm của Dận Vương hơi cau lại, giọng nói vẻ không vui: “Bản vương đã sắp là phu quân của Công chúa rồi, Công chúa còn sợ bản vương sao?”

Lệnh Viên miễn cưỡng nở nụ cười, thấp giọng nói: “Trên người Lệnh Viên e là đang có mùi lạ, thực không mong để Điện hạ hít phải.”

Hắn cất tiếng cười sang sảng như rất hài lòng, rồi không nói gì thêm, hai chân kẹp vào bụng ngựa, ruổi ngựa chạy đi.

Phía bên cạnh có gã thị vệ đi nhật thanh chuyển thủ về đưa cho Doãn Duật. Khuru Tướng quân đứng trước mặt y, tấm tắc kể lại việc Dận Vương anh minh thế nào, quả quyết ra sao, lại thấy Doãn Duật ngẩn ngơ đứng đó, ông ta mới chợt nhớ trên người y có vết thương, vội truy hỏi xem tình hình vết thương thế nào. Doãn Duật chỉ hờ hững nói: “Không sao” cho có lệ, rồi không giải thích gì thêm.

Cùng với sự trở về của Công chúa, đám mây đen bao trùm ở dịch trạm mấy ngày nay rốt cuộc cũng tan đi.

Mấy thị nữ đã chuẩn bị nước ấm, hầu hạ Lệnh Viên tắm rửa, thay quần áo.

Bộ quần áo vải thô được cởi ra, để lộ một

tầm thân mịn màng, trắng nõn gần như hoàn mỹ của nữ tử. Không còn nét e ấp, chớm nở của một thiếu nữ ngây thơ, thân thể này rõ ràng là đã nở rộ! Thị nữ ở bên cạnh hầu hạ nhìn đến gần gũi, dường như lúc này thị mới nhớ ra vị Công chúa Bắc Hán này đã từng có một đời chồng. Thị hơi run rẩy, đánh rơi bộ đồ đang cầm trong tay. Khẽ kêu lên một tiếng, thị vội vàng khom người để nhặt, nhưng chợt nghe “rầm” một tiếng, cửa điện đã bị người ta đẩy ra thật mạnh.

“Công chúa!” Giọng của Anh Tịch xuyên qua

lớp lớp màn che vọng tới, Lệnh Viên ngẩng người ngoảnh đầu nhìn, Anh Tịch đã gạt bức màn che cuối cùng, cất bước chạy vào. Sau khi đi vòng qua bức bình phong, thị lại càng khóc lớn hơn, cũng không để tâm xem tình cảnh hiện giờ thế nào, quỳ sụp xuống bên chân Lệnh Viên, nghẹn ngào nói: “Nô tì còn tưởng không thể nhìn thấy Công chúa nữa rồi! Hu hu... Nô tì lo đến chết mất!”

Lệnh Viên lại nở nụ cười, nha đầu này,

giọng nói này... thời gian qua nàng nhớ nhưng biết mấy!

Ngự y vừa từ phòng Doãn Duật đi ra, Dận

Vương đã cất bước đi vào. Ngăn không cho y đứng dậy hành lễ, Dận Vương vuốt áo ngồi xuống chiếc ghế trước giường, trầm giọng hỏi: “Là người nào?”

Doãn Duật khẽ lắc đầu, xem ra Dận Vương

cũng chưa điều tra ra manh mối gì. Dận Vương không tiếp tục truy hỏi, mà đột nhiên nói khẽ: “May mà vết thương này được xử lý kịp thời, nếu không nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn.”

Từ thần sắc của Dận Vương không thể nhìn ra

điều gì khác thường, Doãn Duật bèn nói: “Đêm đó tình hình khẩn cấp, ta lại bị thương, sợ thích khách đuổi sát tới nơi, đành tạm thời đưa Công chúa đi trốn.

Đợi mấy ngày mà không thấy Khưu Tướng quân tìm tới, ta lại sợ trang phục của ta và Công chúa sẽ khiến người khác chú ý, bèn dùng đồ trang sức của Công chúa đổi lấy quần áo và lương thực. May mà Công chúa không bị thương, nếu không, thực đúng là ta thất trách rồi.” Y từ nhỏ đã giao hảo với Dận Vương, nhưng có một số chuyện cũng không thể nói ra được.

Dận Vương khẽ mỉm cười, đưa tay vỗ nhẹ lên

bờ vai y: “Người cũng phải bình an mới được, nếu không bản vương khác gì mất đi một cánh tay!”

“Doãn Duật không dám! Doãn Duật còn suýt

làm vương gia bị thương.” Khi ở trong rừng, Dận Vương ruổi ngựa chạy đến, y còn tưởng thích khách đã tìm được bọn họ. Có điều, trong khoảnh khắc nhìn thấy Dận Vương, tuy trái tim y đã được thả lỏng, nhưng chẳng cảm thấy vui vẻ chút nào.

Trong mắt Dận Vương phản chiếu mấy tia âm
áp, hần cười, nói: “Nếu bản vương thật sự để người làm bị thương, vậy rõ ràng
là học nghệ không tinh, tài chẳng bằng người, đâu trách được ai!”

Doãn Duật miễn cưỡng nở nụ cười.

Đúng lúc này, ngoài cửa chợt có tin cấp

báo. Người vừa tới mặt mày lấm lem, rõ ràng đã đi đường dài tới đây. Nhìn thấy
Dận Vương, hần lập tức quỳ xuống bẩm báo: “Vương gia, không hay rồi, Liên phi
nương nương chợt mắc bệnh nặng, Hoàng thượng lệnh cho ngài lập tức về kinh!”

Chương 30

Từng giọt nước chảy qua làn da trắng nõn

của nữ tử, Anh Tịch lại múc một gáo nước, chậm rãi gội xuống bờ vai Lệnh Viên.

Đám cung nữ Nam Việt đều đã lui ra hết, Anh Tịch vừa cẩn thận hầu hạ Lệnh Viên
tắm rửa, vừa kể lại tỉ mỉ câu chuyện đáng sợ đêm đó.

Cánh cửa làm bằng gỗ đàn hương đóng chặt

bên ngoài bỗng phát ra những tiếng cọt két khe khẽ, mấy ả cung nữ nối đuôi nhau
đi vào.

Lệnh Viên ném về phía đó một ánh mắt sắc

lạnh, trầm giọng nói: “Cần rồi! Ai cho các người vào đây?”

Ả cung nữ dẫn đầu vô cùng sợ hãi, vội vàng

quỳ xuống, nói: “Bẩm Vương phi, Dận Vương điện hạ lệnh cho tất cả mọi người lập
tức chuẩn bị khởi hành về kinh, không được chậm trễ. Bọn nô tì đến đây để hầu
hạ Vương phi trang điểm.”

Anh Tịch không khỏi kinh ngạc, ngoảnh đầu

nhìn Lệnh Viên. Nhiệt độ ẩm áp trong phòng tắm khiến hai má Lệnh Viên ửng đỏ,
nhưng ánh mắt nàng vẫn vô cùng sắc bén. Đột nhiên hạ lệnh về cung... Chẳng lẽ
Sùng Kinh đã xảy ra chuyện lớn? Nàng không nói gì, chỉ thấy ả cung nữ kia vung
tay một cái, mấy cung nữ phía sau cẩn thận bưng những chiếc khay tới, cung kính
quỳ một bên hầu hạ.

Lúc Lệnh Viên thay quần áo xong đi ra,

ngoài sân đã nồm nợp bóng người, không khí bỗng trở nên căng thẳng. Anh Tịch
thấp giọng hỏi một câu: “Có chuyện gì?”, đã thấy một gã thị vệ vội vàng đi tới,
cung kính hành lễ với Lệnh Viên, nói: “Vương gia mời Vương phi lên đường, xe
ngựa đã chờ sẵn bên ngoài dịch trạm rồi.”

Anh Tịch đỡ Lệnh Viên đi theo gã thị vệ đó

ra ngoài, vừa bước đến sân, còn chưa kịp ra đến cửa thì đã nhìn thấy bóng dáng
cao lớn đó ở đằng xa. Dận Vương đang đứng nói chuyện với Khuru Tướng quân, ánh

mặt trời chiếu lên một bên mặt hắc, thấp thoáng có thể nhìn thấy nét nhợt nhạt. Thần sắc hắc đầy căng thẳng, khi ngoảnh đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Doãn Duật đang tới gần. Dận Vương hơi ngậy người, sau đó cau mày, nói: “Người không cần đi cùng bản vương, cứ nghỉ ngơi vài ngày ở đây đã!”

Ánh mắt Doãn Duật lướt qua bờ vai Dận

Vương, nhìn về phía cửa dịch trạm. Bóng dáng xinh đẹp của nữ tử đứng lặng im ở đó, để lại trên bức tường một cái bóng thật dài. Y không do dự cất tiếng: “Ta không sao! Ta đi cùng các vị luôn.”

Lúc này lại có thị vệ đi tới bẩm báo, rằng

tất cả đều đã được sắp xếp ổn thoả. Dận Vương không có tâm trạng để ý tới điều gì khác, bèn nói với Khuru Tướng quân: “Chuẩn bị xe cho Thế tử!”

Có cung nữ bước tới bên cạnh Lệnh Viên, dẫn

nàng lên xe ngựa. Anh Tịch vén rèm xe cho nàng, Lệnh Viên vừa định bước lên đã thấy ánh mắt Dận Vương nhìn qua bên này. Hắc không do dự, rảo bước tới, trên khuôn mặt cương nghị không có nét cười, chỉ hồ hững nói: “Bản vương phải về kinh gấp, nếu để Công chúa ngồi kiệu, e là quá chậm, đành để Công chúa ngồi xe ngựa cùng về kinh với bản vương vậy.”

Ngồi cái gì, đi thế nào, đều không quan trọng.

Lệnh Viên khẽ gật đầu, hỏi: “Sùng Kinh đã

xảy ra chuyện...” Nàng còn chưa dứt lời, nam tử trước mặt đã đột ngột quay người, dấn dò gì đó với Khuru Tướng quân. Lệnh Viên hơi ngẩn người, sau đó nở nụ cười tự giễu. Nàng đúng là đã hồ đồ rồi, còn nghĩ đây là Bắc Hán, và nàng vẫn là Công chúa Giám quốc hay sao? Nàng chẳng qua chỉ là một công chúa hoà thân đang ở xứ người mà thôi!

“Công chúa?” Anh Tịch đột nhiên cất tiếng gọi.

Lúc này Lệnh Viên có chút lơ đãng, chiếc

khăn lụa trượt xuống qua kẽ ngón tay, bị gió thổi bay đi. Chợt có một bàn tay chụp lấy chiếc khăn, mùi hương khinh la vương vất trên khăn sau nháy mắt đã chảy hết vào trong tim Doãn Duật. Y bước tới, đưa chiếc khăn trong tay cho nàng, trầm giọng nói: “Thân mẫu của Dận Vương là Liên phi nương nương đột nhiên mắc bệnh nặng.”

Anh Tịch không khỏi cả kinh, nhưng lại thấy

Lệnh Viên không hề xao động, chỉ cúi người đón chiếc khăn từ trong tay Doãn Duật rồi nói tiếng cảm ơn. Một làn gió mát thổi qua, bóng dáng Lệnh Viên lợt

vào trong đáy mắt Doãn Duật. Y vẫn đứng đó không động đậy, nhưng lại thấy nữ tử trước mặt tha thướt quay người, khẽ “hứ” một tiếng bằng giọng mũi: “Không cần huynh nói với ta!”

Bức rèm xe đột nhiên buông xuống, che đi nét phong hoa tuyết đại của nữ tử.

Doãn Duật không giận mà cười, khi nàng giận trông mới giống một thiếu nữ bình thường, hoàn toàn chẳng còn dáng vẻ của Đại trưởng công chúa Bắc Hán. Nhưng y lại rất thích nhìn thấy nàng như vậy.

Anh Tịch lẳng lặng vén rèm xe, thấy Thế tử đã bước lên một chiếc xe ngựa khác. Rồi thị ngoảnh đầu nhìn Lệnh Viên, tò mò hỏi: “Công chúa đang yên đang lành sao lại tức giận thế?”

Lệnh Viên mím chặt môi, Dận Vương coi nàng là người ngoại tộc, Doãn Duật thì lại chạy đến nói với nàng căn nguyên, nàng cũng không biết tại sao mình lại tức giận. Anh Tịch rõ là một nha đầu có tâm tư đơn thuần, tới lúc này rồi mà còn suy nghĩ đến việc thành hôn của Lệnh Viên, thị lẩm bẩm: “Ngày đại hôn định sẵn đã trôi qua rồi, váy cưới của Công chúa cũng phải may lại, bây giờ chắc hoàng cung Nam Việt cũng rối bời cả lên.” Giọng nói của thị rất khê, trong lúc đó, bánh xe đã chậm rãi lăn đi. Lệnh Viên không nói gì, Anh Tịch nắm chặt chiếc khăn lụa trong tay, nơi đáy lòng dường như vừa thở phào nhẹ nhõm. Thực ra thị không muốn Công chúa thành hôn với Dận Vương nhanh như thế, tuy đó chỉ là việc sớm muộn mà thôi.

Đến Sùng Kinh thì đã là cuối tháng Sáu, nhưng lúc này, trên trời mây đen che phủ, giữa ban ngày nhưng lại mang tối cho người ta cảm giác rờn rợn.

Lệnh Viên và Dận Vương còn chưa thành hôn, theo quy củ thì nàng không thể tới Dận Vương phủ. Hoàng đế Nam Việt đã sai người dọn dẹp Cẩm Tú biệt uyển ở phía bắc hoàng cung cho Lệnh Viên tạm trú chân. Khắp nơi trong Cẩm Tú biệt uyển đều trồng tử vi, loài cây này dáng vẻ tao nhã, sắc hoa kiêu diễm, còn được gọi là “bách nhật hồng”, lấy ý từ câu: “Giữa hạ xanh ngợp mắt, hoa này đỏ đầy phòng”, là biểu tượng cho những điềm may.

Xe ngựa dừng lại trước Cẩm Tú biệt uyển, khi Anh Tịch nhảy xuống xe ngựa, bắt giắc ngoảnh đầu nhìn về phía sau, ngay sau đó liền kêu “ấy” một tiếng. Lệnh Viên từ trong xe ngựa bước ra, lập tức có nữ tử bước lên phía trước, cung kính nói: “Xin Vương phi thứ lỗi, bây giờ Vương gia phải vào cung trước, đợi lát nữa sẽ đến biệt uyển thăm Vương phi.”

Mẫu tử tình thâm, Dận Vương nôn nóng như

vậy cũng là lẽ thường tình.

Lệnh Viên vận bộ đồ gấm từ trên xe ngựa

bước xuống, Anh Tịch bắt giắc cau mày, hỏi: “Vị Thế tử gia kia đâu rồi?”

Tì nữ là người của Dận Vương phủ, thường

ngày cũng quen thuộc với Doãn Duật, nghe Anh Tịch hỏi, trên khuôn mặt liền thoáng qua một nét ửng hồng, rồi tươi cười nói: “Thế tử gia bị thương, Vương gia dẫn dò ngài quay về phủ nghỉ ngơi rồi.” Anh Tịch lại “a” lên một tiếng, nhìn nụ cười của tì nữ đó càng lúc càng rạng rỡ. Thế tử khác với Vương gia, thường ngày vẫn luôn gần gũi với mọi người, đám nha đầu đều rất thích nói chuyện cùng y, cô thị nữ này xem ra cũng thích Thế tử rồi. Điều này cũng khó trách.

Anh Tịch còn chưa rõ tại sao người trước

mặt lại cười tươi như thế thì đã thấy Lệnh Viên quay người đi vào trong biệt uyển, thị đành vội vã đi theo.

Trong biệt uyển, các cung nữ, thái giám đều

tự giác làm công việc của mình, đưa mắt nhìn, cả toà biệt uyển đầy các mảng màu trắng, đỏ, tím bắt mắt. Dưới mái hiên, bên ngoài cửa sổ, ngay cạnh dòng nước, xung quanh ngôi đình, đâu đâu cũng có những cây ngân vi, thủy vi, xích vi [1] mọc đan xen, trong sự rực rỡ toát ra mấy phần diễm lệ.

[1] Các giống cây khác nhau thuộc chi tử vi.

Tì nữ lại nói: “Hoa tử vi này có thể xua

đuổi côn trùng, cho nên trong biệt uyển không cần phải thắp hương đuổi muỗi.

Hoàng thượng nói Vương phi mới đến đây nên khó có thể ngủ ngon, mong là điều này có thể giúp Vương phi nhanh chóng thích ứng với thủy thổ ở Nam Việt.”

Chẳng trách không khí nơi đây lại không có mùi khói hương.

Lệnh Viên khẽ nở nụ cười, thản nhiên nói:

“Hãy thay bản cung cảm tạ sự chu đáo của Hoàng thượng.”

Dưới mái hiên, cửa phòng được tì nữ cẩn

thận đẩy ra. Thị khom người tránh sang một bên, thấp giọng nói: “Vương phi hãy vào trong nghỉ ngơi một lát, nếu cần gì người cứ gọi, nô tì xin cáo lui trước.”

Cánh cửa lại khẽ khép lại, nụ cười hiếm hoi

trên khuôn mặt Lệnh Viên cũng dần biến mất. Trước đó là Hân phi đột nhiên lia trăn, bây giờ lại đến lượt Liên phi mắc bệnh nặng, đây là ý trời hay do người làm còn chưa biết. Lệnh Viên chỉ biết, nếu Liên phi thật sự có mệnh hệ gì, sẽ

có rất nhiều người thu được lợi ích.

Cửa sổ được mở ra, một làn gió mát thổi vào

làm lay động những bức màn sa mỏng trong phòng. Anh Tịch xoay người lại, rót một chén trà cho Lệnh Viên, khẽ nói: “Công chúa đi đường xa cũng mệt rồi, người hãy uống chút nước rồi nghỉ ngơi đi thôi.”

Ánh mắt chậm rãi thu về từ bên ngoài cửa

sổ, sắc trời u ám như sắp đổ mưa. Lệnh Viên không đón lấy chén trà trong tay

Anh Tịch mà đưa mắt nhìn thoáng qua thị, khẽ dặn dò: “Sau này chớ có nói nhiều!”

Anh Tịch hơi ngẩn người, lúc này mới nhớ

lại, khi ở cửa biệt uyển, thị có hỏi tì nữ kia về Thế tử. Thị lè lưỡi ra một

chút rồi nhỏ giọng nói: “Nô tì cho rằng Công chúa muốn biết tình hình của Thế tử gia.”

Lệnh Viên hờ hững liếc nhìn thị, nói: “Bản cung không muốn biết.”

Những tháng ngày thanh nhàn ở vùng non xanh

nước biếc ấy đã không còn, nàng và y chẳng còn liên quan gì nữa. Huống chi bây giờ đã về đến Thịnh Kinh, y thân là Thế tử của Ký An Vương phủ, tất nhiên không cần nàng lo lắng. Nếu dò hỏi quá nhiều, có khi còn gây ra tai họa.

Anh Tịch nhìn thấy sắc mặt cương quyết của nàng, liền thầm trách mình đã nói quá nhiều.

Giữa trời, sấm rền vang, gió thét gào, một trận mưa như trút nước ào ào đổ xuống.

Mái ngói u ám được rửa sạch bụi bặm, sau khoảnh khắc đã trở lại sáng bóng như xưa.

Xe ngựa vừa dừng lại trước cửa Ký An Vương

phủ, lập tức có gia đình đội một chiếc ô màu đen chạy ra. Rèm xe ngựa được vén lên, Doãn Duật vừa mới thò đầu ra ngoài liền nhìn thấy ngay đôi mắt đầy vẻ lo lắng của Ký An Vương phi.

“Mẫu thân!” Y khẽ cất tiếng gọi bà.

Hai mắt Ký An Vương phi ửng hồng, rõ ràng

là vừa khóc. Bà chạy nhanh lên trước nha hoàn, tự tay đỡ y xuống, còn không quên dặn dò: “Cẩn thận một chút!”

“Con không sao!” Đám gia đình, nha hoàn đều

đang đứng bên cạnh nhìn, y tỏ ra hơi lúng túng, cất tiếng cười, hỏi: “Phụ thân con đâu?” Y vừa hỏi vậy, liền nhìn thấy sắc mặt những người xung quanh hơi biến

đổi, nhưng y vẫn giữ vẻ tươi cười, thấp giọng nói: “Vậy con đến thư phòng gặp phụ thân.”

Một mình cầm ô đi qua sân, chiếc ô làm bằng

giấy dầu không thể ngăn hết những hạt mưa bay tới. Doãn Duật đứng trước thư phòng, hít sâu một hơi, khom người đặt chiếc ô xuống, đẩy cửa đi vào.

Người bên trong nghe thấy tiếng động, bèn

chấp tay, quay người đi ra. Bộ trường bào màu xanh đen trên người khiến ông

trông có vẻ uy nghi tốt độ, đưa mắt nhìn Doãn Duật, thấy nhi tử vẫn còn vẻ xanh

xao, dường như ông hơi do dự, cuối cùng vẫn cất tiếng hỏi: “Vết thương thế nào rồi?”

Cửa phòng được khép hờ, bên trong vương vất

mùi đàn hương nhưng vẫn không thể làm dịu đi bầu không khí nặng nề.

Doãn Duật lại cười, nói: “Đã không sao rồi, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, không chết được.”

“Vậy hãy quỳ xuống cho ta!” Ký An Vương gia quát lớn một tiếng, đoạn bước tới ném mạnh chén trà trong tay xuống bên cạnh Doãn Duật. Tiếng chén vỡ vang lên, Doãn Duật vội vàng quỳ xuống: “Phụ thân bớt giận!”

“Tay!”

Doãn Duật hơi run lên, nhưng cũng đành ngoan ngoãn đưa hai tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên.

Ký An Vương gia vung tay vụt mạnh cây thước trong tay xuống, nghiêm giọng nói: “Đã đồng ý với phụ thân thế nào, con hãy nói lại cho ta nghe!”

Cây thước đó mỏng mà nhẹ, nhưng đánh mạnh xuống lại đau vô cùng. Cảm giác đau đớn từ đầu ngón tay truyền ra khắp toàn thân, Doãn Duật cắn răng chịu đau, thấp giọng nói: “Hài nhi từng nói, bất kể trong tình huống nào cũng sẽ còn sống quay về gặp người, hài nhi... không nuốt lời.”

“Không nuốt lời? Con thấy một lần này còn chưa đủ hay sao? Thật sự muốn để ta với mẫu thân con một lần nữa phải ném trái nỏ đau người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh thì mới cam tâm hay sao?” Vừa dứt lời, cây thước trong tay ông lại vụt mạnh xuống, không hề có ý nương tay.

Trán Doãn Duật lấm tấm mồ hôi nhưng vẫn không chịu nhận sai: “Hài nhi không cảm thấy mình đã làm sai điều gì. Chẳng lẽ phụ thân muốn nhìn Công chúa Bắc Hán xảy ra chuyện, rồi hai nước dấy động can qua ư?”

Ký An Vương gia giận dữ “hừ” một tiếng lạnh lùng: “Không có người thì sẽ phái người khác đi! Có biết bao nhiêu quận vương hầu gia như thế, sao lại bắt người đi? Đã thế còn toàn thân thương tích quay về, không có bản lĩnh thì đừng đi rồi làm mất mặt vương phủ!” Nói xong một câu, cây thước trong tay ông lại vụt mạnh xuống một cái.

Hai bàn tay y dần đỏ lựng, những dấu đỏ ngang dọc đan xen hiện lên rõ ràng, thậm chí còn có máu rỉ ra khiến người ta nhìn mà kinh sợ. Doãn Duật thì lại hiểu rõ, cái gì mà mất mặt hay không mất mặt, phụ thân chỉ sợ y xảy ra chuyện, chỉ sợ y cũng giống như ca ca, vĩnh viễn không quay về mà thôi.

“Từ hôm nay, con hãy ngoan ngoãn ở lại trong vương phủ cho ta, những việc khác không cần quan tâm!”

Doãn Duật giật mình ngược lên, buột miệng nói: “Phụ thân, hài nhi và Dận Vương...”

Y còn chưa nói xong, lòng bàn tay lại bị Ký An Vương gia vụt mạnh một cái: “Ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, đừng có xen vào việc của hoàng gia! Người muốn bày mưu vạch kế cho Dận Vương có rất nhiều, thiếu con cũng chẳng ảnh hưởng gì đâu!”

Sắc mặt hơi biến đổi, Doãn Duật cắn răng, nói: “Hài nhi cũng là con dân của Nam Việt, cũng là thần tử của Hoàng thượng, chẳng lẽ không nên dốc sức vì nước ư?” Y ngẩng đầu, dáng vẻ nghiêm trang, chậm rãi nói từng chữ một với người trước mặt. Lớn đến từng này tuổi, đây là lần đầu tiên Doãn Duật dám trái ý phụ thân. Sự lo lắng của phụ thân, y tất nhiên hiểu rõ, nhưng tình hình bây giờ đã khác trước kia, y và Dận Vương là huynh đệ tốt, nay lại còn có Kiều Nhi...

Bên ngoài, tiếng mưa chưa dứt, mấy ả nha hoàn đứng vây quanh Ký An Vương phi, ai nấy đều tỏ vẻ lo lắng. Vừa rồi, nghe thấy tiếng chén trà vỡ bên trong, lúc này lại có một loạt những tiếng động lạ vọng ra, Ký An Vương phi không sao nhìn được nữa, đẩy cửa đi thẳng vào thư phòng.

“Vương gia!” Bà bước tới, ôm chầm lấy Doãn Duật, cặp mắt đỏ hoe, nói: “Trách phạt một chút thì thôi cũng đành, nhưng con trai vừa về, trên người còn bị thương, chẳng lẽ ông thật sự muốn đánh chết nó sao?”

Cây thuốc đã gãy làm hai, Ký An Vương gia vẫn cầm một nửa cây thuốc trong tay, nhìn Vương phi vừa lao vào phòng liền vung tay ném nửa đoạn thuốc gãy lên vai Doãn Duật, hậm hực nói: “Đều do bà nuông chiều nên nó mới thành ra thế này!” Rồi ông phát mạnh tay áo một cái, rảo bước ra ngoài.

“Phụ thân...” Doãn Duật ngoảnh đầu nhìn, chỉ thấy ống đang bước nhanh ra ngoài. Một gã gia đình mở ô ra định đuổi theo che cho ông, nhưng bước chân ông không hề dừng lại, đi thẳng vào màn mưa.

Nhìn lòng bàn tay y lấm tấm máu, Ký An Vương phi không tìm được nước mắt, ngoảnh đầu dặn dò nha hoàn đi lấy thuốc, lại cẩn thận đỡ Doãn Duật dậy, nghẹn ngào nói: “Tính tình phụ thân con là như vậy, con đừng trách ông ấy. Nghe nói con mất tích, mấy ngày mấy đêm ông ấy không chợp mắt, ta biết ông ấy chỉ cứng miệng nói thế thôi.” Cầm chiếc khăn lụa trong tay, nhìn lòng bàn tay sưng tấy của Doãn Duật, Ký An Vương phi càng nhẹ nhàng đỡ lấy y. Thực đúng là yêu càng nhiều, trách càng sâu!

Doãn Duật khê thở dài, cùng Ký An Vương phi từ trong thư phòng đi ra. Thuốc đã được nha hoàn mang tới, nhưng y lại đi thẳng về phòng. Ký An Vương phi đón lấy bọc thuốc trong tay nha hoàn, lại thấy bước chân Doãn Duật dần chậm lại, y ngoảnh đầu nhìn bà, trên khuôn mặt chẳng còn nét cười: “Phụ thân đã không thích con đi lại với Dận Vương, không thích con xen vào việc của hoàng gia như vậy, tại sao năm xưa người còn đồng ý làm một vương gia?”

Nghe thấy những lời này, sắc mặt Ký An Vương phi liền biến đổi, hoang mang bước tới bịt chặt miệng y: “Những lời này không được nói bừa! Cẩn thận phụ thân con nghe thấy rồi lại trách phạt con!”

Doãn Duật không hề sợ hãi, gạt tay bà ra, sau đó khê nở một nụ cười: “Con biết mẫu thân tốt với con nhất mà, sẽ không đi nói với phụ thân đâu!” Cho nên cũng chỉ có trước mặt Ký An Vương phi, y mới dám nói ra những lời càn rỡ.

Trong tấm thất, nha hoàn đã chuẩn bị nước nóng. Mấy lớp màn sa buông xuống, sau nháy mắt đã ngăn hết làn không khí ẩm thấp ở bên ngoài. Trong phòng khói thơm vương vất, ả nha hoàn bỏ một loại hương liệu mới vào lò, là kỳ nam mà y thích nhất.

Một ả nha hoàn khác cẩn thận nhúng khăn vào nước đưa cho Ký An Vương phi. Bà kéo tay Doãn Duật lại, nhẹ nhàng lau cho y, có điều bà vừa chạm vào, y đã cau mày kêu đau. Nha hoàn đứng bên bụm miệng cười, y trừng mắt nhìn thị một cái, lại vội vàng thấp giọng cầu xin Ký An Vương phi nhẹ tay một chút. Vương phi lắc đầu, khê thở dài, ở trước mặt bà, y mãi là một đứa trẻ, biết làm nũng, biết kêu đau, nhưng bà không biết ở bên ngoài, y làm thế nào mà một mình có thể gánh vác những trách nhiệm nặng nề đó?

Một ả nha hoàn khom người giúp y lau mồ hôi trên trán, lại thấy khoé miệng y hơi nhếch lên, rõ ràng là đang cười.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần làm nũng trước mặt mẫu thân, dù có là chuyện lớn bằng trời bà cũng sẽ không trách móc y. Doãn Duật biết rõ điều này, khi nói chuyện lại càng chẳng kiêng dè: “Bao nhiêu năm nay, phụ thân luôn cáo bệnh không lên triều, bề ngoài mang tiếng là vương gia nhưng thực ra cũng chẳng khác gì đã thoái ẩn. Nhưng con thực không hiểu, năm xưa, không phải phụ thân đã yêu cầu đại ca con can dự vào việc bình định mớ loạn Lương Vương sao? Người để đại ca đi, chẳng phải cũng vì Hoàng thượng, vì người dân Nam Việt sao? Tại sao bây giờ lại muốn con tránh xa chuyện của hoàng gia? Ừ...”

Ký An Vương phi có chút hoang mang, rút tay lại, thấp giọng nói: “Mẫu thân làm con đau rồi, để Mạt Nhan tới làm thay vậy!”

Ả nha hoàn vội vàng “vâng” một tiếng, đón bát thuốc cao trong tay bà, cẩn thận bôi lên cho y.

Con đau qua đi rất nhanh, Doãn Duật biết y lại khiến Ký An Vương phi nhớ đến đại ca đã qua đời. Y suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Việc đại ca làm năm xưa là vì sự thái bình của thiên hạ, bây giờ con xả thân cứu Công chúa cũng vì thiên hạ thái bình, có sao phụ thân phải nổi giận như thế?”

Ký An Vương phi không nói gì, chỉ cúi đầu ngồi đó, hồi lâu sau mới chậm rãi đứng dậy: “Bôi thuốc xong thì nghỉ ngơi đi, mẫu thân sai người sắc thuốc bổ cho con rồi, lát sẽ có người bưng tới.”

“Ôi, mẫu thân...”

“Thế tử gia, cậu hãy ngoan ngoãn một chút đi, cẩn thận tay lại đau đấy!” Ả nha hoàn ngăn y lại, tỏ vẻ giận dỗi, nói.

Ký An Vương phi thực sự không quay đầu lại nữa, còn tiện tay đóng cửa phòng. Doãn Duật trầm buồn bực, thở dài, nói: “Ta lại nói sai rồi!”

Ả nha hoàn cũng cất tiếng thở dài, thấp giọng nói: “Chuyện này Thế tử gia lẽ nào không hiểu? Ngay đến nô tì cũng hiểu rõ, chính bởi cái chết của đại thiếu gia năm xưa, Vương gia mới không muốn cậu xen vào chuyện của hoàng gia.” Nha hoàn mới mười lăm, mười sáu tuổi, khi Lương Vương làm phản, thị còn chưa ra đời, những việc có liên quan đến đại thiếu gia, tất nhiên thị cũng chỉ nghe người ta nói lại. Có điều, trong vương phủ, không có ai dám bàn luận tới việc này, mà nếu năm xưa đại thiếu gia không xảy ra chuyện, ngôi vị Thế tử chắc chắn sẽ thuộc về y. Bây giờ, Thế tử là con trai duy nhất của Vương gia, tất nhiên được yêu quý vô cùng.

Sau đó, không thấy Doãn Duật nói gì thêm, ả nha hoàn lại chợt nghĩ đến điều gì, bèn thấp giọng hỏi: “Nô tì nghe nói Công chúa Bắc Hán là một mỹ nhân tuyệt thế, thực sự như vậy sao?”

Nghe thị nhắc tới Lệnh Viên, Doãn Duật dường như tỉnh táo trở lại, tươi cười liếc nhìn thị: “Tin tức của người cũng nhạy bén thật đấy!”

Ả nha hoàn đắc ý nói: “Lại chẳng thế! Bây giờ khắp ngõ lớn ngõ nhỏ đều đang bàn tán về chuyện này! Mọi người đều nói Công chúa Bắc Hán đẹp tựa tiên nữ... Có điều, nô tì còn nghe nói... nghe nói vị Công chúa đó từng có một đời chồng, điều này là thật sao?” Mấy ngày trước, người của Dận Vương đến báo tin Thế tử mất tích, thị vô tình nghe thấy người đó lên nhắc tới chuyện này. Ả nha hoàn thầm thấy lạ, nếu thật sự là như thế, vậy Dận Vương cũng thực là người rộng lượng!

Không ngờ thị vừa hỏi như vậy, sắc mặt Doãn Duật đã thay đổi hẳn. Y đột ngột đứng dậy, trầm giọng nói: “Sau này chớ có nhắc tới những chuyện này nữa, nếu để ta nghe thấy sẽ phạt nặng không tha!” Ả nha hoàn sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, Thế tử gia thường ngày bình dị, dễ gần, nên những người hầu thân cận như bọn họ mới dám cười, dám nói trước mặt y, không ngờ hôm nay y lại dễ nổi nóng như vậy. Thị cầm bát thuốc cao, ngẩn ngơ đứng đó, không biết phải làm thế nào, người trước mặt đã gạt bức màn sa, cất bước ra ngoài rất nhanh, ống tay áo phát phơ theo gió.

Thị gọi liền mấy tiếng “Thế tử” rồi cất bước đuổi theo sau.

Đã tới hoàng hôn, sắc trời càng thêm u ám. Mưa chưa tạnh, thậm chí còn có vẻ lớn hơn.

Doãn Duật đưa tay chụp lấy chiếc ô dưới hành lang, cất bước đi vào làn mưa. Từ khi trở về vương phủ, dù là sự trách mắng của phụ thân hay sự xót xa của mẫu thân, đều khiến y cảm thấy ấm áp vô cùng, chỉ là y lại nhớ đến Lệnh Viên, ở Sùng Kinh này, nàng chỉ có một mình, chẳng quen biết ai, y không thể yên tâm.

Mới ra đến giữa sân, trên trán y đã lấm tấm những giọt nước.

Doãn Duật còn chưa ra tới cửa phủ, giọng nói nghiêm nghị kia đã vọng tới: “Con lại định đi đâu?”

Doãn Duật ngây người, không ngờ lại bị phụ thân bắt ngay tại trận thế này. Tất nhiên y không thể nói mình muốn đi hỏi thăm tình hình của Công chúa Bắc Hán, phụ thân là người tinh anh, nếu nói bừa ắt sẽ

không qua được mắt người. Nghĩ vậy, Doãn Duật bèn dứt khoát nói: “Liên phi nương nương đột nhiên mắc bệnh nặng, hải nhi lo cho Dận Vương, muốn đến xem sao!”

Phụ thân vẫn đứng dưới hành lang, trên khuôn mặt là vẻ hồ hững chẳng có chút biểu cảm. Ông cũng không nói nhiều với Doãn Duật, chỉ lạnh lùng quát: “Người đâu, kéo Thế tử về cho bản vương!”

Đám thị vệ được lệnh liền chạy thẳng vào màn mưa, kéo Doãn Duật về. Ký An Vương phi hay tin vội vàng chạy tới, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ mới bước lên gọi được một tiếng “Vương gia”, đã bị ông hậm hực lườm một cái: “Bà im miệng!”

Cánh cửa bằng gỗ đàn hương nặng nề đóng lại. Trong phòng, ánh nến nhảy nhót, Doãn Duật cả kinh, ngoảnh đầu nhìn Ký An Vương gia. Sắc mặt ông vẫn lạnh như băng, trong giọng nói không giấu được cơn phẫn nộ: “Hôm nay, con hãy ở đây quỳ trước mặt liệt tổ liệt tông, quỳ trước mặt ca ca con! Con cứ nhìn vào đó mà tự kiểm điểm lại mình!”

“Phụ thân...”

Doãn Duật vừa đứng dậy, Ký An Vương gia đã đi ra ngoài, cánh cửa cũng được đóng lại, giọng nói lạnh lùng của ông vọng vào từ bên ngoài: “Các người ở đây canh chừng Thế tử cho bản vương, nếu kẻ nào để nó trốn mất, hãy tự cắt đầu tạ tội! Truyền mệnh lệnh của bản vương xuống, hôm nay, cánh cửa này không được mở ra, cũng không cần mang đồ ăn, nước uống cho Thế tử!”

Giọng nói đó dần rời xa, chắc là người đã đi rồi.

Doãn Duật cau mày nhìn chăm chăm vào những bóng người bên ngoài. Thường ngày, y và Dận Vương đi lại gần gũi, trong lòng phụ thân tuy không vui nhưng cũng chưa từng làm đến mức này, không ngờ hôm nay lại nổi giận như vậy... Phụ thân sợ Dận Vương thất bại trong cuộc chiến giành ngôi thái tử, rồi sau đó vì y mà liên lụy đến cả vương phủ hay sao?

Từ xa, Ký An Vương phi đã nghe thấy lời dằn dò của Ký An Vương gia với đám người hầu, thấy ông đi tới, bà thấp giọng khuyên: “Phạt thì phạt, nhưng sao có thể không cho nó ăn uống chứ? Trên người Quân Nhi còn bị thương...”

“Bị thương, bị thương! Đừng có cả ngày nhắc nhở bản vương chuyện này! Bản vương chỉ mong nó ốm nằm trên giường, không thể ra ngoài luôn thì càng tốt!” Sắc mặt Ký An Vương gia tái xanh, rồi nói tiếp: “Nó từ nhỏ đã thích lang thang bên ngoài rồi, hồi đó còn gạt bản vương, nói là ra ngoài học nghệ, kết quả thì sao? Không ngờ bản vương lại không biết nó đã giao hảo với Dận Vương tới mức này!”

Ký An Vương phi vội vàng kéo tay ông lại: “Vương gia nói nhỏ một chút! Cũng khó trách Quân Nhi, ca ca nó mất sớm, từ nhỏ đã không có huynh đệ...” Nói tới đây, thần sắc Ký An Vương phi cũng trở nên ảm đạm, khuôn mặt cúi gằm, tràn đầy vẻ đau thương.

Nhìn bộ dạng phụ nhân như vậy, Ký An Vương gia cũng cảm thấy đau lòng, bèn nắm tay bà, nói: “Bản vương biết, những năm nay đã khổ cho bà rồi!”

Vương phi rưng rưng nước mắt, nghẹn ngào: “Quân Nhi cũng không phải đứa trẻ không hiểu chuyện, bây giờ nó đã lớn rồi, sao Vương gia không nói với nó chuyện ca ca nó chính vì nó mà chết...”

“Vương phi!” Khi quát câu này, nơi đáy mắt Ký An Vương gia đã không còn chút nhu tình nào nữa, mà chỉ có sự sắc bén. Chuyện này không thể nói, đã giữ kín hơn hai mươi năm rồi, ông tuyệt đối không thể nói ra!

Một làn gió mát thổi vào từ ngoài cửa sổ khiến bức rèm không ngừng đung đưa. Khi Anh Tịch bước vào phòng, Lệnh Viên đã tỉnh dậy.

Đêm qua, nàng nằm trên giường suy nghĩ quá nhiều chuyện, cả đêm không sao ngủ được, chỉ mơ mơ màng màng, nửa thức nửa ngủ đến sáng.

Anh Tịch bước tới đỡ Lệnh Viên dậy, rồi chải tóc, trang điểm giúp nàng. Nghe bên ngoài thông báo có người từ trong cung tới, Lệnh Viên gạt bức rèm châu bước ra ngoài, thấy người kia là một lão thái giám cũng đã có tuổi. Lão nhìn thấy Lệnh Viên bước ra, miễn cưỡng nở một nụ cười, hành lễ rồi mới nói: “Nô tài Tôn Liên An thỉnh an Vương phi!”

“Tôn công công xin đứng dậy!” Lệnh Viên hơi cau mày, ánh mắt nhìn về phía sau lưng lão, lại nghe lão nói: “Vương phi không cần đợi nữa, hôm nay Vương gia sẽ không tới đâu, Liên phi nương nương qua đời rồi...”

“Cái gì?” Nắm chặt chiếc khăn lụa trong tay, Lệnh Viên không kịp được bước lên phía trước một bước. “Chuyện xảy ra bao giờ?”

“Ngay trong đêm qua, do đó Hoàng thượng mới sai nô tài đến cáo lỗi với Vương phi. Vương phi vừa đến đây đã xảy ra chuyện thế này, e là Hoàng thượng nhất thời cũng không có thời gian tiếp kiến, đành để Vương phi ở lại biệt uyển thêm vài ngày nữa vậy!” Tôn Liên An khẽ thở dài rồi nói: “Nô tài còn phải quay về phục mệnh, xin phép được cáo lui, nếu Vương phi có yêu cầu gì xin cứ nói với đám người hầu ở biệt uyển.” Rồi lão lại cung kính hành lễ, sau đó vội vã rời đi.

Anh Tịch ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng dần biến mất khỏi tầm mắt, không kịp được buột miệng nói: “Công chúa, sao lại như...”

Thị chưa nói xong đã bị Lệnh Viên ra hiệu không cho nói tiếp. Trong sân, làn sương sớm còn chưa tan hết, đám người hầu ai nấy đều bận rộn việc của mình, Lệnh Viên chậm rãi thu lại suy nghĩ. Bây giờ nàng đang ở nước khác, chẳng biết có ai đáng tin, cho nên việc gì cũng phải thật thận trọng mới là thượng sách.

Liên phi đột nhiên qua đời, tình hình trong cung thế nào, tình hình Dân Vương thế nào, những việc này Lệnh Viên đều muốn biết nhưng lại không có cách nào thăm dò được. Còn Doãn Duật thì sao?

Lệnh Viên quay người bước vào trong, viết mấy lời nhắn lên một mảnh giấy rồi đưa cho Anh Tịch: “Em hãy tới Ký An Vương phủ, giao cái này cho Thế tử.”

Anh Tịch có chút ngạc nhiên: “Nô tì đâu có biết đường!”

Lệnh Viên mỉm cười, nói: “Không biết mới tốt, nếu bị người ta nhìn thấy em chỉ cần nói là muốn tới Dân Vương phủ, vì không biết nên mới đi nhầm đường.” Nàng vừa nói vừa khẽ đẩy thị một cái. “Mau đi đi!”

Lúc này Anh Tịch mới khẽ gật đầu, nhét mảnh giấy đó vào trước ngực áo, sau đó quay người chạy ra ngoài. Không ngờ ra đến cửa thị lại va phải một người đang bước vào, đang định lên tiếng trách cứ thì chợt nhìn rõ dung mạo đối phương, sắc mặt thị trở nên cứng đờ, thị vội vàng quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Khánh Vương điện hạ!” Trong cung vừa cho người tới, dù thế nào thị cũng không ngờ được, Khánh Vương cũng xuất hiện ở nơi này.

Khánh Vương tất nhiên biết thị nữ này. Ngày đó, khi mới gặp mặt lần đầu ở Mặc Lan biệt viện, thị còn nghênh ngang, hống hách gọi thị vệ tới bắt hần. Bây giờ thị tỏ ra cung kính như thế, Khánh Vương bất giác cảm thấy có chút không được tự nhiên. Hần cứ thế cúi đầu nhìn xuống, đang định lên tiếng trêu chọc, chợt nghe giọng nói bình tĩnh của Lệnh Viên vọng tới: “Lệnh Viên không biết Điện hạ giá lâm nên không thể nghênh đón từ xa.” Nàng lờm Anh Tịch một cái, nháy mắt ra hiệu với thị, sau đó mới nói: “Còn không mau đi pha trà cho Vương gia.”

Anh Tịch giật mình rồi tỉnh táo trở lại, vội vàng đứng dậy rồi lui đi.

Khánh Vương khẽ cười một tiếng, chậm rãi bước vào. Cơn mưa suốt đêm qua dường như đã rửa sạch mọi cát bụi trần ai, trong không khí chỉ còn lại mùi hương tử vi nhàn nhạt cùng mùi hương khinh la vương vất trong phòng, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Khánh Vương bất giác hít khẽ một hơi, thứ mùi đã lâu không gặp nay lại lần đầu nơi đầu mũi, không còn là trong giấc mộng phù hoa.

Lệnh Viên mỉm cười, nói: “Điện hạ thực khiến Lệnh Viên kinh ngạc.”

Khánh Vương cũng cười theo: “Trong cung xảy ra chuyện, tứ đệ của bản vương không thể rời khỏi đó, Công chúa lại mới đến đây, tiếp đãi như vậy thực là sơ suất. Vừa khéo bản vương cũng được tính là có chút quen biết với Công chúa, liền xin phụ hoàng ân chuẩn cho đến biệt uyển thăm nom, nhân tiện hỏi xem Công chúa có còn thiếu thứ gì không?”

Lệnh Viên cười, đáp: “Không thiếu thứ gì, đa tạ Điện hạ, cũng xin thay Lệnh Viên đa tạ Hoàng thượng.”

Khánh Vương thấy sắc mặt nàng có vẻ thận trọng, thăm cảm thấy tức cười, lại mỉm cười, nói: “Đã nhiều năm bản vương chưa tới Cẩm Tú biệt uyển, bây giờ đúng mùa tử vi, chỉ bằng để bản vương đưa Công chúa đi thăm thú một lát được chăng?”

Liên phi không phải mẫu thân của hắn, quả nhiên đến chút lòng thương hại hắn cũng không có. Thấy Lệnh Viên không động đậy, Khánh Vương lại cười, nói: “Công chúa không thích sao?”

Lệnh Viên im lặng trong chốc lát, đang suy nghĩ xem nên từ chối thế nào, không ngờ hắn lại tự nói sang chuyện khác: “Nói ra kể cũng lạ, thị nữ của Công chúa đi pha trà sao lại lâu như vậy? Ồ, chắc không phải đi ra ngoài rồi chứ?” Hắn nhướn mày, trong lời nói như còn ẩn ý.

Lệnh Viên hơi cau mày, lúc này mới cảm thấy bầu không khí có chút khác thường. Nam tử trước mặt không đợi nàng trả lời đã nói tiếp: “Vậy hãy để bản vương đoán thử xem, thị nữ của Công chúa đã đi đâu rồi nhỉ? Dận Vương phủ?” Đường như hắn đang tự hỏi mình một cách nghiêm túc, ngay sau đó lại lắc đầu: “Tứ đệ ta đâu có ở trong phủ, chẳng lẽ là Ký An Vương phủ?”

Nghe hắn nói vậy, nơi đáy mắt Lệnh Viên thoáng qua tia kinh ngạc. Khánh Vương nhìn nàng chăm chú, mỉm cười, nói: “Vậy e là đã chậm chân rồi, Thế tử của Ký An Vương đã bị đưa vào ngục sáng nay.”

Câu nói hờ hững ấy khiến Lệnh Viên thâm kinh hãi, những ngón tay dưới ống tay áo rộng trở nên cứng đờ. Nàng cố tỏ ra trấn tĩnh, nói giọng dửng dưng: “Vì nguyên nhân gì?”

“Nguyên nhân gì?” Hắn như vừa nghe thấy một chuyện cười, hỏi ngược lại: “Công chúa thật sự không biết sao? Bản vương nghe có người nói, trên đường rước dâu, Thế tử đã mạo phạm Công chúa...”

“Nói xằng bậy! Rõ ràng là có kẻ đặt điều!”

Lệnh Viên nghiêm giọng quát, ngắt lời hắn. Hắn cũng không giận, vẫn nói với giọng đều đều: “Thế tử và Công chúa mất tích ba ngày, cô nam quả nữ ở với nhau, thực dễ khiến người ta có điều liên tưởng. Nhưng Công chúa cứ yên tâm, chẳng ai có thể làm gì Công chúa, mọi lỗi lầm đều là của Thế tử, là y đã mạo phạm Công chúa, không phải Công chúa và y tư thông.”

Giọng hắn càng lúc càng nhẹ, Lệnh Viên không khỏi cảm thấy nghẹt thở. Là bọn họ! Một cái bẫy thật lớn, trừ bỏ Liên phi chưa đủ, còn muốn hại cả Doãn Duật...

31. Chương 31

“Điện hạ muốn thế nào?” Lệnh Viên không

muốn vòng vo với hắn, liền hỏi thẳng.

Khánh Vương nhìn nàng chăm chú, thấy trong

mắt nàng ẩn chứa nét tức giận. Hắn khẽ nở nụ cười, quay người đi ra ngoài, nói:

“Tiết trời đẹp thế này, sao Công chúa không cùng tại hạ ra ngoài dạo một lát, có chuyện gì cũng có thể nói kĩ hơn...” Tiếng ngọc bội va vào nhau khẽ vang lên, quả nhiên hắn đã đi ra ngoài.

Sắc mặt Lệnh Viên hơi trầm xuống, thấy bóng

dáng hắn hờ hững chiếu lên canh cửa, nàng thoáng do dự, cuối cùng vẫn cất bước ra ngoài. Đường như Khánh Vương đoán chắc nàng sẽ đi theo, cũng không ngoảnh đầu, cứ thế đi về phía trước. Dưới hành lang, gió mát vi vu, chiếc áo mỏng bay lất phất, hai bóng người một trước một sau như hòa vào biển hoa lá trong vườn, tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Bóng dáng cao lớn phía trước chợt dừng lại,

Khánh Vương đưa tay phớt qua một cành tử vi ở cạnh bên, hương hoa nồng nàn, sắc hoa rực rỡ tựa mỹ nhân. Hắn ngoảnh đầu, mỉm cười, liếc nhìn Lệnh Viên rồi chậm

rãi cất tiếng ngâm: “Ty Luân các hạ văn thư tĩnh, Chung Cổ lâu trung khắc lậu trường. Độc tọa thần hy thù thị bạn? Tử vi hoa đối tử vi lang.”[1]

[1] Đây vốn là bài Tử vi hoa của thi nhân

Bạch Cư Dị đời Đường. Phiên âm Hán Việt: “Ty Luân các hạ văn như tĩnh, Chung Cổ lâu trung khắc lậu trường. Độc tọa hoàng hôn thù thị bạn? Tử vi hoa đối tử vi lang.” Ở câu thứ ba, từ “hoàng hôn” được thay bằng từ “thần hy” có nghĩa là buổi sáng sớm.

Hắn sửa rất khéo hai chữ “hoàng hôn” thành

“thần hy”, rất hợp cảnh. Lệnh Viên cúi đầu mỉm cười, hắn biết sửa, nàng tất nhiên cũng biết sửa. Ông tay áo rộng buông lơi, nàng cất tiếng nhẹ nhàng, uyển chuyển: “Tử vi hoa đối tử vi lang, danh mục tuy đồng mạo bất đồng. Độc chiếm phương phi đương hạ cảnh, bất tương nhan sắc thác xuân phong.”[2]

[2] Đây là bốn câu thơ đầu đã được sửa

trong một bài Tử vi hoa khác của Bạch Cư Dị. Phiên âm Hán Việt: “Tử vi hoa đối tử vi ông, danh mục tuy đồng mạo bất đồng. Độc chiếm phương phi đương hạ cảnh, bất tương nhan sắc thác xuân phong. Tầm Dương quan xá song cao thụ, hưng thiện tăng đình nhất định tùng. Hà tự Tô Châu an trí xứ, hoa đường lan hạ nguyệt minh trung.”

Khánh Vương hơi ngẩn người, ngay sau đó

liền cười sảng khoái: “Thú vị, thật là thú vị!” Ngày đó ở Mặc Lan biệt viện, nàng từng nói với hắn: “Hoàng thượng đã cự tuyệt Vương gia, nhưng Lệnh Viên thì chưa chắc”, nhưng nàng hẹn hắn rồi lại thất hẹn. Bây giờ nàng một mình đến đất Nam Việt, Dận Vương tự lo cho mình không xong, hắn lại nhắc tới chuyện này, nhưng vẫn bị nàng khéo léo chặn lại. Khánh Vương không hề giận dữ, nhìn những ánh bình minh chiếu xuống khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng, một nữ nhân như thế, quả khiến người ta khó có thể dứt ra được.

Nhìn bộ dạng ung dung của hắn, Lệnh Viên

cũng không dám tùy tiện biểu lộ tâm tư. Nàng rất muốn hỏi chuyện của Dận Vương và Doãn Duật, nhưng hắn rõ ràng đang cố ý, không ngừng giả bộ ngớ ngẩn với nàng. Nàng lén hít một hơi thật sâu, thấy hắn đứng đó không động đậy, liền xoay người định đi tới ngồi xuống bên cạnh hàng lan can. Khánh Vương tinh mắt, đưa tay ngăn lại, đoạn lấy ra một chiếc khăn tay, cẩn thận trải lên trên, rồi mới mỉm cười, nói với nàng: “Công chúa lá ngọc cành vàng, cẩn thận đừng để hơi ẩm ngấm vào người.”

Lệnh Viên thần nhiên tiếp nhận, ngược mắt

cười, nói: “Đa tạ Điện hạ!”

Khánh Vương vẫn đang nhìn nàng, trong đáy mắt chứa chan tình cảm. Lệnh Viên giả bộ như không biết, hờ hững nói: “Hôm nay Điện hạ tới đây, chẳng lẽ chỉ để cùng Lệnh Viên thưởng hoa thôi sao? Còn nếu như để nói cho Lệnh Viên biết chuyện của Dận Vương và Thế tử, vậy Lệnh Viên đã biết rồi, đa tạ Điện hạ đã báo tin!”

Trên gương mặt trắng mịn của nữ tử thoáng qua một nét cười thư thái, trong cặp mắt long lanh, đen láy chẳng hề xuất hiện dù một chút hoang mang. Khánh Vương không tìm được thềm tán thưởng, nhưng vẫn hỏi: “Công chúa không lo lắng chút nào sao?”

Lệnh Viên đột nhiên cười khẽ, nhìn hẩn chăm chú, hỏi lại: “Ta có gì phải lo lắng đây? Ta là công chúa Bắc Hán, dù hoàng thất Nam Việt có hỗn loạn thế nào, chẳng lẽ lại có thể tùy tiện trở mặt với Bắc Hán được sao?” Đây cũng chính là nguyên nhân mà Khánh Vương nhấn mạnh rằng Doãn Duật đã mạo phạm nàng, chứ không phải nàng và Thế tử của Ký An Vương tư thông với nhau.

Khánh Vương cất tiếng cười sảng khoái, mấy ngón tay bấm nhẹ, bẻ gãy một cành hoa tử vi. Trong đôi mắt hẩn phản chiếu lại thần thái thản nhiên của nữ tử, rồi hẩn dần thu lại nụ cười, giọng nói dường như cũng trở nên nghiêm túc: “Bản vương thích những người thông minh như Công chúa, nói chuyện cũng đỡ phiền phức. Tình hình bây giờ là như thế nào bản vương không cần phân tích cho công chúa nghe, theo bản vương thấy, chẳng phải Công chúa cũng nên suy nghĩ đến việc thay đổi đồng minh rồi ư?”

Thay đổi đồng minh? Đổi sang hẩn?

Lệnh Viên lặng lẽ nhìn hẩn, lúc này hẩn đã quay sang hướng khác, giống như đang thật sự ngắm hoa.

Trong các vị vương gia Nam Việt, chỉ có hẩn là người thân của Hoàng hậu Tiêu Thị, bây giờ Dận Vương lại xảy ra chuyện, lựa chọn này quả thực không tồi...

Người đó lại nhẹ nhàng nói: “Điều Công chúa cần chẳng qua là sự thái bình của Bắc Hán, đổi sang làm đồng minh với bản vương chưa chắc đã có vấn đề gì.” Dứt lời, hẩn lại cúi đầu, khẽ hít sâu một hơi, mùi hoa tử vi nhàn nhã vẫn không thể sánh được với hương khinh la quyến rũ tỏa ra từ người nữ tử.

Lệnh Viên thu lại ánh mắt, cúi đầu nhìn những ngón tay trắng nõn, lại tiện tay vuốt phẳng nếp nhăn trên chiếc váy lụa, xem ra vị Khánh vương này cũng không phải ngốc. Thế Huyền chọn Dận Vương chẳng

qua vì ngày trước Thôi Thái hậu đã trải sẵn con đường cho y, nhưng giờ đây, Dận Vương tự lo cho mình còn không xong, liệu nàng có nên thay đổi?

Trước mắt bỗng lại xuất hiện hình ảnh ngày

đó Doãn Duật xả thân bảo vệ nàng, còn cả chiếc áo choàng xanh biếc thấm đẫm máu được đắp lên trên người nàng nữa. Nơi đầu ngón tay truyền tới cảm giác lạnh giá, Lệnh Viên bất giác mỉm cười, chuyển sang chuyện khác: “Xem ra Điện hạ chờ Liên phi nương nương về trời đã rất lâu rồi!”

Một câu hỏi đầy ẩn ý như vậy, cũng chỉ có

nàng là Công chúa Bắc Hán mới dám nói ra. Khánh Vương ngẩng lên, cặp mắt như cười như không hơi nheo lại, bàn tay cũng buông ra, cành hoa tử vi kẹp giữa kẽ ngón tay nhẹ nhàng rơi xuống. Hắn nhìn Lệnh Viên bằng ánh mắt nóng bỏng, giọng nói lại hồ hững, nhẹ nhàng: “Nói chuyện một hồi, thì ra Công chúa cho rằng cái chết của Liên phi nương nương có liên quan tới tại hạ sao?”

Lệnh Viên mỉm cười, nói: “Đây là do Điện hạ nói thôi!”

Hắn lại cười ha hả: “Nếu bản vương nói là không liên quan thì sao?”

Lệnh Viên liếc mắt nhìn hắn, thấy thần sắc

hắn thản nhiên, nơi đáy mắt vẫn bình tĩnh, quả thực không thể nhìn ra hắn có nói dối hay không. Trong hậu cung Nam Việt, trăm phi tranh sủng, nhưng chỉ có một mình Tiêu Hậu nắm quyền. Người con trai mà Tiêu Hậu nuôi dưỡng và dạy bảo, tất nhiên cũng sẽ không đơn giản, hay nói cách khác, cho dù không phải Khánh Vương, thì cũng sẽ là Tiêu Hậu. Đương nhiên, dù trong tình huống nào, Khánh Vương cũng sẽ không thừa nhận trước mặt Lệnh Viên. Nghĩ vậy, nàng coi như đã hiểu ra, bèn mỉm môi cười khẽ, không tiếp tục tranh cãi với hắn.

Khánh Vương hơi cau mày, giọng nói nghe như

tiếng thở dài: “Công chúa vẫn chưa tin?” Trong mắt hắn có một tia thất vọng thoáng qua, Lệnh Viên không khỏi ngây người. Nếu hắn vẫn đang nói dối, vậy Lệnh Viên cũng thực khâm phục tài diễn xuất của hắn. Trước đây, ở Bắc Hán, hắn không chiếm được ưu thế, nhưng bây giờ là ở Nam Việt, vị Vương gia được Tiêu Hậu nâng đỡ này cuối cùng cũng bắt đầu vùng dậy rồi.

Nơi cửa biệt uyển, một bóng dáng nhỏ bé vội

vã bước vào, đi xuyên qua con đường hoa tử vi thơm ngào ngạt. Lệnh Viên ngược lên nhìn, thấy thần sắc Anh Tịch nôn nóng, đang vội vàng chạy tới. Thị chạy rất nhanh, để lại phía sau những dấu chân ẩm ướt, một tiếng “Công chúa” còn chưa kịp thốt lên đã nhìn thấy Khánh Vương đang ngồi ở phía đối diện Lệnh Viên. Anh

Tịch không khỏi ngây người, những lời vốn ra đến miệng lại vội vã nuốt vào trong.

Khánh Vương vuốt áo bào đứng dậy, nở một nụ cười vẻ không hề để tâm, nhìn Lệnh Viên, nói: “Bây giờ chắc Công chúa đang có việc bận, bản vương cũng phải vào cung một chuyến.” Nói xong, hần liền bước về phía trước, khi đi qua bên cạnh Lệnh Viên lại thấp giọng cười, nói: “Công chúa sớm muộn cũng sẽ chọn đúng người thôi, bản vương xin chờ sẵn bất cứ lúc nào.” Chờ sẵn bất cứ lúc nào? Hần cũng thực có lòng tin! Lệnh Viên che miệng cười, bóng dáng đó đã rời đi rất xa. Anh Tịch chỉ thấy Khánh Vương trước khi đi đã ghé đến bên cạnh Lệnh Viên nói gì đó, nhưng thị không nghe thấy, lúc này nhìn Lệnh Viên chợt nở nụ cười, thị mới tỉnh táo trở lại. Không kịp để ý xem Khánh Vương đã nói những gì, thị vội vàng bước lên phía trước, thấp giọng nói: “Công chúa, không hay rồi, Thế tử gia bị người ta đưa đi rồi!”

Anh Tịch chưa từng bước vào Ký An Vương phủ, chỉ nghe nói Ký An Vương gia hạ lệnh đóng cửa, không gặp bất cứ ai. Thị đã phải kéo một gã gia đình lại nằn nì mãi, còn nhét một nén bạc, hần mới thở dài, kể lại: “Cô nương đừng hỏi thăm nữa, Thế tử nhà ta bị người ta đưa đi rồi.” Bị ai đưa đi, tại sao lại phải đưa đi, bất kể Anh Tịch có hỏi gặng thế nào, người đó cũng nhất quyết không chịu nói, còn lấy cớ rằng có việc cần làm rồi vội vã bỏ đi.

Lệnh Viên ngồi lặng lẽ trong chốc lát, đột nhiên đứng dậy.

Quay về phòng, nàng bảo Anh Tịch vớt mảnh giấy kia vào chậu lửa.

Anh Tịch thấy sắc mặt nàng không còn vẻ thản nhiên như lúc Khánh Vương rời đi nữa, thấp thoáng xen lẫn vẻ nặng nề. Anh Tịch không kìm được khẽ hỏi mấy câu, chợt thấy nơi đáy mắt Lệnh Viên bùng lên một tia sắc bén, nàng vẫy tay gọi thị lại: “Em đi...”

Đang độ giữa trưa, sân trong của cung Thấu An chìm trong sự lạnh lẽo và vắng vẻ.

Trong phòng thỉnh thoảng có tiếng khóc nghẹn ngào vọng ra, khiến người ta nghe mà cảm thấy ớn lạnh. Một gã thái giám nội thị mặc bộ đồ lụa màu xanh vội vã bước vào.

Lúc này, trong ngự thư phòng, Hoàng đế Nam

Việt vận bộ long bào màu vàng tươi, ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế rộng, Tiêu Hậu đứng hầu bên cạnh. Đám đại thần bên dưới rủ tai nhau nói chuyện, Tiêu Hậu đưa mắt liếc nhìn Hoàng đế, thấy mặt mày lão hồ hững, một tay không ngừng xoay xoay tràng hạt. Không lâu sau, có người vào bẩm báo, Dận Vương đã tới.

Cánh cửa được đẩy ra, ánh mặt trời rạng rỡ từ sau lưng nam tử chiếu vào. Hắn vẫn mặc bộ đồ màu xanh từ khi vào cung, nhưng giờ đây đã có thêm rất nhiều nếp nhăn.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu!”

Giọng hắn toát ra sự bất lực, sắc mặt cũng tiều tụy vô cùng.

Hoàng đế Nam Việt khẽ “ừm” một tiếng, sau

đó nói: “Trẫm bảo con tới, là có một số chuyện muốn cho con biết. Con hãy đứng dậy, nghe suy nghĩ của các đại thần.”

Được Hoàng đế cho phép, đám đại thần vốn phải nín nhịn đã lâu vội vàng lên tiếng:

“Hoàng thượng, thần cho rằng Liên phi nương

nương là thân mẫu của Dận Vương điện hạ, thân mẫu qua đời, tất nhiên phải thủ hiếu ba năm, bây giờ Điện hạ không thể thành thân với Công chúa Bắc Hán.”

“Trần đại nhân đã nói đó là Công chúa Bắc

Hán, vậy tất nhiên cũng không thể xét theo lễ thường tình. Công chúa từ nơi ngàn dặm xa xôi đến Nam Việt, nếu Dận Vương điện hạ không thành thân với người, để mặc người ở Sùng Kinh, không hỏi han tới, vậy chẳng phải Nam Việt ta đã thất lễ hay sao!”

“Lời này của đại nhân thực sai lầm! Nam

Việt ta từ khi khai quốc đến nay luôn lấy đạo hiếu làm đầu, có câu rằng, trăm điều thiện thì hiếu là thứ nhất, khi xưa, Hoàng thượng vâng theo đó mà khiến thần dân khắp thiên hạ tuân phục, bây giờ làm sao có thể để Dận Vương điện hạ phá hỏng quy củ này? Hoàng thượng, thần cho rằng Điện hạ nên thủ hiếu cho Liên phi nương nương, như vậy mới có thể làm gương cho thiên hạ!”

“Hoàng thượng, ba năm không phải ba ngày,

nếu chúng ta thất lễ với công chúa Bắc Hán, Hoàng đế Bắc Hán sẽ suy nghĩ sao?

Thần mong Hoàng thượng hãy suy nghĩ kĩ!”

...

Đám quần thần mỗi người một nhẽ, không ai chịu nhượng bộ ai.

Chợt nghe người ngồi bên trên khẽ ho một

tiếng, lúc này đám người mới giật mình im lặng, nhất loạt dời ánh mắt về phía

Hoàng thượng đang ngồi nghiêm trang trên ghế rồng. Ánh mắt Hoàng đế Nam Việt nhìn về phía Dận Vương đang đứng trước án ngự, trong đôi mắt trong trẻo kia lúc này lại toát ra vẻ mỗi một, Hoàng đế Nam Việt đột nhiên cất tiếng hỏi: “Lão tứ, ý con thế nào?”

Khói thơm tỏa ra từ chiếc lò hương nạm vàng

vương vất khắp căn phòng. Tiêu Hậu lặng lẽ quan sát Dận Vương, phía sau khuôn mặt diễm lệ ẩn giấu nét cười, nơi đáy mắt cũng tràn ngập vẻ giễu cợt. Dận Vương cúi đầu, im lặng, Hoàng đế hỏi hẩn, nhưng trong lòng thực ra đã có quyết định rồi. Suốt một ngày một đêm qua hẩn quỳ trước di thể của Liên phi, ngoài đau thương, hẩn tất nhiên cũng nghĩ đến những chuyện khác. Ngay từ khi còn ở dịch trạm, nghe được tin báo, hẩn đã nghĩ đến chuyện này, tất cả chẳng qua là để ngăn cản hẩn thành thân với công chúa Bắc Hán. Vậy việc này hẩn là do thể lực của Hoàng hậu ra tay rồi... Thế mà ngự ý trong cung lại chuẩn đoán rằng mẫu phi hẩn nhiễm bệnh dịch, trong cung sao có thể có bệnh dịch chứ? Bây giờ đã chẳng còn có cách nào chứng thực nữa rồi. Dưới ống tay áo rộng, hai bàn tay hẩn nắm chặt, gân xanh nổi lên rõ ràng. Chuyện hôm nay, nếu hẩn nhất quyết lấy mỗi bang giao giữa hai nước làm cái cớ, muốn thành thân với công chúa cũng không phải là chuyện không thể, chỉ là như thế, hành vi bất hiếu của hẩn sẽ trở thành cái cớ cho người ta chỉ trích. Hẩn nhòm ngó Đông cung đã lâu, há lại cam tâm như vậy!

Bước lên phía trước một bước, khẽ vén vạt

áo lên, Dận Vương quỳ xuống, cúi đầu, nói: “Nhi thần nguyện được thủ hiếu cho mẫu phi!”

Động tác xoay tròn tràng hạt của Hoàng đế

hơi dừng lại, nơi đáy mắt hiện lên những tia sáng sâu xa, khẽ gật đầu, nói:

“Tốt! Có đứa con hiếu thuận như con, Liên phi ở dưới suối vàng mà biết hẩn sẽ rất vui mừng.” Bên khước miệng Tiêu Hậu đã nở nụ cười, nhưng lại nghe Hoàng đế nói: “Có điều, đối phương dù sao cũng là Công chúa Bắc Hán, kỳ hạn ba năm thực sự quá dài, trăm cho rằng thủ hiếu nửa năm là đủ. Trẫm sẽ chọn ngày phái người tới Bắc Hán đưa tin, nói rõ chuyện này với Thiếu đế Bắc Hán. Người trong thiên hạ ắt sẽ thông cảm cho con thôi, như vậy vừa không làm con mang tiếng bất hiếu, cũng không khiến Bắc Hán mất mặt, con thấy thế nào?”

Dận Vương cúi đầu, đáp: “Nhi thần tạ ơn phụ hoàng!”

Đám quần thần nghe vậy đều vội vàng phụ

họa: “Hoàng thượng anh minh! Hoàng thượng vạn tuế!”

Tiêu Hậu đang đứng lặng lẽ bên cạnh, lúc

này mới hờ hững nói một câu: “Đã như vậy, tạm thời đừng nên gọi là Vương phi vội, nếu không, gọi liền mấy tháng mà vẫn chỉ là hư danh, vậy thì còn ra thể thống gì nữa, vẫn nên gọi là Công chúa thì hơn!”

Hoàng đế gật đầu đồng ý.

Đám quần thần lại ra sức đóng góp ý kiến, sau đó mới hả lòng hả dạ cáo lui. Cửa ngự thư phòng mở ra rồi khép lại, ánh sáng trong phòng cũng theo đó mà chợt sáng chợt tối. Tiêu Hậu lạnh lùng liếc nhìn Dận Vương một cái rồi mới cất tiếng: “Thần thiếp muốn hỏi Hoàng thượng, chuyện của Thế tử Ký An Vương, người muốn đích thân xử lý, hay là giao cho thần thiếp?”

Ngự thư phòng được quét dọn sạch bóng, Dận

Wương đột ngột ngẩng đầu lên, lại nghe Hoàng đế thở dài một tiếng: “Vừa rồi Ký An Vương vào cung xin gặp trẫm, trẫm đã bảo Tôn Liên An từ chối rồi. Chuyện này, trẫm không muốn quản nữa.”

“Chuyện gì?” Dận Vương kinh hãi đến nghẹt

thở. Hắn ở trong cung suốt một ngày một đêm không ra ngoài, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

Hoàng đế vươn người đứng dậy, đi vòng tới

phía trước án ngự nhưng không trả lời, vừa đi thẳng ra ngoài vừa nói: “Hoàng hậu hãy nói với lão tứ đi, trẫm mệt rồi, bây giờ phải về tắm cung. Chuyện hậu sự của Liên phi trẫm giao hết cho nàng xử lý.”

Tôn Liên An thấy Hoàng đế đi ra, vội vàng

gọi đám cung nữ, thái giám tới, một cây long lớn được giơ lên, cản những tia nắng nóng nực. Hoàng đế chậm rãi bước xuống bậc thềm đá, nhưng lại dừng chân ngay trước kiệu rồng, chấp tay ngoảnh đầu nhìn về ngự thư phòng. Tin Thiếu đế Bắc Hán bị quần thần ép phải lập thái tử, lão không phải là chưa nghe nói, nhưng ở Nam Việt, từ khi lập quốc đến giờ, chưa từng có luật lệ quân vương khi còn tại vị mà phải lập thái tử, cho nên lão không bị đám quần thần dâng tấu làm phiền, có điều, trên thực tế, mọi việc lại chẳng đơn giản như vậy. Đám người bên dưới đều ra sức tranh giành ngôi thái tử, ai có hành động, ai lặng lẽ chờ... lão đều biết rõ, bọn chúng thực sự cho rằng lão đã già, mắt mờ chân chậm rồi sao?

Lão muốn mở mang bờ cõi, muốn làm một vị

đại đế trung hưng, nhưng từng bước cẩn thận vẫn không ngăn được sân sau nổi lửa!

Hoàng đế Nam Việt nhắm chặt hai mắt, những

nếp nhăn nơi khóe mắt lại càng hiện rõ, khuôn mặt toát lên vẻ thê lương. Trong ký ức hiện lên những khuôn mặt dính máu vừa quen thuộc, vừa xa lạ, những tiếng kêu gào, hò hét vang đi khắp chốn, lão dường như lại nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ sơ sinh kia... Hoàng đế không kìm được cơn chấn động, bỗng mở mắt, trước mắt là tòa cung điện nguy nga, hùng vĩ, bốn phía là đám cung nhân đứng hầu, đâu còn bức họa thê thảm kia, hiện giờ, mọi thứ trong tay lão đã là một mảnh giang sơn thái bình. Lão bật cười phẫn nộ, cúi đầu nhìn đôi tay đã già nua. Nếu là hơn hai mươi năm trước, chỉ cần đám người đó dám động tay động chân trước mắt lão, lão ắt sẽ chẳng bỏ qua cho bất cứ kẻ nào, cùng lắm là giết gà răn khỉ! Nhưng bây giờ thì sao? Ánh mắt lão ngẩn ngơ nhìn tròng hạt trong tay, thậm chí thở dài một tiếng, có phải lão đã già thật rồi không? Cho nên mới trở nên do dự, trở nên mềm lòng?

“Hoàng thượng?” Tôn Liên An khẽ gọi một tiếng.

Lúc này Hoàng thượng mới trở về với thực tại, nhưng vẫn không bước lên kiệu rồng mà xoay người đi về hướng ngự hoa viên. Tôn Liên An xua tay ra hiệu cho mấy kẻ khiêng kiệu bám theo từ xa, bản thân lão thì chạy tới, đi theo ngay sau Hoàng đế. Hai bên con đường lát đá xanh trăm hoa đua nở, đàn bướm bay lượn giữa muôn hoa. Hoàng đế lại đi thêm mấy bước nữa, chợt như nghĩ đến điều gì, thấp giọng nói: “Nói cho trăm nghe về Công chúa Bắc Hán đó đi!”

Tôn Liên An được lệnh, liền tỉ mỉ kể lại một lượt.

Hoàng đế hơi nhướng mày, lại hỏi: “Cô ta chỉ hỏi Liên phi chết khi nào, không hỏi điều gì khác?”

“Dạ!” Thái giám gật đầu.

Hoàng đế bắt giác nở nụ cười, Công chúa Bắc

Hán đó đúng là người cẩn thận! Theo lẽ thường, dù nàng có hỏi thêm một số điều cũng không có vấn đề gì, dù sao Liên phi cũng là mẹ chồng tương lai của nàng, nhưng nàng không hỏi gì hết. Lại đi thêm mấy bước, Hoàng đế quay sang, hỏi:

“Chuyện giữa Công chúa Bắc Hán và Thế tử, người thấy thế nào?”

“Là ai tố cáo Doãn Duật và Công chúa tư thông với nhau?” Sắc mặt Dận Vương trắng bệch, nhìn chằm chằm vào Tiêu Hậu trong bộ cung trang sang trọng trước mắt.

Tiêu Hậu hơi nhúu mày, cẩn thận sửa lại lời

hắn: “Chuyện này truyền ra ngoài sẽ chỉ nói là Thế tử đã mạo phạm Công chúa.

Công chúa là Vương phi tương lai của con, con cứ yên tâm, trong lòng mẫu hậu tự có tính toán, sẽ không để người ngoài nói xằng bậy đâu!”

Dận Vương phất ống tay áo, trầm giọng nói:

“Chuyện này không thể nào!”

Tiêu Hậu mím môi, thấp giọng nói: “Mẫu hậu

cũng biết chuyện này là một sự đả kích rất lớn đối với con. Chỉ là con đã nói là không thể, vậy trong tay có chứng cứ gì không? Nếu thật sự có, cứ lấy ra cho mọi người xem thử!” Bà ta hồ hững nói, xong chợt nghĩ đến điều gì: “Có điều mẫu hậu chợt nhớ ra, vị Công chúa Bắc Hán đó từng có một đời chồng, đã không còn trinh bạch, nếu không hẳn đã có thể dùng thủ cung sa để chứng tỏ mình...” Bà ta ra vẻ buồn bã lắc đầu, như thể thật sự có ý nuối tiếc.

Dận Vương thăm cười lạnh lùng, chuyện của

mẫu phi hẳn còn chưa tính toán với bà ta, vậy mà bà ta đã muốn trừ bỏ tâm phúc bên cạnh hẳn rồi! Nếu không phải như vậy, Dận Vương còn không biết, lần này hẳn cầu thân Công chúa Bắc Hán trước Khánh Vương đã thật sự chọc giận Tiêu Hậu! Bà ta ẩn nhẫn suốt mấy chục năm, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa rồi!

Khánh Vương ung dung ngồi đó, uống được một

chén trà rồi mới nhìn thấy cung nữ vén bức màn sa, dẫn Tiêu Hậu đi vào. Khánh Vương vội buông chén trà trên tay xuống, cung kính hành lễ với bà ta, rồi mới hỏi: “Hắn đâu?”

Tiêu Hậu cười, đáp: “Tất nhiên là đến thiên lao thăm người rồi.”

Khánh Vương phì cười, nói: “Lần này xem hẳn

làm thế nào để bảo vệ Hạ Hầu Quân! Khi ở Bắc Hán, kẻ này cũng thường xuyên đến Mặc Lan biệt viện của Công chúa, sau đó còn một mình ở cùng Công chúa ba ngày... Nếu nói bọn họ trong sạch cũng chẳng ai tin. Lần này mẫu hậu đúng là đã ép tứ đệ vào đường cùng rồi!”

Tiêu Hậu khẽ nở nụ cười, ánh mặt trời rạng

rỡ chiếu xuống càng làm tôn lên nét dữ dằn trong đáy mắt bà ta: “Ép đến đường cùng rồi mới tốt, như thế hẳn mới biết phản công. Có điều, giờ hẳn thế đơn lực bạc, không xứng là đối thủ của con nữa rồi!”

32. Chương 32

Trong thiên lao âm u, ẩm ướt, giữa bầu

không khí mốc meo dường như còn có một thứ mùi khác lạ.

Là mùi của sự

chết choc.

Dận Vương bước

chân trên nền đất ẩm ướt đi vào, trong những phòng giam ở hai bên có vô số những đôi tay gầy khô, trắng bệch đang thò ra, những ngón tay chỉ còn da bọc xương ấy ra sức cào vào không khí, kèm theo tiếng kêu gào như của những kẻ điên. Dận Vương nhú chặt đôi mày, liếc mắt nhìn về phía một phòng giam ở phía trước. Chiếc áo tù màu trắng nhuộm máu đỏ, đất vàng, người trong phòng giam đầu tóc bù xù, bẩn thỉu che đi mặt mũi, chỉ lộ ra đôi mắt đầy vẻ sợ hãi, thoạt nhìn thực khó có thể phân biệt là nam hay nữ. Cánh tay hắt ra sức thò ra ngoài, hận không thể len cả người ra, dường như Dận Vương là cọng rơm cứu mạng cuối cùng trong cuộc đời này của hắn.

Một gã cai ngục

cầm đao đi bên cạnh Dận Vương, cẩn thận một tiếng khuyên: “Trong thiên lao mọi thứ đều không được sạch sẽ, Điện hạ thực không nên hạ mình đến đây.”

Dận Vương không

nói gì, nơi tận cùng của thiên lao lạnh lẽo là một phòng giam đơn độc, được khóa bằng xích lớn. Hắn lạnh lùng nói một câu: “Mở cửa”, tên cai ngục không dám chậm trễ, lập tức làm theo. Lúc này Doãn Duật mới xoay người lại, Dận Vương thấy trên tay y có vết thương, không khỏi giận dữ, túm ngay lấy gã cai ngục, quát hỏi: “Là ai đã dùng hình với y?”

Gã cai ngục sợ

hãi đến nghẹt thở, nhất thời chỉ biết hoang mang lắc đầu, sau đó liền nghe Doãn Duật cất tiếng cười bất lực: “Là phụ thân ta đánh, không liên quan đến bọn họ.”

Dận Vương ngây

người, bàn tay đang túm vạt áo gã cai ngục cũng buông lỏng, kẻ đó vội vàng lui ra. Lúc này, thần sắc của hắn mới ôn hòa hơn một chút, Doãn Duật nói thẳng: “Cho dù Hoàng hậu muốn định tội ta, nhưng dù gì cũng phải nể mặt phụ thân ta, bà ta sẽ không dùng hình đâu.”

Dận Vương tất

nhien cũng hiểu, cho nên, trên đường đến đây hắn chưa từng lo lắng về điều này. Chỉ là vừa rồi, khi mới nhìn thấy, hắn đã thực sự cho rằng tính tình của Tiêu Hậu đã thay đổi, sự hiền hậu, dịu dàng khi xưa đã hóa thành tàn độc, dữ dằn. Dận Vương bước lên phía trước, trong phòng giam chật hẹp chỉ có duy nhất một chiếc giường cỏ bẩn thỉu, hắn không do dự, vén áo ngồi xuống.

Doãn Duật hơi cau

mày: “Điện hạ không nên đến đây!”

“Bản vương không nên đến, vậy ngươi thì nên đến sao?” Dận Vương hồ hững đưa mắt nhìn y, trong giọng nói thấp thoáng nỗi căm hận.

Doãn Duật vẫn tỏ

ra rất ung dung: “Nơi này thực ra cũng không kém hơn ở phủ ta là mấy, ít nhất cũng có cái ăn, cái uống.” Dận Vương hơi cau mày, y nói tiếp: “Phụ thân nói ta trở về người đầy thương tích, thật đúng là làm mất mặt vương phủ, đang định trách phạt ta thì người của ty Hình chính tới...” Sắc mặt y trắng bệch, nhưng tinh thần thì dường như vẫn còn khá tốt.

Dận Vương không còn tâm trạng đâu mà để ý

tới việc ở Ký An Vương phủ, bèn chuyển chủ đề: “Lần này, ngươi có cách nào thoát thân không?”

Trong phòng giam, chỉ duy nhất bức tường

phía bắc là có một ô cửa sổ nhỏ, cho dù bên ngoài rạng rỡ ánh mặt trời nhưng bên trong cũng chẳng có chút ánh sáng nào hắt vào được. Vậy mà vì câu nói của Dận Vương, lúc này, trong phòng giam u ám lại trở nên lóa mắt, trong lòng Doãn Duật vô cùng kinh ngạc, giọng nói trở nên gượng gạo: “Điện hạ không hoài nghi ta sao?”

Tiêu Hậu dùng tội danh mạo phạm Công chúa

Bắc Hán để bắt y, tuy đã giấu giếm rất nhiều người nhưng Dận Vương không thể không biết vì sao y bị nhốt vào thiên lao. Thế mà Dận Vương lại chẳng đề cập tới chuyện này, chỉ hỏi y có cách nào thoát thân không. Ánh mắt Doãn Duật trở nên âm trầm, tâm trạng cũng nguội lạnh đi nhiều. Tuy y và Kiều Nhi quen nhau trước, nhưng nàng lại sắp trở thành Dận Vương phi, giữa bọn họ chẳng lẽ thật sự không có tư tình? Y từng ôm nàng, từng hôn nàng, luôn nhớ nhung nàng... Mà trong thời gian y bị thương, nàng cũng hết mực chăm lo cho y.

Dận Vương chợt nở nụ cười, đây có lẽ là nụ

cười thật lòng duy nhất của hắn trong suốt những ngày qua. Bàn tay hắn đặt lên vai Doãn Duật, vỗ nhẹ mấy cái, nói: “Ta và ngươi lớn lên cùng nhau, tình cảm ấy chẳng phải tầm thường, ngươi nghĩ ta lại tin lời của Hoàng hậu sao? Bà ta đối xử với ngươi thế nào, đối xử với mẫu phi ta thế nào, trong lòng ta biết rõ!”

Nhắc đến Liên phi, thần sắc Dận Vương thoáng vẻ buồn bã, đáy mắt ngập tràn sát khí, giọng nói cũng trở nên nặng nề vô hạn.

Những lời nói lạnh lùng ấy lọt vào tai Doãn

Duật nhưng y chỉ loáng thoáng nghe thấy hai chữ “tình cảm”, rồi chợt cảm thấy tức cười. Dận Vương đâu có biết, y đã từng muốn vứt bỏ tất cả, cái gì mà tình

huynh đệ, cái gì mà gia tộc... Trên đường rước dâu, y chỉ muốn mang Kiều Nhi bỏ trốn. Vậy mà bây giờ, Dận Vương còn nhắc đến cái gọi là tình cảm với y nữa!

“Doãn Duật!” Dận Vương thấy y không nói gì, bắt giác ngoảnh đầu nhìn y.

Doãn Duật lập tức che giấu vẻ áy náy, thấp giọng nói: “Điện hạ không nên quá đau buồn!”

“Không nên quá đau buồn?” Dận Vương chợt bật cười. “Bọn họ cho rằng lần này sẽ khiến ta không thể trở mình, cho rằng lùi ngày đại hôn lại nửa năm thì có thể làm mưa làm gió! Nhưng thời gian lùi lại nửa năm thì sao, bọn họ nghĩ chuyện sắp trở thành sự thực còn có thể thay đổi được hay sao chứ?”

Doãn Duật bị nhốt trong thiên lao không biết tình hình bên ngoài, lúc này nghe Dận Vương nói lùi ngày đại hôn thì không kìm được sự kinh ngạc, buột miệng hỏi: “Vậy Công chúa... về Bắc Hán hay tạm thời ở lại Cẩm Tú biệt uyển?”

“Ở lại biệt uyển.” Dận Vương không nói kỹ về chuyện của Lệnh Viên, chỉ khẽ dặn dò: “Người cứ yên tâm chờ đợi, ta sẽ nghĩ cách.”

Doãn Duật không nói gì thêm, bây giờ còn có thể có cách gì được chứ? Có điều, may mà chuyện này không liên lụy tới Kiều Nhi, chỉ cần nàng không sao, y cũng yên tâm rồi.

Trước Ký An Vương phủ, bóng người thưa thớt, sắc mặt Ký An Vương gia nặng nề, ngồi trong đại sảnh, vương phi ở bên cạnh thầm rơi nước mắt. Từ sáng sớm, Ký An Vương gia đã vào cung diện kiến Hoàng thượng, nhưng lại bị một câu: “Thánh thượng không được khỏe” của Tôn Liên An đuổi về. Vương phi khóc lóc nói muốn vào thiên lao thăm con trai nhưng ông lại ngăn cản. Việc này mà không có đối sách thì đi rồi cũng vô ích, chỉ mất công khóc thêm.

Trong phòng tràn ngập khói thơm, có gã gia đình vội vã chạy vào.

“Vương gia, bên ngoài có vị cô nương cầu kiến. Cô ta nói mình là thị nữ của Công chúa Bắc Hán.”

Nghe gã gia đình nói xong, sắc mặt của hai người trong đại sảnh lập tức thay đổi.

Công chúa Bắc Hán cũng thật nực cười, người ngoài không biết vì sao Doãn Duật bị nhốt vào thiên lao, nhưng nàng ta hẳn là

rõ nhất! Nếu là người khác, lúc này e né tránh còn không kịp, vậy mà nàng ta lại phải người tới đây!

Anh Tịch theo gã gia đình đi vào, bộ cung

trang màu xanh nhạt may bằng vải lụa lại càng khiến thị toát lên vẻ ngây thơ, đáng yêu. Thị ngoan ngoãn đi theo gã gia đình, trên mặt chẳng có chút hoang mang. Ký An Vương gia thấy thị đi tới, hành lễ một cách đúng mực, rồi mới cười, nói: “Công chúa nhà nô tì nói, có một việc muốn nhờ Vương gia giúp đỡ.”

Ký An Vương gia hơi cau mày vẻ không vui,

nhưng vì đối phương là người Bắc Hán, đành nói: “Công chúa chắc cũng biết tình hình hiện tại, chỉ e cô nương đã tới nhầm nơi rồi.”

Anh Tịch lại cúi người hành lễ, rồi mới

nói: “Nô tì không tới nhầm, hơn nữa, Công chúa còn nói, phải đi từ cửa chính một cách đường hoàng mới được.”

Ký An Vương phi nghe mà chẳng hiểu ra sao,

liền nhìn Vương gia bằng ánh mắt nghi hoặc. Ông vẫn chăm chú quan sát nữ tử trước mặt, chỉ thấy thần thái thị thản nhiên, đối mặt với vẻ giận dữ ngầm của ông mà vẫn không hề sợ hãi. Ngay đến một người thị nữ mà cũng được như vậy, đủ thấy tác phong xử sự thường ngày của vị Công chúa Bắc Hán kia rồi. Ông cứ nghe hân cũng không sao...

Nửa canh giờ sau, Anh Tịch rời khỏi vương

phủ rồi đi thẳng tới thiên lao, nhưng không được thị vệ canh gác cho vào. Thị buồn bực quay về, quả nhiên phát hiện có người theo dõi, nấp trong chỗ kín. Anh Tịch coi như không nhìn thấy, đi thẳng về Cẩm Tú biệt uyển.

Sáng hôm sau, trong cung liên tiếp ban

xuống hai thánh chỉ.

Thứ nhất, truy phong Liên phi làm Hoàng quý

phi, cho phép bà ta được hạ táng theo nghi lễ của Hoàng quý phi.

Thứ hai, ngày thành thân của Dận Vương và

Đại trưởng Công chúa Bắc Hán sẽ lùi lại nửa năm. Dận Vương được phong thưởng rất nhiều để biểu dương lòng hiếu thuận, còn Công chúa Bắc Hán thì được ban một tấm kim bài, có thể tự do ra vào bất cứ nơi nào ở Sùng Kinh.

Lệnh Viên chưa thành thân với Dận Vương,

nàng sẽ vẫn là người Bắc Hán chứ chẳng phải Vương phi Nam Việt. Tấm kim bài này quả thực cũng đủ sức nặng, để một Công chúa ngoại tộc có thể tự do ra ngoài hoàng cung, nội đình, coi như Hoàng đế Nam Việt đã có lòng động viên. Nhưng Lệnh Viên lại bảo Anh Tịch cất đi thật cẩn thận, bây giờ chưa phải lúc sử dụng

tắm kim bài này.

Ba ngày sau, Liên phi nhập liệm. Cũng trong ngày này, Bắc Hán truyền tới tin tức, Thiếu đế lập Hoàng trưởng tử Lưu Chiêu làm thái tử, tấn phong dưỡng mẫu của Thái tử là Dương phi làm Hiền phi. Lúc này, Lệnh Viên mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Một làn gió mát thổi tới khiến tấm rèm cửa lật phất bay, Lệnh Viên cúi đầu, nhìn kĩ chiếc móng tay vừa được sơn màu. Anh Tịch không kìm được khẽ cất tiếng hỏi: “Công chúa, người nói xem, Đoan phi nương nương đang yên lành sao lại mắc bệnh nặng như thế? Khi chúng ta rời kinh, không phải mọi thứ vẫn bình thường sao? Không ngờ Hoàng thượng lại hạ chiếu giao Điện hạ cho Dương phi chăm sóc, như vậy... liệu sau này có còn trả lại cho Đoan phi nương nương nữa không?”

Ánh mắt Lệnh Viên dừng lại trên chiếc móng tay đẹp đẽ, trên khóe miệng thoáng một nét cười giễu cợt. Trả lại...Thoáng nghe thì thật nhẹ nhàng biết bao, nhưng chỉ e Đoan phi không bao giờ có thể trở dậy được nữa. Dương phi đã không làm nằng thối vọng, có thân phận dưỡng mẫu của thái tử, thêm vào đó, bản thân lại là phi tần có địa vị cao nhất trong hậu cung Bắc Hán, nàng ta cũng có thể thỏa sức thực hiện thủ đoạn rồi. Bắc Hán còn có Dương Ngự thừa, Lệnh Viên không phải lo lắng gì thêm.

“Công chúa, người không lo lắng gì sao?”

Anh Tịch thấy nàng không phản ứng gì, không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Lệnh Viên bất chợt nở nụ cười rồi đứng dậy bước ra hành lang, tà váy dài mang theo làn hương thơm vương vất. Bóng dáng xinh đẹp của nữ tử đứng bên một khóm hoa màu hồng tím, vẻ thanh lệ toát ra khiến lòng người rung động, ngất ngây. Nàng bẻ một cành tử vi đưa lên mũi ngửi, hờ hững cất tiếng: “Bản cung rất yên tâm!”

Anh Tịch hơi ngẩn người, rồi không kìm được hỏi tiếp: “Trước đây, không phải Công chúa ghét nhất là Dương phi nương nương có hành động nhắm vào Đoan phi nương nương sao?”

Trước đây là trước đây...

Dưới ánh mặt trời dịu nhẹ, Anh Tịch nhìn thấy Đại trưởng công chúa nở một nụ cười cao thâm khó lường. Từ nhỏ, thị đã đi theo Công chúa, vậy mà lúc này lại có cảm giác không sao hiểu nổi. Lệnh Viên bất chợt xoay người, mấy ngón tay thon dài khẽ động đậy khiến cành tử vi trong tay rơi xuống đất: “Hoa chẳng đỏ trăm ngày – Người không yên suốt kiếp.”

Ở trước quyền lực, tất cả đều là hư vô,
không có bạn bè vĩnh viễn, cũng không có kẻ địch vĩnh viễn. Thứ nàng cần, chỉ là Thế Huyền được bình yên, Bắc Hán được bình yên.

Lệnh Viên khẽ thở dài một tiếng, dường như
có chút nuối tiếc, mà nhiều hơn là cả sự khó hiểu. Tính cách của Đoan phi rõ ràng không thích hợp với chốn hậu cung, không biết tại sao mẫu hậu lại nhìn trúng nàng ta? Bây giờ, để nàng ta mắc bệnh lui xuống, giữ cho nàng ta một mạng, vậy coi như đã nhân từ rồi. Nàng đứng đó cảm nhận bầu không khí xung quanh, dưới bầu trời thoáng đãng, ánh mặt trời ẩn sau tầng mây, tựa như đang chuẩn bị cho một lần rực rỡ tiếp theo. Lệnh Viên bất giác nắm chặt mười ngón tay, nàng chưa từng quên, hiện giờ nàng có một trận chiến lớn sắp phải đánh ở Nam Việt này.

Trời Bắc Hán đổ mưa suốt mười mấy ngày
liền, dưới dãy hành lang lát phát mưa, những ngọn đèn lồng không ngừng đung đưa, khắp nơi đều là sự ẩm ướt.

Trời vừa âm u, cửa chính, cửa sổ của điện
Tuyên Thất liền đóng chặt, bốn phía đều được đặt những chiếc lò sưởi nhỏ nhắn, tinh xảo. Trên những chiếc lò sưởi mạ vàng ấy có treo những chiếc chuông nhỏ, vừa để trang trí lại vừa có thể hút khô hơi ẩm trong phòng. Những hạt mưa tà tà hắt lên cửa sổ, phát ra những tiếng lộp bộp.

Bóng dáng gầy guộc của Thiều đế chiếu lên
bức rèm cửa sổ, một tay y chống cằm, tay kia cầm bản tấu chương, đã ngẩn ngơ nhìn suốt nửa canh giờ. Trong đầu y lúc này chỉ có ba chữ: “Thần dâng tấu”, bên tai dường như vẫn còn vang vọng lời của thái y lệnh. Rồi cặp mắt trong veo, đen láy chợt khép chặt, y ném mạnh bản tấu chương trong tay xuống mặt bàn.

Dưới ánh đèn dịu nhẹ, trong căn phòng tĩnh lặng
đột nhiên vang lên tiếng động, Dương phi đã mơ màng thiếp đi liền giật mình tỉnh dậy. Vừa ngước mắt lên, nàng ta lại nghe thấy Thiều đế thấp giọng hỏi một câu: “Đoan phi đang yên lành, tại sao lại mắc bệnh lao?”

Trước đó nói là bị nhiễm phong hàn, về sau
thì ho mãi mà không thấy khỏi, đợi hơn nửa tháng sau còn ho ra máu. Thái y lệnh chuẩn đoán xong liền vội vàng đến bẩm báo, nói là Đoan phi không may mắc bệnh lao. Bệnh lao, đó là một loại bệnh truyền nhiễm, đương nhiên Hoàng trưởng tử phải dọn ra ngoài cung Túc Dương, được chuyển cho Dương phi chăm sóc. Trong các phi tần ở hậu cung, chỉ có hai nàng Đoan, Dương được phong tước phi, Dương phi vừa mở miệng là việc sẽ tất thành.

“Là chuyện từ bao giờ?”

Dương phi không

khỏi cảm thấy căng thẳng, đến khi tỉnh táo trở lại mới phát hiện Thiếu đế đang mở to mắt, cứ thế nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng ta vội vàng đứng dậy, lúc này mới biết y đang hỏi mình. Dương phi chỉ cho rằng y đang hỏi về bệnh tình của Đoan phi, liền cau mày, nói: “Nếu thần thiếp nhớ không nhầm thì thái y nói là đã được gần một tháng rồi, sao Hoàng thượng lại hỏi thần thiếp chuyện này?” Nàng ta vừa dứt lời, không ngờ lại nghe Thế Huyền cười lạnh lùng, nói: “Trẫm không biết từ bao giờ mà nàng và Đại trưởng công chúa lại gần gũi với nhau như thế đấy!”

Trước khi đi,

nàng từng nói với y, nếu nàng có làm chuyện gì khiến y không vui, y cũng đừng trách nàng.

Thì ra là nói về chuyện này.

Y không biết rõ

cuộc người đó còn bao nhiêu chuyện đang giấu giếm y!

Đoan phi yếu đuối

khó làm đại sự, không thể so được với Dương Thượng Tuyết có Dương gia chống lưng. Giao Chiêu nhi cho nàng ta, ngày sau Dương Ngự thừa cũng sẽ dốc sức giúp đỡ. Hơn nữa, tấm lòng trung trinh của Dương Ngự thừa có trời đất chứng giám, trong mấy chục năm nữa sẽ không xuất hiện cục diện một nhà nắm đại quyền như thời Tiên đế còn tại thế.

Nàng suy nghĩ cho

y chu đáo như thế, nhưng lại không chịu nói với y. Là sợ y biết rồi sẽ mềm lòng ư?

Hay là... trong

lòng nàng vẫn luôn cảm thấy, nếu không có nàng, y sẽ không thể ngồi vững ở ngôi hoàng đế này?

Y hận nàng luôn

tự ý quyết định mọi việc như thế!

Dương phi ngăn

ngờ đứng trước mặt Thiếu đế, cẩn thận nhìn kỹ sắc mặt y. Ánh đèn lưu ly chiếu lên một nửa khuôn mặt y, có thể nhìn thấy những nét phẫn nộ. Dương phi thầm kinh hãi, nghĩ rằng y và Công chúa chỉ là đóng kịch trước mặt người ngoài, còn

sau lưng thì vẫn như nước với lửa. Trước đó, Thiếu đế đích thân lo liệu việc cưới hỏi của Công chúa, sự chu đáo ấy thực chẳng giống một người cháu trai đưa cô đi lấy chồng, mà như đang chuẩn bị cưới về một người mà mình yêu thương, khiến Dương phi vô cùng ngưỡng mộ. Nếu hai người họ không phải cô cháu, Dương phi cũng sợ mình đã có những suy nghĩ không hay. Bây giờ, nhìn thấy thần sắc này của Thiếu đế, sau khoảnh khắc ngẩn ngơ nàng ta lại cảm thấy yên tâm, Nàng ta mỉm cười,

bước lên phía trước: “Thần thiếp không hiểu Hoàng thượng đang nói gì!”

Đang nói, Trung

thường thị Vương Đức Hỷ đã dẫn theo một cung nữ bưng thuốc đi vào.

Dương phi đích

thân đón lấy chén thuốc làm bằng bạch ngọc, Thế Huyền lại chẳng buồn ngó đến, hờ hững nói: “Mang đi!”

Mọi người đều cả

kinh, Trung thường thị vội vàng khuyên: “Hoàng thượng, người quên lời của Công chúa...”

Y cười lạnh lùng,

nói: “Trẫm cho rằng người theo Công chúa đi lấy chồng không nên là Anh Tịch, mà phải là người mới đúng!”

Trung thường thị

vội vàng quỳ xuống.

Thái y lệnh Trần

Miêu hay tin đi tới, đích thân đun nóng lại thuốc mang vào. Thấy trong phòng hiện chỉ có Dương phi, lão liền cung kính hành lễ, sau đó mới bước đến khuyên Thiếu đế uống thuốc.

Lúc này Thế Huyền

chợt bật cười, uể oải tựa lưng vào ghế, nghiêm túc nhìn lão rồi cất tiếng hỏi:

“Trẫm cũng từng ho ra máu, vậy người nói xem, có phải trẫm cũng mắc bệnh lao rồi không?”

Dương phi không

khỏi kinh hãi, lại thấy Trần Miêu vội vàng quỳ xuống, nói: “Hoàng thượng chớ nên nói như vậy!”

Tiếng mưa ngoài

cửa sổ lớn dần, còn xen lẫn tiếng gió. Lúc này, trong phòng tuy rất ấm áp nhưng trong lòng mỗi người đều tràn đầy cảm giác giá lạnh. Thế Huyền nhếch mép, để lộ một nụ cười giễu cợt, nói: “Ai mắc bệnh gì, không phải đều do miệng người nói

hay sao?”

Y ngậy thơ cho

rằng sau khi nàng rời đi, giữa bọn họ sẽ không còn hiềm khích gì nữa, nàng đối xử chân thành với y, y cũng thật lòng với nàng. Nhưng giờ đây, khi đối mặt với một người hiểu rõ nội tình, y mới biết, chỉ có y bị nàng chặn lại ngoài cửa, chưa bao giờ có thể bước vào trong ván cờ của nàng.

Tiếng bức rèm

châu đưng đưa khe khẽ dần tan đi trong tiếng mưa rơi, những bức màn sa mỏng manh cũng dần ngưng lay động.

Dương phi và Trần

Miêu đã lui ra từ lúc nào, Thế Huyền cũng không hay biết. Chén thuốc trống rỗng trước mặt vẫn chưa được mang đi, nơi kê rằng, đầu gối còn thấp thoáng mùi thuốc đắng chát tới tột cùng. Nàng muốn y nghe lời thái y, uống thuốc đúng giờ, y vẫn còn nhớ rõ, chỉ là y đã tức giận.

Trung thường thị

lui ra đứng hầu bên ngoài, thấy chiếc bóng của Thiếu đế vẫn chiếu lên cửa sổ, lại lặng lẽ bước vào trong. Thấy Thế Huyền vẫn ngẩn ngơ ngồi đó, lão đành bước lên trước, nói: “Sao Hoàng thượng còn chưa đi nghỉ? Người lo lắng cho Công chúa ư?” Vương Đức Hỷ tất nhiên nghĩ tới phong thư mà phía Nam Việt đưa tới mấy hôm trước, nói là ngày thành thân của Đại trưởng công chúa và Dận Vương phải lùi lại nửa năm.

Lo lắng? Thế

Huyền khẽ nở nụ cười tự giễu, trên khuôn mặt tuấn tú nhuốm nét buồn thương. Mấy năm đối đầu, chẳng qua là nàng cố tình nhường y, nếu thật sự đấu, y nào phải đối thủ của nàng? Cô cô của y tuy là nữ tử, nhưng thông minh, chẳng thua kém nam nhi nào, chỉ là một Nam Việt nhỏ bé mà thôi, nàng thừa sức ứng phó! Không giống như y, cả ngày phải ở bên chén thuốc, lê lét tằm thân tàn.

Đầu tháng Bảy,

trời nóng như đổ lửa.

Tiêu Hậu đích

thân tới thiên lao ở ty Hình chính, hết buổi chiều mới thấy phượng giá trở về cung.

Ngày hôm sau,

trong cung truyền ra tin tức Thế tử của An Ký Vương mạo phạm Công chúa Bắc Hán, tuy thánh chỉ còn chưa hạ nhưng sự việc từ lâu đã bị bàn tán xôn xao. Ký An Vương phi khóc ngất đi mấy lần, Ký An Vương gia đội nặng tới quỳ trước tẩm cung

của Hoàng đế Nam Việt suốt nửa canh giờ mà vẫn không thấy cửa cung mở ra. Tiêu Hậu đích thân đến khuyên can, an ủi Ký An Vương gia, nói là Hoàng thượng nhân từ, sẽ không trút giận lây sang Ký An Vương phủ. Ký An Vương gia không nói một lời, dưới ánh mặt trời chói chang, những sợi tóc bạc bên thái dương càng khiến ông có vẻ tiều tụy. Sau đó, quả thực không gắng gượng được nữa, ông đành để thị vệ đưa về vương phủ.

Giờ Ngọ một khắc,

trời lặng gió. Trong tiếng ve sầu kêu inh ỏi, đám cung nữ, thái giám bận rộn qua lại, từ xa đã nhìn thấy một bóng dáng yếu điệu, thướt tha đi tới, thị nữ bên cạnh nàng cũng là một khuôn mặt xa lạ.

Trong lúc mọi

người đều đang ngăn người thì đã có người vào trong bẩm báo: “Hoàng thượng, Đại trưởng công chúa Bắc Hán cầu kiến!”

Tiêu Hậu đang nói

với Hoàng đế về chuyện của Doãn Duật, nghe thái giám nói vậy thì lập tức cả kinh. Ánh mắt sâu thẳm hơi co rút, những ngón tay vẫn gõ nhẹ xuống mép bàn, Hoàng đế Nam Việt chỉ hờ hững nói một tiếng: “Truyền”, trong lòng thì lại có chút tò mò. Nếu không phải vì bận rộn thì lão cũng rất muốn gặp vị Đại trưởng công chúa đã từng một tay che trời Bắc Hán này.

Lệnh Viên cùng

Anh Tịch bước vào trong.

Người mặc bộ đồ

màu vàng tươi kia hẳn là Hoàng đế Nam Việt, trên khuôn mặt lão thoáng có nếp nhăn, đang nở nụ cười hiền hòa. Người phụ nữ xinh đẹp mặc bộ phượng bào màu đỏ bên cạnh tất nhiên là Tiêu Hậu, đằng sau nét cười tươi vẫn khó giấu nổi tia sắc bén.

Nhìn thấy dáng vẻ

này của Tiêu Hậu, Lệnh Viên không hề kinh ngạc, khom người hành lễ với bọn họ. Hoàng đế Nam Việt từ bên trên đi xuống, đích thân đỡ nàng, cười hỏi: “Trẫm thực rất muốn đi gặp Công chúa mà không có thời gian rảnh rỗi, trẫm đã sai người đưa kim bài tới cho Công chúa, chờ Công chúa đến đây, vậy mà sao lại chậm trễ như vậy?”

Sắc mặt tỏ ra rất

nặng nề, Lệnh Viên thấp giọng, nói: “Hoàng thượng đang có nhiều việc cần giải quyết, theo lý mà nói, Lệnh Viên thực không nên tới đây. Chỉ là hôm nay nghe đồn Thế tử của Ký An Vương vì mạo phạm Lệnh Viên mà phải vào ngục, chuyện đã

liên quan tới Lệnh Viên, Lệnh Viên thực không thể không quan tâm.”

Tiêu Hậu thăm

cười lạnh lùng, tin tức này Khánh Vương đã nói với nàng, vậy mà nàng còn giả bộ hôm nay mới biết, quả đúng là một cái có tốt để vào cung! Bà ta thực muốn xem vị Công chúa Bắc Hán này rốt cuộc muốn làm gì!

33. Chương 33

“Đã nói rõ ràng,

vậy Dận Vương là người có liên quan trực tiếp tất nhiên cũng phải tới nghe.

Khánh Vương trước đây đã từng tới Bắc Hán, cũng nên gọi tới làm chứng.” Giọng của Lệnh Viên hờ hững vang lên, Hoàng đế Nam Việt đưa mắt nhìn nàng chăm chú, rồi xua tay ra hiệu cho người dưới đi mời hai vị Vương gia tới. Đôi mắt phượng của Tiêu Hậu hơi nheo lại, một nét kinh ngạc thoáng qua, nữ nhân này khẩu khí cũng lớn thật, còn dám gọi nhiều người đến đây như thế.

Không lâu sau, từ

bên ngoài có hai bóng người cùng chiếu lên cửa điện, bức màn sa mỏng được vén lên, hai vị Vương gia cùng bước vào. Sau khi hành lễ với Hoàng đế và Hoàng hậu, hai người cùng ngược lên, liền nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp mà tao nhã đó.

Đã tới Cẩm Tú

biệt uyển được mấy ngày, Lệnh Viên từ khi vào đất Nam Việt đều ở trong biệt uyển, sao hôm nay lại vào cung? Tròng mắt đen láy của Khánh Vương hơi co rút, bỗng nghe Tiêu Hậu tươi cười, nói: “Hôm nay Lệnh Viên vào cung là vì chuyện của Thế tử, gọi hai đứa đến để cùng nghe.” Đây là lần đầu Tiêu Hậu gọi hai chữ Lệnh Viên, vậy mà còn làm bộ hết sức thân mật, giọng nói còn toát ra vẻ dịu dàng, nhưng khi lọt vào tai Lệnh Viên thì chỉ có một tia lạnh lẽo.

Dận Vương vén vạt

áo quỳ xuống trước mặt Hoàng đế Nam Việt, thành khẩn nói: “Phụ hoàng, Doãn Duật tuyệt đối không thể làm chuyện như thế được, mong phụ hoàng minh giám!”

“Lão tứ, y có làm

hay không, con nói thôi thì chưa đủ. Hơn nữa, bản thân y cũng chưa từng tranh biện gì, hẳn là đã thừa nhận rồi.” Trong mắt Tiêu Hậu ẩn chứa vẻ chế giễu, lạnh lùng liếc nhìn người bên dưới.

Hoàng đế Nam Việt

lại dời ánh mắt về phía Lệnh Viên, nơi đáy mắt có vẻ thăm dò. Rồi lão không do dự nữa, ra hiệu cho người phía dưới đứng dậy trước, sau đó hờ hững nói với Lệnh Viên: “Trẫm muốn nghe rõ xem sao!” Lão vừa nói vừa quay người đi tới, ngồi

xuống một chiếc ghế bên cạnh, lại nói tiếp: “Tất cả cũng đừng đứng nữa, ngồi xuống hết đi!”

Tiêu Hậu ngồi

xuống bên cạnh lão, miễn cưỡng cất tiếng: “Đây là tội lỗi của Thế tử, không liên quan tới Lệnh Viên, điều này bản cung và Hoàng thượng có thể phân biệt được rõ ràng.”

Anh Tịch đỡ Lệnh

Viên ngồi xuống ghế, nghe Tiêu Hậu nói như vậy, Lệnh Viên khẽ nở nụ cười, rồi mới nói: “Nương nương nói vậy là sai rồi. Từ xưa đến nay, phạm việc gì có dính đến hai chữ “tư tình”, Lệnh Viên chưa từng nghe nói hai bên nam nữ lại chỉ có một bên trong sạch. Cho dù hôm nay nương nương có thể giúp Lệnh Viên phong tỏa tin đồn, cũng khó đảm bảo sau này không bị người ta chỉ trích. Lệnh Viên thân là nữ tử, bụng dạ không được rộng rãi, tự thấy mình không thể chịu đựng được những lời đàm tiếu của thiên hạ, cho nên chỉ có trả lại sự trong sạch cho Thế tử, Lệnh Viên mới có thể trong sạch được.”

Nàng nói từng câu

từng chữ rất rõ ràng, Khánh Vương đột nhiên cất tiếng: “Vậy Công chúa hãy nói xem, phải làm thế nào để chứng minh sự trong sạch của Thế tử?” Nơi đáy mắt hắn thoáng qua một tia sáng, bên khóe miệng là một nụ cười thâm sâu khó lường, ánh mắt thì lại nhìn chằm chằm vào cánh tay Lệnh Viên. Chẳng lẽ trên cánh tay dưới ống tay áo kia còn có dấu thủ cung sa được sao?

Khánh Vương vừa

nhìn vừa cười giễu cợt, hắn biết rõ là không có, cho nên mới hỏi không chút kiêng dè. Trước khi đến Nam Việt, Công chúa đã không còn là trinh nữ, nói gì đến việc chứng minh sự trong sạch cho Thế tử.

Tiêu Hậu ném về

phía hắn một ánh nhìn tán thưởng.

Dận Vương ngoảnh

đầu sang, nhìn chăm chăm vào nữ tử bên cạnh. Ánh mắt hai người giao nhau, Lệnh Viên lại chẳng hề tỏ ra sợ hãi, khẽ mỉm cười rồi nhìn qua phía Hoàng đế Nam Việt, nói: “Việc này chẳng qua chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi!”

“Hiểu lầm?” Hoàng

đế Nam Việt vốn vẫn ngồi lặng lẽ, cuối cùng hơi cau mày, cất tiếng hỏi rồi lão đưa mắt nhìn mấy người trước mặt, quả nhiên thấy ai cũng có vẻ hoài nghi. Thấy Lệnh Viên không hề tỏ ra hoang mang, trong lòng Hoàng đế Nam Việt đã cảm thấy tò mò, muốn làm rõ mọi chuyện. Bàn tay đang xoay tràng hạt vẫn không dừng lại,

ánh mắt Hoàng đế Nam Việt toát ra vẻ sâu xa, nhưng giọng nói vẫn rất hiền hòa:

“VẬY CÔNG CHÚA NÓI XEM, SỰ HIỂU LẦM NÀY NHƯ THẾ NÀO?”

Lệnh Viên khẽ

“vâng” một tiếng, ánh mắt liếc qua phía Khánh Vương, khiến hần hơi ngẩn người.

Nàng nói: “Ngày đó, khi Khánh Vương điện hạ và Thế tử cùng đi sứ Bắc Hán, Lệnh Viên từng nghe nói Thế tử muốn tìm kiếm một cố nhân, Điện hạ có còn nhớ cô nương đó tên là gì không?”

Khuôn mặt nàng nở

một nụ cười tươi tắn, nhưng trong mắt Khánh Vương lại toát ra sự nguy hiểm.

Trái tim hần hơi co rút, thoáng cảm thấy một chân mình đã bước vào cạm bẫy của nàng, nhưng suy đi nghĩ lại, nhất thời hần chẳng thể nghĩ ra cạm bẫy đó là gì...

Hần không nói gì,

Lệnh Viên cũng không vội vã, ung dung nói: “Nếu trí nhớ của Điện hạ không tốt, cũng có thể hỏi các thị vệ từng theo Điện hạ đi sứ Bắc Hán, chắc không đến nỗi tất cả mọi người đều đã quên mất chuyện này.”

Hỏi như vậy nhưng

Lệnh Viên cũng chỉ là đang đánh cược, nàng cũng không dám khẳng định tất cả các thị vệ đều biết người mà Doãn Duật muốn tìm, nhưng nụ cười trên mặt Khánh Vương cũng dần thu lại: “Hình như là Anh Tịch.” Hần trả lời với giọng hơi miễn cưỡng. Đêm đó, Doãn Duật say rượu, trong lúc vô ý đã gọi ra cái tên này, có mấy thị vệ cũng nghe thấy. Khi đó hần cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, dường như đã nghe thấy ở đâu, nhưng vì phải lo nghĩ quá nhiều việc nên cũng không chú ý. Hôm nay Lệnh Viên lại nhắc tới chuyện này, những mảnh ký ức trong đầu Khánh Vương dần được ghép lại.

Lệnh Viên khẽ gật

đầu, gọi: “Anh Tịch!”

“CÓ NÔ TÌ!” Người

thị nữ đang đứng bên cạnh Lệnh Viên chậm rãi bước tới trước mặt nàng, cúi đầu cung kính, bộ dạng hết sức khiêm nhường.

Cặp mắt Khánh

Vương lập tức mở to, hôm đó, ở trước cửa Mặc Lan biệt viện, người thị nữ bị Lệnh Viên quát lui xuống chính là Anh Tịch! Chính là cô ta!

Bao nhiêu ký ức ào ạt đổ về.

Nhưng... đã muộn rồi, tất cả đều đã muộn!

Sắc mặt Lệnh Viên nghiêm trang, nhìn về

phía Hoàng đế Nam Việt, chậm rãi nói: “Người mà Thế tử vừa ý chính là thị nữ của Lệnh Viên. Trước đó, Lệnh Viên vẫn không hề hay biết, nhưng sau khi Thế tử phải vào thiên lao, Anh Tịch lại giấu Lệnh Viên lên đến Ký An Vương phủ thăm dò tin tức về Thế tử. Nếu không phải hôm nay có tin Thế tử bị định tội, thị còn không dám nói chuyện này, bây giờ thì lại nôn nóng nhờ Lệnh Viên đi cầu xin giúp.”

Trong đáy mắt Hoàng đế Nam Việt thấp thoáng một nét cười phức tạp, dường như lão không thể ngờ một tội lỗi lớn bằng trời mà nàng lại có thể dễ dàng hóa giải như thế này. Tiêu Hậu và Khánh Vương tất nhiên không tin, lại hỏi có chứng cứ gì không.

Lệnh Viên khẽ mỉm cười, không để bụng mà tỉ mỉ kể lại tất cả...

Việc Thế tử của Ký An Vương thời niên thiếu ra ngoài học nghệ không phải là bí mật ở Nam Việt. Khi đó, y đã gặp Anh Tịch tại Thanh Đỉnh, hai người vừa ý nhau, liền lên định ước việc cả đời. Năm Thánh Vũ thứ mười hai, ở Bắc Hán, ca ca của Anh Tịch được thăng quan nên phải đến Hàm Lăng nhậm chức, cả nhà đều dọn đi, vì vậy hai người mất liên lạc. Năm Càn Ninh thứ sáu, trong nhà Anh Tịch xảy ra biến cố, cho nên mới đi theo Lệnh Viên đến tận bây giờ. Thị và Thế tử cũng chỉ gặp lại nhau khi Thế tử đi sứ Bắc Hán, theo lý mà nói, thị là thị nữ tùy thân của Đại trưởng Công chúa, hoàn toàn có thể được ân chuẩn lấy chồng ở Bắc Hán, không cần theo Lệnh Viên tới Nam Việt, nhưng Anh Tịch lại nhất quyết xin đi theo.

Mọi người đều không phải kẻ ngốc, tất nhiên biết căn nguyên là vì Thế tử nên Anh Tịch mới nhất quyết xin đi theo Lệnh Viên. Sắc mặt trở nên âm trầm đến đáng sợ, Tiêu Hậu buột miệng hỏi: “Ca ca của thị chính là Thẩm Phò mã của Bắc Hán sao?” Dân Vương mím môi không nói gì, Lệnh Viên thì đã gật đầu.

Tiêu Hậu quả đúng là tinh tường, nàng chỉ nói vậy thôi mà bà ta đã biết nói về người nào và việc nào rồi. Có điều những lời này chẳng có sơ hở gì, chẳng ai biết muội muội của Phò mã, sẽ chẳng ai biết thực ra khuê danh của nàng ta là Ngọc Trí chứ không phải Anh Tịch. Ngày đó, Lệnh Viên và Doãn Duật gặp gỡ ở Lạc huyện, cuối cùng phải chia tay, tất cả các chi tiết đều được nàng kể với bảy phần thực, ba phần giả. Cho dù Tiêu Hậu có điều tra thì cũng chỉ biết rằng muội muội của Phò mã quả thực đã theo Lệnh Viên vào cung từ năm Càn Ninh thứ sáu, vậy là đủ.

Anh Tịch đột nhiên quỳ sụp xuống, cất giọng nghẹn ngào: “Hoàng thượng, Nương nương, những lời nô tì và Công chúa nói đều là sự thực, Thế tử chưa từng mạo phạm Công chúa, cũng không thể mạo phạm Công chúa! Hôm đó, có thích khách tấn công doanh trại, là nô tì đã cầu xin Thế tử đi bảo vệ Công chúa. Nếu các vị không tin, nô tì còn có chứng cứ.” Thị hoang mang móc từ trong tay áo ra một tấm khăn, dâng lên bằng hai tay. Đây chính là tín vật mà Thế tử đã tặng cho nô tì vào năm Thánh Vũ thứ mười hai, coi như lời hẹn ước sẽ sống với nhau đến suốt đời.”

Hoàng đế Nam Việt chăm chú quan sát một hồi, rồi quay sang nói với Tiêu Hậu: “Nếu trẫm nhớ không nhầm, ngày trước, Hoàng hậu và Ký An Vương phi đã từng trao đổi về cách thêu thùa, vậy Hoàng hậu hãy xem xem, đó có phải là thủ pháp của Ký An Vương phi không!”

Tiêu Hậu quan sát tỉ mỉ một hồi, rồi miễn cưỡng nở nụ cười: “Quả đúng vậy!” Hơn nữa, xuất xứ của loại vải dùng để may tấm khăn đó, Tiêu Hậu thân là chủ hậu cung vừa nhìn đã nhận ra ngay, loại vải này đã hơn mười năm nay không được tiến cống nữa rồi, nghe nói vì khí hậu vùng Giang Nam dần thay đổi, không thể sản xuất ra loại như vậy nữa. Nếu không cất giữ cẩn thận, đã hơn mười năm rồi, không thể còn tấm khăn này, đường đường là Ký An Vương phủ chẳng lẽ lại bạc đãi Thế tử đến mức hơn mười năm không đổi khăn tay? Suy nghĩ như vậy, đến bản thân Tiêu Hậu cũng không khỏi cảm thấy tức cười. Sắc mặt Khánh Vương biến đổi hẳn, rốt cuộc vẫn có chút không can tâm: “Vậy bản vương cũng muốn xem người đã tặng cho Thế tử tín vật gì?”

Lời của hắn có ẩn chứa mưu mô, Anh Tịch không khỏi khẽ run rẩy, cúi đầu nghẹn ngào nói: “Nô tì... không có.”

Khánh Vương còn muốn nói tiếp, Dận Vương trước giờ vẫn ngồi im lặng một bên, nay cũng mở miệng: “Phụ hoàng có còn nhớ không, người không chỉ một lần nhắc tới việc hôn nhân của Doãn Duật, nhưng đều bị y kiểm soát cự tuyệt. Nhi thần cũng từng muốn xin phụ hoàng ban hôn cho y và Thượng Dương Quận chúa, vậy mà y vẫn không chịu. Y một lòng muốn giữ lại vị trí phụ nhân cho Anh Tịch như thế, đến nước này rồi, người còn muốn hỏi Công chúa điều gì nữa sao?”

Hắn vừa dứt lời, đã thấy bóng người diễm lệ kia đột nhiên đứng dậy, rồi quỳ xuống bên cạnh Anh Tịch, ung dung cất tiếng: “Trên cánh tay Lệnh Viên đã không còn chứng cứ xác thực nhất, đã nói đến nước này, nếu Hoàng thượng còn không tin, chỉ bằng hôm nay hãy hạ lệnh trục xuất

Lệnh Viên về Bắc Hán đi thôi!”

Câu nói này của nàng lập tức gây ra một cơn

xao động, Dận Vương cũng ngậy người, chăm chú nhìn nàng. Lúc này, hần ở cách nàng rất gần, nhìn rõ trên khuôn mặt xinh đẹp kia không hề có vẻ sợ hãi, cũng không phải sự thản nhiên coi cái chết nhẹ như lông hồng, mà đó là vẻ điềm đạm, ung dung vốn có. Từ sau lần gặp gỡ đầu tiên trong rừng hôm đó, đây mới là lần thứ hai bọn họ gặp mặt. Trên người nữ tử không còn là bộ quần áo bằng vải thô, bộ cung trang màu nhạt càng tôn lên vẻ thuần khiết, thoát tục của nàng, trong cặp mắt đen láy dưới hàng mi dày, cong vút kia là vẻ nắm chắc phần thắng, hoàn toàn không phải bộ dạng của thiếu nữ ngây thơ, mà trong những lời nói vừa rồi cũng không còn vẻ nhún nhường như ngày hôm đó, không ngờ nàng lại nói, thà bị trục xuất về Bắc Hán chứ không muốn hàm oan, thật khiến người ta kinh ngạc.

Sắc mặt Tiêu Hậu trở nên trắng bệch, trước

giờ chưa từng có người nào dám không nể mặt bà như thế.

“Lệnh Viên...”

Bà ta vừa mở miệng, chợt nghe giọng nói

hiền hòa của Hoàng đế Nam Việt: “Được rồi, việc này về sau đừng ai nhắc đến nữa! Lão tứ, còn không mau đỡ Công chúa dậy?”

Dận Vương lập tức đưa tay đỡ nàng dậy, nàng

cũng ngoảnh đầu nhìn y cười khẽ. Trong cặp mắt Dận Vương là vẻ dịu dàng như nước của nàng, người ngoài nhìn vào thấy đúng là bức họa về một cặp phu thê tình sâu nghĩa nặng. Hoàng đế Nam Việt lại cất tiếng, giọng nói đã ôn hòa hơn:

“Hãy đưa Công chúa về đi, sau này cũng đừng nói gì đến chuyện về hay không về Bắc Hán nữa. Công chúa đã đến Nam Việt, vậy chính là con dâu của trẫm.”

Lệnh Viên nghe vậy bèn lên tiếng tạ ơn.

Tiêu Hậu chen vào một câu: “Vậy chuyện của tì nữ này thì sao?”

Hoàng đế Nam Việt lại đưa mắt nhìn về phía

Anh Tịch, nhẹ nhàng nói: “Đã là người mà Thế tử thích, vậy hãy bảo hần tự đến Cẩm Tú biệt uyển cầu thân, trẫm sẽ chọn ngày ban thánh chỉ.”

Sắc mặt bỗng thay đổi, Anh Tịch vội vàng

khấu đầu: “Nô tì là thị nữ tùy thân của Công chúa, ngày nào Công chúa còn chưa thành thân thì nô tì chưa thể rời xa Công chúa, xin Hoàng thượng hiểu cho! Công chúa có ơn với gia đình nô tì, nô tì chỉ muốn làm trong bốn phận để báo đáp, xin Hoàng Thượng hãy cho nô tì cơ hội này!”

Trong mắt thoáng qua nét tán thưởng, Hoàng

để Nam Việt sáng khoái cất tiếng đồng ý.

Cả đám người chậm rãi rời khỏi Đế cung.

Nguồn ebooks: [s://.luv-ebook.com](http://.luv-ebook.com)

Tôn Liên An cẩn thận bước vào hậu hạ:

“Hoàng thượng chuẩn bị tới ngự thư phòng hay là vào phòng trong nghỉ ngơi?”

Bóng dáng đó không hề động đậy, ánh mắt

nhìn đăm đăm ra cửa, chẳng còn vẻ hiền hòa như lúc trước, mà đột nhiên xuất

hiện một tia sắc bén. Lão khê cất tiếng cười, bất ngờ hỏi: “Tôn Liên An, người

cảm thấy thực sự có đúng như vậy không?”

Lão thái giám lúc trước tuy không vào trong

nhưng vẫn luôn đứng hầu bên ngoài bức rèm, người bên trong nói gì lão đều nghe

rõ. Nhưng một câu: “Thực sự có đúng như vậy không” của Hoàng thượng lại khiến

lão khó hiểu, Hoàng thượng muốn nhắc đến chuyện Công chúa và Thế tử tư thông

hay là chuyện giữa Thế tử và tì nữ kia?

Tôn Liên An còn đang do dự xem nên trả lời

thế nào đã thấy người trước mặt đứng dậy, đi ra ngoài. Lão vội vàng đi theo,

nhưng lại thấy Hoàng đế khoát tay, nói: “Trẫm muốn đi dạo một mình!”

Bước ra ngoài hành lang, đi xuống bậc thềm

đá, đội trên vàng mặt trời nóng rực, vậy mà lão chẳng cảm thấy nóng, trong cặp

mắt sâu xa toát ra mấy nét già nua. Hoàng đế Nam Việt dừng chân nhìn về phía đám

người vừa rời đi, đầu ngón tay bóp chặt vào giữa hai hạt châu trên tràng hạt,

rồi cất tiếng cười khê. Mấy đứa con của lão đều chẳng ra gì, nhưng không ngờ

lại có được một cô con dâu tốt! Lão tứ may mắn cưới được nàng ta, nhưng chẳng

biết có năng lực để chế ngự hay không!

Dận Vương vâng lệnh đích thân đưa Lệnh Viên

về Cẩm Tú biệt uyển, nhưng vừa tới nơi hấn lại vội vã đi tới thiên lao.

Lệnh Viên thở phào nhẹ nhõm, ngoảnh đầu

thấy mắt Anh Tịch vẫn đỏ hoe. Thị cau mày, hạ thấp giọng hỏi nàng: “Năm sau

nô tì phải làm sao đây?” Chẳng lẽ thật sự phải lấy Thế tử? Anh Tịch có chút

hoảng hốt, mấy câu nói hồi nãy đều là thị buột miệng nói ra mà không để tâm tới

chuyện sau này, nhưng nếu không như thế, chỉ e ngay ngày hôm sau thị sẽ phải

lấy chồng rồi!

Lệnh Viên khê nói: “Đành đi đến đâu, tính

đến đó thôi.”

Anh Tịch không còn cách nào, cũng không

tiện nói gì thêm. Đi theo Lệnh Viên vào trong, thị như chợt nhớ tới điều gì,

bèn rút chiếc khăn tay đưa cho nàng: “Công chúa, chiếc khăn này...”

“Em cứ cất đi!” Bây giờ, nàng không thể lấy

chiếc khăn này về, nếu không, chắc chắn sẽ bị người khác gièm pha. Anh Tịch hiểu ý nàng, cũng chỉ biết gật đầu, đầu ngón tay khẽ vuốt mấy đường hoa văn được thêu thùa tinh tế trên chiếc khăn màu trắng, rồi khẽ thở dài: “Vẫn là Công chúa thông minh, bảo nô tì cầm chiếc khăn này đến vương phủ tìm Vương phi nghĩ cách làm ký hiệu, không ngờ Vương phi lại nói, kỹ thuật thêu thùa của bà đặc biệt, vốn chính là ký hiệu rồi.”

Lệnh Viên khẽ nở nụ cười, đúng thế, đó mới

là điều may mắn tốt cùng. Nếu không, chỉ e có làm ký hiệu mới cũng sẽ bị người khác nhận ra.

Anh Tịch cẩn thận cất chiếc khăn, đây mãi

mãi là đồ của Công chúa, thị coi như giữ gìn thay Công chúa vậy. Dưới ánh mặt trời chói mắt, cả khu vườn trồng đầy hoa tử vi chẳng còn chút hơi ẩm, Anh Tịch không khỏi cảm thấy buồn bực, lại nghĩ tới Dận Vương, bèn nói: “Dận Vương cũng thật là... Hoàng thượng bảo ngài đưa Công chúa tới biệt viện, ngài lại chỉ đưa tới nơi rồi đi ngay, trong lòng ngài chẳng hề nghĩ đến Công chúa!”

Trong lời nói của thị thấp thoáng vẻ không

vui, nhưng Lệnh Viên lại mỉm cười. Dận Vương đối xử với nàng thế nào, nàng chưa từng có yêu cầu gì quá cao, dù sao giữa hai người bọn họ cũng chẳng có tình yêu, ở lại hay không ở lại thì có ích gì? Điều duy nhất nàng từng nghĩ đến là chỉ cần bọn họ tôn trọng lẫn nhau là được rồi.

Bây giờ đang là thời điểm rồi ren, Liên phi

vừa mới qua đời, Doãn Duật cũng xảy ra chuyện, chắc hẳn Dận Vương đang có rất nhiều chuyện phải xử lý.

“Nghe nói Liên phi mắc bệnh dịch qua đời?”

Anh Tịch không biết vì sao Lệnh Viên lại

nói câu này, nhất thời không kịp phản ứng, chỉ ngẩn người hồi lâu rồi mới cau mày, hỏi: “Vậy thì sao?”

Thì sao?

Lệnh Viên không trả lời, chỉ quần chiếc

khăn lụa quanh đầu ngón tay, rồi nở một nụ cười thâm sâu khó đoán... Doãn phi cũng không phải thật sự mắc bệnh lao.

Sau chuyện này, Dận Vương nhất định sẽ

không để yên.

Nhưng nàng cũng không quan tâm, chỉ hít sâu

một hơi, ngoảnh sang nói với Anh Tịch: “Ta đói rồi, em đi làm món điểm tâm sở trường nhất của em đi!”

Lúc này, tại Cẩm Tú biệt uyển chỉ còn lại sự tĩnh lặng và bình yên.

Tiếng gió vi vu xen lẫn tiếng tí tách từ chiếc đồng hồ nước.

Dưới hành lang, bóng người thấp thoáng, tiếng bước chân nhẹ bước lại gần, cửa tấm thất được mở ra rồi đóng lại rất nhanh, ngọn đèn lưu ly trong phòng thoáng chút xao động. Khi Lệnh viên ngoảnh đầu nhìn, dưới ánh đèn, bóng người kia đã bước lại gần... Vẫn là khuôn mặt tuấn tú và quen thuộc ấy nhưng đã gầy đi nhiều. Trong đôi mắt sâu thẳm kia xen lẫn cả sự vui mừng và buồn bã, dường như muốn hút nử tử trước mặt vào trong mới can tâm.

“Sao huynh lại tới...”

“Ta đã biết cả rồi!” Doãn Duật mở miệng, giọng nói khàn đặc. Chuyện chiếc khăn, không ai biết rõ hơn y. Nàng lại gạt y, nói nàng không để ý, nàng không coi là thật, vậy chiếc khăn đó là thế nào? Trong lòng nàng rõ ràng cũng có y... Nghĩ đến đây, trái tim y lại trở nên đau nhói, khiến y không kìm được hơi cau mày. Không đợi nàng mở miệng, y đã nói tiếp: “Sau này, đừng làm những chuyện như vậy nữa, đừng vì ta mà mạo hiểm.”

Lệnh Viên muốn bảo y về, lại nghe y nói như vậy, nhất lời chẳng biết trả lời ra sao.

Y lại khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: “Bệ hạ nói đúng lắm!”

Lệnh Viên kinh ngạc, buột miệng hỏi: “Thế Huyền đã nói gì?”

Doãn Duật nói rất khê: “Bệ hạ nói, chỉ mong nàng được bình yên.” Y không nói với nàng, lời của Thiếu đế thực ra là y không thể bảo vệ nàng cả đời, vậy sẽ trao nàng cho một thứ quyền lực chí cao vô thượng khác, một thứ quyền lực chính đại quang minh, không cần thiết phải dựa dẫm vào ai cả, cũng không cần thiết phải phò tá ai... Đó chính là ngôi hoàng hậu ở Nam Việt. Doãn Duật cũng nên hiểu rõ, y chẳng qua chỉ là một Ký An Vương Thế tử nhỏ nhoi, còn nàng thì cần có một nam nhân mạnh mẽ hơn y bảo vệ.

34. Chương 34

Ký An Vương phủ lạnh lẽo gió đêm, mấy ngọn đèn lồng khê đung đưa, tỏa ánh sáng dịu nhẹ. Giữa màn đêm u ám, một cái bóng bị kéo ra rất dài. Doãn Duật đưa tay chuẩn bị đẩy cửa phòng, phía sau lưng chợt vọng tới giọng nói của Ký An Vương gia: “Muộn thế này rồi con còn đi đâu?”

Hôm nay, lúc vừa từ thiên lao trở về, vết thương của Doãn Duật mới khỏi, đại phu đã đến khám và cho thuốc. Y uống thuốc xong liền lấy cơ muốn nghỉ ngơi, đuổi tất cả đám nha hoàn ra ngoài. Y chẳng qua là không yên tâm về Lệnh Viên, muốn nhân cơ hội này lẻn vào Cẩm Tú biệt uyển thăm nàng, không ngờ lúc về lại bị phụ thân bắt gặp.

Doãn Duật ủ rũ ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Ký

An Vương gia đang âm trầm đi tới, đẩy cửa bước vào phòng trước y. Từ trong phòng tỏa ra mùi kỳ nam nồng đậm, chắc hẳn đám nha hoàn lại vừa thêm hương liệu mới vào. Doãn Duật đã chẳng có tâm trạng để ý tới điều này, cất bước đi theo phụ thân vào trong.

Ngọn đèn lưu ly được thắp lên, căn phòng dần trở nên sáng sủa. Doãn Duật cẩn thận đưa mắt nhìn phụ thân, đột nhiên lại thấy người trước mặt quay người, chăm chú nhìn mình, hỏi: “Con và thị nữ của Công chúa Bắc Hán đã ngầm định chuyện cả đời?”

Doãn Duật ngẩn người, vừa rồi khi ở cửa, phụ thân còn hỏi y đã đi đâu, việc này hiển nhiên ông đã biết rõ. Y chậm rãi rời ánh mắt khỏi khuôn mặt lạnh lùng đó, còn đang suy nghĩ xem nên ứng phó chuyên của Anh Tịch thế nào, đã nghe Ký An Vương gia hậm hực nói: “Quả đúng là như vậy... Con... con và Công chúa quen nhau từ bao giờ?”

Khi Anh Tịch đến vương phủ, thứ tình cảm toát ra từ trong lời nói, hành động hoàn toàn không phải sự ái mộ. Ký An Vương gia tuy chưa từng gặp vị Công chúa Bắc Hán đó nhưng nàng ta chịu vì Doãn Duật mà bày ra một ván cờ lớn như vậy, tuyệt đối không thể chỉ vì thứ tình cảm nhất thời. Thêm vào đó, vừa rồi, khi ông hỏi Doãn Duật, y lại cúi đầu do dự, ông lại càng dám khẳng định.

Việc y và Công chúa có tư tình... không ngờ lại là sự thật!

Suy nghĩ như vậy, sắc mặt Ký An Vương gia liền biến đổi hẳn, nhìn con trai mình bằng ánh mắt phẫn nộ. Ông cũng chẳng cần y trả lời đã đi đâu, ngoài Cẩm Tú biệt uyển còn có thể là nơi nào? Đường như Doãn Duật bị chạm trúng chỗ đau.

Người trước mặt là phụ thân của y, thực ra y cũng không sợ bị ông biết, chỉ là phụ thân nói ra như vậy, dường như đang nhắc nhở y, rằng y và Lệnh Viên tuyệt đối không thể! Doãn Duật nhất thời không nói lên lời, lồng ngực như bị một vật nặng đè xuống. Y thở ra một hơi nặng nề, đi tới ngồi xuống giường.

“Sao con lại hồ đồ như vậy?” Ký An Vương

gia không kìm được, cất tiếng.

Doãn Duật gượng cười, thế gọi là hồ đồ sao?

Khi y quen nàng, vốn không biết thân phận của nàng, đây chẳng qua là tạo hóa trêu ngươi mà thôi!

Thấy y không nói gì, Ký An Vương gia lại

đứng đó hồi lâu, rồi mới thấp giọng nói: “Ngày mai hãy theo ta vào cung tạ ơn.

Ta đã nghĩ kỹ rồi, sáng mai sẽ dâng tấu xin Hoàng thượng ân chuẩn cho con đi tòng quân để rèn luyện bản thân.”

“Người muốn con rời kinh?” Doãn Duật bỗng ngẩng lên.

Sắc mặt Ký An Vương gia không hề thay đổi:

“Đó cũng là vì muốn tốt cho con thôi!”

Y cự lại: “Con

không đi!”

“Không đến lượt

con quyết định!” Ký An Vương gia trầm giọng nói, lại thấy y đột ngột đứng dậy, cất tiếng lạnh lùng: “Con đi theo Dận Vương thì có gì không đúng? Con yêu một người thì có lỗi lầm gì? Chẳng lẽ phụ thân lại sợ con sẽ vì Công chúa mà làm những việc khiến vương phủ phải xấu hổ hay sao?”

“Câm miệng!” Ký

An Vương gia lạnh lùng quát khế, cất giọng giễu cợt: “Dận Vương đâu có thiếu huynh đệ ruột thịt, huyết mạch một dòng, hắn không thân thiết với bọn họ mà lại đi thân thiết với con sao? Cả đời này con chỉ có một người huynh đệ, đó là đại ca của con! Bây giờ con lại vì một người ngoài mà làm trái ý ta sao?”

Hai chữ “người

ngoài” đó, ông nói vô cùng rõ ràng. Doãn Duật chỉ cảm thấy lồng ngực nghẹn lại, hồi lâu mới cất tiếng hờ hững: “Con thường nghe các bậc đại thần trong triều nhắc đến trận chiến Hoài Nghĩa năm đó, việc phụ thân dùng kế đánh lui địch đến bây giờ vẫn được người ta tán thưởng.

Bọn họ còn nói,

năm xưa, đến Hoàng thượng cũng cho rằng trận chiến này thất bại, là phụ thân

kiên trì không chịu lui binh.” Hoài Nghĩa là bức bình phong phía tây nam của Nam Việt, một khi Hoài Nghĩa bị công phá, quân man di sẽ tràn vào. Trong cặp mắt già nua kia có một tia sáng thoáng qua, Doãn Duật lại nói tiếp: “Phụ thân hãy nói với con, vị Ký An Vương gia một lòng vì nước, một lòng vì Hoàng thượng năm xưa tại sao lại trở thành như bây giờ? Phụ thân không cho con đi theo Dân Vương, chẳng lẽ năm xưa không phải người cũng đi theo đương kim Hoàng thượng sao? Hoàng thượng có từng bạc đãi người chưa? Phụ thân bây giờ đường đường là một vị vương gia tôn quý, vinh dự chẳng kém thân vương, là chính người không muốn nắm thực quyền! Cho nên con mới không hiểu!”

Ở trước mặt Hoàng

thượng, ông luôn cố gắng làm một vị vương gia nhàn nhã, yên phận giữ mình. Đường như trong mắt ông, người của hoàng gia đều không phải người tốt.

Đêm dài tĩnh

lặng, trong phòng chỉ có hai phụ tử đứng đó nhìn nhau.

Ký An Vương gia

bị y làm cho giận dữ đến bật cười, rồi ông cất giọng mang theo mấy phần tự giễu: “Bây giờ con cảm thấy phụ thân hèn yếu, không có tư cách dạy dỗ con sao?”

Doãn Duật ngoảnh

mặt sang hướng khác, chẳng biết nên đối đáp thế nào.

Ký An Vương gia

lại nói: “Con phù tá Dân Vương, nếu sau này y nối dòng đại thống, liệu có còn đối xử với con giống như bây giờ?” Ông dừng lại một lát, rồi lại cười, nói tiếp: “Hoàng thượng chính là Hoàng thượng, không có nhiều tình huynh đệ như thế để chia sẻ cho con! Chuyện của con và Công chúa Bắc Hán, sớm muộn cũng có ngày bị hãn phát hiện, con có từng nghĩ đến hậu quả chưa?”

Hoàng thượng

chính là Hoàng thượng... Đây rõ ràng nói đến giả thiết sau này Dân Vương đăng cơ, nhưng sao Doãn Duật lại có cảm giác phụ thân đang ám chỉ đương kim Hoàng thượng? Việc trước đó Doãn Duật cũng không phải là không hay biết, trước khi đương kim Hoàng thượng lên ngôi, các hoàng tử vì cạnh tranh vô cùng kịch liệt, mà Hoàng thượng vì có phụ thân và một người khác giúp đỡ nên mới có thể thuận lợi ngồi lên ngôi báu. Người đó chính là Lương Vương đã gây ra cuộc phản loạn và bị giết vào năm Kiến Chương thứ mười, cũng chính là người huynh đệ ruột thịt của Hoàng thượng. Sau khi Hoàng thượng đăng cơ, Lương Vương và Ký An Vương có thể nói là dưới một người trên muôn vạn người, không ngừng được phong thưởng. Trong thời gian đó, đám man di ở mấy nước xung quanh liên tục quấy nhiễu, các

nơi cũng thường xuyên có chiến loạn, đều do Ký An Vương và Lương Vương hợp sức dẹp yên. Sau đó, phe cánh của Lương Vương nhanh chóng mạnh lên, trong tay nắm binh quyền, lão không cam chịu ở dưới Hoàng thượng nên đã khởi binh tạo phản. Đại ca của Doãn Duật chính là một vị tướng tiên phong trong đội quân của Hoàng thượng, đã hy sinh trong trận chiến năm đó...

Một làn gió thổi

vào, cây chổi quét trần đặt trên bệ cửa sổ bị gió thổi rơi “bộp” một tiếng.

Doãn Duật giật

mình tỉnh táo trở lại, phụ thân đã rời đi, cũng chẳng rõ y đã đứng ngẩn ngơ ở đó bao lâu rồi. Y xoay người nhặt cây chổi quét trần đặt lên chiếc bàn bên cạnh, bên ngoài có làn gió thổi vào, cảm giác mát rượi khiến người ta tỉnh táo hơn.

Năm Kiến Chương

thứ mười cũng chính là năm Doãn Duật ra đời, khi đó, Nam Việt xảy ra quá nhiều chuyện, tiếc rằng y vẫn còn nằm nôi không được tận mắt chứng kiến, chỉ có thể nghe những người xung quanh kể lại. Về sau, phụ thân không còn quản việc trong triều, thường xuyên lấy cơ sức khỏe không tốt, cũng không thích y can dự vào chuyện của hoàng gia. Ban đầu, y vẫn luôn cho rằng phụ thân nuôi tiếc về việc người huynh đệ tốt ngày xưa làm phản, khiến hai người họ phải nói chuyện bằng binh đao, lại nguội lòng vì phe cánh của Lương Vương cuối cùng đã bị tiêu diệt hoàn toàn, bây giờ, xem ra mọi việc không chỉ đơn giản như vậy, bên trong còn có ẩn tình.

Tháng Tám, hoa

quế ngát hương.

Bên ngoài cung

Túc Dương trồng hai gốc chuối mỹ nhân rất đẹp, lá rộng biếc xanh, đang trổ hoa màu đỏ vô cùng bắt mắt, vậy mà trước cửa cung lại thưa thớt bóng người. Từ sau khi Doan phi mắc bệnh, Hoàng thượng tử phải dọn ra ngoài cung Túc Dương, đừng nói là Hoàng thượng không đến nữa, ngay đến đám cung nữ, thái giám có thể rời đi cũng đều rời đi, chẳng ai muốn ở lại cả đời bên một vị chủ nhân đã thất thế lại mắc bệnh lao.

Kiên Nhi bưng

thuốc vào, cẩn thận hầu hạ Doan phi uống thuốc.

Bức màn mỏng màu

đỏ được vén lên, nữ tử nằm trên giường phượng trông tiêu tụy, hai gò má vốn căng đầy nay đã hõm xuống, cặp mắt to tròn ngày nào giờ lại lồi ra, nhìn có

chút đáng sợ. Kiền Nhi cẩn thận múc một thìa thuốc đưa đến bên môi Đoan Phi, nhưng nàng lại không uống, ngần ngừ nói một câu: “Khụ khụ... Bản cung nghĩ thấy mùi hoa quế, không ngờ... đã mắc bệnh lâu như vậy rồi. Khụ... Em... Hôm nay em có gặp được Chiêu Nhi không?” Trước đó nàng còn mong có người có thể dẫn Chiêu Nhi đến thăm mình, nhưng bây giờ, ba tháng đã trôi qua, vậy mà nguyện vọng nhỏ nhoi đó không thể trở thành hiện thực.

Kiền Nhi vẫn trả

lời như cũ: “Gặp rồi, Điện hạ hiện đang rất tốt, xin Nương nương cứ yên tâm.”

“Tốt?” Sắc mặt

Đoan phi trầm xuống, khẽ cười giễu cợt. “À trông nom nó, có thể tốt được sao?

Chiêu Nhi của bản cung sẽ không nghe lời ả đâu, sẽ không...”

Kiền Nhi khẽ thở

dài một tiếng. Ban đầu, Thái tử đúng là không chịu, nhưng Hoàng thượng đã lên tiếng, ngài rất nghe lời. Lâu dần, tuy vẫn nhớ đến người mẹ thân sinh là Đoan phi, nhưng ngài cũng không còn ghét Dương phi nữa. Mỗi ngày Kiền Nhi đều đứng nhìn từ xa, thấy Dương phi vui đùa cùng Thái tử, dạy ngài đọc sách, vẽ tranh, thay quần áo cho ngài, giúp ngài rửa tay... Thời gian gần đây, Dương phi dường như đã biến thành một người khác, thật lòng đối tốt với Thái tử. Thái tử còn nhỏ, chẳng mấy chốc sẽ nhận nàng ta làm mẹ.

Những lời này,

Kiền Nhi trước giờ đều không dám nói trước mặt Đoan phi.

Bàn tay khô gầy

đó đột ngột đưa tới, đón lấy chén thuốc từ trong tay Kiền Nhi. Đoan phi ngẩng đầu, một hơi uống cạn chén thuốc, ngay sau đó liền ho sặc sụa, khó khăn lắm mới trở lại bình thường. Kiền Nhi chỉ nghe nàng nói: “Bản cung phải khỏe lại, khỏe lại thật nhanh. Bản cung phải đón Chiêu nhi về, đón... Chiêu Nhi về...”

Kiền Nhi thầm

buồn bã, muốn đón về đâu có dễ dàng? Cho dù bây giờ Đoan phi có khỏe lại như một điều kỳ diệu, Dương phi cũng đã trở thành dưỡng mẫu của Thái tử rồi, cũng còn phải xem Dương phi có chịu buông tay hay không. Kiền Nhi cúi đầu, cắn chặt môi, trước mắt dường như lại xuất hiện bóng dáng xinh đẹp mặc bộ đồ trắng như tuyết bên ngoài cung Nghi Tuyết ngày đó... Cổ tay chợt bị nắm chặt, thị cảm thấy những ngón tay của Đoan phi giá lạnh vô cùng, lại nghe nàng vừa thở dốc vừa nói: “Người đi... đi mang vài chén thuốc nữa tới đây, khụ khụ... Bản cung phải khỏe lại thật nhanh... khụ... khụ khụ khụ...” Nàng ho dữ dội, bàn tay đang giữ tay Kiền Nhi cũng trở nên yếu ớt, cả cơ thể rũ xuống giường.

Kiên Nhi không

khỏi cả kinh, vội đưa tay tới vuốt ngực giúp nàng, vành mắt đỏ hoe khuyen nhũ:

“Nương nương nói gì thế, thuốc này sao có thể uống bừa được!”

“Khụ khụ... Bản

cung mặc kệ... mặc kệ...”

“Nương nương!”

Kiên Nhi cắn chặt răng, không nhin được nữa, nghẹn ngào nói: “Cho dù bệnh của Nương nương có khỏi thì Điện hạ cũng sẽ không trở về nữa đâu! Có lẽ... có lẽ tất cả những việc này đều nằm trong tính toán của Đại trưởng Công chúa rồi!”

“Người... người nói

bậy!” Đoan phi trừng mắt nhìn thị, dường như đã dùng hết chút sức tàn để gào lên.

Không phải chưa

từng hoài nghi, chỉ là nàng không dám thừa nhận. Những lời Đại trưởng Công chúa nói trong lần cuối cùng tới cung Túc Dương nàng vẫn còn nhớ rõ, đó là Hoàng thượng sẽ thích Chiêu Nhi. Bây giờ, Chiêu Nhi trở thành con trai của Dương phi, Hoàng thượng quả thực đã thích nó rồi.

Nước mắt Kiên Nhi

tuôn rơi, cắn chặt môi, nói: “Ngày đó, chính mắt nô tì nhìn thấy Đại trưởng Công chúa vừa rời khỏi cung Túc Dương liền đến cung Nghi Tuyết, sau đó còn ra ngoài với Dương đại nhân. Khi đó nô tì không cảm thấy gì, nên mới không nói với nương nương...”

Cặp mắt nữ tử

trên giường trở nên ảm đạm, dường như sau nháy mắt đã chẳng còn chút sức sống nào.

Vậy sao?

Đại trưởng Công

chúa còn từng đến cung Nghi Tuyết, vậy Công chúa đã nói với huynh muội họ Dương những gì?

Chẳng trách quan

hệ giữa huynh muội họ Dương đột nhiên tốt trở lại, Hoàng thượng cũng chịu lập Chiêu Nhi làm thái tử, Tần Tương quân thì càng một lòng trung thành với Hoàng thượng. Đại trưởng công chúa tinh anh như thế, hẳn đã chọn Chiêu Nhi làm nút thắt cho những mối quan hệ ấy rồi. Nhưng sau khi mất đi Chiêu Nhi, nàng chẳng còn gì nữa cả.

Thì ra, ngay từ

khi Đại trưởng công chúa đi Nam Việt hòa thân, nàng đã trở thành một quân cờ bị vứt bỏ. Thương thay cho nàng, đến tận lúc này mới dám tin!

Suốt cuộc đời

nàng đều bảo sao nghe vậy, chẳng ngờ cuối cùng lại rơi vào kết cục thế này! Đại trưởng công chúa thực sự cho rằng nàng không nói gì thì là trời sinh ngu ngốc sao? Cho rằng nàng hoàn toàn không biết gì sao?

“Nương nương!

Nương nương...”

Kiều Nhi khẽ gọi

mấy tiếng nhưng chỉ thấy nữ tử trên giường nằm im không động đậy. Cặp mắt vô hồn của nàng dờ dẩn nhìn lên đỉnh màn, ánh mắt vẫn đục như đã chết, không có lấy một tia sức sống.

Kiều Nhi ở bên

nàng cả ngày, mãi đến nửa đêm, Đoan phi mới đột nhiên ngồi dậy, bắt Kiền Nhi phải đi mài mực, rồi nàng run rẩy viết mấy dòng lên một mảnh giấy, đưa cho Kiền Nhi, nói: “Đến cung Tĩnh Khang giao cái này cho Thẩm Chiêu nghi!”

Ổng tay áo rộng

bị người ta nắm chặt, ngoảnh đầu lại, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt lưu luyến của Thế Huyền. Người nữ mẫu đang bế Chiêu Nhi đứng xa xa sau lưng Thế Huyền, Lệnh Viên cứ nhìn, không ngờ bà ta lại biến thành Đoan phi với khuôn mặt đang chảy máu, vô cùng đáng sợ. Lệnh Viên cả kinh, vội thu ánh mắt lại, nhìn xuống ống tay áo, nơi đang bị Thế Huyền nắm lấy, không ngờ cũng là một mảng máu đỏ tươi đang chậm rãi lan ra...

“Công chúa! Công

chúa...”

Lệnh Viên bỗng mở

mắt, Anh Tịch nôn nóng đi tới. Lệnh Viên đã tỉnh táo trở lại, hờ hững nói: “Ta sao vậy?”

Anh Tịch vẫn đang

cau mày, lại cúi đầu nhìn bàn tay của Lệnh Viên, rồi nói: “Người cứ nắm chặt bức màn không buông.” Lệnh Viên nhìn theo ánh mắt của thị nữ, quả nhiên thấy tay mình đang nắm chặt bức màn, gân xanh trên mu bàn tay hiện lên rất rõ. Móng tay nàng còn xuyên qua bức màn, cắm vào lòng bàn tay đau đớn.

Anh Tịch vừa đi

vào, chuẩn bị hầu hạ Lệnh Viên chải tóc, trang điểm, không ngờ nàng còn đang ngủ. Một bàn tay nàng nắm chặt bức màn sa trước giường không chịu buông, sắc

mặt thì trắng bệch, hai bờ môi mím chặt không nói năng gì.

Anh Tịch giúp

nàng trang điểm, nàng ngẩn ngơ nhìn mình trong gương, nhưng trong đầu lại xuất hiện gương mặt đầy máu của Đoan phi. Cây trâm cài đầu trong tay nàng rơi “cạch” xuống đất, Anh Tịch “a” một tiếng, vội vàng khom người nhặt, Lệnh Viên vẫn ngẩn ngơ ngồi đó.

“Công chúa... A,

sao tay của người lại lạnh thế này? Anh Tịch vô tình chạm vào mu bàn tay của Lệnh Viên, cảm thấy lạnh băng, như đang ở giữa mùa đông.

Lệnh Viên cũng

không biết tại sao, mấy ngày nay trái tim nàng đều không thể bình tĩnh, luôn nghĩ đến chuyện khi rời khỏi Bắc Hán, càng nghĩ càng thấy đáng sợ, giống như sắp xảy ra chuyện gì lớn. Nhưng bây giờ, nàng đang ở xa ngàn dặm, không phải muốn về là có thể về được.

Bên ngoài, có

người bẩm báo rằng Dận Vương đã tới.

Một tháng nay,

Dận Vương có đến biệt uyển vài lần, phần lớn là để đón Lệnh Viên vào cung gặp Hoàng đế Nam Việt. Hắn nói mình còn đang trong thời gian thủ hiếu, không tiện đến biệt uyển nhiều lần. Mỗi câu nói của hắn đều sáo rỗng, Lệnh Viên cũng nhờ thế mà được nhàn nhã. Nàng và vị phu quân tương lai này chỉ mới gặp mặt vài lần, thời gian hai người ở riêng với nhau cũng chưa từng có lời nào thừa thãi.

Khi rảnh rỗi,

Hoàng đế Nam Việt thường tìm Lệnh Viên đánh cờ, nói chuyện. Thực ra không phải tài đánh cờ của Đại trưởng công chúa Bắc Hán rất cao, chỉ là nói chuyện với nàng không mệt mỏi chút nào.

“Trẫm thấy sắc

khí của Công chúa không được tốt, có phải bị ốm rồi không?” Một quân cờ được đặt xuống, Hoàng đế Nam Việt chậm rãi cất tiếng hỏi.

Lệnh Viên khẽ mỉm

cười, bàn tay thon cầm một quân cờ trắng lên, nhẹ nhàng đáp: “Là vì gió hôm qua hơi lớn, Lệnh Viên ngủ không được ngon.”

Hoàng đế Nam Việt

hơi cau mày, chăm chú nhìn nàng, hồ hững hỏi: “Chẳng lẽ Công chúa nhớ nhà rồi?”

Đầu ngón tay trở

nên lạnh buốt, nụ cười trên khóe miệng Lệnh Viên thoáng cứng đờ, trong lòng

nhất thời rầu rĩ. Rồi Bắc Hán đã lâu như vậy rồi, nếu nói không nhớ thì không thể, nhưng nếu nói hoàn toàn bởi nguyên nhân này thì cũng không hẳn vậy. Chỉ là mấy ngày nay, nàng đột nhiên cảm thấy sợ hãi, sợ Bắc Hán sẽ xảy ra chuyện.

Hoàng đế Nam Việt

bỏ quân cờ trong tay vào hộp đựng, thấp giọng nói: “Thôi vậy, trẫm thấy Công chúa chẳng có chút tâm trí nào, hay là không đánh nữa, nếu không, dù trẫm có thắng cũng chẳng về vang gì.” Gã thái giám đứng hầu bên cạnh thấy vậy, vội bước tới thu dọn bàn cờ. Lệnh Viên đưa mắt nhìn qua, vô ý bắt gặp ánh mắt như cười như không của Hoàng đế. Nàng hơi ngây người, lại nghe lão nói tiếp: “Lần đầu tiên đi xa nhà như vậy, không nhớ mới là chuyện lạ. Chỉ là nhớ thì nhớ, nhưng sau này, nơi đây mới là nhà của Công chúa.”

Nam Việt. Nhà.

Lệnh Viên còn

đang ngẩn ngơ, Hoàng thượng đã nhẹ nhàng đứng dậy. Lão thần nhiên đi tới ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh ngôi đình, chiếc túi gấm thắt bên hông lão chợt rơi xuống. Lệnh Viên khom người nhặt theo bản năng, rồi đưa tới cho lão.

Dưới ống tay áo

màu vàng tươi, bàn tay đó đầy những nếp nhăn và vết chai sạn, nhẹ nhàng đón lấy chiếc túi gấm mà Lệnh Viên đưa tới. Ánh mắt Hoàng thượng lại càng sâu sắc hơn, nhưng nụ cười lại rất hiền hòa, lão nhìn nàng, khẽ hỏi: “Công chúa sợ cái gì?”

Những ngón tay

cầm chiếc túi gấm vẫn đang run rẩy.

“Sợ trẫm? Sợ lão

tứ?” Lão mỉm cười nhìn nàng, đáng vẻ như một người cha hiền từ.

Lệnh Viên bắt

giác ngây người, dường như muốn tìm một khuôn mặt già nua khác từ khuôn mặt này của lão. Người từng được nàng gọi là phụ hoàng đó, dường như chưa bao giờ nở nụ cười hiền từ thế này với nàng. Nàng gượng cười, có chút lúng túng, cúi đầu, nhưng sau đó vẫn bình tĩnh nói: “Không phải Lệnh Viên đang sợ, chỉ là có chút hối hận vì một chuyện thôi.”

“Hối hận chuyện

gì?” Dường như Hoàng đế Nam Việt khá bất ngờ, buột miệng hỏi.

Lệnh Viên chăm

chú quan sát lão nhân trước mặt, biết rõ phía sau khuôn mặt hiền từ này là một sự lạnh lùng, tàn bạo mà nàng chưa từng nhìn thấy. Ánh mắt nàng lại liếc tròng hạt mà lão thường xuyên cầm trong tay, sợi dây nơi đáy lòng nàng như vừa bị

chạm vào. Đưa mắt nhìn khắp Nam Việt, cũng chỉ có lão là giống nàng mà thôi. Nàng cũng từng có lúc chỉ nghĩ đến chính trị và quyền lực, mạng người trong tay nàng, có kẻ đáng chết, nhưng cũng có người chết oan.

Ngón tay hơi mở

ra, rồi lại nắm chặt, Lệnh Viên khẽ nở nụ cười, nói: “Hối hận vì đã không giết một người.”

Hoàng đế Nam Việt

ngồi trên cao đã nhiều năm, thực đã quá quen với việc giết chóc, hoặc trong tối, hoặc ngoài sáng, nhưng chưa từng có người nào dám nói chuyện này với lão một cách thản nhiên và dứt khoát đến vậy. Lão hơi ngẩn người, sau đó lại mỉm cười, cũng liếc nhìn tràng hạt trong tay: “Thực ra nếu đã giết rồi, chưa chắc sau này sẽ không hối hận.” Hoàng đế Nam Việt chăm chú nhìn nữ tử trước mặt, nàng quả thực vẫn còn rất trẻ. Hồi lão trẻ như nàng cũng giống hệt thế này, đáng tiếc, bây giờ lão đã già rồi, luôn buồn phiền vì một số chuyện, cho dù ngày ngày tay cầm tràng hạt cũng không thể tĩnh tâm.

35. Chương 35

Trong cung Thấu

An, một đám thái giám, cung nữ bận rộn ra vào.

Thượng Dương Quận

chúa mặc bộ đồ màu trắng chậm rãi bước đi trên hành lang. Thường ngày, Liên phi tuy không đắc sủng nhưng cung Thấu An vẫn rất náo nhiệt. Các phi tần trong lục cung thường xuyên tới đây, có người thì ngưỡng mộ Liên phi có con trai, cũng có người ghen tị với vẻ anh tuấn trời sinh của Dận Vương.

Vương Khởi khẽ nở

nụ cười, khi ngược mắt lên liền nhìn thấy bóng dáng của nam tử thoáng ẩn thoáng hiện phía sau ô cửa sổ khép hờ. Vương Khởi cả kinh, sau nháy mắt đã thu lại nụ cười, xách váy chạy lên phía trước: “Đường ca ca!”

Đám cung nữ thấy

Vương Khởi đi vào, vội vàng hành lễ.

Dận Vương ngoảnh

lại, đưa mắt nhìn nàng, khẽ mỉm cười, hỏi: “Sao muội lại tới đây?”

Từ khi Liên phi

qua đời, Vương Khởi rất ít khi thấy hắc cười. Lúc này, nhìn thấy nụ cười trên

khuôn mặt hần, tâm trạng nàng ta cũng tốt hơn nhiều. Thấy hần vén bức rèm châu để đi vào phía trong, nàng ta bèn ngoảnh đầu nhét cây quạt tròn vào tay cung nữ rồi vội vàng bước theo. Đã là cuối hạ nhưng tiết trời vẫn còn nóng nực, đưa tay chạm vào bức rèm châu trước mắt liền có cảm giác mát rượi. Vương Khởi đi theo hần vào phòng, từ chiếc lọ hương mạ vàng không còn những làn khói thơm tỏa ra. Vương Khởi khẽ nói: “Muội vốn ở trong cung Thấu An này với Nương nương, chẳng lẽ huynh quên rồi sao?”

Dận Vương hơi

ngẩn người, lại nghe nàng ta hỏi: “Sao huynh lại tới cung Thấu An?”

Dận Vương đang

dẫn dò một ả cung nữ, nghe thấy vậy mới quay lại, trả lời: “Phụ hoàng sai người thu dọn di vật của mẫu phi, ta sợ để sót thứ gì nên đích thân tới xem.”

Liên phi đã qua

đời, cung Thấu An sớm muộn cũng phải dọn dẹp, chỉnh trang, có lẽ trong tương lai không xa, sẽ có người mới vào đây ở.

Sau này, có ai

còn nhớ có vị Liên phi từng sống ở đây?

Sắc mặt Dận Vương

thoảng vẻ buồn bã, cho dù chẳng ai nhớ, nhưng chắc chắn hần sẽ rất nhớ mẫu phi của mình. Hần bước lên trước một bước, dừng chân bên chiếc bàn trang điểm, cẩn thận ngắm nghía hồi lâu, đột nhiên đưa tay cầm lấy một cây thoa vàng. Trong đôi mắt đang sụp xuống rõ ràng bùng lên một tia căm hận. Vương Khởi đứng gần đó, không kịp được kinh sợ. Nàng ta lúng túng đứng đó, không nói thêm được câu nào.

Vốn còn muốn hỏi

hần về mối hôn sự với Công chúa Bắc Hán, nhưng nhìn tình hình này, Vương Khởi thực không dám hé răng.

Khi Lệnh Viên từ

Đế cung đi ra, sắc trời đã ngả về chiều. Đôi ánh tà dương hắt xuống bức tường gạch đỏ, phản chiếu những tia sáng mờ mờ.

Anh Tịch đi sát

theo sau, thấp giọng nói: “Dận Vương nói là đến cung Thấu An một chuyến, không ngờ lại đi lâu như vậy.” Trong lời của thị có vẻ trách móc. “Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Cũng đến cung Thấu An ư?”

Lệnh Viên chậm

rãi bước đi, mặt trời sắp lặn, cái nóng cũng đã giảm đi ít nhiều. Một làn gió mát thổi tới, cảm giác thực vô cùng sảng khoái. Nàng khẽ lắc đầu, không đến

cung Thấu An thì hơn, dù sao mẹ chồng tương lai của nàng cũng qua đời khi nàng còn chưa một lần gặp mặt. Bây giờ, mọi người trong cung, ngoài cung gặp nàng đều gọi “Công chúa” chứ chẳng phải “Vương phi”, có thể thấy đã có người chỉ thị, nàng cũng không cần phải tới cung Thấu An làm gì. Vốn dĩ giữa nàng và người đó không có chút tình cảm, nàng cũng không phải loại người có thừa lòng thương hại để đi bố thí. Mà có lẽ, sự bố thí ấy Dận Vương cũng chẳng cần.

Nghĩ vậy, Lệnh

Viên bất giác nở nụ cười.

Anh Tịch hỏi,

giọng nghi hoặc: “Công chúa cười cái gì vậy?”

Muốn cười thì

cười thôi!

Ổng tay áo rộng

nhẹ nhàng buông xuống, Lệnh Viên chợt xoay người, bước về phía trước, cất giọng ung dung: “Đã rảnh rồi không có việc gì làm, chi bằng đi dạo quanh đây một chút.” Nàng đã tới Hoàng cung của Nam Việt mấy lần nhưng chưa lần nào có thể đi thăm thú khắp nơi. Hôm nay trò chuyện với Hoàng đế Nam Việt, những nút thắt trong lòng Lệnh Viên dường như đã bớt đi một chút. Hoàng thượng nói đúng, có một số chuyện không làm sẽ hối hận, làm rồi cũng chưa chắc sẽ không hối hận. Và chuyện của nàng, kết quả là như thế nào còn chưa biết được. Có lẽ nàng đã nhảy cảm quá mà thôi.

Nghe nàng nói

vậy, Anh Tịch cất tiếng cười theo.

Suốt dọc đường

đi, hai bên hành lang trăm hoa đua nở, hương sắc ngập tràn. Giữa không khí bát ngát mùi hương, khiến lòng người thư thái.

Đi vòng qua một

ngọn giả sơn, thấp thoáng có tiếng khóc của nữ tử từ đâu đó vọng ra, trong sự bi thương còn xen lẫn một tia sợ hãi.

Anh Tịch sợ đến

nổi toàn thân co rúm, vội vàng ngược mắt nhìn Lệnh Viên. Lệnh Viên thoáng cau mày, dừng chân quan sát, rồi khẽ nháy mắt ra hiệu, nhẹ nhàng nói: “Qua đó xem sao!”

Anh Tịch thấy

trong đáy mắt nàng không hề có vẻ sợ hãi, liền thầm nghĩ mình nhất gan, lấy hết can đảm bước lên phía trước. Sau khi hít một hơi thật sâu rồi lao vào một hang

động, nơi phát ra tiếng khóc, một tiếng “Ai?” vừa mới hét lên của Anh Tịch đột nhiên biến thành “a” đầy kinh ngạc. Trong đó là một cung nữ mặc đồ màu xanh, thấy có người đột ngột xông vào, thị vội đứng dậy, ra sức dập tắt những thứ đang cháy trước mặt.

Có một mảnh giấy

còn chưa cháy hết bay sang bên cạnh, nhìn kĩ thì rõ ràng là tiền âm phủ.

Trong cung có rất

nhiều điều cấm kỵ, trong đó có một điều cấm là cung nhân không được phép tự tiện đốt tiền giấy, kẻ vi phạm nhẹ thì phạt gậy, nặng thì xử tử.

Người này thật to gan!

Cung nữ áo xanh nhìn rõ người tới, thấy Anh

Tịch vận bộ đồ may bằng tơ lụa màu đen, trước ngực có hai chiếc nơ tinh tế. Đây rõ ràng không phải cách ăn mặc của cung nữ trong cung, nhưng nhìn kỹ, Anh Tịch cũng không giống tiểu thư nhà quan... Thị ngẩn ngơ ngấm nhìn, lại thấy có một người khác chậm rãi đi vào từ phía sau Anh Tịch. Nhìn thấy tấm dung nhan tuyệt thế của Lệnh Viên, sau một thoáng ngẩn ngơ, thị bèn quỳ sụp xuống, khấu đầu nói với nàng: “Nô tì Cẩm Anh khấu kiến Đại trưởng công chúa Điện hạ!”

Người Nam Việt không ai gọi nàng là: “Đại

trưởng công chúa”, nhưng Cẩm Anh này... Lệnh Viên quả thực không có chút ấn tượng nào.

Anh Tịch cũng cả kinh, hỏi: “Người là ai?”

Cẩm Anh ngược lên, gương mặt lã chã nước

mắt: “Nô tì là thị nữ tùy thân của Công chúa Hán Huy! Năm đó theo Công chúa đến Nam Việt hòa thân, ngoài nô tì ra còn có Kỳ Duyệt, Thư Hương và Họa Hiện, nhưng bây giờ chỉ còn lại một mình nô tì! Không ngờ lại gặp được Công chúa ở đây, nô tì... xin Công chúa hãy đưa nô tì rời cung!”

Lệnh Viên mặc bộ đồ gấm sang trọng, đứng đó

quan sát một hồi, thấy thị khóc đến thương tâm, nàng chỉ hỏi: “Người đang đốt cái gì?”

Cẩm Anh ngẩn người rồi vội vã trả lời: “Là

một ít tiền giấy. Nô tì tưởng nhớ Công chúa Hán Huy, liền đốt cho Công chúa một ít tiền giấy, chỉ mong Công chúa ở dưới âm ty không phải chịu khổ.”

Nơi đấy mắt Anh Tịch thoáng qua một nét cảm

thông. Thị đang định mở miệng liền nghe từ bên ngoài vọng tới những giọng nói đầy vẻ nôn nóng: “Công chúa... Công chúa Ninh An... Công chúa, người ở đâu...”

Anh Tịch đưa mắt nhìn về phía Lệnh Viên,

thấy nàng đã quay người đi ra ngoài. Cầm Anh chợt đưa tay giữ lấy tà váy nàng, cất tiếng van nài: “Nô tì xin Công chúa hãy thương xót nô tì, đưa nô tì ra ngoài cung đi!”

Lệnh Viên không ngoảnh đầu lại, chỉ hờ hững

nói: “Nếu người muốn sống thì nhân lúc chưa ai phát hiện, hãy thu dọn những thứ này đi. Nếu không, đến bản cung cũng không bảo vệ được người. Bản cung ở đây!”

Cả một đám cung nữ, thái giám cùng ngoảnh

đầu lại, thấy Lệnh Viên cùng thị nữ ung dung đứng bên cạnh hành lang. Hai

người, một người yêu kiều, cao quý, một người thì trong sáng, thanh tân, ráng

chiều đã nhuộm đỏ cả nửa bầu trời phía sau lưng bọn họ, khiến đám cung nhân

nhìn đến ngây người. Gã thái giám dẫn đầu khom người bước lên phía trước, cẩn

thận nói: “Có người nhìn thấy Công chúa đi về hướng này, bọn nô tài cho rằng

Công chúa bị lạc đường, cho nên mới... đi tới xem sao.”

Lệnh Viên khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Đã

phiền công công phải lo lắng rồi, bản cung chỉ tùy tiện đi lại một chút thôi.

Dận Vương điện hạ đã rời khỏi cung Thấu An rồi sao?”

Gã thái giám lại cúi đầu: “Bây giờ thì

chưa, nhưng hắn cũng sắp rồi!”

Lệnh Viên gật đầu, nói: “Vậy bản cung sẽ

tới cung chờ Điện hạ là được.”

Đồ đạc của Liên phi không nhiều nhưng cũng

chẳng phải ít. Thu dọn xong thì chỉ còn lại mấy thứ đồ vụn vặt, nhưng đám cung

nữ đều phải hỏi Dận Vương. Dận Vương suy nghĩ một lát, cuối cùng dứt khoát sai

người bọc lại, mang tất cả đến phủ Dận Vương.

Vừa rồi Vương Khởi ở lại trong tấm cung của

Liên phi với hần một lát, sau đó Trần tần[1] phái người đến mời nàng tới phủ

Nội vụ xem một số loại vải vừa được đưa tới. Trần tần và Vương Khởi tuổi tác

tương đương, Vương Khởi ở trong nội đình, thường ngày cũng chỉ quen với nàng

ta, cho nên không thoái thác được, đành rời đi.

[1] Tần cũng là một cấp bậc của vợ vua

trong hậu cung, ở dưới phi và trên quý nhân.

Hoàng hôn buông xuống, ánh tà dương dần tan

hết.

Dận Vương từ tấm điện đi ra, chợt nghe phía

sau lưng có người gọi lại: “Điện hạ, xin dừng bước!”

Khi ngoảnh đầu nhìn, hần liền bắt gặp thị

nữ Trục Nhi của Liên phi. Thấy hấn dừng bước, Trục Nhi vội vàng bước lên phía trước, lại nhìn quanh thấy không có người, thị mới dám nói: “Nô tì có mấy câu muốn nói, nhưng thời gian này luôn phải kìm nén trong lòng, không dám nói với ai. Nương nương thường ngày đối tốt với nô tì... Hôm nay nô tì sẽ nói với Điện hạ, cái chết của Nương nương...”

Giọng nói của Trục Nhi hơi run rẩy, thị nhìn thấy cặp mắt Dận Vương đang co rút, từ bên trong phát ra những tia sáng lạnh lùng. Thị dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Cái chết của Nương nương e là có liên quan tới Hoàng hậu nương nương.” Chuyện này dù không ai nói với Dận Vương, hấn cũng đã đoán được phần nào, cho nên khi nghe thấy vậy hấn không cảm thấy kinh ngạc, nhưng câu nói tiếp theo của Trục Nhi rốt cuộc cũng khiến hấn ngây người: “Trước khi Nương nương xảy ra chuyện, nô tì tận mắt nhìn thấy Quận chúa và Khánh Vương ở cùng với nhau.”

Vương Khởi và Khánh Vương...

Từ cung Thấu An đi ra, trên khuôn mặt âm trầm của Dận Vương không còn chút thần sắc nào.

Lệnh Viên và Anh Tịch ngồi trên xe ngựa chờ đợi. Sắc trời đang tối dần.

“Dận Vương ra ngoài rồi!” Anh Tịch nhỏ giọng nói.

Lệnh Viên vén rèm xe, quả nhiên nhìn thấy bóng người màu xanh đỏ đang tiến lại gần. Một gã thái giám vội vàng dắt ngựa lại cho hấn. Lệnh Viên quan sát từ xa, không ngờ lại cảm thấy bóng dáng đó vô cùng cô độc. Nàng đến Nam Việt cũng đã được một thời gian, nhưng đến Khánh Vương nói chuyện với nàng cũng nhiều hơn vị phu quân tương lai này. Ban đầu, Lệnh Viên cho rằng vì một loạt những chuyện xảy ra đã khiến Dận Vương tâm thần lao lực quá độ, dần dần, nàng phát hiện ra nam nhân này dường như cố ý xa lánh mình, không muốn gần gũi mình.

Có lẽ, là bởi vì không yêu.

Xe ngựa rời khỏi hoàng cung, sắc trời đã tối hẳn, nhưng đường lớn ở Sùng Kinh vẫn vô cùng náo nhiệt. Thời tiết này ngồi trong nhà rất nóng bức, còn chẳng thoát mái bằng ra đường đi lại.

Tiếng vó ngựa tiến lại gần, ngay sau đó liền vang lên giọng nói của Dận Vương: “Bản vương còn có việc quan trọng cần làm, không tiễn Công chúa được.”

Rèm xe được vén lên, Lệnh Viên mỉm cười

nhìn ra ngoài, gật đầu, điềm đàm nói: “Điện hạ đi cẩn thận!”

Hắn hơi mím đôi môi mỏng, rồi ghì cương
quay đầu ngựa, nhanh chóng rời đi.

Từ hoàng cung đi ra, sắc mặt Dận Vương vẫn

luôn không tốt, dường như đang bị đè nén bởi chuyện gì. Có điều, hắn không nói,
Lệnh Viên tất nhiên cũng không nhiều chuyện mà đi hỏi.

Đợi khi Dận Vương dời đi, Lệnh Viên liền

sai người dừng xe ngựa. Anh Tịch thấy nàng đứng dậy bước ra ngoài, liền kinh
ngạc đi theo. Nữ tử trong bộ đồ gấm thướt tha như cánh bướm, nhẹ nhàng nhảy
xuống xe ngựa, dẫn dò đám người dưới hây về biệt uyển trước.

“Công chúa!” Anh Tịch vô cùng ngạc nhiên,

vội đuổi theo sau, suýt nữa ngã từ trên xe ngựa xuống.

Lệnh Viên liếc mắt nhìn thị, khê trách: “Có

gì đâu mà phải hoảng hốt như vậy. Cẩn thận kéo bị người ta chê cười!”

Anh Tịch không kìm được đỏ bừng hai má,

phủi nhẹ váy áo rồi cất bước đuổi theo: “Sao Công chúa lại xuống xe vậy?”

“Ừm, ta muốn đi dạo một chút!”

Trước đây, ở Thịnh Kinh, tuy không ai hạn

chế sự tự do của nàng, nhưng suốt mấy năm dài đằng đẳng, nàng chưa một lần đi
dạo trên đường. Trước mắt chợt như thoáng qua bóng dáng gầy guộc đó, chiếc nón
có mạng che trong ký ức vẫn rất rõ ràng. Lệnh Viên bất giác mỉm cười, nàng quên
mất, đã từng có một lần. Còn giờ đây, tuy đang ở nước khác nhưng trong lòng
nàng lại rất nhẹ nhõm, dường như đã không còn nhiều sự ràng buộc như xưa.

Một làn gió đêm thổi tới khiến ống tay áo

lất phất bay. Khóe miệng hơi nhếch lên, để lộ một nụ cười, Lệnh Viên ngẩng đầu
nhìn bầu trời sao dưới màn đêm mờ mịt.

Đúng lúc Khánh Vương đi ngang qua, lập tức

nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp dưới gốc long não cổ thụ đó.

“Khéo thật!” Một giọng nói đặc ý xen lẫn

nét cười vang lên từ phía sau, Lệnh Viên liền xoay người, thấy Khánh Vương đang
ung dung đứng sau lưng nàng.

Hắn chỉ có một mình. Dường như cuộc tranh

chấp trong Đế cung ngày đó chỉ là một giấc mộng phù du, lúc này gặp lại, trong
đáy mắt Khánh Vương, ngoài sự dịu dàng và thiện ý thì không còn điều gì khác.

Anh Tịch khom người hành lễ với hắn, lại

nghe Lệnh Viên cười, hỏi: “Điện hạ giám sát ta sao?”

Hắn hơi ngẩn người, ngay sau đó liền cất tiếng cười sang sảng: “Công chúa quả thực đã vu oan cho ta rồi!” Rồi hắn lại khẽ lắc đầu, để lộ sự thất vọng.

Lệnh Viên chẳng hề để tâm, quay người định đi. Dưới màn đêm, bóng dáng của nam tử đi nhanh tới, đưa tay chụp lấy cổ tay thon của nàng, nở một nụ cười tà dị: “Công chúa đã trách nhầm người tốt, há có thể đi dễ dàng như vậy sao?”

“Điện hạ muốn thế nào?” Giọng nói của Lệnh Viên trở nên lạnh lùng.

Hắn vẫn cười, ánh mắt nhìn về phía trước, nói: “Phía trước chính là phủ đệ của bản vương, ta muốn mời Công chúa vào phủ trò chuyện một lát.”

Lệnh Viên cười giễu cợt: “Lá gan của Điện hạ cũng thật lớn, không sợ Lệnh Viên tố cáo với Hoàng thượng sao? Ta là em dâu tương lai của ngài, há có thể để ngài càn rỡ!”

Đôi hàng lông mày của hắn hơi nhướng lên, rõ ràng là không hề sợ hãi: “Bản vương quang minh chính đại, có cái gì mà phải sợ? Nghe nói Công chúa kỳ nghệ cao siêu, ta cũng muốn lĩnh giáo một chút, như thế sau này đánh cờ với phụ hoàng cũng không đến nỗi bị thua quá thảm!”

Cái cố của hắn quả thực rất đường hoàng! Kẻ này bề ngoài nhìn thì phong lưu, phóng khoáng, không ngờ cũng có những hành động tùy tiện, cợt nhả như vậy! Lệnh Viên thầm giận dữ, rút tay lại, nói: “Buông tay ra!”

Nhìn bộ dạng giận dữ của nàng, Khánh Vương không những không chán ghét, ngược lại còn thích chí vô cùng. Hắn cất tiếng cười càn rỡ, nói: “Chỉ có những cô nương miền Nam mới rụt rè, e thẹn, thế chết cũng không chịu tùy tiện tiếp xúc da thịt với nam tử. Từ lâu ta đã nghe nói người miền Bắc đều khoáng đạt, Công chúa hà tất phải nhỏ nhen như thế?”

Lệnh Viên vô cùng chán ghét bộ dạng này của Khánh Vương, bèn lật tay tát mạnh một cái.

Hắn không né tránh, chịu nguyên một cú tát của nàng. Lệnh Viên dùng hết sức lực, lòng bàn tay truyền tới cảm giác đau rát, móng tay còn cào mạnh lên khuôn mặt hắn, để lại một vết xước dài, rỉ máu.

Anh Tịch cả kinh há hốc miệng.

Khánh Vương hơi cau mày nhưng vẫn mỉm cười: “Quả nhiên không yếu đuối như những cô nương miền Nam, bản vương rất thích người mạnh

mẽ...” Còn chưa dứt lời, hắn đã cảm thấy mu bàn tay có thứ gì đánh trúng, nhất thời đau đớn không kim nén được. Lệnh Viên vừa cảm thấy bàn tay hắn buông lỏng, lập tức rút tay ra. Nhìn thấy dáng vẻ đau đớn trên khuôn mặt hắn, nàng vội vã lùi về phía sau mấy bước, xoay người kéo Anh Tịch hòa mình vào dòng người đông đúc xung quanh.

Khánh Vương giữ chặt mu bàn tay, ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy hai cái bóng đó đã rời đi rất xa.

Chạy một quãng đường rất dài, đến khi cả hai đều không chạy nổi nữa, bọn họ mới dừng lại, thở dốc. Anh Tịch đưa tay ôm ngực, sắc mặt trắng bệch, nói: “Gã Khánh Vương này... thật đáng sợ quá! Hắn... hắn muốn làm cái gì chứ...” Anh Tịch thở hổn hển, đến nói năng cũng không được trôi chảy.

Lệnh Viên đưa tay kéo Anh Tịch vào một con hẻm nhỏ, thở phào một hơi, đột nhiên nói: “Doãn Duật, có phải là huynh không?” Anh Tịch kinh hãi đến nghẹt thở.

Sau khoảnh khắc, quả nhiên có bóng dáng cao lớn của một nam tử xuất hiện ở đầu con hẻm. Y không do dự, vội bước về phía hai người.

Lệnh Viên thở phào một hơi. Ở Nam Việt, người chịu giải vây giúp nàng ngoài y ra thì không còn ai khác. Y không chịu ra mặt, vì sợ gây ra những lời đàm tiếu phiền phức, đặc biệt đối phương còn là kẻ khó đối phó như Khánh Vương.

Doãn Duật vốn muốn đi theo nàng tới Cẩm Tú biệt uyển, không ngờ lại bị nàng phát hiện. Y bước lên phía trước, khom người hành lễ với Lệnh Viên, thấp giọng nói: “Công chúa không nên một mình dẫn theo thị nữ đi lại trên đường như thế. Khánh Vương không phải hạng người đơn giản, hơn nữa hắn mồm miệng khéo léo, lại có Hoàng hậu nương nương đứng sau lưng, nếu thật sự xảy ra chuyện, chỉ e Công chúa sẽ phải chịu thiệt thòi.”

Y nói với nàng bằng giọng nghiêm túc, Lệnh Viên vừa phải bỏ chạy đến đầm địa mô hôi, không có tâm trạng để tính toán, chỉ cười, nói: “Chịu thiệt thòi? Ta có thể chịu thiệt thòi gì đây? Huynh còn sợ ta chết sao? Hắn không làm vậy đâu, hắn chẳng qua chỉ muốn ta lấy hắn mà thôi!”

Trong giọng nói của nàng mang theo nét cười, nhưng dưới làn ánh sáng lơ mơ, sắc mặt Doãn Duật lại trầm xuống. Y bước tới một bước, nói: “Nàng không thể lấy hắn!”

Không thể lấy hắn, nhưng có thể lấy Dận

Vương sao?

Lệnh Viên vẫn đang cười. Cố che giấu sự

buồn thương trong tim, nàng mạnh dạn nhìn y, nói: “Ta không quên!”

Không quên thì tốt, rất tốt...

Doãn Duật nở một nụ cười chua chát, đưa mắt

tiền bọn họ ra ngoài, rồi lại đi theo từ xa. Mãi đến khi thấy Cẩm Tú biệt uyển

đã ở ngay trước mắt, y mới nhỏ giọng nhắc nhở: “Sau này, Công chúa ra ngoài nhớ

dẫn theo thị vệ. Hôm nay, nếu không phải ta đi ngang qua Dận Vương phủ thì

không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Lệnh Viên ngẩn ngơ dừng chân nhưng không

quay đầu lại mà chậm rãi bước về phía trước, hỏi: “Dận Vương phủ có chuyện gì

sao?” Nàng không hỏi Dận Vương, nhưng lại hỏi Doãn Duật.

“Cái chết của Liên phi nương nương e là có

liên quan tới Thượng Dương Quận chúa.”

“Nghĩa muội của Dận Vương?”

“Phải, có người nhìn thấy Quận chúa đã gặp

gỡ Khánh Vương.”

Khánh Vương... Quả nhiên là do Tiêu Hậu chỉ

thị sao? Lệnh Viên hơi cau mày, vẫn không ngoảnh đầu, chỉ thấp giọng nói:

“Huynh nhớ phải cẩn thận!”

Chỉ một câu ngắn gọn nhưng lại khiến trái

tim Doãn Duật cảm thấy ấm áp. Ánh mắt dịu dàng nhìn về phía nữ tử thướt tha

trước mặt, y chậm rãi trả lời: “Được!”

Cẩm Tú biệt uyển sáng trưng đèn đuốc, hơi

thở của nam tử sau lưng đã bị cánh cửa kia ngăn cách. Nhưng trong lòng Lệnh

Viên lại như tràn đầy mật ngọt, nàng đã quên đi những điều không vui khi gặp

Khánh Vương.

Anh Tịch bị ảnh hưởng bởi tâm trạng của

nàng, cũng không nhắc tới việc đó, có điều, thị như nghĩ đến điều gì, bèn cất

tiếng hỏi: “Công chúa, lúc ở trong cung sao người không đồng ý thỉnh cầu của

Cầm Anh? Nô tì còn tưởng người sẽ nể tình cùng là người Bắc Hán mà giúp đỡ

thị.”

Lệnh Viên vẫn đang cúi đầu vuốt vuốt gấu

váy, nghe Anh Tịch nói vậy có chút tức cười. Cái gì mà người Bắc Hán với không

Bắc Hán, lúc trước Lưu Hâm câu kết với Hoàng đế Nam Việt, ý đồ nhúng tay vào

việc nội bộ của Bắc Hán có từng nghĩ mình cũng là người Bắc Hán không? Còn Lệnh

Viên nàng, bảo người giết Lưu Hâm thì cũng đã giết rồi, bây giờ còn phải thương hại một ả tì nữ của cô ta sao? Đúng là nực cười!

“Thị không phải là người thật thà.”

Lệnh Viên cất giọng hờ hững, nhưng lại khiến Anh Tịch cả kinh: “Sao Công chúa lại nói vậy?”

Câu hỏi này, Lệnh Viên không trả lời, Anh Tịch chỉ thấy nàng nở nụ cười mỉm.

Cầm Anh nói là đốt tiền giấy cho Công chúa

Hân Huy, nhưng trong tiếng khóc của thị lại thấp thoáng sự sợ hãi. Nếu như vì lo lắng Công chúa Hân Huy ở dưới âm ty sống không tốt mà đốt tiền giấy cho cô ta, sao Cầm Anh phải sợ đến vậy? Huống chi Lệnh Viên vốn không quen người này, hà tất phải tự đem đến phiền phức cho bản thân. Từ khi bị Ngọc Trí phản bội, nàng không còn dám tùy tiện tin người khác nữa.

Ở Nam Việt, nàng chỉ có thể tin tưởng hai người, đó là Doãn Duật và Anh Tịch. Đối với nàng, vậy là đủ.

36. Chương 36

Trên dãy hành lang ngoài cung điện, tấm rèm màu đỏ che đi ánh nắng oi bức bên ngoài, trời hôm nay lặng gió.

Cung nữ Nhuế Nhi khom người đẩy cửa sổ, lập tức nhìn thấy bóng dáng cao lớn đang đứng dưới hành lang. Y chấp tay đứng trong lặng lẽ, cặp mắt hơi nheo lại, ngẩng đầu nhìn sắc trời mông lung, dường như đang đợi ai đó. Nhuế Nhi lại thầm mừng rỡ, vội xoay người chạy ra ngoài, cất tiếng gọi: “Thế tử gia?”

Nhuế Nhi là thị nữ của Thượng Dương Quận chúa, trong số những người quyền quý trong cung, thị gặp nhiều nhất chính là Dận Vương và Doãn Duật. Dận Vương tuy cũng nói khá nhiều trước mặt Liên phi và Vương Khởi, nhưng với đám người dưới lại luôn tỏ ra lạnh lùng. Doãn Duật thì khác, y có nói, có cười với bọn họ, thỉnh thoảng còn kể một vài chuyện thú vị bên ngoài cung cho bọn họ nghe, đám cung nữ nhìn thấy y thì luôn vui vẻ. Đặc biệt là hiện giờ y còn chưa thành thân, không biết đã khiến bao nhiêu cô nương phải xiêu lòng.

Doãn Duật đưa mắt liếc qua, thấy ả cung nữ đó đang chạy tới, bèn khẽ nở nụ cười. ả cung nữ cất tiếng hỏi y: “Thế tử tới đây cùng với Dận Vương Điện hạ sao?” Thị vừa nói vừa ngó nghiêng nhìn quanh như muốn tìm kiếm bóng dáng Dận Vương.

Doãn Duật khẽ cười, đáp: “Không phải, Điện hạ hôm nay có việc không vào cung.”

“Thế sao?” Nhuế Nhi ngạc nhiên nói. “Vậy Thế tử...”

“Tìm cô chứ sao!” Doãn Duật nhẹ nhàng nói một câu khiến sắc mặt Nhuế Nhi đỏ bừng. Thị nửa thẹn thùng nửa hờn giận đưa mắt nhìn y, sau đó lại cúi đầu mân mê gấu áo. Thấy bộ dạng thị như vậy, Doãn Duật không kìm được cất tiếng cười vang, chăm chú nhìn thị, nói: “Thực ra là Điện hạ bảo ta đến hỏi Quận chúa, sau này Quận chúa muốn ở lại Minh Vũ hiên trong cung Thấu An hay là muốn dọn tới Dận Vương phủ?”

Nhuế Nhi dường như còn chưa tỉnh táo lại sau câu trêu chọc của y, lúc này thấy trong đáy mắt y tuy vẫn còn có nét cười nhưng thần sắc đã trở nên nghiêm túc, thị vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, hỏi: “Thật thế sao? Dận Vương Điện hạ thật sự nói như vậy? Muốn đón Quận chúa nhà ta đến vương phủ?”

“Thật! Hơn nữa sáng nay, khi tan triều Điện hạ đã nói chuyện này với Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng đồng ý rồi.” Doãn Duật chậm rãi cất tiếng trả lời.

Thượng Dương Quận chúa là nghĩa nữ của Liên phi, nhưng lại không được coi là nghĩa nữ của Hoàng thượng. Bây giờ Liên phi nương nương đã qua đời, Vương Khởi ở trong cung không còn nơi nương tựa, Dận Vương chịu đón nàng ta đến vương phủ thực là một ân huệ rất lớn. Chỉ là khi Dận Vương nhắc đến chuyện này, Hoàng thượng dường như nhất thời không nhớ ra Liên phi còn có nghĩa nữ là Vương Khởi. Trong lòng Doãn Duật không khỏi cười thầm, người trong thiên hạ đều khen Hoàng thượng hậu đãi với con cháu, công thần, hóa ra chỉ làm bộ làm tịch cho người khác xem mà thôi.

Nhuế Nhi nở nụ cười rạng rỡ, nôn nóng muốn vào trong nói tin tốt này với Vương Khởi. Doãn Duật chợt đưa tay ra khẽ kéo ống tay áo thị, cố ý nói: “Vội cái gì, có khi Quận chúa còn chưa muốn rời cung thì sao?”

Nhuế Nhi vội vàng nói: “Sao thế được? Quận chúa chờ ngày này chẳng biết bao lâu rồi! May mà bây giờ Điện hạ còn chưa thành thân, nếu không, tân Vương phi ở trong vương phủ chưa chắc đã chịu để Điện hạ đón Quận chúa đến ấy chứ! Tạ ơn trời đất, rốt cuộc Quận chúa đã chờ được ngày này rồi!”

Doãn Duật vẫn không buông tay, hơi cau mày,

hỏi: “Sao cô lại nói vậy?”

“Còn nói khác được sao? Chỉ cần Điện hạ

chưa thành thân, sau này ai là Vương phi còn chưa biết được! Có lẽ Điện hạ cũng không thích vị Công chúa Bắc Hán kia, đợi khi kỳ hạn nửa năm tới, cuộc hôn nhân ấy lại tan vỡ cũng không biết chừng!”

“Sao cô biết?”

Doãn Duật hơi khom người. Y cách cung nữ

này rất gần, chiếc áo dài màu trắng bạc lại càng tôn lên tấm thân thẳng tắp của y, mùi cơ thể thoang thoảng tỏa ra từ cơ thể y dường như đã tràn ngập trong dãy hành lang này.

Trái tim Nhuế Nhi đập rộn ràng, rồi lại nhớ

đến chuyện mừng của Quận chúa, khuôn mặt nhất thời nóng bừng, không sao kìm được những lời tận đáy lòng: “Thời gian trước, Quận chúa vẫn luôn buồn bực vì mối hôn sự của Điện hạ, Quận chúa còn nói nếu Điện hạ không phải thành hôn thì tốt biết bao. Kết quả, không phải có tin Công chúa Bắc Hán mất tích đó sao? Bây giờ tuy Công chúa đã trở về nhưng Liên phi nương nương lại qua đời... Úi...” Nói tới đây, ả cung nữ mới giật mình phát hiện mình đã lỡ lời, bèn bịt miệng, đưa mắt nhìn nam tử với vẻ sợ hãi.

Doãn Duật mỉm cười nhìn thần sắc kinh hãi

của cung nữ, nhưng phía sau nụ cười dường như lại có một tia lạnh lùng như băng thoáng qua... Chuyện Lệnh Viên bị hành thích cũng có liên quan tới Thượng Dương Quận chúa?

Nhuế Nhi thấy y vẫn có vẻ bình tĩnh, bèn

nghĩ có lẽ y cũng không để tâm. Nét mặt thị dần bình thường trở lại, rồi nhỏ giọng nói: “Những lời đáng tội chém đầu đó của nô tì, xin Thế tử gia hãy quên đi. Chỉ là... ông trời cũng thực chiều cố tới Quận chúa, để tâm nguyện của Quận chúa trở thành sự thực...” Quận chúa không muốn Dận Vương thành thân, bây giờ, không phải sự việc đã diễn ra theo đúng mong muốn đó hay sao?

“Chiều cố...” Doãn Duật đột nhiên nói chen

vào một câu.

Nhuế Nhi thấy y lại lên tiếng nói chuyện,

cho rằng đã không sao rồi, vội vàng cười, nói: “Còn không phải sao, lần lượt mọi chuyện đều chiều theo lòng người cả. Theo nô tì thấy, mối hôn sự của Dận Vương điện hạ cứ kéo dài thêm ba năm nữa mới tốt...”

“Nhuế Nhi!” Một tiếng quát lớn từ trong

phòng vọng ra. Doãn Duật ngược lên, nhìn thấy Thượng Dương Quận chúa Vương Khởi

đang lạnh lùng đứng ở cửa.

Nhuế Nhi sợ đến ngậy người, khi bình tĩnh trở

lại, đang định quỳ xuống mới nhớ ra tay áo mình vẫn bị Doãn Duật giữ lấy. Thị tỏ ra hết sức lúng túng, ném về phía Doãn Duật ánh mắt van nài, quả nhiên thấy y nở nụ cười khê, đưa mắt nhìn Vương Khởi, nói: “Quận chúa tức giận cái gì chứ? Ta cảm thấy thị nói đúng đấy chứ, dù sao cũng kéo dài nửa năm rồi, kéo dài thêm một chút không phải rất hợp ý của Quận chúa sao?”

Sắc mặt trở nên tái xanh, Vương Khởi giận

dữ, nói: “Người đến đây làm gì? Ta sẽ không lấy người đâu!”

Doãn Duật không ngờ đến lúc này rồi mà nàng

ta còn nhắc lại chuyện cũ ấy, liền cười, nói: “Vậy sao? Vừa khéo ta cũng không muốn lấy cô.”

“Người...” Vương Khởi chỉ tay về phía y,

trừng mắt giận dữ, nhưng lại chẳng nói thêm được lời nào. Nghe nói Thế tử là

người rất hiền hòa, gặp ai cũng tươi cười, thân thiện, không bao giờ đắc tội

với ai, nhưng không ngờ lại đối xử với nàng như vậy. Hơn nữa, nàng ta thân là

nữ tử bị người ta cự tuyệt ngay trước mặt như vậy khó tránh khỏi cảm thấy căm hận, cặp mắt liền đỏ hoe, suýt nữa thì bật khóc.

Một hồi lâu sau, mãi tới khi toàn thân run

rẩy, đầu ngón tay lạnh băng, Vương Khởi mới bật ra được một câu: “Người cút ngay! Cút khỏi Minh Vũ viên!”

Nhuế Nhi vội vàng nói: “Quận chúa, Thế tử gia đến để...”

“Người cầm miệng cho ta!” Ả còn lo nàng ta chưa đủ mất mặt hay sao?

Thị nữ của mình lại nói giúp người ngoài,

Vương Khởi vô cùng phẫn nộ, cất bước lao về phía Nhuế Nhi, giơ tay định đánh.

Nhuế Nhi kinh hãi đến ngậy người, chợt cảm

thấy bàn tay đang kéo mình hơi dùng sức, và thị được Doãn Duật kéo ra phía sau lưng. Doãn Duật cất giọng giễu cợt: “Nói không lại thì muốn đánh người sao?”

Nam nhân

này luôn nhún nhường, nhã nhặn với các nữ tử trong thiên hạ, vậy mà lại đối xử

với nàng như thế! Trong lòng Vương Khởi nhất thời đầy căm phẫn, đưa tay tới

định đẩy y ra ngoài hành lang. Không ngờ cánh tay yếu ớt của nàng ta lại bị

Doãn Duật nắm chặt lấy, không đợi nàng ta giãy giụa, y đã kéo tay nàng ta, dí

sát bàn tay nàng vào chỗ vết thương đã khép miệng của y. Vương Khởi không tìm

được kêu lên kinh hãi. Y không cười nữa mà lạnh lùng nói: “Quận chúa cảm thấy đã đủ chưa? Một nhát kiếm này của ta cũng là nhờ cô ban cho đấy!”

“Cái tên phóng đảng nguời! Buông ta ra... A...”

a...” Vương Khởi hoàn toàn không để tâm y đang nói gì, chỉ không ngừng kêu gào sợ hãi.

Nữ tử Nam Việt đa phần đều nhu mì, điềm

đạm, hết sức rụt rè. Các tiểu thư cho dù có cần người ta dìu đỡ cũng phải cách nhau một tấm khăn hay ống tay áo, chứ không bao giờ có chuyện để một nam tử trực tiếp nắm lấy cổ tay. Vương Khởi từ nhỏ đã thuộc lòng các sách Nữ huấn, Nữ giới, trưởng thành trong quan niệm “Tam cương ngũ thường”, vậy mà giờ đây, trong một ngày lại liên tiếp bị người ta làm nhục, đối phương còn chạm vào cơ thể nàng ta, thực sự trong đầu nàng ta cũng đã thoáng qua chuyện tử tỵ.

Doãn Duật cười lạnh lùng một tiếng, buông

tay ra. Vương Khởi loạng choạng lùi về phía sau vài bước, ngã phịch xuống đất.

Nhuế Nhi vội vàng chạy tới đỡ nàng ta dậy, chỉ cảm thấy toàn thân nàng ta đang run rẩy, không cách nào đứng dậy được. Doãn Duật vẫn đứng nhìn. Đối phó với một nữ tử yếu đuối y thực sự không nên như vậy, nhưng nghĩ đến việc Vương Khởi đã làm, đến một người chưa bao giờ tranh chấp với nữ tử như y cũng không kìm được cơn tức giận. Y đưa mắt nhìn về phía Nhuế Nhi, mặt lạnh như băng, nói: “Còn không mau đi giúp Quận chúa thu dọn đồ đạc, cung Thấu An này e là Quận chúa không thể ở lại nữa rồi. Có điều, ta thực chẳng rõ buổi tối Liên phi nương nương có từng thác mộng cho Quận chúa, hỏi Quận chúa tại sao lại đối xử với bà như vậy không?”

Câu nói này lạnh lùng mà sắc bén, Vương

Khởi nghe mà không kìm được kinh hãi, ngẩng lên, sắc mặt trắng bệch chẳng còn hột máu, giọng nói run rẩy: “Ngươi...ngươi nói cái gì?”

Giọng dữ dằn, Doãn Duật chậm rãi nói từng

chữ một: “Cô đi lại gần gũi với Khánh Vương như thế từ bao giờ?”

Những lời mạo phạm Vương Khởi của Doãn Duật

trước đó chẳng qua chỉ khiến nàng ta cảm phẫn mà thôi, nhưng hai chữ “Khánh Vương” lại khiến Vương Khởi kinh sợ, lòng bàn tay lấm tấm mồ hôi, giọng nói cũng trở lên yếu ớt: “Là ai nói vậy?”

“Ván đã đóng thuyền, là ai nói cũng không

quan trọng.” Doãn Duật cố kìm nén cơn tức giận, cất giọng lạnh lùng.

Thái độ kiêu căng, ngang ngược trước đó đột

nhiên biến mất, Vương Khởi ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, khổ sở van nài:

“Chuyện này ta có thể giải thích, xin người đừng nói với Đường ca ca là ta đã gặp Khánh Vương được không?”

“Vậy tức là thật rồi?”

Một giọng nói hờ

hững vọng vào từ ngoài bức rèm màu đỏ, lạnh lẽo tựa gió bắc khiến màu xanh tươi tốt xung quanh bỗng trở lên tàn úa.

Vương Khởi không

khỏi cả kinh, ngẩng đầu nhìn về phía có giọng nói.

Phía sau bức rèm

đang khẽ đung đưa thấp thoáng hiện ra thân hình cao lớn của Dận Vương. Hắn vận bộ thường phục màu xanh đen, trên ống tay áo thêu hình rồng, cứ thế đứng lặng lẽ nhìn về phía này. Hình ảnh hắn tươi cười gọi nàng “Khởi Nhi” trong ký ức đã hoàn toàn tan vỡ sau nháy mắt, sau này, sẽ không còn nữa rồi, sẽ không còn nữa rồi...

Lúc này, trong

lòng Vương Khởi chỉ nghĩ đến điều này.

Dận Vương nhìn

đăm đăm vào nữ tử đang ngồi bệt trên mặt đất vẽ thê lương, ánh mắt trở nên sâu sắc tới tận cùng, bên trong thoáng qua những tia căm hận và thất vọng. Năm đó, dù mẫu phi vì mong được sủng hạnh mà nhận nuôi Vương Khởi, nhưng những năm về sau, bà đối xử với nàng ta thế nào, y đều thấy rõ ràng. Vậy mà cuối cùng lại đổi lấy kết cục Vương Khởi câu kết với người ngoài, hại chết mẫu phi!

Hắn chỉ muốn có

một đáp án rõ ràng, nên mới bảo Doãn Duật đến đây.

Không khí dường

như cũng ngưng đọng.

Chẳng rõ bao lâu

sau, Vương Khởi mới thấy đôi ủng màu đen viền vàng đó rời đi. Nàng ta không khỏi cả kinh, cũng chẳng rõ lấy từ đâu ra sức lực, liền vội vàng bò dậy, loạng choạng chạy ra ngoài, dùng sức giữ chặt lấy chiếc áo bằng vải lụa kia, nôn nóng nói: “Muội và Khánh Vương không có quan hệ gì! Muội không hại chết Nương nương!”

Dận Vương không

nhìn nàng ta, chỉ đưa tay gạt mạnh, hờ hững nói: “Những lời này, người hãy tự mình đi nói với Hoàng thượng đi!”

Ba triều đại

trước, ở vùng Tây Bắc có một nước nhỏ tên gọi là Ân. “Ân” có nghĩa là dây cương ngựa, ý chỉ rằng đó là một dân tộc sinh ra trên lưng ngựa. Vị Hoàng đế cuối cùng của nước Ân hoang dâm vô độ, hết sức sùng ái một nữ tử đất Giang Nam. Nữ tử đó tên gọi “Phù Dung”, đến vùng Tây Bắc thường xuyên nhớ nhà, nhớ những bông phù dung nở đầy vườn, nên đã sai người mang rất nhiều phù dung về trồng khắp hậu cung nước Ân. Nhưng vùng Tây Bắc khí hậu khắc nghiệt, phù dung không thể sinh trưởng, Ân Đế bèn hạ chỉ sai người ngày đêm vận chuyển phù dung về, mỗi ngày đều thay hoa phù dung mới trong vườn của sủng phi, khiến cho hoa phù dung bên ngoài tẩm điện quanh năm tươi tốt. Với việc làm hao tài tốn của của kẻ đế vương, ngày vong quốc tất nhiên không còn xa nữa. Hiện giờ, nước Ân tuy đã tiêu vong mấy trăm năm, nhưng câu chuyện Ân Đế dùng hoa phù dung để đổi lấy nụ cười của mỹ nhân lại trở thành giai thoại, từ đó, hoa phù dung được người đời sau gọi là “Đế vương sủng”.

Tòa phượng cung

của Tiêu Hậu chính là một vườn phù dung có tiếng trong hậu cung Nam Việt.

Năm xưa, ngày thứ

hai sau khi thành thân với Tiêu Hậu, Hoàng đế Nam Việt đã ban tặng một gốc phù dung cho phượng cung. Tiêu Hậu cả mừng, bèn sai người nhổ sạch tất cả các loài hoa trong vườn, trồng vào đó đủ các sắc phù dung, qua đó thể hiện sự vinh dự khi được ân sủng.

Nhưng “Đế vương

sủng” không thể thật sự giúp bà ta giữ sự ân sủng của kẻ đế vương. Chỉ sau mấy tháng ngắn ngủi, trong hậu cung liên tục xuất hiện các sủng phi mới.

Từ đó, các cuộc

ghen tuông, giành giật diễn ra không ngừng.

Từng có một vị

Hứa mỹ nhân học theo Tiêu Hậu, trồng phù dung trong vườn, chẳng ngờ chỉ ba ngày sau đã vì tội dâm loạn nơi cung đình mà bị phế phong hiệu, biến làm thứ dân, sau khi chịu hình phạt kẹp ngón tay khiến hai bàn tay trở lên tàn phế thì bị ném vào lãnh cung. Từ đó về sau, không còn người nào dám trồng phù dung nữa. Có ả cung nữ từng nói, Hoàng hậu cũng không đến nỗi quá tàn độc, ít nhất cũng để lại cho nữ nhân đó một mạng, nhưng chỉ có Tiêu Hậu mới biết, trong chốn thâm cung này, cái chết chính là cách giải thoát cuối cùng, nhưng ả Hứa mỹ nhân đó không xứng.

Có lần gió nhẹ

thổi tới, hương hoa thơm ngát, nồng nàn.

Cây phù dung

trước mắt đang nở hoa rực rỡ, Tiêu Hậu chậm rãi thu lại suy nghĩ, ánh mắt đang dừng trên bông hoa phù dung cũng dần thay đổi từ vẻ sắc bén sang hiền hòa. Gốc phù dung này lạ ở chỗ, trong một ngày sắc hoa biến đổi ba lần, sáng sớm trắng muốt, buổi trưa hồng đào, hoàng hôn đỏ sậm. Đó chính là gốc phù dung mà Hoàng thượng ban cho bà ta năm xưa, có thể nói là duy nhất trong hậu cung Nam Việt, quý giá vô cùng.

Hoàng thượng tuy

không còn sủng ái Hoàng hậu, nhưng dù sao cũng là phu thê với nhau mấy chục năm, hai người xưa nay luôn hòa thuận. Người ta đều nói, để hậu thuận hòa, đấy là cái phúc của thiên hạ.

Điều duy nhất

khiến Tiêu Hậu cảm thấy nuối tiếc đó là bà ta không có con cái, đã gặp rất nhiều danh y vẫn chẳng có kết quả. Cặp mắt bà ta khép lại, thôi đành, bây giờ bà ta còn có Khánh Vương.

“Nương nương hôm

nay không tỉa cây sao?” Bên tai vang tới giọng nói thận trọng của cung nữ Mộc Đán.

Tiêu Hậu hơi

nhếch mép, để lộ một nụ cười, đoạn mở mắt, cắt bông phù dung trước mặt “cạch” một cái. Ắ cung nữ thoáng ngẩn người, rồi biết điều không dám nói thêm gì nữa.

“Chôn!” Tiêu hậu

hờ hững nói.

“Vâng!” Ắ cung nữ

đáp lại, sau đó vội vàng quỳ xuống nhặt cây xẻng bên cạnh lên, bắt đầu đào đất để chôn bông hoa vừa cắt xuống dưới đất phù dung, để nó tự mọc ruỗng, cung cấp dinh dưỡng cho thân cây.

Phù dung nở rộ khắp

vườn, chỉ riêng có gốc này là Hoàng hậu chưa từng để nó nở rộ ra bông hoa thứ hai, cho dù có, nhất định sẽ bị cắt đi. Trong hậu cung, hoa nở liền cành không phải điềm báo tốt. Ắ cung nữ dường như lại nhớ đến người đàn bà họ Hứa vẫn còn ở trong lãnh cung, bất giác cảm thấy phía sau lưng trào lên một cơn giá lạnh.

Bên ngoài, có

tiếng bước chân dồn dập vọng tới.

Tĩnh Công chúa

thở hồng hộc chạy vào. Tiêu Hậu liếc mắt nhìn nàng ta, hơi cau mày: “Thân là con gái mà lại xách váy chạy trong cung, còn ra thể thống gì nữa!”

Tĩnh Công chúa

hoang mang kéo ống tay áo Tiêu Hậu, nôn nóng nói: “Mẫu hậu, không hay rồi, bọn họ nói nhị ca có liên quan tới cái chết của Liên phi! Lúc này nhị ca đã bị phụ hoàng gọi đi hỏi chuyện rồi!”

Mục Đán nín thở,

ngước nhìn lên, thấy sắc mặt Tiêu Hậu hơi biến đổi, rồi bà ta chậm rãi cất tiếng: “Bọn họ là ai?”

Tĩnh Công chúa lo

lặng đến nỗi hai mắt đỏ hoe: “Còn có thể là ai được, chính là mấy người tứ ca ấy! Mẫu hậu, người mau đi xem đi!”

Nào ngờ Tiêu Hậu

lại chẳng có hành động gì, chỉ vung tay vứt cây kéo sang một bên, phất nhẹ ống tay áo rồi quay người đi thẳng vào phòng. Tĩnh Công chúa vội vàng đuổi theo, cất tiếng năn nỉ: “Mẫu hậu, người mau đi đi, nếu không, chỉ e sẽ không kịp mất!”

Bức màn màu đỏ

nhẹ nhàng buông xuống, trong phòng quả thực mát mẻ hơn bên ngoài nhiều. Tiêu Hậu nhấp một ngụm trà, ung dung nói: “Hoàng thượng không gọi bản cung tới, bản cung có tới cũng vô ích. Con cũng không phải không biết, phụ hoàng con không thích mấy việc bao che cho nhau. Hơn nữa, chuyện này còn chưa có kết luận cuối cùng, lão tứ nói nhị ca của con làm thì chính là nhị ca của con làm hay sao?”

“Vậy...” Nhìn dáng

vẻ thản nhiên của Tiêu Hậu, rốt cuộc Tĩnh Công chúa cũng bình tĩnh hơn một chút, nhưng lại do dự không biết nên hỏi gì.

“Cứ tạm thời đợi

đã!” Ánh mắt Tiêu Hậu trở nên lạnh lùng. “Nếu nhị ca của con không xử lý được chuyện này cho tốt, vậy cũng không xứng làm con trai của bản cung.” Chỉ một câu nói hờ hững nhưng ý tứ bên trong lại rất sâu xa, Tĩnh Công chúa nghe mà giật thót. Nàng lại vội ngoảnh đầu liếc nhìn phía sau, cách một bức màn sa mỏng, bên ngoài trời đang nắng đẹp, tất cả chìm trong khung cảnh yên bình.

“Hoàng thượng

không ở đây sao?”

Nơi Đế cung, ả

cung nữ vừa dẫn Lệnh Viên bước qua cửa nghe nàng hỏi vậy, thị hơi ngậy người,

rồi ấp úng nói Hoàng thượng đã tới ngự thư phòng.

Lệnh Viên hơi cau

mày: “Vậy sao? Chẳng lẽ có việc gì quan trọng?” Nàng chỉ buột miệng hỏi, không phải có ý can dự vào việc triều chính. Hoàng đế Nam Việt đã hẹn nàng tới đánh cờ vào giờ này, nhưng lại thất hẹn mà không phái người đến Cẩm Tú biệt uyển báo một tiếng, quả thực là có chút kỳ lạ.

Ả cung nữ lại ấp

a ấp úng, bộ dạng rất khó xử.

Lệnh Viên nở nụ

cười dịu dàng, không có ý trách cứ. Ả cung nữ thấy thái độ nàng nhã nhặn thì không kìm được hạ thấp giọng, nói: “Thực ra nô tì cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì. Hoàng thượng vừa từ ngự thư phòng trở về thì Dận Vương điện hạ tới. Hoàng thượng đột nhiên nổi trận lôi đình, nghe nói Khánh Vương điện hạ cũng bị gọi tới...”

Ả cung nữ vội vã

nói, trong đáy mắt thấp thoáng vẻ sợ hãi, có lẽ vì chưa từng thấy Hoàng đế nổi giận như vậy. Đây đúng là một tiểu nha đầu, nếu là một cung nữ già dặn, chắc chắn sẽ không dám nói những lời này với Lệnh Viên.

“Nô tì còn nhìn

thấy Thế tử của Ký An Vương phủ nữa!”

Ả cung nữ tỏ ra

rất kinh ngạc và hoài nghi.

Lệnh Viên khẽ mỉm

cười với thị, ngón tay thon đưa lên môi, ra hiệu bảo thị đừng nói tiếp nữa.

Nàng và Anh Tịch đưa mắt nhìn nhau, Doãn Duật cũng vào cung? Lệnh Viên đột nhiên nhớ lại những lời đêm qua Doãn Duật nói lại với nàng, chẳng lẽ vì chuyện đó?

Nụ cười trên

khuôn mặt nàng không hề biến mất, cuộc tranh đoạt ngôi thái tử ở Nam Việt đúng là đặc sắc, chẳng ai cho ai cơ hội thở lấy hơi. Nhưng chuyện này chỉ cần Thượng Dương Quận chúa nhận tội thì Khánh Vương khó lòng thoát được. Lệnh Viên đột nhiên nhớ ra một chuyện, ả cung nữ không nhắc tới Tiêu Hậu. Chuyện này có liên quan đến Khánh Vương, bà ta có thể khoanh tay đứng nhìn được sao?

Chẳng lẽ lúc này,

Tiêu Hậu lại muốn vạch rõ giới tuyến tự bảo vệ mình? Nhưng nếu mất Khánh Vương, cho dù Tiêu Hậu có tiếp tục tranh đoạt đến cùng thì cũng chẳng còn ý nghĩa.

Chẳng lẽ là... Lệnh

Viên đứng bật dậy, trên khuôn mặt dần dần xuất hiện vẻ âu lo...

37. Chương 37

Ở cung Thấu An,

đã lâu lắm rồi mới xuất hiện cảnh tượng náo nhiệt như vậy.

Sắc mặt Hoàng đế

Nam Việt âm trầm, lão ngồi ghế chủ nhân, lạnh lùng nhìn Vương Khởi đang tỏ ra vô cùng sợ hãi trước mặt. Lúc này, tuy Vương Khởi đang đứng nhưng toàn thân không ngừng run rẩy, nếu không phải cố gắng gượng, e là đã ngã xuống rồi. Nước mắt ầng ậng trong khóe mắt, Vương Khởi cúi đầu không dám nhìn Hoàng đế trước mặt. Liên phi không đắc sủng, số lần Hoàng thượng đến cung Thấu An không nhiều, với thân phận của Vương Khởi, cơ hội được nhìn thấy lão thực sự rất ít, cho dù có nhìn thấy thì cũng chỉ nhìn từ xa. Trong cung đều nói Hoàng thượng đối xử với người khác rất khoan dung, nhân từ, nhưng bây giờ, lão lại vì cái chết của Liên phi mà muốn gặp nàng, rõ ràng là đã tức giận. Vương Khởi nghĩ như thế, trong lòng lại càng sợ hãi.

Bên ngoài, đám

cung nữ, thái giám đều nín lặng đứng hầu.

Khi Khánh Vương

tới nơi liền nhìn thấy Vương Khởi đang đứng quay lưng về cửa lớn. Hắn hơi cau mày, rào bước đi vào, lại thấy Dận Vương và Doãn Duật cũng ở đó. Trên khuôn mặt chẳng có vẻ sợ hãi, Khánh Vương đi thẳng về phía trước, hành lễ với Hoàng đế Nam Việt.

“Không biết phụ

hoàng có việc gì mà lại vội vã triệu nhi thần vào cung như thế?” Trong lời nói của hắn chẳng thể nghe ra điều gì khác thường.

Ánh mắt Hoàng đế

nhìn về phía Khánh Vương, rồi lại chậm rãi di chuyển đến Vương Khởi, hồi lâu sau mới trầm giọng nói: “Trẫm vừa nghe nói một số chuyện, gọi con tới để hỏi cho rõ ràng.”

Khánh Vương vẫn

tươi cười: “Xin phụ hoàng hãy hỏi!”

Hoàng đế khẽ ho

một tiếng, từ từ xoay tràng hạt trong tay, giọng nói của lão vang lên rất rõ ràng: “Nghe nói cái chết của Liên phi có liên quan tới con?”

Vừa dứt lời, Dận

Vương và Doãn Duật cùng nhìn về phía Khánh Vương. Chỉ thấy hần hơi ngẩn người, sau đó ung dung kéo vạt áo quỳ xuống, sống lưng vẫn ưỡn thẳng: “Nhi thần tuy không phải do Liên phi nương nương sinh ra, nhưng theo lý thì Liên phi cũng là mẫu phi của nhi thần, nhi thần tuyệt đối không làm chuyện giết mẹ như vậy! Xin phụ hoàng minh giám!” Hần nói một cách rõ ràng, không hề tỏ ra hổ thẹn.

Dận Vương thẳm

gật dữ, bàn tay dưới ống tay áo rộng nắm chặt. Doãn Duật ngoảnh mặt nhìn hần, ngằm đưa tay kéo ống tay áo hần một cái.

Hoàng đế không

hỏi gì, Vương Khởi cũng không dám nói, lúng túng đứng một bên, sợ hãi khóc thút thít.

Trong lòng vô

cùng buồn phiền, Hoàng đế trừng mắt nhìn Vương Khởi một cái, rồi lại quay sang nói với Khánh Vương: “Thượng Dương Quận chúa từ lâu đã muốn tìm cách ngăn cản mối hôn sự giữa lão tứ và Lệnh Viên, mà trước khi Liên phi mắc bệnh, Quận chúa lại tới tìm con. Theo trẫm được biết, giữa con và Quận chúa trước nay không có giao tình gì, con định giải thích chuyện này thế nào đây?”

Khánh Vương đưa

mắt liếc nhìn Vương Khởi. Vương Khởi sợ đến nỗi khuôn mặt trở nên trắng bệch, đột nhiên quỳ xuống, nói: “Hoàng thượng, thần không hề cùng Khánh Vương điện hạ lập mưu hại chết Liên phi nương nương, thần không có!” Vương Khởi đột nhiên nhìn về phía Dận Vương, quỳ lết đến đó, khóc lóc, kéo vạt áo hần: “Đường ca ca! Huỳnh hãy tin Khởi Nhi, Khởi Nhi không có!”

Sắc mặt Dận Vương

tái xanh, hần không nói gì, chỉ nghe Khánh Vương nói: “Phụ hoàng, người cũng nghe thấy rồi đấy, nhi thần tuyệt đối không làm chuyện như vậy. Ngày đó, đúng là Quận chúa có nói chuyện với nhi thần mấy câu, nhưng không phải cố tình đến tìm nhi thần, chỉ là tình cờ gặp mặt mà thôi. Nhi thần thấy tâm trạng Quận chúa không tốt nên mới đến nói chuyện đôi câu. Quận chúa quả thực cũng thổ lộ với nhi thần là nàng ta thâm thương tứ đệ, không muốn nhìn thấy tứ đệ thành thân. Nhi thần cũng chỉ an ủi mấy câu, không nói bất cứ điều gì khác.”

Vương Khởi vội

vàng quay người khấn đầu trước Hoàng đế, nôn nóng nói: “Phải rồi, sự việc đúng như Khánh Vương điện hạ đã nói, thực sự không như Hoàng thượng đã nghĩ đâu!”

Trong đại sảnh

không đốt trầm hương, mọi thứ đều vô cùng nhạt nhẽo. Hơn nữa, bầu không khí nặng nề này khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chỉ có trong đáy

mắt Khánh Vương vẫn còn vẻ tỉnh táo, hắn quay sang nhìn Vương Khởi, nói: “Dám hỏi Quận chúa, cô có thật sự hợp mưu với bản vương để mưu hại Liên phi nương nương không?”

Wương Khởi hoang

mang lắc đầu.

Hắn lại nói: “Vậy

có phải bản vương đã gợi ý cho cô hại chết Liên phi nương nương không?”

Wương Khởi lại

lắc đầu.

Lúc này, Khánh

Wương mới quay về phía Hoàng đế, cúi đầu nói: “Phụ hoàng nghe thấy rồi đấy, Quận chúa cũng nói là chưa từng hợp mưu với nhi thần. Chỉ dựa vào việc có người nhìn thấy nhi thần trò chuyện mấy câu với Quận chúa mà phán xét nhi thần có tội sao? Huống hồ nhi thần và Quận chúa nói những gì nhi thần đã giải thích rồi, nếu như vậy còn không thể khiến tứ đệ tin tưởng, nhi thần cũng chẳng còn gì để nói!”

Dận Vương đột

nhiên “hừ” một tiếng lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào nam tử đang quỳ dưới đất, nói: “Dù sao mẫu phi của ta cũng đã qua đời, nhị ca nói thể nào mà chẳng được!”

Wương Khởi kinh

hãi ngoảnh đầu nhìn Dận Vương, thấy trong đáy mắt hắn toàn là vẻ phẫn nộ và căm hận, hắn học nhìn Khánh Vương, dường như đến liếc về phía nàng ta một cái cũng chẳng thềm. Khánh Vương ngoảnh đầu nhìn thẳng vào mắt đối phương, cơn phẫn nộ tràn ngập trong đáy mắt Dận Vương đã hoàn toàn tan biến trước nụ cười nhẹ nhàng của hắn. Hắn khẽ lắc đầu, nói: “Lời của tứ đệ sai rồi. Vi huynh có câu này vốn không muốn nói, nói ra sợ sẽ khiến đệ thương tâm. Nhưng chuyện đã đến nước này, vi huynh cũng đành nói với đệ...” Rồi hắn lại nhìn về phía Hoàng đế, cung kính nói: “Phụ hoàng, nhi thần quả thực chưa từng xúi giục Quận chúa mưu hại Liên phi nương nương, nhưng Quận chúa lại tự làm chuyện này.”

Wương Khởi trợn

trừng mắt, nhìn về phía Khánh Vương với vẻ không thể tin nổi.

Chỉ sau một canh

giờ, chuyện này đã lan truyền xôn xao trong cung.

Thượng Dương Quận

chúa vì muốn ngăn cản Dận Vương thành thân với Công chúa Bắc Hán, đã tìm một chiếc áo của người mắc bệnh dịch ngoài cung, cẩn thận khiến cho Liên phi mắc bệnh qua đời. Sau đó, Vương Khởi đã từng lên tiêu hủy tang vật, đúng lúc bị một cung nữ ở phòng Tư y^[1] nhìn thấy. Cung nữ ở phòng Tư y là người ngoài cuộc, không liên quan tới ai, có thị làm chứng, Vương Khởi sẽ không thể biện bạch.

[1] Cơ quan

chuyên phụ trách các vấn đề về quần áo trong hoàng cung thời Hán ở Trung Quốc.

Mưu hại Hoàng phi

là tội lớn, nhưng bởi Vương Khởi là hậu nhân của công thần, Hoàng đế đặc biệt khai ân, không xử tội tru di cả tộc. Lão chỉ ra lệnh bắt giam nàng ta, hôm sau sẽ ban cho ba thước vải trắng.

Tiêu Hậu đón lấy

chén ngọc trong tay ả cung nữ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó nở nụ cười hài lòng. Bà ta nhìn về phía Tĩnh Công chúa vừa thở phào một hơi, hơi cau mày, nói: “Chẳng ra sao cả, có chút chuyện nhỏ thôi mà đã khiến con sợ đến thế rồi!”

Lòng bàn tay Tĩnh

Công chúa ướt mồ hôi, chiếc khăn tay cũng ướt quá nửa, dường như tới lúc này nàng ta mới giật mình hiểu ra: “Thì ra nhị ca đã có chuẩn bị rồi?”

Tiêu Hậu đặt

chiếc chén ngọc trong tay xuống, khẽ cười giễu cợt: “Lão tứ đã muốn trừ bỏ nhị ca của con, sớm muộn thì cũng sẽ xảy ra chuyện như vậy! Vương Khởi chỉ là một kẻ ngu xuẩn, nhưng Liên phi thì đúng là đã dạy được một đứa con không tồi, còn tàn độc hơn bà ta, chịu chấp nhận hạ sinh Vương Khởi!”

Dường như Tĩnh

Công chúa lại không hiểu, định hỏi, nhưng nghĩ một hồi rồi cuối cùng vẫn im lặng.

Khi Lệnh Viên

nghe được tin này thì nàng đã cùng Anh Tịch rời khỏi Đế cung. Lúc này, tâm trạng Hoàng đế Nam Việt hẳn đang không tốt, tất nhiên sẽ không có tâm trạng đánh cờ với nàng, nàng bèn nói với ả cung nữ một tiếng rồi rời đi. Chuyện xảy ra trong ngự thư phòng nhanh chóng truyền đi khắp, mới trước đó còn không ai dám nói gì, bây giờ lại thành ra như vậy... Lệnh Viên khẽ cười một tiếng, đám người hầu mà cũng có thể mặc sức bàn tán, vậy hẳn đã có kết luận cuối cùng về việc Liên phi qua đời rồi.

Đây dù sao cũng

là chuyện nội bộ của Nam Việt, với thân phận của Lệnh Viên hiện giờ không tiện xen vào. Để tránh cảnh khó xử khi gặp Hoàng đế Nam Việt trên đường, nàng đã chọn một con đường nhỏ để rời đi. Chẳng còn tâm trạng mà ngắm nghía cảnh sắc bên đường, nàng đi rất nhanh, không ngờ lại nhìn thấy Khánh Vương đang rảo bước đi tới từ phía trước.

Đúng là oan gia ngõ hẹp!

Lệnh Viên thâm cảm hận, kẻ đó thì lại cất

tiếng cười có chút ngông cuồng, từ xa đã nói: “Công chúa, thực khéo quá!” Rõ ràng trước đó còn ở ranh giới sinh tử, vậy mà lúc này hấn lại tỏ ra rất bình thường. Vết xước hẹp, dài trên má phải hấn chính là tác phẩm của Lệnh Viên hôm qua, bây giờ tuy đã đóng vảy nhưng đặt trên khuôn mặt anh tuấn, trắng trẻo kia trông vẫn rất rõ ràng.

Lệnh Viên dừng chân, cất tiếng cười giễu

cợt: “Chúc mừng điện hạ!”

Hấn hơi nhướng mày, tỏ vẻ hết sức chân

thành: “Đa tạ Công chúa!”

Hấn nói chuyện càng lúc càng chẳng có chút

kiêng dè nào. Lệnh Viên cười lạnh lùng, nói: “Chuyện này thì liên quan gì tới ta?”

Khánh Vương cố ý tỏ ra kinh ngạc: “Sao lại

không liên quan? Bản vương không việc gì, tứ đệ của bản vương cũng không việc gì, chẳng lẽ Công chúa không phải Vương phi tương lai của tứ đệ ta sao? Hay là Công chúa đã quyết định sẽ chọn người khác?”

Lệnh Viên biết hấn cố ý, cũng không muốn

dây dưa thêm, liền khom người với hấn rồi chuẩn bị rời đi. Không ngờ Khánh Vương cứ đứng giữa con đường nhỏ, thân thể cao lớn chặn hết cả con đường khiến Lệnh Viên nhất thời không đi được. Hấn chăm chú nhìn nàng, đã nhìn thấy trong mắt nàng thấp thoáng vẻ không vui, nhưng vẫn nói: “Bản vương đã nói với Công chúa rồi, chuyện này không phải do ta làm, dường như đến bây giờ Công chúa vẫn không tin.”

Tất nhiên Lệnh Viên không tin. Nàng mới chỉ

nghe Tiêu Hậu nói chuyện đôi câu đã cảm thấy bà ta là người rất khó đoán. Khánh Vương là đứa con trai do một tay bà ta dạy dỗ, nào có thể là hạng kém cỏi? Bây giờ xem ra chuyện này quả thực không liên quan tới Vương Khởi... “Ngài đổ oan cho cô ta.” Lệnh Viên hờ hững cất tiếng.

Hấn bật cười, nói: “Như nhau cả thôi, Công

chúa cũng đổ oan cho bản vương.”

“Lệnh Viên thực sự rất tò mò, rốt cuộc Điện

hạ đã sai kẻ nào đi làm vậy?” Cặp mắt nữ tử trong veo như hồ nước mùa xuân, nhìn đắm đắm vào hắn, dường như muốn gột sạch lột vỏ bọc bên ngoài của hắn, khiến bộ mặt hắn trở về nguyên trạng.

Chỉ đáng tiếc, nàng nhìn hắn một hồi lâu,

vẫn thấy bên khóe miệng hắn thấp thoáng nét cười, trong mắt là vẻ thần nhiên.

Hắn không trả lời, Lệnh Viên lại nói: “Ngài

đã biết không phải cô ta, tại sao còn ném đá xuống giếng?”

Hắn lại cười, nói: “Chuyện của Liên phi dù

gì cũng phải có một kết quả, bản vương chỉ khơi đầu thôi, nhưng điều đáng ngạc nhiên là bọn họ đều chấp thuận.”

Bọn họ... Câu nói này mới thực cao thâm, khó

lường biết mấy, Lệnh Viên bỗng có chút xao động, một tia khí lạnh bất giác dâng lên từ trong lòng.

Khánh Vương chăm chú nhìn nàng hồi lâu,

dáng vẻ không tin ấy khiến hắn nở nụ cười vui vẻ, sau đó lại thấp giọng nói:

“Chuyện Liên phi không phải do ta làm.”

Lệnh Viên hơi ngẩn người, từng có một người

cũng lặp lại câu nói này trước mặt nàng, giống như phải làm thế mới cam tâm, y sợ nàng quên, sợ nàng không nhớ nổi. Trong ký ức, khuôn mặt anh tuấn của Thiếu đế lại một lần nữa trở nên rõ ràng, Lệnh Viên bất giác ngẩn ngơ, đến khi bình tĩnh trở lại liền đưa mắt nhìn Khánh Vương. Đúng là nực cười, hắn sao có thể giống Thế Huyền được!

Trong lòng tức giận, nàng không để tâm tới

lễ nghĩa, bước tới đẩy hắn ra rồi đi thẳng về phía trước. Anh Tịch hít một hơi thật sâu, sau đó vội vã cất bước theo sau.

Khánh Vương không đuổi theo, chỉ ngoảnh đầu

lại nhìn, rồi nở nụ cười mỉm. Nữ tử này, hắn càng ngày càng thích rồi.

“Nhị ca, mặt huynh làm sao vậy?” Tĩnh Công

chúa vừa nhìn thấy vết thương dài trên khuôn mặt Khánh Vương liền ngạc nhiên cất tiếng hỏi.

Khánh Vương đưa tay vén bức rèm châu, khẽ

cười, đáp: “Bị nhị tẩu của muội cào đấy.”

“Nhị tẩu?” Tĩnh Công chúa kinh ngạc mở to

mắt, nàng ta không nghe nhầm đấy chứ? Nàng ta có nhị tẩu từ bao giờ vậy?

“Con nói linh tinh cái gì vậy!” Một giọng nói hờ hững cất lên từ phía sau bức bình phong bách điều triều phượng, Tiêu Hậu ngồi trên sập gấm, tay cầm cây quạt tròn khê phe phẩy. Thấy bóng dáng cao lớn đó đi vào, Tiêu Hậu chỉ hờ hững đưa mắt nhìn hẩn, bên khóe miệng là một nụ cười hài lòng.

Khánh Vương cung kính hành lễ, sau đó mới bước tới ngồi xuống. Thông minh như Tiêu Hậu, nhất định biết “nhị tẩu” mà hẩn nói là ám chỉ ai. Hai dải tua ngọc buông lơ lửng hai bên, cái bóng nhỏ bé chiếu xuống vừa khéo che vết thương trên má hẩn. Hẩn mỉm cười, nói: “Mẫu hậu, nhi thần nghiêm túc đấy, sớm muộn gì nàng cũng là người của nhi thần.”

Trên khuôn mặt Tiêu Hậu chẳng có lấy một nét cười: “Con là Vương gia, làm việc phải có chừng mực! Lỡ để phụ hoàng con nhìn thấy, người sẽ cho rằng con là người không đứng đắn! Chuyện hôm nay, nếu không vì Vương Khởi quá ngu xuẩn, làm gì đến lượt con cười! Lưu Lệnh Viên không phải Vương Khởi, đừng để mình phải chịu thiệt thòi vì cô ta!”

Khánh Vương mím môi, hình ảnh lần đầu hai người gặp mặt trước Mặc Lan biệt viện lại ào ạt tràn về. Nếu không phải Dận Vương chen ngang giữa đường, bây giờ nàng đã trở thành Vương phi của hẩn rồi! Hoàng hôn buông xuống, trong không khí thấp thoáng hơi lạnh. Vừa rời khỏi hoàng cung, Lệnh Viên và Anh Tịch lập tức nhìn thấy Doãn Duật đang một mình chờ đợi ở đằng xa. Y đã chờ rất lâu nên mới ngồi xuống phiến đá dưới một gốc cây.

Lệnh Viên còn chưa đi tới, y đã nhìn thấy nàng, liền nhanh chóng đứng dậy hành lễ. Lệnh Viên khom người đáp lễ rồi thấp giọng nói: “Huynh là Thế tử, ngồi ở đây không sợ bị người ta chê cười sao?”

Chỉ khi ở trước mặt nàng, y mới có thể cười một cách vô tư mà chẳng phải để tâm đến bất cứ điều gì, y thấp giọng nói: “Cũng không có gì, trước đây ở bên ngoài ta đã quen rồi. Hoàng thượng giữ Điện hạ lại nói chuyện, ta chờ ở đây.”

Tất nhiên Hoàng thượng phải an ủi Dận Vương mấy câu, Lệnh Viên càng nghĩ càng cảm thấy mình không ở lại Đế cung là đúng. Đôi mắt Doãn Duật tràn đầy vẻ dịu dàng, nhìn nàng chăm chú. Lệnh Viên lại nói: “Sau này, chuyện của Dận Vương huynh đừng quan tâm nữa.”

Doãn Duật ngẩn người. Lệnh Viên lại nói:

“Sau lưng Khánh Vương có Hoàng hậu, huynh cho rằng dễ đối phó lắm sao?”

Thì ra nàng lo lắng cho y.

Doãn Duật thăm cảm thấy ảm áp, liền nở nụ cười hiền hòa nói: “Nàng yên tâm, ta sẽ cẩn thận!” Y giúp Dận Vương, cũng chính là giúp nàng, cho nên con đường này y nhất định phải đi, quyết không chùn chân. Y muốn nàng yên tâm, nhưng dù thế nào nàng cũng không yên tâm được. Trong cái chết của Liên phi, còn có một chuyện nàng cảm thấy chưa rõ ràng, mà chính vì chuyện đó, trong lòng nàng lại càng thêm kinh hãi. Đường như Khánh Vương còn che dấu chiêu số gì sau lưng, nàng không muốn Doãn Duật xảy ra chuyện, nhưng y lại nhất quyết không chịu đi...

“Kiều Nhi!” Thấy Lệnh Viên không nói gì,

Doãn Duật khẽ gọi nàng một tiếng.

Lệnh Viên tỉnh táo trở lại, ánh mắt dừng trên khuôn mặt của nam tử. Từ đầu đến cuối, nàng vẫn giữ khoảng cách với y, nắm chặt chiếc khăn lụa trong tay, hỏi: “Huynh có biết Thượng Dương Quận chúa không liên quan tới cái chết của Liên phi nương nương không?”

Quả nhiên Doãn Duật vô cùng kinh ngạc: “Sao có thể?” Sau sự thăm dò ở Minh Vũ hiền, cùng với việc động cơ của Vương Khởi rất rõ ràng, nói thực lòng, y chưa từng hoài nghi. Thậm chí y còn cho rằng việc Lệnh Viên bị hành thích cũng có liên quan tới Vương Khởi, chỉ hận không thể khiến cô ta nhanh chóng chết đi!

Lệnh Viên khẽ gật đầu, nói: “Chuyện này ta đã chứng thực được qua lời của Khánh Vương rồi.”

“Lời của hắn không đáng tin!” Tròng mắt

Doãn Duật hơi co rút, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Không phải y không tin, chỉ là không dám tin. Lệnh Viên nhìn chăm chăm vào đôi mắt thấp thoáng vẻ sợ hãi của y, thấp giọng nói: “Khánh Vương quả thực đã nói dối rất nhiều, nhưng lần này, ta tin hắn.”

Ánh tà dương dịu dịu kéo cái bóng của hai người ra rất dài, Doãn Duật đứng lặng lẽ trong chốc lát, đột nhiên quay người định đi. Lệnh Viên nháy mắt ra hiệu cho Anh Tịch, thị liên vội vàng bước tới ngăn y: “Thế tử gia!”

Y ngoảnh đầu nhìn về phía Lệnh Viên: “Ta phải vào cung nói với Dận Vương đi...”

“Huynh thật sự cho rằng hắn không biết sao?” Không đợi y nói xong, Lệnh Viên đã lạnh lùng ngắt lời.

Dù Dận Vương có biết cũng sẽ không nói, hắn

còn muốn dựa vào Vương Khởi để lật đổ Khánh Vương và Tiêu Hậu. Về điều này, Doãn Duật hẳn không dám tin, nhưng Lệnh Viên thì lại hiểu rõ. Trước đây, nàng cũng từng vì giang sơn của Thế Huyền mà muốn hy sinh Đoan phi, trước hoàng quyền, liệu có được bao điều quang minh chính đại!

38. Chương 38

Trận mưa thu bất chợt ập đến, thấm ướt những chiếc lá xanh, làm những bông tử vi rụng đầy sân. Gió nhẹ thổi tới mang theo hơi lạnh, đôi ba hạt mưa quện lẫn hương thơm bay vào. Bức rèm mỏng khẽ lay động, khói trầm trong phòng ít nhiều tản bớt.

Anh Tịch bước tới đóng cửa sổ lại, thấp giọng nói: “Công chúa nên đóng cửa sổ thì hơn, đừng để hơi lạnh bám vào người.”

Lệnh Viên khẽ mỉm cười với thị.

Dưới làn mưa rả rích, một gã thái giám nội thị mặc áo màu xanh đen gõ cửa lớn của biệt uyển, sau đó vội vã đi xuyên qua cái sân tĩnh lặng để vào trong. Cả người hắn dính đầy hơi ẩm, không dám bước vào phòng, chỉ đứng ở cửa cung kính nói: “Công chúa điện hạ, nô tài vâng lệnh mời người rời phủ một chuyến.”

Anh Tịch nghe thấy thế, vội thò đầu ra, thấy người này lạ mặt bèn “úi” một tiếng.

Tà váy dài đã lướt qua bậc cửa, Lệnh Viên hờ hững đưa mắt nhìn người bên ngoài, thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng bảo người tới sao?”

Hắn vẫn cúi đầu: “Nô tài nhận được mệnh lệnh của Tôn công công, nói là... Thượng Dương Quận chúa muốn gặp người. Hoàng thượng đã đồng ý rồi.”

Anh Tịch kinh ngạc nhìn Lệnh Viên, trong mắt Lệnh Viên cũng thấp thoáng tia sừng sốt pha lẫn nghi ngờ. Một lát sau, nàng mới hỏi tiếp:

“Người nói là Thượng Dương Quận chúa Vương Khởi?”

“Vâng.” Gã thái giám cúi đầu đáp, trầm nghĩ chẳng lẽ lại có tới hai Thượng Dương Quận chúa hay sao?

Còn chưa kịp giấu vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt, Anh Tịch đã vội giữ lấy tay áo Lệnh Viên, thấp giọng hỏi: “Công chúa, cô ta gọi người đến làm gì? Chẳng phải cô ta rất ghét người sao?”

Lệnh Viên không trả lời. Ngoài mái hiên, mưa vẫn rơi rả rích, nàng đưa mắt nhìn, chỉ thấy một khoảng mệnh mang vô tận.

Sau một hồi không thấy Lệnh Viên nói gì, gã thái giám có

phần sốt ruột, ánh mắt nhìn về phía đôi giày lụa tinh xảo bên dưới tà váy gấm dài, thấp giọng nói: “Xin Công chúa nhanh đi cho, giờ Ngọ ba khắc là hành hình rồi.”

“Công chúa!” Anh Tịch kéo tay áo Lệnh Viên không chịu buông, thị luôn cảm thấy ả Thượng Dương Quận chúa kia không có ý gì tốt đẹp. Gã thái giám lấy hết dũng khí hơi ngược lên. Nữ tử trước mặt hẳn vận một bộ đồ gấm lông lầy, lưng đeo đai ngọc lung linh, một dải tua ngọc đung đưa nhẹ... Nhìn lên cao hơn chút nữa, hẳn bỗng bắt gặp ánh mắt của Lệnh Viên, tuy chỉ thoáng liếc qua nhưng cũng đủ thấy trong ánh mắt đó có tới ba phần giễu cợt, bảy phần sắc bén. Gã thái giám hoảng hốt, vội cúi đầu xuống. Trong khoảnh khắc đó, hẳn dường như nhìn thấy một tia nuối tiếc thấp thoáng nơi đáy mắt vị Đại trưởng công chúa Bắc Hán này. Nàng đang nuối tiếc cho ai, Thượng Dương Quận chúa ư?

Một tiếng “Công chúa” đột ngột vang lên kéo hồn phách hẳn trở về hiện thực, đôi giày lụa trước mắt đã không còn ở đó nữa. Hắn ngoảnh đầu lại, thấy Anh Tịch cầm ô chạy ra ngoài màn mưa, nhanh chóng che cho Lệnh Viên. Chủ tớ hai người họ như đang nói chuyện, những hạt mưa rơi xuống chiếc ô phát ra tiếng lộp bộp rộn ràng, gã thái giám nghe mà ngơ ngẩn, rồi hẳn rùng mình bưng tỉnh, vội vàng cất bước đi theo.

Làn gió lạnh kèm theo vài hạt mưa nhỏ thổi vào qua ô cửa sổ khiến khuôn mặt mỗi người đều dính đầy hơi ẩm.

Anh Tịch có chút không vui, ngoảnh đầu lại chất vấn gã thái giám nội thị xem tại sao Thượng Dương Quận chúa lại nhất quyết đòi gặp Công chúa.

Gã thái giám cười lúng túng, nói rằng hẳn không rõ lắm, hình như Quận chúa còn xin gặp những người khác nữa nhưng chẳng ai chịu gặp nàng ta. Lệnh Viên chỉ nghe mà không nói gì. Vương Khởi muốn gặp những người nào, nàng đại khái đều đoán được, những người đó tại sao không muốn gặp Vương Khởi, nàng cũng biết. Nhưng nàng thì sao? Tại sao nàng lại đi gặp Vương Khởi?

Anh Tịch ngồi ở phía đối diện, đưa mắt nhìn về phía Lệnh Viên, dường như thấy Công chúa đang cười. Anh Tịch không khỏi ngây người, không biết nụ cười này rốt cuộc là có ý gì.

Đây không phải lần đầu tiên Lệnh Viên tới thiên lao, nhưng lại là lần đầu tiên đi tiễn đưa một nữ tử mà nàng chưa từng gặp mặt.

Phòng giam của Vương Khởi hoàn toàn biệt lập, cách xa nơi

giam giữ lũ người tam giáo cử lưu[1] khác. Tuy thế, vẫn không ngăn được những tiếng rên rỉ, kêu la thảm thiết cùng những tiếng chửi mắng không ngớt vọng vào từ bên ngoài. Anh Tịch hít sâu một hơi, cố ép mình tỏ ra bình tĩnh.

[1] Cụm từ dùng để chỉ mọi hạng người trong xã hội.

Sợi xích sắt nặng nề phát ra những tiếng va chạm loảng xoảng, Vương Khởi đang ngồi tựa vào góc tường dường như bị làm cho giật mình tỉnh giấc, vội vàng ngoảnh đầu nhìn sang. Bên ngoài phòng giam, một bóng dáng kiều diễm ung dung đứng đó, sự u ám của nơi này cũng không che mờ được vẻ đẹp của nàng. Đó là một vẻ đẹp rực rỡ tựa trăng sao, lại trầm lắng động lòng người như bông sen trong hồ nước.

Vương Khởi ngẩn ngơ ngấm nhìn, dường như tới lúc này nàng ta mới hiểu được ý nghĩa trong câu nói “còn đẹp hơn so với lời đồn” của Khánh Vương. Nàng ta đưa tay bám vào bức tường ẩm ướt, loạng choạng đứng dậy. Cửa phòng giam đã được mở, Lệnh Viên khom người bước vào, mỗi cử chỉ đều toát ra vẻ cao quý trời sinh khiến Vương Khởi nhìn mà không tìm được chỗ thẹn vì tự thấy mình thua kém.

Chẳng trách Đường ca ca lại một lòng muốn thành thân với Công chúa Bắc Hán! Một nữ tử thế này, thử hỏi trong khắp thiên hạ, có nam nhân nào không yêu cơ chứ?

Lệnh Viên dừng bước, tới lúc này mới nhìn rõ nữ tử đang co rúm trước mặt.

Nàng ta vốn không đẹp lắm, bây giờ lại càng nhếch nhác, đôi mắt đục ngầu ngẩn ngơ nhìn Lệnh Viên, hai bờ môi run rẩy, những sợi tóc rối dính sát vào gò má.

Lệnh Viên xoay người lại, lạnh lùng ra lệnh: “Lui hết đi, bản cung muốn nói với Quận chúa đôi câu.”

Anh Tịch không khỏi kinh ngạc, muốn nói gì đó nhưng lại thấy

Lệnh Viên nháy mắt ra hiệu. Thị hiểu ý, không dám nói gì thêm, xoay người rời đi cùng gã thái giám và đám cai ngục.

Lệnh Viên ngoảnh đầu lại, nhìn sắc mặt sững sốt của Vương

Khởi, nhẹ nhàng cười, nói: “Không phải cô muốn nói chuyện riêng với ta sao?”

Lệnh Viên bước lên trước một bước, tà váy dài lướt đi trên

thảm cỏ khô hỗn độn trong phòng giam, phát ra những tiếng loạt soạt khiến người ta khó chịu. Vương Khởi vô thức lùi lại phía sau nửa bước, mới chợt nhớ ra mình đã ở góc phòng, làm gì còn đường lui nữa. Nàng ta ngẩn ngơ nhìn Lệnh Viên, nữ

tử này thông minh như vậy, chẳng trách Đường ca ca lại muốn cưới về.

Lệnh Viên thấy nàng ta cúi đầu, mái tóc rối che mắt nửa

khuôn mặt. Căn phòng giam tĩnh lặng trong chốc lát, sau đó lại nghe Lệnh Viên

nói: “Cô không có điều gì muốn nói với ta sao?” Nàng đứng đó đợi một lát, Vương

Khởi vẫn không nói gì. Khoé miệng hơi nhếch lên, Lệnh Viên cũng không muốn đợi thêm nữa, xoay người định rời đi.

“Liên phi nương nương không phải do ta hại chết.”

Người phía sau rốt cuộc cũng lên tiếng.

Giọng nàng ta hơi run rẩy, hai hàng nước mắt cuối cùng cũng tuôn rơi.

Lệnh Viên ngoảnh đầu nhìn nàng ta, thấy nàng ta chậm rãi

ngước nhìn mình, cặp mắt thất thần bỗng sáng lên trong thoáng chốc. Vương Khởi

đường như nhìn thấy hy vọng nhưng lại không đi tới, vẫn tựa vào tường, cất

tiếng: “Cô có thể giúp ta nói với Đường ca ca là Liên phi nương nương không

phải do ta hại chết không? Huynh ấy... huynh ấy không tin ta.” Giọng nàng ta dần

hạ thấp xuống, đôi bờ môi trắng bệch không ngừng run rẩy.

Nụ cười mỉm trên khoé môi vụt tắt, Lệnh Viên dứt khoát xoay

người đứng đối diện với nàng ta. Không biết vì sao, trong khoảnh khắc đó, cổ

họng nàng bỗng dấy lên vị chua chát, rồi nàng lạnh lùng cất tiếng: “Tại sao phải nói với y?”

Lệnh Viên vốn cho rằng Vương Khởi sắp bị hành hình, gọi nàng

đến đây là để cầu xin nàng giúp cho thoát tội, không ngờ lại là nhờ vả chuyện này.

Khuôn mặt cô hồn của Vương Khởi rốt cuộc cũng tươi tỉnh hơn,

những đường nét cân đối của nàng ta dường như cũng trở nên đẹp đẽ, cặp mắt xám

xịt sáng bừng lên. Nàng ta cứ thế nhìn Lệnh Viên chăm chú, mỉm cười, nói: “Ta

không muốn huynh ấy hiểu lầm ta, lời cô nói, huynh ấy nhất định sẽ tin.”

“Ta ư?” Lệnh Viên buột miệng nói, ngay sau đó liền cảm thấy

nực cười.

Vương Khởi cho rằng nàng và Dận Vương gần gũi lắm sao? Cho

rằng nàng và Dận Vương thân thiết lắm sao? Tuy hẳn là phu quân tương lai của

nàng nhưng nếu xét về mức độ quen biết với nàng mà xếp người Nam Việt thành một

hàng, chỉ e Dận Vương sẽ phải đứng ở tít phía sau, thậm chí Lệnh Viên khó có

thể nhìn thấy góc áo hắn.

Vương Khởi không hề để ý nụ cười của Lệnh Viên, tiếp tục lẩm

bẩm: “Ta yêu huynh ấy bao nhiêu năm như vậy, nhưng huynh ấy chưa bao giờ tiếp

nhận ta, chỉ coi ta như em gái. Huynh ấy nói muốn lấy cô, Nương nương cũng muốn huynh ấy lấy cô, cô thật sự tốt như vậy sao? Cô có yêu huynh ấy bằng ta không? Liệu cô có yêu huynh ấy như ta không?” Nói đến câu cuối cùng, Vương Khởi cất tiếng cười chua chát, rồi đột nhiên bật khóc nức nở. Nàng ta chậm rãi đi về phía Lệnh Viên, đưa tay nắm lấy ống tay áo Lệnh Viên, đau đớn nói: “Xin cô hãy yêu huynh ấy, đừng để huynh ấy phải đau khổ, buồn bã.”

Nàng ta chỉ nắm rất nhẹ, nhưng Lệnh Viên không giật ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn đắm đắm vào đôi mắt tràn đầy vẻ chờ mong kia, cuối cùng cất tiếng: “Ta không yêu y, y cũng không yêu ta, e là cô cũng chẳng thật sự yêu y nhiều đến thế.” Những lời nói nhẹ nhàng ấy lọt vào tai Vương Khởi chẳng khác nào đang xử nàng ta tội lỗi nghìn đời.

Vương Khởi trợn tròn mắt, nhìn Lệnh Viên với vẻ không tin, rồi nàng ta lắc đầu thật mạnh: “Cô... cô nói đùa!”

Lệnh Viên thản nhiên cười một tiếng, chẳng hề tỏ ra xao động: “Ta đâu có nói đùa. Nếu cô thật sự yêu y, hẳn phải biết trong lòng y nghĩ những gì, và lúc này, người chịu nỗi khổ lao ngục cũng không chỉ có mình cô.” Lời của Lệnh Viên mang đầy ẩn ý, nhưng trong mắt đối phương vẫn chứa nhiều sự kinh ngạc hơn là thông tỏ. Lệnh Viên mím môi cười khế, Vương Khởi ngẩn ngơ nhìn nàng, bàn tay giữ tay áo nàng cũng dừng lại, cả người trở nên cứng đờ.

Yêu một người thì sẽ hiểu được tất cả về người đó, cho dù là bí mật không ai biết ở tận sâu trong nội tâm y.

Vương Khởi không biết rằng, toàn bộ sự việc lần này Dận Vương đều nắm rõ, nếu nàng ta hiểu hẳn, hôm qua, lúc ở ngự thư phòng sẽ không nói mình và Khánh Vương không có quan hệ gì mà phải ra sức lôi Khánh Vương xuống nước. Đáng tiếc, trong lòng nàng ta, khiến Dận Vương tin mình mới là điều quan trọng nhất, cho nên nàng ta đã ra sức vạch rõ ranh giới giữa mình và Khánh Vương. Vương Khởi nào biết, đây hoàn toàn không phải là điều Dận Vương mong muốn.

Nàng ta chỉ là một cô nương gốc gác quê nhà mà thôi.

Nhưng Lệnh Viên không định nói với Vương Khởi những điều này. Nàng ta sắp chết rồi, nàng hà tất phải phá hủy nốt giấc mộng đẹp cuối cùng của nàng ta!

Nửa canh giờ sau, Lệnh Viên đã rời khỏi thiên lao.

Anh Tịch đi tới đỡ Lệnh Viên lên xe ngựa, căng thẳng hỏi nàng: “Cô ta đã nói gì với Công chúa vậy?”

Lệnh Viên mỉm cười, đáp: “Chỉ là mấy lời nhỏ nhặt không đáng

nhắc tới.” Nói rồi nàng vén rèm xe ngựa lên, ra lệnh cho phu xe đánh xe tới hoàng cung. Hoàng đế Nam Việt đã đồng ý để nàng tới thiên lao, khi đi ra tất nhiên phải vào cung thông báo một tiếng. Lệnh Viên hít một hơi thật sâu rồi ngồi tựa vào tấm đệm mềm, nhắm mắt dưỡng thần. Nếu Hoàng đế có hỏi, những lời giữa Vương Khởi và nàng cũng không phải là không tiện nói, nàng cứ kể lại hết sự thực là được rồi.

Tới trước Đế cung, từ xa nàng đã thấy một người đang đi ra.

Anh Tịch ngạc nhiên thốt lên: “Đó chẳng phải là Ký An Vương gia sao?”

Ký An Vương gia? Lệnh Viên hơi cau mày, nghe nói sức khỏe của Ký An Vương gia không được tốt, mấy năm nay đã không can dự đến việc triều chính. Hôm nay trời mưa, ông ta vào cung làm gì?

“Công chúa?” Anh Tịch thấy Lệnh Viên dừng bước, không kìm được nghi hoặc, cất tiếng gọi nàng.

Lệnh Viên tỉnh táo trở lại, sau đó chăm chú nhìn. Giữa màn mưa mờ mịt, bóng dáng đó đã mờ đi. Nàng quan sát thêm một lúc rồi mới cất bước đi về phía Đế cung. Anh Tịch vội vàng đi theo, mưa rơi xuống mặt ô phát ra những âm thanh trong trẻo. Hai người đều đi rất nhanh, đằng trước, Tôn Liên An đã bước xuống bậc thềm đá đón tiếp.

Khi nàng và Anh Tịch vào phòng, Hoàng đế Nam Việt quả nhiên có hỏi vài câu lấy lệ nhưng không nói gì nhiều.

Lệnh Viên chỉ ở lại đó trong một tuần hương rồi đi ra.

Trận mưa này rất lớn, ai nấy đều đi lại vội vàng, quần áo lất phất bay trong gió.

Lúc Lệnh Viên và Anh Tịch đi tới cửa cung, áo ngoài của hai người đều đã ướt. Anh Tịch nôn nóng nói: “Công chúa, chúng ta mau về thôi, hình như mưa càng lúc càng lớn rồi.”

Cỗ xe lộc cộc lăn bánh, Lệnh Viên mím môi ngồi đoan trang trong xe, dường như còn do dự xem có nên về Cẩm Tú biệt uyển hay không. Chẳng rõ đã đi được bao lâu, bỗng bên ngoài cửa sổ xe có người gọi: “Công chúa! Ninh An Công chúa!”

Anh Tịch vén rèm xe lên nhìn, thấy bên ngoài có một gã người hầu cầm ô đuổi theo. Trên khuôn mặt hấn đầy nước mưa, thấy Anh Tịch thò đầu ra, hấn liền mừng rỡ nói: “Xin chào cô nương, Vương gia nhà ta muốn gặp Công chúa một lát.”

Anh Tịch cho rằng lại là Khánh Vương, sắc mặt liền biến đổi.

Gã người hầu kia dường như nhớ ra điều gì, vội cười trừ, nói: “À, tiểu nhân là người của Ký An Vương phủ.”

“Ký An Vương gia?” Giọng Lệnh Viên tuy vẫn nhẹ nhàng nhưng có chút kinh ngạc.

Anh Tịch cũng sửng sốt vô cùng.

Xe ngựa dừng lại bên đường, gã người hầu dẫn Lệnh Viên vào một quán trà trước mặt. Ký An Vương gia đang ngồi ở lầu hai, phía nhìn ra đường, cả tầng lầu chỉ có mình ông ngồi đó, tĩnh lặng vô cùng.

Đám thị vệ và người hầu đều lui ra hết, Lệnh Viên dẫn Anh

Tịch đi tới. Người ngoài đều biết Thế tử của Ký An Vương thăm thương Anh Tịch, nàng dẫn theo thị cũng là để tránh có kẻ gièm pha.

“Lệnh Viên bái kiến Vương gia!” Nàng bước lên phía trước, khom người hành lễ với ông.

Không ngờ Ký An Vương gia cũng đứng dậy, nói: “Công chúa khách sáo rồi!”

Hai người cùng ngồi xuống ghế, Ký An Vương gia chẳng hề kiêng dè, chăm chú quan sát nữ tử trước mặt. Trước đó từ Doãn Duật, ông đã biết được rất nhiều điều, nhưng đây là lần đầu tiên có cơ hội nhìn kỹ vị Công chúa Bắc Hán này. Quả đúng là xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa còn vô cùng tinh tế, anh hùng vốn đã khó qua ải mỹ nhân, huống chi đối phương lại là một giai nhân tài mao song toàn.

Lệnh Viên thấy ông nở nụ cười, bên khoé mắt xuất hiện mấy nếp nhăn. Lúc này, trông ông còn già hơn Hoàng đế Nam Việt rất nhiều, trong sự nho nhã ẩn giấu vài tia sắc bén. Những chuyện về vị Ký An Vương gia này Lệnh Viên cũng từng nghe nói, năm xưa, Lương Vương là người có tài dùng binh, còn ông thì giỏi mưu kế, là một vị quân sư lừng danh của Nam Việt. Lệnh Viên bất giác nảy sinh sự kính phục với ông.

“Vương gia cất công tới đây là để chờ Lệnh Viên ra ngoài sao?” Trên bàn đã chuẩn bị sẵn trà nước, Lệnh Viên không biết rằng lúc ở bên ngoài Đế cung ông cũng đã nhìn thấy nàng.

Ký An Vương gia nở nụ cười thản nhiên, không hề có ý phủ nhận. Ông lại liếc nhìn Anh Tịch rồi đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay bản vương vào cung là vì chuyện tông quân của khuyến tử, sau này nếu Công chúa có cơ hội gặp nó, không biết có thể giúp bản vương khuyến nhủ nó đôi câu không?”

Lệnh Viên vừa đưa chén trà tới trước mặt, nghe thấy câu nói này của ông, bất giác khẽ run lên, nước trà trong chén suýt nữa sánh ra ngoài.

Nàng kinh ngạc nhìn Ký An Vương gia, qua lời ông nói, rõ ràng ông đã biết mối quan hệ giữa nàng và Doãn Duật.

Có điều, chỉ trong thời gian rất ngắn, nàng đã thu lại vẻ kinh ngạc, trở lại bình tĩnh như thường. Trong lòng nàng cảm thấy hơi tức cười, nhưng lại thầm mừng thay cho Doãn Duật... Chẳng ai hiểu con bằng cha, đây là điều mà cả đời này Lệnh Viên chẳng thể nào trải nghiệm.

Chút hoảng loạn trong khoảnh khắc đó tuy đã được nàng khéo léo che giấu nhưng Ký An Vương gia vẫn nhìn thấy rõ ràng. Ông không lên tiếng vạch trần mà tiếp tục nói với giọng buồn bã: “Bản vương tuổi tác đã cao, hiện giờ chỉ còn duy nhất đứa con này, cho nên cũng chẳng có ước vọng gì lớn, chỉ mong nó có thể sống một cuộc đời bình an, xin Công chúa đừng cười chê!” Lệnh Viên khẽ lắc đầu.

Ông lại mỉm cười, trong giọng nói xen lẫn tiếng thở dài: “Có lẽ bản vương già rồi, không thích tranh đấu, chỉ muốn nó rời xa những thị phi kia. Có điều, tính tình khuyến tử quật cường, nhất quyết muốn ở lại vì những việc phù phiếm đó. Nó nào có biết, đó là thứ mà nó không cách nào giữ được, cũng không chạm đến được. Công chúa là người thông tuệ, chắc cũng hiểu tâm trạng của kẻ làm cha như bản vương.”

Mỗi câu nói của ông đều đặt địa vị của Doãn Duật xuống mức thấp nhất, ý muốn nói thân phận của y không xứng với Đại trưởng công chúa Bắc Hán, và nàng là người mà y không cách nào với tới, đời này kiếp này, bọn họ sẽ không thể đến với nhau. Những điều này, tất nhiên Lệnh Viên cũng hiểu, nhưng tận sâu trong đáy lòng, nàng vẫn hy vọng Doãn Duật có thể ở lại, cho dù không thể chung sống bên nhau, nàng vẫn mong từng giờ từng khắc được nhìn thấy y. Nhưng mối âu lo của Ký An Vương gia cũng chính là mối âu lo của nàng. Nàng và Ký An Vương gia đều giống nhau, chỉ hy vọng y có thể rời xa chốn thị phi này.

Bờ môi còn chưa dính một giọt trà nào, Lệnh Viên đã đặt chén trà xuống, cố đè nén chút hy vọng viễn vông còn sót lại, mỉm cười, nói: “Tâm tư của Vương gia, Lệnh Viên rất hiểu. Vương gia định cho Thế tử đi đâu?”

Ký An Vương gia chẳng hề do dự, nói: “Ta định cho nó đi theo Điện Tướng quân đến vùng biên cương rèn luyện một thời gian.”

Trấn thủ biên cương? Lệnh Viên không khỏi kinh hãi, Ký An

Vương gia muốn Doãn Duật đi tới vùng biên cương giá lạnh ư... Nói là rèn luyện, nhưng ai biết đến ngày nào tháng nào mới có thể trở về? Ông nói đây là đứa con duy nhất còn lại của ông, vậy mà ông cam lòng bắt y tới vùng đất xa xôi như thế sao?

Cặp mắt trong veo của Lệnh Viên nhìn đắm đắm vào ông lão trước mặt, mái tóc hoa râm khó có thể giấu được nổi bất lực của ông. Lệnh Viên thật không tài nào hiểu nổi, nếu muốn ngăn không cho Doãn Duật ở lại bên cạnh nàng, chỉ cần tùy tiện tìm cho y một chức quan rồi điều y rời khỏi Sùng Kinh là được rồi, việc gì phải bắt y tới vùng biên cương xa xôi chứ?

Lệnh Viên suy nghĩ một lát, nói năng cũng trở nên mạnh dạn hơn: “Lệnh Viên có thể hỏi một câu tại sao không?” Ký An Vương gia là người thông minh, sẽ biết Lệnh Viên muốn hỏi điều gì.

Chăm chú nhìn nữ tử trước mặt, Ký An Vương gia không khỏi thán phục vì sự nhạy bén của nàng, có điều, dù thế nào ông cũng không thể nói ra được. Lệnh Viên chợt thấy ông đứng dậy, bất ngờ khom người hành lễ với mình. Nàng cả kinh, vội vàng ngăn cản, nhưng lại nghe ông nói: “Xin Công chúa cứ coi như đây là lời cầu xin của một người cha đi!”

Cứ coi như đây là lời cầu xin của một người cha... Ông thân là vương gia tôn quý, lại hành đại lễ với Lệnh Viên như vậy, thứ tình cha ấy quả thực sâu nặng đến mức khiến nàng cảm thấy nghẹt thở.

Rời khỏi quán trà rất lâu rồi mà nàng vẫn chưa lên xe ngựa, cũng không cho người nào đi theo. Lúc đầu Anh Tịch không chịu, bị Lệnh Viên mắng cho vài câu, cuối cùng đành phải quay về. Mưa dường như đã nhỏ hơn một chút, Lệnh Viên hơi ngả ô về phía sau, ngược mắt nhìn bầu trời u ám. Bàn tay nàng vừa buông lỏng, gió liền thổi chiếc ô bay ra khỏi tay nàng.

Những hạt mưa dày đặc rơi xuống, lạnh vô cùng, nhưng lại khiến người ta tỉnh táo lạ thường.

Nàng chậm rãi bước đi, đột nhiên cất tiếng cười. Nàng sắp được gả cho người khác rồi, sao có thể ích kỷ như thế, còn muốn từng giờ, từng khắc được nhìn thấy người mình yêu nữa sao? Doãn Duật có cuộc sống của y, có cha mẹ yêu thương y hết mực, y không nên coi nàng là lẽ sống ở đời.

Buông tay...

Hai chữ đó lẩn quất nơi đầu lưỡi bờ môi nàng, tràn đầy cảm giác xa xôi mà quen thuộc.

Dường như có bàn tay ai đó giữ chặt ống tay áo nàng, nhất quyết không chịu buông. Nàng nghiêm giọng quát y: “Thế Huyền, buông tay.”

Lần buông tay đó là của người thân nhất trong cuộc đời này của nàng. Lần buông tay này lại là với người mà nàng yêu nhất.

Tiếng cười của nàng vang lên không dứt, Lệnh Viên ơi là Lệnh Viên, cuộc đời này của mi rồi cuộc còn lại những gì?

Phía sau lưng có tiếng bước chân đang bước lại gần, bóng dáng cao lớn của một nam tử ghé tới, che chiếc ô trong tay cho Lệnh Viên. Lệnh Viên hơi ngẩn người, qua làn nước mắt nhạt nhoà, nàng dần nhìn rõ dung mạo của nam tử trước mặt...

39. Chương 39

Ban đầu, Dận Vương cho rằng Lệnh Viên không cầm chắc ô nên mới bị gió thổi bay, bây giờ nhìn thấy cặp mắt đỏ hoe của nàng, hắn không khỏi ngây người.

Nàng đã khóc sao?

Nước mắt nàng hoà lẫn nước mưa khiến hắn nhất thời cảm thấy ngỡ ngàng.

Lệnh Viên không ngờ lại gặp hắn ở đây, lòng hơi hoang mang, cúi thấp đầu xuống. Nhất định là hắn đã nhìn thấy hết dáng vẻ nhếch nhác của nàng rồi.

Bàn tay rần rỏ của hắn đưa tới trước mặt nàng, bên trong là một chiếc khăn tay: “Lau đi!”

Lệnh Viên cũng không làm bộ làm tịch, đón lấy chiếc khăn, lau qua khuôn mặt, lại nghe hắn hỏi: “Nhớ nhà rồi sao?”

Động tác tay dần dần chậm lại. Từ khi nàng vào đất Việt đến giờ, phu quân tương lai chưa từng quan tâm đến chuyện của nàng. Bây giờ hắn lại hỏi có phải nàng đang nhớ nhà không... Hắn thật sự quan tâm nàng có nhớ nhà không ư? Trong khoảnh khắc cúi đầu xuống, Lệnh Viên không tìm được, cười thầm một tiếng. Sau khi hít vào một hơi, nàng ngược lên nhìn y, cất tiếng: “Ta vừa từ thiên lao về.”

Trong thoáng chốc, tia áy náy trong đáy mắt Dận Vương đã bị thay thế bằng vẻ dò hỏi. Hắn hơi ngoảnh mặt qua hướng khác, hờ hững nói: “Bản vương đưa Công chúa về.”

Những ngón tay mảnh khảnh đột nhiên nắm lấy cán ô, làn da lạnh băng của Lệnh Viên chạm vào bàn tay ấm nóng của Dận Vương. Nàng ngẩn ngơ nhìn đôi mắt bi thương đó, rồi lại nói: “Quận chúa nhờ ta chuyển lời tới Điện hạ, cô ấy không liên quan gì tới cái chết của Liên phi nương nương.” Trong lòng nàng cũng biết, việc Vương Khởi không liên quan tới cái chết của Liên phi, Dận Vương còn biết rõ hơn nàng. Nhưng không hiểu vì sao, giờ đây nàng lại muốn nói những lời này trước mặt hắn.

Một mảnh tình si cuối cùng lại rơi vào cảnh mất hết tất cả.

Cuộc đời này của Lệnh Viên đã chẳng còn hạnh phúc, nỗi oán hận chất chứa trong lòng nàng dường như đã thào gởi hết vào câu nói này của Vương Khởi, đánh mạnh lên người Dận Vương. Hắn muốn dùng Vương Khởi để lật đổ Khánh Vương và Tiêu Hậu, nhưng lại không nói rõ với nàng ta, chứng tỏ trong lòng hắn vẫn còn một chút nhân từ, không muốn bức ép... Nếu hắn ép Vương Khởi, nàng ta chưa chắc đã không chịu giúp hắn.

Nước mưa đọng lại trên hàng mi rồi rơi vào trong mắt, hơi cay cay khiến nước mắt trào ra. Lệnh Viên cứ thế ngẩn ngơ nhìn Dận Vương, không bỏ qua bất cứ biểu hiện nào trên khuôn mặt hắn. Nàng rất muốn hỏi hắn một câu: Có đáng không? Có nuối tiếc không?

Cặp môi mỏng của Dận Vương hơi mím lại, hồi lâu sau hắn mới nói: “Vậy nàng thấy thế nào?”

Tâm tư hắn được che giấu rất kĩ.

Lệnh Viên khẽ gật đầu, mưa vẫn rơi rả rích, nàng đột nhiên khoan thai nói: “Thì ra giờ Ngộ đã qua từ lâu rồi.”

Sau hôm từ thiên lao về, Lệnh Viên bị ốm.

Sốt hầm hập suốt mấy ngày liền, nàng uể oải nằm trên giường, cả người chẳng có lấy chút sức lực. Việc này thực khiến đám người dưới vô cùng lo lắng. Hoàng đế Nam Việt lệnh cho ngự y cả ngày trông chừng nàng, Anh Tịch lại càng tự trách mình không thôi. Hôm đó, đáng lẽ thị nên đi theo Công chúa, như thế sẽ không đến mức để Công chúa toàn thân ướt sũng trở về.

Tôn Liên An ngày nào cũng phái người đến biệt uyển hỏi thăm tình hình, lại dặn thiếu thứ gì cứ việc nói. Dận Vương cũng đến mấy lần, có lần còn đến cùng Doãn Duật, nhưng Doãn Duật vì ngại thân phận nên không thể vào trong, đành đứng đợi bên ngoài. Khi Anh Tịch ra vào, Doãn Duật cũng muốn hỏi thăm một chút, nhưng thấy sắc mặt thị rất khó coi, đi lại cũng vội vàng, rốt cuộc y không dám lên tiếng.

Một hôm, khi Dận Vương đến, Lệnh Viên bất ngờ kéo hắn lại nói chuyện hồi lâu, còn muốn hắn đi ra ngoài hít thở không khí. Doãn Duật đứng lặng lẽ ngoài cửa, nhìn Lệnh Viên tựa vào lòng Dận Vương, trong đáy mắt nàng ánh lên nét cười hạnh phúc. Doãn Duật ngẩn ngơ đứng nhìn, trong khoảng khắc đó, y cảm thấy trong lòng đau đớn khôn tả. Sau lần đó, dù Dận Vương có tới, cũng không còn thấy Doãn Duật đi theo nữa.

Lại một trận mưa thu qua đi, khí trời dần chuyển lạnh.

Anh Tịch bưng bát thuốc đi vào, thấy Lệnh Viên đã tỉnh, thị bước tới, áp mu bàn tay lên trán nàng rồi thở phào một hơi, nói: “Cuối cùng

cũng hết sốt rồi! Công chúa đúng thật là, sao lại làm mất ô chứ? May mà không việc gì, nếu không, dù nô tỳ có chết vạn lần cũng chẳng đủ để tạ tội!”

Lệnh Viên nở nụ cười gượng gạo, câu nói này nàng đã nghe không dưới trăm lần.

Anh Tịch bưng chén thuốc tới, nước thuốc màu nâu trong chén hơi sóng sánh, mùi thuốc đắng chát toả ra khắp xung quanh. Lớn đến từng này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên nàng ốm lâu như vậy, cả ngày phải uống thuốc khiến nàng khổ sở vô cùng. Đôi hàng lông mày hơi cau lại, dường như cảnh vật trong nháy mắt đã biến đổi, trước mắt lại xuất hiện bức rèm châu màu đỏ trong cung Thịnh Diên, Thế Huyền dứt khoát uống một hơi cạn sạch bát thuốc... Nàng mới chỉ uống thuốc mấy ngày, còn Thế Huyền thì uống thuốc từ nhỏ, thực không biết đã phải chịu biết bao khổ sở.

“Hoàng thượng!”

Thế Huyền hơi ngước lên, trong vẻ mỗi một toát ra một nét cười, rồi y khẽ gật đầu ra hiệu cho Dương Ngự thừa nói tiếp.

Dương Ngự thừa tiếp tục bẩm báo về nội dung các bản tấu sớ, mấy chuyện như thiên tai, nhân hoạ... trong một năm kiểu gì chẳng phải xảy ra mấy lần. Thế Huyền lặng lẽ nghe rồi cầm bút viết ra mấy chiếu thư, lại chậm rãi dặn dò mọi chuyện đâu ra đấy. Dương Ngự thừa ghi nhớ toàn bộ, vừa định đứng dậy cáo lui thì lại nghe Thiếu đế hỏi: “Ngày thành thân của Đại trưởng công chúa lùi đến năm sau rồi sao?”

Câu hỏi bất ngờ này khiến Dương Ngự thừa không khỏi ngây người, y quay lại, cúi đầu đáp: “Đúng thế! Sao đột nhiên Hoàng thượng lại nghĩ đến chuyện này?”

“Không có gì, trẫm đột nhiên nhớ đến thôi.” Thế Huyền khẽ mỉm cười, sau đó liền đứng dậy, nói: “Đi dạo với trẫm một lát!”

Thời tiết miền Bắc sau khi vào thu trở lạnh rất nhanh, thân thể Thế Huyền yếu ớt nên phải khoác thêm một chiếc áo lông chồn mỏng. Dương Ngự thừa vẫn vận bộ quan phục màu xanh đen, chỉ là bên ngoài có thêm chiếc áo choàng chắn gió. Vừa có một trận mưa, trong ngự hoa viên vẫn còn ẩm ướt, chiếc ủng ngự dưới chân dính nước, thoáng mang tới cảm giác giá lạnh.

Thế Huyền thở ra một hơi thật nhẹ, thấp giọng nói: “Hoàng tổ mẫu tín nhiệm Dương đại nhân, cô cô cũng tin tưởng Dương đại nhân, bây giờ trẫm đã giao Thái tử cho nhà họ Dương rồi, Dương Thượng Ngọc, liệu người có làm phản không?”

Sắc mặt chợt biến đổi hẳn, Dương Ngự thừa hoang mang quỳ

xuống: “Thần không dám!”

Thế Huyền lại cất tiếng cười sang sảng, khom người đỡ y dậy, khẽ cười, nói: “Trẫm chỉ đùa một chút thôi mà!”

Trên trán Dương Ngự thừa lấm tấm mồ hôi lạnh. Từ xưa tới nay, điều kiêng kỵ nhất của kẻ quyền thần chính là công cao lấn chủ, tay giữ binh quyền, mà Dương Ngự thừa và Tần Tướng quân khi ở cạnh nhau thì gần như có đủ hai yếu tố ấy. Y đưa mắt liếc nhìn Thiếu đế, chỉ thấy trên khuôn mặt gầy guộc của đối phương là nét cười sáng khoái, thần thái tự nhiên, không còn chút vẻ sắc bén nào như lúc thăm dò vừa rồi.

Thế Huyền lững thững đi phía trước, Dương Ngự thừa lẳng lẳng bước theo sau.

Trời đã vào thu, những loài hoa cỏ hai bên hành lang từ lâu đã được các cung nhân thay đổi, nhưng vẫn ngợp sắc màu rực rỡ. Thế Huyền đột nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn, phía trước chính là cung Thịnh Diên. Kể từ khi người ấy rời đi, y chưa một lần bước chân vào đó, bởi chỉ sợ nếu bước vào rồi, những ký ức kia sẽ lại tràn về trước mắt.

Dương Ngự thừa nhìn y với vẻ nghi hoặc, thấy y đột nhiên đổi hướng, đi về phía cung Nghi Tuyết.

Dàn dây leo bên ngoài cung Nghi Tuyết đã tàn hoa nhưng vẫn còn một mảng xanh biếc, bò lan chiếm trọn cả bức tường. Từ xa nhìn lại, nơi đây giống như một căn cứ bí mật được che giấu bởi màu xanh. Thế Huyền chấp tay sau lưng đứng trước cung Nghi Tuyết, nhưng lại không vào.

Từ bên trong vắng vắng vọng ra tiếng cười vui vẻ của trẻ con, Dương Ngự thừa thấy y nở một nụ cười lặng lẽ. Một lát sau, lại nghe y nói: “Nếu trẫm có điều gì bất trắc, xin giao lại Thái tử cho Dương đại nhân, trẫm chỉ mong ngài có thể đảm đương trách nhiệm này.”

Dương Ngự thừa cả kinh, muốn nói gì đó nhưng đã thấy y xoay người, trên khuôn mặt không hề có vẻ sợ hãi, hoang mang. Y cất bước đi thẳng về phía trước, trầm giọng buông một câu: “Thay trẫm chú ý tới Thụy Vương!”

Thụy Vương tựa như một chiếc gai nhọn trong lòng y, nhưng từ sau sự kiện Công chúa Hân Huy, hẳn dường như trở nên yên tĩnh. Hiệp ước với Hoàng đế Nam Việt bị phá vỡ, Thụy Vương thật sự cam tâm được sao? Thế Huyền hơi nhếch mép cười giễu cợt, tất nhiên y không tin. Một khi Thụy Vương để y nắm được sơ hở, y nhất định sẽ không nương tay. Không còn Thụy Vương, y mới có thể yên tâm.

“Hoàng thượng, thần có một việc...” Dương Ngự thừa hơi do dự,

người trước mặt đã ngoảnh đầu qua nhìn. Y hít sâu một hơi, đi tới ghé sát tai Thế Huyền, nói khẽ: “Chuyện này, tuy thần vẫn chưa thể xác định...”
Tròng mắt hơi co rút, nhưng ngay sau đó, Thế Huyền chỉ hờ hững “ồ” một tiếng.

Ngày hôm sau, trời buông nắng đẹp, thời tiết này thực rất thích hợp để đi săn. Hoàng thượng đột nhiên nói muốn đi săn, chỉ mang theo Trung thường thị và mấy gã thị vệ thân tín.

Hoàng hôn buông xuống, vầng tà dương lững lờ chiếu một mảng nắng nhạt xuống bức tường xanh biếc, làn gió nhẹ thổi tới mang theo hơi lạnh. Ngọc Trí cùng thị nữ vừa tới cửa cung Tĩnh Khang, từ xa đã nghe thấy những tiếng bước chân dồn dập vọng đến. Mấy gã thái giám xuất hiện, kẻ đi đầu vừa thở dốc vừa nói: “Khẩu dụ... Đóng cửa các cung...”
Ngọc Trí ngẩn người, chỉ thấy phía sau có mấy gã thị vệ đi tới, nhanh chóng đóng chặt cửa cung lại.

“Ấy, công công, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Ả thị nữ không kìm được, hỏi. Nhưng cửa cung đóng lại quá nhanh, gã thái giám bên ngoài không hề dừng bước.

Không lâu sau, bên ngoài lại vọng vào tiếng đoàn người chạy qua. Nghe những tiếng bước chân nặng nề, đều rầm rập ấy, rõ ràng là cấm vệ quân!

Sắc mặt Ngọc Trí nặng nề, bây giờ còn chưa đến đêm, chuyện đóng cửa các cung từ khi nàng vào cung tới nay vẫn chưa xảy ra bao giờ. Nghe nói, trước kia khi Thái hoàng thái hậu qua đời cũng từng có một lần... Trái tim Ngọc Trí đập rộn, lẽ nào Hoàng thượng...

Trong cung Nghi Tuyết, Hoàng thái tử sợ đến phát khóc, Dương phi ôm thẳng bé vào lòng dỗ dành, Hoàng thái tử hai mắt đỏ hoe, hỏi: “Tại sao không cho Chiêu Nhi ra ngoài chơi? Có phải vì Chiêu Nhi không ngoan nên phụ hoàng mới hạ lệnh nhốt Chiêu Nhi lại không?”

“Không phải, không liên quan gì đến Chiêu Nhi đâu, là phụ hoàng con muốn chơi trò chơi với chúng ta đấy.” Dương phi nói dối, dỗ dành thẳng bé một lúc nữa rồi gọi nhũ mẫu vào bế nó đi.

Chiếc khăn lụa bị siết chặt trong lòng bàn tay, ả thị nữ thấy Dương phi loạng choạng bước xuống bậc thềm đá, vội vàng đưa tay đỡ, nhưng lại bị nàng đẩy ra. Vừa rồi, gã thái giám tới tuyên chỉ rõ ràng rất hoang mang, trong lòng Dương phi thẳng thốt, lần đóng cửa các cung từ mấy năm trước là do Đại trưởng công chúa hạ lệnh để phong toả tin tức Thái hoàng thái hậu qua đời,

nhằm triệt hạ phe cánh nhà họ Thôi, đề phòng các vị vương gia mưu phản. Vậy bây giờ thì sao? Là Hoàng thượng đã xảy ra chuyện, làm vậy để đề phòng phe phái của Thụy Vương sao? Dương phi hoảng hốt nghĩ thầm, bây giờ tin tức trong cung đã bị phong toả hoàn toàn, chẳng ai có thể biết được điều gì khi không có căn cứ rõ ràng. Giờ Thân ba khắc, cửa cung được khoá lại.

Cuối giờ Dậu, Dương Ngự thừa và Tần Tướng quân được triệu gấp vào điện Tuyên Thất.

Thụy Vương phủ cũng trở nên náo nhiệt, các vị đại thần mỗi người một ý tranh cãi không ngừng. Thụy Vương ho mạnh một tiếng, gian đại sảnh lập tức trở nên tĩnh lặng.

Thừa tướng đưa tay vuốt bộ râu điểm bạc, cau mày nói: “Hoàng thượng có phải đã thật sự xảy ra chuyện hay không, hiện còn chưa biết rõ, có điều, dường như phía Thượng Lâm uyển đã có tin tức truyền tới... Hoàng thượng bị ngã ngựa...”

Lại có người khác tiếp lời: “Ngã từ trên lưng ngựa xuống thì dù là người có thân thể cường tráng cũng bị trọng thương, huống chi là cái gã bệnh tật phải uống thuốc quanh năm đó! Vương gia, theo ý hạ quan, thời cơ không đợi chúng ta đâu!”

Đúng lúc đó, có một người vội vã chạy vào.

Thụy Vương hỏi: “Cửa cung thật sự bị khoá lại rồi sao?”

“Dạ đúng! Tiểu nhân còn nhìn thấy hai người Dương, Tần vào cung! Chỉ có hai người bọn họ thôi!”

Hắn vừa dứt lời, cả gian đại sảnh liền trở nên xôn xao.

Có người hùng hổ như muốn khởi binh đánh vào hoàng cung ngay trong đêm nay.

“Đây rõ ràng là muốn lập di chiếu! Hoàng thái tử còn nhỏ như thế thì có tác dụng gì?”

Thụy Vương lạnh lùng “hừ” một tiếng: “Hoàng thái tử vô dụng, nhưng hai người Dương, Tần đều không phải hạng xoàng!”

Thừa tướng nói: “Nếu Hoàng thượng thật sự hôn mê bất tỉnh,

Vương gia có thể đẩy việc khoá cửa cung lên đầu hai người Dương, Tần, bọn họ làm vậy chính là phạm tội khi quân, là tạo phản! Khi đó, Vương gia hoàn toàn có thể dùng danh nghĩa bảo vệ Hoàng thượng mà đem quân đánh vào cung! Hai người Dương, Tần bị phán tội danh tạo phản ắt sẽ mất hết lòng người, đội quân trong tay bọn họ không cần đánh cũng sẽ tự tan vỡ!”

Nếu quả đúng như vậy thì hẳn nhiên là tốt, có điều... “Nếu

Hoàng thượng vẫn còn tỉnh táo thì sao?” Như vậy, người mưu phản sẽ là Thụy Vương.

Một lời trúng ngay điểm mấu chốt.

Thừa tướng thu lại nụ cười: “Vậy tai mắt trong cung...”

Thụy Vương lại khẽ “hừ” một tiếng: “Có lẽ bây giờ còn chưa thăm dò được gì, mà cho dù có tin tức thì hiện cũng không thể truyền ra ngoài được.”

“Vậy chúng ta phải làm sao đây?”

“Đợi thôi.”

Đã đợi mười mấy năm rồi, còn không đợi thêm được mấy ngày hay sao? Ánh mắt Thụy Vương thâm trầm, đầu ngón tay không ngừng mân mê chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái.

Giữa màn đêm đen kịt, một tiếng sấm đột ngột rền vang.

Lệnh Viên giật mình mở tròng mắt, bên ngoài ô cửa sổ trở hoa, một bóng người đang đứng yên. Mưa vẫn chưa ngớt, ánh trăng bàng bạc, cái bóng chẳng hề động đậy đó hắt lên cửa sổ. Vào giờ này, đám cung nhân đều đã đi nghỉ, ngày nào y cũng đến vào đúng thời điểm này, đứng ở bên ngoài trong một tuần hương, sau đó lẳng lặng rời đi.

Mỗi lần Lệnh Viên mơ màng tỉnh dậy đều nhìn thấy y.

Ban ngày không đến, đổi lại thành ban đêm.

Trong lòng Lệnh Viên ngập tràn cảm giác chua chát. Lời của

Ký An Vương gia vẫn còn vang vọng bên tai, nhưng nàng quả thực không nỡ, cho nên mới ôm lòng ích kỷ kéo dài thêm mấy ngày. Bây giờ bệnh cũng đã sắp khỏi, thực không thể kéo dài thêm được nữa. Chống tay ngồi dậy, lặng lẽ vén màn lên, Lệnh Viên đi chân trần trên nền đất giá lạnh, bước từng bước về phía cửa sổ.

Chỉ cách khoảng hơn một trượng, vậy mà lúc này Lệnh Viên lại cảm thấy xa xôi vô chừng. Dưới chân dường như không phải mặt đất lạnh băng mà là vô số lưỡi dao sắc bén.

Doãn Duật vẫn đứng bên ngoài cửa sổ, mấy ngày nay y thường xuyên nhớ đến cảnh Lệnh Viên và Dận Vương ở bên nhau, y vẫn nhớ nụ cười vui vẻ của nàng. Y tin rằng nàng đã đưa ra lựa chọn, nàng lựa chọn Dận Vương... Trước đó không phải đã như vậy rồi sao? Đôi hàng lông mày nhíu chặt, y lại khẽ cười tự giễu, rõ ràng y đã dối mình dối người.

Dưới làn ánh sáng mờ mờ, y nhìn thấy dường như có bóng người chiếu lên cửa sổ. Kế đó, cửa sổ lặng lẽ được mở ra, khuôn mặt mà y ngày nhớ đêm mong xuất hiện. Doãn Duật bất giác lùi về phía sau nửa bước, bỗng nghe nàng

nói: “Huynh vào đây!”

Không hề chờ đợi, cửa phòng đóng lại, căn phòng chìm trong bóng tối.

Doãn Duật luyện võ từ nhỏ, đã quen với việc làm tiếng bước chân mình trở nên nhỏ nhất, còn Lệnh Viên vì đi chân trần nên mới không phát ra tiếng động nào.

“Đã đỡ hơn chưa?” Y khàn giọng hỏi nàng.

Lệnh Viên không trả lời, lạnh lùng nói: “Sau này huynh đừng đến nữa!”

Doãn Duật ngẩn người, nhưng không tức giận, chỉ coi như nàng đang ốm nên tâm trạng không tốt. Rồi y dịu dàng nói: “Sau này nàng chớ có làm bừa nữa, phải biết trân trọng sức khoẻ của mình.”

Trong màn đêm giá lạnh, dường như trái tim cũng lạnh theo.

Dù chỉ thấp thoáng nhìn thấy nam tử trước mặt nhưng Lệnh Viên vẫn cúi đầu, có phần sợ hãi khi nhìn thấy cặp mắt đen láy, sáng rực kia. Nàng cất tiếng, giọng nói xen lẫn chút tức giận: “Sao huynh còn chưa hiểu? Dận Vương đối xử với ta rất tốt, chẳng bao lâu nữa ta sẽ trở thành vương phi của y, ta hài lòng với cuộc sống như vậy! Chỉ cần Dận Vương trở thành thái tử, tương lai sẽ là Hoàng đế Nam Việt, y có thể giúp Bắc Hán. Doãn Duật, huynh có thể không?”

Mỗi câu nói tuy đều là sự thực nhưng lại giống những lưỡi dao sắc bén, hết sức vô tình.

Nàng vẫn chưa chịu dừng lại: “Trước đây đã có người đồn rằng ta và huynh tư thông với nhau, khó đảm bảo sau này không còn chuyện như vậy xảy ra nữa. Ta xin huynh sau này hãy rời xa ta, tốt nhất là chúng ta vĩnh viễn không bao giờ gặp nhau nữa! Như vậy sẽ tốt cho cả huynh và ta!”

“Kiều Nhi!” Những lời lẽ nghiêm khắc của nàng khiến Doãn

Duật sững sốt, từng câu từng chữ đều tuyệt tình biết bao, nàng thật sự muốn vạch rõ ranh giới với y hay sao? Y vốn chẳng mong ước điều gì xa vời, nàng muốn lấy Dận Vương thì cứ lấy, y chỉ hy vọng có thể nhìn nàng từ xa, biết nàng bình an, đời này không còn mong gì hơn nữa.

Chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?

Giữa màn đêm, y cố gắng nhìn rõ thần sắc nữ tử trước mặt, hoang mang bước lên phía trước một bước, nắm chặt lấy hai bờ vai nàng, run giọng nói: “Không phải chúng ta đã hẹn trước với nhau rồi ư? Nàng đi tới đâu, ta theo tới đó, Dận Vương đối tốt với nàng, ta cũng mừng thay cho nàng... Kiều Nhi...”

“Huynh còn chưa hiểu hay sao?” Lệnh Viên gạt mạnh tay y, lùi về phía sau mấy bước rồi mới dừng lại.

Dường như Doãn Duật chợt nghĩ ra điều gì, kinh hãi nhìn nàng, hỏi: “Sao lại không đi giày? Nàng đang ốm, nền đất lạnh như vậy...”

“Ta sợ đi giày sẽ phát ra tiếng động khiến người khác phát hiện, cho nên mới không dám đi! Huynh vẫn chưa hiểu ư? Bởi vì có huynh ở đây, ta nhất định phải hết sức cẩn thận, sợ người ta biết được mối quan hệ giữa ta và huynh! Nếu huynh thật sự muốn tốt cho ta thì hãy đi đi, hãy biến mất khỏi nơi này!” Tay chân Lệnh Viên trở nên giá lạnh, đôi môi run rẩy, nhưng vẫn gắng gượng nói: “Bởi vì sự tồn tại của huynh có thể phá hỏng kế hoạch của ta! Ta không muốn hôn sự của mình với Dân Vương xảy ra vấn đề gì nữa, không muốn giang sơn Bắc Hán có biến!”

Căn phòng trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ, Lệnh Viên không ngừng thở dốc. Bóng tối vô biên dường như tụ lại trong nháy mắt, khi cúi đầu xuống, Lệnh Viên cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Doãn Duật đang nhìn về phía mình, trách hỏi, thất vọng, không dám tin... Nàng muốn lùi lại nhưng chân như mọc rễ, khó lòng nhúc nhích.

Không biết đã qua bao lâu, Doãn Duật mới cất giọng ngẩn ngơ, hỏi: “Nàng thật sự nghĩ như vậy sao?”

“Phải.” Nàng dứt khoát ngẩng lên, nói rành rọt.

Ngay cả việc hít thở cũng khó khăn nhưng Doãn Duật vẫn thấp giọng nói: “Được, nếu nàng cảm thấy như vậy là tốt.” Sau này, y nhất định sẽ không tới nữa, sẽ đi thật xa nơi đây, không để nàng cảm thấy bị đe dọa.

Dân Vương... Dân Vương bây giờ đã có Lệnh Viên, không cần đến y nữa.

Y lặng lẽ tới, rồi lại lặng lẽ rời đi.

Lệnh Viên ngồi co ro trên giường, cắn chặt môi để kìm tiếng khóc. Ngay sau đó, nàng lại khẽ gật đầu, chậm rãi hít sâu một hơi, đưa tay nâng khuôn mặt mình lên, mỉm cười, tự nói với mình: “Mi là Lưu Lệnh Viên, Lưu Lệnh Viên là người kiên cường nhất trên đời.”

Chẳng thể nhớ rõ là bao nhiêu năm rồi, nàng đã không còn rơi nước mắt, bởi nàng không có thời gian để khóc lóc một cách yếu đuối.

Nhưng đêm nay, nàng rất muốn khóc một trận thoải thích. Sau khi khóc xong, nàng sẽ lại là một Lưu Lệnh Viên biết nói, biết cười, biết dùng âm mưu.

40. Chương 40

Lại uống thuốc thêm ba ngày nữa, bệnh của Lệnh Viên mới khỏi hẳn.

Nam Việt, ngày mùng Tám tháng Chín năm Kiến Chương thứ ba mươi sáu, Hoàng đế Nam Việt phong cho Ký An Vương Thế tử Hạ Hầu Quân làm Hữu phó tướng quân, đi theo Hữu tướng quân Điền Hoa trấn thủ vùng biên cương Tây Bắc, không có chiếu chỉ không được về kinh.

Ngày y lên đường, Dân Vương và Ký An Vương gia cùng ra ngoài thành đưa tiễn.

Doãn Duật nói chuyện với Dân Vương vài câu, sau đó nhìn sang phía song thân tuổi tác đã cao. Y và Ký An Vương gia xưa nay chẳng nói chuyện với nhau nhiều, Ký An Vương phi thì đã khóc lóc cả đêm qua, hai mắt sưng húp.

“Mẹ.” Doãn Duật khẽ cất tiếng gọi, giọng nói tuy hơi khàn nhưng vẫn cố gượng cười. “Con đi bảo vệ đất nước, mẹ khóc cái gì chứ!”

Ký An Vương phi khẽ gạt đầu nhưng vẫn nhe răng nắm chặt bàn tay Doãn Duật, không chịu buông. Những lời nên nói hoặc không nên nói, lúc còn ở trong nhà bà đều đã nói với Doãn Duật cả rồi. Lúc này, bà chỉ dặn dò thêm vài điều, nhưng thực sự vẫn không nỡ để y đi! Bây giờ chỉ còn một đứa con này thôi, lại phải để nó đến vùng biên cương giá lạnh, mỗi lần nghĩ đến điều này, Ký An Vương phi lại cảm thấy khó chịu đến nỗi không nói thành lời. Nghĩ đến cảnh sau này bà ăn ngon mặc đẹp mà con trai lại phải chịu khổ chốn biên cương, làm sao bà đành lòng cho được!

Ký An Vương gia bước tới kéo tay Vương phi, hơi cau mày, nói: “Để nó lên đường đi!” Lúc này ông đã bình tĩnh lại, quyết tâm không nhìn con trai thêm nữa.

Doãn Duật hơi mím môi, một tiếng “phụ thân” cũng khó thốt ra, rồi y xoay người, cầm lấy cương ngựa, tung người nhảy vọt lên. Ký An Vương phi lại nôn nóng gọi y: “Quân Nhi... Quân Nhi, con phải giữ gìn sức khỏe, nhất định phải bảo trọng nhé!”

Cách cửa thành chừng hơn mười trượng, Khánh Vương đứng dưới một gốc cây, gió thổi làm quần áo hắn bay lất phất. Một chiếc xe ngựa lạng lẽ dừng lại bên cạnh hắn, mấy ngón tay thon dài, trắng nõn vén rèm xe lên, để lộ khuôn mặt tươi cười của Tĩnh Công chúa: “Nhi ca, chẳng phải huynh muốn vào cung thăm mẫu hậu sao?”

Khánh Vương khẽ “ừm” một tiếng, hờ hững thu ánh mắt về, vén vạt áo, nhảy lên xe ngựa. Sau khi chui vào trong xe và ngồi xuống, hắn khép hờ

đôi mắt, nhếch mép cười, nói: “Muội nói xem, Ký An Vương gia rốt cuộc là không thích con trai mình xen vào chuyện của hoàng gia hay chỉ là sợ con trai mình đi theo nhầm người?”

Tĩnh Công chúa nghe mà chẳng hiểu ra sao, vội thò đầu nhìn về phía sau. Từ xa đã nhìn thấy thân hình cao lớn của Dận Vương, nàng ta không khỏi kinh ngạc, liền ngoảnh đầu lại nhìn Khánh Vương, hỏi: “Huynh nói là tứ ca sao?”

Khánh Vương không trả lời, đột nhiên mở mắt, cười híp mắt:

“Muội cũng không còn nhỏ nữa, mẫu hậu đã nghĩ đến việc tìm chồng cho muội rồi đấy!”

Khuôn mặt xinh đẹp lập tức ửng hồng, Tĩnh Công chúa nắm tay lại, đấm khế lên người Khánh Vương mấy cái: “Ghét nhất huynh đấy, nhị ca! Người ta không muốn lấy chồng đâu, chỉ thích được ở bên cạnh mẫu hậu cả đời thôi!”

Khánh Vương để mặc nàng ta làm càn, không tức giận, có điều nụ cười bên khoe miệng lại càng trở nên sâu sắc. Hắn vén rèm xe lên, nhìn về phía sau, nhẹ nhàng nói: “Nếu thích ai rồi thì cứ mạnh dạn nói ra, nếu muội không chọn, đến lúc để người khác chọn cho thì khó tránh khỏi là người muội không thích.”

“Không thích thì muội sẽ không lấy!”

Tĩnh Công chúa dẩu môi, đáng vẻ ngây thơ như một cô bé.

Khánh Vương mỉm cười, không nói gì thêm. Đến lúc đó, há có thể vì một câu không thích mà không lấy ư? Năm xưa, Hân phi vì thích phụ hoàng nên mới xuất giá đến Nam Việt này hay sao? Cả Lệnh Viên bây giờ nữa?

Tĩnh Công chúa thấy hắn không nói gì, chỉ ngồi đó cười, trong lòng không khỏi cảm thấy nghi hoặc, bèn khế đẩy cánh tay hắn mấy cái, hỏi: “Nhị ca, sao không nói gì nữa vậy?”

Hắn mỉm cười, nói: “Không có gì, chỉ là ta đột nhiên nhớ ra đã quên cầm theo hộp trà cho mẫu hậu thôi.”

Tĩnh Công chúa bật cười, bảo: “Vậy huynh còn không mau quay về lấy?”

Hắn lệnh cho gã phu xe quay về Khánh Vương phủ. Khi hắn mang hộp trà đi ra, bỗng có một gã gia đình nôn nóng đuổi theo, thấp giọng nói:

“Điện hạ, có thư mật!”

Khánh Vương cau mày dừng lại, đón lấy bức thư từ tay gã gia đình. Chỉ mới nhìn thoáng qua, sắc mặt hắn đã biến đổi, đưa lại bức thư cho gã gia đình: “Xử lý đi!”

Tĩnh Công chúa vẫn ngồi đợi trên xe, nhìn thấy Khánh Vương đi tới, nàng ta bèn cất tiếng hỏi: “Nhị ca, có chuyện gì vậy?” Nàng ta thấy nhị ca sau khi xem xong bức thư đó, sắc mặt không được tốt lắm, đại khái... lại là chuyện triều chính, đó đều là những thứ nàng ta không hiểu. Có điều, nàng ta không quen nhìn bộ dạng rầu rĩ, ủ dột của nhị ca, bèn bám lấy cánh tay hắn làm nũng: “Có chuyện gì lớn lắm hay sao? Lát nữa gặp mặt, huynh cứ nói với mẫu hậu là được mà, có việc gì không thể giải quyết đâu chứ?”

Sắc mặt Khánh Vương hơi dờ ra, hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt ngây thơ, trong sáng của Tĩnh Công chúa, nhẹ nhàng nói: “Chuyện này muội đừng nhắc đến trước mặt mẫu hậu!”

Tĩnh Công chúa ngược lên, chăm chú nhìn hắn: “Tại sao?”

Khánh Vương thở dài, nói: “Muội cũng biết đấy, mẫu hậu rất nghiêm khắc với ta, nhị ca của muội không muốn đến đó rồi lại bị mắng vì chưa làm xong chuyện.”

Tĩnh Công chúa vội vàng gạt đầu rồi cười, nói: “Mẫu hậu đã nhắm huynh cho vị trí thái tử, tất nhiên là phải nghiêm khắc với huynh rồi.”

Khánh Vương mỉm cười không nói gì, chỉ đưa hộp trà trong tay cho Tĩnh Công chúa, còn mình thì ngồi dựa vào tấm đệm mềm, nhắm mắt dưỡng thần. Tạm thời chưa động thủ... Còn phải đợi gì nữa? Chẳng lẽ... Bắc Hán đã xảy ra chuyện?

Đã năm ngày liền Thiệu đế không thiết triều, tuyên bố với bên ngoài rằng mình bị nhiễm phong hàn. Cẩm vệ quân trong, ngoài hoàng thành lại không hề cởi giáp, Tàn Tướng quân suốt mấy ngày nay đều nhíu chặt đôi mày, dường như có rất nhiều tâm sự. Toàn bộ tấu sớ đều được giao cho Thiệu đế qua tay Dương Ngự thừa, ngày hôm sau, Dương Ngự thừa lại truyền đạt ý của Thiệu đế cho những người khác.

Trong triều bắt đầu dị nghị rằng, Thiệu đế đã bất tỉnh nhân sự, hai người Dương, Tàn đang có mưu đồ làm phản. Nhưng lời đồn chỉ là lời đồn, chẳng ai có chứng cứ xác thực, tất nhiên không dám làm bừa.

Trong hậu cung, sau khi lệnh đóng cửa các cung được ban ra, mãi đến giữa trưa ngày thứ hai mới được bãi bỏ.

Phi tần các cung đều nôn nóng chạy tới điện Tuyên Thất thăm nom, nhưng đều bị ngăn lại bên ngoài.

Dương phi vô cùng lo lắng, kéo Trung thường thị Vương Đức Hỷ qua một bên, hạ thấp giọng nói: “Bản cung nghe người bên ngoài nói... Hoàng thượng không phải bị nhiễm phong hàn, có thật vậy không?” Nàng còn nghe nói

Hoàng thượng bị ngã từ trên lưng ngựa xuống, hôn mê bất tỉnh mấy ngày nay, e là... Tiếp sau đó đều là những lời đại hung, nàng không dám nghĩ tiếp nữa.

Vương Đức Hỷ tái mét mặt, hai mắt sụp xuống nhưng giọng nói lại rất kiên định: “Đó đều là những lời đồn vô căn cứ, Nương nương hồ đồ rồi, sao lại nghe những kẻ đó nói bừa chứ?”

Tất nhiên Dương phi cũng hy vọng đó chỉ là tin đồn nhảm.

Các phi tần xôn xao cất tiếng chào “Dương đại nhân”, Dương phi ngoảnh đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Dương Ngự thừa vận triều phục màu xanh đen đang rảo bước về phía điện Tuyên Thất. Ngọc Trí liếc mắt thấy Dương phi xách váy đi tới nghênh đón, nàng ta hơi do dự, cuối cùng chỉ đứng im tại chỗ, không cất bước.

Mọi người đứng từ xa nhìn huynh muội nhà họ Dương nói chuyện, chẳng ai biết rõ rốt cuộc bọn họ đã nói gì. Sau đó, Dương Ngự thừa cất bước đi thẳng vào điện Tuyên Thất, Dương phi đành thở dài mấy tiếng rồi quay trở về cung Nghi Tuyết.

Đám người Thụy Vương cũng vào cung, yêu cầu được diện kiến

Hoàng thượng, nhưng không có kết quả.

Hoàng thượng có bình an hay không, bây giờ xem ra đúng là chuyện đáng ngờ rồi.

Ngọc Trí ngày nào cũng tới điện Tuyên Thất, các phi tần cho dù không gặp được Hoàng thượng nhưng vẫn phải đích thân hỏi Trung thường thị tình hình trong điện thế nào mới yên tâm. Khi Ngọc Trí trở về cung Tĩnh Khang thì đã là chiều tối, nàng ta không ngồi kiệu, nền gạch màu xanh đen bóng loáng phản chiếu bóng dáng yếu điệu. Gần đến cung Tĩnh Khang, khi Ngọc Trí cúi đầu nhấc tà váy, chợt phát hiện miếng ngọc bội đeo bên hông đã biến mất.

Nàng ta ngạc nhiên kêu lên một tiếng, ả thị nữ cũng trở nên cuống cuống, lo lắng.

Ngọc Trí quay lại tìm kiếm, lúc đi lúc về đều theo một con đường, có rơi thì hẳn vẫn ở trên đường chứ không đi đâu được.

Hai người đi men theo con đường, tỉ mỉ tìm kiếm từng chút một, quả nhiên thấy miếng ngọc bội của Ngọc Trí dưới một gốc cây bên ngoài điện Tuyên Thất. ả thị nữ vô cùng mừng rỡ, vội nhặt lên, cẩn thận thắt lại vào bên hông cho Ngọc Trí, tươi cười nói: “May mà tìm được. Miếng ngọc bội này do Hoàng thượng ngự ban, quý báu vô cùng, Nương nương sau này phải cẩn thận đấy!”

Ngọc Trí cũng cất tiếng cười theo, ánh mắt bất giác nhìn về phía điện Tuyên Thất. Lúc này trời đã hơi tối, trong điện Tuyên Thất thấp

thoáng có ánh đèn hắt ra. Ngọc Trí đang định thu ánh mắt lại, vừa khéo nhìn thấy Trung thường thị đẩy cửa đi ra, theo sau là Dương Ngự thừa. Ngay sau lưng y... chính là khuôn mặt quen thuộc của Thiếu đế!

Những ngón tay bất giác nắm chặt lại, Ngọc Trí bước lên trước một bước để nhìn cho rõ hơn nhưng cánh cửa làm bằng gỗ đàn nặng nề kia đã từ từ đóng lại. Nhìn thêm một lúc nữa, Dương Ngự thừa đã rảo bước đi xuống bậc thềm đá, Ngọc Trí vội vàng xoay người, cùng ả thị nữ rời đi.

Trong buổi chiều sớm hôm sau, Thiếu đế vẫn không xuất hiện.

Sau khi bãi triều, Thụy Vương gọi Dương Ngự thừa lại.

“Hoàng thượng đổ bệnh, Dương đại nhân vất vả rồi!”

Sắc mặt Dương Ngự thừa nặng nề, giọng nói toát ra vẻ mệt

mệt: “Vương gia quá lời, đây là trách nhiệm của kẻ bề tôi chúng ta. Ồ, Vương gia không về phủ sao?” Thấy Thụy Vương đi cùng đường với mình, Dương Ngự thừa liền cau mày hỏi.

Thụy Vương khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía xa: “Bản vương lo lắng cho bệnh tình của Hoàng thượng, muốn đi thăm một lát.”

“Việc này...” Dương Ngự thừa tỏ ra khó xử. “E là không thích hợp lắm!”

Thụy Vương có vẻ không vui, trong mắt ánh lên những tia lạnh lùng, nói: “Hoàng thượng mắc bệnh đã mấy hôm rồi, lại không chịu gặp ai hết, dù gì bản vương cũng là chú ruột của Hoàng thượng, chẳng lẽ không thể gặp sao? Bây giờ thái y đã chẩn đoán là người bị nhiễm phong hàn, bản vương vào thăm một chút thì có gì không được?”

Sắc mặt Dương Ngự thừa hết sức khó coi, thấy Thụy Vương nổi giận, y đành nói: “Thần cũng chỉ là vâng lệnh hành sự, mong Vương gia lượng thứ!”

Ngay từ xa đã có thể nhìn thấy điện Tuyên Thất nguy nga, hùng vĩ, dưới ánh dương buổi sớm, những viên ngói lưu ly càng trở nên rực rỡ, bắt mắt vô cùng. Thụy Vương lạnh lùng đưa mắt nhìn về phía trước, đột nhiên cười gần một tiếng, ngoảnh đầu nói với Dương Ngự thừa: “Hành động này của Dương đại nhân khiến bản vương cảm thấy người đứng sau lưng đại nhân bày mưu vạch kế dường như không phải Hoàng thượng.”

Rốt cuộc đã nói vào chuyện chính rồi, không phải Hoàng thượng, vậy thì là một vở kịch do Dương Ngự thừa và Tàn Tướng quân tự biên tự diễn.

Dương Ngự thừa ung dung cất tiếng: “Trong triều đã có lời

đồn, thần cũng từng nghe nói, nhưng Vương gia là người thông minh, không nên nghi ngờ Hoàng thượng.” Kế đó, y đột nhiên dừng bước, lạnh lùng nói: “Xin Vương gia về cho!”

Thụy Vương cầm phần, phát mạnh ống tay áo rời đi.

Ánh bình minh xuyên qua tầng mây mỏng chiếu xuống mặt đất, bên ngoài điện Tuyên Thất, Thế Huyền mặc một chiếc áo gấm thêu hình rồng, bàn tay bám vào hàng lan can bạch ngọc, nhìn về phía xa. Trung thường thị Vương Đức Hỷ cúi đầu đứng hầu một bên, chợt nghe Thiếu đế nhẹ nhàng nói: “Trẫm đóng cửa không ra ngoài nhiều ngày, hẳn rốt cuộc đã không nhịn được nữa. Bây giờ, dù đang đêm nằm mơ chắc hẳn cũng muốn biết trẫm rốt cuộc có thật sự bất tỉnh nhân sự hay không.”

Vương Đức Hỷ bất giác nín thở, hỏi: “Hoàng thượng nghĩ Vương gia sẽ đi đâu?”

Thế Huyền khê ho hai tiếng, buông ống tay áo rộng xuống, xoay người đi xuống bậc thềm đá, nói: “Muốn biết thì đi theo trẫm xem sao!” Cái lạnh ở miền Bắc luôn tới rất sớm, năm nay cũng không ngoại lệ. Lá cây trong sân đã bắt đầu rụng, giữa màu xanh xen lẫn sắc vàng, thực là một khung cảnh khiến lòng người say đắm. Nhưng Ngọc Trí chẳng có tâm trạng mà thưởng thức cảnh đẹp, nàng ta ra lệnh cho đám người dưới lui hết ra ngoài, một mình ngồi bên cửa sổ, thẫn thờ nhìn làn khói lững lờ bay ra từ lò hương.

Có bóng người đi vào phòng. Đến khi Ngọc Trí tỉnh táo trở lại, Thụy Vương đã đứng trước mặt nàng ta rồi.

Ngọc Trí cả kinh, vội đứng dậy, nói: “Sao Vương gia lại tới đây?”

“Mấy ngày nay trong cung giới nghiêm, tin tức không truyền ra được, cũng không đưa vào được, bản vương chỉ còn cách đích thân đến hỏi thôi.” Ánh mắt Thụy Vương thâm trầm, thấy Ngọc Trí lại nhìn ra bên ngoài, hắn bèn nói: “Yên tâm, không có người nào đi theo. Về chuyện của Hoàng thượng, ngươi có tin tức gì không?”

Nghe hắn nhắc đến Thiếu đế, sắc mặt Ngọc Trí biến đổi hẳn, nàng ta hạ thấp giọng, nói: “Đó là một cái bẫy! Hoàng thượng không việc gì, y chỉ muốn ép Vương gia ra tay đó thôi!”

Trong đáy mắt Thụy Vương thoáng hiện vẻ vừa như kinh ngạc, vừa như thất vọng, rồi hắn siết chặt hai tay, nói: “Thăm dò rõ ràng rồi sao?”

“Chính mắt ta nhìn thấy.”

“Ha ha...”

Tiếng cười sang sảng đột nhiên vang lên từ phía ngoài, Thụy Vương và Ngọc Trí đều ngoảnh đầu lại. Bên ngoài ô cửa sổ khép hờ, Thiếu đế đang chấp tay sau lưng, ung dung đứng giữa sân, mấy phiến lá vàng rơi xuống bờ vai y, lại càng làm toát lên sự tiêu điều, xơ xác. Hai kẻ bên trong kinh hãi vô cùng, Ngọc Trí vội chạy ra hành lễ, Thụy Vương thì đứng đó bất động.

“Hoàng thượng, Vương gia đến đây là để...”

“Trẫm biết.” Thế Huyền hờ hững lên tiếng ngắt lời Ngọc Trí, ngạo nghễ nhìn Thụy Vương. “Trẫm không quan tâm hoàng thúc tới đây làm gì, trẫm chỉ cần biết trẫm tới đây làm gì thôi!”

“Người đến đây làm gì?” Câu hỏi này đã không còn tôn ti quân thần như trước nữa, Thụy Vương thần nhiên đứng đó, bộc lộ rõ vẻ kiêu căng, ngang ngược.

Thế Huyền nở một nụ cười hài lòng, ung dung nói hai chữ:

“Bất gian.”

Đám thị vệ mai phục bên ngoài từ lâu nấp đuôi nhau đi vào,

Thụy Vương quả bất địch chúng[1], chẳng mấy chốc đã bị chế ngự. Hắn không cam tâm nhưng giãy giụa mấy cái mà vẫn không thể động đậy. Khi đám thị vệ áp giải hắn đi ngang qua chỗ Thế Huyền, chỉ nghe y hờ hững nói: “Trẫm muốn đợi hoàng thúc ra tay, nhưng hoàng thúc mãi vẫn không hành động. Trẫm thực không đợi được nữa, cho nên đành để hoàng thúc phải chịu tội danh không được dễ nghe này thôi!”

[1] Số ít không chống lại được số đông.

Thế Huyền rất hiểu Thụy Vương, hắn là người cẩn thận, muốn hắn xuất binh thì phải để hắn nhận được tin tức chuẩn xác rằng Thế Huyền đã thật sự bất tỉnh nhân sự. Vì tin tức này, hắn sẽ quyết định mạo hiểm. Hơn nữa, lỡ như đến lúc đó hắn thật sự dẫn quân đánh vào cung, chỉ e cục diện khó có thể khống chế, kết quả như bây giờ rõ ràng tốt hơn nhiều.

“Hoàng thượng, thần thiếp và Vương gia thực sự không có chút tư tình nào, Vương gia đến chỗ thần thiếp chỉ để hỏi thăm sức khỏe của Hoàng thượng thôi! Thần thiếp bị oan, Hoàng thượng, thần thiếp bị oan!” Ngọc Trí quỳ dưới đất, dập đầu lia lịa, không ngừng kêu oan.

Thụy Vương đã bị áp giải ra ngoài, cung Tĩnh Khang bị cấm vệ quân trùng trùng bao vây. Hiện giờ, hoàng cung đang giới nghiêm với lý do Thế Huyền đổ bệnh, chính là lúc phòng bị cẩn mật nhất, không người nào có thể cứu được Thụy Vương. Thế Huyền lạnh lùng đưa mắt nhìn nữ tử trên mặt đất, đoạn bước

tới nắm lấy chiếc cằm thon gọn của nàng ta, dùng sức nâng lên, ép nàng ta nhìn mình.

“Nàng thật sự cho rằng trẫm không cẩn thận để nàng nhìn thấy hay sao?”

Tròng mắt hơi co rút, Ngọc Trí vội đưa tay nắm chặt miếng ngọc bội bên hông, lại nghe y cười, nói: “Ngọc bội của nàng là do trẫm sai Vương Đức Hỷ cởi ra. Thế nào, người của trẫm thân thủ không tệ chứ?”

Vậy sao? Ngọc Trí kinh hãi tới nghệt thở, cặp mắt mở to nhìn chằm chằm vào nam tử trước mặt, bỗng nhớ đến cảnh tượng ngày đó, khi y triệu kiến một mình nàng ta, yêu cầu nàng ta phản bội Đại trưởng công chúa. Vẫn là vẻ tuyệt tình ấy, lạnh băng không có chút ấm áp.

Khi đó y nói, chỉ cần nàng ta chịu làm, bất kể nàng ta muốn gì y đều có thể đáp ứng.

Nàng ta nói, muốn làm vợ của y.

Bây giờ xem ra đúng là y đã xem nhẹ nàng ta rồi, thì ra Thẩm

Ngọc Trí chẳng phải thật sự muốn làm vợ y, mà là muốn làm nội gián mai phục bên cạnh y! Bàn tay Thế Huyền đột nhiên bóp chặt, móng tay cắm sâu vào làn da trắng nõn của Ngọc Trí khiến nàng ta đau đớn cau mày, nhưng vẫn chậm rãi nói từng chữ một: “Phi tần tư thông với hoàng thân, nếu truyền ra ngoài ắt sẽ làm tổn hại đến thể diện của Hoàng thượng.”

Thế Huyền lại cười, nói: “Nàng cho rằng trẫm để tâm tới điều này sao?” Rồi y đẩy mạnh tấm dung nhan thanh tú trước mặt, giờ đây y chán ghét khuôn mặt này tới tận cùng.

Ngọc Trí bò rạp trên mặt đất lạnh băng. Thế Huyền xoay người đi, trong giọng nói yếu ớt ẩn chứa sự giận dữ: “Thật không ngờ lại là nàng! Không ngờ nàng lại câu kết với Thụy Vương!”

Y đã hoài nghi nàng ta từ lâu, bắt đầu từ lúc nào vậy nhỉ?

Ánh mắt lạnh băng dừng lại trên chiếc áo lông cao quý, Ngọc Trí cất tiếng cười giễu cợt: “Hoàng thượng đã quên mấy năm cô ta cản trở người, nhưng thiếp thì không quên được cái chết thảm của ca ca! Tại sao cô ta có thể sống một cách vẻ vang như thế? Trước đây thì thiếp không biết, sau này đã biết rồi, thì ra Hoàng thượng không nỡ làm gì cô ta.”

Hai từ “không nỡ” khiến tiếng lòng Thế Huyền thoáng động, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Cô ta một lòng vì Hoàng thượng, nếu để cô ta biết Bắc Hán này không phải là Bắc Hán mà cô ta muốn thấy, Hoàng thượng cũng không phải là

Hoàng thượng mà cô ta trông chờ, người nói xem, liệu cô ta có phát điên không?”

“Thẩm Ngọc Trí!” Thiếu đế giận dữ quát lớn một tiếng, rồi xoay người tát mạnh một cái lên má nàng ta. “Sẽ không có ngày như thế đâu, bây giờ trăm sẽ không nương tay nữa.”

Thụy Vương phải chết, Thẩm Ngọc Trí nàng cũng phải chết!

Khoé môi bị rách toạc, Ngọc Trí cau mày thè lưỡi liếm, trước giờ nàng ta chưa từng biết nam tử yếu ớt trước mặt cũng có khí lực lớn đến vậy.

Trong cặp mắt đen lầy kia dường như bùng lên những tia sắc bén, thấp thoáng toả ra sát khí. Ngọc Trí thâm kinh hãi, run giọng nói: “Cô ta không muốn ta chết đâu, cô ta hổ thẹn với nhà họ Thẩm.”

Thế Huyền cười lạnh lùng: “Nàng yên tâm, trăm sẽ không để cho cô ta biết.” Y chỉ cần nàng sống một cuộc sống bình yên ở Nam Việt, chờ ngày thành thân rồi sau này trở thành Dận Vương phi.

Ngọc Trí sợ hãi mở to đôi mắt, cất tiếng cười thê lương:

“Hoàng thượng cho rằng như vậy là thắng rồi sao?”

Thế Huyền không trả lời, đưa mắt nhìn nàng ta một cái rồi hờ hững xoay người.

Gió lại thổi rụng mấy chiếc lá cây, đôi ủng ngựa giẫm lên đó, cảm giác mềm mại như đi trên một lớp bông mỏng. Nữ tử sau lưng đột nhiên nói:

“Hoàng thượng thật sự cho rằng nghĩ cho cô ta như vậy là đáng sao? Rồi có một ngày người sẽ hối hận, người sẽ hối hận...”

Hối hận ư? Ngay hôm đưa nàng ra khỏi thành, y đã hối hận rồi, nhưng như thế thì sao chứ? Có một số chuyện, không phải y hối hận thì có thể quay đầu lại. Cái thân phận không thể vượt qua đó khiến y cả đời này không thể quay đầu.

Bắc Hán, mùa thu năm Càn Ninh thứ mười một, Thụy Vương và Thẩm Chiêu nghi thông dâm với nhau, bị nhốt vào đại lao. Sang ngày hôm sau, thánh chỉ ban xuống, tước phong hiệu của Thẩm thị, biếm làm tiện dân, ban cho ba thước vải trắng.

Thẩm thị một mực kêu oan.

Lúc này, Thừa tướng và quần thần cùng dâng tấu xin xét xử lại vụ án.

Thiếu đế dùng dằng dằng nổi giận, nói Thụy Vương không coi kỷ cương phép tắc ra gì, không thể dung thứ. Quần thần lại nói, Thụy Vương là hoàng thân quốc thích, tội không đáng chết, cầu xin thánh thượng chỉ trừng phạt bằng cách giam giữ suốt đời.

Thiếu đế không thèm để ý, vung bút viết thánh chỉ: ban cho rượu độc.

Cẩn thận khoác chiếc áo lông chồn lên vai Thiếu đế, Dương phi thấp giọng nói: “Ban đêm gió lạnh, Hoàng thượng phải chú ý tới sức khoẻ đấy!” Thế Huyền mím môi cười khẽ.

Dương phi thấy trên khuôn mặt y thấp thoáng nét buồn phiền, bắt giắc nói tiếp: “Chuyện Thụy Vương, Hoàng thượng cứ yên tâm, ngày mai hành hình rồi, cũng coi như kết thúc.”

Ngày mai, y sợ vẫn còn có ngày mai.

Thế Huyền đưa mắt liếc nhìn nàng, khẽ hỏi: “Nàng sợ không?”

Dương phi hơi sững sốt, đưa tay ôm chặt y từ phía sau: “Thần thiếp rất sợ!” Y đóng cửa không ra ngoài suốt mấy ngày, đối với nàng thực chẳng khác gì mấy ngày tắm tối, không được thấy mặt trời. Nàng thực sự sợ hãi, sợ y xảy ra chuyện, sợ y cứ thế vứt bỏ nàng và Chiêu Nhi, không quan tâm đến nữa.

41. Chương 41

Khẽ áp bàn tay lên mu bàn tay mịn màng như ngọc của Dương phi, Thế Huyền vỗ nhẹ mấy cái, cất giọng dịu dàng: “Có trăm ở đây rồi!”

Dương phi ngước lên, nhìn thấy một bên mặt gầy guộc của y.

Nàng hơi ngẩn người, sau đó lại ôm chặt y, áp sát mặt vào lưng y. Đường như lúc này, nam tử trước mặt không còn là hoàng đế vời vợi trên cao nữa, tất cả mọi chuyện ở ngoài cung Nghi Tuyết đều không liên quan gì tới họ.

Nét sợ hãi trong đáy mắt dần tan biến, khoé miệng Dương phi nở một nụ cười thư thái. Vầng trăng thật đẹp, toả ra vẻ bình yên vô chừng.

Mấy năm nàng được sủng ái nhất mực dường như tới lúc này mới trở nên chân thực phần nào.

Đèn trong cung đã tắt, bức màn mỏng manh buông xuống che đi khung cảnh bên trong.

Thế Huyền nằm lặng lẽ trên giường, không sao ngủ được. Mấy ngày nay, trong lòng y đầy tâm sự, khó có thể tĩnh tâm. Dương phi nhẹ nhàng tựa sát vào người y, có điều lúc này nàng đã say giấc nồng. Thế Huyền bắt giắc nở nụ cười mỉm, đưa tay day day trán, cũng học theo nàng khép đôi mắt lại.

Làn gió đêm thổi vào qua ô cửa sổ làm ngọn đèn trong phòng khẽ lay động. Mùi trầm hương nồng đậm dường như đã nhạt đi, một hồi lâu sau, chỉ còn lại những tiếng thở đều đều.

Trăng tròn treo trên cao, vén tầng mây chiếu xuống mặt đất

những tia sáng dịu dịu, lạnh lùng và trắng xoá khiến người ta bất giác nảy sinh chút cảm giác xơ xác, tiêu điều.

Vừa qua giờ Tý, chợt có một bóng người đi qua lớp lớp cửa cung, chạy thẳng tới cung Nghi Tuyết.

Cửa điện bị đẩy ra, gió đêm thổi vào khiến bức màn không ngừng đung đưa. Trung thường thị hốt hoảng chạy vào phòng trong, tới chỗ bức rèm châu mới dừng lại, chỉ thấy phía sau bức màn mỏng màu đỏ, Thiếu đế đã chậm rãi ngồi dậy. Trung thường thị kêu lên một tiếng “Hoàng thượng”, liền thấy bức màn được vén lên, bóng dáng gầy guộc của Thiếu đế bước ra ngoài. Trung thường thị vội vàng lấy chiếc áo lông chồn trên giá khoác lên người y. Sắc mặt Thiếu đế tái xanh, hỏi: “Có chuyện gì?”

Hai mắt vẫn lên những tia đỏ, Vương Đức Hỷ thấp giọng nói:

“Ngoài cung truyền đến tin tức, giờ Hợi một khắc, có kẻ cướp ngục, người của Tần Tướng quân giằng co với bọn chúng trước thiên lao suốt nửa canh giờ, đám người đó kẻ thì chết, kẻ thì bỏ trốn, nhưng... nhưng Thụy Vương đã biến mất.” Sắc mặt Thế Huyền trắng bệch, Vương Đức Hỷ còn muốn nói gì đó, song người trước mặt đã lao ra ngoài, mất hút trong màn đêm mù mịt.

Tần Tướng quân đã quỳ trước ngự thư phòng từ lúc nào, vội bỏ giáp trụ, giữa màn đêm giá lạnh vẫn để mình trần, mang roi đến xin chịu tội.

Thế Huyền lệnh cho Tần Tướng quân trông coi Thụy Vương cẩn thận, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót. Vậy mà chẳng ai ngờ được, thì ra trong thiên lao đã bị người ta đào một địa đạo thông đến một con đường cái cách hoàng thành chừng mười dặm. Tần Tướng quân phái người đuổi theo, thấy bên cạnh cửa vào địa đạo dày đặc dấu chân ngựa, xem ra những kẻ này đã có âm mưu từ trước.

Sắc mặt Thế Huyền lạnh băng, không ngờ Thụy Vương đã đoán trước được sẽ có một ngày như vậy nên đã chuẩn bị sẵn đường rút lui, tầm nhìn xa của hắn thực khiến Thế Huyền kinh ngạc. Trung thường thị Vương Đức Hỷ thấy y không nói gì, chỉ mặc một chiếc áo ngủ bằng lụa trắng đứng lặng im trong gió, dù có khoác thêm chiếc áo lông chồn, e là vẫn khó ngăn nổi làn gió đêm lạnh lẽo. Lão khê cất tiếng gọi “Hoàng thượng”, lại thấy Thế Huyền cười nhạt một tiếng. Đám người Thừa tướng lúc ở trên triều ra sức xin giữ mạng cho Thụy Vương, thì ra chỉ là để che mắt người ngoài, trong thiên lao đã có sẵn kẻ làm nội ứng cho chúng. Vậy mà y chỉ sai người phòng bị nghiêm mật bên ngoài, cho rằng nếu Thụy Vương muốn trốn thì cũng chỉ có thể chạy ra ngoài cửa thiên lao mà thôi.

Dương Ngự thừa hay tin cũng vội vàng đi tới, vượt lại quần

áo, quỳ xuống bên cạnh Tần Tướng quân, cúi đầu nói: “Xin Hoàng thượng khai ân, tha cho Tần Tướng quân một lần, để Tướng quân lập công chuộc tội!”

Tần Tướng quân ưỡn thẳng lưng, giọng nói vang lên như tiếng

chuông đồng: “Mặt tướng đã phải người truy kích men theo con đường đó!”

Thế Huyền lại ngẩn ngơ nhớ đến lời của Ngọc Trí: “Hoàng

thượng cho rằng như vậy là thắng rồi sao?”

“Hoàng thượng!”

Vương Đức Hỷ thấy Thiệu đế xoay người bước xuống bậc thềm

đá, liền vội vã dẫn người đuổi theo.

Dương Ngự thừa và Tần Tướng quân cùng ngoảnh đầu lại nhìn,

chỉ thấy Thiệu đế vẫn không dừng bước, chẳng mấy chốc đã biến mất dưới ánh

trăng bàng bạc. Dương Ngự thừa đứng dậy trước, đỡ Tần Tướng quân, sắc mặt nặng nề, nói: “Hãy phải thật nhiều người đuổi theo, khi cần thiết, giết không tha.”

Trước đó, vì ngại thân phận của Thụy Vương, muốn định tội cũng phải có lý do xác đáng, hơn nữa, Hoàng thượng còn chưa hạ chỉ tước bỏ phong hiệu thân vương của hần, cho nên trước khi bị xử tử hần vẫn còn là vương gia của Bắc Hán. Nhưng hiện giờ, Thụy Vương đã trở thành kẻ vượt ngục, khi đối phó tất nhiên không cần để ý quá nhiều, thẳng tay giết chết cũng chẳng phải vấn đề gì ghê gớm! Ngọc Trí tuy đã trở thành tiện dân nhưng dù sao cũng là nữ nhân của Hoàng thượng, tất nhiên không thể nhốt vào thiên lao cho kẻ khác nhìn thấy, chỉ có thể hành hình trong lãnh cung.

Nói cho cùng, ai mà chẳng sợ chết. Trong đêm, lãnh cung lại

càng khiến người ta rờn rợn, Ngọc Trí ôm gối ngồi trên giường, ánh trăng trắng bạc chiếu xuống ô cửa sổ khép chặt, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng người canh gác bên ngoài.

Không biết bao lâu sau, cửa lớn vốn đang đóng chặt đột nhiên

mở rộng, một nam tử toàn thân tắm trong ánh trăng lạnh lẽo đi vào, nhanh chóng bước đến trước giường của Ngọc Trí. Nàng ta kinh hãi nhìn người đang tới, cho đến khi những ngón tay mảnh khảnh của y bóp chặt chiếc cổ trắng nõn, nàng ta mới xác định được là mình không nằm mơ.

“Hần ta muốn đi đâu?” Trong giọng nói của Thiệu đế toát ra sự lạnh lùng vô hạn.

Bàn tay y từ từ siết chặt như muốn bóp chết Ngọc Trí. Nàng

ta dần cảm thấy khó thở, nỗi sợ hãi khi một mình ngồi rúm ró trong màn đêm tĩnh lặng đã biến mất, trong mắt và khoé miệng chỉ còn lại nét cười. Nàng ta đã từng nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của Công chúa, bây giờ, rốt cuộc cũng đã thấy y sợ hãi

rồi.

Trung thường thị nôn nóng chạy vào, đứng một bên khuyên nhủ:

“Hoàng thượng, người cứ như vậy sẽ bóp chết thị đấy...” Thẩm thị tuy là người sắp phải chết nhưng lúc này, Trung thường thị không muốn nhìn thấy đôi tay Hoàng thượng vấy máu tươi của một kẻ thân mang tử tội.

Thế Huyền cầm phần buồng tay ra, Ngọc Trí đưa tay vuốt cổ, ho sặc sụa một hồi, đôi mắt trong veo nhìn Thế Huyền không chớp: “Khụ khụ, chuyện Hoàng thượng không biết há lại chỉ có thế này...”

Nàng ta chậm rãi nằm xuống giường, vừa ho vừa nói: “Ca ca ta... cúc cung tận tụy vì Bắc Hán, nhưng lại không có kết cục tốt đẹp, khụ khụ, ta đã cảm hận các người từ lâu rồi!”

“Hoàng thượng...” Trung thường thị ngẩn ngơ nhìn Thiếu đế.

Trong mắt bùng lên những tia sáng sắc như dao, Thiếu đế trầm giọng nói: “Hành hình!” Hành hình ngay lập tức!

Lệnh Viên đột ngột tỉnh dậy từ giấc mộng, ngoảnh mặt sang liền thấy ánh trăng sáng rõ chiếu lên cửa sổ. Nàng có chút hụt hẫng, nhưng ngay sau đó lại khẽ cười tự giễu, người đó đã tới vùng biên cương rồi, sao còn có thể ở bên ngoài cửa sổ được chứ?

Nàng nhẹ nhàng chống tay ngồi dậy, phía Bắc Hán đã lâu lắm rồi không có tin tức gì, nhưng không có tin tức cũng coi như là điều tốt lành.

Bây giờ Doãn Duật đã đi rồi, nàng thật sự không còn điều gì vướng bận nữa.

Hoàng đế Nam Việt khi rảnh rỗi vẫn thường triệu Lệnh Viên vào cung để cùng đánh cờ, thỉnh thoảng nàng cũng gặp Tiêu Hậu, thấy trên khuôn mặt bà ta lúc nào cũng là nụ cười hiền từ, dường như gặp ai bà ta cũng như thế.

Số lần Dận Vương tới Cẩm Tú biệt uyển đã ít hơn nhiều, đại khái là vì chuyện lần trước, cho dù có tới thì cũng chẳng nói chuyện với Lệnh Viên được mấy câu.

Chỉ là có một chuyện khiến Lệnh Viên cảm thấy kỳ quái, dường như Khánh Vương trở nên bận rộn hơn. Có một lần, sau khi Lệnh Viên đánh cờ với Hoàng đế Nam Việt xong rồi ra về, nàng đã gặp hần ở cửa cung. Hần không còn bám lấy nàng như trước nữa, chỉ mỉm cười hỏi thăm mấy câu rồi đi luôn.

Anh Tịch không tìm được, lên nói mặt trời hôm nay đúng là mọc ở đằng tây, Khánh Vương đã thu lại bản tính vô lại của hần rồi.

Thu qua, đông đến.

Đây chính là mùa yên tĩnh nhất trong năm.

Trời Nam

không như đất Bắc, cho dù đến mùa đông cũng không lạnh như ở Bắc Hán. Từ khi

lập đông đến nay, đến lò sưởi cầm tay Lệnh Viên cũng rất ít khi mang theo, người miền Bắc đến nơi này, tựa như trời sinh đã không sợ lạnh, không cần phải mặc quá nhiều quần áo. Những người khác trông đều cồng kềnh, núc ních, chỉ có Lệnh Viên vẫn thon thả, gọn gàng khiến ai nhìn thấy cũng vô cùng ngưỡng mộ. Trong ngự hoa viên, gió lạnh khê thổi, Anh Tịch nghịch ngợm với một cành cây ở bên cạnh, đắc ý nói: “Công chúa, người nhìn thấy chưa? Những vị nương nương đó nhìn thấy dáng vẻ của Công chúa bây giờ, ai cũng thẹn mình thua kém! Hi hi, trước đây, khi chưa tới Nam Việt, nô tì thường nghe người ta nói giai nhân nước Nam nhu mì, e thẹn biết bao, hoá ra đến mùa đông, ai nấy đều trông như con gấu hết!”

Lệnh Viên phì cười, làm bộ muốn đánh thị, không ngờ nha đầu này nhanh nhẹn vô cùng, thoáng cái đã tránh được. Lệnh Viên hơi cau mày, khẽ trách: “Đừng có nói linh tinh nữa!”

Anh Tịch thấy Lệnh Viên không thật sự có ý đánh mình, liền yên tâm tới dịu dõ, rồi cười, nói: “Công chúa nên cười nhiều một chút, nô tì thích nhất là thấy Công chúa cười. Máy hôm trước, chẳng phải Hoàng thượng đã gửi thư đến rồi sao? Tất cả đều an lành, người đừng có cả ngày mặt ử mày chau nữa.”

Bắc Hán đã lâu không có tin tức, Lệnh Viên liền tấu xin với Hoàng đế Nam Việt, nói là muốn gửi một bức thư nhà về cho Thiếu đế. Tuy nói là thư nhà nhưng tất nhiên cũng phải để Hoàng đế Nam Việt xem qua, đề phòng Lệnh Viên người một nơi mà lòng một nẻo. Thư từ Bắc Hán chẳng mấy chốc đã gửi tới, nói là mọi việc đều bình yên, bệnh cũ của Thiếu đế chưa từng tái phát... Tất cả đều tốt đẹp đúng như trong tưởng tượng của Lệnh Viên, Anh Tịch hay tin cũng hưng phấn suốt ba ngày ba đêm liền.

Anh Tịch lại quần lấy nàng, vui vẻ nói: “Đúng rồi, nghe nói trong cung vừa được tiến cống rất nhiều vải lụa, gấm vóc thượng hạng, Tôn công công đã vâng lệnh mang đến biệth uyển rất nhiều. Ông ấy còn bảo đó là do Hoàng đế Nam Việt đặc biệt dặn dò, nói là cắt quần áo cho Công chúa mặc nhất định sẽ rất đẹp!”

Lệnh Viên mím môi cười khê.

Một làn gió thổi tới, giữa bầu không khí giá lạnh bỗng phảng phất mùi phấn son. Lệnh Viên vừa xoay người, chợt thấy một bóng người chạy ra từ chỗ ngoặt trên hành lang, va vào người nàng. Anh Tịch cả kinh, vội đỡ lấy chủ nhân, đang định lên tiếng trách cứ, nhưng khi nhìn rõ dung mạo của người

kia, thị bèn nuốt những lời định nói xuống.

Là Tĩnh Công chúa.

Lệnh Viên đã từng nhìn thấy nàng ta bên cạnh Tiêu Hậu, nhưng lần nào cũng chỉ nhìn từ xa, chưa từng tiếp xúc. Nàng ta là hòn ngọc minh châu trên tay Tiêu Hậu, cả ngày vui vẻ tươi cười, cặp mắt trong veo không giấu được bất cứ chuyện gì. Sinh ra trong hoàng thất, đó thực sự là một người thuần khiết hiếm có.

Nhưng lúc này nàng ta lại đang khóc, tròng mắt đỏ hoe, sắc mặt tiêu tụy khiến Lệnh Viên không khỏi có chút xót xa.

Sau khi đứng vững lại, thấy người bị mình va phải là Lệnh Viên, thần sắc Tĩnh Công chúa thoáng biến đổi, lại nhìn thấy Anh Tịch bên cạnh Lệnh Viên, những giọt nước mắt khó khăn lắm mới kìm được lại tuôn ra giàn giụa, nghẹn ngào tránh bọn họ rồi chạy đi luôn. Chẳng ngờ nàng ta chạy không vững, bị treo chân. Lệnh Viên và Anh Tịch đều kinh hãi, nàng vội sai Anh Tịch tới dìu đỡ, nhưng Anh Tịch vừa đưa tay ra, Tĩnh Công chúa liền hăm hực gạt mạnh tay thị, khóc nức nở nói: “Không cần cô quan tâm!”

Anh Tịch ngượng ngùng rút tay về, ngoảnh đầu lại, nhỏ giọng nói: “Công chúa, người xem...”

Lệnh Viên cau mày, chẳng hiểu nổi tính cách của vị Tĩnh Công chúa này. Phía sau lưng chợt vọng tới tiếng bước chân, Lệnh Viên vừa ngoảnh đầu liền nhìn thấy Khánh Vương đang hốt hải chạy lại, ống tay áo lất phất bay. Hắn đưa mắt nhìn lướt qua Lệnh Viên rồi bước tới đỡ Tĩnh Công chúa dậy, rút một chiếc khăn tay lau nước mắt cho nàng ta, nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc nữa!”

Chẳng ngờ câu nói đó của hắn càng khiến Tĩnh Công chúa khóc to hơn. Đôi bờ vai thon run rẩy, nàng ta nghẹn ngào nói: “Nhị ca, huynh có biết không, mẫu hậu muốn gả muội cho Hạ Hầu Quân!”

Lệnh Viên vốn đã xoay người định rời đi, nghe thấy Tĩnh Công chúa nói vậy, nàng lập tức dừng lại, cả người đờ đẫn, chẳng thể nào cất bước. Anh Tịch cũng mở to mắt, ngoảnh đầu lại với vẻ không thể tin, nhìn đăm đăm vào cặp huynh muội kia.

Khánh Vương không đổi sắc mặt, khẽ vuốt ve lưng muội muội, nhẹ nhàng an ủi: “Nhị ca biết.”

“Muội không muốn lấy chồng!”

“Được, nhị ca sẽ nghĩ cách.”

“Thật sao?” Tĩnh Công chúa ngơ ngẩn nhìn hắn, trong đáy mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Khánh Vương không tìm được, khẽ bật cười, gật đầu nói:

“Thật, nhị ca đã gạt muối bao giờ chưa?”

Đúng lúc đó, có hai ả cung nữ hoang mang đuổi tới. Khánh

Vương đưa mắt liếc nhìn, rồi trầm giọng nói: “Đưa Công chúa về đi, nhớ chú ý hầu hạ cho tốt!”

Nhìn ba người đó đi xa dần, Khánh Vương thu lại nét cười

trong đáy mắt, liếc nhìn bóng người gầy guộc phía sau lưng, dường như tới lúc này mới đột nhiên nhớ ra Lệnh Viên.

Những ngón tay thon dài, mảnh khảnh siết chặt chiếc khăn

lụa, Lệnh Viên hậm hực nhìn Khánh Vương, ngạc nhiên cười, hỏi: “Điện hạ đang đùa hay sao? Chính miệng Hoàng thượng đã đồng ý sẽ gả Anh Tịch cho Thế tử làm chính thất, sao Hoàng hậu nương nương cũng nhìn trúng người con rể này vậy?

Chẳng lẽ lại muốn Tĩnh Công chúa làm lẽ hay sao?”

Chuyện này Khánh Vương vốn không muốn nói với Lệnh Viên,

chẳng ngờ nàng lại tự nhắc đến. Hôm nay tâm trạng hẳn không tốt, thực chẳng có lòng dạ mà đùa cợt, bèn trầm giọng nói: “Dao Dao đường đường là công chúa tôn quý, há có lý đầu lại làm lẽ bao giờ! Thế nào, chuyện này mà Công chúa cũng quan tâm sao? Xem ra Công chúa thực sự coi trọng người thị nữ này! Có điều, Công chúa yên tâm, dựa vào năng lực của mẫu hậu ta, để hai người họ ngồi ngang hàng nhau vẫn là điều có thể làm được.”

Lệnh Viên nghe hẳn nói vậy thì sắc mặt hơi biến đổi, chỉ sợ

bị hẳn nhìn ra điều mà mình thật sự quan tâm, bèn khẽ ho một tiếng, nói: “Ta quan tâm đến thị nữ của ta, không cần ngài phải bận tâm! Ta chỉ cảm thấy đáng buồn thay cho Tĩnh Công chúa, mới vừa rồi còn được ngài giả bộ vỗ về, an ủi, nhưng đâu hay người thật sự muốn đẩy cô ấy vào nơi nước sôi lửa bỏng lại chính là ngài!”

Trước đó đã có chuyện Dận Vương muốn gả nghĩa muội Thượng

Dương Quận chúa cho Doãn Duật, bây giờ Khánh Vương lại muốn gả em gái ruột cho y thực cũng là lẽ thường tình. Vừa rồi, khi nhìn Khánh Vương an ủi Tĩnh Công chúa, Lệnh Viên thậm chí còn cảm thấy sững sốt, nhưng giờ đây, nàng chẳng còn kinh ngạc chút nào.

Mấy chữ “chính là ngài” lọt vào tai khiến sắc mặt Khánh

Vương lập tức trở nên âm trầm. Lệnh Viên thừa cơ nói tiếp: “Ngài còn không thừa nhận sao? Chẳng lẽ ngài không muốn lôi kéo Ký An Vương phủ về phía mình ư? Bây giờ không phải vừa hay có một muội muội để lợi dụng đó sao?”

“Có!” Khánh Vương đột ngột bước lên trước một bước, sắc mặt

tái xanh. Thân thể hần vốn cao lớn, lúc này đi tới đứng trước mặt Lệnh Viên lại càng toát ra một khí thế bức người. Lệnh Viên hơi run lên, lùi về phía sau nửa bước.

Anh Tịch thấy vậy liền hoang mang kéo chủ nhân về phía sau, rồi đi tới đứng trước mặt Khánh Vương, cắn răng nói: “Điện hạ làm thế này là có ý gì?”

Khánh Vương cũng chẳng rõ vì sao, khoảnh khắc đó, trong lòng hần cảm thấy khó chịu vô cùng. Hần trừng mắt nhìn nữ tử trước mặt nhưng rồi giật mình nhớ ra thân phận của hai người. Lệnh Viên không muốn dây dưa với hần thêm nữa, kéo tay áo Anh Tịch, nói: “Chúng ta đi thôi!”

Hai người đã đi được rất xa, Anh Tịch mới ngoảnh đầu nhìn lại, không còn thấy bóng dáng Khánh Vương đâu nữa. Thị thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: “Không ngờ hần lại tức giận đến vậy!”

Lệnh Viên vẫn chưa hả giận: “Đó là vì bị ta nói trúng tim đen!”

Anh Tịch gật đầu tỏ ý tán đồng, sau đó lại nghĩ đến một chuyện: “Vây Tĩnh Công chúa thật sự sẽ bị gả cho Thế tử sao?”

Móng tay cắm ngập vào lòng bàn tay, sự đau đớn khiến Lệnh Viên nhất thời tỉnh táo trở lại. Nếu thật sự đúng như lời Khánh Vương nói, Tĩnh Công chúa và Anh Tịch sẽ ngồi ngang hàng với nhau, Doãn Duật e là không có cách nào kháng hôn được rồi. Nàng cảm thấy rất phiền muộn, nhưng rồi đột nhiên lại cảm thấy tức cười, nàng đã sắp lấy chồng, chẳng lẽ không cho phép y cưới vợ sao?

Khi Khánh Vương đi vào Phượng cung, chỉ thấy có một ả cung nữ đang cẩn thận tiếp thêm hương liệu. Nhìn thấy hần đi vào, thị liền vội vàng hành lễ.

“Mẫu hậu!” Khánh Vương đi vòng qua tấm bình phong vào phía trong.

Tiêu Hậu đang đứng lặng lẽ bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh sắc đẹp đẽ bên ngoài, bỗng nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, bà ta không ngoảnh đầu lại, chỉ hờ hững nói: “Vội vội vàng vàng, lại có chuyện gì vậy?”

Khánh Vương dừng lại sau lưng bà ta nửa trượng, trầm giọng nói: “Dao Dao thân là công chúa, cho dù có gả vào Ký An Vương phủ thì cũng là một vinh dự lớn đối với Hạ Hầu Quân, sao có thể ngồi ngang hàng với một tì nữ được? Truyền ra ngoài sẽ khiến người ta chê cười!”

Khoé miệng hiện lên một nụ cười nhạt, ánh mắt vẫn nhìn đăm

đắm vào cảnh đẹp bên ngoài, Tiêu Hậu thản nhiên nói: “Cái gì mà tì nữ với không tì nữ, nữ quan tùy giá của Bắc Hán cũng là hạng có phẩm cấp, xuất thân không tính là quá bần hàn. Hơn nữa, đây là do Hoàng thượng ban hôn, ai dám chê cười?”

“Mẫu hậu...”

“Được rồi, chuyện này không cần nhắc đến nữa!” Tiêu Hậu xoay người lại, chăm chú nhìn người trước mặt, trong mắt thoáng hiện nét cười. “Con phải biết, mẫu hậu làm vậy cũng là vì con cả thôi! Ký An Vương gia năm xưa đã từng kề vai sát cánh với phụ hoàng con, địa vị của ông ấy trong lòng phụ hoàng con tất nhiên cũng khác. Lão tứ muốn có được sự ủng hộ của Ký An Vương phủ, con cũng không thể chậm chân! Bản cung sẽ tìm thời cơ thích hợp để nói với phụ hoàng con chuyện này.”

“Nhưng nhi thần chỉ có một đứa em gái này thôi!”

Tiêu Hậu nở nụ cười hết mực hiền từ, thản nhiên nói: “Chính vì chỉ có một đứa em gái cho nên mới phải kêu nó hết sức giúp con. Đã đến đây rồi, vậy hãy ngồi uống trà với mẫu hậu đi!” Tiêu Hậu vừa nói vừa cất bước ra ngoài.

Bức rèm châu trước mặt vẫn không ngừng đung đưa, nhưng bóng dáng Tiêu Hậu đã chẳng còn ở đó. Khuôn mặt Khánh Vương lạnh như băng, đôi tay dưới ống tay áo rộng siết chặt, hằn rõ gân xanh.

Khi Lệnh Viên tới Đế cung mới biết Ký An Vương gia cũng vừa tới. Tôn Liên An tươi cười dẫn Lệnh Viên qua toà cung điện kế bên chờ. Lệnh Viên bất giác hỏi một câu: “Ký An Vương gia đến đây là vì chuyện của Thế tử sao?”

Tôn Liên An cười, đáp: “Không phải, mọi việc ở chốn biên cương vẫn bình thường. Ngày này bốn mươi năm trước chính là ngày Hoàng thượng và Vương gia kết bái, mỗi năm cứ đến ngày này, Vương gia lại vào cung uống trà, nói chuyện với Hoàng thượng.”

“Vậy sao?” Trái tim vốn đang lừng lờ của Lệnh Viên cuối cùng cũng dần hạ xuống.

“Dường như đã nửa đời người trầm không ngồi nói chuyện với người thế này rồi.” Hoàng đế Nam Việt tươi cười, ngay đến mấy nếp nhăn nơi khóe mắt cũng toát ra vẻ khoan dung, nhân hậu.

Ký An Vương gia ngồi đối diện với lão, cũng khẽ mỉm cười:

“Hoàng thượng hồ đồ rồi, thần năm nào chẳng vào cung.”

Hoàng đế Nam Việt lại thở dài một tiếng, đặt chén trà trong

tay xuống chiếc bàn bên cạnh: “Đúng thế, năm nào cũng vậy. Đáng tiếc là bây giờ

chỉ còn lại mỗi hai người chúng ta.” Lão vừa nói vừa nhẹ nhàng khép mắt lại. Trong cái ngày đẫm máu năm xưa, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên khắp chốn, lão đã vô số lần nằm mơ thấy người đó, đã vô số lần nằm mơ về những ngày chém giết không ngừng. Tròng hạt trong tay đột nhiên chuyển động nhanh hơn. Sắc mặt Ký An Vương gia thoáng biến đổi, bàn tay đang cầm chén trà hơi siết lại. Từ sau năm Kiến Chương thứ mười, Hoàng thượng chưa bao giờ nhắc đến bất cứ việc gì có liên quan tới Lương Vương. Hôm nay lão nói như vậy, thực khiến ông không khỏi bất ngờ. Kể đế vương ở phía đối diện đột nhiên cười vang, cặp mắt đang khép đột ngột mở ra, trong đáy mắt lấp lánh ánh cười, nhìn Ký An Vương gia, thấp giọng nói: “Thực ra người không cần phải điều Thế tử đến nơi xa xôi như thế. Trẫm biết đứa nào trong số chúng cũng muốn làm thái tử, trẫm già rồi, bọn chúng ai làm thái tử thì chẳng phải vẫn là con của trẫm hay sao? Người nói có đúng không?” Ký An Vương gia không khỏi kinh ngạc, hoang mang quỳ xuống, nói: “Thần sợ!” Hoàng đế Nam Việt không bảo ông đứng dậy, cứ thế ngẩn ngơ nhìn ông, rồi lại cười, nói: “Không ngờ người lại sợ trẫm như vậy.”

42. Chương 42

Đêm đã rất khuya, mọi thứ đều mờ mịt, nhưng lại có một đám lửa lớn chiếu sáng một nửa bầu trời. Những mũi tên bay đầy trời, bóng đao bóng kiếm ánh lên loá mắt, tiếng kêu gào, rên rĩ vang lên khắp nơi, loáng thoáng còn có tiếng trẻ sơ sinh khóc. Có tiếng vó ngựa vọng tới, một người một ngựa cầm kiếm xông thẳng vào phủ Lương Vương ngợp trong bóng lửa. Khói lửa tựa như một con rắn lớn không ngừng thè lưỡi, thoáng cái đã nuốt chửng người đó... Trong ký ức, khuôn mặt mà Ký An Vương gia vô cùng quen thuộc ấy sau nháy mắt đã trở nên mơ hồ. Trận lửa lớn kéo dài mãi, dường như muốn đốt sạch mọi thứ ở Sùng Kinh trong vòng một đêm, đốt sạch mọi niềm hy vọng của Ký An Vương gia. Chờ mong, sợ hãi... Ngày hôm sau, có thị vệ đến báo tin, đại công tử của Ký An Vương phủ ra sức chiến đấu với phản quân, đã tử trận vào đêm qua... Căn phòng tĩnh lặng đến rợn người, một làn hương trầm vương vất bay lên, rồi lại tan đi trong không khí. Ký An Vương gia cúi đầu, nói: “Thần già rồi, hồ đồ rồi!” Hoàng đế Nam Việt hờ hững đưa mắt nhìn người trên mặt đất,

nét sắc bén trong đáy mắt khi nãy đã hoàn toàn biến mất. Lão khẽ cất tiếng thở dài, nói: “Quý đó làm gì, đứng dậy đi. Người già rồi, trăm cũng già rồi, cũng hồ đồ rồi.”

Bên ngoài cửa sổ, ánh vàng chiếu xuống, trước cửa sổ, bóng dáng hai ông lão toát lên một vẻ thanh nhàn, thảnh thơi còn nghe thấy tiếng trò chuyện xen lẫn những tiếng cười sảng khoái. Cuộc đời chinh chiến đã chẳng còn, máu tanh và giết chóc cũng bị hai bóng lưng đó che đi, chỉ còn lại một mảnh giang sơn Nam Việt yên bình.

Cửa lớn của chính điện mãi vẫn không mở, toà điện kế bên vẫn tĩnh lặng như thường, chỉ thảnh thơi nghe thấy vài câu hỏi của người thị nữ. Lệnh Viên chợt đứng dậy, tà váy dài tha thướt lướt đi trên nền đất sạch như gương. Nàng đẩy cửa điện ra, từ bên ngoài tràn vào một cơn gió mang theo hơi lạnh nhưng lại vô cùng sảng khoái.

Tôn Liên An cất bước đi tới, nhỏ giọng nói: “Công chúa cảm thấy ngọt ngào sao? Chi bằng để nô tài phái người theo Công chúa ra ngoài đi dạo một lát? Tuy bây giờ không phải mùa hoa nở rộ nhưng ngự hoa viên vẫn có cảnh sắc rất đặc biệt.”

Lão thái giám nói rất thành khẩn. Lệnh Viên chỉ khẽ mỉm cười: “Không cần, chắc hẳn Hoàng thượng và Vương gia đã lâu không gặp nhau, e là còn phải trò chuyện thêm một lúc nữa, bản cung nên để hôm khác tới thì hơn. Phiền công công thay bản cung nói với Hoàng thượng một tiếng, rằng bản cung xin phép cáo lui.”

Tôn Liên An vội vàng đồng ý.

Cùng Anh Tịch rời khỏi đó, từ xa nhìn thấy mấy vị phi tần, Lệnh Viên cũng chẳng nhận ra bọn họ là ai. Có điều, bây giờ nàng chưa được coi là vương phi chính thức của Nam Việt, không cần phải tới hành lễ, cũng coi như được an nhàn.

Anh Tịch vẫn nhớ đến một người, đưa mắt ngó nghiêng nhưng không thấy đâu, thị liên hỏi Lệnh Viên: “Công chúa còn nhớ thị nữ Cẩm Anh của Công chúa Hân Huy không? Lần trước còn gặp ở trong cung mà sau đó lại không thấy nữa.”

Lệnh Viên cầm chiếc khăn lụa, nhẹ nhàng lau giọt nước dính ở đầu ngón tay, thản nhiên cất tiếng: “Hân phi đã chết, thị tì trong cung của Hân phi tất nhiên sẽ được đưa đến các cung khác làm việc, em không nhìn thấy cũng là lẽ thường tình. Sao tự nhiên lại nhớ đến người đó thế? Chẳng lẽ em thật sự muốn làm bạn với thị sao?”

Anh Tịch mỉm môi cười, nói: “Công chúa lại trêu nô tì rồi.”

Từ hoàng cung đi ra, hai người leo lên chiếc xe ngựa vẫn chờ sẵn bên ngoài. Anh Tịch buông rèm xe xuống, hỏi nàng: “Về biệt uyển sao?”

Lệnh Viên mỉm cười gật đầu, bây giờ không về biệt uyển, nàng còn có thể đi đâu được chứ!

Phía xa xa, một tràng tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên, ngay sau đó, xe ngựa dừng gấp lại. Anh Tịch kinh hãi, vội đưa tay đỡ Lệnh Viên rồi hỏi với ra bên ngoài: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Gã phu xe đường như rất sợ hãi, cất giọng run rẩy, đáp: “Là... là Khánh Vương điện hạ!”

Khánh Vương?

Lệnh Viên thoáng ngạc nhiên, Anh Tịch thì sầm mặt, cho rằng gã Vương gia rắc rối đó lại đến gây phiền phức cho Công chúa. Lệnh Viên đưa tay vén rèm xe, gã nam tử ấy vẫn đang ngồi trên lưng ngựa, hai má ửng đỏ, ánh mắt cũng đang nhìn về phía nàng. Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, Lệnh Viên đã thấy hấn giật mạnh cương ngựa, thúc ngựa đi sát qua chiếc xe ngựa của nàng.

Từ đầu chí cuối, không nói một lời nào.

Nhưng trong làn gió thoảng qua, Lệnh Viên lại ngửi thấy hơi rượu rất nồng.

Hắn đã đi uống rượu một mình sao?

Nàng bắt giác ngoảnh đầu về phía sau, bóng dáng đó đã đi khuất.

Anh Tịch bảo gã phu xe đi tiếp, sau khi buông rèm xe xuống bên hậm hực nói: “Tên Khánh Vương này cũng thật là, đi lại trên đường lớn cầu thả như thế, không sợ làm người khác bị thương sao? Nô tỳ thấy rõ hấn cố ý dọa Công chúa!”

Lệnh Viên đã tỉnh táo trở lại, đôi mắt hơi sụp xuống, vừa rồi, khi nhìn thẳng vào mắt hấn, nàng rõ ràng đã thấy trong đáy mắt hấn tràn ngập sự phẫn nộ và bi thương. Nàng bắt đầu có chút khó hiểu, con người này thực sự khác quá xa kẻ mà nàng biết trước kia. Lệnh Viên đưa mắt nhìn những chiếc móng tay sắc sỡ vừa được tô màu sáng nay, khoé miệng bắt giác nở nụ cười.

Có khác biệt hay không, nàng làm sao biết được? Có lẽ chỉ vì nàng chưa từng tìm hiểu về con người đó mà thôi.

Phò mã và Doãn Duật thuộc cùng một loại người, có cặp mắt trong veo, là một hay là hai, nàng chỉ nhìn thoáng qua là biết rõ. Còn Khánh

Vương thì lại giống như Thế Huyền, Thế Huyền cũng luôn giấu tâm tư mình vào nơi sâu kín, đằng sau nụ cười hiền hoà, chẳng ai biết còn ẩn chứa một cơn sóng ngầm dữ dội đến nhường nào.

Một buổi chiều đẹp, ánh mặt trời ấm áp lặn lẽ chiều vào qua ô cửa sổ, kéo dài cái bóng của ngọn đèn lưu ly trên bàn.

Tiêu Hậu rốt cuộc cũng tìm được cơ hội nhắc đến chuyện hôn nhân của Tĩnh Công chúa với Hoàng đế Nam Việt. Hoàng đế Nam Việt lại phái người tới hỏi ý kiến của Lệnh Viên.

Hai vị chính thất phu nhân, Tiêu Hậu quả nhiên suy nghĩ chu đáo, vừa không hạ thấp danh phận của Anh Tịch, cũng không đến mức khiến Tĩnh Công chúa mất thể diện.

Tôn Liên An cẩn thận hỏi Lệnh Viên cảm thấy thế nào.

Lệnh Viên trầm cười nhạt, nàng thì có tư cách gì để cự tuyệt? Trong Ký An Vương phủ không hề có lời dị nghị truyền ra, Doãn Duật cũng không nói gì, nàng rõ ràng là người không có tư cách nhất.

Thế là Hoàng đế Nam Việt bèn đồng ý chuyện này, còn thời gian thì được quyết định là mùa xuân năm sau, đợi sau khi Dận Vương và Lệnh Viên thành thân rồi tính tiếp.

Vốn dĩ việc gả Anh Tịch cho Doãn Duật chỉ là cái cớ nhất thời, còn phải nghĩ biện pháp giải quyết, nhưng bây giờ Tiêu Hậu lại muốn gả con gái cho y, thực khiến Anh Tịch không muốn thành thân với y cũng không được nữa. May mà vẫn còn mấy tháng, Anh Tịch cả ngày vò đầu bứt tai suy nghĩ biện pháp để mình không phải thành thân.

Nghĩ không ra, thị trở nên phiền muộn, hậm hực nói: “Khánh

Vương nói với Tĩnh Công chúa sẽ nghĩ biện pháp gì gì đó, theo nô tì thấy, sự thực đúng như Công chúa đã nói, hấn thì nghĩ biện pháp gì cơ chứ! Nô tì thấy hấn thật sự chỉ mong gả luôn Tĩnh Công chúa vào Ký An Vương phủ thôi!”

Lệnh Viên im lặng, trầm nghĩ, cho dù như thế, người đáng thương nhất vẫn là Tĩnh Công chúa. Nhìn bề ngoài thì có vẻ được sủng ái hết mực, nhưng nghĩ kĩ lại thì chẳng có gì là thật. Nàng ta có phụ hoàng, có đường mẫu, còn có anh trai ruột, nhưng rốt cuộc vẫn không tránh được vận mệnh bi thảm bị người ta an bài. Lệnh Viên nở nụ cười hờ hững, có biết bao nhiêu người mong muốn được sinh ra trong gia đình đế vương, nhưng đâu biết rằng những người ở bên trong lại muốn trốn tránh mà không được.

Sau đó, thỉnh thoảng khi vào cung, nàng vẫn nhìn thấy Tĩnh

Công chúa bên cạnh Tiêu Hậu, chỉ có điều trong mắt nàng ta đã không còn vẻ

trong veo, linh lợi như xưa mà trở nên đục ngầu như đã chết. Nghe nói, Tĩnh Công chúa từng làm ầm lên trong tắm cung mấy lần, nhưng rốt cuộc vẫn không thể thay đổi được gì.

Về sau, có lần Lệnh Viên nhìn thấy cặp huynh muội Khánh

Vương và Tĩnh Công chúa ở trong cung. Nàng chỉ đứng từ xa, không nghe rõ nội dung cuộc trò chuyện của họ, nhưng vẫn cảm nhận được tình cảm giữa hai huynh muội họ đã không còn như trước, rốt cuộc đã có hiềm khích. Lệnh Viên bất giác nhớ đến huynh muội nhà họ Dương ở Bắc Hán, nàng chưa từng thấy bọn họ thân mật mà chỉ thấy sự mâu thuẫn và xa cách, trong lòng bỗng dấy lên nỗi xót xa. May mà nàng và Thế Huyền đã hoá giải hiềm khích, làm lành với nhau.

Giữa làn khói thơm vẫn vít, Khánh Vương vừa vào thỉnh an

Tiêu Hậu, đang chuẩn bị bước ra ngoài, chợt nghe Tiêu Hậu gọi lại từ phía sau:

“Mẫu hậu thấy gần đây khí sắc con không được tốt. Đại sự tuy quan trọng nhưng con cũng phải chú ý giữ gìn sức khoẻ.”

Khánh Vương đi chậm lại, sau đó ngoảnh đầu cười, nói: “Nhi thần biết rồi ạ!”

Ra ngoài, hần hỏi một ả cung nữ về tình hình của Tĩnh Công

chúa. ả cung nữ nói Công chúa đang nghỉ ngơi trong tắm cung, lại hỏi Khánh Vương có muốn đi thăm hay không. Khánh Vương mím môi suy nghĩ một lát, cuối cùng khẽ lắc đầu. ả cung nữ còn muốn nói gì đó, nhưng thấy ánh mắt ảm đạm của hần, thị mấp má mấy lần, rốt cuộc không nói thêm gì nữa.

Rời khỏi Phụng cung, hần chuẩn bị quay về phủ.

Đi đến tận cuối hành lang, hần nhìn thấy Lệnh Viên dắt tay

thị nữ chậm rãi đi tới. Hai người nhìn thấy nhau, không khỏi hơi ngẩn người, cùng dừng bước. Hôm nay nàng vận một chiếc váy dài màu tím nhạt, khoác thêm áo choàng màu xanh nước biển có thêu hoa văn trắng bạc bên ngoài, toát lên dáng vẻ thuần khiết, thoát tục.

Lệnh Viên và hần đứng nhìn nhau từ xa. Hần vẫn mặc chiếc

mãng bào màu tím như lúc lên triều, đầu đội mũ vàng có mấy dải tua ngọc đung đưa, toát lên phong thái hoàng gia. Có điều, cặp mắt kia không còn sáng rực như thường ngày mà trở nên xám xịt, tựa như bị thứ gì đó che mất ánh hào quang.

Anh Tịch cảm thấy rất đổi kinh ngạc. Trước kia, mỗi lần

Khánh Vương nhìn thấy Công chúa, kiểu gì hần chẳng bước tới, bốn cợt một phen, làm gì có chuyện lặng lẽ như lúc này? Mới có mấy hôm không gặp, chẳng lẽ tính cách của hần thay đổi nhanh đến thế sao?

Trong hoàng cung Nam Việt, người Lệnh Viên không muốn gặp

nhất có lẽ chính là Khánh Vương. Chỉ là lúc này đã đụng mặt nhau như thế, quay đầu bỏ đi thực không phù hợp với tính cách của nàng, may mà bây giờ Khánh Vương trông như đã mất hết “ý chí chiến đấu”. Lệnh Viên thở phào một hơi, hành lễ với hần từ xa, sau đó chậm rãi cất bước đi tới.

Khánh Vương đứng lặng im, không động đậy cũng chẳng tươi cười, chỉ chăm chú nhìn nữ tử đang càng lúc càng tiến lại gần.

Chiếc váy dài tha thướt như kéo theo những làn hơi thở lạnh băng, quanh quẩn, vương vít xung quanh nữ tử. Mùi hương khinh la độc nhất vô nhị trên người nàng giống như một sợi dây mỏng manh, không ngừng dưng đưa qua lại.

Lệnh Viên đi sát qua người hần, đúng lúc ấy, bàn tay hần đột nhiên giơ ra, chộp trúng cổ tay nhỏ bé, mềm mại của nàng, tựa như rắn quấn, dữ dằn như sói vồ. Lệnh Viên khẽ kêu lên một tiếng, một bên má va vào người Khánh Vương. Ở khoảng cách gần như thế, nàng mới nhìn rõ sắc mặt mỗi một của hần. Lệnh Viên đã hiểu rõ tính cách hần, cố đè nén sự kinh ngạc, không giãy giụa nữa, chỉ lạnh lùng nói: “Ngài điên rồi chăng?”

Giữa chốn thâm cung, có biết bao cặp mắt rình mò, hần không sợ bị người khác nhìn thấy hay sao?

Anh Tịch cũng kinh hãi không kém, sau khi đưa mắt nhìn Lệnh Viên, thị không dám tùy tiện nói gì.

Cặp mắt sâu thẳm nhìn đắm đắm vào Lệnh Viên, Khánh Vương trầm giọng hỏi: “Y muốn nàng đến Nam Việt hoà thân, nàng có từng hận y không?” Y? Thế Huyền sao?

Lệnh Viên đột nhiên hiểu ra hần tức giận như thế là vì cái gì, bèn khẽ cười, nói: “Ngài làm sao mà so với y được? Y tất nhiên khác hần ngài, đi Nam Việt hoà thân là ta cam tâm tình nguyện.” Nàng ngẩng lên, tầm dung nhan tuyệt mỹ ấy cứ thản nhiên nhìn hần, tựa như chê cười, tựa như khinh miệt: nhưng Tĩnh Công chúa thì không cam tâm tình nguyện.

Trái tim Khánh Vương như bị ai đó cẩu mạnh một cái, bàn tay đang nắm tay nữ tử trước mặt khôngỡ buông ra, cánh tay còn đột nhiên vận sức. Lệnh Viên chỉ cảm thấy trời đất bỗng quay cuồng, cả người bị hần kéo đi, trong nháy mắt, lưng nàng đã áp sát vào một cây cột, đôi môi hần phủ lên đôi môi nàng một cách ngạo ngược, dữ dằn.

Nụ hôn của hần chẳng chút dịu dàng, tựa như cắn xé, tựa như cướp đoạt, trong nháy mắt đã nuốt trọn mọi nỗi sợ hãi, do dự và vùng vẫy của Lệnh Viên.

Anh Tịch kinh hãi đến ngậy người, muốn bước tới kéo hấn nhưng hấn đã rời môi ra, đang nhìn Lệnh Viên từ khoảng cách gần trong gang tấc. Lệnh Viên cảm phần tốt cùng, giơ tay lên định đánh, nhưng lại bị bàn tay còn lại của Khánh Vương túm chặt, nàng chỉ còn biết tức giận, nghiến răng mắng: “Đồ điên!”

Hấn không né tránh, nhìn thẳng vào mắt nàng: “Trong mắt nàng, ta vốn chẳng phải kẻ điên hay sao?”

Lệnh Viên giãy giụa không thoát, cũng khó đẩy được hấn ra, Anh Tịch lại không dám gọi người tới. Đang lúc tiến thoái lưỡng nan, tiếng bước chân nặng nề đột nhiên vang lên, rồi một bàn tay chộp lấy bờ vai của Khánh Vương, kéo mạnh hấn ra, kẻ đó là một nắm đấm mạnh mẽ giáng thẳng vào mặt hấn. Mọi người đều kinh hãi, là Dận Vương!

“Công chúa!” Anh Tịch vội vàng chạy tới đỡ Lệnh Viên.

Khánh Vương giơ tay chạm nhẹ vào khoé môi vừa bị đâm rách, liếc mắt nhìn người vừa tới, chẳng hề tỏ ra sợ hãi, cười nói: “Thế nào? Muốn tỉ thí võ công với ta sao? Được thôi, ra ngoài cung đi, chúng ta đánh nhau một trận!” Hấn đang không có chỗ phát tiết, vừa hay lại có cơ hội.

Sắc mặt Dận Vương tái xanh, không nói một lời, lập tức định đi theo hấn. Lệnh Viên vội lên kéo ống tay áo Dận Vương, khẽ nói: “Điện hạ!” Chuyện này nếu làm lớn lên, thực không tốt cho thể diện của bất cứ ai.

Khánh Vương đã đi xa, Dận Vương rốt cuộc cũng không đi theo, có điều sắc mặt hấn cực kỳ khó coi, cho Lệnh Viên thấy cơn giận của hấn còn chưa tan hết. Hấn đưa Lệnh Viên về biệt uyển, trên đường đi, nàng không dám nói gì, hành động của Khánh Vương hôm nay quả thực khiến nàng vô cùng kinh hãi. Xe ngựa đã đi đến bên ngoài Cẩm Tú biệt uyển, Lệnh Viên xuống xe và cất tiếng cảm ơn, đột nhiên lại nghe Dận Vương lạnh lùng cười, nói: “Chẳng lẽ Bắc Đế đã muốn đổi đồng minh? Bản vương còn chưa biết đấy!”

Lệnh Viên hơi ngẩn người, biết hấn vẫn còn tức giận vì chuyện vừa rồi. Có điều hôm nay nàng cũng rất bị động, nàng bèn cau mày, nói: “Chẳng lẽ Điện hạ lại nghĩ về Lệnh Viên như vậy sao?”

Chỉ một câu nói đã khiến Dận Vương cứng họng, hấn đột nhiên xoay người, cảm phần rời đi.

Suốt hai ngày liền, Hoàng đế Nam Việt không cho người đến đón Lệnh Viên vào cung đánh cờ. Đến ngày thứ ba nàng mới vào cung, tình cờ nghe thấy đám cung nữ tán gẫu, nói là đã hai ngày Khánh Vương không lên triều, nghe

nói bị người ta đánh trọng thương. Anh Tịch không kìm được, lén nói: “Liệu có phải bị Dận Vương điện hạ đánh không nhỉ?”

Lệnh Viên nháy mắt ngăn thị lại: “Đừng nói linh tinh!”

Nghe ý tứ của đám cung nữ, xem ra người ra tay không phải

Dận Vương. Có điều, cho dù thật sự là như thế thì hẳn cũng không thể để người ngoài biết được, chắc chắn sẽ giấu nhem. Còn Lệnh Viên tất nhiên cũng sẽ không nhắc lại, cứ coi như chưa từng xảy ra chuyện ngày hôm đó.

Đầu tháng Mười một, từ biên cương truyền về tin tức, quân man di đột nhiên tập kích biên giới vùng Tây Bắc của Nam Việt.

Hai mươi năm trước, khắp vùng Tây Bắc là những bộ lạc man di nhỏ bé, mãi đến mười năm trước mới thống nhất, về sau tự xưng là Dạ Lang. Vì khí hậu vùng Tây Bắc khắc nghiệt, tài nguyên thiếu thốn nên hơn mười năm nay, quân đội của bọn chúng thường xuyên quấy nhiễu biên giới hai nước Hán, Việt, không việc ác gì là không làm.

Năm ngày sau, mười vạn đại quân man di áp sát biên giới, lòng người Nam Việt vô cùng hoang mang. Hoàng đế Nam Việt cả giận, hạ lệnh cho Trần Quốc tướng quân dẫn hai mươi vạn đại quân đến biên cương tham chiến.

Dận Vương chủ động xin làm thống soái.

“Em nói cái gì?” Lệnh Viên kinh hãi đứng bật dậy từ chiếc ghế rộng, ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt cũng đang ngây ngốc của Anh Tịch, chỉ thấy người thị nữ gật đầu, khẽ nói: “Là thật đấy, nô tì vừa nghe vị công công từ trong cung đi ra nói vậy!”

43. Chương 43

Vùng Tây Bắc xảy ra chiến sự, Hoàng đế Nam Việt nổi trận lôi đình, nhưng việc các tướng hăng hái xin ra trận khiến lão được an ủi phần nào, mà càng hiểm có hơn là các vị vương gia cũng đều nguyện lòng xuất chinh. Lần này quân man di tấn công quá đột ngột, lòng người ở vùng biên cương vô cùng hoang mang, nếu có thân vương làm thống soái, ắt sẽ khiến tinh thần binh lính được nâng cao. Người nào trong số họ cũng sẵn lòng lên đường, để ai đi, đó chính là việc mà lão phải quyết định.

Từ điện Kim Loan đến ngự thư phòng, các vương các tướng đều giữ ý kiến riêng.

Đột nhiên, bên ngoài có người ghé vào tai Tôn Liên An nói khẽ mấy câu, Tôn Liên An vội vàng chạy vào. Hoàng đế Nam Việt đưa mắt nhìn, Tôn Liên An đã đi vòng qua phía sau ngự án, cúi đầu nói: “Hoàng thượng, Khánh Vương

điện hạ tới!”

Khánh Vương đã thay triều phục rồi mới tới, nhưng bộ đồ trang trọng vẫn không giấu được làn môi trắng bệch. Hắn đi thẳng vào trong, vén áo quỳ xuống, nói: “Nhi thần nghe nói quân man di đã xâm phạm biên giới nước ta ở vùng Tây Bắc, nhi thần nguyện dẫn quân chinh phạt, phụ hoàng ân chuẩn!”

Dận Vương lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn, sắc mặt tái xanh.

Từ khi Khánh Vương bị thương, Hoàng đế Nam Việt chưa từng sai người tới vương phủ hỏi thăm hắn câu nào. Bởi lẽ bên ngoài có lời đồn Khánh Vương đi tầm hoa vấn liễu, say rượu làm bừa nên mới bị mấy tên vô lại xúm vào đánh. Lão từng hỏi Tiêu Hậu mấy câu, Tiêu Hậu ngượng ngùng không biết phải trả lời thế nào, quả thực làm mất hết thể diện của hoàng gia!

Khánh Vương vừa quỳ xuống, Quốc cữu liền thừa cơ góp lời:

“Các vị vương gia đều nguyện lòng thay Hoàng thượng xuất chinh, Khánh Vương điện hạ thậm chí còn không tiếc tấm thân mang bệnh mà xin ra trận, đây chính là phúc của Hoàng thượng, là phúc của Nam Việt!”

Đám quần thần cũng đồng loạt phụ họa.

Sắc mặt Hoàng đế quả nhiên đã tốt hơn nhiều.

Mọi người ở lại ngự thư phòng thêm một lát, rồi Hoàng đế cho tất cả lui về. Việc để cho vị vương gia nào làm thống soái, Hoàng đế còn phải cân nhắc thêm.

“Hoàng thượng nói là cần suy nghĩ, muộn nhất đến chiều tối sẽ có quyết định.” Quốc cữu đi theo Khánh Vương xuống bậc thềm đá, chậm rãi nói. Chiến sự vùng Tây Bắc đang căng thẳng, quyết định ai làm thống soái không thể trù trừ quá lâu.

Mặt Khánh Vương vẫn lạnh tanh, Quốc cữu lại nói tiếp: “Có phải Điện hạ muốn đến Phượng cung không? Phen này xuất chinh... đã hỏi qua ý Hoàng hậu nương nương chưa vậy?”

Tới lúc này, Khánh Vương mới nở nụ cười bất lực, lắc đầu nói: “Cữu cữu cũng biết rồi đấy, đã mấy ngày nay mẫu hậu không thèm để ý đến cháu rồi.”

Quốc cữu ngăn người, đưa mắt nhìn sắc mặt tiều tụy của hắn, dường như lúc này mới nhớ ra trên người hắn có vết thương. Quốc cữu thản nhiên cười, nói: “Điện hạ tuổi trẻ bồng bột, làm việc khó tránh khỏi sơ suất, chỉ cần nhớ kỹ, sau này việc gì cũng phải cẩn thận là được. Hoàng hậu nương nương yêu thương Điện hạ nhất, phải yêu thì mới cho roi cho vọt.”

Hai người đang nói chuyện, chợt thấy đằng xa có ả tì nữ nôn nóng chạy tới, chiếc áo màu xanh da trời lất phất bay. Khi thị đến gần, cả hai mới nhìn rõ đó là thị nữ Mục Đán trong cung Tiêu Hậu.

Mục Đán thấy Quốc cữu cũng đang ở đây, bèn hành lễ với hai người, rồi nói: “Điện hạ, Nương nương mời ngài tới gặp.”

Từ khi Tiêu Hậu nhận nuôi Tĩnh Công chúa, Dục Tú các ở phía đông Phượng cung liền trở thành tẩm cung của nàng. Đến khi nàng trưởng thành, Tiêu Hậu vẫn không nỡ rời xa con gái, mong nàng trước khi xuất giá có thể ở cạnh mình thêm vài năm, do đó không tìm một cung điện mới cho Tĩnh Công chúa. Sau sự kiện ban hôn, Tĩnh Công chúa trở nên trầm lặng, ít nói, thường xuyên ngồi một mình trước cửa sổ cả ngày, ai nói gì cũng không đáp lại.

Ngoài cửa sổ gió hơi lớn, ả cung nữ cẩn thận khép cánh cửa lại, rồi tìm chuyện để nói với nàng: “Công chúa, nô tì nghe nói vùng biên cương xảy ra chiến sự, Khánh Vương điện hạ vừa xin xuất chinh đấy!”

Tĩnh Công chúa hơi ngẩn người.

Ả cung nữ lại nói tiếp: “Chẳng phải Điện hạ mới bị thương sao? Bây giờ mà xuất chinh thì làm sao chịu đựng nổi...”

Thị vừa nói vừa nhìn Tĩnh Công chúa, quả nhiên thấy nàng đứng phắt dậy, nhưng khi đi đến cửa thì lại quay về. Thị ngạc nhiên hỏi: “Công chúa không đi xem một chút hay sao?”

Trên gương mặt tiêu tụy của Tĩnh Công chúa nở một nụ cười hiém hoi, nàng cất tiếng rất nhẹ nhàng: “Đi xem làm gì, huynh ấy đã không tiếc tấm thân mang bệnh để tranh giành cái thứ vinh dự đó, chẳng lẽ ta còn phải đi ngăn cản huynh ấy sao?” Thực ra, nàng cũng không muốn nghĩ như thế về ca ca của mình, nhưng tất cả mọi điều trước mắt chẳng phải chính là điều mà nàng không muốn nhìn thấy nhất đó ư?

Trong chính điện ở Phượng cung, sắc mặt Tiêu hậu lúc này còn u ám hơn cả Tĩnh Công chúa. Thấy Mục Đán dẫn người vào, bà ta liền vút chén trà trong tay đi. “Choang” một tiếng, chiếc chén vỡ tan ngay trước mặt Khánh Vương, sau đó, giọng nói giận dữ của Tiêu Hậu liền vang lên: “Bây giờ con đã đủ lông đủ cánh rồi, muốn làm gì cũng không cần phải hỏi mẫu hậu nữa phải không?” Khánh Vương quỳ xuống, chẳng để ý tới vệt nước đang dần lan ra, cúi đầu nói: “Mẫu hậu bớt giận!”

“Bản cung đã phải vất vả bao nhiêu năm như vậy, không ngờ lại dạy dỗ được một đứa con tốt như con!” Tiêu Hậu phẫn nộ đứng dậy, đưa tay

chộp lấy cây roi ngắn màu đỏ sẫm để sẵn một bên, đi tới sau lưng hắn, vung roi vụt xuống.

Cây roi ngắn này đã có từ hồi hắn còn nhỏ, chỉ khi nào hắn học hành chênh mảng, Tiêu Hậu mới lấy ra phạt hắn. Nhưng về sau, Khánh Vương càng ngày càng ưu tú, thật sự là một đứa con ngoan trong lòng bà ta, vì thế, cây roi được cất vào trong hộp, đặt trên giá cao nhất ở tấm điện, chưa từng được lấy ra thêm lần nào. Hôm nay, bà ta kêu người lấy nó xuống, trên nắp hộp đã được phủ một tầng bụi rất dày.

Tiêu Hậu thềm thở dài, vụt thêm một roi.

Khánh Vương phải chống một tay xuống đất mới không bị ngã, Mục Đán ở bên cạnh sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, vội vàng quỳ xuống cầu xin giúp hắn: “Vết thương trên người Điện hạ vẫn chưa lành, xin Nương nương hãy nương tay!”

Tiêu Hậu lạnh lùng lườm thị một cái, quát: “Cút ra ngoài, nếu không bản cung sẽ đánh cả ngươi nữa đấy!”

Ả tì nữ vừa khóc vừa lui ra. Khánh Vương đưa tay ôm ngực, gắng chịu đựng, khẽ nói: “Mẫu hậu bớt giận!”

“Bớt giận ư? Lúc trước cầu hôn Đại trưởng công chúa Bắc Hán, con đã thua một nước cờ, bây giờ còn muốn chọc đến cô ta làm gì! Mẫu hậu đã nhắc con rồi, đừng để mình chịu thiệt vì cô ta, vậy mà kết quả thì sao, con bị Lão tứ đả thương, tin đồn lọt đến tai Hoàng thượng, nói là con đi tầm hoa vấn liễu, bản cung cũng khó bề giải thích! Bây giờ vùng Tây Bắc xảy ra chiến sự, con lại còn muốn làm thống soái ư?” Lại vụt mạnh thêm hai roi nữa, trong đáy mắt Tiêu Hậu ngập tràn sự phẫn nộ: “Bộ dạng con thế này định làm thống soái thế nào? Để con ra chiến trường thực sự sẽ làm mất hết thể diện của bản cung và Hoàng thượng, chẳng thà bây giờ bản cung đánh chết con luôn!”

Trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh, Khánh Vương gắng gượng nói: “Nhi thần biết mẫu hậu sợ nhi thần ra chiến trường sẽ xảy ra chuyện. Mẫu hậu muốn dạy bảo nhi thần, có thể để nhi thần cưỡi triều phục ra trước không?” Nếu cây roi làm rách triều phục, tin tức lọt ra ngoài, người ta sẽ cho là Hoàng hậu tự tiện dùng hình trong cung.

Bàn tay cầm cây roi ngắn của Tiêu Hậu khẽ run lên, vài tia nắng ấm áp từ bên ngoài chiếu vào phòng, bám lên bộ phượng bào lông lấy của bà ta. Cơn giận rớt cuộc cũng tan đi phần nào, bà ta vung tay lên, vứt cây roi xuống bên cạnh Khánh Vương: “Nếu con đang khỏe, mẫu hậu có gì lại không mong lần này con có thể làm thống soái, đánh thắng một trận thật vẻ vang để phụ

hoàng có cái nhìn khác về con! Nhưng bây giờ... Thôi vậy!”

Khánh Vương nở một nụ cười hiểm hoi: “Vây lần này...”

“Coi như hời cho Lão tứ!” Ánh mắt trở nên lạnh lùng, Tiêu

Hậu gằn giọng nói từng tiếng một.

Hoàng đế Nam Việt có rất nhiều hoàng tử, ngoài Khánh Vương

không đến nỗi chỉ có mình Dận Vương đảm đương được nhiệm vụ nặng nề này. Hơn nữa, Liên phi mới qua đời chưa lâu, hôn sự với Công chúa Bắc Hán bị hoãn lại.

Dận Vương nôn nóng muốn tìm cơ hội để thể hiện trước mặt Hoàng đế, cho nên sẽ dùng trăm phương ngàn kế để xin Hoàng đế ân chuẩn cho hắn làm thống soái.

Mục Đán vẫn đang chờ bên ngoài, thấy Khánh Vương đi ra, thị

vội bước tới đỡ lấy y, cau mày hỏi: “Điện hạ vẫn ổn chứ? Để nô tì gọi người chuẩn bị kiệu đưa ngài đến cửa cung.”

Khánh Vương khẽ gật đầu, nói: “Đa tạ!”

Mục Đán hoang mang cúi đầu: “Điện hạ nói vậy thực khiến nô tì tổn thọ!”

Khánh Vương lại khẽ cười, một tay bám lấy cây cột ở hành

lang, nhìn quanh một chút rồi mới thấp giọng hỏi: “Công chúa có ở trong cung không?”

Mục Đán hơi ngẩn người, sau đó vội vã trả lời: “Dạ có, Điện hạ muốn tới Dục Tú các sao?”

Thì ra là có... Hắn cúi đầu, khẽ cười tự giễu. Dao Dao thật sự đã ghét hắn tới cực điểm, không thèm hỏi tới chuyện của hắn nữa.

“Hoàng thượng có rất nhiều con cái, nhưng Dao Dao chỉ có duy nhất một người ca ca là con thôi, sau này... sau này con phải chăm sóc Dao Dao cho tốt, đừng để người nào ức hiếp nó, đừng để nó không vui...”

Những lời của mẫu phi lúc lâm chung, trước nay hắn vẫn luôn

nhớ kĩ. Hắn còn nhớ lúc ở trước giường của mẫu phi, hắn đã tràn đầy tự tin hứa với bà đủ điều. Bây giờ nghĩ lại, hắn không khỏi cảm thấy tức cười, thực đúng là tuổi trẻ vô tri, cho rằng chỉ cần một bầu nhiệt huyết là không việc gì không làm được, đâu hay sau khi trưởng thành rồi sẽ có biết bao chuyện khiến người ta bất lực!

Dận Vương thúc ngựa từ trong cung ra, đi thẳng về vương phủ.

Từ xa nhìn lại, hai ngọn đèn lồng trước Dận Vương phủ nhẹ

nhàng đung đưa theo gió, bên cạnh bậc thềm đá dưới mái hiên có một chiếc áo

choàng màu trắng đứng bên cạnh chiếc xe, nghe thấy tiếng vó ngựa mới xoay người lại.

Dận Vương nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên lưng ngựa, lập tức có gia nhân đi tới đón lấy dây cương từ trong tay hắn. Hắn hơi cau mày nhìn qua phía Lệnh Viên, vừa đi vừa hồ hững hỏi: “Sao nàng lại tới đây?”
Lệnh Viên đi theo hắn, chẳng hề vòng vo: “Nghe nói Điện hạ muốn tây chinh?”

Trong đáy mắt dần hiện lên một tia giá lạnh, hắn vẫn bước đi như thế, chẳng quay đầu lại: “Nàng muốn cản ta sao?”

Tà váy dài tha thướt đã lướt qua bậc cửa cao trước phủ, Lệnh Viên đang định trả lời, chợt sững sờ bởi cảnh tượng trước mắt, những lời đã ở trên đầu lưỡi lập tức bị nuốt trở lại. Tính đến nay, Liên phi đã mất được vài tháng, những lần nàng vào cung cũng chẳng còn mấy ai nhắc đến chuyện này. Tuy chưa từng đến cung Thái An nhưng nàng có thể tưởng tượng nơi đó bây giờ nhất định rất sạch sẽ, sẵn sàng chờ đợi vị chủ nhân mới. Còn Dận Vương phủ, đến bây giờ vẫn treo đầy phướn đen, rõ ràng là khung cảnh khi Liên phi vừa mất!
Lệnh Viên ngẩn người, đám gia nhân trong phủ vẫn mặc đồ đen trắng, dường như còn đang trong thời gian để tang.

Tình cảm giữa Lệnh Viên và mẫu hậu trước giờ vẫn vừa thân mật vừa xa cách, nàng thực sự không thể hiểu được nỗi đau mất mẹ của Dận Vương. Hai người đi vào đại sảnh, đám gia nhân biết ý, không đi theo.

Dận Vương đột nhiên dừng bước, ngoảnh đầu nhìn Lệnh Viên dăm dăm, nói: “Hắn còn có Hoàng hậu, còn có gia tộc họ Tiêu, ta thì có gì?” hắn lại xoay người đi về phía trước một bước: “Lệnh Viên, nàng nói xem, ta thì có gì?”
Dận vương nói giọng khàn khàn, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng không chớp. Ngay đến người vợ chưa cưới cũng chưa từng thật sự thuộc về hắn. Từ khi Lệnh Viên đến Nam Việt, hắn đối xử với nàng nếu không phải xa cách thì cũng là khách sáo vô cùng. Hắn thậm chí còn chưa từng gọi tên nàng, hôm nay mới là lần đầu tiên. Lệnh Viên cũng nhìn lại hắn giống như hắn nhìn nàng, khóe miệng khẽ giật giật, chẳng nói được lời nào.

Nàng định nói với hắn, hắn còn có sự ủng hộ của Bắc Hán, nhưng lời vừa ra đến miệng thì lại do dự. Nàng đến Nam Việt để ủng hộ hắn sao? Nàng chẳng qua chỉ ủng hộ một đồng minh có lợi với Thế Huyền, ai có lợi với Thế Huyền, người đó sẽ là đồng minh của nàng. Chẳng liên quan gì tới nam tử trước mắt, cũng chẳng liên quan gì tới hai chữ “Dận Vương”, giữa nàng và hắn chẳng qua chỉ là một thứ quan hệ lợi ích trần trụi tới tột cùng.

Mà Dận Vương một khi mất đi thế lực của Liên phi trong nội

đình, lại bị hoãn thời gian thành thân, sẽ chỉ có thể tự mình giành lấy sự tán thưởng của Hoàng đế. Trận chiến này, nếu có thể mang về thắng lợi, hấn sẽ có được lòng quân, có được chiến công, có được lòng dân, còn có được sự ủng hộ của Bắc Hán, mọi việc về sau ắt sẽ thuận lợi vô cùng.

“Ngài không sợ sao?”

Lệnh Viên chợt hỏi lại một câu.

“Ta đã không còn gì để mất nữa rồi, có sao phải sợ?” Hấn

thần nhiên nhìn nàng, kết cục xấu nhất chẳng qua chỉ là cái chết thôi, nếu không liều, hấn sẽ chẳng có gì cả. Thấy nữ tử trước mắt hơi cúi đầu, hấn nở nụ cười tự giễu, nói tiếp: “Ta biết, vì việc của Khởi Nhi mà nàng vẫn luôn coi thường ta, nhưng ta chưa từng hối hận!”

Trong đôi mắt hấn thoáng hiện một tia sáng rực, nhưng trong thoáng chốc lại bị giấu đi.

Lệnh Viên hơi sững sốt, thật sự không hối hận sao? Nàng chợt nở nụ cười, nhưng không định nói tiếp.

Chặn tất cả đường lui, chỉ để liều một trận.

Sự cương quyết đến dữ dội như thế khiến Lệnh Viên có chút xúc động.

Lệnh Viên khẽ nở nụ cười, đưa mắt nhìn hấn bằng dáng vẻ đầy ngạo nghễ, chậm rãi nói từng chữ một: “Nếu Hoàng thượng ân chuẩn cho Điện hạ tây chinh, Lệnh Viên nguyện lòng đi theo.”

Vội vàng đến Dận Vương phủ, điều nàng thật sự muốn nói chính là câu này.

Dận Vương nhìn thẳng vào mắt nàng, trong đáy mắt hấn đan xen vô vàn cảm xúc, từ kinh ngạc tới sợ hãi, thậm chí còn có chút tức giận. Một hồi lâu sau, hấn mới cất tiếng hỏi nàng: “Nàng không sợ sao?”

Hấn và nàng đều có thân phận cao quý, tuy ở trong cung đầu rầy sóng ngầm nhưng chưa bao giờ phải thật sự đối mặt với chiến trường ngợp máu tanh. Đến nam nhân còn cần có dũng khí cực lớn, huống chi là một nữ tử yếu đuối như nàng.

Lệnh Viên nở nụ cười mỉm, như thể đang nói một chuyện không liên quan tới mình: “Tuy hiện giờ Điện hạ đã mất Liên phi nương nương nhưng dù sao cũng từng được phụng dưỡng, hầu hạ bà. Còn Lệnh Viên xưa nay luôn cô độc, không biết đó là thứ cảm giác như thế nào. Giờ đây, Lệnh Viên khó khăn lắm mới có được một chốn yên thân, có được một người để nương tựa, tất nhiên không muốn rời xa.”

Giọng nói của nàng hết sức nhẹ nhàng, nhưng lại khiến lòng hần nổi sóng.

Một chốn yên thân, một người để nương tựa... đều là nói đến hần sao?

Hần thấy nàng chậm rãi đưa tay lên, ống tay áo rộng tựa làn mây trượt xuống, chậm rãi lướt qua những ngón tay nõn nà như bạch ngọc của nàng. Hần đưa tay tới, nắm lấy bàn tay nàng, một bàn tay đẹp như vậy, nhưng chạm vào lại lạnh tựa băng khiến hần ngẩn ngơ, không thể đoán định người mà nàng nói không muốn rời xa kia có thật sự là hần hay không.

Có lẽ đó là một người khác... Trong lòng có một bóng người thoáng qua, những lời vừa rồi của Lệnh Viên chột như một ngọn lửa thiêu đốt trái tim, lại giống như một làn khí lạnh bốc thẳng lên từ sống lưng hần...

Hoàng hôn, ánh chiều tà đã tan hết, ráng chiều cũng trở nên ảm đạm. Trong cung có thánh chỉ truyền ra, phong Tứ Hoàng tử Dân Vương làm thống soái, cùng với Trần Quốc tướng quân dẫn hai mươi vạn đại quân đến biên cương, ngày mai sẽ khởi hành.

Căn phòng tối tăm còn chưa thắp đèn, chiếc lò hương chạm vàng đến bây giờ vẫn đang đốt hương kỳ nam mà Doãn Duật thích nhất. Hương thơm tràn ngập, vậy mà vẫn không xua đi được sự ngột ngạt trong phòng. Loáng thoáng có tiếng khóc vọng ra, thê thiết đến tận cùng, nghe mà khiến lòng người thương cảm. Cửa phòng được đẩy ra, bóng dáng mờ mờ của Ký An Vương gia chậm rãi bước vào.

“Bà khóc cái gì?” Giọng của ông vang lên nhẹ nhàng mà trầm thấp.

Ký An Vương phi lại càng khóc to hơn, cất tiếng trách ông:

“Đang yên đang lành lại bắt Quân Nhi đi trấn thủ biên cương, bây giờ thì hay rồi, sắp phải đánh trận rồi! Nhờ Quân Nhi xảy ra chuyện gì, ông bảo tôi phải làm sao đây!”

Ký An Vương gia nhất thời chẳng biết nói gì. Đưa con trai đến vùng biên cương là để tránh xa những chuyện thị phi của hoàng gia, ông làm sao ngờ được quân man di lại tấn công Nam Việt vào lúc này chứ? Ông cũng lo lắng, nhưng lo lắng thì có ích gì? Lúc này còn có thể gọi Doãn Duật về được hay sao?

“Vương gia, ông đi xin với Hoàng thượng đi, để cho Quân Nhi quay về!” Ký An Vương phi níu tay áo ông, khổ sở van nài.

Ký An Vương gia thở dài một tiếng, xoay người nắm lấy bàn

tay của bà rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, thấp giọng nói: “Dù Hoàng thượng có đồng ý, với tính cách của Quân Nhi, bà nghĩ nó sẽ quay về sao? Thống soái là Dận Vương, nó lại càng không quay về!”

Ký An Vương phi tròn mắt ngạc nhiên: “Ông... ông nói cái gì?”

Dận Vương là thống soái ư!” Chút hi vọng còn sót lại rốt cuộc đã hoàn toàn tan biến. Bà hiểu rất rõ tính cách của con trai. Đang lúc quốc nạn, thống soái lại là Dận Vương mà từ nhỏ y đã coi như huynh đệ tốt, lúc này dù thế nào y cũng sẽ không quay về.

Bên ngoài Ký An Vương phủ, một người một ngựa chậm rãi đi tới trong làn không khí lạnh giá. Gia đình vội đi tới giữ cương ngựa, rồi cung kính hành lễ với Dận Vương.

“Vương gia nhà người có trong phủ không?” Hắc vừa hỏi vừa đi về phía trước.

Gã gia đình gật đầu, thở dài đáp: “Dạ có, bây giờ vùng biên cương xảy ra chiến sự, Vương phi rất lo lắng cho Thế tử gia, đang than khóc ở trong phòng Thế tử, Vương gia vừa vào đó khuyên giải.” Gã dừng lại một chút rồi mới nhỏ giọng hỏi: “Điện hạ đến rồi, có cần nô tài đi bẩm báo một tiếng không?”

Dận vương suy nghĩ một lát, sau đó nói: “Không cần, đi làm việc của người đi, bản vương tự tới đó là được.”

Thế tử và Dận Vương thân thiết với nhau, đây là việc mà người ở Sùng Kinh đều biết rõ. Gã gia đình nghe hắc nói vậy cũng không có ý kiến gì, cung kính hành lễ rồi rời đi.

Đèn lồng ở hành lang đã được thắp lên, dưới làn ánh sáng mờ mờ, những bóng người đi quá được kéo ra rất dài. Ngày mai sẽ lên đường xuất chinh, lần này khác với những lần trước, Dận Vương đến vương phủ là muốn hỏi nhị lão xem có lời nào muốn nhắn gửi tới Doãn Duật không... Nghĩ tới đây, hắc dường như có chút do dự, do dự vì Doãn Duật may mắn có song thân vẫn còn tại thế.

Sắc trời ngày một tối hơn, Dận Vương đi dọc theo hành lang nhưng nhìn từ xa không thấy phòng Doãn Duật sáng đèn. Hắc bèn đi chậm lại, còn tưởng gã gia đình đã nhầm, Vương gia, Vương phi đều không ở đó. Đứng ngoài hành lang một lát, Dận Vương vừa định xoay người, chợt nghe thấy bên trong có tiếng nói vọng ra, trong sự nôn nóng còn xen lẫn một tia ai oán: “Nó lớn đến từng này tuổi nhưng ông chưa bao giờ cho nó tự quyết điều gì, bây giờ thì hay rồi, phải đi đánh trận không biết có thể trở về hay không. Cho dù có trở về... có trở về...”

Giọng nói đó hạ thấp rồi xen lẫn tiếng khóc. “Tuy tôi mong nó quay về, nhưng lại không dám gọi nó về. Cuộc hôn nhân giữa nó và Tĩnh Công chúa, không ngờ ông

lại đồng ý trước mặt Hoàng thượng, ông bảo nó sau này phải làm sao đây?”

Sau đó lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của Ký An Vương

gia: “Chuyện này bà bảo bản vương làm sao? Hôm đó Hoàng thượng tán gẫu với bản vương, đột nhiên nhắc lại chuyện năm xưa, bản vương sợ Hoàng thượng nổi lòng nghi ngờ nên không dám cự tuyệt!”

Ký An Vương phi khẽ cười thê lương, nói: “Không dám cự tuyệt... Hai đứa trẻ đó thật đáng thương, ai biết bọn chúng... bọn chúng lại là đường huynh muội[1]cơ chứ, bọn chúng thành thân với nhau chính là loạn luân... Nếu thật sự phải như vậy, tôi thà mong nó ở lại biên cương không quay về, nhưng nếu không quay về... Quân Nhi của tôi...”

[1] Anh em họ con chú con bác.

Ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn lồng bên ngoài không thể chiếu vào trong căn phòng buồng đầy màn che, dưới làn ánh sáng mờ mờ, sắc mặt Ký An Vương phi đầy bi thương, khóc lóc sâu thẳm. Ký An Vương gia đưa tay nắm chặt bàn tay thê tử, cổ họng như nghẹn lại, không thể nói thêm câu nào. Phía bên ngoài nam tử đang đứng ở hành lang sững sờ cả người. Đường huynh muội? Doãn Duật và Tĩnh Công chúa là đường huynh muội! Dưới ống tay áo rộng, hai tay Dận Vương nắm chặt thành quyền. Chuyện năm xưa... Chuyện năm xưa... Chuyện Lương Vương phản loạn vào năm Kiến Chương thứ mười!

44. Chương 44

Đối với những người như Dận Vương, năm Kiến Chương thứ mười là một thứ gì đó quá xa xôi, khi đó hắn mới tròn một tuổi, còn là một đứa bé chưa hay biết gì. Nhưng hắn cũng từng nghe nói về chuyện Lương Vương tay nắm binh quyền, âm mưu nổi loạn vào tháng Ba năm Kiến Chương thứ mười.

Đầu tháng Năm, Hoàng đế Nam Việt phong Điền Hoa làm Trấn Quốc tướng quân, vây khốn quân đội của Lương Vương ở Tế Châu. Qua mười ngày, phản quân bị tiêu diệt toàn bộ, Lương Vương tử trận, đầu bị treo trước Ngọ Môn ở Sùng Kinh, sau khi thị chúng ba ngày mới được mang xuống mai táng.

Giữa tháng Năm, Hoàng đế Nam Việt hạ chỉ, xử tử tất cả nam đinh từ mười ba tuổi trở lên trong phủ Lương Vương, dưới mười ba tuổi thì bị đưa đi sung quân, cả đời không được về kinh. Nữ giới đều bị biếm làm tiện dân, cho làm quan kỹ[1].

[1] Kỹ nữ dâng tặng cho quan.

Lương Vương phi thê chết không theo, tập hợp các thị vệ thân

tính mà Lương Vương để lại lúc sinh thời, hộ tống hai vị ấu chủ chạy trốn thân đêm. Hoàng đế Nam Việt nổi giận lôi đình, lập tức hạ chỉ tru diệt toàn bộ dư nghiệt của phản quân. Phải tới lúc đó mọi người mới biết, thì ra Lương Vương đã để lại toàn bộ thân tín tinh nhuệ trong Lương Vương phủ, mong bảo vệ người trong phủ được chu toàn.

Đêm đó là một cuộc chiến đẫm máu, quân đội chặn giết con trưởng của Lương Vương tại cửa Nam, đuổi theo con thứ của Lương Vương đến khu rừng Tầm Mộc ở ngoại thành phía bắc, còn Lương Vương phi thì dẫn theo những người thiếp của Lương Vương tới uống thuốc độc tự vẫn trước mộ ông ta.

Nguyên một tòa Lương Vương phủ không có ai trốn thoát.

Năm đó, con trưởng của Lương Vương mới ba tuổi, con thứ thì vừa đầy tháng.

Trời đã hơi lạnh, màn đêm vừa buông xuống. Những ngọn đèn lồng trong Ký An Vương phủ khẽ đung đưa, trùm lên bóng người đó một tầng sáng mờ mờ. Dận Vương đã bước ra khỏi sân trong, đứng lặng lẽ ở hành lang, một tay bám vào cột, trong đầu thoáng qua muôn vàn suy nghĩ, đột nhiên nhớ đến một chuyện.

Con thứ của Lương Vương chính là bị đại công tử của Ký An Vương phủ giết chết, y một mình giao chiến với phản quân đến nỗi kiệt sức bỏ mình. Về sau, Hoàng đế Nam Việt hạ chỉ, truy phong cho y làm Tín An Hầu, mai táng theo nghi lễ thân vương.

Kể từ đó, cho dù là tông thân hoàng thất, địa vị cũng chẳng thể so được với Ký An Vương gia!

Dận Vương nhú chặt đôi mày, bàn tay vì dùng sức quá độ, một miếng rằm gỗ toạc ra từ cây cột cắm sâu vào đầu ngón tay hắn.

Tín An Hầu... Ký An Vương phủ có thật sự giống như phụ hoàng đã tin tưởng không? Dù là ai cũng không sao ngờ được, Ký An Vương gia lại dùng tính mạng của hai đứa con trai để đổi lấy đường sống cho con trai của Lương Vương, sau đó che giấu dư nghiệt của phản quân suốt hơn hai mươi năm trời! “Điện hạ?”

Một tiếng gọi khẽ vang lên, Dận Vương giật mình tỉnh táo trở lại. Phía trước mặt là một ả hoàn xách theo ngọn đèn lồng làm bằng vải xanh đang nhìn hắn, cau mày hỏi: “Không phải Điện hạ tới gặp Vương gia sao? Có gì lại đứng chỗ này?” Mạt Nhan bất giác đưa mắt nhìn về phía sau lưng hắn, bốn phía đều tĩnh lặng, không thấy có người nào đi tới.

Dận Vương từ từ nhắm mắt, khóe miệng thoáng hiện một nụ cười

lạnh lùng, nhưng vẫn cất giọng ung dung: “Bản vương không tìm được Vương gia.”
Mặt Nhan dường như nhớ ra điều gì, vội cười, nói: “À, chắc là Vương phi không thấp đèn trong phòng Thế tử. Xin Điện hạ đợi một chút, để nô tì đi thông báo giúp ngài một tiếng.”

Trong gian đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, Ký An Vương gia mang theo một làn hơi lạnh từ bên ngoài bước vào. Dận Vương vội đặt chén trà trong tay xuống, đứng dậy hành lễ với ông.

Ký An Vương gia là vị vương gia đức cao vọng trọng nhất trong kinh, vậy mà từ khi hiểu chuyện đến giờ, Dận Vương chưa từng nghe nói ông có tham gia vào việc triều chính, dường như những thứ đó đều không liên quan tới ông. Dận Vương tuy giao hảo với Doãn Duật nhưng xưa nay lại chẳng tiếp xúc nhiều với Ký An Vương gia.

Ông chỉ trò chuyện với hần mấy câu xã giao, khi hần hỏi có muốn chuyển lời tới Doãn Duật không, ông liền cúi đầu trầm tư, một hồi lâu sau mới thấp giọng nói: “Điện hạ hãy nói với nó, bất luận thế nào cũng phải còn sống trở về.”

Bốn phía xung quanh đều tĩnh lặng, Dận Vương rời khỏi Ký An Vương phủ cũng đã lâu rồi. Hần ngồi trên lưng ngựa, mặc cho con ngựa chậm rãi bước đi, tỉ mỉ suy nghĩ về chuyện đêm nay.

“Bất luận thế nào cũng phải còn sống trở về”... Ký An Vương gia rời xa việc triều chính nhiều năm là để bảo vệ Doãn Duật, ông chỉ một lòng mong y được sống là để báo thù rửa hận cho toàn bộ Lương Vương phủ hay sao? Chẳng biết là đã đi bao lâu, khi hần ngược lên liền nhìn thấy một dãy tường bao rất dài, phía sau là tòa cung điện nguy nga. Cánh cửa sơn son nặng nề đã đóng lại, ngăn cách hai thế giới trong, ngoài. Phụ hoàng cầm hận Lương Vương tốt độ, bởi đến huynh đệ ruột thịt mà cũng phản bội ông, nếu để ông biết Doãn Duật chính là dư nghiệt của Lương Vương...

Dận Vương nhắm mắt, sau khoảnh khắc lại mở ra, làn khí vẫn đục trong đáy mắt đã tan đi hết, chỉ còn lại những tia sắc bén. Hần ghì cương quay đầu ngựa, quát lớn một tiếng, thúc ngựa lao đi và nhanh chóng biến mất giữa màn đêm mịt mờ.

Gió đêm thổi qua cửa sổ, nhưng khó có thể vượt qua sự ngăn cách của lớp màn che để lùa vào tận bên trong. Ngọn đèn lưu ly rất sáng, in rõ bóng dáng xinh đẹp của nữ tử lên bức rèm cửa sổ.

Anh Tịch đứng trước mặt Lệnh Viên, hai mắt đỏ hoe, cắn môi nói: “Tại sao Công chúa phải đi cùng Dận Vương? Trên chiến trường đao kiếm

không có mắt, người... người sao có thể đi được? Hoàng thượng không ngăn cản sao?”

Hoàng đế Nam Việt ư?

Hồi chiều tối, thánh chỉ ban xuống, Lệnh Viên đã đích thân vào cung một chuyến.

Hoàng đế Nam Việt vận bộ đồ màu vàng tươi, ngồi trên chiếc sập mềm, chuối tràng hạt vẫn không ngừng xoay tròn trên đầu ngón tay. Cặp mắt sáng rực của lão liếc nhìn Lệnh Viên, hỏi: “Công chúa muốn theo quân xuất chinh?”

Lệnh Viên đứng trước mặt lão, trong đáy mắt hiện lên một tia kiên định. Ông lão trên chiếc sập găm lại chậm rãi lắc đầu: “Như vậy không tốt.”

Khói thơm vương vất xen lẫn một chút mùi hương khinh la khiến không khí ngọt ngào trong phòng giảm bớt phần nào. Những lời nói ấy hoàn toàn nằm trong dự liệu nhưng không khiến Lệnh Viên cảm thấy nhụt chí. Nàng nở nụ cười tự tin, thản nhiên cất tiếng: “Nữ tử đất Bắc đều không phải những người lớn lên ở chốn thâm khuê, Lệnh Viên tuy đã tới Nam Việt nhưng Hoàng thượng không nên dùng ánh mắt nhìn nữ tử trời Nam để nhìn Lệnh Viên. Lệnh Viên theo phu quân xuất chinh, thực không có gì là không ổn.”

Phu quân? Hoàng đế Nam Việt nhìn nàng chăm chú, nàng và Dận Vương còn chưa thành thân, vậy mà nói đến hai chữ “phu quân” nàng lại không hề có vẻ thẹn thùng, quả đúng là phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết. Lão ngẩn ngơ nhớ lại trong hậu cung của mình từng có một nữ tử người Bắc, nàng cũng hào sảng như thế, luôn muốn đi theo lão trong những lần cưỡi ngựa, bắn cung... Lão khẽ nở nụ cười, nhưng lại lặng lẽ chuyển qua chủ đề khác: “Sang năm Công chúa và Lão tứ thành thân, trẫm thực rất muốn mời Bắc Đế tới đây tham dự.”

Lệnh Viên khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Hoàng thượng nhiệt tình đãi khách, tệ thượng ắt cũng mong mỗi như vậy.”

Trong khoảnh khắc ấy, nói không vui thì rõ là giả dối, trên đời này, nàng chỉ có một người thân duy nhất là Thế Huyền, rời khỏi Bắc Hán đã lâu như vậy, nàng thực sự rất nhớ y. Nhưng bậc quân vương ra ngoài là chuyện lớn, mà nàng cũng không muốn y rời khỏi đất nước của mình.

“Công chúa?” Anh Tịch thấy Lệnh Viên hồi lâu không nói năng gì, bèn cất tiếng gọi.

Giữa màn đêm, sắc trời mờ mịt.

Hai bóng dáng trong phòng vẫn hiện lên rất rõ ràng.

Lệnh Viên cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại, khẽ nở nụ cười:

“Hoàng thượng đã đồng ý chuyện xuất chinh rồi, em không cần nói nhiều nữa.”

“Nô tì cũng muốn đi!” Anh Tịch quỳ sụp xuống, đưa tay nắm chặt tà váy của Lệnh Viên, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Lệnh Viên nhìn người thị nữ trên mặt đất bằng ánh mắt xót thương, bèn đưa tay nắm lấy bàn tay đang khẽ run rẩy của thị: “Đừng đùa nữa, ta đi theo Dận Vương, còn em đi theo vì cái gì? Chẳng lẽ là vì Thế tử?”

Sắc mặt Anh Tịch trở nên trắng bệch, Công chúa biết rõ thị không có tình cảm với Thế tử, nói như vậy chỉ để ngăn thị đi mà thôi. Ánh mắt Anh Tịch dừng lại trên chiếc quạt Cung quý giá trên bàn. Từ khi vào đất Nam Việt đến nay, thị chưa bao giờ thấy Công chúa sử dụng chiếc quạt mà Thiếu đế tặng ấy. Bây giờ trời đã vào đông, lại càng không cần đến nó, vậy mà nó lại được đặt trên bàn.

Anh Tịch bỗng giật thót mình, nôn nóng hỏi: “Bắc Hán... có chuyện sao?”

Trong mắt hơi co rút, Lệnh Viên trầm giọng, nói: “Không được nói bừa, Bắc Hán vẫn bình yên, mọi chuyện đều thuận lợi.” Chẳng qua là Hoàng đế Nam Việt đột nhiên nhắc đến Thế Huyền khiến nỗi nhớ người thân của nàng tăng thêm một phần mà thôi.

Cùng dưới một màn đêm, trong những tòa cung điện đều ngập đầy sóng gió.

Sáng nay, Thiếu đế lại bãi miễn hai vị quan viên, phán cho tội danh kéo bè kết cánh, làm trái kỷ cương phép tắc, đây đã là vụ án thứ ba rồi.

Thừa tướng và mấy vị đại nhân từ ngự thư phòng đi ra, sắc mặt ai nấy đều rất nặng nề.

Sau khi Thụy Vương bị định tội, Thiếu đế bắt đầu ra uy trừ bỏ vây cánh của hắn. Trước tiên là một số quan viên nhỏ, lần lượt từng người bị bãi miễn, cách chức, thậm chí có kẻ còn bị bắt giam, chém đầu, e là không lâu nữa sẽ đến lượt đám người Thừa tướng.

“Đại nhân, chúng ta cứ ngồi khoanh tay chờ chết như thế này sao?”

Trong đáy mắt Thừa tướng dường như có vẻ hoang mang, nhưng trong thoáng chốc đã được giấu đi rất kĩ. Lão chấp tay sau lưng, đi về phía trước vài bước rồi ngoảnh đầu nhìn lại ngự thư phòng lúc này còn chưa tắt đèn, lạnh lùng nói: “Dù chúng ta án binh bất động, hắn muốn trừ bỏ chúng ta cũng

không phải việc trong một sớm một chiều, bao nhiêu tội danh như thế, hấn ắt phải vắt óc suy nghĩ rất lâu. Huống chi trong thiên hạ có rất nhiều chuyện vụn vặt, đủ cho hấn bận rộn một thời gian rồi. Các người hãy nhớ lấy, đợi Vương gia trở về, chúng ta đều sẽ có đường sống.”

Quần thần cáo lui, trong ngự thư phòng chỉ còn Dương Ngự thừa lại ở thương nghị chuyện cơ mật.

Trên án ngự, trà nước đã được thay tới ba lần, mỗi khi đi vào, thị nữ đều phát hiện trà trong chén ngọc vẫn đầy nguyên.

Thiếu đế ném tập tấu sớ trong tay xuống trước mặt Dương Ngự thừa, giận dữ nói: “Ký Châu giặc cướp hoành hành, tiểu trừ mấy tháng mà không thể diệt hết! Bệnh dịch hạch ở Kiếm Hộ không phải mấy ngày trước đã được khống chế rồi sao? Cớ gì vẫn lây lan? Hàm Lăng lại báo về vụ thu mất mùa, phát sinh nạn đói! Mệnh quan triều đình đều chỉ để làm cảnh, biết lý luận suông thôi ư?” Nói xong những lời này, y đột ngột ngoảnh mặt qua một bên, đưa tay che miệng, ho sặc sụa.

Dương Ngự thừa vội cúi đầu khuyên giải: “Hoàng thượng bớt giận, trời còn có lúc nắng lúc mưa, đây dù sao cũng là chuyện nhỏ.”

Thế Huyền thầm cười nhạt, tất nhiên y biết những việc này đều không đáng kể, chỉ là bây giờ y đang nóng lòng tiểu trừ vây cánh của Thụy Vương, vậy mà lại phải phân tâm xử lý những chuyện này, cho nên không tránh khỏi có chút phiền muộn.

Dương Ngự thừa lại thấp giọng, nói: “Việc tiểu trừ vây cánh của Thụy Vương, Hoàng thượng không thể nôn nóng quá! Bao nhiêu năm như vậy, phe phái của Thụy Vương đã trở nên lớn mạnh, không thể phá vỡ trong một sớm một chiều, may mà bây giờ Thụy Vương không còn trong triều nữa.”

“Nhưng hấn vẫn còn sống, người quên rồi sao?” Thiếu đế đang đội mũ ngọc, khuôn mặt anh tuấn toát ra vẻ nhợt nhạt và tiêu tụy vô cùng, nhưng trong đáy mắt lại đầy nét dữ tợn. Sau trận chiến trong thiên lao đêm đó, Thụy Vương đã biến mất hoàn toàn. Tàn Tướng quân phái người tìm kiếm khắp nơi, Thiếu đế cũng thông báo truy nã trên toàn quốc nhưng vẫn chẳng có kết quả.

Ngày nào Thụy Vương còn chưa bị tiêu diệt, ngày đó trong tim

Thế Huyền còn như mắc một mũi gai, đến cả việc hít thở cũng khiến y cảm thấy nguy hiểm.

Phía bên ngoài, cửa điện bị người ta lặng lẽ đẩy ra. Trung thường thị dẫn theo thị nữ đi vào, trong mùi trầm hương xen lẫn mùi thuốc đắng chát. Ắ thị nữ cẩn thận bưng chiếc khay đi tới đứng trước án ngự. Trung thường

thị thấp giọng nói: “Hoàng thượng, đến giờ uống thuốc rồi!”

Thiếu đế liếc nhìn qua, trong mắt ánh lên vẻ chán ghét.

Dương Ngự thừa nhớ lại Trung thường thị từng kể với mình, quãng thời gian gần đây Hoàng thượng lo lắng quá độ, thường xuyên ở trong ngự thư phòng đến khi trời sáng, thậm chí đã hơn một tháng chưa từng đặt chân vào hậu cung. Thái y nghĩ ra cách bổ thêm một số loại dược liệu bổ huyết vào trong thuốc, nhưng long thể của hoàng thượng vẫn không khá hơn, ban đêm thường xuyên tái phát bệnh cũ...

Dương Ngự thừa kinh hãi hỏi chuyện bắt đầu từ khi nào. Trung thường thị đáp đã được mấy tháng, khi đó Thụy Vương vẫn chưa bị định tội.

Ả thị nữ cẩn thận đi tới hầu hạ y uống thuốc. Thời gian gần đây, bệnh tình của y trở nặng, nhờ có thuốc mới gắng gượng được, nếu không, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Ả thị nữ từng nhìn thấy Hoàng thượng phát bệnh, đôi tay, bờ môi, sắc mặt đều trắng bệch, dường như toàn thân đều ngợp thứ màu sắc chẳng lành ấy. Đôi tay thị bỗng run lẩy bẩy, không cảm chắc được chén thuốc làm bằng bạch ngọc, để nó rơi “choang” một tiếng trước mặt Thế Huyền.

“Nô tì đáng chết! Nô tì đáng chết!” Ả thị nữ hoang mang quỳ rạp xuống, toàn thân co rúm, không ngừng run rẩy.

Trung thường thị vội ngoảnh đầu gọi người vào dọn dẹp. Dương Ngự thừa cất tiếng: “Chi bằng Hoàng thượng hãy về cung nghỉ ngơi đi. Việc trong thiên hạ thần xin cùng san sẻ với Hoàng thượng, nhất định không để Hoàng thượng còn phải nhìn thấy những bản tấu sớ như thế này.”

Trung thường thị cũng phụ họa theo: “Đúng thế, Hoàng thượng hãy về cung thôi!”

Rốt cuộc cũng khuyên được Thiếu đế ra ngoài, Trung thường thị thở phào một hơi, nhưng Thiếu đế lại gọi Dương Ngự thừa lại. Dương Ngự thừa nín thở dừng chân dưới bậc thềm đá, thấy Thiếu đế ngăn không cho những người khác đi theo, một mình bước xuống bậc thềm.

Trăng đêm nay rất sáng, dù không có cung nữ cầm đèn dẫn đường vẫn nhìn rõ khung cảnh trước mặt.

Tấm thân gầy guộc của Thế Huyền được bao bọc trong chiếc áo lông chồn màu trắng, những sợi lông dày mượt, trắng xóa lại càng tôn lên sắc mặt nhợt nhạt của y. Tiếng ngọc bội va chạm vào nhau xen lẫn tiếng đồng hồ nước ở đằng xa, rốt cuộc y cũng cất tiếng: “Biên cương Tây Bắc của Nam Việt bị quân man di Dạ Lang tập kích.”

Ánh trăng như chảy qua đôi hàng lông mày hơi cau lại của

Dương Ngự thừa, y cúi đầu, nói: “Chuyện này thần cũng có nghe nói.”

Thế Huyền lại hồ hững nói: “Suốt mấy chục năm trước đây, quân man di thường xuyên quấy nhiễu biên giới nước ta, lần này lại quyết định thay đổi mục tiêu rồi sao? Thực không rõ hoàng đế Nam Việt sẽ phái người nào xuất chinh?”

Trong lòng Dương Ngự thừa thoáng động, bèn ngoảnh đầu nhìn

Thiếu đế lúc này chỉ cách mình chừng nửa bước chân, hít sâu một hơi, hỏi:

“Hoàng thượng lo lắng cho Công chúa sao?” Dương Ngự thừa dừng lại một chút, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn. “Theo tình hình bây giờ, Hoàng thượng có thể đón Công chúa về.”

Nếu nàng thực sự có thể trở về, đó sẽ là điều may mắn lớn đối với y.

Trong làn không khí lạnh băng dường như thoang thoang mùi

hương khinh la. Thế Huyền đột nhiên dừng bước, cúi đầu khẽ hít vài hơi, không ngờ thứ mùi quen thuộc ấy đã rời xa y một quãng thời gian dài như vậy. Trước đó, khi đọc tấu sớ nhìn thấy hai chữ “Hàm Lăng”, y đã nhớ đến nàng, lại còn bức thư mà nàng gửi về nữa, nét chữ thanh tú, mùi mực thơm tho... Đây không phải lần đầu tiên y nhận được thư của nàng, nhưng chỉ có duy nhất lần này nàng viết rõ là gửi cho y, gửi cho Thế Huyền. Mỗi khi rảnh rỗi, y lại lấy bức thư đó ra đọc một lượt, từng câu từng chữ đều khắc ghi vào tận đáy lòng. Chỉ có đôi dòng ngắn ngủi nhưng dường như y lại được nhìn thấy khuôn mặt dịu dàng của nàng, lại được nghe thấy nàng cất tiếng gọi “Thế Huyền” đầy trìu mến.

Mối hôn sự giữa nàng và Dận Vương Nam Việt được hoãn lại đến mùa xuân sang năm, bây giờ Nam Việt lại xảy ra chiến sự, nếu y mở miệng muốn đón nàng về nước một thời gian, về tình về lý đều thích hợp. Chỉ có điều... Y đưa tay ôm ngực, khẽ ho mấy tiếng, Dương Ngự thừa vội vàng bước tới định đỡ y nhưng bị y khẽ gạt ra. Miệng nở nụ cười tự giễu, Thế Huyền cúi xuống, nếu tất cả đều thuận lợi, tất nhiên y muốn đón nàng về. Chỉ đáng tiếc, tình hình ở Bắc Hán bây giờ tuy không đến nỗi can qua như Nam Việt nhưng cũng rối ren vô cùng, y thực không muốn nàng trở về đây để rồi phải cùng lo lắng.

Tâm tư xoay chuyển, lúc này y cũng không còn ngửi thấy mùi

hương khinh la nữa. Xung quanh tẻ nhạt, chỉ còn lại những làn không khí lạnh băng.

Dương Ngự thừa thấy người trước mặt lại cất bước, bèn vội đi

theo, bỗng nghe Thế Huyền nói: “Cũng không cần phải đón cô cô về. Nam Việt tuy sắp đánh trận nhưng cô cô là công chúa của Bắc Hán ta, dù thế nào cũng không

đến mức rơi vào cảnh nguy hiểm.”

Tuy đó là những lời nằm trong ý liệu, nhưng trong lòng Dương

Ngự thừa vẫn không tránh khỏi có chút hụt hẫng. Rồi y lại hít sâu một hơi, thâm cười sự hồ đồ của mình. Giờ đây, Công chúa đã được gả đi Nam Việt, há có thể nói đón về là đón về ngay được? Còn y, tất nhiên cần cố gắng phò tá Hoàng thượng, chỉ có như thế Công chúa mới yên tâm được.

Gió đêm thổi đến dường như lạnh hơn, Dương Ngự thừa cẩn thận khuyên nhủ: “Hoàng thượng nên về cung uống thuốc rồi!”

Lúc đó, bọn họ vừa khéo đi đến bên cạnh một khóm trúc. Thế

Huyền đưa tay vuốt nhẹ một cành trúc thò ra, dường như lại nhớ đến đêm Tết

Thượng nguyên đó, y ngồi ôm người đẹp trong lòng, còn nàng thì đứng một mình cô độc bên khóm trúc... Y khẽ nở nụ cười, dừng chân, ngoảnh đầu nhìn về phía Dương Ngự thừa, thấp giọng nói: “Người sợ trầm không sống được lâu nữa sao”

Những lời này như một cây búa nặng giáng xuống khiến Dương

Ngự thừa run rẩy, vội vàng quỳ xuống, nói: “Thần không dám!”

Thế Huyền cúi đầu, chăm chú nhìn người trên mặt đất, một lúc

lâu sau mới bước lên trước một bước, đích thân đỡ y dậy, nói: “Thụy Vương không chết, trầm sẽ không chết.” Những lời ấy nghe thì có vẻ yếu ớt nhưng lại chẳng khác gì một tia sét lớn đánh xuống. Trên trán Dương Ngự thừa lấm tấm mồ hôi, dưới ánh trăng bàng bạc, những ngón tay giá lạnh, nhợt nhạt của Thiếu đế như hòa vào làm một với cành trúc ở bên cạnh, lại càng toát ra vẻ gầy guộc.

Không ngờ y lại nói về cái chết một cách hờ hững đến thế...

Dương Ngự thừa vuốt áo bào đứng dậy, bất chấp lễ nghĩa ngược nhìn lên. Nhưng khi đó, Thiếu đế trước mặt rõ ràng không hề lạnh lùng như trong tưởng tượng, cũng không hề có vẻ ủ rũ, trong cặp mắt đen láy thấp thoáng nét cười khiến trái tim vốn đang ghen lại của Dương Ngự thừa lập tức buông lỏng.

Thế Huyền xoay người nhìn lại, tòa cung điện nguy nga như

xuyên vào tận trong mây, dưới ánh trăng màu trắng, hoàng cung hôm nay tràn đầy vẻ bình yên, hư ảo. Y nở nụ cười yếu ớt, cho dù không thể là người chấn hưng Bắc Hán, y nhất định cũng phải để lại cho Chiêu Nhi một Bắc Hán tươi tốt, gọn gàng, không đến mức khiến giang sơn mà phụ hoàng để lại diệt vong trong tay thằng bé.

Vừa sáng sớm, Khánh Vương đã tới Cẩm Tú biệt uyển.

Mỗi lần nhìn thấy hắc, Anh Tịch đều thầm run sợ.

Lệnh Viên đành bảo thị nữ dẫn hắc vào đại sảnh, về mặt lễ nghĩa dù sao cũng phải chu toàn.

“Điện hạ có chuyện gì sao? Lát nữa ta phải theo quân xuất chinh rồi, e là không có thời gian rảnh tiếp đãi.” Lệnh Viên vừa lên tiếng đã có ý đuổi khách.

Hôm nay Khánh Vương không vận triều phục, hắn mặc một bộ đồ rộng rãi, đầu đội mũ có tua ngọc khê đung đưa, những hạt ngọc lấp lánh khiến sắc mặt hắn càng trở nên nhợt nhạt. Cặp mắt sắc sảo nhìn chăm chăm vào nữ tử trước mặt, Khánh Vương trầm giọng, hỏi: “Nàng thật sự muốn theo y tới biên cương?”

“Tất nhiên là thật.”

“Tại sao?”

Lệnh Viên ngẩn người, ngay sau đó liền nhìn hắn bằng vẻ tức cười: “Y là phu quân tương lai của ta, ta đi theo y chẳng lẽ có vấn đề gì hay sao?” Nàng vừa nói vừa đứng dậy. “Xin Điện hạ hãy về đi, nếu để y nhìn thấy, lại làm Điện hạ bị thương nữa thì thực không hay chút nào!”

Trong lời nói của nàng thoáng vẻ giễu cợt nhưng Khánh Vương không giận dữ. hắn đứng dậy theo nàng, ngập ngừng nói: “Nếu ta bảo nàng đừng đi nữa thì sao?”

Anh Tịch hơi ngẩn người, rồi lại nghe Lệnh Viên bật cười, hỏi: “Đừng đi? Tại sao?”

Tại sao? Hắn và nàng thân phận khác biệt, đối với nàng hắn thực sự chẳng là cái gì, thậm chí còn là người mà nàng căm ghét nhất phải vậy chăng?

Sắc mặt Khánh Vương càng lúc càng trở nên hồ hững. Hắn chậm rãi bước lên trước một bước, Lệnh Viên thì lại cố ý lùi về phía sau, vẫn luôn giữ khoảng cách nhất định với hắn. Có lẽ vì địa điểm hiện giờ không thích hợp, hắn không bước tới nữa, ánh mắt nóng bỏng dừng lại trên khuôn mặt Lệnh Viên, chậm rãi nói: “Chiến trường thực sự vô cùng nguy hiểm, Lệnh Viên, ta mong nàng hãy ở lại.”

Đây không phải lần đầu tiên Khánh Vương thổ lộ lòng mình với Lệnh Viên, nhưng chưa bao giờ hắn chân thành và nhã nhặn như lần này. Lệnh Viên không khỏi có chút ngẩn ngơ. Bên ngoài sảnh chợt có tiếng bước chân vọng lại, gia nhân vào bẩm báo, người Dận Vương phái đến đón nàng đã tới. Lệnh Viên không suy nghĩ gì nữa, xoay người đi thẳng ra ngoài.

“Lần thứ ba.” Người phía sau thấp giọng nói đã không còn vẻ khiêm nhường như trước mà toát ra một tia ngạo nghễ. “Đây đã là lần thứ ba nàng cự tuyệt bản vương. Lệnh Viên, nàng nhớ lấy, sẽ không có lần tiếp theo nữa đâu.”

Chỉ mong sau này nàng đừng quay lại cầu xin ta.”

“Điện hạ cả nghĩ rồi!” Lệnh Viên cất giọng hồ hững, nàng làm sao có thể quay lại cầu xin hẳn được?

45. Chương 45

Ngàn vạn kỵ binh lao đi làm vang lên những âm thanh như sấm động, bụi đất mù mịt cuộn bay, mùi máu tanh nồng trải dài ngàn dặm.

Trong doanh trại quân Nam Việt, Điện Tướng quân cùng với Tả, Hữu tướng quân và mấy vị phó tướng đang thương nghị đại sự.

Thần sắc mọi người trong lều đều hết sức nặng nề. Bọn họ đã phòng thủ ở Lĩnh Phòng hơn mười ngày, nơi này tuy dễ thủ khó công, hiểm nổi quân man di quá nhiều, cứ tiếp tục giằng co như vậy, dù là ai cũng không chịu nổi. Lĩnh Phòng là tấm bình phong phía tây bắc của Nam Việt, một khi bị phá, quân man di có thể tràn vào, đến lúc đó, muốn thu hồi lại vùng đất đã mất e là sẽ vô cùng khó khăn.

Sắc mặt Điện Tướng quân xám xịt, chỉ nghe một vị phó tướng nói: “Tướng quân, chúng ta tổn thất nặng nề quá, cho dù có dốc hết toàn lực cũng chỉ thủ được dăm ba ngày nữa thôi, nếu quân tiếp viện vẫn chưa tới, e là...” “Không tới cũng phải thủ!” Điện Tướng quân cất tiếng quát lớn, ngắt lời vị phó tướng.

Vị phó tướng đó mặt đầy bụi đất, trong trận chiến hôm qua y đã tận mắt nhìn thấy những binh sĩ thủ hạ của mình chết thảm, còn mất ngủ suốt đêm, lúc này nghe Điện Tướng quân nói vậy liền không kìm được, nói: “Chẳng lẽ Tướng quân nhất quyết muốn các huynh đệ đi chịu chết sao?”

Sắc mặt sầm hẳn xuống, Điện Tướng quân nghiêm giọng quát:

“Người đâu, lời tên tham sống sợ chết này ra ngoài cho bản tướng!” Bây giờ đang là lúc quan trọng nhất, ông không cho phép bất cứ kẻ nào làm rối loạn lòng quân.

Vị phó tướng đó giãy giụa mấy cái rồi vẫn bị kéo ra ngoài, các tướng lĩnh không ai dám lên tiếng. Điện Tướng quân nhìn về phía bọn họ với ánh mắt kiên định, dữ dằn: “Là ai đã dưỡng dục các ngươi?”

“Là Nam
Việt!”

“Là ai đã cho các ngươi nhà cửa?”

“Là Nam
Việt!”

“Rất tốt!” Diên Tướng quân đằng đằng sát khí, nói: “Hy sinh vì đất nước không phải là đi chịu chết! Các người phải biết, nếu các người không thủ được, quân man di sẽ tràn thẳng vào, người chịu khổ, chịu nạn sẽ là người thân của chính các người! Nên làm thế nào hãy tự nhìn lại bản thân các người đi!”

Các tướng lĩnh chấn động, đồng thanh cắn răng hô: “Giữ vững trận địa, quyết không chùn bước!”

Chiều tối ba ngày sau, các tướng sĩ lại phòng thủ được một lần công thành nữa của quân man di.

Doãn Duật đi từ trên thành xuống, gân cốt rã rời, bỗng nhìn thấy đằng xa có một gã thị vệ đang vội vã chạy về phía lầu chủ soái. Y rút thanh trường kiếm có dính máu vào vỏ, cất bước đi nhanh. Vừa đi tới bên ngoài căn lầu, y đã nghe thấy cuộc đối thoại giữa Diên Tướng quân với gã thị vệ bên trong, tuy không được rõ ràng lắm nhưng vẫn loáng thoáng nghe thấy mấy chữ “quân tiếp viện”, “Dận Vương”. Bàn tay đang cầm chuôi kiếm của y bất giác nắm chặt lại, khóe miệng xuất hiện nét cười: Dận Vương đến rồi!

Nửa canh giờ sau, Dận Vương và Khuru Tướng quân đã dẫn theo đại quân tới nơi.

Diên Tướng quân dẫn theo các tướng lĩnh ra ngoài doanh trại nghênh đón.

Doãn Duật ngược mắt nhìn, Khuru Tướng quân vận một bộ giáp màu đen, Dận Vương thì toàn thân giáp vàng, vô cùng oai vệ. Phía sau lưng hắn, trên lưng còn tuấn mã màu nâu là một nữ tử đã thay bộ váy áo lộng lẫy thường ngày, tháo bỏ những thứ đồ trang sức châu ngọc, lúc này nàng đang vận một bộ đồ kỵ sĩ, ống tay áo bó hẹp, trên khuôn mặt có thêm nét khí khái của đấng nam nhi. Doãn Duật bất giác ngây người, những lời nàng nói đêm đó, mỗi câu y đều không quên được. Ngày y rời khỏi kinh thành, chỉ duy có nàng không đi đưa tiễn. Y không biết tháng nào, năm nào mới có thể trở về, còn tưởng rằng kiếp này không thể gặp lại nàng, vậy mà chẳng ngờ hôm nay nàng lại tới đây!

Lệnh Viên đã nhìn thấy y giữa đám đông, xa cách mấy tháng, y dường như đã khác hẳn trước đây. Tuy có gầy đi, da cũng đen hơn một chút, nhưng tinh thần lại rất tốt, ánh mắt nóng bỏng dừng lại trên người nàng, trong cặp mắt sâu thẳm rõ ràng là nét cười tươi. Nàng cũng bất giác nở nụ cười, tuy lần này không thể danh chính ngôn thuận kê vai tá chiến với y nhưng dù sao cũng đã gặp mặt rồi.

Doãn Duật thấy nàng nở nụ cười bừng bừng mà phóng khoáng,

trong lòng chợt xao động, nhưng rồi lại đột nhiên nhớ ra nơi này là chiến trường. Đôi hàng lông mày nhíu chặt, y lo lắng nhìn về phía nàng, bờ môi hơi mấp máy, nhưng lại không thể bước tới nói với nàng một câu.

Lệnh Viên khẽ nhướn mày, y muốn nói gì, trong lòng nàng biết rõ, đại khái là muốn chất vấn nàng tại sao lại đến nơi đây. Nhưng nàng đã tới rồi, y còn có thể làm gì được? Vừa nghĩ như vậy, nàng liền cảm thấy sáng khoái vô cùng, cái cảm trắng như bạch ngọc héch lên, cứ thế nhìn y đầy đắc ý. Khi quân tiếp viện chưa tới, Điền Tướng quân chính là chủ soái ở nơi này, còn bây giờ tất nhiên phải lui về tuyến hai.

“Điện hạ và Khuất Tướng quân vừa phải hành quân đường dài, chỉ bằng hãy vào lều nghỉ ngơi trước đã, ngày mai còn phải ứng phó với những trận chiến ác liệt.”

Điền Tướng quân vừa nói xong đã nghe Dận Vương trầm giọng cất tiếng: “Không cần, mời Điền Tướng quân hãy cùng bản vương và Khuất Tướng quân vào doanh trại, nói lại tỉ mỉ tình hình hiện giờ cho bọn ta nghe một lượt.” Vừa nói hần vừa xoay người xuống ngựa.

Các tướng lĩnh đi theo Dận Vương và Khuất Tướng quân cũng vào trong.

Lệnh Viên theo sát sau lưng Dận Vương, Doãn Duệ thì đi bên cạnh Điền Tướng quân. Y và nàng thân phận khác biệt, tất nhiên không thể đến gần nhau.

Bức rèm cửa căn lều chủ soái trong doanh trại vừa được buông xuống, bên ngoài liền vang lên những tiếng bàn luận xôn xao.

“Sao Dận Vương điện hạ hành quân đánh trận mà còn mang theo một nữ nhân bên cạnh như thế?”

“Đó không phải nữ nhân bình thường đây, ta nghe nói nàng ta chính là Công chúa Bắc Hán đấy!”

“Vậy sao? Hầy, nữ tử đất Bắc quả nhiên hào sảng, ở Nam Việt, ta chưa từng thấy nữ nhân nào có thể ra ngoài chiến trận thế này!”

Chính giữa căn lều đang bày ra bản đồ địa hình khu vực xung quanh Linh Phòng, bên trên dầy đặc các loại ký hiệu, Lệnh Viên hoàn toàn không hiểu.

Điền Tướng quân nhìn qua phía Dận Vương, chậm rãi nói: “Phen này Dạ Lang quấy nhiễu biên giới nước ta cũng thực là kỳ lạ, bọn chúng có tới mười vạn đại quân nhưng lại không hề nóng ruột, mỗi ngày đều đánh thành ba lần, như thể muốn làm hao tổn thể lực của quân ta.”

Dận Vương cau mày, hỏi: “Hôm nay đã đánh thành mấy lần rồi?”

“Nửa canh giờ trước đã là lần thứ ba.” Điền Tướng quân tỏ vẻ nghi hoặc, nói.

Lệnh Viên tỉ mỉ lắng nghe, lại nhìn qua phía Dận Vương, chợt thấy Doãn Duật cất tiếng: “Mặt tướng cho rằng quân man di muốn dụ chúng ta ra ngoài thành nghênh chiến.”

Khuru Tướng quân xưa nay vẫn có cảm tình với vị Thế tử của Ký

An Vương phủ này, nghe y nói vậy bèn ném qua một ánh nhìn tán tởng. Nhưng Dận Vương lại ngược mắt lên, trong đáy mắt thoáng hiện một nét phức tạp. Hắn hơi cau mày, cất tiếng hỏi: “Vậy tại sao Điền Tướng quân không ra ngoài thành nghênh chiến?”

Điền Tướng quân ngẩn người, ban đầu còn cho rằng mình nghe nhầm. Binh lực của Nam Việt và quân man di chênh lệch quá lớn, ông làm sao ra ngoài thành nghênh chiến được?

Doãn Duật cũng chẳng hiểu ra sao, còn nghĩ Dận Vương không nghe rõ những lời Điền Tướng quân vừa nói, bèn giải thích: “Điện hạ, binh lực hai bên chênh lệch quá lớn, nếu chúng ta mở cửa thành nghênh chiến thì e là...”

“Bản vương không hỏi người, trong quân có kỷ luật rõ ràng, Hữu phó tướng không hiểu hay là Điền Tướng quân chưa nói với người?” Dận Vương trầm giọng nói khiến Doãn Duật cảm thấy có chút xa lạ. Y hơi ngẩn người, vội vàng quỳ một gối xuống, nói: “Mặt tướng biết tội!”

Điền Tướng quân cũng vội vàng quỳ theo: “Điện hạ bớt giận, là mặt tướng quản thúc không nghiêm!”

Điền Tướng quân vừa quỳ xuống, các tướng lĩnh theo ông chinh chiến nhiều năm cũng quỳ xuống theo.

Khuru Tướng quân khẽ nở nụ cười, thấp giọng khuyên can: “Điện hạ không cần phải tức giận như vậy. Thế tử tuy có vi phạm quân luật nhưng lời nói ra thực không sai chút nào!”

Dận Vương vẫn lạnh lùng nói: “Thế tử? Các người nghe cho rõ đây, trong quân chỉ có tướng sĩ, không có Thế tử!”

Mặt Khuru Tướng quân hơi biến sắc, những người phía dưới đều vội vàng gật đầu vâng dạ.

Lệnh Viên ở rất gần đó, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy sắc mặt dữ dằn của Dận Vương, ánh mắt hắn sắc như dao thấp thoáng còn có sát khí. Nàng không khỏi kinh sợ, quan hệ giữa hắn và Doãn Duật xưa nay chẳng phải vẫn rất tốt sao? Dù Doãn Duật có làm trái với quy củ nhưng cũng không đến mức phải như

vậy...

Là bởi Doãn Duật đã làm trái ước định giữa bọn họ mà vâng lời Ký An Vương gia đến biên cương ư? Lúc này Lệnh Viên mới chợt nhớ lại, hôm đó ở Dận Vương phủ, hắn đã từng nói với nàng: Khánh Vương còn có gia tộc họ Tiêu, hắn thì có gì? Liên phi mắc bệnh qua đời, Thượng Dương Quận chúa bị xử tử, còn người duy nhất mà hắn coi như huynh đệ cũng rời bỏ hắn, chính từ lúc đó hắn đã bắt đầu sinh lòng bất mãn với Doãn Duật chẳng?

Nếu thật sự là như vậy, đó chính là lỗi của Lệnh Viên. Khi đó Doãn Duật vốn không muốn đi, là nàng làm theo lời của Ký An Vương gia, ép y rời đi trong tâm trạng đau lòng tột độ.

Lệnh Viên thâm kinh sợ, lòng bàn tay lấm tấm mồ hôi.

Cuối cùng, Dận Vương ra lệnh cho tất cả mọi người ra ngoài, chỉ giữ Điền Tướng quân và Khuê Tướng quân ở lại nghị sự.

“Công chúa!”

Tiếng gọi nhẹ nhàng của nam tử vọng tới từ phía sau, ánh tà dương dịu dịu kéo cái bóng của người đó ra rất dài, khi ngoảnh lại liền nhìn thấy Doãn Duật đang mỉm cười, đứng phía sau nàng chừng nửa trượng. Không phải y đã quên những lời vô tình của nàng đêm đó, chỉ là bây giờ gặp mặt, y không kìm được sự mừng rỡ. Nếu có thể thường xuyên được gặp nàng thế này, y nguyện để nàng ngày ngày mắng nhiếc.

Lệnh Viên lùi về phía sau nửa bước, ngẩng lên, giận dữ nhìn

y: “Dận Vương điện hạ cũng đang ở đây, Thế tử không biết kiềm chế một chút sao?”

Bản cung cho rằng hôm đó đã nói rất rõ ràng với Thế tử rồi, bản cung và Dận Vương điện hạ mới là...”

“Là Điện hạ bảo ta dẫn Công chúa đi nghỉ!” Lời của y rất nhẹ

nhàng khiến Lệnh Viên nhất thời ngơ ngẩn, những lời phẫn nộ vừa rồi không ngờ lại giống như đánh vào bị bông, chẳng phát ra được chút uy lực nào. Cặp mắt trong veo sáng rực của y nhìn đắm đắm vào nàng, sợ nàng không tin, y lại nói tiếp: “Điện hạ nói Công chúa không quen người nào ở trong quân doanh chỉ biết mỗi mình ta cho nên mới nhờ ta dẫn Công chúa đi nghỉ. Nếu Công chúa không tin, có thể vào trong lều hỏi thử xem.”

Vừa rồi Lệnh Viên đi ra ngoài nhanh quá, nhưng cũng loáng

thoáng nhìn thấy có gã thị vệ đi theo ra ngoài, nói câu gì đó với Doãn Duật.

Lều của Dận Vương và Khuê Tướng quân đã được chuẩn bị sẵn từ

sớm, chỉ có điều bậc bề trên không nói Công chúa cũng đến đây, mãi tới một tuần hương trước Điền Tướng quân mới cho người sửa soạn một căn lều bên cạnh căn lều

của Dận Vương. Công chúa và Dận Vương còn chưa thành thân, không thể ở cùng một lều, nhưng cũng phải gần nhau mới được. Doãn Duật đưa Lệnh Viên vào trong lều, nàng không cho y buông rèm, tuy đứng cùng y ở bên trong nhưng người bên ngoài vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng trong lều một cách rõ ràng. Trong lòng Doãn Duật hiểu rõ, nàng làm như vậy chẳng qua là để vạch rõ ranh giới giữa hai người mà thôi. Y không có ý kiến gì về việc này, nàng muốn thế nào thì cứ thế đó, y chỉ mong nàng được bình yên.

“Nơi này không so được với Cẩm Tú biệt uyển, mọi thứ đều kém hơn rất nhiều, mong Công chúa lượng thứ.” Y tỏ vẻ cung kính đứng bên cạnh nàng, lại nói tiếp: “Nếu Công chúa không có việc gì, ta xin cáo lui trước.” Nàng đang né tránh y, mà y cũng đã dẫn nàng tới nơi rồi, không còn lý do gì để ở lại nữa.

Lệnh Viên hơi mím môi, ngẩn ngơ nhìn bóng dáng Doãn Duật chậm rãi đi ra ngoài, sau đó, bức rèm được nhẹ nhàng buông xuống. Trong doanh trại toàn là nam tử, sẽ không có ai đến hầu hạ nàng, Lệnh Viên cũng nhờ thế mà được yên tĩnh. Đã lâu lắm rồi không gặp Doãn Duật, nàng nào phải không muốn hỏi han vài câu chỉ là trong tình cảnh bây giờ làm thế chỉ sợ sẽ mang tới tai họa. Ngay đến thái độ khác thường của Dận Vương đối với y lúc này nàng cũng không thể nhắc nhở y lấy một câu.

Doãn Duật từ trong lều đi ra, khi ngược mắt lên liền nhìn thấy Dận Vương đang đứng trước mặt mình. Ánh tà dương đang chân trời đã nhạt. Ánh lửa rọi sáng nguyên một nửa bầu trời, chiếu lên một bên mặt của Dận Vương.

“Những lời của bản vương vừa rồi không làm ngươi giận chứ?”

Đi đến gần, Dận Vương mới hồ hững hỏi một câu như vậy.

Trên khuôn mặt nghiêm túc của Doãn Duật xuất hiện một nụ cười, y cất bước đi theo hắn, lắc đầu nói: “Sao có thể? Lần này Điện hạ làm thống soái, chúng ta phải cố gắng đánh thắng trận, sau này về kinh, Hoàng thượng nhất định sẽ nhìn Điện hạ bằng con mắt khác!”

“Người thật sự nghĩ như vậy ư?” Dận Vương dừng chân lại hỏi, thấy Doãn Duật tỏ ra hết sức chân thành, vẫn là bộ dạng mà hắn biết trong suốt hơn hai mươi năm qua. Y luôn coi hắn là huynh đệ, thật sự trước giờ chưa từng thay đổi ư?

Doãn Duật hơi ngẩn người, sau đó mới thấp giọng hỏi: “Điện hạ... Đã xảy ra chuyện gì à?”

Chuyện gì? Tất nhiên là một chuyện lớn bằng trời.

Ánh mắt thăm dò của Dận Vương dừng lại trên khuôn mặt của

Doãn Duật, tỉ mỉ quan sát một hồi lâu, quả thực đã nhìn ra mấy nét tương tự với mình trên khuôn mặt đó. Lông mày đen mà rậm rạp, rõ ràng có bảy phần giống với phụ hoàng... Vốn dĩ chỉ có ba phần giống, nhưng hần càng nhìn lại càng thấy giống hơn, càng nhìn lại càng thấy kinh sợ.

Thanh trường kiếm đeo bên hông vẫn chưa được cởi ra, một tay Dận Vương nắm chắc chuôi kiếm, thân kiếm cọ sát vào bộ chiến giáp trên người phát ra những tiếng “két két” hết sức khó chịu.

Đây chính là con trai của phản tặc Lương Vương? Chính là con trai của hoàng thúc hần sao?

“Điện hạ... Điện hạ...”

Doãn Duật thấy hần không nói gì, bèn khẽ gọi mấy tiếng. Thấy hần đã tỉnh táo trở lại, y bèn khuyên nhủ: “Có phải là đi đường vất vả quá không? Chi bằng hãy về lều nghỉ ngơi đã!” Doãn Duật thấy trên mặt hần đầy vẻ mệt mỏi, lại thần thờ suốt hồi lâu, liền cho rằng đó là bởi hần vừa phải hành quân đường dài tới đây.

Dận Vương vẫn chăm chú nhìn Doãn Duật, dường như mãi tới lúc này mới nhớ ra y cũng đâu có biết thân phận thật của mình. Y thậm chí còn không biết rằng phụ hoàng đang chuẩn bị ban hôn cho y với chính đường muội của y. Hần thầm cười lạnh lòng, bí mật này Ký An Vương gia giấu diếm vất vả biết bao! Nếu thật sự đến ngày đó, chẳng lẽ ông ta vẫn quyết định tiếp tục giấu giếm, để rồi trở mặt nhìn huynh muội bọn họ loạn luân, làm ra những việc trời đất không dung?

Nghĩ đến đây, Dận Vương vẫn không xoay người, tiếp tục chậm rãi đi về phía trước. Doãn Duật hết cách, đành đi theo. Phía trước có mấy đồng lửa lọt vào tầm mắt, trong đấy mắt Dận Vương chợt ánh lên mấy tia sắc bén, hần chợt nổ một nụ cười hiểm hoi: “Phụ thân người có nhờ ta chuyển lời cho người.” Nghe nói phụ thân mình nhờ chuyển lời, hai mắt Doãn Duật sáng lên, vội hỏi xem ông đã nói gì. Dận Vương hồ hững cất tiếng: “Ông ấy muốn người bắt luận thế nào cũng phải còn sống trở về.”

Nào ngờ Doãn Duật lại mỉm cười, nói: “Đó không phải lời nói của phụ thân ta, nhất định là do mẫu thân ta nói rồi.” Y lớn đến từng này tuổi, phụ thân vẫn luôn nghiêm khắc với y, chỉ có mẫu thân mới có khả năng nói ra những lời như vậy.

Vùng đất biên cương này giá lạnh hơn nhiều so với Sùng Kinh, giữa màn đêm, hai cái bóng cùng đứng vươn mình trong gió. Dận Vương đột nhiên hỏi: “Có lẽ phụ thân người nhớ đến cái chết của đại ca người năm xưa, không

muốn người có kết cục giống y.”

Sau khi đại ca qua đời, y chính là dòng máu duy nhất trong

Ký An Vương phủ. Doãn Duật không khỏi cảm thấy chấn động, giọng nói vang lên như tiếng thở dài: “Đại ca ta hy sinh vì Nam Việt, ta vẫn luôn tự hào về huynh ấy.”

“Vậy sao?” Dận Vương ung dung đứng dưới tường thành, sắc mặt

lạnh lùng, nói: “Người có biết đại ca người là công thần trong việc chặn giết con trai thứ của Lương Vương năm xưa không?”

Chuyện về đại ca, Doãn Duật tất nhiên biết tường tận. Cho dù phụ thân và mẫu thân kiên quyết không nhắc đến trước mặt y, nhưng y vẫn có cách hỏi thăm được những việc năm xưa từ miệng người khác.

“Sao đang yên đang lành lại nhắc đến việc này?” Doãn Duật tỏ vẻ nghi hoặc, y cảm thấy Dận Vương hôm nay có chút khác thường.

Dận Vương chợt đưa tay vỗ nhẹ lên bờ vai Doãn Duật, ánh mắt nhìn về hướng xa, thấp giọng nói: “Năm xưa, con trai thứ của Lương Vương chỉ là một đứa bé còn nằm nôi, chưa có sức phản kháng, nếu y sống được đến bây giờ, chắc cũng tầm tuổi chúng ta...”

Doãn Duật nghe mà chẳng hiểu ra sao.

“Nếu y còn sống, liệu có nghĩ đến việc báo mối thù diệt môn năm xưa không?”

Câu hỏi này không hiểu sao lại khiến Doãn Duật thâm kinh sợ, y trầm tư một lát rồi mới cất tiếng đáp: “Lương Vương là kẻ phản tặc, nói báo thù thì rõ ràng không có bất cứ lý do gì chính đáng. Nhưng hắn nhiên cũng không thể không báo, dù sao đó cũng là gia tộc của y, là mối huyết hải thâm thù to lớn tới cùng.”

Dận Vương đột nhiên cười bảo: “Rất tốt!”

Hắn với Doãn Duật kết giao đã lâu, hắn rất hiểu con người

Doãn Duật. Y có thể nào thì nói thế ấy, trước giờ chưa từng giấu giếm điều gì trước mặt hắn.

Trên mặt Doãn Duật không hề có nét cười, dường như nhớ đến điều gì đó, giọng nói y toát ra vẻ khác thường: “Chẳng lẽ cái chết của Liên phi nương nương có manh mối gì mới hay sao?” Dận Vương hôm nay tỏ ra khác lạ như vậy, còn hỏi y cái gì mà báo thù hay không báo thù, mồ hôi Doãn Duật bỗng tuôn ra lấm tấm, tình huống xấu nhất chính là cái chết của Liên phi có liên quan tới Hoàng đế Nam Việt...

Dận Vương thâm kinh ngạc, nhưng chỉ khẽ lắc đầu. Không ngờ y

lại tin tưởng hần như vậy, không hề hoài nghi, còn hoang đường tới mức liên tưởng từ việc Lương Vương đến cái chết của mẫu phi... “Quay về nghỉ ngơi đi!” Dân Vương hờ hững buông lại một câu như vậy rồi xoay người rảo bước về lều của mình.

Doãn Duật hơi ngây người trong phút chốc, thấy bóng người đó đã biến mất. Y vừa đi được mấy bước, bỗng nghe Khuu Tướng quân gọi lại, bèn ngoảnh đầu nhìn qua, thấy ông mỗi tay cầm một bình rượu, vút một bình cho y, cười sang sảng, nói: “Sau lần từ biệt trên đường rước dâu, đã lâu lắm không có ai thỏa sức uống rượu với ta rồi!”

Doãn Duật khẽ cười, cất tiếng cảm ơn: “Việc hôm nay còn phải đa tạ tướng quân.”

Khuu Tướng quân ngừng đầu uống một ngụm rượu, cười sảng khoái, nói: “Thực ra, với giao tình giữa Thế tử và Điện hạ cũng không cần ta phải nói, Điện hạ há có thể thật sự phạt cậu được chăng? Chẳng qua vì hiện giờ chiến sự căng thẳng, Điện hạ có chút lo lắng, cậu đừng để bụng.”

“Sao thế được?” Trong bụng đã có hơi rượu ngấm vào, Doãn

Duật vút sạch những nỗi không vui trước đó qua một bên, cùng Khuu Tướng quân ngồi xuống đất, bắt đầu vui vẻ trò chuyện với nhau.

Đây là lần đầu tiên Lệnh Viên nghỉ lại giữa một doanh trại trên chiến trường. Trong lều có đặt lò sưởi, nàng cũng không cảm thấy lạnh, chỉ là không có cảm giác buồn ngủ. Khẽ hé mắt, bóng dáng các thị vệ đi tuần chiếu lên vách lều, còn có thể nghe rõ tiếng bước chân vang lên bên ngoài.

Căn lều của Dân Vương ở cạnh đó cũng chưa tắt đèn. Hần vừa đến biên cương, thân là nguyên soái, không thể không cẩn thận một chút.

Suốt đêm không ngủ, đến khi trời sáng mới thiếp đi một lát, đang lúc mơ màng, Lệnh Viên chợt nghe thấy tiếng trống trận rền vang trên lầu thành. Nàng vội vàng nhồm dậy chạy ra ngoài lều, từ xa đã nhìn thấy một đội binh mã chỉnh tề tràn về phía cổng thành, bây giờ tiếng trống lại vang lên từ phía Nam

Việt... Đã ra ngoài thành nghênh chiến rồi sao?

Lệnh Viên muốn đi về phía trước xem cho rõ ràng, nhưng lại bị hai gã thị vệ chặn lại: “Xin Công chúa hãy về đi, Điện hạ đặc biệt dặn dò bọn thuộc hạ, nhất định phải đảm bảo cho Công chúa luôn được an toàn.”

Lệnh Viên chỉ hỏi: “Điện hạ đã ra ngoài thành rồi sao?”

“Dạ đúng.”

“Từ bao giờ?”

“Một tuần hương trước.”

“Các vị tướng quân cũng ra ngoài thành rồi chứ?”

“Điền Tướng quân và mấy vị phó tướng vẫn ở lại.”

“Vậy Thế tử thì sao?”

“Thế tử cũng ra ngoài thành rồi.”

Lệnh Viên hỏi một câu, gã thị vệ liền cứng nhắc trả lời lại một câu. Trước đó hai bên binh lực chênh lệch quá lớn cho nên Điền Tướng quân không dám ra ngoài thành nghênh chiến, bây giờ Dận Vương mang quân tiếp viện đến, ra ngoài thành đánh lui quân man di là chuyện sớm muộn. Dận Vương muốn lập công cho Hoàng đế Nam Việt xem, tuyệt đối sẽ không ngồi im chờ chết. Chỉ là... Lệnh Viên luôn cảm thấy hành động này của Dận Vương có phần khinh suất, trong lòng hết sức bất an, cảm thấy dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

46. Chương 46

Dận Vương đã dẫn theo đại quân rời kinh hơn mười ngày, Hoàng đế Nam Việt thường xuyên cảm thấy âu lo, trong đêm giữ các vị trọng thần lại ngự thư phòng nghị sự, không ngờ đột nhiên phát bệnh.

Hoàng đế Nam Việt tuy đã già nhưng xưa nay vẫn luôn khỏe mạnh, bây giờ thực đúng là bệnh đến như núi đổ[1].

[1] Đây là một vế trong câu thành ngữ: “Bệnh lai như sơn đảo, bệnh khứ như trừu ti”, có nghĩa là: “Bệnh đến nhanh như núi đổ, bệnh đi lâu như kéo tơ”, chỉ việc phát bệnh rất đột ngột, nhưng chữa trị lại lâu khỏi.

Các ngự y đều tới Đế cung, cẩn thận thăm khám, người thì nói

Hoàng thượng nhiều ngày mỗi mệt, tâm lực cạn kiệt, lại có người nói Hoàng thượng tuổi tác đã cao, không chịu nổi cái lạnh của mùa đông.

“Một đám ăn hại!” Tiêu Hậu mặc bộ đồ gấm sang trọng, mặt mày dữ dằn, trừng mắt nhìn mấy vị ngự y đang quỳ, chỉ tay về phía bọn họ: “Hoàng thượng ngày bận trăm công ngàn việc, các người lại không thể đảm bảo cho Hoàng thượng long thể an khang, vậy giữ các người lại có ích gì!”

“Hoàng hậu nương nương bớt giận!” Các ngự y hoang mang cúi đầu.

Một bóng dáng yếu ớt đã vén bức rèm sa lên, chậm rãi bước ra, Tĩnh Công chúa sắc mặt tiêu tụy, trong mắt lấp lánh một tia sáng. Nàng cũng không nhìn Tiêu Hậu, chỉ quay ra phía Tôn Liên An nói: “Phụ hoàng tỉnh rồi, muốn triệu kiến các vị vương gia.”

Tôn Liên An lĩnh chỉ lui ra.

Các ngự y nghe nói Hoàng thượng đã tỉnh, đều hoang mang bò dậy, loạng choạng chạy vào phòng trong.

Tiêu Hậu dường như rất ngạc nhiên, nắm lấy bàn tay Tĩnh Công chúa, trầm giọng hỏi: “Chỉ nói là gặp bọn họ, không nói là gặp bản cung sao?”

Trong căn phòng sáng sủa, những bức màn sa mỏng vương vất hương trầm, nhưng vẫn không át đi được những tia giận dữ lan tràn trong không khí. Tĩnh Công chúa không khỏi cả kinh, nhưng nàng từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh Tiêu Hậu, cũng không đến mức quá sợ hãi, chỉ sững lại một chút rồi cất tiếng trả lời: “Dạ vâng, phụ hoàng không nhắc đến.”

Không nhắc đến. Vậy chính là đề phòng bà ta rồi.

Tiêu Hậu thăm cười nhạt, buông tay Tĩnh Công chúa ra, phát ông tay áo nói: “Thôi vậy, con đi đi!”

“Mẫu hậu... cũng phải chú ý thân thể.” Tĩnh Công chúa khom người hành lễ với bà ta rồi xoay người vén rèm đi vào.

Mục Đán nhìn thấy Tiêu Hậu từ trong điện đi ra, vội vàng bước tới dìu đỡ. Đưa mắt nhìn về phía sau lưng Tiêu Hậu, không thấy có Tĩnh Công chúa đi theo, thị bèn nhỏ giọng hỏi: “Nương nương về cung luôn sao?” Thị vốn tưởng rằng trong tình cảnh hiện giờ, Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ ở lại trong Đế cung không đi.

Đáy mắt thoáng hiện một tia dữ tợn, Tiêu Hậu ngoảnh đầu nhìn về phía Đế cung. Giữa màn đêm tĩnh lặng, tòa Đế cung toát lên một nét uy nghiêm, Tiêu Hậu đột nhiên bật cười, nói: “Áo của bản cung bị bẩn, phải về thay.” Bây giờ lão không triệu bà ta vào gặp, nhưng sớm muộn gì cũng phải gặp thôi.

Gió đêm hơi lạnh, hành lang dài miên man như không có tận cùng, bóng dáng của Tiêu Hậu và ả cung nữ dần dần biến mất dưới ánh trăng dịu dịu.

Trong Phượng cung, các cung nữ bận rộn chạy qua chạy lại, chuẩn bị nước tắm, gáo tắm, lại có cung nữ cẩn thận bưng theo hương xông lạng lẽ chờ sẵn bên ngoài phòng tắm.

Tiêu Hậu chỉ mặc một chiếc áo sa mỏng đi vào, làn da trắng nõn thoáng ản thoáng hiện. Cung nữ cẩn thận bước tới cởi chiếc áo trên người bà ta ra, ngọn đèn lưu ly trong phòng bị làn hơi nước mịn mờ che phủ, ánh đèn trở nên u ám. Tiêu Hậu tuy đã qua tuổi bốn mươi, nhưng vì chưa từng sinh nở cho nên thân thể vẫn còn thon thả, ngực nở mông cong, không có vẻ già nua của một người phụ nữ đứng tuổi, so với những nữ tử mới lớn còn hơn ở phần đầy đặn.

Tôn Liên An đứng trong đại sảnh chờ đợi đã lâu, từ xa liếc thấy bóng dáng in lên cửa sổ, lão liền vội vàng ưỡn thẳng người lên ngó nhìn ra bên ngoài. Tiêu Hậu được Mục Đán dìu vào phòng, Tôn Liên An nhìn bà ta bước tới, chỉ cảm thấy có một làn hương hoa nồng đậm tỏa ra, lọt vào mũi cũng không khó chịu. Lão vội vàng hành lễ với bà ta, rồi cười nói: “Nương nương, Hoàng thượng nói muốn gặp người.”

Mục Đán thềm kinh ngạc, đưa mắt liếc Tiêu Hậu thấy bà ta vẫn tỏ vẻ như thường, thản nhiên xoay người lại nói: “Vậy Tôn công công hãy dẫn đường đi!”

Trong màn đêm tĩnh lặng, mấy ngọn đèn lưu ly trong phòng đều chiếu lên bóng dáng hiu quạnh giữa tòa Đế cung trống trải. Hoàng đế Nam Việt lặng lẽ ngồi tựa người vào tấm đệm mềm trên long sàng, khắp tấm cung to lớn không có một ai. Trước đó, lão đã bảo Tĩnh Công chúa qua tòa điện bên cạnh nghỉ ngơi, các vị vương gia thì đã rời cung từ một tuần hương trước. Hoàng đế Nam Việt ngẩn ngơ nghĩ về những việc xảy ra trước long sàng vừa rồi, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lẽo, ánh mắt cô đơn nhìn ra bên ngoài bức rèm... Bóng dáng tha thướt của Tiêu Hậu chiếu lên bức màn, tiếng ngọc bội va chạm vang lên khe khẽ giữa không gian tĩnh lặng. Chỉ một lát sau bức màn đã được vén lên, Tiêu Hậu một mình bước vào phòng.

Bà ta bưng theo một chén thuốc, chậm rãi đi tới, hơi nhún người hành lễ với Hoàng đế Nam Việt.

Hoàng đế Nam Việt nở nụ cười, xua tay nói: “Thôi, chỗ này không có người ngoài, còn để ý đến mấy thứ lễ nghi sáo rỗng ấy làm gì.”

“Thần thiếp tới đúng lúc ngự y đưa thuốc, liền nhân tiện bưng vào đây, Hoàng thượng hãy uống thuốc trước đi!” Tiêu Hậu nói rất nghiêm túc, sau đó bèn ngồi xuống trước long sàng, cẩn thận múc một thìa thuốc lên, cúi đầu khẽ thổi, rồi mới đưa tới trước mặt lão.

Kể để vương mang bệnh sớm đã thu lại vẻ dữ dằn, trên khuôn mặt chỉ có nét cười, nhẹ nhàng cúi đầu xuống uống hết thìa thuốc. Tiêu Hậu bón cho lão từng thìa một, mãi đến khi chén thuốc đã cạn, bà ta mới tiện tay đặt qua một bên, rồi khom người giúp lão lau đi chút nước thuốc dính bên khóe miệng. Dưới ánh đèn mờ tỏ, hai bóng người màu vàng tươi và màu đỏ rực đan xen vào nhau, giữa sự uy nghiêm sinh ra mấy nét nhu hòa. Trong một thoáng ngẩn ngơ, Tiêu Hậu cảm giác như đã trở về quãng thời gian mình mới vào cung, bà ta và Hoàng đế Nam Việt phu xướng phụ tùy^[2], một lòng ân ái.

[2] Chồng định làm gì, vợ cũng làm theo, nghe theo.

Khi đó, không có muội muội, không có Liên phi, không có Hân phi... Chỉ có bà ta và lão.

Hoàng đế Nam Việt ngẩn ngơ nhìn thê tử của mình. Lão và bà ta làm phu thê đã ba mươi năm, bây giờ nhìn bà ta như vậy, bỗng dưng cảm thấy có chút lạ lẫm. Thời gian đúng là chẳng bỏ qua ai, dù bà ta có chú ý giữ gìn nhưng khi nhìn ở khoảng cách gần như vậy, phần son tốt đến mấy cũng chẳng che được dấu vết của thánh năm. Hoàng đế Nam Việt thầm thở dài một tiếng, dung mạo chẳng qua chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài, nếu lòng dạ tàn độc, dù đẹp đến đâu đi chẳng nữa thì cũng chẳng khác gì một bộ xương khô. Lão đưa tay nắm lấy bàn tay Tiêu Hậu, ngẩn ngơ như nhớ lại chuyện năm xưa: “Trẫm còn nhớ khi nàng mới vào cung, mỗi lần trước khi gặp trẫm nàng đều tắm rửa, thay quần áo. Trẫm vẫn nhớ mùi hương trên thân thể nàng...” Lão khẽ khép đôi mắt lại, hít vào mấy hơi, rồi lại cười, nói: “Vẫn là mùi mê điệp hương[3]...”

[3] Tên một loài cây thuộc giống cây bụi, có thể dùng làm thuốc, người xưa cho rằng nó có tác dụng tăng cường trí nhớ, chống lão hóa.

Điều các nữ tử sợ nhất không gì ngoài mất đi vẻ đẹp, mà mê điệp hương lại có tác dụng ngăn ngừa sự xâm thực của tuổi già, ngay từ khi mới vào cung, bà ta đã bắt đầu dùng nó để tắm rửa, xông hương.

Tiêu Hậu nghe mà mềm lòng.

Hoàng đế Nam Việt mở mắt ra, lại nhìn Tiêu Hậu, thở dài, nói: “Lần này mắc bệnh trẫm mới biết, thì ra con người không ai có thể chống lại tuổi già.”

“Hoàng thượng chớ nên nói bừa, người sẽ không già đâu.” Tiêu Hậu cất tiếng dịu dàng, lặng lẽ nắm bàn tay lão.

Hoàng đế Nam Việt khẽ bật cười nhưng lại lặng lẽ chuyển qua chủ đề khác: “Bản triều không có tiền lệ lập thái tử từ sớm, cũng không có quy định lập con trưởng, con dòng đích[4], thái tử cần phải là người tài đức vẹn toàn, năng lực xuất chúng.” Rốt cuộc đã nói đến điểm mấu chốt rồi, trái tim Tiêu Hậu nghẹn lại nhưng bà ta không trả lời, chỉ lẳng lặng nghe. Lão lại nói tiếp: “Lão nhị thông minh cơ trí, trẫm chưa từng nói là nó không tốt.”

[4] Con của vợ chính.

Tiêu Hậu chăm chú nhìn lão, vọng tưởng những lời lão nói ra có thể cho bà ta một vài niềm hi vọng, cho dù chỉ là chút ít, vậy nhưng lại chẳng có gì. Lão không nói Khánh Vương không tốt nhưng cũng chẳng nói hẳn tốt, ngôi vị thái tử vẫn còn treo cao, chưa có chút manh mối nào. Cổ tay Tiêu Hậu bị nắm chặt, Hoàng đế Nam Việt đột nhiên

nói: “Trẫm vẫn còn sống, Vinh Ninh, chẳng lẽ nàng không thể đợi được sao?”

Một lời nói lạnh băng phá tan hết sự ấm áp vừa rồi, sau

khoảnh khắc đã kéo Tiêu Hậu trở về hiện thực. Bà ta cất tiếng cười thê thảm, quãng thời gian tình chàng ý thiếp khi xưa thật sự đã qua rồi, không thể trở lại được nữa. Năm xưa, bà ta thực quá ngây thơ, cho rằng chỉ cần một lòng một dạ với nam nhân này, lão sẽ yêu bà ta như bà ta đã yêu lão. Nhưng bà ta lại quên mất, nam nhân này không chỉ là phu quân của bà ta mà còn là Hoàng thượng của toàn thiên hạ.

“Thần thiếp không biết Hoàng thượng đang nói những gì.” Hoàn toàn không còn vẻ yêu kiều trước đó, trong giọng nói của Tiêu Hậu giờ đây chỉ có sự lạnh lùng.

Hoàng đế Nam Việt nở một nụ cười hờ hững, buông cổ tay Tiêu Hậu ra, chỉ tay về phía khoảng trống trước mặt: “Các con trai của trẫm đều quỳ ở đây... Trẫm triệu bọn chúng vào cung nói với bọn chúng rằng, trong thời gian mấy ngày trẫm không lên triều sẽ giao cho mấy huynh đệ bọn chúng trách nhiệm giám quốc, nàng có biết bọn chúng nói thế nào không?” Trong mắt Tiêu Hậu đã không còn vẻ dịu dàng trước đó nữa, thấp thoáng ẩn chứa mấy nét lạnh lùng... Trong tòa cung điện trống trải hiện giờ dường như lại xuất hiện một đám người mặc măng bào, tất cả tựa như đã thương lượng với nhau từ trước, khẩu đầu đồng thanh nói: “Bọn nhi thần tư chất ngu độn, vẫn nên để mẫu hậu đứng ra quyết định vấn đề này thì hơn.”

Sắc mặt Tiêu Hậu không hề có chút khác lạ, Hoàng đế Nam Việt lại cất tiếng mang theo một tia giễu cợt: “Vinh Ninh, nàng đúng là mẫu hậu tốt của bọn chúng, không ngờ bọn chúng lại sợ nàng như vậy!”

Sau chuyện Liên phi, các phi tần trong cung đều sợ hãi bà ta. Các phi tần sợ hãi, con trai của họ tất nhiên cũng có phần kiêng dè.

Tiêu Hậu hơi cúi đầu, mỉm cười, nói: “Huynh đệ tương thân tương ái, các vương gia đều biết nhường nhịn lẫn nhau, đây không phải điều Hoàng thượng muốn thấy sao?”

Là điều lão muốn thấy, nhưng lại không phải.

Cảnh tượng đó mà là huynh đệ tương thân tương ái sao? Hoàng đế Nam Việt càng cười càng trở nên thâm trầm, nữ nhân đã chung chăn gối với lão suốt mấy chục năm này đã từng làm việc gì, bà ta cho rằng lão thật sự không biết hay sao? Chẳng qua là thấy bà ta chưa từng kiêu căng quá mức nên lão mới mắt nhắm mắt mở cho qua mà thôi.

Trên mặt Tiêu Hậu không hề có nét cười, trên mặt lão cũng

vậy.

Làn khói mỏng bao trùm lên bóng dáng hai người, trong sự cô quạnh toát ra một nỗi bi ai.

Hoàng đế Nam Việt hờ hững hỏi: “Lần này Lão tứ làm thống soái, nàng cho rằng chỉ một trận thắng là có thể đưa nó lên ngôi thái tử được sao?” Cho nên bà ta đã lo lắng, không sao giấu được tâm trạng nôn nóng đằng sau dáng vẻ cao quý, ung dung, còn đang ở trong tấm cung mà đã dần lòng trách phạt đứa con trai mà bà ta coi trọng nhất.

Tiêu Hậu mím môi, không nói năng gì.

Hoàng đế Nam Việt lại nói: “Liên phi đã chết, Lão tứ có suy nghĩ thế nào trăm không phải không biết...”

“Cái chết của Liên phi không liên quan tới thần thiếp.” Bà ta rót cuộc đã lên tiếng, nhưng lại là một câu hờ hững như vậy.

Hoàng đế Nam Việt ngẩn người, cái chết của Liên phi... nhìn bề ngoài có vẻ không liên quan tới bà ta, bởi lẽ lão cũng từng ngầm điều tra bà ta một lần nhưng không có chứng cứ gì. Có thật sự là không liên quan hay không, lão không thể nào xác định được. Có điều, hôm nay, lão không muốn đôi co với bà ta về vấn đề này.

“Yêu cầu của trăm rất đơn giản, chỉ mong trong những ngày tháng còn lại không có bất cứ chuyện giết chóc nào xảy ra.”

Câu này, lão nói ra rất chậm. Bao nhiêu chuyện cũ giống như những bức họa nhỏ lẻ lần lượt hiện lên trước mắt, dường như chỉ với một câu nhỏ, lão đã nói hết ra sự chua xót, hối hận trong một nửa đời người.

Tiêu Hậu thoáng ngẩn người, ánh mắt dừng lại trên chuỗi tràng hạt lão cầm trong tay, thấy lão đang chậm rãi xoay tròn nó. Rồi bà ta lại nhìn qua phía Hoàng đế, giọng nói bình tĩnh cực độ: “Hoàng thượng lại nghĩ đến Lương Vương, cho nên mới không muốn thấy cảnh bọn chúng huynh đệ tương tàn sao?” Lão và Lương Vương là huynh đệ cùng một mẹ, huyết mạch tương liên, vậy mà cuối cùng lại phải gặp nhau bằng đao kiếm. Lão ra lệnh trăm tận giết tuyệt toàn bộ Lương Vương phủ, để rồi trong các huynh đệ ruột thịt rốt cuộc chỉ còn lại mình lão.

Cặp mắt Hoàng đế mở to, sắc mặt trở nên trắng bệch. Lão gằng gượng ngồi thẳng người dậy, nói: “Nàng biết được điều gì?”

“Thần thiếp không biết gì hết.” Bà ta cúi đầu, vẻ nghe lời nhưng bên khóe miệng lại là một nụ cười giễu cợt. Bà ta và lão là phu thê mấy chục năm, lão hiểu bà ta đến mức nào, bà ta cũng hiểu lão đến mức đó. Chuyện

Lương Vương phản loạn, bà ta đã sớm đoán được bảy, tám phần rồi: “Hoàng thượng muốn tìm kiếm một sự thanh thản, thần thiếp cũng thế.”

Chẳng qua chỉ là một câu nói nhưng lại khiến sắc mặt dữ dần của Hoàng đế Nam Việt dần hòa hoãn trở lại, trên khuôn mặt trắng bệch cũng xuất hiện nét cười. Lão yếu ớt tựa lưng vào tấm đệm mềm, thở dài nói: “Nếu thật sự như thế thì đúng là phúc của trẫm và Nam Việt. Vinh Ninh, chỉ cần nàng đồng ý với trẫm chuyện này, trẫm sẵn sàng đáp ứng yêu cầu của nàng.”

Lão đã già rồi, trước khi nhắm mắt không muốn nhìn thấy những đứa con của mình chém giết lẫn nhau. Còn sau đó, khi lão đã không còn trên đời, dù có muốn lão cũng không quản được nữa.

Khánh Vương từ nhỏ đã thiên tư thông tuệ, còn có khuôn mặt tuần tú, trong số rất nhiều đứa con trai của lão, Khánh Vương là giống lão nhất. Chỉ là, hẳn hành sự quá vội, lại quá nghe lời Hoàng hậu... Nhưng việc đã đến nước này, lão cũng không còn muốn tính toán quá nhiều nữa.

Tiêu Hậu ngẩn ngơ nhìn kẻ đế vương tiệt tụy trước mắt, kiêu ngạo như lão, không ngờ lại nói ra những lời này... Sẵn sàng đáp ứng yêu cầu của bà ta... Điều mà bà ta cả đời mong cầu chính là Khánh Vương được ngồi lên ngôi báu, khi đó bà ta có thể trở thành Hoàng thái hậu chí cao vô thượng trong thiên hạ Nam Việt này!

Tiếng trống trận rền vang như sấm đã gõ suốt một ngày trời.

Lệnh Viên ở trong lều mà đứng ngồi không yên. Sắc trời đã tối, không biết bây giờ là giờ nào rồi, bên ngoài vọng vào những tiếng bước chân hỗn loạn, còn có tiếng vó ngựa nặng nề. Lệnh Viên đột nhiên đứng bật dậy, chạy ra bên ngoài lều. Nhìn thấy bóng người rối loạn đằng xa, nàng không khỏi cảm thấy hoảng hốt, bèn ngược lên hỏi gã thị vệ gần đó: “Thu binh rồi sao?” Sao lại thế... Nàng dường như chưa hề nghe thấy tiếng gõ chiêng.

Hai gã thị vệ đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cũng đang không hiểu tình hình bây giờ là như thế nào.

Lệnh Viên không muốn vào lại trong lều, đứng ở bên ngoài hồi lâu mà vẫn không thấy Dận Vương trở về, chỉ thấy mấy gã quân y vội vã chạy về phía trước.

Tất cả quân y đều qua đó rồi sao?

Là ai... Ai xảy ra chuyện?

Lệnh Viên không sao kiềm chế được nữa, cất bước chạy về phía trước. Hai gã thị vệ vẫn ngăn nàng nhưng vừa định khuyên can đã nghe nàng lạnh

lòng cất tiếng: “Điện hạ muốn các người bảo vệ bản cung, bây giờ đang ở trong doanh trại, bản cung không ra ngoài doanh trại mà cũng không được hay sao? Chẳng lẽ các người cả gan giam lỏng bản cung?”

Nàng không còn giữ bộ dáng yếu đuối trước đó nữa, trong mắt chiếu ra những tia sáng sắc bén, lạnh lùng. Hai gã thị vệ không khỏi ngây người, nhìn nàng chạy đi mà quên cả ngăn cản.

Bên trong ngôi lều phía trước, ánh nến sáng rực, vô số bóng người đan xen khiến Lệnh Viên nhìn hoa cả mắt. Nàng không biết rốt cuộc là ai xảy ra chuyện, thấy có người đi ra, bèn vội bước tới, hỏi: “Dận Vương điện hạ bị thương rồi sao?”

Người đó nhìn thấy mái tóc Lệnh Viên hơi rối, khuôn mặt nhợt nhạt đầy vẻ hoang mang, bèn vội vàng trả lời: “Nguyên soái chỉ bị thương nhẹ, Công chúa không cần phải lo lắng, quân y đang ở bên trong trị thương cho ngài.” Chỉ bị thương nhẹ thôi sao?

Trái tim đang treo lơ lửng của Lệnh Viên thoáng hạ xuống, người trước mặt đang chuẩn bị rời đi, lại nghe nàng hỏi: “Vậy tại sao lại có nhiều quân y tới đây như vậy?”

Gã thị vệ đó thoáng ngẩn người, rồi buồn bã thở dài, đáp: “Là Hữu phó tướng...”

Bóng người trước mặt đi đã lâu, hần nói trong doanh trại được liệu không đủ, hần được lệnh phải lập tức vào thành lấy thuốc. Lệnh Viên ngẩn ngơ đứng ngoài căn lều, tay chân đều trở nên giá lạnh.

Quân ta bị trúng mai phục, Hữu phó tướng trúng hai mũi tên, tính mạng đang gặp nguy hiểm... Doãn Duật! Lệnh Viên đột nhiên tỉnh táo trở lại, lúc này nàng chẳng để tâm đến điều gì nữa, vội vã lao vào trong lều. Xộc vào mũi là vô số thứ mùi hỗn tạp... Mùi mồ hôi, mùi máu tanh, mùi thảo dược...

Đám người đang nồn nóng bên trong đột nhiên cùng nhìn cả về phía Lệnh Viên. Nàng không khỏi ngây người, tia bông bột cuối cùng còn sót lại trong lòng sau nháy mắt đã tan biến trước vô số ánh mắt kinh ngạc đó. Nàng thậm chí còn chưa nhìn thấy Dận Vương nhưng đã cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hần rồi. Nó soi thẳng vào tim phổi nàng, thiêu đốt lồng ngực nàng.

“Sao Công chúa lại tới đây?” Khưu Tướng quân khẽ cất tiếng hỏi.

Sao lại tới đây ư? Nàng thực sự không thể trả lời.

Ánh mắt thất thần dần tập trung nhìn về một góc, Lệnh Viên
rốt cuộc đã thấy được nam tử toàn thân dính đầy những thứ bẩn thỉu kia. Chậm
rãi bước từng bước về phía Dân Vương, đối diện với ánh mắt nóng bỏng của hắn,
nàng run giọng trả lời: “Ta nghe nói Điện hạ bị thương, trong lòng lo lắng nên
mới tới đây.”

Lý do này đã đủ để nàng xông vào trong lều rồi chứ?

Dân Vương lạnh lùng nhìn nữ tử trước mặt, trong đáy mắt
dường như là vẻ hài lòng. Rồi hắn đưa tay kéo tấm thân yếu đuối của nàng tới,
trầm giọng nói: “Ta không sao, làm nàng phải lo lắng rồi.”

Điền Tướng quân ở bên cạnh cất tiếng: “Xin Điện hạ về lều
nghỉ ngơi trước đi, nếu có bất kỳ tin tức gì, mặt tướng sẽ lập tức tới bẩm báo.”

Dân vương cúi đầu xuống, dường như đang do dự.

Một lát sau, rốt cuộc hắn cũng nói: “Được.”

Được... Cặp mắt Lệnh Viên mở to, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Nàng, nàng còn chưa kịp nhìn thấy Doãn Duật nhưng Dân Vương đã chuẩn bị đi rồi...

Cổ tay thon bị chụp lấy, Lệnh Viên đã bị hắn bức ép kéo ra
ngoài lều. Trong cơn hoảng hốt, nàng ngoảnh đầu nhìn sang bên cạnh. Mấy vị quân
y đều đang tụ tập một chỗ trước giường, tựa như một bức tường thành, một tấm
bình phong, che đi bóng dáng của nam tử trong đáy lòng nàng.

Là lạnh hay dữ, nàng đều không rõ.

Khi sắp đi tới cửa lều, nàng chợt nghe bên trong có người
nói: “Vẫn chưa tìm thấy than củi sao? Giữa đêm giá lạnh, trong lều mà không đốt
than, Thế tử làm sao chịu được?”

Lại có người nói: “Sao lại không tìm thấy chứ? Than củi tuy
không còn nhiều nhưng chẳng phải vừa phân phát tới lều của các tướng lĩnh sao?”

Lệnh Viên đi tới cửa lều, bỗng vô thức đưa tay chụp lấy bức
rèm, dùng sức rất mạnh, làm vang lên những tiếng cọt xát khe khẽ trong không
khí, cuối cùng còn bị gãy mất một chiếc móng tay. Tay đứt ruột xót, vậy mà lúc
đó nàng lại chẳng thấy đau chút nào. Trước đó, người trong quân doanh không
biết là nàng sẽ tới, đến lều trại cũng là vội vàng chuẩn bị, không ngờ y lại
lặng lẽ đem hết than củi của mình cho nàng... Vậy mà y còn nói trong quân doanh điều
kiện quá kém, mong nàng lượng thứ...

Cuối cùng cũng bị Dân Vương lôi ra ngoài lều, Lệnh Viên vẫn
đang bị hắn kéo đi. Nàng ngược mắt nhìn hắn, cố hết sức giấu những giọt nước
mắt. Chiến đấu suốt một ngày trời, bộ giáp vàng đã dính đầy máu và bụi bẩn,
trông hắn bây giờ thực khác hẳn với vị Dân Vương bưng bưng khí khái hôm qua.

“Nghe nói quân ta bị trúng mai phục.” Giọng nói của Lệnh

Viên có chút run rẩy.

Hắn khẽ “ừm” một tiếng nhưng không định nói gì nhiều. Giống

hệt như lần đầu gặp mặt, hắn bỏ mặc nàng trên xe ngựa, không giải thích vì sao lại vội vã về kinh. Lệnh Viên thậm chí cười khổ, muốn hỏi nữa nhưng phải hỏi thế nào? Thực ra nàng chỉ muốn biết vì sao Doãn Duật lại bị thương, bị thương ở đâu, bây giờ thế nào rồi...

Chỉ có điều, trong khoảnh khắc đó, không biết tại sao Lệnh

Viên lại đột nhiên nhớ đến lúc ở căn lều chủ soái, thái độ của Dận Vương với Doãn Duật hết sức khác thường. Nàng thậm chí cảm thấy kinh hãi, nhưng lại không dám cất tiếng hỏi hắn.

Dận Vương về lều của hắn nhất định sẽ phải tắm rửa, Lệnh

Viên bèn vội vã vào trong lều của mình, định tìm người đưa than củi đến chỗ

Doãn Duật. Khi ra khỏi cửa, nàng bỗng nghe thấy bên ngoài có mấy binh sĩ ngang qua đang nói chuyện...

“Hôm nay đúng là may mắn, nếu không nhờ Hữu phó tướng đỡ hai mũi tên thay cho Nguyên soái, bây giờ người phải nằm xuống chính là Nguyên soái rồi!”

“Đúng vậy, tình cảm của Phó tướng đối với Nguyên soái thực không còn gì để nói.”

“Thế là người không biết rồi, Phó tướng tuy cũng có thân phận cao quý nhưng lại không phải là người của hoàng gia. Còn Nguyên soái là ai? Đó là hoàng tử! Lần này, nếu Phó tướng giữ được tính mạng, ngày sau Nguyên soái mà có được thiên hạ, chẳng phải Phó tướng sẽ được vinh hoa phú quý suốt đời hay sao?”

“Ồ, ý người là Phó tướng còn có chủ ý này à...”

Hai người đó bỗng nhìn thấy Lệnh Viên, vội vã ngậm miệng lại, bước đi cũng trở nên nhanh hơn.

Trái tim Lệnh Viên lập tức trở nên giá lạnh, tại sao y phải

đỡ hai mũi tên đó, không có người nào hiểu rõ hơn nàng. Nhưng Dận Vương lại không hề nhắc đến việc này, mà nàng cũng chẳng thấy hắn tỏ ra đau thương hay hối hận, hắn... hắn rốt cuộc muốn làm gì?

47. Chương 47

Lệnh Viên đang vén rèm, bỗng nhìn thấy có người rảo bước về phía căn lều của Dận Vương ở ngay bên cạnh. Nàng tinh mắt, lập tức nhận ra đó là ai, vội cất tiếng gọi: “Khuất Tướng quân!”

Khuất Tướng quân nghe thấy tiếng gọi bèn dừng chân, ngoảnh đầu nhìn thấy Lệnh Viên đang đi về phía mình. Ông không khỏi ngạc nhiên, lại thấy Lệnh Viên đưa bọc đồ trong tay tới, nói: “Đây là than củi trong lều của bản cung, vừa rồi bản cung nghe nói than trong lều của Thế tử đã biến mất... Bản cung là người đất Bắc, chịu lạnh tốt hơn so với người phương Nam các vị, mong Tướng quân mang chỗ than này qua đó giúp ta.”

Khuất Tướng quân ngẩn ngơ nhìn bọc than củi trong tay Lệnh Viên, vừa định mở miệng đã nghe giọng nói của Dận Vương vọng tới: “Nếu nàng đã nhường than sưởi ấm như vậy thì bản vương còn mặt mũi nào nữa? Nàng tuy là người Bắc có thể chịu lạnh nhưng dù gì cũng chỉ là một nữ tử. Thế tử vốn là tri kỷ của bản vương, người đầu, mau mang than trong lều của bản vương qua lều của Thế tử đi!”

Phía bên cạnh lập tức có gã thị vệ vâng lời đi vào trong lều.

Khuất Tướng quân vội nói: “Điện hạ, đây chỉ là việc nhỏ thôi.

Điền Tướng quân và mấy vị phó tướng đã nhường than trong lều của mình cho Thế tử sưởi ấm rồi. Chỉ là...” Nói đến đây, Khuất Tướng quân dừng lại một chút, sắc mặt trở nên giá lạnh: “Quân y nói mũi tên ở ngực Thế tử nằm quá gần tim, nếu tùy tiện rút ra, sợ là sẽ không cầm được máu. Nhưng nếu không rút, chỉ e Thế tử không cầm cự được qua đêm nay. Các vị quân y không dám quyết định, mặt tướng đến đây để hỏi Điện hạ, có rút hay không?”

Đám quân y không dám quyết định, chẳng qua là sợ Thế tử chết trong tay bọn họ mà thôi.

Gió đêm lạnh thấu xương, Lệnh Viên cả người run rẩy, bọc than ôm trong lòng bất giác tuột xuống, những viên than củi rơi lộp bộp xuống đất. Dận Vương liếc mắt nhìn, dưới làn ánh sáng mờ mờ, sắc mặt nàng đã trở nên trắng bệch, đôi môi son nhợt nhạt không ngừng run rẩy, không sao giấu được nỗi sợ hãi.

Khuất Tướng quân cũng bị giật mình bởi những viên than củi rơi đầy trên mặt đất bèn cúi đầu xuống nhìn, bỗng nghe Dận Vương trầm giọng nói: “Người đi nói với bọn họ, cứ rút tên, mọi hậu quả có bản vương gánh chịu.” Khuất Tướng quân vâng lệnh rời đi.

Bất giác đưa mắt nhìn theo bóng lưng Khưu Tướng quân, Lệnh Viên cũng rất muốn theo ông đi thăm Doãn Duật, chỉ là bây giờ toàn thân nàng đang run rẩy, thậm chí đôi chân còn trở nên mềm nhũn. Lần bị hành thích ở biên giới Hán – Việt, tuy y cũng bị thương nặng nhưng vẫn có thể cười nói với nàng, còn gắng gượng bảo vệ nàng, nhưng bây giờ thì sao?

Trong làn không khí giá lạnh, chợt có một tiếng “rộp” vang lên. Lệnh Viên giật mình tỉnh lại, mới phát hiện Dận Vương đã đứng sau lưng mình, âm thanh vừa rồi chính là tiếng chiếc ủng của hắn giẫm lên viên than củi trên mặt đất.

“Vẫn còn nhìn sao?” Hắn cất giọng hờ hững, xen lẫn nét lạnh lùng, tựa như đang chất vấn.

Sắc mặt trở nên cứng đờ, Lệnh Viên ngược mắt nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, miễn cưỡng nói: “Ta cảm thấy không khỏe, xin phép về trước, Điện hạ cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nói đoạn, nàng hoang mang xoay người định rời đi.

Những ngón tay rắn chắc của hắn đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng, siết rất chặt, tựa như muốn bẻ gãy cổ tay yếu ớt đó. Lệnh Viên đau đớn cau mày, chỉ cảm thấy có một trận gió ập tới, cả người nàng đã bị hắn kéo vào trong lều.

Chiếc đèn cô quạnh bên trong dường như cũng kinh sợ bởi cảnh tượng trước mắt, ngọn lửa bập bùng nhảy nhót không ngừng.

Dận Vương vẫn không buông tay, kéo Lệnh Viên đi thẳng về phía trước. Sắc mặt Lệnh Viên biến đổi hẳn, ra sức giãy giụa mà không thoát ra được, nàng cắn răng, nói: “Điện hạ muốn làm gì?”

Làm gì ư?

Dận Vương không trả lời, chỉ lạnh lùng “hừ” một tiếng.

Trên chiếc bàn thấp bên cạnh vẫn để nguyên chậu nước hắn dùng để rửa tay lúc vào lều, bên trong đầy máu khiến người ta nhìn mà buồn nôn.

Dận Vương dùng sức kéo mạnh, ôm chặt tấm thân yếu ớt của Lệnh Viên vào lòng, không nói một lời, cúi đầu khóa chặt đôi môi của Lệnh Viên.

Chiếc lưỡi của hắn tựa như một thanh đao sắc bén, điên cuồng càn quét hương thơm trong khoang miệng của Lệnh Viên, mùi hương khinh la thoang thoảng trong nháy mắt đã bị những hơi thở dữ dằn nhấn chìm. Nụ hôn điên cuồng ấy mang theo sự ngạo ngược, trong sự ngạo ngược lại ẩn chứa sát khí, tựa như đó không phải là vùng đất bình yên của một nữ tử yếu đuối mà là vùng chiến trường tàn khốc tràn ngập máu tanh!

Lệnh Viên kinh hãi giãy giụa một hồi, chẳng may cào phải vết thương mới trên cánh tay Dận Vương. Hắn đau đớn buông lỏng tay, nàng liền thoát ra được. Mái tóc đen nhánh rối bời đã xõa tung, buông xuống vai, dính sát vào da thịt. Lệnh Viên vẫn không ngừng thở dốc, hần học nhìn hắn, nói: “Xin Điện hạ tự trọng!”

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe “bốp” một tiếng, Dận Vương đã vung tay tát nàng một cái thật mạnh, lực đạo lớn đến mức khiến tám thân yếu ớt của nàng ngã xuống chiếc giường trong căn lều. Lệnh Viên chưa từng nghĩ hắn lại động thủ với mình, chỉ cảm thấy bên tai không ngừng vang lên những tiếng ong ong, trước mắt trời đất như quay cuồng... “Tiện nhân! Bản vương còn chưa chê người bẩn, người lại dám ra vẻ đoan trang ư?”

Câu nói đó tựa như không phải là thực, Lệnh Viên đưa tay ôm mặt, cố gắng rướn người lên nhưng thân thể cao lớn trước mắt đã đột nhiên lao tới, đè thẳng xuống người nàng. Cặp mắt Dận Vương lúc này đã biến thành màu đỏ, hắn cắn hận nói: “Khánh Vương hôn người được, bản vương lại không hôn người được sao? Chuyện giữa người và Doãn Duật, người thật sự cho rằng người trong thiên hạ đều là kẻ ngốc hết ư? Người nghĩ chỉ bằng chút thông minh vặt của mình, tùy tiện đẩy một ả thị nữ ra là có thể lừa gạt tất cả mọi người? Bản vương đâu có ngốc!” Nữ nhân trước mắt đây là thê tử mà hắn sắp cưới về còn người kia là huynh đệ mà hắn đã quen biết hơn hai mươi năm, ngay từ lúc bọn họ bị thích khách ám sát, khi tìm được bọn họ trong khu rừng đó là hắn đã biết rồi!

Hắn cho rằng để Doãn Duật đi sứ Bắc Hán là có thể đón về một vị Đại trưởng Công chúa Bắc Hán mười phân vẹn mười, còn mừng thầm rằng mình đi trước Khánh Vương một bước. Đâu có ngờ, thì ra tất cả đều chỉ là một câu chuyện cười! Đại trưởng công chúa Bắc Hán sớm đã có tư tình với Doãn Duật! Ký An Vương gia giấu giếm dư nghiệt của Lương Vương hơn hai mươi năm, chẳng lẽ chính là để đợi ngày này sao? Người mà Thiếu đế Bắc Hán thật sự muốn liên minh lẽ nào chính là Doãn Duật?

Cặp mắt ẩn chứa sự căm hận dường như muốn nhỏ máu, vậy nhưng khuôn mặt Dận Vương thì lại trở nên trắng bệch. Những phán đoán đó khiến hắn cảm thấy hoang mang, tứ chi giá lạnh.

Đâu là thật, đâu là giả, trong thời khắc này dường như đều trở nên mơ hồ khiến một kẻ xưa nay quen không chế mọi thứ trong lòng bàn tay như hắn cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Lệnh Viên ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt dữ dằn trước mắt, thì ra

hắn đã biết chuyện giữa nàng và Doãn Duật từ lâu rồi. Cho nên bấy lâu nay, hắn chưa từng gần gũi với nàng, việc triều chính càng không nhắc đến trước mặt nàng. Thì ra hắn vẫn đề phòng nàng, không thêm gần gũi với nàng.

Hắn lại còn chê nàng bẩn...

“Ha ha...” Lệnh Viên bỗng cất tiếng cười vang, trong tiếng cười tràn đầy sự giễu cợt. Nàng chôn giấu tình cảm với Doãn Duật vào sâu tận đáy tim, toàn tâm toàn ý muốn làm vợ hắn vậy mà hắn lại sỉ nhục nàng như vậy! Nàng và Doãn Duật rõ ràng hoàn toàn trong sạch, không ngờ lại đổi lấy sự sỉ nhục này của hắn!

“Không được cười!” Một bàn tay to lớn đột nhiên chụp lấy chiếc cổ trắng ngần của Lệnh Viên, những ngón tay siết chặt. Hai mắt Dận Vương dờ dẩn, nhìn xuống nàng: “Bản vương định mắt nhắm mắt mở cho qua, chẳng ngờ ngươi lại không biết liêm sỉ như vậy! Trong doanh trại có biết bao nhiêu người, chẳng lẽ còn đến lượt ngươi nhường than cho y ư! Ngươi hiềm rằng người trong thiên hạ còn chưa biết vương phi của bản vương có tư tình với nam nhân khác sao? Ngươi hiềm rằng người trong thiên hạ còn chưa biết ngươi đã cảm sùng cho bản vương sao?”

Không khí xung quanh dường như loãng hẳn đi, Lệnh Viên cố gắng hít vào một hơi, nhìn chằm chằm vào hắn: “Cho nên ngươi muốn y chết, có phải không? Bởi vì trong lòng y có ta nên ngươi muốn y chết?”

Lần này đến biên cương, sự khác thường của hắn đối với Doãn

Duật, cả cái quyết định rút tên mà không do dự chút nào vừa rồi thì ra là vì nguyên nhân này!

Dận Vương giận quá, cười lớn: “Phải vậy thì sao?” Bàn tay bóp cổ Lệnh Viên chuyển sang nắm lấy cằm nàng, dùng sức nâng khuôn mặt nàng lên, ép nàng nhìn thẳng vào mắt hắn. Rồi hắn cất giọng lạnh lùng: “Đêm nay bản vương phải cho ngươi biết rõ, rốt cuộc ai mới là nam nhân của ngươi!”

“Dừng...”

Lệnh Viên còn muốn giãy giụa nữa nhưng tấm thân nặng nề của hắn đã ghì chặt thân thể yếu ớt của nàng. Hắn dùng đầu gối hẩy lên, dễ dàng tách được đôi chân thon dài của nàng ra... Tuy nàng không còn là một thiếu nữ chưa hiểu sự đời nhưng lần này, trong lòng nàng tràn ngập nỗi sợ hãi vô biên... Trong căn lều phía trước lại được thắp thêm năm ngọn đèn, ngoại trừ mấy chỗ có người đứng ra, phần còn lại gần như bị những ngọn đèn chiếm cứ.

Lúc này, bên trong chỉ còn lại Điện Tướng quân và mấy vị

quân y. Vì trong lều có hai chậu than sưởi ấm, ai nấy đều rùng rùng mồ hôi nhưng người trên giường do mất máu quá nhiều nên thân thể vẫn vô cùng giá lạnh.

Một người vén rèm lên, đi vào trong lều, Điền Tướng quân ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Khuất Tướng quân đã quay về, bèn vội bước lên phía trước, hỏi: “Tướng quân, Điện hạ nói thế nào?”

Khuất Tướng quân đi tới đứng trước giường, đưa mắt nhìn đám quân y đang bó tay hết cách, lạnh lùng nói: “Điện hạ bảo các người rút tên! Nếu các người không thể chữa khỏi cho Thế tử, đừng kẻ nào mong còn sống trở về!”

Đám quân y đều sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, Điền Tướng quân cũng lấm tấm mồ hôi lạnh.

Dận Vương là người trong hoàng thất, thân phận tất nhiên cao quý vô cùng. Nhưng ai cũng biết Ký An Vương gia có địa vị rất đặc biệt trong mắt Hoàng thượng, đại công tử của ông chính là đại công thần trong cuộc chiến bình định mối loạn Lương Vương, giờ đây vị Thế tử này là dòng dõi duy nhất của Ký An Vương phủ, lỡ như không cẩn thận chết ở nơi này... Chẳng một ai dám nghĩ tới hậu quả.

“Tướng quân, thuộc hạ đã mang thứ người cần đến rồi!” Một viên binh sĩ đi vào, dâng chiếc hộp gấm trong tay.

Khuất Tướng quân không trả lời, lặng lẽ đưa chiếc hộp gấm trong tay cho quân y. Ngày trước, mỗi lần ra chiến trường, ông đều mang theo nó bên mình cho yên tâm, bây giờ Nam Việt đã thái bình hơn hai mươi năm rồi, viên hộ tâm hoàn này được để trong phủ của ông đã nhiều năm, hôm nay lấy ra cũng không có gì là nữ hay không nữ. Ông lẩn lộn trong triều đình bấy lâu, từng gặp vô số loại người nhưng chỉ duy có vị Thế tử này một lòng son sắt, là một trong số những người mà ông khâm phục.

“Hy vọng Thế tử có thể vượt qua được.” Khuất Tướng quân thở dài một tiếng, chấp tay sau lưng, xoay người lại, không nữa nhìn tiếp.

Mấy vị quân y đưa mắt nhìn nhau, dường như đã hạ quyết tâm.

Một người bỏ viên hộ tâm hoàn vào miệng Thế tử, rồi đổ nước vào, đến khi thấy y đã nuốt xuống mới ra hiệu cho một người khác mang rượu trắng tới. Nguyên một vỏ rượu trắng được đổ xuống vết thương trên ngực Doãn Duật, mỗi lần y hít thở vẫn có từng dòng đỏ tươi chảy ra.

Mũi tên sắt đã bị gãy mất một nửa, một vị quân y hít sâu một hơi, thấy thân thể Doãn Duật đã bị đè chặt, bèn mấy con dao nhọn hơ trên ngọn nến, một hồi lâu sau mới đưa tới trước cơ thể Doãn Duật. Vừa đưa tay lên định rạch xuống, hần chột nhìn thấy người nằm trên giường đột ngột mở bừng mắt, cặp

mắt đen láy như mặc ngọc nhìn chăm chăm vào hấn. Viên quân y không khỏi kinh hãi, người trước mắt cứ ngơ ngẩn nhìn hấn như thế, rồi đột nhiên gắng gượng đòi ngồi dậy.

“Thế tử gia...”

Mọi người kinh hãi kêu lên, nhón nháo giữ chặt Doãn Duật.

Hai vị tướng quân Khu, Điền nghe thấy tiếng ồn cũng vội vàng đi tới, chợt nghe y gọi tên một người bằng giọng xé ruột xé gan: “Kiều Nhi!” Ngay sau đó, y phun ra một ngụm máu tươi, cả một mảng màu đỏ bắn khắp mặt đất ngay đến các vị quân y ở trước giường cũng không thể tránh khỏi.

“Thế tử... Thế tử... Tướng quân, Thế tử ngất... ngất đi rồi...”

“VẬY CÒN KHÔNG MAU CHỮA TRỊ!”

Khu, Tướng quân quát, sắc mặt nặng nề.

Bên ngoài có binh sĩ bưng nước đi vào, rồi mọi người vào vào ra ra không ngừng. Căn lều trở nên chật chội, hai vị tướng quân Khu, Điền đành tạm thời bước ra ngoài.

“Kiều Nhi là ai? Người trong lòng Thế tử sao?” Điền Tướng quân thăm lo lắng, không tìm được câu hỏi.

Khu, Tướng quân cau mày ngẫm nghĩ, sau đó khẽ lắc đầu:

“Không phải.” Ông nhớ người trong lòng Thế tử tên là... Đúng rồi, là Anh Tịch. Có điều, Kiều Nhi là ai, Khu, Tướng quân không biết rõ, cũng chưa từng nghe nói về cái tên này bao giờ.

“Cô cô...”

Bên trong bức màn thêu hình rồng vờn mây, tiếng thét của Thiều đế đột nhiên vang lên.

Trong điện lập tức vang lên những tiếng bước chân, đèn đóm xung quanh cũng được thắp hết. Bóng Trung thường thị chiếu lên bức màn vẫn đang buông lơi, lão nô n nóng gọi: “Hoàng thượng?”

Lão gọi liên mấy tiếng “Hoàng thượng” mà vẫn không thấy Thế

Huyền trả lời, kẻ đó lại nghe những tiếng ho sặc sụa không ngừng vọng ra. Trung thường thị thăm kinh hãi, bất chấp lễ nghĩa vén bức rèm trước mắt lên, đưa tay đỡ Thiều đế dậy, rồi ngoảnh đầu sai người tuyên gọi thái y.

Cả người Thiều đế lạnh lẽo, chiếc áo ngủ màu trắng ướt đẫm mồ hôi, dính sát vào tấm thân gầy guộc.

Y đưa tay chụp lấy cánh tay của Trung thường thị, vừa thở

dốc vừa nói: “Vương Đức Hỷ, trầm nhìn thấy chiến trường Nam Việt, nhìn thấy cô cô, cô cô nói mình rất lạnh...”

Đó là một nơi tối tăm, lạnh lẽo, chẳng rõ là chỗ nào, y chỉ nghe thấy tiếng cười của nàng, hết lượt này tới lượt khác, mang đầy nỗi thê lương và đón đau. Xung quanh đều rất lạnh, lạnh đến thấu xương, lạnh đến rợn người. Y chỉ muốn đi tiếp về phía trước, ôm nàng vào lòng, dùng thân thể mình sưởi ấm cho nàng, thế nhưng... lọt vào mắt lại là khuôn mặt âu lo của Trung thường thị. Bên ngoài là bức màn mỏng thêu hình rồng, xa hơn nữa là bức rèm châu bạch ngọc đang phát ra những tiếng va chạm “ting tang”... Làm gì có bóng dáng của nàng?

Trung thường thị thở dài, nói: “Là bọn nô tài đáng chết, nhất định là vì lò sưởi trong điện không đủ, cho nên mới khiến Hoàng thượng cảm thấy lạnh. Nô tài sẽ lập tức sai người mang thêm lò sưởi tới.” Lão ngoảnh đầu lại dặn dò người đi làm việc đó, sau đó bèn mỉm cười an ủi y: “Cho dù Nam Việt có đánh trận, Đại trưởng công chúa làm sao có thể xuất hiện trên chiến trường được? Hoàng thượng đừng suy nghĩ quá nhiều, là người tự dọa bản thân đó thôi.” Sau khi ra hiệu cho thị nữ đi tới, cẩn thận lau mồ hôi trên trán giúp Hoàng thượng, Trung thường thị lại nói: “Để nô tài bảo người đi chuẩn bị nước tắm, Hoàng thượng tắm rửa, thay quần áo xong, tâm trạng chắc sẽ tốt lên thôi.” Thế Huyền không nói gì, uể oải tựa người vào tấm đệm mềm bọc gấm sau lưng.

Chẳng mấy chốc, thái y tới, khám xong bèn nói Hoàng thượng vì lo nghĩ quá nhiều nên mới sinh ra ác mộng. Rồi lão kê một toa thuốc an thần, sai cung nữ đi sắc rồi mang tới.

Thế Huyền khẽ nhắm đôi mắt lại, ngồi lặng lẽ, lúc này y chẳng thể nhìn thấy khuôn mặt mà mình ngày nhớ đêm mong kia nữa rồi. Y thậm chí còn thấy tiếng cười chua chát, nếu sớm biết vậy đã không tỉnh lại sớm thế, cho dù là ác mộng nhưng dù sao cũng còn được nhìn thấy nàng...

Đầu ngón tay lần lượt chạm vào mặt, ngực, bụng, chân... Tất cả đều giá lạnh như thể nàng đã rơi xuống hầm băng.

Lệnh Viên bàng hoàng tỉnh dậy, trước mặt là một mảng đen kịt, khuôn mặt úp sát mặt đất giá lạnh. Nàng ngẩn ngơ bò dậy, ngoảnh đầu nhìn, phía đằng xa, ánh lửa soi sáng cả bầu trời, chính là doanh trại của quân Nam Việt. Quần áo vẫn xộc xệch, mái tóc đen nhánh xõa xuống che đi đôi mắt, Lệnh Viên loạng choạng bò dậy, run rẩy bám vào gốc cây bên cạnh, trước mắt dường như lại nhìn thấy khuôn mặt ma quỷ của Dận Vương... “Đêm nay bản vương phải cho người biết rõ, rốt cuộc ai mới là nam nhân của người!”

Hắn đè cả thân thể xuống người nàng, dùng đầu gối tách đôi

chân nàng ra ép nàng phải nằm giữa trên giường bằng một tư thế nhục nhã nhất, muốn nàng giao hoan với hắn.

Trong khoảnh khắc đó, Lệnh Viên chẳng biết lấy khí lực từ đâu ra, tát mạnh một cái vào mặt hắn. Hắn phẫn nộ nhìn nàng, định lao đến lần nữa nhưng Lệnh Viên lạnh lùng nhìn hắn, gằn giọng nói từng chữ một: “Ta đường đường là Công chúa Bắc Hán, cho dù trong lòng người có căm ghét ta cũng không được làm nhục ta như vậy! Hay là người đã quên hiệp ước giữa người và tề thượng, đã không cần sự ủng hộ của Bắc Hán nữa rồi?”

Dận Vương đè trên người nàng, nhìn nàng đăm đăm.

Cánh tay Lệnh Viên buông thõng xuống, toàn thân không ngừng run rẩy, giọng nói cũng hết sức yếu ớt nhưng ánh mắt lại tràn đầy vẻ lạnh lùng: “Hôm nay, nếu người còn dám động vào ta, ta sẽ chết ngay tại đây! Một khi hiệp ước giữa người và tề thượng bị hủy bỏ, tề thượng đã có Tần Tương quân phò tá, hơn nữa được nghỉ ngơi nhiều ngày, chưa chắc đã thua trong tay Thụy Vương. Nhưng Điện hạ, người thì sao đây? Một khi mất đi sự ủng hộ của Bắc Hán, người còn có gì?”

Nàng và hắn đáng lẽ phải là những người đồng minh tốt nhất, giúp đỡ lẫn nhau, không ngờ kết quả cuối cùng lại thành ra thế này.

Nàng và Doãn Duật yêu nhau thì có lỗi hay sao? Nếu nói là có lỗi vậy thì lỗi là ở Dận Vương, bởi hắn muốn liên minh với Bắc Hán. Nếu không phải như vậy Doãn Duật sẽ không tới Lạc huyện, nàng cũng sẽ không gặp được y.

Nàng chạy từ trong lều của Dận Vương ra, tóc tai rối bời, lao thẳng ra ngoài doanh trại như phát điên. Nàng cũng chẳng rõ mình rốt cuộc muốn đi đâu, chỉ là đôi chân lúc này bỗng dưng không sao dừng lại được.

Đột nhiên, chẳng rõ dưới chân vấp phải thứ gì, nàng nặng nề ngã xuống, nhất thời bất tỉnh nhân sự.

Ban đêm rất lạnh, sương đêm dày đặc buông xuống... Lệnh Viên chậm rãi ôm chặt hai đầu gối, chẳng biết mình rốt cuộc đã hôn mê bao lâu rồi.

Phía doanh trại, ánh lửa vẫn rực rỡ như thế nhưng nàng không dám quay về.

Nàng sợ phải nghe thấy tin dữ mà mình không muốn nghe thấy nhất...

Doãn Duật đỡ thay hắn hai mũi tên, lại còn là hai mũi tên chí mạng, vậy mà hắn nhẫn tâm muốn Doãn Duật phải chết... Ngón tay bất giác nắm chặt góc áo, ánh mắt Lệnh Viên nhìn đăm đăm về phía doanh trại. Dận Vương đã nổi sát tâm với Doãn Duật, mà hắn lại sĩ diện đến thế, lỡ như hắn nhân lúc nàng

không ở đó mà muốn hại chết Doãn Duật...

Khắp xung quanh, từng làn gió đêm đang rít gào không ngớt dưới làn ánh sáng mờ mờ, tấm thân yếu ớt của nữ tử đã vội vàng chạy trở về doanh trại.

Lần này, nàng sẽ không yếu đuối như trước nữa. Năm xưa, vì không ngăn được mẫu hậu giết Phò mã mà nàng hối hận cả đời, bây giờ, nàng quyết không để Doãn Duật xảy ra chuyện!

48. Chương 48

Màn đêm tĩnh lặng tràn ngập nét tiêu điều.

Mãi một canh giờ sau, gã quân y mới từ trong lều đi ra. Hắn vừa liếc nhìn đã thấy hai vị tướng quân Khuê, Điền đang đứng bên cạnh đồng lửa gần đó nói chuyện câu được câu chăng.

Điền Tướng quân nhìn thấy gã quân y, vội vàng xoay người lại hỏi: “Sao rồi?”

Gã quân y mặt mày nhem nhuốc, trên vạt áo dính đầy máu, sắc mặt vô cùng mệt mỏi. Hắn lại gần, khẽ hít một hơi rồi nói: “Đầu mũi tên đã được rút ra, ban đầu còn chảy khá nhiều máu nhưng bây giờ đã cầm được rồi.”

Hai vị tướng quân đều thở phào một hơi.

Khuê Tướng quân lại hỏi: “Vậy Thế tử đã tỉnh chưa?”

Gã quân y khẽ thở dài, lắc đầu đáp: “Vẫn chưa. Điều kiện trong doanh trại không so được với Sùng Kinh, thuốc bổ huyết dưỡng khí không đủ, còn chưa biết nên làm thế nào mới tốt.”

Điền Tướng quân vừa yên tâm một chút lại trở nên căng thẳng,

vội vàng hỏi: “Vậy nếu bây giờ đưa Thế tử vào thành thì sao?”

Gã quân y lại thở dài, nói là đi đường gò ghề, e Doãn Duật không chịu nổi. Thế này không được, thế kia cũng chẳng xong, Điền Tướng quân lo lắng đến nỗi toàn thân toát đầy mồ hôi lạnh. Cuối cùng, Khuê Tướng quân trầm ngâm một lát rồi cất tiếng: “Việc này dễ giải quyết thôi, chỗ này cách Khâm Châu không xa, ta nhờ Tô Thái phó sau khi cáo lão về quê vẫn luôn ngụ tại Khâm Châu.”

Gã quân y khẽ “úi” một tiếng, dường như Điền Tướng quân cũng chợt nhớ ra người mà Khuê Tướng quân nhắc đến là ai. Hai hàng lông mày cau lại, Điền Tướng quân nghiêm túc nói: “Tướng quân muốn nói tới Tô Thái phó Tô Cẩm Hoàn sao?”

“Không sai! Nhà họ Tô vốn là một thế gia về y dược, sau khi

Tô Thái phó cáo lão liền trở lại Khâm Châu, trong nhà họ Tô nhất định có loại thuốc thượng thừa! Xin Điền Tướng quân mau phái người đến Khâm Châu lấy thuốc!” Điền Tướng quân y lời rời đi. Khuất Tướng quân lại dặn dò gã quân y vài câu rồi mới xoay người đi về hướng lều chủ soái, hiện giờ việc quân cũng không thể chậm trễ.

Nhưng chẳng ngờ, Dận Vương không có ở trong lều. Khuất Tướng quân tới đứng một mình trước tấm bản đồ địa hình, trước mặt dường như lại xuất hiện cảnh tượng chém giết đầm máu lúc ban ngày... Ông là lão tướng của Nam Việt, không phải mới ra chiến trường lần đầu nhưng lần nào trong lòng cũng đầy cảm khái. Những vị lão thần trong triều năm xưa, người thì chết, người thì cáo lão hoàn hương, hiện giờ chỉ có ông và Ký An Vương gia vẫn còn ở lại Sùng Kinh, nhưng nhiều năm rồi người đó đã không còn ngó ngang tới chuyện triều chính, cái chức vương gia chỉ còn mang ý nghĩa tượng trưng mà thôi.

Hôm nay, nếu không vì Thế tử xảy ra chuyện, chắc ông chẳng còn nhớ tới Tô Thái phó. Ông lảng máng nhớ lại rằng Tô Thái phó cáo lão về quê sau vụ Lương Vương nổi loạn có mấy năm, từ đó ông chưa từng gặp lại Tô lão.

Binh sĩ dọn dẹp căn lều, sau đó mang bớt vài chiếc đèn đi.

Trong lều chỉ còn một vị quân y ở lại trông chừng, những người khác đều đã lặng lẽ lui hết.

Căn lều náo động suốt buổi tối lúc này mới yên tĩnh trở lại, ngọn đèn cô tịch tỏa ra những tia sáng dịu dịu, kéo cái bóng của vị quân y ra rất dài, bên ngoài thỉnh thoảng lại vang lên tiếng bước chân chinh tề của những binh sĩ đi tuần. Người nằm trên giường vẫn hôn mê, không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Vị quân y đã mỏi mệt suốt buổi tối, lúc này được buông lời, cơn buồn ngủ lập tức kéo đến. Hắn đưa tay day day trán, ngồi tựa vào mép giường, cặp mắt nửa khép nửa mở, dần chìm vào giấc ngủ.

Chẳng rõ đã qua bao lâu, dường như có làn gió đêm thổi vào lều khiến gã quân y rùng mình vì lạnh, lập tức bừng tỉnh. Một cái bóng thướt tha, uốn lượn chiếu thẳng xuống giường. Hắn hoang mang ngoảnh đầu lại, còn chưa kịp thốt ra một tiếng “ai” thì đã nhìn rõ tướng mạo của người đó, vội nuốt những lời sắp nói vào bụng.

Người tới là Công chúa Bắc Hán.

Ánh đèn ảm đạm trong lều không giấu được vẻ nhợt nhạt trên khuôn mặt của nàng, mái tóc đen nhánh dài đến tận eo được vấn lên một cách đoan trang, không điểm thêm bất kỳ món trang sức nào nhưng vẫn đẹp khôn tả. Trước giờ nàng không mặc nhiều đồ, giữa màn đêm lại càng có vẻ gầy guộc và yếu đuối.

Nữ tử trước mặt hần bước thêm một bước nữa, gã quân y mới giật mình tỉnh táo trở lại, vội hành lễ với nàng: “Công chúa, Điện hạ đã về lâu rồi, không ở chỗ này.” Dứt lời, hần liền nhớ ra chẳng phải lúc này nàng đã rời đi cùng Dận Vương sao? Nữ tử trước mặt hần chợt nở nụ cười thản nhiên và điềm đậm, tựa như một cánh bèo cô đơn đang dập dềnh theo gợn sóng giữa mặt hồ: “Bản cung không tới đây tìm Điện hạ.”

“Vâng...”

“Điện hạ nhờ bản cung tới đây chăm sóc Thế tử.” Lý do này được nàng nói ra một cách đường hoàng. Bây giờ nàng sẽ ở lại đây, để xem Dận Vương định giết Doãn Duật bằng cách nào! Nàng muốn y khỏe lại, nàng không cho phép y chết.

Gã quân y sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, việc này... Tuy Công chúa chưa thành thân với Dận Vương nhưng nếu đến chăm sóc Thế tử, về tình về lý đều không thích hợp. Hần khẽ run rẩy, nói: “Sao dám phiền Công chúa trông nom, chúng thần sẽ dốc toàn lực chữa trị.”

Lệnh Viên không những không rời đi mà còn bước tiếp về phía trước một bước, trong đáy mắt ẩn chứa một tia ngạo nghễ: “Thế nào, người không tin lời ta sao? Nếu như không tin, cứ việc đi hỏi Điện hạ!”

Một nữ tử xinh đẹp và yếu đuối như thế, vậy mà trong mắt lại thoáng ẩn một tia sát khí. Hần thẳm kinh hãi, thấy nàng bước tiếp lên trước một bước nữa, giọng nói vang lên lạnh tựa băng sương: “Còn không đi hỏi mau!”

“Vâng, vâng...”

Hần ta run rẩy lùi nhanh ra ngoài.

Lệnh Viên thở phào một hơi. Trước đó, vì sĩ diện nên Dận Vương mới muốn cưỡng bức nàng, bây giờ, nếu gã quân y kia đi hỏi, dù thế nào hần cũng sẽ không dám nói gì, nếu không hần chẳng khác nào vác đá tự đập vào chân mình, bởi nếu sự thật bị phanh phui, mọi người sẽ kháo nhau rằng Dận Vương phi không biết xấu hổ, lên đi tư thông với người khác.

Doãn Duật vẫn chưa tỉnh, khuôn mặt trắng bệch chẳng chút sức sống. Cho dù ở rất gần y nhưng phải tập trung lắm mới nghe được tiếng thở yếu ớt của y. Lệnh Viên chậm rãi ngồi xuống trước giường, nắm lấy bàn tay giá lạnh của y, bóp thật chặt, lòng bàn tay dội lên cảm giác đau rát.

Đó là do cú tát lên mặt Dận Vương lúc này.

Lệnh Viên khẽ cười chua chát, tất cả những việc vừa xảy ra thực giống như một cơn ác mộng, hần suýt chút nữa đã cưỡng bức nàng rồi.

Nàng thay quần áo rồi mới tới đây, còn vấn lại tóc, cố giấu

hết mọi dấu vết của sự nhục nhã. Trong mắt người ngoài, nàng vẫn là Đại trưởng công chúa Bắc Hán đoan trang, cao quý.

“Doãn Duật.”

Giọng nói mềm mại ấy khẽ run rẩy, bàn tay đang nắm tay y càng lúc càng siết chặt. Trái tim nàng đang lơ lửng suốt một ngày trời, hoàn toàn không dám nghĩ đến việc người trước mặt suýt nữa đã vĩnh viễn rời bỏ nàng... Khi đó, nàng sẽ không còn được thấy nụ cười của y nữa, không còn được nhận sự quan tâm thầm lặng y dành cho nàng nữa.

Quả nhiên gã quân y đã đi hỏi Dận Vương. Dận Vương hạ lệnh để Công chúa chăm sóc Thế tử, còn lấy lý do Thế tử cần tĩnh dưỡng, không cho phép bất cứ người nào vô cớ đi vào trong lều.

Các binh sĩ trong doanh trại lên kháo nhau rằng Thế tử và Dận Vương quả nhiên tình như thủ túc^[1], một người nguyện lòng đỡ tên cho người kia, một người sẵn sàng để Công chúa tôn quý đích thân đi chăm sóc huynh đệ của mình. Ai nấy đều nảy sinh sự khâm phục đối với Dận Vương.

[1] Tình cảm gắn bó như chân với tay.

Lệnh Viên chỉ cười nhạt, hần hạ lệnh không cho bất cứ ai vào lều, chẳng qua là sợ người khác nhìn thấy cảnh nàng và Doãn Duật ở chung một chỗ với nhau, khi đó lời đồn bên ngoài sẽ khác, những lời tán tụng “tình như thủ túc” cũng sẽ biến thành những lời sỉ nhục. Dận Vương là người thông minh, không lý gì lại không nghĩ đến chuyện này.

Hằng ngày, chỉ khi bắt mạch, đưa thuốc, quân y mới đi vào, các vị tướng quân tất nhiên sẽ không vào trong, bản thân Dận Vương lại càng không tới.

Hôm trước, quân Nam Việt ra ngoài thành nghênh chiến, tuy bị quân man di tập kích nhưng chắc hẳn Dạ Lang cũng bị tổn thất, cho nên ngày thứ hai liền trở nên yên tĩnh. Dận Vương và các vị tướng quân cùng ở trong lều chính bàn bạc kế hoạch tác chiến suốt hai ngày trời.

Trong hai ngày này, Lệnh Viên yên tâm ở lại bên cạnh Doãn Duật. Bây giờ, nàng đã không còn sợ những lời đàm tiếu, nếu sợ, nàng đã không tới đây. Chiều tối, khi Lệnh Viên trở về lều của mình để thay quần áo, nàng tình cờ chạm trán Dận Vương. Hần vẫn vận bộ giáp vàng, trong vẻ khí khái còn ẩn chứa một tia dữ dằn, tàn bạo. Từ hôm hần cương bức nàng không thành, nàng và hần vẫn chưa gặp riêng nhau lần nào, sự sợ hãi cũng đã tan đi từ lâu trước niềm vui Doãn Duật vượt qua cơn nguy hiểm. Nàng hơi khom người hành lễ với hần từ xa, sắc mặt hần cứng đờ, khẽ “hừ” một tiếng rồi cất giọng thâm độc, nói: “Cô sợ

y chết đến vậy sao?”

Giọng hần đầy phần nộ nhưng Lệnh Viên không sợ hãi. Hần phần nộ, chứng tỏ hần cũng đang sợ.

Ánh tà dương lạng lẽ chiếu xuống hai người, vô cùng lạnh lẽo. Lệnh Viên khẽ mỉm cười, điềm đạm và hờ hững tựa như một bông hàn mai xinh đẹp giữa mùa đông giá lạnh. “Bây giờ ta không sợ nữa rồi, ngài cũng không mong y chết.” Nàng mỉm cười bước lên phía trước, khi đi ngang qua hần còn thản nhiên nói: “Thực ra, ngài không yêu ta, ta yêu ngài hay không thì cũng đâu có gì quan trọng. Hôn sự giữa ngài và ta chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi.”

Mùi hương khinh la vương vất trong làn không khí giá lạnh, nữ tử bên cạnh đã đi xa.

Dận Vương đột nhiên ngoảnh đầu nhìn theo bóng lưng ấy, “soạt” một tiếng, một ngôi sao đồng trên chiếc chiến bào đã bị giật xuống! Nàng nói đúng, hần không yêu nàng nhưng lại muốn cưới nàng, cuộc hôn nhân giữa họ chỉ là một cuộc giao dịch. Có điều, hần không cam tâm!

Màn đêm dần buông, Lệnh Viên nhìn khuôn mặt trắng bệch trước mắt, lại nhớ đến lời của Dận Vương lúc nãy, không kìm được thầm thở dài một tiếng. Thế Huyền từng nói, Dận Vương không yêu nàng, nàng còn nghĩ ngày xưa mình không hiểu sự an bài của mẫu hậu, bây giờ đến lượt Thế Huyền, nhưng hóa ra, đâu chỉ có mình Thế Huyền không hiểu, Dận Vương cũng nào thật sự hiểu được.

Một gã quân y bưng thuốc đi vào, mang theo hơi lạnh, cẩn thận bắt mạch cho Doãn Duật.

“Sao rồi?” Lệnh Viên cau mày khẽ nói.

Gã quân y trầm ngâm một lát rồi nói: “Khí huyết vẫn rất yếu, mạch tượng đã có dấu hiệu ổn định.”

“Vậy sao mãi chưa tỉnh lại?” Đã ở bên y suốt hai ngày, tất nhiên trong lòng Lệnh Viên vô cùng lo lắng.

Gã quân y cũng hết sức âu sầu, thở dài, nói: “Trong doanh trại không có thuốc tốt, Thế tử lại mất máu quá nhiều, vết thương rất nặng, có thể giữ được tính mạng đã may mắn lắm rồi... À, có điều, Khuru Tướng quân đã phái người đi Khâm Châu tìm Tô Thái phó. Nhà họ Tô là thế gia về y dược, nhất định sẽ có thuốc tốt. Muộn nhất là sáng mai về đến nơi thôi.”

Khuru Tướng quân?

Lệnh Viên nghe nói, đêm đó Khuru Tướng quân đã tặng Doãn Duật viên hộ tâm đan quý giá mà Hoàng đế Nam Việt ngự ban cho ông, bây giờ ông còn phái người đi Khâm Châu. Trong doanh trại, quả nhiên vẫn còn có người thật lòng đối

tốt với Doãn Duật.

Gã quân y nói muện nhất là sáng mai, không ngờ ngay trong đêm đó, người nhà họ Tô đã tới.

Vừa qua giờ Ty, ngoài cửa doanh trại bỗng vang lên tiếng vó ngựa. Khuu Tướng quân đang ở trong lều, nghe thị vệ bẩm báo là người nhà họ Tô đã tới liền vội vàng đứng dậy, ra ngoài nghênh đón. Các binh sĩ giờ được tới kiểm tra xe, từ xa Khuu Tướng quân đã nhìn thấy một người nhảy từ trên lưng ngựa xuống, thân thể nhẹ nhàng tựa chim én khiến bầu không khí nặng nề nơi chiến trường cũng bị xua tan phần nào.

Từ khi Doãn Duật bị thương, đêm nào Lệnh Viên cũng ngủ không ngon giấc, loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có tiếng người nói chuyện, nàng bèn ngồi dậy, thấy bức rèm của căn lều đã được vén lên. Lệnh Viên còn chưa nhìn rõ dung mạo người đó, đã nghe giọng nói của đối phương vọng vào: “Quân ca ca!” Nàng ta tùy tiện xông vào, có lẽ không ngờ còn có người ở bên trong, nhất thời không khỏi ngáy người.

Phía bên ngoài, Khuu Tướng quân đang dặn dò binh sĩ mang được liệu đến lều của quân y, mới xao nhãng một chút, thiếu nữ đó đã xông vào rồi. Khuu Tướng quân thầm kêu khổ, đành thất lễ theo vào trong.

“Công chúa thứ lỗi, vị này là tam tiểu thư nhà họ Tô, chính cô ấy đã mang thuốc đến cho Thế tử.” Rồi ông quay sang nói với thiếu nữ kia:

“Vị này là Công chúa Ninh An của Bắc Hán.”

Thiếu nữ đó lúc này mới tỉnh táo trở lại, vội vàng hành lễ với Lệnh Viên: “Dân nữ Tô Anh bái kiến Công chúa Ninh An!”

Lệnh Viên nghe nói nàng ta là người mang thuốc tới cho Doãn

Duật, tất nhiên cũng không chấp nhặt, đích thân tới đỡ nàng ta dậy. Khuu Tướng quân đã cáo từ lui ra, lúc này Lệnh Viên mới nhìn rõ dung mạo của thiếu nữ. Bụi bặm suốt dọc đường vẫn không che dấu được dung nhan thanh tú của nàng ta. Nàng ta chỉ mặc một bộ đồ màu trắng đơn giản, có lẽ vì đi cạnh xe chở thuốc suốt cả ngày nên trên người mới tỏa ra mùi thuốc rất nồng.

Tô Anh liếc nhìn người đang nằm trên giường, nôn nóng hỏi:

“Huynh ấy làm sao vậy?”

Lệnh Viên chậm rãi kể lại mọi việc với nàng ta, thấy nàng ta ngồi lặng lẽ, khuôn mặt đầy vẻ âu lo, liền đoán được vài phần nội tình. Nàng ta đã quen Doãn Duật từ lâu, còn trước cả nàng sao? Trái tim Lệnh Viên như bị thứ gì đó khê đâm vào, sau đó lập tức cảm thấy tức cười, lúc này rồi mà nàng còn nẩy sinh lòng ghen tuông được ư?

Thấy trời đã khuya, Tô Anh liền khuyên Lệnh Viên về nghỉ.
Lệnh Viên quả thực đã rất mệt mỏi nên cũng không khước từ.
Trời vừa tờ mờ sáng, quân y đã sắc thuốc xong và mang tới.
Tô Anh nhân cơ hội này bèn hỏi tại sao Công chúa Bác Hán lại ở trong lều của
Thế tử. Quân y trả lời theo những gì mình biết, thấy vị Tô tam tiểu thư này vẫn
hơi cau mày, dường như không tin. Hắn chỉ khẽ mỉm cười, xoay người rời khỏi đó.
Đây là thuốc tốt do Tô Thái phó đích thân bào chế, cứ cách
hai canh giờ lại phải uống một lần.
Uống đến lần thứ ba, Doãn Duật bắt đầu có dấu hiệu tỉnh lại.
Tô Anh mừng rỡ, nằm bò bên giường khẽ gọi y mấy tiếng, quả
nhiên thấy lông mày y hơi cau lại.

“Quân ca ca!”

Y đang nằm mơ sao? Y luôn cảm thấy có Kiều Nhi ở bên cạnh, mỗi
tiếng thở, mỗi câu nói của nàng y đều nghe thấy. Tối nào cũng ngửi thấy mùi
hương khinh la thoang thoảng rồi mới chìm vào giấc ngủ, giấc ngủ này của y quả
thực rất say, rất dài...

Lòng bàn tay mềm mại của nữ tử áp lên bờ má y, lại nhẹ nhàng
nắm lấy bàn tay y. Trong lòng Doãn Duật chợt xao động, cố gắng đưa tay nắm lấy
bàn tay của người đó: “Kiều... Kiều Nhi...”

Tô Anh mở to mắt, sau đó cúi sát người xuống: “Quân ca ca,
huynh nói gì thế? Quân ca ca!”

“Kiều Nhi”

Câu nói này, Tô Anh đã nghe rõ ràng, hết sức rõ ràng, thì ra
là tên của một người.

Cố gắng mở mắt ra, y nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của nữ tử
trước mặt. “Kiều Nhi, là nàng sao?”

Doãn Duật cố gắng tập trung ánh mắt lên khuôn mặt nữ tử, rồi
dần dần nhìn rõ, hóa ra là... là... Doãn Duật hơi cau mày, y đang nằm mơ sao?

Thấy y tỉnh lại, tất nhiên Tô Anh rất mừng rỡ nhưng vì
chuyện vừa rồi mà không tránh khỏi buồn bực. Nàng ta liền giả bộ giận dỗi, nói:

“Thế nào, nhiều năm không gặp, huynh đã quên muội rồi sao?”

“Anh... Anh Anh...”

Hôn mê suốt ba ngày liền, y quả thực không còn bao nhiêu khí
lực, giọng nói cũng trở nên khàn khàn.

Tô Anh nhướng mày, nói: “Rốt cuộc cũng nhận ra muội! Vậy
muội hỏi huynh, Kiều Nhi là ai?”

Câu hỏi này khiến Doãn Duật thầm cười khổ. Đúng là y đã nằm mơ, với thân phận của Kiều Nhi bây giờ, làm sao nàng có thể ở bên giường y suốt được? Thì ra những ngày qua, người mà y cảm nhận được không phải Kiều Nhi mà là Tô Anh sao? Y muốn cười nhưng lại cười không thành tiếng, chỉ có thể gượng gượng hỏi: “Sao muội lại ở đây?”

Tô Anh thấy y cố ý né tránh, không khỏi ngây người, sau đó liền nói: “Khứu Tướng quân phái người đến tìm cha muội, nói huynh trúng tên sắp chết, muội bèn tới đây ngay! Muội muốn biết Kiều Nhi là ai, huynh mau nói với muội đi!”

Nha đầu này vẫn giống như hồi nhỏ, việc gì cũng truy hỏi đến tận cùng để làm rõ căn nguyên. Doãn Duật thở dài, vẻ bất lực: “Muội biết để làm gì?”

Sắc mặt Tô Anh hơi biến đổi, hậm hực nói: “Huynh cứ nói đi, muội muốn cạnh tranh công bằng với người đó! Có phải huynh đã quên mất lời muội từng nói rồi không?”

“Lời nào?”

Cặp mắt trong veo của Tô Anh mở to, quả nhiên y đã không còn nhớ nữa rồi!

“Hồi nhỏ muội đã nói lớn lên sẽ lấy huynh, huynh thật sự quên rồi sao?” Tô Anh kinh ngạc chất vấn y.

Thế ư? Nha đầu này từng nói như vậy à? Doãn Duật cũng thoáng ngây người, quả thực y không còn nhớ nữa. Nói chuyện được mấy câu, vết thương ở ngực lại bắt đầu đau, y mệt mỏi khép mắt lại. Tô Anh thấy vậy, căng thẳng kêu lên: “Này, huynh đừng như vậy... Được rồi, muội tạm thời không hỏi huynh nữa nhưng muội nói cho huynh biết, muội từ ngàn dặm xa xôi đến đây cứu huynh, huynh phải cố gắng vì muội đấy!”

“Ta khát nước.”

Một lúc lâu sau, y mới nói một câu như vậy.

Tô Anh xoay người, phát hiện trong lều không còn nước, gọi liền mấy tiếng mà bên ngoài không có ai, nàng ta đành tự mình đi ra.

Doãn Duật nằm lặng lẽ trên giường nghĩ lại giấc mơ hoang đường trong mấy ngày qua, y cảm thấy buồn cười. Ánh nắng buổi sớm chiều xuống căn lều, mang lại từng tia ấm áp. Bức rèm bất chợt được vén lên, tiếng bước chân khe khẽ vọng vào. Mùi hương khinh la lãng đãng trong không khí tuy rất nhạt nhưng vô cùng rõ rệt.

Rõ ràng y không hề ngủ, tại sao vẫn nằm mơ thế này?

Y nôn nóng mở mắt ra, nữ tử trước mặt vẫn vận bộ đồ màu trắng gọn ghẽ mà y nhìn thấy hôm đó nhưng nụ cười trên khuôn mặt đã không còn vẻ bướng bỉnh, trong sự lo âu xen lẫn nét vui mừng.

Hay tin y tỉnh lại, Lệnh Viên vội tới đây ngay, song lúc này, nàng chỉ đứng ngẩn ngơ ngắm nhìn khuôn mặt tựa như trăm ngàn năm rồi mới được nhìn thấy lại kia. Thấy y rướn người định ngồi dậy, Lệnh Viên không khỏi cả kinh, vội đặt thứ trong tay qua một bên rồi bước tới ấn y xuống nói: “Huynh làm gì thế?”

Doãn Duật ngẩn người, không phải là mơ! Thật sự không phải là mơ!

“Kiều... Công chúa sao lại tới đây?” Y nhìn nàng chăm chú, trên khuôn mặt trắng bệch xuất hiện một nụ cười tươi.

“Đừng động đây!” Nàng lại dặn dò tiếng nữa rồi mới buông tay, xoay người bưng bát nước vừa đặt xuống bên cạnh tới: “Uống nước đi!”

“Ta... ta tự uống.”

Y đưa tay định đón lấy nhưng nàng khéo léo né tránh, cặp mắt chăm chú nhìn y, vừa mang vẻ hờn dỗi vừa dịu dàng tựa làn nước mùa xuân.

Doãn Duật thềm chấn động, bất giác cúi đầu.

Chiếc thìa như chứa đầy ngọc lộ được đưa tới bên môi y. Y hé miệng uống rồi đột nhiên cất tiếng hỏi nàng: “Điện hạ sao rồi? Điện hạ không việc gì chứ?”

Bàn tay đang cầm thìa của Lệnh Viên bỗng run lẩy bẩy, làm chiếc thìa va vào miệng bát phát ra tiếng leng keng khe khẽ. Những giọt nước mắt đang cố kìm nén chực trào ra, Dận Vương một lòng muốn y chết, vậy mà y còn nghĩ đến hấn như vậy! Lệnh Viên thềm giận dữ, trầm giọng quát: “Huynh nghĩ mình là thần tiên sao? Cho rằng thế này là không chết được ư?”

Y vẫn cúi đầu, giọng nói cất lên tuy yếu ớt nhưng dịu dàng vô cùng: “Ta có thể chết nhưng y thì không. Nếu y chết rồi, hiệp ước với Bắc Hán phải làm sao đây? Bộ hạ phải làm sao đây? Lần này nàng tới Nam Việt cũng coi như là đã uống công rồi...”

Nước mắt không kìm được bắt đầu tuôn rơi lã chã, đôi bờ vai thon của Lệnh Viên không ngừng run rẩy, đôi tay không sao cầm bát nước được nữa. “Choang” một tiếng, nó rơi xuống đất vỡ tan tành. Doãn Duật kinh hãi, bất giác ngẩng lên nhìn nàng. Nước mắt nàng đầm đìa trên mặt. Lệnh Viên ngẩn ngơ nhìn y một lát, rồi đột nhiên cúi sát người xuống, đôi bờ môi giá lạnh không hề do dự hôn lên môi y... Mặc kệ sự kinh ngạc và giãy giụa của Doãn Duật, nàng đưa

tay giữ chặt lấy hai bờ vai y, không cho tấm thân yếu ớt của y động đậy. Đường như mọi nỗi nén nhịn và lo lắng, gian khổ và đớn đau trên đường tới đây đều tan biến hết trong nụ hôn bất chấp tất cả này...

49. Chương 49

Chiếc lưới mềm mại của nữ tử tựa như độc dược, tấm thân yêu kiều chẳng khác gì gông cùm, từng bước ép Doãn Duật chẳng còn đường lui. Còn Lệnh Viên, nàng đã vứt hết những thứ tôn nghiêm nơi thế tục, mặc kệ y có cự tuyệt hay không, hôn y thật sâu, như muốn tước đoạt sạch sẽ không khí xung quanh đó vậy!

Không biết đã bao lâu, nàng mới chậm rãi buông y ra, vừa thở dốc vừa ngẩn ngơ nhìn nam tử bên dưới rồi cất giọng hậm hực: “Ai nói là huynh có thể chết? Ta giết kẻ đó!”

Đôi tay đang nắm lấy vai y vẫn không ngừng run rẩy, thì ra nàng sợ đến thế.

Lệnh Viên lúc này quả thực khác xa so với Đại trưởng công chúa lạnh lùng, cương quyết trong vườn trúc của Dương phủ ngày nào, dường như y lại nhìn thấy bộ dạng sợ hãi và bất lực của nàng khi y bỏ nàng lại một mình trong khu rừng bên dưới chùa Ngọc Tuyền năm đó.

“Kiều Nhi, đừng khóc!”

Nàng khóc khiến trái tim y như sắp vỡ tan. Y muốn đưa tay lên giúp nàng lau nước mắt nhưng chẳng còn chút sức lực nào.

Bỗng nàng lại nổi cơn giận dữ, đứng bật dậy, quay lưng đi, gằn giọng nói: “Huynh nghe cho kĩ đây, mạng của huynh trước giờ đều không thuộc về bất kỳ người nào, nếu sau này huynh còn liều mạng vì hấn... Ta sẽ hận huynh suốt đời!”

Sẽ hận y cả đời sao?

Doãn Duật ngơ ngẩn nhìn nàng rồi lại nở nụ cười lạnh lẽ.

Nàng hận y, tức là trong lòng nàng có y. Cố gắng xoay người qua một bên để ngồi dậy, y lại cảm thấy toàn thân đau đớn, không còn chút sức lực nào. Hai mũi tên đó, một trúng vào ngực, một trúng vào chân y. Thoảng nghe tiếng y rên rỉ vì đau, Lệnh Viên vội xoay người lại. Một tay y đang ôm ngực, miếng vải bó trắng tinh loang vết máu!

Lòng Lệnh Viên đau như cắt, nàng ấn vai y xuống: “Rất cuộc huynh muốn làm gì?”

Tuy y đang thở dốc nhưng vẫn cất tiếng cười, vừa cố gắng

nhìn nàng nhỏ giọng nói: “Nàng... đừng tức giận, nàng đến thăm ta, ta rất vui.

Nàng nên quay về thôi, Anh Anh sẽ chăm sóc tốt cho ta.”

Lệnh Viên không đi, lạnh lùng nhìn y, hỏi: “Huynh đuổi ta đi sao? Huynh sợ cái gì? Sợ Dận Vương ư?”

Ba câu hỏi liên tiếp khiến Doãn Duật không khỏi ngầy người.

Trong đáy mắt thoáng hiện một nét giễu cợt, Lệnh Viên hờ

hững hỏi: “Ta cứ ở đây thì hấn làm gì được nào? Cứ cẩn thận đề phòng rồi cũng

chẳng được gì cả! Vốn dĩ hấn đã biết chuyện giữa huynh và ta từ lâu rồi, chính

vì thế nên muốn huynh chết trên chiến trường mà thần không hay quỷ không biết!

Huynh còn muốn trung thành với hấn nữa không? Huynh còn cảm thấy hấn tốt nữa không?”

Mỗi câu nói của nàng như một nhát búa nện mạnh xuống, khuôn

mặt vốn trắng bệch của Doãn Duật càng trở nên nhợt nhạt, yếu ớt. Y ngẩn ngơ

nhìn nàng một lúc lâu rồi mới miễn cưỡng nở nụ cười, lắc đầu, nói: “Không phải đâu, nàng hiểu lầm rồi, Điện hạ không muốn ta chết.”

“Doãn Duật!”

“Nàng nghe ta nói!” Y đưa tay túm chặt ống tay áo của nàng,

hơi thở trở nên rối loạn nhưng y vẫn cố kìm nén, nói: “Nếu Điện hạ muốn ta chết, nhất định sẽ không cứu ta, nếu không, mũi tên đó cũng... cũng sẽ không trúng vào cánh tay Điện hạ. Kiều Nhi, nàng hiểu nhầm Điện hạ rồi... “

“Ta không nghe, ta không nghe!” nàng không muốn nghe lời

giải thích nào của Doãn Duật, Dận Vương là người thế nào nàng còn không hiểu

hay sao? Chính trong đêm đó, hấn đã tát nàng một cái thật mạnh, còn muốn cưỡng bức nàng... Nàng nhất định sẽ không bao giờ tha thứ cho con người đó!

“Kiều Nhi...” Doãn Duật gắng sức đưa tay lên kéo cánh tay

nàng, Lệnh Viên hơi cau mày, “soạt” một tiếng, rút cánh tay ra khỏi bàn tay y.

Doãn Duật kinh ngạc thốt lên: “Nàng bị thương rồi ư?”

“Không phải!” Lệnh Viên hoang mang xoay người, trong khoảnh

khắc đó, Doãn Duật chẳng rõ lấy sức lực từ đâu ra, nhổm người dậy, định xuống giường kéo nàng lại, chỉ vì gắng sức quá độ, y không sao kìm nén được nữa, cúi đầu “ọc” một tiếng, phun ra cả ngụm máu tươi.

“Đừng!” Lệnh Viên kinh hãi, vội cúi xuống đỡ y, run rẩy vuốt

ve khuôn mặt y: “Huynh phải gắng lên, ta sẽ đi gọi quân y tới!”

Y đưa tay kéo nàng, Lệnh Viên không khỏi kinh ngạc, giọng

nói của y đã dịu xuống, tựa như đang dỗ dành: “Bị thương ở đâu vậy, để... để ta xem nào!” Lực của y không lớn, chỉ cần nàng giãy giụa một chút là có thể thoát

ra được, có điều, nghe thấy những lời dịu dàng xen lẫn nét thương cảm của y, trong lòng nàng bỗng trào dâng vô vàn cảm xúc...

Y vẫn tiếp tục dỗ dành: “Ngoan, để ta xem nào!”

Trên đời này, chỉ có duy nhất mình y dỗ dành nàng, bảo nàng

“ngoan” như thế, chỉ có duy nhất mình y nói với nàng những lời như vậy.

Sức lực dường như đã bị rút cạn kiệt, lúc này không làm sao

chạy thoát được nữa, nàng ngoảnh mặt đi, cắn chặt môi, nói: “Huynh đừng nhìn...”

Trước mặt bỗng trở nên tối sầm, Doãn Duật không thể gắng

gượng được nữa, liền tựa luôn trán lên thân thể nàng. Nàng cứng đờ ngồi đó, để

mặc y vén ống tay áo mình lên, từng chút, từng chút một. Trên làn da trắng nõn như tuyết có mấy vết bầm tím, như kiểu người ta dùng tay bóp mạnh mà thành.

Doãn Duật không khỏi kinh hãi, vội nhìn sang cánh tay kia của nàng, cũng y hệt như thế. Vậy, trên người thì sao?

“Là ai?”

Y hỏi mà trái tim cũng như đang run rẩy.

Thực ra, hỏi hay không hỏi thì có gì khác biệt chứ? Tuy y

thẳng thắn nhưng không ngốc!

“Tiện nhân! Bản vương chưa chê ngươi bẩn, ngươi lại còn dám

ra vẻ đoan trang!” Những lời nói của Dận Vương hôm đó vẫn chưa hề biến mất

trong đáy lòng Lệnh Viên, ngược lại, mỗi lần nhìn thấy hấn, nàng lại nhớ đến

những lời mà hấn nói với nàng. Chẳng phải là ám ức mà chỉ là căm hận và không

cam tâm. Có điều, khi nghe thấy Doãn Duật hỏi mình, nàng không sao giả bộ lạnh

lùng và kiêu ngạo như thường ngày được nữa, cổ họng bỗng bật lên một tiếng

ngheh ngào. Lớp vỏ bọc bên ngoài lập tức vỡ tan, khuôn mặt xinh đẹp của nàng

trở nên trắng bệch, chỉ còn lại một mảng thê lương và đau xót.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Doãn Duật không ngừng phủ nhận trong lòng nhưng cảnh tượng y

thấy trước mắt chẳng lẽ là giả hay sao?

Một giọt nước mắt đột nhiên rơi xuống vạt áo Lệnh Viên, Doãn

Duật không sao kìm nén được nữa, đưa tay ôm lấy tấm thân đang không ngừng run

rẩy ấy, dùng hết sức ghì chặt nàng vào lòng. Tất cả nỗi ám ức và khổ sở của

nàng dường như đã tan biến trong lồng ngực ấm áp mà vững chắc của y.

“Ta đã trốn thoát ra ngoài, hấn không làm được gì cả.” Nàng

cố nín thở nói để tránh bật khóc.

Trốn... Bây giờ nàng nói nghe nhẹ nhàng biết mấy, chẳng qua

để y khỏi lo lắng mà thôi. Nhưng sao Doãn Duật không biết tình hình hôm đó gay

go cỡ nào chứ? Một người là huynh đệ mà y quen thân từ nhỏ, một người là nữ tử mà y yêu nhất cuộc đời này, y cho rằng mình toàn tâm toàn ý tác thành cho họ ở bên nhau chính là mang cho nàng niềm hạnh phúc lớn nhất, nhưng hóa ra lại không phải như vậy!

“Kiều Nhi, ta xin lỗi...”

Lệnh Viên tựa sát trán mình vào trán y: “Ta muốn huynh sống tiếp.”

Y nghiêm túc gật đầu: “Nàng còn sống, ta sẽ sống.”

“Ta muốn huynh đối xử tốt với ta, chỉ đối xử tốt với mình ta thôi!”

“Hạ Hầu Quân ta cả đời này chỉ yêu một mình Lưu Lệnh Viên!”

Bên ngoài lều của quân y, Tô Anh khoanh tay ngồi im một chỗ, cau mày hỏi Khưu Tướng quân: “Vị Công chúa Bắc Hán đó không phải là vương phi của Dân Vương điện hạ sao? Sao cô ta lại có thể một mình trong lều của Quân ca ca chứ?”

Sự tán tụng ban đầu của binh lính đối với việc này đã dần thay đổi, chỉ là ngại thân phận của Dân Vương và Công chúa nên chẳng ai dám nói gì nhiều, Nha đầu Tô Anh này quả đúng là chẳng biết ý tứ. Khưu Tướng quân sầm mặt, khẽ ho một tiếng, bảo: “Chuyện này có liên quan tới thanh danh của Công chúa, hết sức nghiêm trọng, cháu chớ nên ăn nói tùy tiện!”

Tô Anh rời xa hoàng thất đã nhiều năm, ở bên ngoài chẳng có nhiều điều kiêng kị lắm, lời của Khưu Tướng quân chẳng khiến nàng ta e dè chút nào. Chỉ thấy nàng ta đứng dậy, phỉ phỉ bụi dính trên tà váy, cất giọng oang oang: “Đã muốn giữ thanh danh thì phải tránh cho người ta nảy sinh nghi ngờ mới đúng, để cháu vào lều của Quân ca ca gọi cô ta ra ngoài.”

“Anh Anh!” Khưu Tướng quân kéo ống tay áo nàng ta lại, trầm giọng quát: “Đây là quân doanh, không phải nhà họ Tô của cháu! Điện hạ có lệnh ngoại trừ Công chúa, bất cứ ai cũng không được phép vô cớ đi vào lều của Thế tử, cháu đã đưa thuốc đến nơi rồi, bây giờ cũng nên khởi hành quay về Khâm Châu là vừa.”

Tô Anh ngẩng cổ lên, tức tối nói: “Khưu thế bá!”

“Nghe lời đi!”

Thấy giọng Khưu Tướng quân có vẻ đã dịu đi, Tô Anh liền xoay người ngồi xuống: “Không vào thì thôi, nhưng cháu không về Khâm Châu đâu. Khi nào tận mắt nhìn thấy huynh ấy có thể chạy nhảy thì cháu mới về.” Rồi nàng ta lại thềm nói: “Hơn nữa, cháu còn chưa rõ Kiều Nhi là ai, sao có thể rời đi

được?”

Khuru Tướng quân chẳng biết làm thế nào với nha đầu này, vừa hay lúc ấy có binh sĩ đi tới bẩm báo rằng Dận Vương triệu kiến ông. Ông bèn bỏ Tô Anh lại, đi về phía lầu chủ soái.

Mấy ngày nay, quân man di và quân Nam Việt giằng co với nhau từ xa nhưng cả hai bên đều án binh bất động. mấy vị tướng quân đã từng phân tích vô số phương án tác chiến nhưng chưa thể đưa ra quyết định cuối cùng. Dận Vương hết sức nôn nóng, tựa như không muốn đợi thêm. Quân man di muốn dây dưa kéo dài thời gian nhưng hần thì không muốn thế, bởi lẽ trong tiềm thức của hần, sự đối chọi gay gắt với Lệnh Viên dường như làm cho hiệp ước giữa hần với Bắc Hán phát sinh biến động, điều này khiến hần cả đêm không thể ngủ ngon.

Hần vẫn luôn tự hỏi mình, đây chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch, tại sao lại không thể mở rộng lòng mình?

Trong lầu, các vị tướng quân mỗi người đưa ra một ý kiến, thảo luận hết sức kịch liệt, bỗng thấy Dận Vương đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

“Điện hạ...” Điện Tướng quân buột miệng gọi hần lại nhưng hần dường như không nghe thấy.

Binh sĩ canh gác bên ngoài hành lễ với Dận Vương nhưng hần cũng chẳng buồn nhìn, cứ thế rảo bước đi về phía trước. Phía trước chính là lầu của Doãn Duật, Dận Vương dừng chân, ngó thấy trước mắt có một bóng người nhỏ nhắn chạy vào trong lầu, liền sau đó là một tiếng “Quân ca ca” trong trẻo, giòn tan vang lên.

... “Đường ca ca.”

Từng lời nói, tiếng cười của nữ tử đó đột nhiên lại hiện lên trong kí ức. Dận Vương thầm chấn động, Vương Khởi không muốn hần cưới Công chúa Bắc Hán, chẳng qua là vì trong lòng có hần, không thể buông hần được. Vậy hần đối với Lệnh Viên thì sao? Cũng là vì không thể buông nàng ra được hay sao? Đột nhiên, từ trong căn lầu trước mặt vọng ra tiếng thét kinh hãi của Tô Anh.

Tô Anh thấy Khuru Tướng quân đã đi rồi, không còn ai quản thúc mình nữa nên mới không nghe lời mà một mình tới đây. Nào ngờ, khi vào lầu, nàng lại nhìn thấy trước mặt Lệnh Viên toàn là máu, còn Doãn Duật... vết thương dường như đã nứt ra, bên khóe miệng cũng dính đầy máu...

Lệnh Viên đang định ra ngoài mời quân y đến, chẳng ngờ Tô Anh lại chạy tới đúng lúc này.

“Có chuyện gì vậy?” Bóng dáng cao lớn của Doãn Duật

Bước vào, hần cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Doãn Duật vô thức giữ chặt bàn tay Lệnh Viên, cổ dùng chút tỉnh táo cuối cùng để nhìn đắm đắm vào người vừa tới. Tô Anh nghe thấy câu “đi mời quân y” của Dận Vương, liền hoang mang chạy thẳng ra ngoài.

Thấy người đó bước từng bước lại gần, Lệnh Viên vẫn đứng im chẳng hề động đậy. Dận Vương đưa tay nắm lấy bàn tay của Lệnh Viên, đột nhiên nghe Doãn Duật nói gần từng chữ: “Người buông nàng ra!”

Dận Vương ngẩn ngơ nhìn Doãn Duật, trên khuôn mặt trắng bệch của y hiện lên một vẻ kiên định chẳng thể nghi ngờ... Liệu có phải năm xưa Lương Vương phản loạn cũng từng như thế không? Không rõ vì sao, khi biết được thân thể của Doãn Duật, mỗi lần đứng trước khuôn mặt này, Dận Vương đều bất giác nhớ đến Lương Vương. Hần cười lạnh lùng, hờ hững nói: “Người có biết mình đang nói gì không?”

Doãn Duật cũng cười theo, toát lên một vẻ đau đớn tột cùng:

“Ta quen người từ hồi năm tuổi, từ đó luôn đi theo người, dẫu xông vào núi đao biển lửa cũng chưa từng oán trách nửa lời. Người muốn cưới Công chúa Bắc Hán để liên minh với Bắc Đê, ta cố nén nỗi đau thương trong lòng, đưa nữ nhân mà mình yêu nhất tới tay người. Ta rời khỏi Sùng Kinh cũng là để tránh xa nàng, để nàng yên tâm thành thân với người, làm vương phi của người, từ đó ta có thể phiêu bạt nơi chân trời góc bể, chỉ duy có trái tim nàng là quyết không tới gần!”

Nhưng người thì sao? Người có từng trân trọng nàng, yêu quý nàng, thấu hiểu nàng không? Hoàn toàn không... Người lại còn làm tổn thương nàng!”

Lệnh Viên run giọng nói: “Doãn Duật, đừng nói nữa!”

Y cúi đầu, thở hắt ra một hơi, cánh tay còn lại đưa tới nắm

lấy tay Dận Vương, cố gắng dùng sức gạt thật mạnh! Trong đôi mắt đen lầy như mặc ngọc kia chỉ toàn vẻ thất vọng. “Nói cho người biết, ta và nàng đến giờ vẫn hoàn toàn trong sạch! Nàng là vương phi tương lai của người, người lại không tin nàng! Người đã bỏ lỡ nữ nhân đáng để người yêu nhất trên đời, sau này, người sẽ không còn cơ hội nữa.”

Đã có lúc, y cũng từng tuyệt vọng. Một nữ tử như Kiều Nhi, y thấu hiểu vô cùng. Nếu nàng thật sự lấy Dận Vương, cho dù không yêu hần, nàng cũng sẽ trung trinh với hần cả đời, quyết không phụ hần, sẽ dốc hết toàn lực để giúp đỡ hần. Nếu sớm biết có ngày hôm nay, Doãn Duật thà rằng khi trước mình đừng đưa nàng rời khỏi Bắc Hán, như thế, nàng sẽ vĩnh viễn là công chúa điện hạ tôn quý nhất ở Bắc Hán, như thế. Y vẫn mãi nhớ trong ngày rời khỏi Bắc Hán, Bắc

Đế đã nắm chặt ống tay áo y mà nói rằng: “Đó là người mà trầm trồ trọng nhất.”

Cho nên sau này, y sẽ không để cho bất kỳ ai ức hiếp nàng nữa, không bao giờ!

Dận Vương hẳn học trừng mắt nhìn hảo huynh đệ của mình ngày trước, phần nộ nói: “Ta không có cơ hội ư? Chẳng lẽ ngươi còn muốn ả sao?” Khi hắn nói ra câu này, trái tim Lệnh Viên không khỏi run rẩy. Nhưng bàn tay đang nắm lấy tay nàng lại kiên định tốt cùng, rồi bên tai nàng vang lên tiếng cười dịu dàng của y: “Phải, chỉ cần nàng bằng lòng, ta sẽ cưới nàng!”

Dận Vương lạnh lùng nói: “Ngươi dựa vào cái gì?”

“Dựa vào tình yêu của ta với nàng.”

Trong mắt Dận Vương bùng lên những tia sáng lạnh lẽo. Lệnh Viên cắn chặt răng, sợ hắn sẽ nổi điên mà gây bất lợi cho Doãn Duật.

“Nhanh lên một chút!” Từ bên ngoài vọng vào giọng nói của Tô Anh. Rèm lều nhanh chóng được vén lên, Tô Anh chỉ nghĩ đến vết thương của Doãn Duật, không hề để ý tới không khí khác thường ở bên trong. Vị quân y cung kính hành lễ với Dận Vương và Lệnh Viên, sau đó mới bước lên phía trước.

Doãn Duật vẫn nắm chặt tay nàng không buông, Lệnh Viên hơi nghiêng người, vỗ nhẹ lên bàn tay lạnh băng của y mấy cái mà không để ai hay biết, rồi lại nở một nụ cười dịu dàng với y. Rốt cuộc y cũng buông tay, quân y đi tới xử lý vết thương cho y, từ đầu đến cuối y vẫn nhìn Lệnh Viên chăm chú.

Tô Anh đưa mắt nhìn Lệnh Viên, nhỏ giọng nói: “Dận Vương điện hạ đi rồi, Công chúa vẫn không ra ngoài sao?”

Lệnh Viên thản nhiên nói: “Điện hạ còn bận rộn việc quân, ta sao có thể đi theo được.”

Chỉ một câu nói đã chặn đứng lý do thích đáng nhất của Tô

Anh, ngay sau đó nàng ta lại cắn răng nói tiếp: “VẬY... Công chúa không về thay quần áo sao?”

Lệnh Viên vẫn hờ hững nói: “Đợi lát nữa rồi về.”

Sao nàng không nhìn ra tâm tư của nha đầu này chứ? Nhưng cho dù bị nàng ta nhìn ra manh mối thì đã sao? Nàng không sợ Dận Vương, có lý nào lại sợ nàng ta được?

Đến khi quân y bôi thuốc và băng bó lại vết thương cho Doãn

Duật xong, người trên giường đã ngủ thiếp đi vì mệt mỏi. Quân y vừa rời đi, Tô Anh đã không sao kìm nén được nữa, đôi lông mày thanh tú nhú chặt lại, hậm hực quay sang hỏi Lệnh Viên: “Cô và Quân ca ca rốt cuộc có quan hệ gì?”

Lệnh Viên cẩn thận kéo lại chăn cho Doãn Duật, chăm chú nhìn nàng ta, nói: “Là quan hệ mà cô thấy đấy.”

Tô Anh vẫn còn là một cô nương chưa xuất giá, lúc trước khi ngồi riêng với Doãn Duật, nói rằng muốn lấy y đã là những lời xấu hổ quá mức rồi, chẳng ngờ vị Công chúa Bắc Hán này lại thẳng thắn như vậy, trực tiếp thừa nhận mối quan hệ giữa mình và Doãn Duật! Sắc mặt Tô Anh biến đổi không ngừng, lúc trắng lúc đỏ.

Lệnh Viên ung dung đưa tay lau mặt cho Doãn Duật, bàn tay chợt bị y nắm lấy, chỉ nghe y cất tiếng mơ màng mà yếu ớt: “Kiều Nhi, đừng đi...” “Ta không đi.” Nàng cũng nắm chặt bàn tay y, trong lòng bất giác trào dâng một sự buồn bã trước giờ chưa từng có. Mối tình này, nàng đã khổ sở kìm nén suốt mười mấy năm rồi!

Tô Anh ngồi bên cạnh mở to cặp mắt tròn xoe nhìn Lệnh Viên với vẻ không thể tin nổi, ngón tay run run chỉ về phía nàng: “Cô... cô chính là Kiều Nhi? Kiều Nhi là cô?” Lệnh Viên không trả lời, Tô Anh kinh hãi nói: “Cô là Dận Vương phi tương lai, sao có thể quyến rũ Quân ca ca như thế? Trời ơi, cô muốn hại chết huynh ấy sao? Cô muốn huynh ấy trở thành kẻ địch của Dận Vương điện hạ sao? Cô... cô...”

Sắc mặt Tô Anh tái xanh, nhất thời lắp bắp, khó có thể nói thêm lời nào.

Lệnh Viên lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng ta, thấp giọng nói: “Nếu

Tô tiểu thư cảm thấy ngọt ngào quá, có thể ra ngoài hít thở chút không khí.”

Tô Anh tức tối giận chân, quả nhiên chạy ngay ra ngoài. Có điều, chỉ một lát sau, nàng ta đã quay trở lại, kẻ mộng ngồi xuống ngay trước mặt Lệnh Viên, hậm hực nói: “Tại sao ta phải ra ngoài? Dù sao cô và Quân ca ca cũng sẽ không có kết quả gì đâu, tại sao ta phải tức giận chứ? Những việc này chẳng qua là mong muốn từ một phía của cô mà thôi, nếu để Ký An Vương gia biết được, ông ấy nhất định sẽ cực lực ngăn cản. Ông ấy không thích Quân ca ca dính dáng vào mấy chuyện rắc rối của hoàng gia.”

Tô Anh nói đúng, Lệnh Viên không khỏi ghen lòng. Ký An

Vương gia thậm chí còn chẳng muốn Doãn Duật gần gũi với Dận Vương, nói gì tới nàng. Hôm nay nàng và Doãn Duật tỏ rõ thái độ ngay trước mặt Dận Vương như vậy, nàng thực không dám nghĩ sau này nên giải quyết chuyện này thế nào. Công chúa hòa thân là chuyện lớn, do đế vương hai nước cùng ban chỉ, không phải chỉ cần một câu không thành thân nữa của nàng là có thể không thành thân...

Nàng bất giác nắm chặt bàn tay Doãn Duật, nam tử trước mặt

này, nàng thực sự không muốn buông bỏ lần nữa.

Thấy nàng dường như có chút dao động, Tô Anh khấp khởi trong lòng. Không thể phủ nhận, vị Công chúa Bắc Hán này quả thực đẹp đến mê người, nàng còn không so được với đại tỷ, đứng trước mặt nàng ta tất nhiên càng chẳng nổi bật. Có điều, nàng vẫn nói: “Quân ca ca xưa nay luôn đơn thuần, chỉ cần cô dùng chút thủ đoạn vặt là huynh ấy sẽ nghe lời cô, nhưng sao cô phải dấn dấp đến huynh ấy làm gì? Huynh ấy tuy là Thế tử nhưng lại không phải người của hoàng gia. Còn Dận Vương điện hạ thì khác, cô lấy Điện hạ thì sẽ trở thành vương phi, có lẽ sau này còn có thể trở thành hoàng hậu...” Nói tới đây, Tô Anh giật mình ý thức được mình đã vượt quá bốn phận, vội đưa tay lên bịt miệng, chỉ hận không thể nuốt lại những lời vừa nói. Cha thường dặn nàng phải cẩn thận cái miệng của mình, vậy mà nàng không nhớ.

Lệnh Viên không hề ngoảnh đầu nhìn Tô Anh, bỗng thấy Doãn Duật lại nhíu chặt đôi mày, tựa như đang rất khó chịu. Trong lòng nàng cũng cảm thấy khó chịu theo. Vừa rồi, ở trước mặt Dận Vương, y gắng gượng nói ra hết những lời đó, giọng không chút yếu ớt, chỉ là vì không muốn thua kém Dận Vương về khí thế, những điều này nàng đều hiểu.

Đó không phải những lời giữa quân và thần, mà chỉ là một cuộc đối đầu đơn thuần giữa những người đàn ông với nhau.

Lệnh Viên đột nhiên cất tiếng cười dịu dàng mà sáng khoái.

Nếu như không có hai mũi tên đó, có lẽ y còn cảm thấy hổ thẹn với Dận Vương, nhưng bây giờ, sẽ không như thế nữa.

“Cô cũng thích huynh ấy sao?”

Đột nhiên nghe Lệnh Viên hỏi như vậy, Tô Anh bèn ưỡn thẳng ngực lên định trả lời, bỗng Lệnh Viên lại nói tiếp: “Tốt hơn hết cô đừng thích huynh ấy, bởi vì huynh ấy là của ta, cô không cướp được đâu.”

50. Chương 50

Tô Anh nhất định không chịu đi, Khuru Tướng quân hết cách, đành sai người cất cho nàng một căn lều. Bức rèm vừa được buông mạnh xuống, tiếng binh sĩ đi qua đi lại bên ngoài liền nhỏ hẳn. Tô Anh hậm hực ngồi xuống giường, bên tai vẫn còn vang vọng lời của Lệnh Viên.

Ban đầu Tô Anh còn cho rằng nữ nhân đó sẽ cảm thấy nhục nhã, chẳng ngờ cô ta lại nói Doãn Duật là của mình, giọng điệu kiên định mà thẳng thắn vô cùng, như thể đó là một chuyện hiển nhiên vậy. Chiếc túi thơm đeo bên hông bị những ngón tay thon dài của Tô Anh vò nhàu nhĩ, nàng rất giận, giận bản

thân khi đối mặt với Lệnh Viên đã chẳng thể nói ra một câu phản bác nào.

“Không phải thế, Quân ca ca nhất định sẽ không thích cô ta, nhất định chỉ bị cô ta mê hoặc thôi. Quân ca ca sẽ không ngu xuẩn đến mức cướp đi nữ nhân của Dận Vương diện hạ.” Tô Anh đưa tay vuốt ngực, tự an ủi mình. Mặt trời lặn, ánh tà chiều nhuộm đỏ một nửa bầu trời. Phía xa xa đường như có khói bốc lên, tiếng vó ngựa và tiếng hô chém giết vang lên không dứt.

Chiến trường đã tĩnh lặng suốt mấy ngày nhưng đó chỉ là tạm thời ngưng chiến để chờ thời cơ.

“Keng” một tiếng, Dận Vương rút trường kiếm ra khỏi vỏ, một mảng ánh sáng lóe lên, chém một vết thật sâu vào cây cột chống trong lều. Nhìn kĩ từ trên xuống dưới, cây cột đã có nhiều vết chém. Dận Vương nhíu chặt đôi mày, nhìn chăm chăm vào đó một hồi lâu... Hắn rời khỏi kinh sư đã được hai mươi ba ngày, ở chiến trường đến nay cũng đã là ngày thứ sáu.

Hắn được phụ hoàng đồng ý cho là thống soái, trong chuyện này kẻ buồn người vui, nhưng bây giờ, hắn vẫn chưa lập được chiến công, bao nhiêu con mắt đang nhìn vào, nhất định sẽ cười chê hắn vô dụng.

“Người đã bỏ nữ nhân đáng để người yêu nhất trên đời.”

“Ta muốn cưới nàng.”

Hắn lại nhớ đến lời của Doãn Duật, đó từng là người huynh đệ tốt nhất trong cuộc đời hắn.

Khi xưa, hắn tiếp cận Doãn Duật cũng một phần vì Ký An Vương phủ. Lúc tin đồn Doãn Duật và Lệnh Viên có tư tình truyền ra ngoài, hắn vẫn một lòng bảo vệ y, một là vì thể diện, hai là vì hắn không muốn mất đi một trợ thủ đắc lực.

Nhưng không ngờ Doãn Duật lại là con trai của Lương Vương!

Không thể trông mong gì ở thể lực của Ký An Vương phủ nữa rồi, mà nếu để Tiêu Hậu biết được thân phận của Doãn Duật, người đầu tiên bị trừng trị chắc chắn sẽ là hắn! Khi đó, dù thế nào hắn cũng không thể rửa sạch tội danh câu kết với dư nghiệt của Lương Vương. Nhưng bao nhiêu năm như vậy, con người đầu phải cõ cây, há có thể vô tình!

Trên chiến trường ngập trời khói lửa, Doãn Duật đã dùng thân mình để chặn hai mũi tên chí mạng cho hắn, điều này khiến lòng hắn vô cùng chấn động. Trong khoảnh khắc đó, hắn không phải chưa từng nghĩ đến việc để mặc cho Doãn Duật chết nhưng rốt cuộc vẫn không nhẫn tâm.

Đó là một người nguyện chết vì hắn, hắn chấp nhận gạt bỏ

chuyện Lương Vương qua một bên vì mối tình huynh đệ hơn hai mươi năm qua. Nhưng giờ đây, hấn và y thực sự đã trở mặt!

Dùng sức đập mạnh thanh trường kiếm xuống bàn, Dận Vương lạnh lùng cười một tiếng, gọi binh sĩ vào dặn dò: “Mau đi truyền lệnh, toàn quân chuẩn bị ngày mai ra ngoài thành nghênh chiến!” Hấn không muốn chờ đợi thêm nữa, giờ đây hấn đã thua đến nỗi không còn gì để thua, ngoại trừ một cơ hội lập công này!

Màn đêm lạnh như băng giá, trong lều lại ấm áp tựa mùa xuân.

Mùi hương khinh la trên cơ thể nữ tử thoang thoảng trong không khí, mang tới cho y cảm giác dễ chịu và quen thuộc.

Doãn Duật từ từ tỉnh dậy. Đèn trong lều vẫn sáng, y ngoảnh đầu nhìn sang, thấy Lệnh Viên đang nhoài người ngủ gục bên mép giường, một tay vẫn nắm chặt bàn tay y không chịu buông. Ánh sáng yếu ớt chiếu lên một bên má nàng tỏa ra những tia sáng dịu dịu. Doãn Duật vừa khẽ động dậy, nữ tử trước mặt lập tức giật mình tỉnh giấc.

“Huynh tỉnh rồi à?”

“Ừm.” Giọng y vẫn khàn khàn, vừa nói vừa ngược mắt nhìn ra phía cửa lều: “Bây giờ là giờ nào rồi?”

“Vừa qua giờ Dậu.” Lệnh Viên đã đứng dậy, bưng chiếc bát sứ trên bàn tới. “Cháo này vừa được đưa tới, vẫn còn đang ấm.”

Nàng cẩn thận đỡ y dậy, bón cháo cho y ăn. Y không cự tuyệt, ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

“Dận Vương không làm nàng khó xử chứ?” Đó là người huynh đệ mà y đã quen từ nhỏ, tính cách hấn thế nào y hiểu rất rõ. Lần này, y đã nói những lời như thế, hấn nhất định sẽ nổi giận.

Lệnh Viên hờ hững đáp: “Hấn không dám.”

Không phải không muốn, mà là không dám.

Doãn Duật thăm chán động. Dận Vương là người kiêu ngạo như thế, không ngờ cũng có lúc bị ép vào cảnh này... Đôi hàng mi dày khê chớp, chẳng đợi y kịp nghĩ nhiều, nữ tử đã cất tiếng hỏi y: “Tô Anh và huynh có quan hệ gì?”

Hễ mở miệng lại “Quân ca ca”, “Quân ca ca”... nghe gần gũi gớm!

Doãn Duật thoáng ngẩn người, đột nhiên ngẩng đầu, thấy Lệnh Viên đang ngạo nghễ nhìn y, ánh mắt không hề né tránh, tựa như đang chờ nghe lời giải thích. Một Lệnh Viên như vậy thực có mấy phần giống với Tô Anh hay đây

đưa đeo bám nhưng Tô Anh lại không có được sự ngạo nghễ như luôn nắm chắc phần thắng trong tay kia.

Đây mới chính là Lệnh Viên mà y quen thuộc nhất. Gạt những phiền muộn trong lòng qua một bên, Y tập trung giải thích với nàng: “Cô ấy là con gái út của Tô Thái phó, ân sư của ta. Hồi Tô Thái phó còn ở Sùng Kinh, ta thường xuyên đến phủ Thái phó chơi. Năm Kiến Chương thứ mười lăm, Tô Thái phó cáo lão hồi hương, cả nhà họ Tô liền dọn về Khâm Châu. Không lâu sau, phụ thân lại bảo ta đến Khâm Châu theo sư phụ học tập, ta liền đến đó ở lại vài năm.”

Chính trong mấy năm ở Khâm Châu đó, y có thể dễ dàng đi lại giữa hai nước Hán – Việt, trở thành cầu nối cho sự liên minh giữa Dân Vương và Thôi Hậu.

Tuy trong lòng hiểu rõ nhưng Lệnh Viên lại không hỏi tới chuyện này, chỉ cất giọng trêu chọc: “Nói như vậy, huynh thật sự quen cô ấy trước ta sao?”

Doãn Duật bất giác nuốt nước miếng, mơ hồ nhăm nháp một chút vị ghen tị trong lời nói của nàng. Trong lòng y vô cùng sáng khoái, nỗi âu sầu trên mặt hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại nét cười vui vẻ bên khóe miệng. Y đưa tay nắm lấy tay nàng, mỉm cười nhìn nàng, nói: “Lần đầu ta gặp cô ấy, cô ấy mới có ba tuổi, còn là một đứa trẻ chưa biết gì, làm sao so với nàng được, vừa ra tay đã đánh trúng trái tim ta.”

“Huynh nói bậy.”

“Sao lại nói bậy? Nàng nói xem, hồi đó có đúng là nàng đẩy vào ngực ta khiến ta ngã từ đỉnh xuống dòng sông không?”

Y hỏi rất nghiêm túc nhưng khuôn mặt Lệnh Viên lại ửng hồng.

Đã bao năm trôi qua, vậy mà y vẫn còn nhớ. Nàng cúi thấp đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Ai... ai bảo huynh nói là biết ta!”

Doãn Duật cười thành tiếng, nói chậm rãi từng chữ một: “Nếu cho ta một cơ hội nữa, ta vẫn sẽ nói là biết nàng!”

Lệnh Viên muốn bật cười nhưng lại cố kìm nén, nhét chiếc bát sứ vào tay y, cắn răng nói: “Không nói linh tinh với huynh nữa, huynh tự ăn đi.” Rồi nàng quay lưng lại, kẹp một lọn tóc dài đen nhánh vào giữa kẽ ngón tay, bỗng nghe thấy người sau lưng đột nhiên cất tiếng: “Kiều Nhi, trong lòng ta chỉ có nàng.”

Trái tim nàng hơi xao động, lại nghe y nói: “Bất kể tương lai thế nào, trong lòng ta mãi chỉ có nàng.”

Tương lai...

Đầu ngón tay Lệnh Viên dọi lên cảm giác giá lạnh, nàng bỗng như nhìn thấy nhiều khuôn mặt: nào là Thế Huyền, Ký An Vương gia, Hoàng đế Nam Việt, Dận Vương... Nhẹ nhàng khép đôi mắt lại, nàng không dám nghĩ tới mọi việc trong tương lai, nàng chỉ biết rằng, trên con đường này mình đã chẳng thể quay đầu.

Chuyện ngày mai hãy để ngày mai tính tiếp.

Nàng xoay người lại nhìn y chăm chú, hờn giận nói: “Ăn nhanh chút đi, nếu không ta sẽ phạt huynh đấy!”

“Nàng muốn phạt ta thế nào?” Y chớp chớp mắt nhìn nàng, dường như đã nảy sinh hứng thú.

Lệnh Viên nhất thời cứng họng, buông một câu “ta đi thay quần áo” rồi chạy vội ra ngoài. Doãn Duật ngẩn ngơ nhìn theo, cảm thấy trong lòng hết sức sáng khoái.

Vàng trắng vành vạnh treo cao, rải xuống thảm cỏ khô ẩm ướt những tia sáng dịu dịu.

Nhưng bóng người lại rất rõ ràng.

Lệnh Viên vội trở về lều của mình, vừa vén rèm lên, bắt gặp ngẩn người, không ngờ lại nhìn thấy Dận Vương đang ngồi bên trong. Hắn đã cởi áo giáp và chiến bào, lúc này đang mặc một bộ đồ màu trắng. Nhìn thấy Lệnh Viên vén rèm đi vào, hắn liền đứng dậy, trên khuôn mặt ngoài đôi nét lúng túng còn thấp thoáng một vẻ tím tái.

Lệnh Viên không ngờ hắn lại ở đây, nhất thời đứng sững ở cửa, không biết nên đi vào hay đi ra.

Người đó đứng im lặng một lát, sau đó chợt rảo bước về phía

Lệnh Viên. Lệnh Viên không khỏi thâm kinh hãi nhưng Dận Vương đã vén rèm đi ra ngoài. Nàng ngoái đầu nhìn về phía sau nhưng bức rèm đã được buông xuống trong nháy mắt, che đi cái bóng cao lớn màu trắng đó. Nàng thẫn thờ phào một hơi, bắt bước đi vào trong lều.

Từ bên ngoài loáng thoáng vọng tới những tiếng kêu “Điện hạ bớt giận”, “Điện hạ tha mạng” của các binh sĩ, Lệnh Viên hơi cau mày, nở nụ cười hờ hững. Nàng quả thực không tài nào hiểu nổi gã Dận Vương này.

Khi nàng ra ngoài, quả nhiên thấy các binh sĩ canh gác đã được thay thế. Theo bản năng, nàng nhìn về phía lều của Dận Vương, nơi đó đèn đuốc sáng trưng, trên vách lều in rõ bóng dáng hắn.

Gió đêm thổi tới, trong sự lạnh lẽo còn xen lẫn mùi khói hăng hắc.

Lệnh Viên chậm rãi bước về phía trước, một bóng người nhỏ nhắt chọt lao từ phía bên cạnh. Dưới ánh trăng bàng bạc, thấy Tô Anh ngạo nghễ ngẩng đầu, hạ chiến thư với nàng: “Ta không sợ cô, ta muốn cạnh tranh công bằng với cô!”

Cạnh tranh công bằng? Lệnh Viên hơi cau mày, nha đầu này thật đáng yêu, cái gì mà công bằng với không công bằng chứ! Nàng ta đâu hay, trên thế gian này, việc không công bằng thì có nhiều nhưng sự công bằng lại quá đổi hiếm hoi. Trong chuyện tranh giành tình cảm lại càng chẳng có cái gọi là công bằng. Chẳng lẽ nàng ngây thơ đến mức hi vọng thời gian có thể đảo ngược, trở về lúc cả nàng và nàng ta đều không quen Doãn Duật, rồi bắt đầu nói tới chuyện công bằng hay sao?

Lệnh Viên cảm thấy rất tức cười.

Tô Anh thấy nàng không hề để tâm tới lời nói của mình, tức tối nói: “Cô... cô có ý gì? Cô cảm thấy ta không xứng làm đối thủ của cô hay sao?”

“Không phải không xứng, mà là cô hoàn toàn không phải đối thủ của ta.” Trái tim chân thành của Doãn Duật đã rất rõ ràng, bất kì nữ tử nào trên thế gian này cũng không phải đối thủ của nàng. Lệnh Viên đi sát qua vai nàng ta, thần thái thản nhiên, khóe miệng mỉm cười.

Tô Anh siết chặt nắm tay, hét với theo: “Ta và Quân ca ca là thanh mai trúc mã, còn cô mới chỉ quen huynh ấy có vài ngày, sao ta... sao ta lại không phải là đối thủ của cô được?” Thì ra người Bắc Hán đều ngông cuồng, tự đại như thế, Tô Anh phải cho nàng ta biết hậu quả của việc coi thường nàng!

Thương thế của Doãn Duật bắt đầu ổn định, Lệnh Viên như trút được một tảng đá lớn trong lòng, giấc ngủ cũng ngon hơn.

Nhưng chẳng rõ tại sao, người trên giường đột nhiên ngồi bật dậy. Sau một thoáng ngẩn ngơ, Lệnh Viên vội ngược mắt nhìn. Doãn Duật đưa tay ôm ngực, nhìn nàng chăm chú, lẩm bẩm nói: “Nàng nghe thấy không?”

“Doãn Duật...”

“Tiếng trống trận, tiếng trống trận vang lên rồi!” Sắc mặt lạnh trở nên hết sức nặng nề, Doãn Duật đưa tay vén chăn định xuống giường. Lệnh Viên vội vàng ấn y xuống, nghe nói vậy, nàng cũng lắng tai nghe. Bên ngoài quả thực có tiếng trống, hết lượt này tới lượt khác, lượt sau lại dồn dập hơn lượt trước!

Doãn Duật hơi cau mày, nói: “Chẳng phải chưa từng có tin gì về việc hôm nay sẽ khai chiến sao?”

“Huynh cứ nằm xuống đã, để ta ra ngoài xem thử.”

Vừa ra khỏi lều, Lệnh Viên suýt va phải Tô Anh. Nha đầu này không còn khí thế như ngày hôm qua nữa, sắc mặt trắng bệch. Người lần đầu tiên tới chiến trường, chưa gặp phải tình hình thế này bao giờ tất nhiên sẽ sợ hãi, mà trong cả quân doanh nàng ta chỉ quen biết có hai người. Khuru Tướng quân thì phải dẫn quân đi đánh trận, tất nhiên không có thời gian rảnh để ý tới Tô Anh, trong lòng nàng ta sợ hãi, chỉ có thể tới tìm Doãn Duật. Lệnh Viên đẩy nàng ta vào trong lều, vội vã dặn dò: “Vết thương của Doãn Duật còn chưa khỏi, đừng để huynh ấy ra ngoài!”

Cảnh tượng bên ngoài quả nhiên giống với lần trước quân Nam Việt ra ngoài nghênh chiến, điều khác biệt duy nhất là lần này không có Doãn Duật tham gia. Lệnh Viên nhìn thấy Điền Tướng quân đang đứng đằng xa, lớn tiếng ra lệnh cho thuộc hạ. Nàng không bước lên phía trước. Bên cạnh lại có một đội binh sĩ chạy qua, ai cũng có vẻ nghiêm túc, không dám sơ suất chút nào. Sự bình yên trong mấy ngày đình chiến vừa rồi khiến Lệnh Viên sinh ra trong ảo giác rằng chiến tranh ở nơi đây đã kết thúc. Nhưng giờ đây nàng mới giật mình nhớ ra, mình vẫn đang ở giữa vùng chiến trường khốc liệt.

Lần này, liệu có kết thúc được không?

Lệnh Viên không thể nhìn thấy cảnh giao chiến trên sa trường nhưng giữa làn cát bụi đầy trời nồng nặc mùi máu tanh. Nàng mơ hồ nhớ lại đêm đó, Doãn Duật trọng thương được khiêng bằng cáng trở về. Trong lòng Lệnh Viên ngập tràn sợ hãi, toàn thân bỗng run rẩy, lùi về phía sau một bước.

“Không phải Khuru Tướng quân đã nói quân ta chưa thể nhận ra chiến lược của Dạ Lang sao? Có gì lại đột nhiên xuất binh như thế?” Trong căn lều của mình, Doãn Duật thần sắc nặng nề giữ chặt lấy hai vai Tô Anh, cất tiếng gặng hỏi nàng.

Tô Anh đang hết sức sợ hãi, bị y hỏi như vậy lại càng hoang mang hơn, chỉ biết lắc đầu nguầy nguậy, nói: “Muội không biết, muội làm sao mà biết được! Quân ca ca, tiếng trống này đáng sợ quá, cả những tiếng hô chém giết ngoài kia nữa, bây giờ chúng ta hãy trở về Khâm Châu đi, được không?”

Doãn Duật biết có hỏi nàng cũng chẳng được gì, trong lòng lo lắng, bèn đẩy nàng ra, định đứng dậy. Tô Anh không cự lại được, bèn dang tay ôm lấy y, lo lắng đến phát khóc: “Quân ca ca, huynh đừng ra ngoài, huynh đừng ra ngoài!”

“Anh Anh, muội buông ra!”

“Huynh không cần lo lắng, ta đã hỏi Điền Tướng quân rồi,

Điện hạ và Khuru Tướng quân tự có cách ứng phó.”

Giọng nói bình tĩnh của nữ tử vọng vào từ bên ngoài lều.

Doãn Duật ngược lên, trong đáy mắt thoáng hiện vẻ yên tâm.

Lệnh Viên chậm rãi bước tới, ngồi xuống trước mặt y, cười hỏi: “Trong quân doanh này, đâu phải chỉ có mình huynh mới biết đánh trận.”

Tô Anh thấy Lệnh Viên vừa tới, Doãn Duật liền trở nên bình tĩnh, trong lòng lại càng không phục. Cánh tay đang ôm y không chịu buông ra, làm nũng: “Đúng thế, bao nhiêu người biết đánh trận như vậy, thiếu một người như huynh thì đã sao. Huống hồ huynh đang bị thương, chỉ bằng theo muội tới Khâm Châu dưỡng thương đi! Mấy năm nay cha muội vẫn luôn nhớ đến huynh, huynh nói xem đã bao lâu không đến thăm cha muội rồi?”

Doãn Duật không đẩy nàng ra được, lại nghĩ bây giờ đang ở trước mặt Lệnh Viên, liền cau mày nói: “Khi nào rảnh, ta sẽ đi thăm sư phụ, muội buông ta ra trước đi đã.”

Lệnh viên thấy Tô Anh như vậy cũng không giận dữ, chỉ coi nàng ta như một đứa trẻ chưa trưởng thành. Thấy Doãn Duật trong vẻ bất lực còn xen lẫn chút nôn nóng, nàng bèn cất tiếng: “Đánh trận xong thì sẽ rảnh thôi. Còn nữa, nếu cô không buông huynh ấy ra, vết thương vừa khép lại nứt ra đấy, đến lúc đó thì phiền phức to.”

Quả nhiên, nghe nàng nói như vậy, Tô Anh liền vội vã buông tay.

Trận đánh này mãi đến tận chiều tối vẫn chưa thấy thu binh.

Trong lòng Lệnh Viên và Doãn Duật đều đầy tâm sự, Tô Anh thì không còn hoang mang, sợ hãi như lúc trước nữa. Có vẻ như nghe tiếng trống trận và tiếng hò reo chém giết, nàng ta cũng đã quen rồi.

Mặt trời ngã về tây, màn đêm dần buông xuống. Một đội kỵ binh toàn thân vấy máu lao đi giữa khói bụi, nhanh chóng trở về doanh trại quân Nam Việt trong sắc trời mờ mịt.

“Đóng cửa thành, đóng cửa thành...”

Tiếng hô nồn nóng lập tức truyền đi khắp tòa thành Lĩnh Phòng.

Tiếng bước chân dồn dập vọng lại, người tới dùng chân bên ngoài lều, nồn nóng bẩm báo: “Công chúa điện hạ, Khuru Tướng quân có lời mời!”
Lệnh Viên bất giác đứng dậy, hỏi: “Có chuyện gì?”
Người bên ngoài hơi do dự, cuối cùng nói: “Nguyên soái đã bị quân địch bao vây, Tướng quân mời Công chúa đến lều chủ soái!”

Sắc mặt Lệnh Viên biến đổi hẳn, Tô Anh cũng không tìm được kêu "a" một tiếng. Phía chiếc giường vang lên tiếng đồ sứ rơi vỡ, Doãn Duật sợ hãi nhìn ra phía ngoài lều, sao có thể...

51. Chương 51

Trận tuyết của mùa đông năm nay bắt đầu rơi.

Tuyết trắng nhạt nhòa, màu trắng bao trùm vạn vật.

Vì điện Tuyên Thất được đặt lò sưởi quanh năm nên trên hành lang phía ngoài chưa từng có tuyết đọng. Giữa làn gió lạnh rít gào, một cái bóng màu xanh đen vội vã đi tới.

Trung thường thị cung kính đứng hầu bên ngoài điện. Dưới hành lang lát phát tuyết bay, lão vừa xoa tay vừa hà hơi, đưa mắt nhìn liền thấy ngay khuôn mặt Dương Ngự thừa.

"Dương đại nhân." Trung thường thị vội đi tới, sai người đón lấy chiếc ô trong tay Dương Ngự thừa, thấp giọng nói: "Mời đại nhân vào, Hoàng thượng chờ ở bên trong đã lâu rồi."

Thế Huyền sớm đã nghe thấy tiếng động bên ngoài, Dương Ngự thừa còn chưa bước vào trong, y đã vén bức rèm châu đi ra.

Cửa điện chậm rãi mở ra, bóng người màu xanh đen đỏ bước vào. Trên vai còn đọng mấy bông tuyết Dương Ngự thừa không kịp phủi đi, cung kính hành lễ với Thế Huyền. Sắc mặt Thế Huyền nặng nề, vuốt áo ngồi xuống chiếc ghế rộng, dải tua ngọc càng tôn lên sắc mặt nhợt nhạt của y. Y hắng giọng rồi nói: "Dận Vương Nam Việt và mười vạn đại quân đã bị bao vây ở Hồ Khẩu..."

Hồ Khẩu nằm tại giao giới giữa Nam Việt và Dạ Lang, kéo dài mấy chục dặm, hai đầu thông nhau, cửa vào khá lớn, cửa ra rất nhỏ, một khi bị dụ vào bên trong, muốn thoát ra ngoài thực khó khăn vô cùng. Theo lí mà nói, đáng lẽ Dận Vương không nên phạm sai lầm như vậy...

Dương Ngự thừa cẩn thận liếc nhìn Thiếu đế. Nam Việt và Dạ Lang giao chiến, vùng Tây Bắc của Nam Việt tiếp giáp với vùng Tây Nam Dạ Lang, tất nhiên Bắc Hán vô cùng chú ý đến trận chiến này. Dương Ngự thừa thấp giọng nói: "Nam Việt có hai mươi vạn đại quân nhưng mười vạn trong số đó đã bị vây khốn, quân man di đóng ở biên cương rõ ràng không chỉ có mười vạn người. Phía Nam Việt hiển nhiên đã bị mắc mưu."

Tất nhiên Thế Huyền biết rõ những điều này, y trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên nói: "Trẫm định xuất binh."

"Hoàng thượng!" Dương Ngự thừa kinh hãi ngược mắt nhìn bậc

để vương. Vây cánh của Thụy Vương còn chưa trừ hết, Thụy Vương cũng chưa bắt được, lúc này mà xuất binh đánh Dạ Lang thì thực sự không sáng suốt! Dương Ngự thừa cúi đầu nói: “Thần cho rằng không nên!”

Thế Huyền cất giọng lạnh lùng: “Nếu Dạ Lang thật sự đánh bại Nam Việt thì cũng chẳng phải chuyện tốt đối với Bắc Hán ta, người nên hiểu đạo lí môi hở răng lạnh. Huống chi, Dận Vương và trẫm có hiệp ước từ trước, trẫm không muốn khoanh tay đứng nhìn.” Nếu Dận Vương xảy ra chuyện, nàng sẽ thế nào? Y để nàng đi Nam Việt hòa thân chính là muốn nàng trở thành nữ tử tôn quý nhất ở Nam Việt trong tương lai. Bây giờ nếu y khoanh tay đứng nhìn, lỡ nàng còn chưa kịp thành thân mà đã phải ở góa thì sao? Y không làm được!

Khi xưa Phò mã đã chết một cách không rõ ràng, bây giờ y không muốn nàng phải trải qua chuyện này một lần nữa.

Sắc mặt Dương Ngự thừa vô cùng khó coi. Hoàng thượng nhất quyết muốn xuất binh, môi hở răng lạnh cố nhiên là một nguyên cớ, nhưng y cũng hiểu nếu Dận Vương xảy ra chuyện, cuộc sống của Đại trưởng công chúa sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều. Tất nhiên y không muốn Công chúa gặp điều không hay, có điều... Ngày đó, trước khi rời đi, nàng đã dặn dò y phải cố gắng phò tá Hoàng thượng cho tốt, y không nên để mặc Hoàng thượng đưa ra quyết định mạo hiểm như vậy. Dương Ngự thừa hít sâu một hơi, vén áo quỳ xuống, nói: “Bắc Hán ta hiện giờ đang có nội biến, phe phái Thụy Vương nguy hiểm thế nào Hoàng thượng không phải là không hiểu, Tần Tương quân lại chưa điều tra được manh mối gì, Thụy Vương luôn là một sự uy hiếp lớn. Thần tin rằng Nam Việt tự có biện pháp ứng phó, xin Hoàng thượng nghĩ lại!”

Thế Huyền nói: “Hôm nay trẫm gọi người tới không phải để thương lượng với người, ý trẫm đã quyết!”

“Hoàng thượng...”

Dương Ngự thừa muốn nói tiếp nhưng Thế Huyền đã nhanh chóng ngắt lời: “Ngày đó, khi người cầu xin trẫm gả cô cho người, trẫm còn tưởng người thật lòng, không ngờ bây giờ người lại muốn ngăn cản trẫm xuất binh giúp Dận Vương. Tuy Nam Việt có cách ứng phó của họ nhưng đến lúc đó, dù có đánh thắng thì cũng không thể cứu được người nữa, trẫm cho rằng người không phải là không hiểu!”

Sắc mặt Dương Ngự thừa trở nên trắng bệch, y đương nhiên hiểu những điều này. Quân Nam Việt không dám tùy tiện xuất kích, muốn đợi quân tiếp viện ắt cần thêm mười ngày, nửa tháng, về mặt tốc độ không thể so được với

quân Bắc Hán hiện đang đóng ở biên cương.

Bầu không khí trở nên trầm lặng trong nháy mắt. Bên ngoài, tuyết vẫn rơi. Thái y lệnh Trần Miêu dẫn theo một tiểu thái giám tới gần, thấy Trung thường thị Vương Đức Hỷ đứng hầu bên ngoài bèn nhỏ giọng hỏi: “Bên trong có ai sao?”

Wương Đức Hỷ gật đầu, đáp: “Là Dương đại nhân.”

Trần Miêu liếc nhìn chiếc hộp trong tay tiểu thái giám, khẽ nói: “Xem ra phải đi hâm nóng thuốc rồi, lát nữa ta sẽ đích thân mang tới.” Nói rồi, lão bảo gã tiểu thái giám sau lưng mình quay về Thái y viện nhưng vừa đi được mấy bước, lão chợt nghe Vương Đức Hỷ cất tiếng: “Trần đại nhân, xin dừng bước!”

Trung thường thị bước lên phía trước, cẩn thận kéo Trần Miêu qua một bên, thần sắc nặng nề, nói: “Mấy ngày nay, Hoàng thượng hết sức buồn phiền về chuyện Thụy Vương, bây giờ biên cương lại bất ổn, long thể của Hoàng thượng...”

“Ta biết.” Thái y lệnh ngắt lời lão.

Trung thường thị khẽ gật đầu tỏ vẻ yên tâm, sau đó lại hỏi:

“Bệnh tình của Thái hậu vẫn thất thường như trước sao?”

Thái y lệnh khẽ gật đầu rồi nói: “Gần đây thì không hay phát bệnh, vẫn giống như lúc bình thường. Đạo này Hoàng thượng không hay đến đó à?”

“Đúng vậy.” Trung thường thị khẽ trả lời, cho dù thỉnh

thoảng có đi thì cũng không giống như trước nữa, Hoàng thượng luôn đuổi hết tả hữu ra ngoài, chẳng rõ muốn nói chuyện gì với Thái hậu.

Thái y lệnh im lặng một lát, lại nghe Trung thường thị hỏi:

“Nghe nói bệnh tình của Đoan phi nương nương đã đỡ hơn một chút rồi?”

Thái y lệnh khẽ “ừm” một tiếng rồi mới nói: “Hoàng thượng rốt cuộc đã lập Hoàng trưởng tử là thái tử, còn giao cho Dương phi nương nương trông nom, bệnh của Đoan phi nương nương có khỏi hay không thì cũng chẳng có gì khác biệt.”

Hai người im lặng trong chốc lát, rồi Thái y lệnh dẫn tiểu thái giám trở về Thái y viện.

Sau bao ngày, bệnh của Hoàng đế Nam Việt cuối cùng cũng đỡ, có thể đích thân lên triều xử lý chính sự. Nhưng đúng lúc này, tiền tuyến lại truyền về tin tức Dận Vương bị bao vây. Lão lập tức nổi trận lôi đình, triệu tập quần thần tới ngự thư phòng nghị sự tới tận đêm khuya.

Khánh Vương vừa bước chân khỏi ngự thư phòng thì nhìn thấy

Mục Đán đang đứng đằng xa. Trên mái tóc của thị có một tàn sương mỏng, chắc hẳn đã đứng đợi ở đó lâu lắm rồi.

“Bị bao vây sao?” Đêm đã khuya, Tiêu Hậu vẫn mặc bộ phượng bào sang trọng, những món đồ trang sức châu ngọc trên tóc cũng chưa tháo xuống, hỏi Khánh Vương bằng giọng đầy ẩn ý.

Khánh Vương mỉm cười, đáp: “Xem ra đúng là thật. Nhi thần không rõ sao hẳn lại sơ suất như vậy.”

Lần này Tiêu Hậu không cười, một tay bám vào thành chiếc ghế rộng được làm bằng gỗ lê, chậm rãi ngồi xuống, thấp giọng nói: “Chuyện này có khá nhiều điểm đáng ngờ.”

Đôi hàng lông mày hơi cau lại, Khánh Vương nheo mắt nhìn

Tiêu Hậu biến sắc, hạ thấp giọng, nói: “Phụ hoàng cũng nói vậy...” Khánh Vương dừng lại một lát, thấy sắc mặt Tiêu Hậu đầy vẻ nghi ngờ, hẳn bắt giác bước lên trước một bước, ghé sát tai bà ta, nói: “Chẳng lẽ có người tiết lộ quân tình?”

Chỉ một câu hết sức nhẹ nhàng nhưng lại khiến mặt Tiêu Hậu biến sắc. Bàn tay bắt giác nắm chặt lấy thành ghế, bà ta khẽ quát: “Chớ nên nói bừa!”

Quả nhiên Khánh Vương không nói thêm gì, ủ rũ lùi về phía sau ngồi xuống.

Gió đem thổi qua cửa sổ vào phòng, vô cùng giá lạnh khiến hai người bên trong tỉnh táo hơn rất nhiều. Một hồi lâu sau mới nghe Khánh Vương nói tiếp: “Phụ hoàng muốn phái thêm quân đến Linh Phòng.” Nguyên soái bị bao vây, hơn nữa còn là hoàng tử, chuyện này quyết không thể coi thường, nhất định phải phái một người có đủ uy quyền đến tiền tuyến.

Hiện giờ người thích hợp nhất không ai khác ngoài Ký An

Vương gia nhưng từ lâu ông đã không còn ngó ngàng đến việc triều chính, chắc hẳn sẽ không đi. Vậy thì chỉ còn lại các vị vương gia... Ánh mắt Khánh Vương lảng lẽ liếc về phía Tiêu Hậu, quả nhiên thấy bà ta cũng đang nhìn hẳn, cau mày hỏi:

“Con xin đi rồi ư?”

Khánh Vương mỉm cười, đáp: “Nhi thần cũng muốn đi nhưng không tranh được với Lão tam.”

Chén trà bên cạnh vẫn còn đang bốc hơi nghi ngút, Khánh

Vương cầm lên nhấp một ngụm nhỏ, hỏi: “Mẫu hậu sẽ không trách nhi thần bất tài chứ?”

Tiêu Hậu không trả lời, chỉ nói: “Không còn sớm nữa, con hãy về phủ trước đi!”

Khánh Vương cung kính gập đầu, đáp: “Vậ nhi thần xin cáo lui trước, mẫu hậu cũng nên nghỉ ngơi sớm đi!”

Bức rèm châu trước mắt còn đung đưa nhẹ, bóng dáng Khánh Vương đã di khuất. Tiêu Hậu ngẩn ngơ ngồi trên chiếc ghế rộng, chẳng hề đứng dậy, mùi hương trầm trong không khí dần trở nên nồng đậm, rồi đột nhiên như tràn ngập mùi máu tanh trổn sa trường. Tiêu Hậu thẳm chấn động, chợt nhìn thấy bóng một cung nữ đang chiếu lên bức rèm che, thị cất tiếng hỏi: “Nương nương, người đã muốn đi nghỉ chưa?”

Tiêu Hậu gọi thị vào trong hầu hạ, rồi chậm rãi dang tay ra, để mặc thị cẩn thận cởi giúp mình bộ phượng bào trên người. Bà ta đứng im, chăm chú nhìn vào chiếc gương phía trước, khuôn mặt trong gương mờ dần, trong sự nghi hoặc dường như còn xen lẫn nét hoang mang.

Không biết vì sao, bà ta luôn cảm thấy xung quanh có một tấm lưới lớn đang mở rộng, từng giờ từng khắc vây chặt bà ta, không cho bà ta bất cứ cơ hội nào để trốn thoát. Bà ta muốn đi, nhưng bất kể đi đâu vẫn càng ngày càng lún sâu vào cái bẫy này... Thế nhưng đây rốt cuộc là bẫy của ai, ai đang bày mưu tính kế với bà ta? Bà ta xưa nay quen nắm quyền chủ động, luôn thích nắm mọi thứ trong tay nhưng giờ đây lại chẳng có chút manh mối nào.

Dưới màn đêm tối mịt, Khánh Vương đi ra từ tấm điện của Tiêu Hậu nhưng lại không rời khỏi hoàng cung ngay mà rẽ sang hành lang bên cạnh, đi về hướng Dục Tú các của Tĩnh Công chúa.

Ả cung nữ đang thêm dầu cho ngọn đèn ở bên trong, bỗng phát hiện có bóng người lặng lẽ đi tới, thị ngoảnh lại nhìn, không khỏi cả kinh, vội khom người hành lễ: “Nô tì xin thỉnh an Điện hạ!”

“Công chúa đâu?” Khánh Vương đi thẳng về phía trước, ung dung ngồi xuống cạnh bàn.

Ả cung nữ vội đáp: “Công chúa đi hầu hạ Hoàng thượng hiện vẫn chưa về, chắc... cũng sắp về rồi.”

Từ khi Hoàng đế Nam Việt sinh bệnh, Tĩnh Công chúa vẫn luôn tới để cung hầu hạ. Tuy Hoàng đế yêu nàng nhưng trước đây nàng cũng không thường xuyên tới Đế cung, từ khi Tiêu Hậu chỉ hôn nàng cho Hạ Hầu Quân, mọi việc mới bắt đầu thay đổi.

Ả cung nữ cẩn thận bưng trà tới cho Khánh Vương nhưng hẳn không động đến. Thị lúng túng đứng đó một lát, cuối cùng đành lặng lẽ rời đi. Trong phòng thoang thoảng hương trầm thanh nhã nhưng rất nhạt, phải tập trung hết sức mới có thể ngửi thấy. Nhẹ nhàng đưa tay lên day

day trán, Khánh Vương bắt giắc mỉm cười.

Tĩnh Công chúa tán gẫu với Hoàng đế Nam Việt thêm một lúc rồi mới quay về. Đẩy cánh cửa đang khép hờ, nàng cất bước đi vào, chợt nhìn thấy Khánh Vương đang ngồi tựa người vào ghế mà chìm trong giấc ngủ. Tĩnh Công chúa nhất thời ngây người, kể từ sau chuyện đó, Khánh Vương chưa từng tới Dục Tú các lần nào, nàng cũng không chủ động nói chuyện với hắn nữa. Ngay cả khi hắn bị thương, nàng cũng chỉ lên nhờ người tới hỏi thăm tin tức, bề ngoài luôn tỏ ra hờ hững, chẳng hề quan tâm.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, ả cung nữ vội vã đi vào.

Nhìn thấy cảnh này, thị hơi ngẩn người, sau đó thấp giọng, nói: “Công chúa, Điện hạ đợi người lâu lắm rồi.”

Chẳng lẽ vừa rời khỏi ngự thư phòng là huynh ấy đã tới nơi này sao?

Tĩnh Công chúa hơi cau mày. Người trong phòng chắc hẳn đã nghe thấy tiếng động, mở mắt nhìn về phía nàng, rồi vội tươi cười đứng dậy: “Về rồi à?”

“Nhị ca.” Nàng khẽ gọi hắn.

Cảnh tượng này thực giống ngày xưa biết bao.

Ả cung nữ biết điều lùi ra ngoài, nhân tiện khép luôn cánh cửa.

Làn gió lạnh cảm đã bị ngăn lại phía sau, trước mặt ập tới cảm giác ấm áp vô bờ. Tĩnh Công chúa cất bước về phía trước, hơi cau mày.

“Huynh đã rời khỏi ngự thư phòng thì nên sớm rời khỏi cung mới đúng, phụ hoàng xưa nay vẫn không thích các hoàng tử ở lại trong cung quá lâu.”

Nụ cười trên khuôn mặt bắt giắc trở nên cứng đờ, Khánh Vương không ngờ nàng vừa mở miệng đã lập tức hạ lệnh đuổi khách ngay như thế. Sự ngẩn ngơ trong khoảnh khắc đã hoàn toàn vỡ vụn, hắn lại quay lại về hiện thực tàn khốc, thì ra nàng và hắn đã trở nên xa lạ. Khánh Vương miễn cưỡng nở một nụ cười, khẽ gật đầu, nói: “Ta rời cung ngay đây. Ta đến chỉ để nói với muội, Hạ Hầu Quân đã bị trọng thương.”

Mãi tới hôm nay hắn mới biết được tin này, tin tức từ tiền tuyến truyền về chỉ nói rằng Dận Vương bị vây khốn, Thế tử bị trọng thương. Còn tình hình cụ thể thế nào, chẳng ai biết rõ.

Những ngón tay bắt giắc nắm chặt chiếc khăn tay, Tĩnh Công chúa kinh ngạc nhìn hắn. Trọng thương... Liệu có chết không? Trái tim nàng đập thình thịch nhưng ngay sau đó nàng lại cảm thấy tức cười, đi tới ngồi xuống bên

cạnh chiếc bàn, cất giọng giễu cợt: “Huynh cho rằng huynh nói với muội điều này thì muội sẽ vui vẻ ư? Cho dù y chết thì cũng có sao chứ?”

Vết thương mà hấn và mẫu hậu tạo ra cho nàng đã không thể nào lành lại. Nàng chỉ biết những người thân nhất của nàng đang hãm hại, lợi dụng, lừa gạt nàng, bây giờ tới nói với nàng rằng Hạ Hầu Quân có thể sẽ chết để làm gì chứ!

“Nhị ca, huynh hãy về đi!” Nàng ngoảnh mặt sang hướng khác, không muốn nhìn thấy hấn nữa.

Khánh Vương thầm đau đớn, hơi mấp máy môi nhưng rốt cuộc vẫn không nói gì thêm. Hấn biết, dù hấn có nói gì nàng cũng không tin hấn.

Cũng không thể trách muội muội.

Hấn chỉ cần biết hấn đang làm gì là được rồi.

Đầu tháng Mười một, quân tiếp viện của Nam Việt còn chưa xuất phát đã có tin tức truyền đến làm chấn động triều đình Nam Việt.

Thiếu đế Bắc Hán hạ lệnh xuất binh tăng viện cho đại quân của Dận Vương, phái Tần Tướng quân làm chủ tướng dẫn quân xuất kích.

Lệnh Viên ngẩn ngơ nghe lời bẩm báo của binh sĩ, hồi lâu vẫn chưa tỉnh táo lại được.

Tô Anh đưa mắt nhìn Doãn Duật, nhỏ giọng nói: “Bắc Hán xuất binh rồi, có phải trận chiến này sẽ sớm kết thúc không?”

Doãn Duật không trả lời, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt

Lệnh Viên. Thấy nàng đột nhiên đứng dậy, y vội đưa tay kéo nàng lại: “Kiều Nhi!”

Sắc mặt Lệnh Viên trắng bệch, nàng mấp máy: “Sao Thế Huyền có thể xuất binh chứ? Doãn Duật, huynh cũng biết mà, huynh cũng biết hoàn cảnh của y bây giờ mà!” Vậy mà y còn điều Tần Tướng quân rời khỏi kinh sư... Thế Huyền, tại sao cháu lại có thể lớn gan như thế?

Doãn Duật bị nàng hỏi mà nghẹn họng nhưng cánh tay đang kéo nàng vẫn không chịu buông ra. Hoàn cảnh của Thiếu đế Bắc Hán hiện giờ e là không ai hiểu rõ hơn Doãn Duật, nếu không phải như thế thì đã không có mối liên minh giữa Dận Vương và Thiếu đế Bắc Hán rồi. Nhưng Doãn Duật cũng hiểu rõ tại sao Thiếu đế lại xuất binh như thế, căn nguyên chính là Lệnh Viên, nếu Dận Vương xảy ra chuyện, Lệnh Viên còn biết nương tựa vào ai chứ?

Bên ngoài đồn đại rằng, quan hệ giữa Thiếu đế Bắc Hán và Đại trưởng công chúa hết sức tồi tệ, chẳng ai chịu nhường ai, bây giờ xem ra lời đồn ấy thực quá buồn cười. Ngay đến Doãn Duật cũng ngẩn ngơ, không ngờ Lệnh Viên

lại quan trọng với Thiếu đế đến nhường này, khiến y có thể đặt sự an nguy của bản thân qua một bên mà xuất binh tăng viện cho Dận Vương!

Lúc này Doãn Duật mới biết câu nói “người ta trân trọng” đó của y rốt cuộc nặng đến thế nào, cho dù có là bậc đế vương thì hành động đó của y cũng thực sự khảng khái, hiếm có!

Tô Anh không biết bọn họ đang nói gì, nghe mà chẳng hiểu ra sao. Mấy ngày nay, nàng thấy bọn họ tình chàng ý thiếp, nói năng cũng hết sức dịu dàng, nhưng chưa từng thấy Lệnh Viên có dáng vẻ cố chấp như thế này. Sau đó, lại thấy Lệnh Viên dùng sức gạt mạnh cánh tay Doãn Duật, xoay người định chạy ra ngoài.

Doãn Duật với tay chụp trượt, bèn nói: “Nàng cho rằng nàng có thể khiến Bắc Hán lui binh sao? Đừng nói bây giờ nàng không thể gặp được Tần Tương quân, dù cho có gặp được, ông ấy cũng sẽ không nghe theo mệnh lệnh của nàng. Quân lệnh như sơn, Kiều Nhi, nàng không còn là Giám quốc Đại trưởng công chúa của họ nữa rồi!”

52. Chương 52

Mấy câu nói rành rọt của Doãn Duật khiến đôi chân Lệnh Viên run rẩy, cuối cùng nàng đành dừng bước.

Y nói đúng, nàng đã không còn là Giám quốc Đại trưởng công chúa của Bắc Hán nữa. Bây giờ, chuyện trên chiến trường, Tần Tương quân thân là chủ soái không còn nghĩa vụ phải nghe theo lời nàng. Từ khi rời khỏi Bắc Hán, nàng đã chẳng thể quản được chuyện của Thế Huyền nữa, bây giờ y mới là chủ nhân thực sự của giang sơn Bắc Hán.

Móng tay gần như cắm ngập vào lòng bàn tay, một làn gió lạnh thổi vào qua bức rèm đã vén lên một nửa khiến mái tóc dài buông xõa nhẹ nhàng tung bay. Bóng dáng đứng ở cửa lều lúc này càng toát ra vẻ cô đơn, yếu đuối.

Tô Anh cũng ngăn người, chợt nhìn thấy Doãn Duật đứng dậy, bèn vội vàng đưa tay đỡ nhưng lại bị y nhẹ nhàng đẩy ra. Y lê cái chân thương của mình từng bước từng bước một, chậm rãi đi về phía Lệnh Viên.

Hơi thở của nam tử đã đến gần, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai Lệnh Viên. Trái tim run rẩy, nàng đột ngột xoay người, nước mắt đã chảy rơi: “Doãn Duật, muội rất sợ...”

Y ôm lấy tấm thân mềm mại của nàng, khẽ cất tiếng an ủi: “Đừng sợ, Thiếu đế không phải người không có chừng mực.”

Lệnh Viên vẫn không ngừng run rẩy, ghen ngào nói: “Nhưng

Thịnh Kinh còn có Thụy Vương, hẳn sẽ nhân cơ hội này kích động quần thần để lên tiếng chỉ trích Thế Huyền hành động khinh suất. Đám người Thừa tướng đều hạng gian ngoan xảo quyệt, muội sợ Thế Huyền sẽ không chống đỡ nổi.”

“Không đâu, sẽ không như vậy đâu.” Doãn Duật ôm chặt tấm thân đang run rẩy của nàng, cắn răng nói: “Nàng phải tin tưởng y, Kiều Nhi, hãy tin tưởng y!”

Doãn Duật hơi cau mày, y đã từng gặp Thiệu đế Bắc Hán mấy lần, lần nào hai người bọn họ cũng nói chuyện hết sức vui vẻ. Trên đời này, ngoại trừ Dận Vương, Bắc Đế là một trong số ít người mà y có thể thoải mái trò chuyện. Doãn Duật trước giờ vẫn luôn tin rằng, đằng sau tấm thân yếu ớt ấy là trí tuệ lớn của một bậc đế vương.

“Đến bây giờ nàng vẫn chỉ coi y như một đứa trẻ.” Doãn Duật mỉm cười cất tiếng, trong mắt y, người đó xưa nay vẫn luôn là một nam nhân thực sự.

Lệnh Viên bắt giác ngẩn người. Vậy sao? Một đứa trẻ... Nàng vẫn chỉ coi Thế Huyền là một đứa trẻ ư?

Làn khói thơm lừng lơ bay ra từ chiếc lò hương mạ vàng, những bức rèm lẳng lẳng buông rơi, chặn đứng tiếng gió bên ngoài. Thôi Thái Hậu lần lượt vén từng bức rèm đi tới, nhìn thấy Thế Huyền bèn nói ngay: “Trinh Nhi, con điên rồi ư? Quân man di chưa từng xâm phạm Bắc Hán ta, tại sao con lại xuất binh?” Trên khuôn mặt Thôi Thái hậu thấp thoáng vẻ sợ hãi, bộ đồ gấm sang trọng cùng son phấn trên người không che giấu được nỗi hoang mang của bà ta lúc này. Trên chiếc ghế rộng, nam tử mặc áo bào thêu hình rồng khê nở nụ cười, đặt chén trà trong tay xuống, ngoảnh sang nhìn Thôi Thái hậu, hồ hững nói: “Thì ra mẫu hậu muốn thăm tới đây là để nói chuyện này sao?” Nhìn bộ dạng hồ hững của y, Thôi Thái hậu bắt giác ngẩn người.

Thế Huyền lại cười, nói: “Mẫu hậu đã không hỏi tới chuyện triều chính nữa, vậy thì đừng hoài nghi quyết định của trẫm.”

Sắc mặt trở nên trắng bệch, Thôi Thái hậu bước tới ngồi xuống bên cạnh y, cắn chặt môi, nói: “Mẫu hậu không phải là không hỏi tới, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Thế Huyền ngược mắt lên, ung dung cười, hỏi bà ta.

Thôi Thái hậu nhất thời nghẹn họng, một lát sau mới thấp giọng nói: “Tóm lại, mẫu hậu chỉ muốn tốt cho con thôi. Bây giờ không phải thời

cơ tốt để xuất binh, trong lòng con chắc cũng hiểu rõ. Con làm như vậy rốt cuộc vẫn là vì Lệnh Viên đúng không?”

Lời nói tựa cây chùy giáng xuống khiến sắc mặt Thế Huyền

biến đổi hẳn. Y cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve những đường thêu tinh tế trên chiếc áo bào, hờ hững nói: “Trẫm làm vậy là vì Bắc Hán. Dạ Lang ở phía tây vẫn thường xuyên xâm phạm biên giới nước ta, nhân dịp này, nếu có thể liên thủ với Nam Việt để tiêu diệt bọn chúng thì cùng là một việc rất hay.”

Ánh đèn chiếu lên một nửa bên mặt của Thôi Thái hậu. Bà ta chăm chú nhìn y hồi lâu, trong đáy mắt dần lộ vẻ thất vọng. “Con là con trai của ta, mẫu hậu còn không hiểu con sao? Cô ta rốt cuộc có điểm nào tốt khiến con phải hy sinh như vậy?”

“Mẫu hậu...”

“Con cho rằng mẫu hậu không ra khỏi cung Chung Trữ này thì không biết gì hết hay sao? Từ sau chuyện Thụy Vương và Thẩm Chiêu nghi, vì muốn trừ bỏ vây cánh của Thụy Vương mà con đã bao đêm thức trắng, trong thiên hạ cũng có nhiều việc cần con xử lý, ngày ngày đèn trong ngự thư phòng sáng đến lúc nào mẫu hậu đều biết rất rõ! Bao nhiêu việc khó khăn như thế đè nặng trong lòng, mẫu hậu biết con vất vả. Nhưng Nam Việt vừa xảy ra chuyện, con liền bất chấp tất cả, nhất quyết đòi xuất binh, hơn nữa còn điều Tần Tương quân rời khỏi kinh thành, chẳng lẽ con không sợ Thụy Vương quay về vào lúc này sao?”

Mỗi lời của Thôi Thái hậu đều đầy khí thế, hơn nữa còn có lý lẽ sắc bén.

Thụy Vương có quay về hay không, chưa ai biết chắc được, nhưng chuyện ở Nam Việt thì đã hết sức rõ ràng, Thế Huyền sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

Lúc tiễn nàng đi, y đã thâm thề, nhất định phải để nàng cả đời vinh hoa phú quý, không cần phải núp bóng người nào. Điều y có thể làm được cho nàng cũng chỉ có vậy mà thôi.

“Trình Nhi, cô ta là cô cô của con đấy!”

Nói ra câu đó, trái tim Thôi Thái hậu bất giác run rẩy.

Mười ngón tay hơi nắm lại, Thế Huyền nhẹ nhàng đứng dậy nói:

“Trẫm phải về đây!”

“Trình Nhi, Trình Nhi...”

Thôi Thái hậu cất tiếng gọi nhưng y chẳng ngoảnh đầu, vẫn vội vã cất bước rời khỏi đó.

Phía bên ngoài, Oanh Hoan vội vàng hành lễ với Thế Huyền,

song y chẳng buồn nhìn, vẫn rảo bước đi nhanh về phía trước. Đám người Trung thường thị đang đứng chờ ở đằng xa, dưới màn đêm mờ tỏ, bọn họ thấp thoáng nhìn bóng dáng gầy guộc đó bước ra ngoài. Trung thường thị vội đi tới, khoác chiếc áo lông trên người Thế Huyền, đoạn thấp giọng hỏi: “Bây giờ Hoàng thượng về cung chứ ạ?”

Thế Huyền vẫn rảo bước: “Trẫm muốn đi dạo một mình, các người đừng đi theo.”

“Nhưng Hoàng thượng... Ôi, Hoàng thượng...” Trung thường thị lo lắng gọi mấy tiếng nhưng y vẫn chẳng đi chậm lại, lão không dám đi theo, chỉ dặn đám cung nhân quay về điện Tuyên Thất trước.

Giữa màn đêm lạnh lẽo, tuyết chưa tan hết. Giữa vườn hoa, trên thảm cỏ, mọi thứ vẫn được phủ một tầng tuyết trắng. Gió lạnh thổi tới làm mấy bông tuyết trên cành trúc rơi xuống, dính vào mặt, mang tới cảm giác giá lạnh. Thế Huyền mím môi, nhớ về buổi đêm đó, y và nàng cùng ngã vào vườn hoa, lúc quay về, nàng nói Bùi Vô Song là người không quan trọng, xin y đừng làm hại Bùi Vô Song.

“Hà hà.”

Thế Huyền bắt giác bật cười thành tiếng, đưa tay lên vuốt nhẹ bả vai mình. Đây chính là nơi đêm đó y ngã bị thương, bây giờ như vẫn còn đau âm ỉ khiến y耿耿 như thể đó là chuyện hôm qua. Y cúi đầu nhìn mấy vết sẹo khó coi trong lòng bàn tay, từ ngày nàng đi, thế giới của y chỉ còn lại nỗi nhớ nhưng mệnh mang vô tận.

Chỉ còn nỗi nhớ.

Y cười mãi rồi đưa tay lên ôm ngực, bắt đầu ho sặc sụa, bước chân cũng trở nên loạng choạng, phải tựa vào cây cột trở hoa ở hành lang mới đứng vững. Cả đời này, dường như chưa từng có người nào thấu hiểu y.

Mẫu hậu chưa từng, ngay cả nàng cũng chưa từng.

Giữa màn đêm u ám, tuyết lại lất phất rơi. Thế Huyền hơi cúi đầu, ánh đèn lồng rực rỡ khiến những bông tuyết càng thêm long lanh, đẹp đẽ. Y đột nhiên cất tiếng cười khẽ, không biết bây giờ nàng thế nào, có đang ngắm màn đêm giống y không hay là đang ở một mình lo lắng cho Dận Vương?

Thấy tuyết rơi, Trung thường thị liền phái người đi tìm

Hoàng thượng. Đám thái giám đi tìm người còn chưa về, Hoàng thượng đã tự về trước. Trên chiếc áo lông lấm tấm những bông tuyết trắng, Trung thường thị vội vàng đỡ y vào phòng, cảm thấy toàn thân y giá lạnh đến mức đáng sợ, chẳng rõ y đã đi tới tận nơi nào.

Tuyết lớn rơi suốt một đêm, ngày hôm sau, lớp tuyết đọng trên mặt đất đã dày chừng nửa tấc.

Thiếu đế vừa bãi triều, đang tới cửa ngự thư phòng liền thấy một gã thị vệ vội vàng chạy lại, nói là có mật hàm được gửi tới.

Trung thường thị xoay người đón lấy mật hàm từ tay gã thị vệ, vừa liếc nhìn, sắc mặt lão đã biến đổi. Mật hàm được gửi kèm một tấm lệnh bài, rõ ràng là lệnh bài của Thụy Vương!

Hoàng thượng cũng dừng chân dưới bậc thềm đá, cau mày mở bức mật hàm. Nét bút mạnh mẽ mà quen thuộc, quả nhiên là hần !

Qua từng câu chữ, Thụy Vương vẫn hết sức kiêu căng, ngang ngược: “Có một việc ta quên chưa nói với Hoàng thượng, hồi Viên muội lên đường đi hòa thân, chính ta đã sai thích khách đi theo hành thích cô ta. Không ngờ Viên muội lại may mắn thoát được. Quả nhiên Nam Việt đã phong tỏa tin tức, xem ra vẫn cần ta nói lại với người.”

Thấy sắc mặt Thế Huyền biến đổi hần, Trung thường thị lo lắng khẽ gọi y một tiếng nhưng y không đáp lại.

“Ta biết Hoàng thượng đang tìm ta, ta thì lại đang tìm Viên muội, Hoàng thượng biết ta tìm được Viên muội ở đâu không? Dân Vương xuất chinh, Viên muội cũng đi theo, chắc hẳn phía Nam Việt cũng chưa từng nói với Hoàng thượng chuyện này...”

Đôi bàn tay khẽ run rẩy, cặp mắt đen lầy dần mở to, Thế Huyền cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch. Ánh mắt nhìn tiếp xuống dưới, y lại đọc được câu tiếp theo: “Hoàng thượng vu cáo ta và Thẩm Chiêu nghi tư thông, ép ta tới bước đường cùng, tất nhiên ta phải lấy đi thứ mà Hoàng thượng yêu quý nhất.”

Sắc mặt Thế Huyền trở nên trắng bệch, cổ tay run rẩy, một chiếc khăn màu trắng từ trong phong thư bay ra, chậm rãi rơi xuống đất. Thế Huyền cúi xuống, nhận ra chiếc khăn của nam tử đó. Ngày trước, y đã nhiều lần nghe thấy các cung nữ ở cung Thịnh Diên nhắc tới việc Đại trưởng công chúa hết sức trân trọng chiếc khăn tay mà Phò mã để lại...

Cô cô... Nàng rơi tay Thụy Vương rồi sao?

Y ngẩn ngơ đứng đó, trong lòng trào dâng cảm giác tuyệt vọng. Trong cổ họng, mùi tanh nồng bỗng trào lên, y cúi đầu khẽ ho một tiếng, một mảng đỏ tươi bay ra, nhuộm nền tuyết thành thứ màu vô cùng đáng sợ. Trung thường thị hoang mang đỡ lấy tấm thân lung lay chực ngã của Thiếu đế, rõ ràng cảm thấy y chẳng còn sức lực nào, vậy mà bức mật hàm trong tay y vẫn bị nắm

chặt.

Một đoàn thái y mặc quan phục màu xanh sẫm nối đuôi nhau bước vào điện Tuyên Thất.

Trung thường thị đứng bên ngoài điện, sắc mặt nặng nề. Sau bức màn lụa trong điện Tuyên Thất, thỉnh thoảng lại có những tiếng ho sặc sụa vọng ra, Trung thường thị nghe mà sắc mặt nhợt nhạt thêm mấy phần. Lão hầu hạ Hoàng thượng đã hơn mười năm, chưa từng thấy Hoàng thượng phát bệnh dữ dội thế này, đầu tiên là ho ra máu, đến khi thái y tới nơi thì đã bất tỉnh nhân sự!

Thái y lệnh đã từng khuyên, Hoàng thượng không nên làm việc quá sức, vì Hoàng thượng không chịu nghe lời nên bây giờ mới xảy ra cơ sự này đây! Trung thường thị lo lắng đi qua đi lại, lão đã lén lệnh cho ngự tiền thị vệ phòng thủ kỹ càng điện Tuyên Thất nhưng còn lục cung... lão không dám tiếm quyền mà ra lệnh phong tỏa, bây giờ đến cửa cung cũng chưa được khóa. Tàn Tướng quân hiện đang ở chốn biên ải xa xôi, phải thông báo cho Dương Ngự thừa sao?

Trung thường thị đi tới đi lui bên ngoài điện một lúc lâu nữa, cuối cùng mới cắn chặt răng, xoay người gọi một gã tiểu thái giám tới, thấp giọng dặn dò: “Người lập tức tới phủ Ngự thừa một chuyến, bảo Dương Ngự thừa mau chóng vào cung!”

Trong phòng nồng nặc mùi thuốc, đám cung nữ, thái giám ra vào không ngớt. Thế Huyền uống tới năm viên được hoàn, tình hình mới bắt đầu khá lên. Lúc này, trên trán Thái y lệnh đã lấm tấm mồ hôi, thấy một ả thị nữ đưa được hoàn tới, lão bèn đưa tay nắm chặt cổ tay thị. ả thị nữ sợ đến tái mét mặt, cho rằng mình đã làm sai điều gì, vội vàng quỳ xuống cầu xin tha tội.

Một vị thái y khác cau mày, nói: “Trần đại nhân, thế này là...”

Thái y lệnh buông tay, trầm giọng bảo: “Loại thuốc này được tính rất mạnh, không thể dùng quá nhiều. Người hãy lui xuống sắc thuốc cho Hoàng thượng theo đơn mà ta viết rồi bưng tới đây.”

ả thị nữ như được đại xá, vội vàng lui ra ngoài.

Thái y lệnh lại chuẩn bị bắt mạch cho Thế Huyền nhưng khi đầu ngón tay vừa chạm vào cổ tay y, y bỗng tỉnh dậy.

Đám thái y trước sập rồng không khỏi cả kinh, sau đó nở nụ cười mừng rỡ.

Thấy Thế Huyền ngẩn ngơ nhìn mình, Thái y lệnh định nói gì đó nhưng Thế Huyền đã cười, hỏi trước: “Trẫm vẫn còn sống sao?”

Mọi người đều kinh hãi, vội quỳ xuống khấu đầu, hô: “Hoàng

thượng vạn tuế!”

“Vạn tuế?” Y khẽ lẩm bẩm, sau đó nhắm mắt, cất giọng yếu ớt:

“Trần Miêu ở lại, các người lui cả đi.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau nhưng không ai dám làm trái lệnh vua. Bức rèm châu phát ra những tiếng “ting tang” khe khẽ, không lâu sau, cả đám người đều đã lặng lẽ rời đi. Thái y lệnh vẫn quỳ trước sập rồng, đưa tay lau mồ hôi trên trán, nín thở cúi đầu chờ nghe Hoàng thượng cất tiếng. Bức màn lụa khẽ đung đưa làm cái bóng trên mặt đất cũng đung đưa theo, giọng nói Thế Huyền đột ngột vang lên: “Trẫm còn sống được bao lâu nữa?”

Giọng nói của y mang theo nét cười nhưng lại khiến Thái y lệnh lạnh người. Lão phủ phục xuống đất, không dám trả lời.

Thế Huyền chậm rãi đưa mắt nhìn, dưới làn ánh sáng rực rỡ, lão nhân đó đang cúi đầu rất thấp, y chỉ còn thấy bộ quan phục màu xanh đen. Mùi trầm hương trong phòng cũng bị át đi bởi mùi thuốc, từ khi hiểu chuyện đến giờ, y vẫn thường xuyên ngửi thấy thứ mùi này nhưng hôm nay, không hiểu sao y lại cảm thấy căm ghét nó đến thế.

Sau này, cô cô sẽ ở bên Dận Vương mãi mãi, còn y thì sao?

Phải rồi, y vẫn còn có Chiêu Nhi.

Trong đáy mắt thoáng hiện một tia sáng mờ nhạt, y cất giọng yếu ớt: “Ta muốn nghe lời nói thực.”

Đó là những lời đáng tội chém đầu.

Thái y lệnh run lấy bầy, cúi đầu, nhắm chặt hai mắt, rồi nín thở nói ra từng chữ một: “Nhiều thì năm ba năm, ít thì... nửa năm.”

Nửa năm... Hai chữ đó lẩn quẩn nơi đầu lưỡi, Thế Huyền chợt nở nụ cười, khuôn mặt vốn đã trắng bệch nay nhìn như trong suốt. Nghe y cười như thế, Thái y lệnh bất giác ngược nhìn, sau đó không khỏi ngáy người. Trên chiếc sập rồng mạ vàng, bức màn lụa đã che đi khuôn mặt tuấn tú của Thiếu đế nhưng vẫn có thể nhìn thấy mái tóc buông xõa cùng nét cười bên khóe miệng y. Thái y lệnh lại hoang mang cúi đầu, nói: “Thần có phương thuốc rất tốt cho Hoàng thượng, nếu may mắn...”

“Nếu trẫm không hỏi người, người định bao giờ sẽ nói với trẫm? Đợi sau khi trẫm chết?” Y hờ hững ngắt lời Thái y lệnh. Thế nào là may mắn, nếu may mắn thì liệu kéo dài thêm được mấy năm, y không còn muốn hỏi nữa. Trong mấy canh giờ ngắn ngủi phải chịu đựng sự giày vò, đau đớn, y như đã bước một chân qua Quỷ môn quan. Y cứ tưởng mình sẽ không tỉnh lại nữa...

Chỉ là, y vẫn còn tâm sự khó buông, trời cao đối đãi với y

thực cũng nhân từ.

“Hoàng thượng...”

“Trần Miêu, người đỡ trẫm dậy!”

Thái y lệnh hoang mang bò dậy đỡ y, cảm thấy tấm thân gầy guộc của y lúc này trở nên mềm nhũn. Thế Huyền yếu ớt ngồi tựa vào thành chiếc sập mềm, nói: “Từ lâu trẫm đã biết mấy thứ thuốc của người vô dụng, uống bao nhiêu năm rồi cũng có khỏe được đâu. Chuyện của trẫm, người nói với cô cô chưa?”

Thái y lệnh cả kinh, vội trả lời: “Thần không dám!” Trước đây, Đại trưởng công chúa cũng từng hoài nghi về bệnh tình của Hoàng thượng nhưng bị lão trả lời lấy lệ đánh lừa, lúc đó, lão cũng dùng loại thuốc có được tính cực mạnh như hôm nay mới có thể tạm thời trấn áp bệnh tình của Hoàng thượng. Càng suy nghĩ, trong lòng Thái y lệnh càng cảm thấy sợ hãi.

Thế Huyền thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng không biết là tốt, nếu không, chắc chắn sẽ lại lo lắng cho y. Y đưa mắt nhìn Thái y lệnh, hồ hững cất tiếng: “Nếu chưa nói, sau này cũng đừng nhắc đến với bất cứ người nào.”

Dương Ngự thừa tới nơi đúng lúc mấy vị thái y và đám cung nhân đang đi từ điện Tuyên Thất, trái tim y chùng xuống, vội rảo bước tới hỏi Trung thường thị: “Bệnh của Hoàng thượng lại tái phát sao?” Xung quanh điện Tuyên Thất đã có ngự tiền thị vệ canh gác, sắc mặt Dương Ngự thừa biến đổi hẳn, bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Trung thường thị thấy Dương Ngự thừa như gặp được cứu tinh, vội kéo y sang một bên, nhỏ giọng nói: “Thụy Vương gửi một bức mật hàm cho Hoàng thượng, chẳng rõ trong đó viết gì, Hoàng thượng xem xong lập tức nôn ra máu! Nô tài chẳng biết phải làm thế nào, đành phái người mời đại nhân vào cung. Thái y đã ở trong đó hơn hai canh giờ, không biết bây giờ tình hình ra sao.”

Dương Ngự thừa nghe lão nhắc đến hai chữ “Thụy Vương”, hai bàn tay bắt giắc nắm chặt lại đi lên trước một bước: “Hắn nói những gì?”

Trung thường thị hơi ngần người, sau đó lúng túng trả lời:

“Nô tài không biết. Hoàng thượng nắm chặt bức mật hàm đó trong tay, không ai xem được.” Ngay cả khi đã hôn mê, bức mật hàm đó vẫn được nắm chặt trong lòng bàn tay y, chưa từng buông lỏng.

Dương Ngự thừa im lặng, ngoảnh đầu nhìn về phía điện Tuyên

Thất. Không sớm hơn cũng không muộn hơn, Thụy Vương gửi mật hàm vào đúng lúc này, bên trong chắc chắn có ẩn tình... Y vừa định nhờ Trung thường thị vào thông báo, cửa điện chợt mở, Thái y lệnh bước ra ngoài.

“Trần đại nhân!” Trung thường thị vừa nói vừa vội vàng bước tới.

Thái y lệnh ngoảnh đầu nhìn, lập tức thấy Dương Ngự thừa đang ở hành lang, lão có vẻ kinh ngạc, sau đó vuốt lại áo xống, rảo bước tới, bảo: “Hoàng thượng đang muốn gặp đại nhân, đại nhân tới thật đúng lúc.” Dương Ngự thừa nghe vậy, không chần chừ thêm, lập tức cất bước vào trong.

Làn gió theo những bước chân y thổi tới, làm những bức rèm nhẹ bay. Trong điện Tuyên Thất trống trải, tịch mịch, không có bất cứ ai khác ngoài bóng dáng gầy guộc, mặt mờ kia. Dương Ngự thừa đi xuyên qua bức rèm châu, phía sau tấm bình phong, Thiếu đế đang ngồi một mình trên sập rồng nhưng y không mang bộ dạng thoi thóp như Dương Ngự thừa tưởng tượng, trong cặp mắt đen láy của y vẫn ánh lên một tia sắc bén. Dương Ngự thừa thoáng ngẩn ngơ đứng trước sập rồng, quên cả hành lễ.

“Hôm nay trẫm nhận được thư của Thụy Vương.” Thế Huyền hồ hững cất tiếng khiến Dương Ngự thừa tỉnh táo trở lại. Dương Ngự thừa thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng sao rồi? Thái y nói thế nào?”

Thế Huyền chăm chú nhìn người trước mặt. Dù thế nào y cũng không ngờ được, trong thời khắc này, người mà ngày trước y từng quyết tâm trừ bỏ lại đứng trước giường hỏi thăm tình hình sức khỏe của y với vẻ quan tâm... Không cần biết đối phương làm vậy là xuất phát từ nguyên do gì, vì Dương phi, Chiêu Nhi hay vì cô cô... Thế Huyền khẽ mỉm cười, giấu hết mọi tâm tư: “Trẫm không sao, chỉ bị Thụy Vương làm cho tức giận thôi.”

Hoàng thượng đã hai lần nhắc đến “Thụy Vương”, Dương Ngự thừa chỉ nghe mà không nói gì. Thấy nụ cười của Hoàng thượng nhuốm vẻ căm hận, y mới cảm giác được tính nghiêm trọng của sự việc lần này.

Thế Huyền chậm rãi nhấc cánh tay lên một cách khó khăn.

Dương Ngự thừa nhìn theo hướng ngón tay y chỉ, thấy tấm lệnh bài của Thụy Vương đang nằm lặng lẽ trên chiếc bàn phía sau lưng mình. Tròng mắt hơi co rút, y bước nhanh tới, cầm tấm lệnh bài lên xem xét kỹ càng, quả nhiên là thật!

Dương Ngự thừa đột nhiên xoay người lại, hỏi: “Hoàng thượng, bức thư đó đâu?”

Bức thư vẫn được Thế Huyền nắm chặt trong bàn tay còn lại nhưng y không định cho Dương Ngự thừa xem. Nghĩ lại nội dung bức thư đó, khuôn mặt Thế Huyền chợt lạnh băng: “Hắn nói hắn nhìn thấy cô cô trên chiến trường giữa Nam Việt và Dạ Lang, trẫm sợ cô cô lọt vào tay hắn rồi.”

Sắc mặt Dương Ngự thừa lập tức biến đổi: “Hoàng thượng tin lời hấn sao? Có lẽ hấn chỉ hư trương thanh thế thôi. Hoàng thượng tạm thời đừng nôn nóng vội, đợi thần phái người đi Nam Việt thăm dò đã...”

“Có thể thăm dò được điều gì chứ! Trên đường đi hòa thân, cô cô đã từng bị hành thích, phía Nam Việt có nói điều này với trẫm không?” Giọng của Thế Huyền hết sức lạnh lùng, bàn tay đang cầm bức mật hàm càng siết chặt hơn.

Dương Ngự thừa cảm thấy vô cùng kinh hãi: “Sao có thể? Là Thụy Vương ư?”

Thực ra, phía Nam Việt giấu giếm việc này cũng là lẽ thường tình, công chúa hòa thân bị hành thích là chuyện lớn, sơ sẩy một chút thôi cũng có thể khiến hai nước nổi can qua, nhưng trong lòng Dương Ngự thừa lại cảm thấy vô cùng giá lạnh, dựa theo tình cách của Công chúa, việc đi theo Dận Vương ra chiến trường hoàn toàn có thể xảy ra. Bây giờ Dận Vương đã bị bao vây, Công chúa thật sự lọt vào tay Thụy Vương rồi ư? Dương Ngự thừa không nói gì, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Một lúc sau, Dương Ngự thừa mới hỏi: “VẬY... hấn muốn gì?”

Ánh mắt Thế Huyền trở nên vô cùng lạnh lẽo. Nếu Thụy Vương muốn gì thì còn có dễ giải quyết, đằng này, hấn chẳng đưa ra yêu cầu gì, chỉ muốn hủy diệt thứ mà Thế Huyền yêu nhất.

Yêu nhất...

Trong khoảnh khắc trước khi hôn mê, y chợt nhớ tới những lời nói điên cuồng của Thẩm Ngọc Trí ngày nàng ta bị xử tử: Chuyện mà Hoàng thượng không biết, há lại chỉ có thể này...

Không ngờ Thẩm Ngọc Trí lại biết y đã yêu cô ruột của mình, bây giờ Thụy Vương cũng biết!

Câu cuối cùng trong bức mật hàm đã nói rất rõ ràng, Thụy Vương bị Thế Huyền ép vào đường cùng nên hấn muốn mượn Lệnh Viên để trả thù. Thế Huyền cố kìm nén cơn phẫn nộ, y không thể để Dương Ngự thừa xem bức mật hàm đó, cũng không thể để bất cứ kẻ nào xem được. Thụy Vương nhất định không gạt y, hấn đã biết bí mật này, chắc chắn sẽ lợi dụng nó để đả kích y một phen. Cho dù bây giờ Lệnh Viên chưa lọt vào tay hấn nhưng hấn cũng đã để ý đến nàng rồi. Thụy Vương ở trong tối còn nàng ở ngoài sáng, nàng phải đề phòng thế nào đây?

“Hoàng thượng...” Thấy hơi thở của Hoàng thượng trở nên rối loạn, Dương Ngự thừa sợ y lại xảy ra chuyện gì, vội bước lên phía trước, định cất tiếng khuyên giải nhưng ống tay áo rộng của Hoàng thượng chợt đưa lên,

những ngón tay lạnh băng nắm chặt lấy cổ tay Dương Ngự thừa, chỉ nghe Thế Huyền nói từng chữ một: “Trẫm muốn ngươi tới biên cương!”

“Hoàng thượng!” Dương Ngự thừa nhìn y đầy kinh ngạc.

Y nói với giọng vô cùng kiên quyết: “Trẫm không muốn cô cô xảy ra chuyện, chẳng lẽ ngươi muốn sao? Tần Tướng quân không coi trọng cô cô như ngươi!”

Câu nói ấy đã đánh trúng tim đen của Dương Ngự thừa. Trong lòng Tần Tướng quân chỉ có lời của Thái hoàng thái hậu và Bắc Hán chứ không hề có Đại trưởng công chúa, còn y... y sao muốn Công chúa xảy ra chuyện được? Vì nàng, y có thể đi vào nơi nước sôi lửa bỏng! Giang sơn Bắc Hán này cũng là nàng phó thác cho y! Dương Ngự thừa đau khổ cúi gầm mặt: “Thần không muốn Công chúa xảy ra chuyện nhưng cũng không thể rời Hoàng thượng!”

“Trẫm ra lệnh cho ngươi phải đi!” Nếu nàng xảy ra chuyện, cả đời này y sẽ chẳng thể yên lòng. Nếu không vì y làm trái với luân thường đạo lý, đi yêu cô ruột của chính mình thì nàng đâu gặp phải một mối nguy hiểm to lớn đến vậy! Cho dù Thụy Vương có giận nàng vì trước đó không chịu giúp hấn nhưng cũng không đến mức đi tìm nàng trả thù như bây giờ, nói đến cùng, đây vẫn là lỗi của y!

“Hoàng thượng!” Dương Ngự thừa quỳ sụp xuống trước mặt Thế Huyền. Một quyết định khó xử thế này, dường như y có chọn thế nào cũng không đúng.

Thế Huyền cúi đầu nhìn y, nói: “Trẫm muốn cô cô bình yên vô sự. Hơn nữa, ngươi còn phải đi nói với cô cô, bây giờ Thụy Vương đã không thể uy hiếp trẫm, nếu cô cô không yêu Dận Vương thì có thể không cần theo Dận Vương quay về Sùng Kinh.” Dương Ngự thừa kinh hãi đến ngất người, thấy trong đáy mắt sâu thẳm của Hoàng thượng dường như tràn ngập nét cười.

Thì ra y đã nhầm! Y tưởng giúp nàng có được quyền lực cao nhất ở Nam Việt là tốt cho nàng, đâu hay như vậy lại là đẩy nàng vào một vòng xoáy hiểm nguy khác. Giờ đây, y sợ mình không còn sức giúp nàng nữa, chỉ bằng rút lui sớm thì hơn. Huống chi, nàng sớm đã muốn đi rồi. Nếu không có cuộc hòa thân lần này, có lẽ nàng đã rời xa những sự phân tranh tàn khốc.

Buông hay không buông, nữ hay không nữ, rốt cuộc cũng chỉ là một chấp niệm, y chỉ mong tất cả vẫn còn kịp mà thôi.

53. Chương 53

Mùa đông ở Nam Việt không lạnh như Bắc Hán, so với người Nam Việt, tất nhiên Anh Tịch chịu lạnh tốt hơn. Vừa qua buổi trưa, mấy ả cung nữ đã ngồi tụ tập trong sân trò chuyện với nhau. Chủ nhân đi vắng, bọn họ cũng được nhàn nhã. Một làn gió lạnh thổi tới cuốn tấm rèm cửa sổ bay lất phất, bên trong có một bóng người nhỏ bé đang lom khom, sục sạo tìm kiếm thứ gì đó khắp phòng.

Một ả cung nữ nhào người lên bệ cửa sổ, hỏi thị: “Anh Tịch, tỷ tìm cái gì thế? Đã tìm lâu như vậy rồi, là thứ gì quan trọng lắm sao?”

Anh Tịch đang cuống cuống tìm kiếm, khuôn mặt xinh xắn trở nên đỏ bừng. Nghe thấy ngoài cửa sổ có người hỏi chuyện, thị đành cắn chặt môi, đáp: “Chính là chiếc khăn của ta, chiếc khăn mà Thế tử gia tặng cho ta!” Sao lại không thấy đâu chứ? Thị hầu như lúc nào cũng mang theo nó bên mình, chỉ có lúc đi ngủ mới đặt nó sang một bên, sao tự nhiên lại không thấy đâu nữa?

Ả thị nữ bên ngoài cửa sổ “a” lên một tiếng, vị nữ quan tùy giá của Công chúa Bắc Hán này là người trong lòng Thế tử Ký An Vương, việc này người trong Cẩm Tú biệt uyển đều biết rõ, chẳng trách cô ta lại sốt ruột đến vậy, thì ra tín vật ước hẹn mà Thế tử đưa cho cô ta biến mất. Mọi người nghe vậy đều vội vã lại, mồm năm miệng mười nói muốn tìm giúp Anh Tịch.

Bỗng có người nói: “Không phải hôm qua tỷ tới quét dọn phòng của Công chúa sao, không chừng rơi ở đó cũng nên.”

Anh Tịch giật mình đứng thẳng dậy, ngẫm nghĩ một lát rồi vội vã xoay người chạy luôn ra ngoài.

Trước lúc lên đường, Công chúa đã từng dặn dò, phòng của nàng ngoài Anh Tịch ra thì không người nào được tùy tiện bước vào. Anh Tịch cứ cách đôi ngày lại vào đó quét dọn, nếu thật sự rơi ở đó, chắc chắn bây giờ vẫn còn.

“Két” một tiếng, cửa phòng được đẩy ra. Trong phòng, mấy tấm rèm sa kê đung đưa, dường như vẫn còn thoang thoảng mùi hương khinh la. Anh Tịch đóng cửa phòng rồi mới đi vào. Trên bàn, dưới mặt đất đều không có, thị lại mở rương ra nhưng cũng không có.

Hôm qua thị còn làm những gì nữa? Nghĩ lại xem, cố nghĩ lại xem!

Ánh mắt Anh Tịch chậm rãi đảo qua khắp phòng, sau đó dừng lại trên chiếc rương nhỏ bên cạnh giường của Công chúa. Đó là thứ được mang từ Bắc Hán sang, bên trong toàn là những vật đã bầu bạn bên cạnh Công chúa từ lâu, chúng đều được dành cho những tình cảm nhất định. Anh Tịch nhớ là hôm qua mình

có động đến chiếc rương này.

Anh Tịch lập tức bê nó ra, đặt lên bệ cửa sổ, rồi lại đẩy cửa sổ rộng ra một chút, bỗng nhìn thấy đám cung nữ kia vẫn đang tụ lại một chỗ thì thầm to nhỏ với nhau. Thị không có tâm trạng để ý tới điều gì khác, cẩn thận mở rương ra nhưng vẫn không thấy chiếc khăn đâu. Thị không cam lòng, cầm cây quạt Cung lên, nghĩ là chiếc khăn có thể bị nó đè lên nhưng vẫn không thấy. Trong sân chợt vang lên một tiếng “a” đầy kinh ngạc, sau đó một người nói: “Người nói thật không? Những lời này không thể nói bừa được đâu!”

“Đương nhiên là thật rồi, chúng ta ở trong biệt uyển nên không biết chứ người bên ngoài đều biết rõ. Bọn họ nói Thế tử bị trọng thương, chưa biết có thể vượt qua cơn nguy hiểm không!”

“Suyt... Nói nhỏ chút, kéo Anh Tịch nghe thấy đấy!”

“Ôi, lúc này lại không thấy chiếc khăn đó đâu, các người nói xem, đó chẳng phải là điềm báo không lành sao?”

“Không chỉ Thế tử, ta nghe nói Dận Vương điện hạ cũng xảy ra chuyện rồi, ngài bị quân man di bao vây không thoát ra được!”

“A! Vậy Công chúa... Công chúa đi theo Điện hạ xuất chinh, liệu có phải bây giờ cũng giống như Điện hạ không...”

Giọng nói của ả cung nữ càng lúc càng nhỏ. Anh Tịch ngẩn ngơ đứng đó, bàn tay vô thức siết chặt, bỗng nghe “cạch” một tiếng, thị cúi đầu nhìn... Phần cán quạt làm bằng ngà voi được chạm khắc tinh tế đã bị thị bẻ gãy, mặt chiếc quạt mỏng như cánh ve nhẹ nhàng rơi xuống mặt bàn. Sắc mặt Anh Tịch trở nên trắng bệch, thị... thị đã làm gì thế này? Vừa làm mất chiếc khăn của Công chúa, bây giờ lại làm hỏng cây quạt của Hoàng thượng nữa!

Chẳng lẽ Công chúa thật sự xảy ra chuyện rồi sao?

Anh Tịch bám một tay vào mép bàn, thiếu chút nữa đã không đứng vững.

Khói lửa chiến tranh tràn ngập khắp chiến trường, tiếng hò reo chém giết vang lên không dứt khiến người ta nghe mà tim đập chân run. Tình hình như vậy đã kéo dài suốt ba ngày rồi.

Vừa nghe nói quân Hán xuất phát từ mạn Tây Nam của Bắc Hán đã phục kích quân man di tại nơi cách doanh trại quân Nam Việt chừng mấy chục dặm, Khưu Tương quân lập tức dẫn quân rời thành xuất kích. Lệnh Viên đứng lặng lẽ bên ngoài lều, ngẩng lên nhìn trời. Vẻ biếc xanh đẹp đẽ đã hoàn toàn biến

mắt, khắp nơi chìm trong một mảng xám xịt mịt mờ, mùi máu tanh nồng tràn ngập...

Mấy vạn kỵ binh lao đi phát ra những âm thanh chấn động lòng người.

Đột nhiên, có tiếng vó ngựa vọng đến rất gần.

Trong lòng Lệnh Viên trào dâng một cảm giác giá lạnh, nàng

hoang mang ngoảnh lại nhìn. Hai hàng kỵ binh lao qua cổng thành, chẳng còn dáng

vẻ nhẹ nhàng trước kia, trên những bộ áo giáp uy nghiêm dính đầy máu. Cái cổng

thành này vốn được dùng để tăng cường mối quan hệ mật dịch vùng biên giới với

Dạ Lang, nào ngờ bây giờ lại trở thành con đường chinh chiến! Trong mắt bỗng

lóe lên một tia sáng, Lệnh Viên nhìn thấy Khuê Tướng quân trở về, trái tim vốn

lững lơ lúc này càng trở nên căng thẳng. Nàng không biết Khuê Tướng quân đột

nhiên trở về thế này là có ý gì.

Cứu được Dận Vương rồi sao?

Nàng chăm chú nhìn, phía đằng xa là một mảng đen kịt, quả

thực chẳng thể nhìn rõ.

“Là Khuê Tướng quân sao?” Doãn Duật được Tô Anh dìu, một tay

vén cửa lều, nhìn chăm chăm về hướng đó. “Anh Anh, chúng ta qua bên đó xem thử!”

Tô Anh chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sợ đến ngáy

người. Nàng ta rút người về phía sau một chút, thấp giọng nói: “Muội không đi,

muội không dám đi đâu!” Thường ngày, nàng ta sợ nhất là nhìn thấy máu, nếu bây

giờ đi đến chỗ những binh sĩ kia, xung quanh toàn là mùi máu, vết máu, đôi chân

nàng ta nhất định sẽ trở nên mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực nào.

Phía bên này còn đang nói chuyện, Lệnh Viên bỗng nhìn thấy

những binh sĩ kia dường như đang vây quanh người nào đó đi về phía căn lều ở

phía sau. Trái tim nàng bỗng trở nên giá lạnh, những ngón tay bắt giác siết

chặt lại.

Doãn Duật thấy bóng người trước mặt đứng đó không động đậy,

ánh mắt từ đầu đến cuối luôn nhìn về hướng xa. Mặt mũi lạnh tanh, y gạt tay Tô

Anh, thấp giọng nói: “Vậy để ta tự đi!”

“Úi, Quân ca ca...”

Tô Anh hoảng hốt, nhất thời không biết có nên đi theo hay

không, bỗng thấy Lệnh Viên đưa tay ngăn y lại. Khuôn mặt Lệnh Viên cũng lạnh

băng, nàng vừa hé môi định nói gì đó, chợt thấy một gã binh sĩ chạy tới, tiếng

bước chân rối loạn, giọng nói đầy hoang mang: “Công chúa! Thế tử gia!”

Gã binh sĩ đó chạy rất nhanh, trên mặt còn có vết máu, hấn

đưa tay quệt mạnh một cái rồi quỳ một chân xuống, nói: “Khuê Tướng quân cho mời

Thế tử gia qua lều của Điện hạ!”

Trong mắt lóe lên mấy tia sáng, Doãn Duật bước về phía trước một bước, buột miệng hỏi: “Khuê Tướng quân đưa Điện hạ về rồi sao?”

Gã binh sĩ cúi đầu, buồn bã đáp: “... Dạ phải.”

Lệnh Viên nhìn thấy trên mặt Doãn Duật nở nụ cười sảng khoái nhưng nàng vẫn không yên tâm, cất tiếng hỏi với vẻ cảnh giác: “Tại sao chỉ mời Thế tử qua đó?”

“Điện hạ muốn gặp Thế tử.” Gã binh sĩ thấp giọng trả lời.

Doãn Duật đưa tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay Lệnh Viên, ra hiệu bảo nàng yên tâm. Nhưng Lệnh Viên vẫn kiên quyết nói: “Bản cung cũng muốn đi!” Sắc mặt gã binh sĩ hơi sầm xuống nhưng không dám ngăn cản.

“Ôi, vậy... vậy ta thì sao?” Tô Anh nhíu chặt đôi mày, lúng túng kêu lên. Thấy bọn họ đã đi, nàng ta giậm chân một cái, định đuổi theo nhưng bị gã binh sĩ kia ngăn lại: “Tô tiểu thư, xin hãy dừng bước...” Bề trên không nói muốn gặp Công chúa nhưng Công chúa thân phận đặc biệt, không phải người mà hần có thể ngăn cản, còn vị Tô tiểu thư này thì khác.

Trong làn gió lạnh lẽo, mùi máu tanh tràn ngập khắp nơi.

Một gã quân y từ trong lều ra, chẳng kịp nhìn hai người bọn họ đã vội chạy về phía sau, rồi lại có hai gã binh sĩ chạy theo người đó.

Khuê Tướng quân đứng trong lều, sắc mặt nặng nề. Thấy Lệnh Viên vén rèm đi vào, ông bất giác ngăn người, đang định hỏi tại sao nàng lại tới, Doãn Duật đi sau nàng đã lên tiếng trước: “Khuê Tướng quân, Điện hạ đâu?” Đường như Khuê Tướng quân không biết nói gì, cố giấu vẻ phẫn nộ trong ánh mắt, lúng túng lùi lại nửa bước.

Lệnh Viên và Doãn Duật cùng nhìn thẳng về phía trước... Nam tử trên giường gương mặt dính đầy máu, bộ áo giáp bẩn thỉu, rách rưới, chẳng còn chút vẻ oai nghiêm nào. Sau nhiều ngày thiếu nước, thiếu lương thực, hần đã sức cùng lực kiệt, đã vậy còn bị thương nặng thể này...

Máu từ vết thương trước ngực hần liên tục rỉ ra, dính đầy cơ thể.

Lệnh Viên nhíu chặt đôi mày, nam tử thoi thóp trên giường lúc này thật khiến nàng khó lòng liên tưởng đến kẻ điên cuồng đáng sợ đêm đó. Trong nháy mắt chẳng còn chút vẻ chế giễu và khinh miệt, nàng cứ ngẩn ngơ nhìn hần, không hỏi han hay nói năng gì.

“Điện hạ!” Doãn Duật lao tới nhưng lại vấp ngã ngay trên giường. Y từng trách, từng hận Dận Vương, có điều, y thực sự không muốn chứng kiến cảnh này! Từ trước đến nay, y vẫn luôn tôn trọng hần, coi hần là huynh đệ,

chưa bao giờ thay đổi!

Doãn Duật ngược nhìn gã quân y bên cạnh, gần giọng nói:

“Đứng ngây ra đó làm gì?”

Mấy gã quân y tái mét mặt, đưa mắt nhìn nhau rồi cùng thở dài, lắc đầu.

Y ngoảnh lại nhìn Khuru Tướng quân: “Hộ tâm hoàn mà Tướng quân dùng để cứu ta đâu? Cả thuốc của nhà họ Tô nữa, Anh Anh mang rất nhiều thuốc đến đây mà!”

Khuru Tướng quân chẳng hề động đậy, hộ tâm hoàn chỉ có một viên, đã dùng mất rồi. Quân y cũng đã đi lấy thuốc mà Tô Anh mang tới, chỉ có điều, lấy hay không lấy thực ra cũng chẳng có gì khác biệt. Khi ông cứu được Dận Vương từ trong đám loạn quân, hắn đã bị thương nặng, vô phương cứu chữa! “Vậy thì về kinh! Lập tức về...”

Giọng của Doãn Duật nhất thời tắc nghẹn, y thấy người trên giường đột nhiên mở tròng mắt, nhìn y không chớp. Sau đó, hắn lại đưa mắt nhìn về phía Khuru Tướng quân.

Khuru Tướng quân hiểu ý, nắm chặt chuôi thanh bội kiếm bên hông, lùi về phía sau một bước, trầm giọng nói: “Tất cả ra ngoài hết đi, Điện hạ muốn nói chuyện riêng với Thế tử gia.”

Đám quân y hoang mang cáo lui rồi vội vã rời đi.

Khuru Tướng quân cũng đi theo đến cửa lều, thấy Lệnh Viên vẫn còn ngẩn ngơ đứng đó, ông đành lên tiếng nhắc nhở: “Xin Công chúa dời bước.” Dời bước? Tất nhiên Dận Vương không muốn gặp nàng. Đối với hắn, nàng chỉ là một món đồ trao đổi, là sự sỉ nhục trong lòng hắn. Lệnh Viên cảm thấy trái tim tắc nghẹn, nàng đột nhiên cúi đầu, xoay người cất bước ra khỏi lều.

Trong lều, chỉ còn lại Dận Vương và Doãn Duật.

Trong cặp mắt vẫn đang mở to của người đó dường như có sự hoài niệm, hối hận, còn có cả sự không cam tâm. Cả cuộc đời này, hắn chỉ theo đuổi giấc mơ về thứ quyền lực chí cao vô thượng, vì quyền lực, hắn không tiếc đi tìm sự giúp đỡ của ngoại tộc, bỏ mặc việc hôn nhân của mình, thậm chí còn không tiếc hy sinh nghĩa母子, không tiếc liều mình mạo hiểm, không tiếc huynh đệ trở mặt... Đáng tiếc, đến cuối cùng, hắn lại chẳng có thứ gì...

“Đường nhi.”

“Đường ca ca.”

Suốt dọc đường tới đây, hắn không chỉ một lần nhìn thấy mẫu

phi và Khởi Nhi, không chỉ một lần nghe thấy họ gọi hần...

Giờ đây, hần dường như đã biết là tại sao rồi.

Chỉ đáng tiếc, Linh Phòng ở cách Sùng Kinh cả ngàn dặm xa

xôi, hần không thể hỏi phụ hoàng một câu, người trong lòng phụ hoàng rốt cuộc có phải là hần hay không?

Cặp mắt đờ đẫn của hần hơi chuyển động, rồi dừng lại trên

khuôn mặt Doãn Duật, đôi môi khô nứt khê hé ra, cố gắng gọi hai chữ “Doãn

Duật”. Doãn Duật không khỏi ngẩn ngơ, chỉ thấy cặp mắt đen láy đó cứ nhìn mình chằm chằm khiến y bất giác hoảng hốt. Rồi y giật mình tỉnh táo trở lại, vội ghé sát đầu xuống, hỏi: “Điện hạ muốn nói gì?”

Những ngón tay cứng đờ của Dận Vương đột nhiên động đậy, hần

gắt gượng giơ tay, nắm chặt vạt áo của Doãn Duật: “Người hãy đưa cô ta đi, đừng về kinh nữa!”

“Điện hạ!”

Hần không để ý tới Doãn Duật, gắt gượng nói tiếp: “Nếu như

ngày sau sinh biến, người phải hứa với ta, người... người quyết không được nhòm ngó ngôi báu...”

Lệnh Viên đứng lặng lẽ bên ngoài, khi ngược mắt lên, nàng

thấy Khuất Tướng quân cũng đang nhìn mình. Hai người bọn họ nhìn nhau, Lệnh Viên không hề né tránh. Trong làn gió chiều giá lạnh, mỗi người dường như đều tỉnh táo hơn. Dưới ánh tà dương màu đỏ máu, có mấy bóng người đang cất bước rất nhanh nhưng khi nhìn thấy Khuất Tướng quân đang đứng bên ngoài, gã quân y đi lấy thuốc và hai binh sĩ đều ngậm người. Gã quân y đang định lên tiếng, bỗng nghe thấy Thế tử không ngừng cất tiếng gọi “Điện hạ”. Mấy người bên ngoài đều biến sắc mặt, Lệnh Viên cũng lập tức tỉnh táo trở lại, thấy Khuất Tướng quân đã xông vào trong lều.

Đám quân y và binh sĩ cũng nôn nóng chạy vào theo.

Điền Tướng quân từ xa chạy tới, trên khuôn mặt là những vẻ

ngạc nhiên, sợ hãi, phần nộ đan xen, trông hết sức dữ dằn và đáng sợ.

Dưới ánh tà dương màu máu, chỉ còn lại bóng dáng cô độc của

Lệnh Viên. Nàng cứ ngẩn ngơ đứng đó, khi ngược mắt lên, đằng chân trời gió mây vần vũ, tựa như cũng đang diễn ra một cuộc sát phạt tàn nhẫn tột cùng...

Nam Việt, tháng Mười một năm Kiến Chương thứ ba mươi sáu,

Dận Vương tử trận.

Giữa tòa cung điện nguy nga, dưới ánh nhìn chăm chú của quần

thần văn võ, Hoàng đế Nam Việt đột nhiên đứng thẳng dậy, bức thư khẩn gửi về từ

cách đẩy tám trăm dặm nhẹ nhàng rời khỏi kẽ ngón tay, chậm chậm rút xuống cạnh ghế rồng. Khuôn mặt lão trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cặp mắt mở to lạ thường. Lão vẫn nhìn đăm đăm vào bức thư bằng ánh mắt đau thương, rồi loạng choạng bước lên phía trước một bước, lồng ngực như nghẹn lại, chẳng thể nào thở nổi.

Trong tòa đại điện tịch tịch bỗng vang lên một tiếng “phụt”, tròng hạt trong tay Hoàng đế Nam Việt đã bị đứt rời, những hạt Phật châu tròn xoe rơi tung tóe xuống sàn. Sau đó, cơ thể cao lớn của Hoàng đế Nam Việt cũng đổ gục.

Mọi người kinh hãi hô: “Hoàng thượng.” Một vị tướng quân thân thủ nhanh nhẹn lao tới, dùng thân mình đỡ lấy cơ thể của bậc đế vương. Hoàng thượng đột nhiên ngất xỉu, cả triều đình lập tức trở nên hỗn loạn.

Tôn Liên An vội gọi người đưa Hoàng đế Nam Việt về cung, dặn dò các ngự y cẩn thận chữa trị.

Chẳng mấy chốc, chốn thâm cung cũng trở nên hoảng loạn, các phi tần nghe nói Hoàng thượng ngất xỉu thì sợ hãi vô cùng, vội chạy tới quỳ bên ngoài Đế cung, không ngừng than khóc. Tôn Liên An phái người tới khuyên nhủ mà vẫn chẳng có tác dụng.

“Khóc cái gì mà khóc!”

Tiếng quát dữ dằn của Tiêu Hậu vọng đến từ dưới bậc thềm đá.

Mục Đan cẩn thận dìu bà ta bước lại gần, bộ đồ rộng rãi cũng không che được thân hình tha thướt khiến người ta phải ngưỡng mộ của bà ta. Sắc mặt Tiêu Hậu âm trầm, ánh mắt lướt qua từng ả phi tần đang quỳ trên mặt đất. “Còn không mau quay về cho bản cung!”

Lý Chiêu nghi khóc lóc quỳ lết chân về phía trước, đưa tay níu lấy tà váy của Tiêu Hậu: “Nương nương, có phải Hoàng thượng đã xảy ra chuyện không?”

“To gan!” Tiêu Hậu phát ổng tay áo, tát mạnh lên má Lý Chiêu nghi. Trong đáy mắt dường như lóe lên tia lạnh lùng, bà ta gằn giọng, nói: “Lý Chiêu nghi nói năng bừa bãi, nguyên rủa Thánh thượng, người đâu, lôi ả xuống cắt lưỡi cho ta!”

Bất chấp tiếng khóc lóc, van xin thê thiết, Lý Chiêu nghi vẫn bị đám thị vệ lôi đi.

Đám phi tần đều câm bật, vội vã cáo lui.

Tiêu Hậu ngẩn ngơ đứng nhìn, sau đó lập tức xoay người, bàn

tay giấu trong ống tay áo rộng vẫn hơi run rẩy, một cây trâm cài đầu chưa kịp chỉnh lại trên búi tóc đã làm lộ rõ tâm trạng sợ hãi mà bà ta đang ra sức giấu giếm.

“Hoàng thượng sao rồi?”

Tôn Liên An đưa tay lau mồ hôi trên trán, đoạn cúi đầu, đáp:

“Ngự y đang ở bên trong, Hoàng thượng vẫn chưa tỉnh lại.”

Tiêu Hậu thoáng cau mày: “Chẳng phải mấy hôm trước đã không còn vấn đề gì lớn sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tôn Liên An khẽ run rẩy, vội vàng quỳ sụp xuống, cất giọng

đón đầu: “Dận Vương điện hạ xảy ra chuyện rồi!”

Tiêu Hậu không khỏi cả kinh. Bà ta chỉ nghe nói tiền tuyến

gửi tin tức về nhưng không ngờ Dận Vương đã tử trận! Khi Tôn Liên An nói ra tin này, Tiêu Hậu thoáng vui mừng nhưng chỉ một thoáng mà thôi.

Trong cơn kinh hãi, Mục Đán lén đưa mắt nhìn Tiêu Hậu, chỉ

thấy bà ta đứng lặng im trước điện hồi lâu, không hề động đậy, chẳng khác gì

một bức tượng đá. Mục Đán cảm thấy khó hiểu nhưng vì đang đi theo bà ta nên không dám nói năng bừa bãi.

Phía sau những bức màn che chính là gian tẩm điện vô cùng tịch mịch.

Mấy vị ngự y đang bận rộn trước long sàng, ai nấy đều lo

lắng, chỉ sợ bề trên xảy ra chuyện, khi đó, tất cả bọn họ ắt sẽ bị chôn chung!

Tuy trời đã sáng hửng nhưng vì đây là phòng trong nên ánh

sáng đã bị chặn lại quá nửa. Mấy ngọn đèn được thắp lên, cách lớp màn lụa mỏng,

ánh sáng tỏa ra mờ mờ tỏ tỏ. Đám cung nữ, thái giám hầu hạ bên trong cũng hết

sức cẩn thận, thần sắc mỗi người đều toát lên sự sợ hãi.

Một vị ngự y ra ngoài bẩm báo, nói rằng Hoàng thượng vì quá tức giận nên mới ngất đi.

Tiêu Hậu nôn nóng hỏi: “Có nghiêm trọng lắm không?”

Ngự y nói bọn họ đang nghĩ cách để làm Hoàng thượng tỉnh lại.

Sau đó, lão lại rời đi suốt một canh giờ.

Cuối cùng, tất cả ngự y, cung nữ, thái giám đều ra ngoài

hết, mang theo khẩu dụ của Hoàng đế Nam Việt: Triệu Hoàng hậu Tiêu thị vào gặp.

Bức màn sa mỏng khẽ đung đưa, mùi trầm hương vương vất khắp phòng.

Tiêu Hậu vén rèm đi vào, khoảng không gian rộng lớn toát lên

vẻ cô tịch. Tiêu Hậu đưa mắt nhìn về phía sau bức màn, sắc mặt nhợt nhạt. Khuôn mặt ngạo nghễ của Hoàng đế đầy vẻ suy nhược, cơ thể cũng xẹp đi nhiều, đầu còn đáng vẻ thần dũng của một bậc đế vương khi xưa, tấm thân già nua, yếu đuối dường như đang bị sự bi ai tột độ bao trùm.

Tiêu Hậu khẽ gọi một tiếng “Hoàng thượng” rồi bước lên phía trước, thấy lão đang ngẩng đầu nhìn mình.

Ánh mắt đó vừa dữ dằn vừa phần nộ, trong sự phần nộ lại ẩn chứa sát khí.

Tiêu Hậu thềm kinh hãi, vội dừng bước.

Hoàng đế Nam Việt vẫn nhìn đăm đăm thê tử trước mặt, ánh mắt toát ra vẻ lạnh lùng vô hạn: “Lời trẫm nói với nàng hôm đó, không ngờ nàng chẳng để tâm!”

Hôm đó... Tiêu Hậu thềm chấn động, quả nhiên lão cho rằng cái chết của Dận Vương có liên quan tới bà ta!

“Thần thiếp không làm vậy!” Tiêu Hậu lập tức phủ nhận.

Hoàng đế Nam Việt cười nhạt một tiếng: “Nàng không làm ư?”

Bây giờ trong triều, ngoài nàng ra, còn ai có thể làm được một việc lớn đến vậy! Điền Hoa nói, gã phó tướng bị y nhốt lại trước đó vô cớ mất tích, chẳng lẽ đó không phải là người của nàng? Không phải nàng thông báo tin tức cho phía Dạ Lang sao? Đáng thương cho Lão tứ của trẫm, không ngờ lại chết một cách oan uổng như vậy!”

Tiêu Hậu nhìn lão bằng ánh mắt chua chát: “Không ngờ Hoàng thượng lại hoài nghi thần thiếp!”

Sắc mặt Hoàng đế Nam Việt càng trở nên nhợt nhạt, trong giọng nói đầy vẻ chế giễu: “Năm xưa, Hứa mỹ nhân bị ban hình phạt kẹp ngón tay thế nào, Trịnh tần bị biếm vào lãnh cung ra sao, nàng thật sự cho rằng trẫm không biết ư? Ngay đến cái chết của Hân phi, Liên phi trẫm cũng không tin là nàng trong sạch!” Cả chuyện Lương Vương phản loạn nữa, Hoàng hậu của lão thông minh đến vậy, việc gì cũng có thể nhìn thấu tỏ nhưng lại chẳng nói với lão điều gì.

“Hoàng thượng!” Tiêu Hậu kinh hãi kêu lên, nhìn lão đăm đăm với vẻ không thể tin nổi, cuối cùng cười vang: “Thì ra trong mắt Hoàng thượng, thần thiếp là một kẻ tồi tệ đến thế...”

Tôi tệ... Có thật sự tồi tệ hay không, Hoàng đế Nam Việt đã chẳng còn sức để tra xét nữa rồi. Mấy chục năm làm phu thê, trong lòng bà ta nghĩ gì lão đại khái đều đoán được. Lão cố gắng không phải nhìn cảnh tượng này

nhưng rốt cuộc vẫn phải trải qua... Lão không muốn phải chứng kiến bất cứ đứa con nào xảy ra chuyện, không muốn thấy chúng vì tranh đoạt ngai rồng mà cốt nhục tương tàn, chẳng lẽ, ngay đến điều này cũng khó vậy sao?

Những ngón tay bất giác nắm chặt lại, Hoàng đế Nam Việt lúc này mới phát hiện chuỗi tràng hạt quanh năm không rời đã không còn ở trong tay mình. Lão lảng máng nhớ lại, vừa rồi khi ở trên triều, hay tin Dận Vương tử trận, vì quá đau đớn mà lão đã giật đứt tràng hạt trong tay. Đúng là tội nghiệt! Chẳng lẽ đã lâu như vậy rồi mà vẫn chưa đủ để bù đắp hay sao?

Hoàng đế Nam Việt cười nhạt một hồi, rồi lại đưa mắt liếc nhìn Hoàng hậu, trầm giọng nói: “Trẫm để nàng vào đây một mình, chính là muốn nghe nàng thừa nhận. Nếu nàng thừa nhận, trẫm có thể nể tình nghĩa xưa, mở cho nàng một con đường sống!”

Tiêu Hậu cất tiếng cười điên dại, hai mắt đỏ ngầu, nhìn đắm đắm vào người đang nằm trên long sàng, vị phu quân mà bà ta từng một lòng yêu thương... Những năm qua, bà ta quả thực đã làm rất nhiều việc mà trong mắt lão là không thể tha thứ nhưng bà ta chưa bao giờ ngờ rằng, thì ra lão chưa từng tin tưởng bà ta! Thì ra bà ta đã đúng, kẻ để vương đều là loại bạc tình, bà ta chỉ có thể dựa vào chính mình và con trai mà thôi.

Thấy bà ta cười điên cuồng như thế, trái tim Hoàng đế Nam Việt càng thêm lạnh lẽo. Lão khẽ ho mấy tiếng rồi mới nói: “Nếu nàng yên phận, ngôi thái tử chưa chắc đã không phải là của Lão nhị, nhưng nàng lại làm như thế! Nàng cho rằng Lão tứ chết rồi, Lão nhị có thể ngồi vững ở ngôi thái tử được sao? Hay là, nàng còn muốn giết thêm vài đứa con nữa của trẫm?” Đây chính là chuyện mà Hoàng đế Nam Việt không thể nào dung thứ!

Tiếng cười điên cuồng của Tiêu Hậu dần ngừng lại, trong đáy mắt bà ta không còn vẻ hiền thực, dịu dàng như xưa mà lộ ra mấy tia dữ dằn: “Thần thiếp không có lỗi!”

“Nàng không có lỗi? Vậy là trẫm có lỗi hay sao?”

Tiêu Hậu không cười nữa, chăm chú nhìn lão mà hỏi từng chữ một: “Lão nhị cũng không phải là lựa chọn trong lòng Hoàng thượng?”

Ánh mắt Hoàng đế Nam Việt trở nên nóng bỏng: “Sau này, sẽ không bao giờ nữa!”

Tiêu Hậu đột nhiên cười vang, bao nhiêu ân ái thâm thiết ngày xưa cuối cùng đều chỉ là hư ảo, giờ đây bà ta mới biết được sự vô tình của

kẻ để vương. Nhớ tới gốc Đế vương sủng trong Phượng cung của mình, Tiêu Hậu cảm thấy hết sức nực cười, trong giọng nói cũng chẳng còn chút dịu dàng: “Là Hoàng thượng ép thần thiếp đấy nhé!”

Hoàng đế Nam Việt hờ hững nhìn bà ta, nói: “Nàng muốn làm phản sao? Thân tín của nàng không thể tới đây nhanh như vậy được.”

Chỉ một câu đã nói trúng tim đen của Tiêu Hậu. Bà ta hơi ngẩn người nhưng rồi lại ngẩng đầu, cười lớn: “Hoàng thượng mắc bệnh nặng, hôm nay từ trần trong điện này cũng là chuyện bình thường!” Tiêu Hậu xòe bàn tay ra, bước từng bước đến gần người trên long sàng.

Hoàng đế Nam Việt đang mang bệnh nặng, chỉ có thể yếu ớt nằm im một chỗ. Tiêu Hậu đưa tay về phía Hoàng đế Nam Việt, sắc mặt dữ dằn, nhưng đúng lúc này, trước mắt bà ta chợt lóe lên bóng đao kiếm, đám ngự tiền thị vệ liên tiếp lao ra từ phía sau bức rèm, nhanh chóng khống chế bà ta. Tiêu Hậu giãy giụa vô ích, chỉ có thể nhìn Hoàng đế Nam Việt bằng ánh mắt phẫn nộ. Khuôn mặt Hoàng đế Nam Việt lạnh tanh: “Trẫm đã cho nàng cơ hội, là nàng không biết trân trọng đó thôi!”

Tiêu Hậu cười lạnh lùng. Cơ hội ư? Lão nào đã từng cho bà ta cơ hội bao giờ!

Khánh Vương đã không còn cơ hội lên ngôi hoàng đế, vậy chính là lão ép bà ta không thể không ra tay!

“Mau giải đi!” Hoàng đế Nam Việt nhắm mắt, không muốn nhìn khuôn mặt ẩn chứa vẻ ai oán và tức giận đó nữa.

Ngày thứ hai sau khi biên cương truyền tin tức về, trong cung ban ra ba đạo thánh chỉ.

Hoàng hậu Tiêu thị mưu đồ làm phản, tạm giam trong Phượng cung chờ xử trí; cách chức Quốc cữu, đưa ra xét xử; cuối cùng, đến Khánh Vương cũng bị cầm tù trong vương phủ.

Khắp Sùng Kinh, lòng người đều trở nên thấp thỏm, mức độ nguy hiểm chẳng kém là bao so với chốn sa trường.

54. Chương 54

Viện quân Nam Việt còn đang ở trên đường, Khuu Tướng quân thương lượng với các tướng, quyết định để Lệnh Viên và Doãn Duật đưa linh cữu về kinh trước.

Áo quan được lấy từ trong thành, lúc này chẳng ai để ý nó tôn quý hay không, đành dùng tạm trước đã.

Lệnh Viên từ trong lều đi ra, thần sắc vô cùng mệt mỏi. Tuy nàng không thích Dận Vương nhưng lúc này hắn đã chết rồi, đối với nàng, chuyện này thực giống một giấc mộng.

Sau khi thu xếp ổn thỏa mọi chuyện, Khuất Tướng quân phái một đội thị vệ tinh nhuệ đi theo hộ tống Lệnh Viên. Nàng ngược mắt nhìn ngược hướng gió, thấy cỗ quan tài màu nâu sẫm ở đằng xa, bỗng có một hạt cát bay vào trong mắt khiến đôi dòng lệ bất giác tuôn trào.

Ra quân chưa thắng mà người đã chết, nàng không khỏi cảm thấy nuối tiếc cho Dận Vương.

Khuất Tướng quân sai người chuẩn bị hai cỗ xe ngựa. Lần này về kinh, Công chúa và Thế tử tất nhiên không thể ngồi cùng một xe.

Tô Anh đỡ Doãn Duật lên xe. Từ khi được đưa về từ lều của Dận Vương, đến tận bây giờ y vẫn chưa nói câu nào. Tô Anh nói chuyện với y, y cũng không đáp lại. Doãn Duật ngoảnh đầu nhìn, tình cờ thấy Lệnh Viên đang đứng cách đó không xa. Nàng vận một bộ đồ màu trắng, bóng dáng gầy guộc, cô đơn, hờ hững nhìn về phía y. Nàng từng hỏi, Dận Vương đã nói gì với y, nhưng y lại không chịu nói với nàng.

Dận Vương muốn y đưa Lệnh Viên rời đi, không trở về kinh nữa, sao y lại không muốn như vậy chứ? Chỉ có điều, lần này, nàng vừa hay tin Thiếu đế Bắc Hán xuất binh chi viện đã lo lắng đến thế, Doãn Duật liền biết nàng vĩnh viễn không thể từ bỏ người thân duy nhất trên đời của mình. Tới Nam Việt hòa thân là vì Bắc Đế, lựa chọn Dận Vương cũng là vì Bắc Đế, y làm sao có thể nhẫn tâm ép nàng bỏ mặc tình thân, bất chấp tất cả để theo y rời đi?

Dận Vương còn nói, sau này, bất kể thế nào y cũng không được nhòm ngó ngại vàng. Doãn Duật chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, nở một nụ cười chua chát, Dận Vương cho rằng sau khi y ở cạnh Lệnh Viên, thế lực của Bắc Hán sẽ giúp đỡ y sao? Cho dù là thế, y sao có thể vượt quá bốn phận của kẻ bề tôi, đi nhòm ngó ngại vàng được?

Rèm xe buông xuống, che khuất bóng dáng bên ngoài.

Doãn Duật bất giác đưa tay nắm chặt rèm xe, chính thứ này đang ngăn không cho y nhìn thấy nàng. Giờ đây, Dận Vương không còn nữa, sau này nàng sẽ ra sao? Lần này trở về Sùng Kinh, bọn họ sẽ thế nào? Không phải y chưa từng nghĩ tới những việc này, chỉ là không dám đối mặt mà thôi. Tận đáy lòng, y hy vọng nàng sẽ quay về Bắc Hán, tiếp tục làm Công chúa Bắc Hán, như thế, đến một ngày nào đó, y sẽ có cơ hội cưới nàng.

Chỉ sợ... chỉ sợ nàng không muốn...

“Công chúa, nên khởi hành thôi!”

Không biết Khuất Tướng quân đã đứng sau lưng Lệnh Viên từ lúc nào, ánh mắt nhìn cổ quan tài trước mặt, nhỏ giọng khuyên nhủ.

Lệnh Viên thu ánh mắt lại, ngoảnh đầu nhìn ông, khẽ nói:

“Việc ở đây, xin phiền tướng quân!”

Khuất Tướng quân nghiêm túc nói: “Xin Công chúa yên tâm. Lần này phải cảm ơn sự giúp đỡ của quý quốc.”

Lệnh Viên nghe vậy bèn cười khẽ nhưng nụ cười lại khiến lòng người run sợ. Nếu nàng vẫn ở Bắc Hán, nhất định sẽ không để Thế Huyền làm bừa thế này! Giờ đây, nàng chỉ mong chiến tranh kết thúc nhanh chóng, đến lúc ấy, trái tim đang lơ lửng của nàng mới hạ xuống được. Hít sâu một hơi, nàng xoay người trèo lên xe ngựa, không biết tình hình ở Sùng Kinh bây giờ thế nào rồi? Lệnh Viên khép đôi mắt mỗi một, ngồi tựa vào thành xe. Chẳng ai ngờ trong quân lại có gian tế, hôm nàng và Dận Vương tới đây đã không nhìn thấy kẻ đó, thì ra hắn đã bị Điền Tướng quân sai người bắt giữ. Rốt cuộc hắn trốn thoát từ lúc nào, chắc hẳn chẳng ai có thể nói rõ.

Ở Nam Việt, rốt cuộc có người nào không thể tha cho Dận Vương đây?

Lệnh Viên suy nghĩ cẩn thận, trước mắt như lóe lên khuôn mặt xinh đẹp mà dữ dằn của Tiêu Hậu. Những ngón tay thon bắt giắc nắm chặt lại, cuộc tranh đoạt ngai vàng xưa nay luôn tàn khốc, may mà hoàng huynh của nàng chỉ có một mình Thế Huyền là con trai, còn Thế Huyền vì bệnh tật nên đến nay cũng chỉ có một mình Chiêu Nhi... Còn Hoàng đế Nam Việt thì lại sinh được rất nhiều hoàng tử, khó tránh khỏi một cuộc cốt nhục tương tàn.

“Quân ca ca, uống ngụm nước đi!” Tô Anh vừa nói vừa đưa bình nước đến bên môi Doãn Duật.

Y không cần nàng ta giúp, đưa tay đón lấy bình nước, uống vài ngụm. Cảm giác mát lạnh từ đầu lưỡi chảy thẳng xuống cổ họng khiến y bắt giắc nhớ lại cảnh Dận Vương toàn thân đầm máu, nắm chặt vạt áo y không buông. Trái tim y khẽ run lên, khuôn mặt trở nên nhợt nhạt.

Tô Anh khẽ lay cánh tay y mấy cái, nhỏ giọng nói: “Quân ca ca, huynh nói gì đi chứ! Rốt cuộc huynh bị làm sao vậy?” Ca ca của y đã tử trận ngay khi y mới chào đời, quan hệ giữa y và Dận Vương, Tô Anh cũng biết, chỉ là nhìn thấy bộ dạng của y lúc này, trong lòng nàng ta không khỏi lo lắng.

Doãn Duật hờ hững ngoảnh đầu, nhìn nàng ta chăm chú, chậm rãi nói: “Trên đường về kinh sẽ đi qua Khâm Châu. Ta sẽ để muội lại ở Khâm

Châu.”

Đợi suốt bao ngày như vậy, chẳng ngờ lại nhận được một câu

nói thế này, Tô Anh tất nhiên không chịu, bèn giữ chặt lấy cánh tay y, nói:

“Muội không chịu, muội không về đâu! Muội muốn theo huynh tới Sùng Kinh!”

“Anh Anh, nghe lời đi!” Y khê cất tiếng thở dài, bao nhiêu

mỗi tâm sự đang đè nặng trong lòng như vậy, y chẳng còn sức đâu mà dây dưa với nàng ta.

Tô Anh vẫn không chịu, hai mắt đỏ hoe, nói: “Huynh đừng bị ả

yêu nữ đó mê hoặc, cô ta sẽ không lấy huynh đâu!” Khi Dận Vương còn tại thế thì không sao, cô Công chúa Bắc Hán đó rốt cuộc cũng sẽ lấy Dận Vương. Bây giờ thì hay rồi, Vương phi vừa mất chồng, Thế tử lại chưa lấy vợ, bọn họ thật sự muốn ở bên nhau hay sao? Như thế thì còn ra thể thống gì nữa! Trong kinh còn có Hoàng thượng, Hoàng hậu, đây chính là một mối nhục lớn của Nam Việt!

Doãn Duật trừng mắt, lạnh lùng nói: “Câm miệng, ta không cho phép muội sỉ nhục nàng ấy!”

Tô Anh ngẩn người, ngay sau đó ầm ỨC bật khóc: “Cô ta đã

dùng cái gì để mê hoặc huynh như thế! Huynh chưa từng dùng giọng điệu này để nói chuyện với muội! Muội và huynh quen nhau từ nhỏ, cô ta thì là cái gì, chẳng qua chỉ mới quen huynh mấy tháng mà thôi, không ngờ huynh lại bênh vực cô ta như vậy! Chẳng phải chỉ có bề ngoài xinh đẹp thôi sao? Huynh xem Dận Vương diện hạ đó, kiêu ngạo biết mấy, chẳng thèm để ý đến cô ta... Này, Quân ca ca, huynh đi đâu vậy?” Thấy y đứng dậy, vén rèm xe đi ra ngoài, Tô Anh vội xoay người lại, hỏi.

Doãn Duật chỉ vẫy tay ra hiệu cho một gã thị vệ dắt ngựa tới.

Tô Anh nước mắt giàn giụa, thốt lên: “Vết thương của huynh còn chưa lành, sao có thể cưỡi ngựa được?”

Doãn Duật không buồn nhìn về phía nàng ta nữa, nhảy từ trên xe ngựa lên lưng ngựa, đoạn khê quát một tiếng, thúc ngựa chạy về phía trước.

“Quân ca ca! Quân ca ca!” Tô Anh không ngừng gọi, rồi lại giận dữ giật mạnh chiếc túi thơm đeo bên hông, vứt xuống sàn xe ngựa.

Tiếng gọi của Tô Anh ở phía sau tựa như một dải lụa mềm vẫn

vít bay tới. Lệnh Viên cố không ngoảnh đầu nhìn, thực chẳng rõ nha đầu đó rốt cuộc lại gây ra chuyện gì nữa? Dận Vương đã qua đời, sau này nàng có nên ở lại Sùng Kinh không? Nàng vốn sắp được gả cho Dận Vương, bây giờ lại xảy ra chuyện này, nàng hoàn toàn có thể quay về cố quốc. Đến khi đó, nàng sẽ được tự do,

không bị ràng buộc bởi điều gì, sau này có thể ở bên Doãn Duật. Nhưng Thế Huyền thì sao? Nếu là vì Thế Huyền, nàng nhất định không thể đi được. Khi tới đây, nàng đã hiểu rõ, được gả cho ai cũng chẳng khác gì nhau, phu quân của nàng chẳng qua chỉ là một tờ hiệp ước. Bây giờ người đang đắc thế nhất ở Sùng Kinh chắc hẳn là Tiêu Hậu và Khánh Vương.

Bóng dáng của nam tử cả ngày cười đùa nhả đó dường như lâu lắm rồi chưa từng xuất hiện trong đầu, nàng thật sự phải tìm một đồng minh khác ư?

Trong chiếc xe ngựa tĩnh lặng, Lệnh Viên thậm chí có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập. Nàng đưa tay lên ôm ngực, trong lòng cảm thấy thấp thỏm, bất an.

Chỉ mất nửa ngày, đoàn người đã tới Khâm Châu.

Lần này là đưa linh cữu về kinh, áo quan của Dận Vương tất nhiên không tiện vào thành, do đó đoàn người đành dừng chân nghỉ tạm ở nơi cách thành chừng nửa dặm. Đã có người tới thông báo chuyện này cho Tô phủ từ trước, người của Tô phủ sẽ đón Tô Anh từ cửa thành, như vậy cũng không lãng phí quá nhiều thời gian, cùng lắm cũng chỉ mất chừng nửa canh giờ.

Nhưng Tô Anh nhất quyết không chịu quay về, ai khuyên cũng không nghe. Doãn Duật hết cách, đành sai người thông báo tới Tô phủ, bảo họ cho người ra ngoài thành.

Lệnh Viên cũng xuống xe ngựa, thấy Tô Anh nắm chặt ống tay áo Doãn Duật không chịu buông: “Ai tới muội cũng sẽ không quay về đâu! Muội muốn theo huynh đi Sùng Kinh!”

“Lúc rời thành, cha đã nói với muội thế nào?”

Một giọng nói thoáng nhuộm vẻ tức giận vọng tới từ phía sau, Lệnh Viên bắt giác ngoảnh lại. Người đó vén rèm xe ngựa lên, một đôi mắt dịu dàng nhưng ẩn chứa nét giận dữ nhìn chằm chằm vào Tô Anh. Xe ngựa dừng lại trước mặt họ, nàng ta bước xuống xe, tà váy màu trắng bay lất phất, càng tôn lên khí chất cao quý của nữ tử vừa xuất hiện.

Sắc mặt lập tức biến đổi, Tô Anh hậm hực ngoảnh đầu sang hướng khác: “Đại tỷ muốn bắt muội về sao?”

Tô Tổ cung kính hành lễ với Lệnh Viên và Doãn Duật.

Doãn Duật thở phào một hơi, thấp giọng nói: “Muội đến thì tốt rồi, ta xin giao Anh Anh cho muội, bọn ta còn phải đưa Điện hạ về kinh.”

Tô Tổ kéo Tô Anh tới bên cạnh mình. Nghe Doãn Duật nhắc tới

Dận Vương, nàng dường như cũng cảm thấy có chút bi ai, liền khẽ gật đầu, nói:

“Huynh yên tâm! Là do Anh Anh không hiểu chuyện nên đã làm lỡ hành trình của mọi người.” Nàng ta đưa mắt về phía Lệnh Viên, nghiêm túc khom người, nói: “Đã khiến Công chúa phải chê cười rồi!”

Vị đại tiểu thư của Tô phủ này quả nhiên tri thư đạt lễ[1],
nền nã đúng mực, tính cách thực khác xa so với tam tiểu thư tùy tiện, ương
bướng, Lệnh Viên vừa nhìn thấy đã nảy sinh lòng ngưỡng mộ với nữ tử này.

[1] Nghĩa là hiểu biết về sách vở và lễ nghĩa.

Nơi này không tiện ở lâu, Tô Tổ nói với Doãn Duật mấy câu,
Doãn Duật đều gật đầu đồng ý, cuối cùng chỉ nói: “Nhờ muội thay ta gửi lời hỏi
thăm tới sư phụ, cáo từ!”

Đoàn người lại tiếp tục lên đường, Tô Anh giẫy giụa muốn đi
theo, Tô Tổ liền bảo mấy gã gia đình ngăn lại. Tô Anh hậm hực nhìn về phía hai
chiếc xe ngựa đang đi xa dần, nghiêng răng nói: “Tại sao đại tỷ không cho muội
đi theo Quân ca ca? Tỷ có biết huynh ấy sắp xảy ra chuyện lớn không?”

Sắc mặt Tô Tổ trầm hảm xuống: “Có chuyện gì?”

Tô Anh vừa thở dốc vừa đưa mắt ngó nghiêng mấy gã gia đình
bên cạnh, rồi vội ghé sát tai Tô Tổ, thấp giọng kể: “Huynh ấy và vị Công chúa
Bắc Hán đó... Bây giờ thì tỷ hiểu rồi chứ?”

Khuôn mặt đoan trang của Tô Tổ thoáng biến đổi, rồi nàng đưa
tay nắm chặt bàn tay của Tô Anh, đứng im một lúc, sau đó lại đưa mắt chăm chú
nhìn theo hướng đoàn người đã đi xa, thấp giọng quát: “Chớ có nói bừa! Con
người Thế tử thế nào, muội và tỷ không phải không biết, còn người kia đường
đường là công chúa một nước, há có thể tồi tệ như muội nói! Muội đừng cho rằng
tỷ không hiểu tâm tư của muội, còn không mau theo tỷ về nhà! Cẩn thận kéo cha
lại phạt muội đấy! Người đâu, mời tam tiểu thư về phủ cho ta!”

Xe ngựa đã đi rất xa nhưng bên tai Lệnh Viên dường như vẫn
còn văng vẳng tiếng kêu gào đầy vẻ không cam tâm của Tô Anh. Đầu ngón tay khẽ
vén rèm xe lên, phía bên ngoài, bầu trời xanh biếc, rực rỡ ánh mặt trời, nhưng
trong lòng Lệnh Viên lại bị bao phủ bởi một mảng mây đen.

Con tuần mã đi theo bên cạnh xe ngựa, Doãn Duật ngoảnh mặt
sang, hờ hững liếc nhìn chiếc xe ngựa của nàng.

Phía bên cạnh lại có thị vệ tới khuyên nhủ: “Thế tử nên trở
lại xe ngựa thì hơn.” Trước đó, vị Tô tam tiểu thư kia không ngừng gây rối
khiến Thế tử buồn bực đến mức muốn cưỡi ngựa, nhưng bây giờ Tô tam tiểu thư đã
đi rồi, vậy mà Thế tử vẫn ở trên lưng ngựa, thực khiến đám thị vệ cảm thấy khó
hiểu.

Doãn Duật khoát tay ra hiệu cho hần lui đi. Nếu ngồi trong xe ngựa, một khi bức rèm buông xuống là chẳng nhìn được gì nữa. Y thà rằng cứ tiếp tục như bây giờ, cho dù không thể đường đường chính chính ở cùng một chỗ với nàng nhưng vẫn có thể ngắm nhìn từ xa, từng giờ, từng khắc bảo vệ nàng.

Lĩnh Phòng cách Sùng Kinh cả ngàn dặm, cũng may bây giờ là mùa đông, nếu không, chỉ e còn chưa về đến kinh sư thì thi thể Dận Vương đã không giữ được nữa. Đoàn người không dám chậm trễ, suốt ba ngày liền chỉ dành một chút thời gian để nghỉ ngơi, còn lại thì di chuyển không ngừng.

Trên đường, nếu ghé vào dịch trạm nghỉ ngơi, vì có linh cữu của Dận Vương nên quan viên dịch trạm ắt sẽ phải mở cờ giống trống nghênh đón, thu xếp. Lệnh Viên và Doãn Duật cảm thấy như vậy quá lãng phí thời gian cho nên quyết định không vào dịch trạm mà cắm trại trên đường.

Cắm trại ngoài trời giữa mùa đông giá rét thực ra cũng không quá vất vả. Các thị vệ thay phiên nhau đi tuần đến tận khi trời sáng, không hề ngưng nghỉ.

Bên tai bỗng nghe thấy những tiếng rền vang, đó là âm thanh phát ra từ một đoàn kỵ binh. Trong những ngày ở biên cương, mỗi lần như thế Lệnh Viên đều không sao ngủ được. Bây giờ, dường như âm thanh ấy càng lúc càng tới gần, hết sức rõ ràng và chân thực. Lệnh Viên giật mình bừng tỉnh, bên ngoài lều, bóng người qua lại không ngừng. Nàng vén rèm, đi nhanh ra ngoài, thấy Doãn Duật đang đứng lặng lẽ ngoài đó, một tay đặt lên chuôi thanh bội kiếm bên hông.

“Có chuyện gì vậy?” Lệnh Viên thầm run rẩy, bước tới hỏi.

Doãn Duật không ngoảnh lại, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về phía trước, thấp giọng nói: “Có một đội kỵ binh đang tới gần.”

“Là người nào?”

“Không rõ.”

Lệnh Viên cũng nhìn về phía trước. Bọn họ đã rời xa chiến trường ba ngày, nơi này nằm sâu trong địa giới Nam Việt, sao còn có đội kỵ binh nào chứ? Chẳng lẽ là...

Nàng thực không dám nghĩ đến tình huống xấu nhất. Nếu Lĩnh Phòng không thủ được, Bắc Hán nhất định cũng đã xảy ra chuyện lớn rồi!

Doãn Duật đưa tay kéo Lệnh Viên ra sau lưng, chậm rãi dặn dò thủ hạ, nhất định phải đảm bảo linh cữu của Dận Vương được nguyên vẹn, ngoài ra còn phải giữ an toàn tuyệt đối cho Lệnh Viên. Tiếng vó ngựa vọng tới khiến lòng người hoảng hốt, Lệnh Viên đưa tay nắm chặt ống tay áo Doãn Duật, thấp giọng nhắc nhở: “Vết thương của huynh chưa lành, đừng làm gì quá sức!”

Doãn Duật ngoảnh mặt nhìn, thấy vẻ lo lắng trong đáy mắt nàng, đột nhiên mỉm cười. Y khéo léo kéo tay áo mình khỏi tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Nếu có chuyện gì, nàng hãy lui về phía sau. Ta sẽ không để bất cứ kẻ nào làm nàng tổn thương.”

Lệnh Viên bất giác ngẩn người, cảm thấy từ cổ họng dâng lên nỗi đắng chát, chẳng thể thốt ra câu nào. Dận Vương ngậm hờn bỏ mạng, người trước mặt cũng từng hai lần giãy giụa giữa lần ranh sống chết. Y nói không để bất cứ kẻ nào làm nàng tổn thương, nhưng nếu người nàng để tâm không còn nữa, cho dù nàng có bình yên thì cũng ích gì?

Trái tim như tắc nghẹn, nàng nhất quyết giữ chặt ống tay áo y. Doãn Duật chấn động, kinh hãi ngoảnh nhìn về phía sau, thấy trong đáy mắt nàng ánh lên nét cười. Nàng hơi hé đôi môi mỏng, cất giọng kiên định: “Nếu huynh chết, hãy đưa muội theo!” Khi còn sống, không thể vứt bỏ tất cả để ở bên người mình yêu nhưng khi chết rồi, hai mắt nhắm lại thì sẽ chẳng còn biết tới điều gì nữa!

Doãn Duật nhìn nàng chăm chú, ngẩn ngơ hồi lâu, rồi hai người nhìn nhau cười khẽ.

Tiếng vó ngựa đã đến rất gần. Chỉ trong thoáng chốc đã có thể nhìn thấy một con ngựa ở phía xa cùng với đám bụi đất mù mịt cuộn lên. Cuối cùng, đội kỵ sĩ dừng lại trước mặt họ. Người dẫn đầu dường như có chút kinh hãi, hoang mang nhảy xuống từ trên lưng ngựa, vội vã chạy về hướng Lệnh Viên.

Lệnh Viên mở to mắt, nhìn gã nam tử đang chạy về phía mình với vẻ kinh ngạc. Sao y lại tới đây? Chẳng phải y vẫn đang ở Thịnh Kinh của Bắc Hán sao?

Ở nơi này, Doãn Duật là người duy nhất ngoài Lệnh Viên nhận ra Dương Ngự thừa. Y không khỏi cả kinh nhưng vẫn còn nhớ bảo thủ hạ thu binh khí, rồi hạ thấp giọng hỏi: “Sao lại là Dương đại nhân?”

55. Chương 55

Khoát tay ra lệnh cho đám binh sĩ lùi đi rất xa, Lệnh Viên cố nén tâm trạng hoảng loạn, bàn tay bất giác nắm chặt ống tay áo, xoay người lại, hỏi: “Sao ngài lại ở đây? Hoàng thượng sao rồi?”

Trong đáy mắt sâu thẳm của Dương Ngự thừa tràn đầy vẻ nghiêm túc. Lần này y cải trang tới đây, trên người không mặc bộ triều phục màu xanh đen như thường ngày, chiếc áo rộng màu trắng xám lại càng làm toát lên dáng vẻ

bụi bặm của y. Hoàng thượng lo Công chúa đã rơi vào tay Thụy Vương, bây giờ xem ra Thụy Vương còn chưa động thủ, điều này khiến y thầm thở phào một hơi. Nghe Lệnh Viên cất tiếng hỏi, y mới thu ánh mắt từ chỗ chiếc quan tài lại. Khi y rời kinh, Hoàng thượng còn chưa hay tin Dận Vương tử trận, bây giờ chắc hẳn đã biết rồi. Tâm tư của Hoàng thượng là không muốn để Đại trưởng công chúa ở lại Sùng Kinh của Nam Việt thêm nữa... nhưng cũng không muốn nàng quay về Bắc Hán. Dương Ngự thừa nhú chặt đôi mày, y không hiểu hết quyết định của Hoàng thượng nhưng chắc chắn sẽ không làm trái mệnh lệnh.

Thu hết những tâm tư phức tạp trong lòng, Dương Ngự thừa lui về phía sau nửa bước rồi mới nói: “Hoàng thượng vẫn khỏe. Người phái thần đến đây là muốn nói với Công chúa, nếu Công chúa không thích Dận Vương thì không cần phải trở lại Sùng Kinh nữa. Bây giờ, xem ra điều lo lắng này không cần thiết nữa rồi.” Dận Vương đã chết, tất nhiên không cần phải bàn khoản chuyện có quay về hay không.

“Thế này là ý gì vậy? Dương đại nhân, Hoàng thượng rốt cuộc làm sao rồi? Bản cung muốn nghe lời nói thực!” Lệnh Viên thoáng ngẩn người, ánh mắt nhìn chăm chăm vào người trước mặt, tâm trạng đang cố kìm nén dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Những chiếc móng tay cắm ngập vào lòng bàn tay nhưng nàng không hề cảm thấy đau đớn, chỉ mong không phải nghe thấy tin gì khiến mình tuyệt vọng.

Cơ thể cao lớn của nam tử hơi lay động, bộ đồ trên người lất phất bay theo làn gió. Y chợt nở nụ cười, ung dung đáp: “Lời nói thực là... Hoàng thượng đã lật đổ được Thụy Vương, phe phái của Thụy Vương đã bị tiêu diệt gần hết, bây giờ, bên cạnh Hoàng thượng không còn bất cứ mối nguy hiểm nào. Nếu không phải vậy, sao người lại phái Tần Tướng quân xuất binh, còn để ta tới đây tìm Công chúa chứ?” Dương Ngự thừa nói rất nhẹ nhàng, trong giọng nói như có tiếng cười. Trong ký ức của Lệnh Viên, vị đại thần quyền cao chức trọng này xưa nay luôn tỏ ra nghiêm túc, chín chắn, hơn mười năm nay, đây là lần đầu tiên nàng thấy bộ dạng này của y, không khỏi cảm thấy ngỡ ngàng.

Trong lời nói, y đã khéo léo đổi chữ “thần” thành chữ “ta”.

Tự đáy lòng, y đã không còn muốn dùng lễ quân thần với nàng nữa rồi. Nếu thật sự có một ngày như thế, y có thể dùng thân phận Dương Thượng Ngọc để đến tìm nàng, đó sẽ là niềm may mắn lớn nhất trong đời y. Chỉ đáng tiếc... Y thầm thở dài một tiếng, bề ngoài vẫn khẽ mỉm cười, chỉ cần một lần này thôi cũng đủ rồi.

Năm xưa, khi nàng còn ở chùa Ngọc Tuyền, y không dám lên đi thăm nàng, mỗi lần tới đều là vâng theo ý chỉ của Thái hoàng thái hậu, chưa

từng vượt quá giới hạn. Bây giờ nghĩ lại, trên đời này còn có nam tử nào nhất gan hơn y không? Nàng là một nữ tử dám theo Dận Vương tới chiến trường, tất nhiên sẽ không thích một gã thần tử đến việc nói chuyện cũng chẳng dám.

Lệnh Viên thấy y cười, trái tim đang căng thẳng cũng dần buông lỏng, nở nụ cười vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ khiến sắc mặt nhợt nhạt của nàng được điểm thêm mấy nét yêu kiều, quyến rũ. Nàng vội bước lên trước một bước, vui vẻ hệt như một đứa trẻ: “Thật không? Hoàng thượng đã trừ bỏ được phe phái của Thụy Vương rồi sao?” Hai tay đưa lên ôm ngực, nàng phấn khích đến nỗi suýt không kiềm chế nổi mình. Tần Tương quân xuất binh làm nàng lo lắng, lúc này nhìn thấy Dương Ngự thừa lại càng lo lắng hơn, vậy nhưng nàng chưa từng nghĩ đó chưa chắc là tình huống xấu nhất như nàng tưởng tượng mà chính là tin tốt mà nàng vẫn luôn mong cầu!

Chỉ là, tin tốt này tới quá đột ngột. Lệnh Viên nhìn Dương Ngự thừa dăm dăm, không ngừng hỏi y điều này có phải là sự thực hay không. Dương Ngự thừa chỉ biết gật đầu liên tục.

Lệnh Viên lại nôn nóng hỏi: “Hoàng thượng đã dùng cách gì mà làm được chuyện đó vậy?” Thụy Vương là một con cáo già đã thành tinh, xử lý mọi chuyện đều rất khéo léo, vậy mà cũng có lúc để lộ sơ hở lớn đến vậy sao?

Dương Ngự thừa thoáng ngập ngừng, sau đó cất tiếng cười, đáp: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Thụy Vương tự cho rằng mình thân phận tôn quý, gần đây càng lúc càng kiêu căng, ngang ngược, dám tư thông với cả phi tần của Hoàng thượng.”

“Là ai?”

“Tôn Chiêu nghi.”

Tôn Chiêu nghi... Tất nhiên Lệnh Viên vẫn nhớ tám dung nhan xinh đẹp ấy, quả đúng là một mỹ nhân hiếm có. Thụy Vương xưa nay vốn phong lưu, đa tình, trong ngày chọn phi tần đã lớn tiếng khen Tôn Chiêu nghi xinh đẹp trước mặt Thế Huyền. Xem ra, sau lần chiếm đoạt vương phi của Dục Vương, hẳn cho rằng Thế Huyền cũng sẽ không tính toán gì với hắn giống như Thánh Vũ đế ngày xưa.

Nhìn thấy nụ cười của Lệnh Viên, Dương Ngự thừa lại nói tiếp:

“Hoàng thượng hiện giờ đã đủ lòng đủ cánh, không còn bận rộn vì mấy việc vụn vặt nữa cho nên mới sai ta đến, bảo Công chúa hãy rời khỏi chốn thị phi này.”

“Rời khỏi nơi này?” Lệnh Viên buột miệng thốt lên, trong đôi mắt vui mừng chợt ánh lên vẻ cảnh giác. Nàng ngoảnh đầu nhìn về phía Doãn Duật ở đằng xa, hỏi: “Tại sao lại muốn ta rời đi?”

Y mỉm cười, đáp: “Công chúa hồ đồ rồi sao? Hoàng thượng đã không cần tới hiệp ước với Nam Việt nữa, Hoàng thượng... vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Công chúa phải đi hòa thân.”

Nụ cười trên khuôn mặt Lệnh Viên bất giác trở nên cứng đờ.

Nàng vẫn còn nhớ rõ, hồi đó nàng nhất quyết muốn đi hòa thân, Thế Huyền giận đến sinh bệnh, suốt mấy ngày liền không buồn để ý tới nàng. Y cứ luôn cho rằng bản thân vô dụng, đường đường là quân vương một nước mà lại cần tới một nữ tử như nàng đi hòa thân để có chút thời gian cho y nghỉ ngơi, dưỡng sức.

Bây giờ... mọi việc đều ổn cả rồi...

“Vậy ta theo ngài trở về!” Trước giờ, nàng chưa từng nóng lòng muốn quay về cố quốc đến thế, cũng chưa từng có cảm giác nhớ nhà mãnh liệt đến vậy.

Đáy mắt Dương Ngự thừa thoảng hiện nét vui mừng, bất kể đã qua bao lâu, trong lòng Công chúa vẫn luôn có Bắc Hán, luôn có Hoàng thượng. Chỉ là, nét vui mừng đó lóe lên trong thoáng chốc rồi vụt tắt, ngay sau đó y lại cúi xuống, trầm giọng nói: “Công chúa không cần theo ta trở về. Hoàng thượng nói, người có giữ thì cũng chẳng giữ Công chúa được mấy năm, dù sao Công chúa cũng sẽ phải lấy chồng, chi bằng không quay về thì hơn. Hoàng cung vốn cũng không phải là nơi Công chúa thích. Ngoài ra, còn có một chuyện...” Y ngừng lại một lát, rồi nói với giọng nghiêm túc: “Thụy Vương từng nói rất cảm hận Công chúa. Hoàng thượng sợ tay chân của Thụy Vương sẽ trả thù nên mới bảo ta đi tìm Công chúa, người không muốn Công chúa lại bị cuốn vào vòng nguy hiểm.” Thụy Vương hận nàng, đó cũng là lẽ đương nhiên. Hồi trước, hắn từng đề nghị nàng liên thủ với hắn nhưng nàng lại kiên quyết cự tuyệt. Con người khi sắp chết, muốn báo thù ai là điều chưa thể biết trước, Thế Huyền nghĩ cho nàng thật chu đáo.

“Xin Công chúa hãy đi thôi!” Dương Ngự thừa đột nhiên quỳ xuống, cất giọng thành khẩn.

Lệnh Viên trầm chấn động, trong tình hình hiện nay, nàng nhất định phải rời đi. Thế Huyền hiểu nàng, biết nàng không còn muốn dính dáng tới nơi này nữa. Suốt bao ngày qua, nàng vẫn luôn nhớ tới quãng thời gian vô ưu vô lo ở chùa Ngọc Tuyền, ngỡ rằng kiếp này sẽ không bao giờ được trải qua nữa... Dưới ánh mặt trời rực rỡ, nàng nở nụ cười vô cùng vui vẻ.

“Hoàng thượng vẫn khỏe chứ?”

“Người vẫn luôn dùng thuốc theo lời của thái y, kết hợp thêm một số loại dược hoàn, bây giờ khỏe hơn trước nhiều rồi.”

“Tốt, tốt...” Đôi mắt Lệnh Viên nhòa lệ, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Hoàng thái tử thì sao?”

“Hoàng thượng đã mời sư phụ đến dạy học cho Thái tử. Thái tử thông tuệ hơn người, là một nhân tài có thể dạy dỗ được.”

Lệnh Viên không ngừng run rẩy, tảng đá đè nặng trong lòng suốt bao lâu nay rốt cuộc đã được buông xuống, không gì có thể khiến nàng vui mừng hơn việc nghe thấy những tin tức này. Nàng đưa tay đỡ Dương Ngự thừa dầy, lại nghe y thì thầm bên tai: “Hoàng thượng sợ nếu Công chúa tự tiện rời đi thì sẽ không tiện ăn nói với Nam Việt, về việc này, ta đã nghĩ ra một sách lược vẹn toàn.”

Lệnh Viên chợt cất tiếng cười vui, lúc nàng quay trở về đoàn người ngựa, trong mắt nàng vẫn không giấu nổi nét cười.

Trước đó, Doãn Duật còn lo đã xảy ra chuyện gì, lúc này thấy nàng tươi cười trở lại, trái tim đang lững lơ của y rốt cuộc cũng hạ xuống. Y ngược nhìn về hướng đó, thấy Dương Ngự thừa không hề có ý định đi tới chỗ mình.

Lệnh Viên đã bước đến trước xe ngựa, lớn tiếng nói: “Khởi hành thôi! Là tin tức từ tiền tuyến báo về, nói mọi việc vẫn thuận lợi.”

Các thị vệ vốn đang cảm thấy nghi hoặc, nghe nói là tin tức từ tiền tuyến báo về, tất cả đều thở phào một hơi, trái tim nặng trĩu trở nên nhẹ nhõm. Chỉ duy có Doãn Duật biết nàng nói dối, đó rõ ràng là trọng thần của Bắc Hán, lấy đâu ra tin tức từ tiền tuyến mà báo về? Có điều, trong tình cảnh hiện tại, y không tiện hỏi nhiều, đành ra lệnh cho thủ hạ lập tức khởi hành.

Hơi buông lỏng sợi dây cương trong tay, Doãn Duật lẳng lẳng ngoảnh nhìn về phía sau. Giữa làn gió rét, bóng dáng đó vẫn hệt như xưa, tà áo dài bay lất phất, cặp mắt trong veo nhìn đắm đắm về phía bên này.

Buổi tối hôm đó, Công chúa hơi mệt. Sau khi quân y từ lều đi ra, mọi người thấy Thế tử vàng lệnh bước vào.

Trời đã về chiều, ánh tà dương chiếu vào phòng qua ô cửa sổ, soi rọi khuôn mặt già nua của Hoàng đế Nam Việt. Một cung nữ áo xanh bưng chén thuốc đi vào, thấy Hoàng đế lạnh lùng nhìn mình, thị sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, vội vàng dừng bước, không dám đi tiếp.

Ném mạnh bức thư đã bị vò nát xuống trước mặt gã thị vệ,

Hoàng đế Nam Việt nổi giận đùng đùng, đập bàn đứng dậy: “Thế nào gọi là mất tích? Công chúa mất tích mà các ngươi còn dám quay về gặp trẫm sao?”

Trong thư viết, Công chúa Ninh An và Thế tử bị thổ phỉ tập

kích trên đường đưa linh cữu về kinh, Công chúa bị chúng bắt đi, đến giờ vẫn

chưa rõ tung tích. Đám thị vệ lần theo dấu vết, phát hiện một bộ y phục rách nát của nữ tử cách doanh trại chừng mười dặm, trên đó còn có vết máu, chỉ e Công chúa lành ít dữ nhiều.

“Hoàng thượng bớt giận!” Gã thị vệ vội dập đầu, nói.

Những tiếng ho trầm đục liên tiếp phát ra từ lồng ngực của

Hoàng đế Nam Việt, Tôn Liên An vội đỡ tấm thân lung lay chực ngã của lão, nôn nóng hô: “Ngự y! Mau truyền ngự y!”

Chiếc áo lụa màu vàng tươi thêu hình rồng bao bọc tấm thân gầy guộc, trong điện lúc này nồng nặc mùi thuốc, đám cung nữ, thái giám đều lặng lẽ đứng hầu.

Hoàng đế Nam Việt ngẩn ngơ nhìn đắm đắm vào nóc màn mạ vàng phía trên đầu, trong đôi mắt ngợp nỗi bi ai.

Biên cương bất ổn, Hoàng hậu mưu phản, Dân Vương tử trận...

Bây giờ, đến Công chúa Bắc Hán tới Nam Việt hòa thân cũng gặp chuyện bất trắc.

Rốt cuộc mảnh giang sơn mà lão nắm chắc trong tay đã trở nên xơ xác, tan hoang thế này từ bao giờ... Sống đến tuổi già, thật sự không giữ nổi tiết tháo hay sao?

Tháng Sáu đã qua, Doãn Duật cùng đội thị vệ chắc đã đưa linh cữu của Dân Vương về tới Sùng Kinh. Lệnh Viên ngồi tựa vào ô cửa sổ, để mặc làn gió thổi mái tóc đen bay lất phất, lúc này, trong trái tim nàng tràn đầy vui sướng. Chẳng bao lâu nữa, sau khi mọi việc ở Sùng Kinh ổn định, nàng sẽ được trùng phùng với Doãn Duật.

Trời dần tối, Lệnh Viên thoáng cúi đầu, bỗng nghe mấy tiếng

“cót két” vang lên, cửa đã bị gió thổi ra. Lệnh Viên bất giác ngoảnh nhìn về hướng phát ra âm thanh, chợt cảm thấy thời gian như quay trở về hôm đó, lúc Doãn Duật vén rèm đi vào căn lều của nàng...

“Sao Dương đại nhân lại tới đây?” Y vội bước đi vào, quả

nhìn thấy Lệnh Viên đang bình tĩnh ngồi trên chiếc sập, tấm dung nhan mỗi một chẳng có vẻ bệnh tật chút nào. Y đã nhìn thấu tất cả, biết là nàng đang gạt mọi người nhưng lại cho phép y vào đây, có thể thấy, nàng không hề muốn giấu y.

Nghĩ vậy, sắc mặt Doãn Duật dịu đi đôi chút, rồi y cúi thanh bội kiếm bên hông ra, cất bước tới ngồi xuống cạnh nàng, lặng lẽ chờ nàng giải thích.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lệnh Viên vô cùng rạng rỡ, nàng nắm

lấy bàn tay y, cười nói: “Huynh biết không? Bắc Hán không việc gì, Bắc Hán không việc gì!”

Nhìn thấy nụ cười vui vẻ của nàng, Doãn Duật cũng cất tiếng

cười theo, đồng thời nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng: “Vậy là nàng yên tâm rồi

chứ?”

Nàng gật đầu thật mạnh, nói: “Dương đại nhân chuyển lời của

Thế Huyền cho muội, Thế Huyền muốn muội rời khỏi đây. Muội có thể đi rồi, Doãn Duật, muội thật sự được tự do rồi!”

“Thật sao?” Doãn Duật vừa vui mừng vừa có chút ngơ ngẩn, sau

khoảnh khắc đã không còn kìm nén nổi sự kích động trong lòng. Con đường tương lai u ám dường như đã được thắp sáng, sau này, y và nàng sẽ không cần phải lén lút nữa. Giờ đây, y đã không cần phò tá Dận Vương, nàng cũng chẳng phải bận tâm về tình hình của Bắc Đế, bao nhiêu nỗi gian nguy, khốn khó tựa như đã bị dẹp tan trong nháy mắt!

Lệnh Viên chậm rãi kể lại toàn bộ sự việc cho y, sau đó nói:

“Dương đại nhân sẽ sai người đóng giả thổ phỉ để bắt muội, đến lúc đó, huynh chỉ cần giả bộ phản kháng một chút là được.”

Y đồng ý ngay: “Được, sau khi đưa Điện hạ về Sùng Kinh, thu

xếp ổn thỏa xong ta sẽ lập tức đi tìm nàng! Từ nay, dù là Nam Việt hay Bắc Hán, dù là chân trời hay góc bể, ta đều sẽ ở bên nàng!”

Ngày đó, nàng muốn thành thân với Dận Vương, y cũng từng

nói, bất luận nàng lựa chọn thế nào, nàng ở đâu, y đều đi theo. Bây giờ, nàng muốn rời đi, y vẫn nói như vậy. Lệnh Viên ghen ngào, thấp giọng nói: “Muội không về Bắc Hán đâu. Muội sẽ đợi huynh ở Liêu Châu.”

Liêu Châu là một thành trì nhỏ ở gần Khâm Châu, tuy cách

Khâm Châu không xa nhưng vì giữa hai nơi toàn là đồi núi nên việc đi lại không dễ dàng lắm. Dương Ngự thừa đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc cho nàng, chỉ còn đợi một cái gật đầu của nàng mà thôi.

Doãn Duật buồn bã cau mày: “Nàng thật sự muốn từ bỏ thân phận công chúa sao?”

Không về Bắc Hán, lại giả vờ bị thổ phỉ bắt đi để thoát

thân, rõ ràng Lệnh Viên sẽ mất đi vầng hào quang của Đại trưởng công chúa, đến khi đó, nàng thật sự sẽ chẳng còn gì nữa.

Lệnh Viên ngẩng lên, cố nén những giọt nước mắt hạnh phúc.

Có người từng than thở về thân thể của mình với nàng: “Cha ta sinh được con

traí, sự vui mừng cũng chỉ là nhất thời. Nhiều năm nay, đối với ông ta, ta có

gì đáng để chúc mừng đây?” Lệnh Viên cũng giống như y, đường đường là công chúa

nhưng lại chẳng có được hạnh phúc, mà cái thân phận ấy mang lại cho nàng chỉ là

những nỗi bi ai bất tận. Nếu có thể lựa chọn, nàng thà làm một nữ tử bình

thường, không có sự vinh quang của hoàng gia, cũng chẳng có bao điều rắc rối

của hoàng gia.

Nàng cười dịu dàng, nói: “Trước giờ, muội chưa từng cần đến nó.”

Y xúc động ôm chặt nàng: “Được, ta nhất định sẽ không phụ nàng!”

Đầu ngón tay chạm vào chiếc then cửa lạnh băng, Lệnh Viên cẩn thận đóng cửa phòng rồi tựa vào cánh cửa, nhìn mọi thứ trong phòng mà khẽ nở nụ cười. Những ngày tháng tốt đẹp của nàng không còn xa nữa, khi Doãn Duật rời khỏi Sùng Kinh sẽ mang theo Anh Tịch, thị đã được ban hôn cho y, y mang theo thị cũng là lẽ thường tình, sẽ không có ai nghi ngờ. Ngày nào nàng cũng trông ngóng đến lúc được đoàn tụ với họ, tâm trạng luôn xúc động khó có thể kìm nén.

Sáu ngày đối với Dương Ngự thừa chỉ là chưa tới một nửa lộ trình quay về Thịnh Kinh.

Tuần mã chạy suốt đêm, thể lực đã phần nào suy giảm, lúc này, Dương Ngự thừa mới hạ lệnh cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi. Việc Hoàng thượng giao phó hiện đã làm xong, y muốn nhanh chóng quay về. Lần này rời kinh y luôn cảm thấy bất an, đồng thời còn cảm thấy có chút hối hận, có lẽ y không nên nghe lời Hoàng thượng đi làm việc này... Chỉ là, nếu y không đi, Công chúa sẽ không chịu tin, Hoàng thượng cũng chẳng thể giao việc này cho ai khác.

“Đại nhân, vết thương của ngài...” Khi gã thị vệ đưa túi nước tới, lập tức nhìn thấy vết máu rỉ ra trên miếng vải băng bó ở cổ Dương Ngự thừa. Dương Ngự thừa đưa tay chạm nhẹ vào nó, sắc mặt trở nên vô cùng nặng nề. Chuyện hôm đó khiến y cảm thấy hơi bất ngờ nhưng lại chẳng kịp dừng tay... Hoàng thượng vốn không muốn nói với Công chúa người thật sự thông cảm với Thụy Vương là ai vì sợ nàng đau buồn; còn y không chịu nói kế hoạch thật sự với Công chúa là bởi sợ nàng mềm lòng.

Hôm đó, y sai người đóng giả thổ phỉ xông vào doanh trại bắt cóc Công chúa, sự việc thuận lợi đến mức khiến y cảm thấy kinh ngạc. Để đề phòng, y chỉ mang theo vài thị vệ thân tín nhưng đều là những kẻ tinh nhuệ có thể lấy một địch trăm. Y vốn chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chiến đấu ác liệt với các thị vệ Nam Việt, nào ngờ lượng người canh gác trong doanh trại của Công chúa lại ít ỏi đến thế!

Y nhất định phải mang Công chúa đi, đồng thời cần giết một người: Thế tử của Ký An Vương. Người này là tâm phúc của Dận Vương, lại còn nhận ra Dương Ngự thừa, nếu y không chết, Hoàng đế Nam Việt sẽ biết Công chúa

không phải do thổ phỉ bắt đi. Vì nghĩ cho đại cục, y không thể không dẫn lòng đưa ra quyết định có phần nhẫn tâm này.

Sau khi sai người đưa Công chúa đi trước, Dương Ngự thừa ở lại tập kích Doãn Duật từ phía sau. Trong khoảnh khắc đó, thanh trường kiếm của Doãn Duật bỗng vung về phía sau, kề vào cổ y, lưỡi kiếm sắc bén đã cứa rách lớp da cổ của y rồi, chỉ cần Doãn Duật hơi dùng sức một chút là có thể cắt đứt họng y. Vậy mà sau khi nhìn rõ tướng mạo của người sau lưng, Doãn Duật lại thu kiếm về.

Miệng phun ra một ngụm máu tươi, Doãn Duật loạng choạng quỳ một chân xuống, dùng thanh kiếm đỡ tấm thân đang lắc lư chực ngã của mình, vậy nhưng trong cặp mắt đen láy của y không hề có sự căm hận. Y vốn là người thông minh, trong khoảnh khắc đó đã hiểu ra ngay ý đồ của Dương Ngự thừa... Dương Ngự thừa muốn giúp nàng tái sinh, không làm Lưu Lệnh Viên nữa!

“Đại nhân!” Bên tai lại vang lên tiếng gọi của gã thị vệ, Dương Ngự thừa giật mình bừng tỉnh. Trước mắt là một mảng trắng xám mịt mờ, đám thị vệ đã lặng lẽ nghỉ ngơi trên mặt đất. Chuyện đêm đó đã qua lâu rồi nhưng với Dương Ngự thừa, nó như vẫn rành rành trước mắt. Võ công của y không phải là tốt nhưng lại có thể đánh Doãn Duật trọng thương... Y vẫn còn nhớ khi Doãn Duật ngã xuống, còn cười nói: “Như vậy rất tốt, ta rất yên tâm.”

Yên tâm? Không ngờ y lại nói là mình rất yên tâm!

Trên trán Dương Ngự thừa lấm tấm mồ hôi lạnh, khi đó, nếu không vì sợ đám binh sĩ Nam Việt sắp đuổi tới, y nhất định sẽ không đi ngay.

Doãn Duật vẫn còn sống ư? Liệu y có khai Công chúa đã đi đâu không?

“Đại nhân, ngài không sao chứ?” Gã thị vệ lo lắng hỏi.

Dương Ngự thừa chậm rãi lắc đầu, nhảy từ trên lưng ngựa xuống, lại nghe gã thị vệ hỏi: “Sao đại nhân không hỏi Công chúa muốn đi đâu? Như thế lúc quay về cũng tiện ăn nói với Hoàng thượng.”

Dương Ngự thừa lại nói: “Không cần.” Khi đưa nàng đi, y đã né tránh tai mắt của tất cả mọi người, ý của Hoàng thượng là muốn nàng được an toàn, rời xa mọi sự phân tranh, cách duy nhất để làm được điều đó là không để cho ai tìm được nàng, gây nguy hiểm cho nàng. Chỉ khi ngay cả bọn họ cũng không biết Công chúa đã đi đâu, đó mới là cách an toàn nhất đối với Công chúa.

Một đám ngự y nối đuôi nhau đi ra, Tôn Liên An vẫn đứng hầu trước long sàng. Hoàng đế Nam Việt nửa mê nửa tỉnh, chừng nửa canh giờ sau mới nghe thấy giọng nói già nua vọng ra từ phía sau bức màn: “Trẫm muốn gặp Thế

tử.”

Tôn Liên An giật mình tỉnh táo trở lại, vội cúi đầu nói:

“Hoàng thượng, hiện giờ Thế tử gia thương tích cũ mới đầy mình, thậm chí còn không thể xuống giường!”

“Vậy hãy cho người khiêng y đến trước giường của trẫm!”

Trong giọng nói âm trầm của Hoàng đế Nam Việt toát lên một nỗi phẫn nộ tột cùng. Lúc này, lão chỉ muốn nghe xem chiến sự ở biên cương rốt cuộc hỗn loạn đến đâu, Dận Vương đã chết thế nào, cả Công chúa nữa, có thật đã bị thổ phỉ bắt đi không? Lão không thể đợi thêm nữa, muốn biết rõ mọi việc ngay bây giờ!

Tôn Liên An đưa tay quệt mồ hôi trên trán, cất tiếng đáp lời rồi vội vã lui ra.

Trước phủ Ký An Vương, Anh Tịch vừa chạy tới vừa thở hổn hển. Nghe mấy ả cung nữ trong biệt uyển kể chuyện, thị không thể kiềm chế nổi. Từ khi Công chúa rời đi, thị chưa từng bước chân ra khỏi biệt uyển, bởi Công chúa đã dặn dò thị phải cẩn thận. Nhưng giờ đây, sao thị có thể nhẫn nhịn được nữa?

Gã gia đình trước phủ biết thị, cung kính gọi một tiếng “Anh Tịch cô nương”. Hai mắt Anh Tịch đỏ hoe, vừa thở dốc vừa vội vàng nói: “Mau... mau dẫn ta đi gặp Thế tử gia!”

56. Chương 56

Lúc này đã là giữa trưa, trong Ký An Vương phủ, gã gia đình vâng lời dẫn Anh Tịch đi xuyên qua dãy hành lang.

Sau khi nghe tin từ biên cương truyền về, Ký An Vương phi ngày đêm thấp thỏm, cả ngày rửa mặt bằng nước mát, chẳng còn sức để khóc nữa, chỉ biết ngồi bên cạnh giường Doãn Duật mà đau buồn rơi lệ. Người trên giường vẫn ngủ say, thỉnh thoảng có tỉnh lại nhưng chỉ trong thời gian rất ngắn. Trong lúc hôn mê, y liên tục nói những lời mê sảng, khi thì gọi “Kiều Nhi”, lúc lại lẩm bẩm gọi “Điện hạ”.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, Ký An Vương phi giật mình ngoảnh lại nhìn, Ký An Vương gia vẫn đang ngồi bên bàn, chén trà vỡ vụn dưới chân. Ký An Vương phi lẩm bẩm gọi một tiếng “Vương gia”, chỉ thấy ông hơi cau mày, khẽ cất tiếng hỏi: “Chẳng lẽ ta đã sai sao?”

Che giấu suốt hơn hai mươi năm, cuối cùng Doãn Duật lại tình nguyện trọng thương vì Dận Vương, vì con trai của kẻ thù giết cha mình...

Ký An Vương phi buồn bã rơi nước mắt nhưng chẳng nói gì.

Ngoài cửa vọng vào giọng nói của gã gia đình: “Vương gia, Anh Tịch cô nương đến thăm Thế tử.”

Vương phi vội cúi đầu lau nước mắt, lúc ngẩng lên đã thấy

Mạt Nhan vén rèm dẫn Anh Tịch vào. Anh Tịch chạy vội vào phòng, chợt nhìn thấy

Vương gia, Vương phi đều ở đây thì hơi ngẩn người. Thị vội hành lễ với họ, sau đó mới nôn nóng nói: “Nô tì đến để hỏi Thế tử gia tin tức về Công chúa nhà nô tì...” Còn chưa nói xong, giọng Anh Tịch đã trở nên nghẹn ngào, lại nhìn thấy cặp mắt đỏ hoe của Ký An Vương phi, bao nhiêu sự kìm nén trước đó của thị đều tan thành bọt nước, thị đưa tay lên che miệng, òa khóc.

Ký An Vương gia ngoảnh đầu, đưa mắt nhìn Doãn Duật, thở dài nói: “Nó còn đang hôn mê.”

Chuyện hôm đó, các thị vệ đi theo đều kể lại rất mơ hồ, có

lẽ chỉ một mình Thế tử biết rõ. Nhưng bây giờ, Thế tử lại đang thế này, việc Công chúa mất tích thế nào đã trở thành một bí ẩn không có lời giải.

Anh Tịch không ngừng run rẩy, tất cả mọi người đều nói Công chúa lành ít dữ nhiều nhưng thị vẫn không tin! Vội vàng chạy tới Ký An Vương phủ, nhìn thấy bộ dạng Thế tử thế này, chút hy vọng còn sót lại trong lòng Anh Tịch trong nháy mắt đã sụp đổ. Hai chân thị bất giác trở nên mềm nhũn, không kìm được ngã nhào xuống đất.

“Anh Tịch cô nương!” Mạt Nhan vội bước tới đỡ Anh Tịch, cảm thấy thân thể thị lúc này đã trở nên mềm nhũn.

Anh Tịch khóc lóc nghẹn ngào. Thị vốn là con gái của một thị lang nhưng vì là con vợ lẽ nên không được chiều chuộng, may là về sau thị được Thái hoàng thái hậu chọn vào cung theo hầu Đại trưởng công chúa. Bao nhiêu năm nay, thị và Công chúa nương tựa vào nhau, tựa đáy lòng đã coi Công chúa là người thân nhất của mình. Giờ đây, đến người thân nhất ấy cũng chẳng còn nữa sao? Khi rời khỏi hoàng cung, thị đã cảm thấy vui mừng vô hạn, sớm biết thế này, thị thà rằng Công chúa vĩnh viễn đừng bao giờ rời khỏi Thịnh Kinh!

Ký An Vương gia đưa mắt nhìn Mạt Nhan, thấp giọng nói: “Kêu người đưa Anh Tịch cô nương về phủ trước đi!”

Anh Tịch nôn nóng nói: “Không, nô tì không muốn về! Xin

Vương gia cho phép nô tì ở lại để nô tì hầu hạ Thế tử gia!” Thị muốn đợi Thế tử tỉnh lại, đến lúc ấy có thể hỏi Thế tử tin tức của Công chúa.

Ký An Vương gia tỏ ra khó xử. Ký An Vương phi vốn không nói

năng gì đột nhiên cất tiếng: “Để cô ấy ở lại đi, có lẽ Quân Nhi cũng muốn cô ấy

ở lại.” Bà không biết người mà Doãn Duật thật lòng thương yêu chính là Lệnh Viên, còn tưởng rằng Kiều Nhi là nữ danh của Anh Tịch. Ký An Vương gia cũng không tiện vạch trần chuyện này.

Bên ngoài vương phủ, một đám thị vệ nhảy từ trên lưng ngựa xuống, theo sau mấy gã hoạn quan cùng với mấy người mặc triều phục màu xanh đen vội vã cất bước đi vào.

Gã gia đình đứng bên ngoài bấm báo, nói là trong cung phái người đến, Hoàng thượng muốn triệu kiến Thế tử.

Gã thái giám dẫn đầu vén bức màn sa đi vào, vòng qua bức bình phong, cung kính hành lễ với Vương gia và Vương phi. Ký An Vương phi cau mày nói: “Quân Nhi còn chưa tỉnh, e là Hoàng thượng không hỏi được gì.”

Gã thái giám cúi đầu, khẽ đáp: “Hoàng thượng đã phái ngự y đến vương phủ.” Hắn khẽ vỗ tay một cái, ngự y lập tức đi vào. Đặt hòm thuốc lên chiếc bàn bên cạnh, gã ngự y bước tới, nói: “Xin Vương phi dời bước, bệ hạ quan muốn thăm bệnh cho Thế tử.”

Lại có người khác lấy từ hòm thuốc ra mấy cây kim bạc, chậm rãi bước tới trước giường.

Vương phi cảnh giác hỏi: “Các người muốn làm gì?”

Người đó ung dung đáp: “Bẩm Vương phi, Hoàng thượng muốn hỏi chuyện Thế tử, hạ quan chỉ vâng mệnh hành sự, giúp Thế tử nhanh chóng tỉnh lại.” Hắn vừa nói vừa định cắm cây kim bạc trong tay xuống. Một làn gió thổi tới, trước mắt hắn có một ống tay áo phất lên, cánh tay Ký An Vương gia đã chặn đứng cánh tay gã ngự y.

Gã ngự y cả kinh, chưa kịp tỉnh táo trở lại đã bị Ký An Vương gia đẩy ra xa chiếc giường rồi.

“Vương gia muốn kháng chỉ sao?” Người đó run rẩy nói.

Ký An Vương gia cười lạnh lùng một tiếng, đột nhiên nói:

“Bản vương không dám kháng chỉ. Các người hãy về tâu với Hoàng thượng, bản vương cũng rất đau lòng vì chuyện của Dận Vương nhưng xin Hoàng thượng nể tình cùng là người cha mà suy nghĩ đến cảm nhận của bản vương! Bây giờ bản vương chỉ còn một đứa con này, không cho phép các người làm tổn thương nó!” Doãn Duật bị thương nặng đến thế, cưỡng ép y tỉnh lại nhất định sẽ có hại cho cơ thể. Ông đã ngâm đắng nuốt cay nín nhịn hơn hai mươi năm, sao có thể để Doãn Duật xảy ra chuyện được!

Mấy mươi năm nay, Ký An Vương gia vẫn luôn nhân từ, đôn hậu, cho dù là những kẻ có thâm niên nhất trong cung cũng chưa từng thấy ông dám làm

trái ý Hoàng thượng bao giờ. Sắc mặt hai gã ngự y đều trở nên trắng bệch, không ai dám tùy tiện làm gì. Gã thái giám cũng kinh hãi, hồi lâu mới tỉnh táo trở lại, vội vàng quỳ xuống nói: “Xin Vương gia thứ tội, Hoàng thượng cũng vì nôn nóng muốn biết rốt cuộc ai đã làm Thế tử bị thương nặng thế này nên mới phải bọn nô tài tới vương phủ. Vương gia là người thông minh, xin Vương gia đừng làm khó bọn nô tài.”

Anh Tịch nghe mà phần nộ vô cùng, gã này nói còn hay hơn hát, thực khiến người ta căm ghét.

“Xin Vương gia nghĩ lại! Nếu nô tài không thể mang Thế tử gia đi, cái mạng nhỏ bé này của nô tài nhất định sẽ không giữ được, xin Vương gia khai ân!” Gã thái giám lại vội vàng cầu xin.

Ký An Vương gia vẫn không mở miệng, những kẻ đang đứng trong phòng đều không dám nói gì thêm, không khí cực kỳ nặng nề, đồng thời vô cùng tĩnh lặng. Đột nhiên, trong phòng khê vang lên một tiếng “Kiều Nhi” yếu ớt. Thần sắc Ký An Vương gia thoáng vẻ buồn bã, đưa mắt nhìn về phía Doãn Duật. Gã thái giám và đám ngự y cũng đưa mắt nhìn. Bọn họ còn đang nghi hoặc không rõ “Kiều Nhi” là ai, một bóng người nhỏ nhắn đã đẩy Mạt Nhan ra, lao tới, run rẩy nắm chặt bàn tay lạnh băng của Doãn Duật, nghẹn ngào nói: “Muội ở đây, muội ở đây.”

Gã thái giám tinh mắt, nhận ra người này là thị nữ tùy thân của Công chúa Bắc Hán. Việc ở Đệ cung ngày trước từ lâu đã lan truyền khắp nơi, bây giờ Thế tử đang bị thương nặng, thị có mặt trong vương phủ cũng không phải điều gì khó hiểu. Nghĩ vậy, nỗi nghi hoặc trong lòng hắn liền tan biến.

Người trong cung chẳng ai ngờ nổi lần này Ký An Vương gia lại cứng rắn đến thế, nói không cho chạm vào là kiên quyết không cho chạm vào, cứ dùng dằng như vậy đến tận đêm, rốt cuộc cũng đợi được Doãn Duật tỉnh lại. Gã thái giám lại quỳ xuống, khẩn cầu Ký An Vương gia cho bọn họ mang người vào cung. Lúc đầu Ký An Vương gia không chịu, về sau đích thân Doãn Duật phải nói đồng ý, Anh Tịch cũng lấy cớ xin theo vào cung. Thị sợ y không cầm cự được lại ngất đi, đến lúc đó, lỡ y có nói ra những lời mê sảng thì thị cũng tiện ứng phó.

Hoàng đế Nam Việt đã mặc long bào chờ đợi rất lâu. Trong tòa Đệ cung trống trải, đèn đuốc được thắp sáng trưng nhưng bốn phía đều lạnh lẽo tựa hẻm băng.

Doãn Duật được đám thị vệ khiêng vào cung. Từ khi Nam Việt khai quốc đến giờ chưa từng có chuyện thần tử gặp vua theo cách này, đám cung

nhân lập tức bàn tán xôn xao. Hoàng đế Nam Việt tỉ mỉ hỏi han về tình hình chiến sự, về cái chết của Dân Vương, lại hỏi tới gã phó tướng mất tích, cuối cùng mới nhắc đến Lệnh Viên.

Câu trả lời của Doãn Duật không hề khiến Hoàng đế Nam Việt bất ngờ, tất cả đều nằm trong ý liệu. Cho dù lão có không biết thì cũng đã đoán được bảy, tám phần.

Anh Tịch chỉ thấy bóng dáng màu vàng tươi đó bước lên phía trước, đưa tay vỗ nhẹ lên bờ vai Doãn Duật, thở dài nói: “Vết thương của ngươi, một là vì Lão tứ, hai là vì Công chúa, trong lòng trẫm đều biết cả.”

“Hoàng thượng không trách thần sao? Thần không bảo vệ được Điện hạ và Công chúa.”

Hoàng đế Nam Việt thoáng ngẩn người nhưng không nói gì thêm.

“Thần cảm thấy không còn mặt mũi nào đến gặp Hoàng thượng!”

Y định đứng dậy nhưng lại bị Hoàng đế Nam Việt ấn xuống. “Ngươi cũng đã làm hết sức mình, trẫm không trách ngươi, sau này sẽ còn trọng dụng ngươi.”

Một tia khác thường không dễ phát giác lóe lên trong đáy mắt

Doãn Duật, y cắn răng nói: “Thần không xứng, xin Hoàng thượng hạ chỉ thu lại phẩm tước của thần!” Sắc mặt y hết sức kiên định, không có vẻ gì là đang nói đùa.

Thần sắc ấy khiến Hoàng đế Nam Việt đột nhiên nhớ lại chuyện

hai mươi mấy năm trước, khi phụ thân y kiên quyết cáo bệnh không lên triều.

Thật giống nhưng dường như lại có chỗ nào đó không giống lắm, bởi trong ánh mắt y hiện giờ có một vẻ quen thuộc mà lại vô cùng xa lạ, hoàn toàn không liên quan đến Ký An Vương gia. Một gương mặt khác trong ký ức chợt hiện về khiến sắc mặt Hoàng đế Nam Việt lập tức biến đổi, bàn tay đang ấn Doãn Duật xuống đột ngột rụt về...

Hoàng đế Nam Việt sai người đưa Doãn Duật về, sau đó đứng

một mình trước cửa sổ hồi lâu. Lão nhất định muốn gặp Doãn Duật là vì không tin một số chuyện, bây giờ gặp rồi, liệu đã tin chưa? Lão dường như còn cảm thấy mơ hồ hơn trước. Tôn Liên An đẩy cửa bước vào, khoác một chiếc áo choàng lông lên cho lão, cẩn thận nói: “Hôm nay Ký An Vương gia phản ứng như vậy... có thể nói là lần đầu tiên.”

Hoàng đế Nam Việt khẽ ho một tiếng, chậm rãi nói: “Trẫm vừa

mất một đứa con, tất nhiên có thể hiểu tâm trạng của y. Trẫm vẫn còn nhớ bộ dạng của y khi con trai cả y chết.” Đó là năm Kiến Chương thứ mười, năm mà cả lão và Ký An Vương gia đều không bao giờ muốn nhắc đến hay nghĩ đến. Lão hạ chỉ

tru diệt cả nhà em ruột của mình, còn Ký An Vương gia cũng mất đi con trai cả, ngay đến đứa con thứ cũng suýt qua đời vì bệnh nặng... Ký An Vương phi lâm bệnh mấy mất tháng trời, đến đứa con trai thứ khó khăn lắm mới cứu sống được cũng chẳng để ý đến, mọi người chỉ nghĩ đó là vì bà quá đau lòng khi mất đi trưởng tử. Trái tim Hoàng đế Nam Việt chợt giật thót, trong lòng không khí mỏng manh dường như lại thoáng thoảng mùi máu tanh. Năm Kiến Chương thứ mười là một vết nhơ trong lòng lão, xưa nay lão chưa từng dám suy nghĩ, nghe ngóng, nghiền ngẫm về nó, bây giờ xem ra, chẳng lẽ đến cả lão cũng bị lừa gạt hay sao?

“Hoàng thượng, người nên nghỉ ngơi sớm đi!” Tôn Liên An thấp giọng khuyên nhủ.

Hoàng đế Nam Việt thu lại tâm tư, im lặng hồi lâu mới nói:

“Trẫm muốn gọi Tô Thái phó về kinh.”

Tôn Liên An cả kinh, nói: “Thái phó từ lâu đã cáo lão hoàn hương...”

Hoàng đế Nam Việt nhú chặt đôi mày. Nam Việt xảy ra nhiều chuyện như thế, dòng họ Tiêu đã bị định tội, trong triều chẳng còn bao nhiêu người có thể dùng nữa.

Xe ngựa chậm rãi rời cung, sau đó dừng lại trên con đường lớn không một bóng người. Thế tử muốn nói chuyện riêng với Anh Tịch cô nương, lệnh cho tất cả mọi người lùi ra xa.

Anh Tịch khóc đến mức gần như không thở nổi, ánh trăng yếu ớt chiếu vào qua bức rèm cửa sổ xe càng tôn lên khuôn mặt trắng bệch của Doãn Duật, nhưng y vẫn tươi cười, nói: “Nha đầu ngốc, khóc cái gì, cô ấy không sao.”

Anh Tịch ngăn người, hồi lâu sau mới dờ dẩn hỏi: “Ngài gạt ta sao? Vừa rồi ở trong cung, ngài còn nói với Hoàng thượng rằng Công chúa sống chết chưa rõ, có lẽ là lành ít dữ nhiều cơ mà!” Trong lúc nôn nóng, thị quên hết lễ nghĩa, chỉ muốn nhanh chóng hỏi rõ ràng mọi chuyện.

Doãn Duật kể lại ngắn gọn mọi việc cho thị nghe, trong giọng nói nhuốm vẻ thương tâm. Lệnh Viên muốn cùng y chung sống trọn đời, tiếc rằng kế hoạch của Dương Ngự thừa lại không tính đến sự tồn tại của y.

Anh Tịch nghe y kể xong, lập tức đổi khóc thành cười. Doãn

Duật mỗi một khép mắt lại, trong giọng nói ngợp nỗi âu lo: “Ta vốn định đi tìm cô ấy trong mấy ngày này, chỉ là... Chi bằng cô hãy đi trước đi!”

Anh Tịch tươi cười hé miệng nhưng chưa kịp nói ra chữ “được”

thì đã vội nuốt lại, thị lắc đầu, nói: “Ngài không đi, ta có lý do gì để rời

khỏi Sùng Kinh chứ?” Nếu nói là muốn trở về Bắc Hán thì thực không hợp lý, thị

chẳng qua chỉ là một a hoàn tùy giá, làm gì có được quyền lực như vậy? Huống chi thị vốn chẳng quen ai ở Nam Việt, đột nhiên muốn rời khỏi Sùng Kinh, chẳng khác nào nói với người khác rằng việc Công chúa mất tích còn có ẩn tình! Trong chuyện này, nếu manh động sẽ làm hại tới Công chúa và Thế tử, Anh Tịch cần chặt môi, nhất thời tiến thoái lưỡng nan, không biết nên quyết định thế nào.

Ngày hôm sau, trong triều truyền ra tin tức, Dận Vương chiến đấu với quân man di, không may tử trận. Công chúa Ninh An theo quân xuất chinh cũng chết bởi tay người Dạ Lang.

Sau đó, có sứ thần đích thân đem tin này đi báo với Bắc Hán.

Một chiếc ghế trong phòng bị Khánh Vương vung chân đá bay ra ngoài, đập mạnh vào cây cột trổ hoa ở hành lang, gãy tan tành. Tuy hấn đang bị cấm túc nhưng tin này chẳng phải chuyện cơ mật, hấn vẫn có thể biết được. Trên khuôn mặt xưa nay vẫn ôn hòa của Khánh Vương tràn đầy sự lạnh lẽo, thật sự đã chết rồi sao?

Lão tứ đúng là vô dụng, không chỉ không bảo vệ được bản thân, ngay đến nữ nhân của mình cũng chẳng bảo vệ được!

Hấn đã bảo nàng đừng đi, nữ nhân gốc gác quê nhà đó thật sự muốn theo Lão tứ đến tận Âm tào Địa phủ hay sao?

Nước trà trong chén vẫn còn hơi ấm, một ngón tay thon nhúng vào nước rồi vạch lên bàn một vệt nước dài. Lệnh Viên hơi cau mày, mười lăm ngày rồi, thật sự đã mười lăm ngày trôi qua rồi sao?

Từ đây tới Sùng Kinh, cả đi và về cũng chỉ cần chừng mười một, mười hai ngày là đủ, huống chi với tính cách của Doãn Duật, y nhất định sẽ không mất nhiều thời gian như vậy. Nhưng bây giờ đã mười lăm ngày trôi qua, tại sao y vẫn còn chưa đến? Hậu sự của Dận Vương và “nàng” đã được lo liệu xong xuôi, Hoàng đế Nam Việt đã công bố chuyện này ra toàn thiên hạ, chẳng lẽ Doãn Duật đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Khuôn mặt xinh đẹp của Lệnh Viên tràn ngập vẻ âu lo. Quan tài của Dận Vương đã được đưa về kinh rồi, Doãn Duật chắc chắn cũng đã về kinh, có thứ gì cản bước chân y như vậy chứ?

Y nói sẽ không phụ lòng nàng nhưng tại sao bây giờ còn chưa đến?

Lệnh Viên hoang mang đẩy cửa, bước ra ngoài, trên con đường lớn ở Liêu Châu, mọi thứ vẫn chẳng khác ngày thường. Nàng vốn thích sự yên tĩnh nhưng hôm nay, nó dường như tịch mịch đến mức khiến người ta sợ hãi. Nàng lại đứng ngẩn ngơ một mình trước bảng cáo thị, bên trên có mấy thông báo lễ tế

nhưng chẳng hề có tin tức mà nàng muốn biết.

Đi Sùng Kinh ư?

Những ngón tay nắm chặt chiếc khăn lụa, nàng biết đó là biện pháp tồi tệ nhất. Nhưng bây giờ, nếu cứ chờ đợi thế này, nàng thực sự cảm thấy khó chịu hơn cả chết. Đứng một mình dưới ánh mặt trời nóng nực hồi lâu, cuối cùng nàng lại cất bước quay về khách điểm. Suốt bao ngày âu lo sợ hãi, cộng thêm việc vừa đứng dưới trời nắng quá lâu, Lệnh Viên bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng, vô thức đưa tay bám vào con sứ tử đã trước cửa tòa phủ bên cạnh để ngồi xuống, chẳng ngờ lại bám trượt, thế là ngã sóng soài.

“Nó thế nào rồi? Tại sao vẫn còn sốt?”

“Mẹ đừng lo, đại phu nói mười ấy vì quá mệt nên mới bị như vậy, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là khỏe lại thôi.”

“Con nghe kìa, nó lại gọi Doãn Duật... Doãn Duật chẳng phải là

Thế tử của Kỳ An Vương phủ sao? Sao nó lại gọi tên của Doãn Duật chứ?”

“Được rồi, mẹ, mẹ cũng mệt cả ngày rồi, để con bảo người đưa mẹ về phòng nghỉ ngơi.”

“Không, mẹ không đi đâu! Khó khăn lắm mẹ mới đợi được nó về, mẹ muốn ở bên nó! Đừng sợ, có mẹ ở đây, mẹ sẽ ở bên con.”

...

Đau đầu quá, là ai đang nói chuyện vậy?

Mẹ...

Lệnh Viên nửa mê nửa tỉnh, trong ký ức, có ai từng tự xưng là “mẹ” với nàng sao? Nàng nhất định là hồ đồ rồi, mẹ của nàng là mẫu hậu, mà nàng cũng chưa từng gọi bà là “mẹ” bao giờ. Từ khi nàng bắt đầu hiểu chuyện, mẫu hậu chưa bao giờ nói chuyện dịu dàng với nàng như vậy, bà luôn rất nghiêm khắc. Ngay cả lúc lâm chung, bà vẫn dặn dò nàng các việc của Bắc Hán, làm sao có thể nói chuyện với nàng bằng giọng điệu thương yêu, cưng nựng thế này...

Vậy thì là giấc mơ rồi, nhưng nàng đột nhiên không muốn tỉnh dậy, thật sự chỉ mong được mơ tiếp thế này để nàng có thể cảm nhận tình mẹ dịu hiền mà cả đời này chưa bao giờ có. Nàng không cần mấy thứ quyền lực, vinh hoa phù phiếm kia nữa...

Đôi tay dịu dàng, ấm áp đó vẫn luôn nắm chặt bàn tay Lệnh Viên, thật thoải mái, bình yên...

Nàng mơ màng gọi một tiếng: “Mẹ.”

“Mẹ, con đau quá, khó chịu quá!” Cả đời này, nàng chưa từng làm nũng như vậy. Không phải là nàng không biết, mà là chưa từng có cơ hội.

Thì ra, nằm mơ cũng có thể hạnh phúc đến thế.

Một đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng, xoa dịu mọi nỗi đớn đau, khó chịu của nàng, rồi một bàn tay khẽ vỗ lên lưng nàng: “Mẹ đây. Con sẽ nhanh khỏe lại thôi!”

Lệnh Viên vô thức rúc đầu vào vòng tay ấy, áp trán vào một nơi mềm mại.

Giấc mộng này thật dài, thật ấm áp.

Có bàn tay ai đó đặt lên trán Lệnh Viên, sau đó là một tiếng reo mừng: “Hết sốt rồi! Phu nhân, hết sốt rồi!”

“Vậy sao?” Giọng nói dịu dàng trong giấc mơ kia vọng tới, kể đó, một bàn tay ấm áp cũng đặt lên trán Lệnh Viên. Lệnh Viên không khỏi kinh ngạc, đột ngột mở bừng mắt, nhìn chăm chăm vào vị phu nhân xinh đẹp đang ngồi ngay cạnh giường... Chiếc áo gấm màu trắng giản dị đã che giấu tuổi tác của bà, trong đôi mắt long lanh thực sự ẩn chứa nỗi mừng vui. Đây rõ ràng là một người mà Lệnh Viên chưa bao giờ gặp, nhưng trên khuôn mặt kia lại có nhiều nét quen thuộc khó có thể miêu tả bằng lời, cảm giác như đã từng gặp ở đâu đó.

Thấy Lệnh Viên tỉnh lại, đôi mắt vị phu nhân xinh đẹp ấy bừng lên nét cười lấp lánh. Lệnh Viên đã hôn mê suốt một ngày một đêm, cả người chẳng còn chút sức lực, gượng ngồi dậy nhìn bà, hỏi: “Bà là ai?”

Vị phu nhân xinh đẹp thoáng ngẩn người, sau đó hoang mang giữ chặt bờ vai Lệnh Viên, nôn nóng nói: “Ta là mẹ con đây, Huyền Nhi, con không nhận ra mẹ sao? Người đâu, người đâu! Mau... mau đi gọi đại phu tới đây!” Bà căng thẳng lớn tiếng gọi.

“Mẹ?” Lệnh Viên khẽ lẩm bẩm, trong giấc mơ dường như cũng có một người như vậy, chẳng lẽ... là bà sao?

Trong khoảnh khắc đó, nàng cảm thấy thất vọng hơn là mừng vui, mọi việc trong giấc mơ quả nhiên đều là giả, trời cao tàn nhẫn đến mức ngay cả cơ hội để ảo tưởng cũng không muốn cho nàng. Thì ra vị phu nhân này nhận nhầm người, nàng sao có thể là con gái của bà được?

Nhìn thấy bộ dạng bi thương của bà, Lệnh Viên thoáng rung động, bất giác đưa tay vuốt ve mu bàn tay bà, thấp giọng nói: “Phu nhân, bà nhận nhầm người rồi, ta không phải con gái của bà đâu.”

Vị phu nhân xinh đẹp vẫn không chịu buông tay, buồn bã nói:

“Mẹ sao có thể nhận nhầm con được, lúc hôn mê, con vẫn gọi mẹ là mẹ, con không nhớ sao? Mẹ biết con vẫn trách mẹ, bao nhiêu năm rồi vẫn không chịu tha thứ cho mẹ, không chịu quay về thăm mẹ. Nhưng Huyền Nhi à, con có biết mẹ mong con về

đến thế nào không? Ngày nào mẹ cũng mong con về, rốt cuộc con cũng quay về rồi, lần này con đừng đi nữa, được không?”

Đừng đi nữa? Nếu được như vậy thì tốt quá, nhưng nàng lại không phải là con gái của bà.

Lệnh Viên nở nụ cười chua chát, đang định lên tiếng, chợt thấy cửa phòng bị một ả a hoàn đẩy ra, phía sau ả, một bóng người màu tím vội vã bước vào phòng. “Mẹ, muội muội con tỉnh rồi sao?”

Lệnh Viên ngược mắt nhìn, nữ tử ấy vẫn mang dáng vẻ đoan trang, tao nhã như thế, chẳng khác gì lúc bọn họ gặp nhau lần đầu ở Khâm Châu.

“Tô đại tiểu thư!” Lệnh Viên ngây người thốt lên.

Vị phu nhân xinh đẹp vội sửa lại lời nàng: “Con lại hồ đồ rồi, nó là đại tỷ Tô Tổ của con, con là nhị tiểu thư Tô Huyền của nhà họ Tô ta mà!”

57. Chương 57

Sáng sớm, ánh bình minh ấm áp len qua ô cửa sổ chiếu vào phòng.

Cửa phòng khép hờ, có cơn gió nhẹ thổi vào làm tản bớt làn khói thơm mờ mờ.

Sau khi được khuyên nhủ, Tô phu nhân đã quay về phòng mình nghỉ ngơi. Tô Tổ ngồi bên giường của Lệnh Viên, đôi hàng lông mày hơi cau lại, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy vẻ nghi hoặc: “Ta và mẹ ta nhìn thấy Công chúa hôn mê trước cửa phủ, ta vốn cho rằng chỉ là bề ngoài giống nhau, không ngờ lại là Công chúa thật. Sao Công chúa lại ở đây? A...” Nàng ta dường như nhớ đến điều gì, lại nói tiếp: “Trong kinh có tin nói rằng Công chúa và Dận Vương điện hạ đều đã chết trên chiến trường, ta vốn không hiểu tại sao, chẳng lẽ trên đường đi đã xảy ra biến cố gì ư?”

Lệnh Viên có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng Tô Tổ lại lên tiếng hỏi trước. Chỉ là việc này nói ra rất dài mà vị Tô đại tiểu thư này Lệnh Viên mới gặp đúng một lần, cho nên nàng cũng không dám nói gì, chỉ hỏi: “Còn ai biết ta đang ở đây không?”

Tô Tổ lắc đầu, đáp: “Ta vốn cũng không dám chắc có đúng là Công chúa hay không nên vẫn chưa nói với ai. Chỉ là... mẹ ta nhận lầm Công chúa là nhị muội của ta, thật xin lỗi.”

Thì ra nơi này là phủ đệ lâu đời nhất của nhà họ Tô. Từ đời phụ thân của Tô Thái phó, nhà họ Tô đã dọn đến Khâm Châu, khu phủ cũ vẫn để

trống, mỗi năm cứ đến dịp Thanh minh, Đoan ngo, họ lại cho người về đây cúng bái tổ tiên. Có một năm, vào dịp Thanh minh, người nhà họ Tô về đây cúng bái, khi Tô phu nhân dẫn Tô nhị tiểu thư Tô Huyền ra ngoài đi dạo, Tô Huyền đột nhiên mất tích. Tô phu nhân vẫn luôn tự trách mình, không ngừng tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng trở nên ngổ ngẩn, không muốn rời khỏi Liêu Châu nữa. Hết năm này qua năm khác, bà lúc nào cũng mong Tô Huyền trở về.

“VẬY... sau mấy năm không tìm thấy, các vị liền bỏ cuộc sao?”

Lệnh Viên buột miệng hỏi.

Tô Tổ cúi đầu, nhìn móng tay mình bằng ánh mắt bi ai, đoạn thấp giọng đáp: “Không phải thế. Thực ra, nhị muội ta đã chết rồi, thi thể nó được vớt lên từ dưới sông. Lúc đó mẹ ta ngắt ngay tại chỗ, đến khi tỉnh lại thì không còn nhớ được nhị muội ta đã chết, cứ luôn nói rằng nhị muội ta đi lạc, có ngày sẽ trở về.” Nàng ta hơi ngước lên, trong đáy mắt dường như có nét cười chua chát: “Hôm nhị muội ta chết, nó cũng mặc bộ đồ gấm màu đỏ thắm.”

Lệnh Viên thẫn chần động, bất giác cúi xuống nhìn bộ quần áo trên người mình, chính là màu sắc và chất vải như Tô Tổ nói.

Không ngờ lại trùng hợp đến vậy!

Nhưng bất kể thế nào, Lệnh Viên vẫn cảm nhận được tình mẹ dịu dàng, tha thiết từ Tô phu nhân, dù nó chẳng phải thứ thuộc về nàng. Nàng nở nụ cười vui vẻ: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì?” Tô Tổ mỉm cười, nói: “Ta phải cảm ơn Công chúa mới đúng, vừa rồi, khi ta đổ dành mẹ ta đi nghỉ, may mà Công chúa không kiên quyết phủ nhận thân phận. Suốt một ngày một đêm qua, tuy mẹ ta hết sức lo lắng cho bệnh tình của Công chúa nhưng kể từ khi nhị muội của ta chết, ta chưa từng thấy bà vui vẻ như vậy bao giờ.”

Nói chuyện với Tô Tổ, Lệnh Viên có cảm giác rất thoải mái.

Nàng cười, bảo: “Cô đừng nói chuyện với ta bằng giọng cung kính như thế, cũng đừng coi ta là Công chúa!”

“VẬY sao được?”

Lệnh Viên thoáng ngẩn người, trả lời qua loa: “Hoàng thượng đã công bố cái chết của ta với toàn thiên hạ, ta đã không còn là Công chúa Ninh An nữa rồi!”

“Tại sao?” Tô Tổ buột miệng hỏi.

Lệnh Viên đưa tay khê vén mấy lọn tóc buông lơ trước trán mình ra sau tai, khê cười, nói: “Đừng hỏi gì nữa, ta không muốn nói dối cô.”

Cặp mắt trong veo thoáng hiện vẻ kinh ngạc, Tô Tổ lập tức

nói: “VẬY ta không hỏi nữa.”

Quả nhiên nàng ta không hỏi Lệnh Viên thêm bất cứ chuyện gì, chỉ cẩn thận đỡ nàng nằm xuống, lại cẩn thận đắp chăn cho nàng, sau đó mới xoay người cất bước rời đi.

“Tô đại tiểu thư...”

Bóng dáng xinh đẹp đó dừng lại cạnh bức rèm, Lệnh Viên thấy nàng ta ngoảnh đầu, khẽ cười, nói: “Phiền cô gọi ta là đại tỷ! Cho dù không ở lại phủ được mấy ngày nhưng xin cô hãy thành toàn cho giấc mộng cả đời này của mẹ ta, để bà nghĩ rằng nhị muội ta đã thật sự quay về, được không?”

Lệnh Viên đồng ý. Thực ra, đối với nàng, đây cũng là một giấc mộng đẹp.

Tô phu nhân hết mực yêu thương nàng, dường như muốn bù đắp cho nàng thứ tình cảm bị thiếu hụt trong hơn mười năm nay.

Bà tự tay bón thuốc, may quần áo, chải đầu cho nàng, sự thương yêu của người mẹ hiền ấy khiến Lệnh Viên dần lún sâu, không sao rút ra được nữa.

Trong một năm thì có tới gần nửa năm Tô Tổ ở Liêu Châu với Tô phu nhân, còn tam tiểu thư Tô Anh là con vợ lẽ của Tô Thái phó, ngoài dịp Thanh minh, Đoan ngo sẽ không tới nơi này. Sống cùng với Tô Tổ, Lệnh Viên càng thêm ngưỡng mộ và yêu mến nữ tử này, trên người nàng ta toát ra một vẻ điềm đạm mà thoát tục, đoan trang mà tao nhã. Hơn nữa, nàng ta còn rất thông minh, mỗi lời nói, cử chỉ đều thể hiện rõ tài trí.

Ba ngày đã trôi qua, người Lệnh Viên đợi vẫn chưa đến.

Tô phủ gửi thư tới, nói rằng Tô Thái phó muốn Tô Tổ lập tức quay về Khâm Châu, còn dặn nàng nhất định phải đưa Tô phu nhân theo.

“Tốt quá rồi! Huyền Nhi, nếu cha con biết con đã quay về, nhất định cũng sẽ vui mừng giống mẹ!” Tô phu nhân xưa nay không muốn rời khỏi phủ cũ ở Liêu Châu nhưng vì bây giờ “con gái” đã quay về, cuối cùng bà cũng chịu rời đi.

Tô Tổ thở phào một hơi nhưng lại thấy sắc mặt Lệnh Viên có vẻ nặng nề, bèn ngoảnh đầu sang nói với Tô phu nhân: “Mẹ, mẹ hãy đi dặn dò đám a hoàn sắp xếp đồ đạc trước đi, con có mấy lời muốn nói với nhị muội.”

“Được, được.” Tô phu nhân tươi cười bước ra khỏi phòng.

Giữa mùa đông, lá cây trong sân đều rụng hết, chỉ có mấy gốc lạp mai nơi góc tường là vẫn còn tươi tốt. Cửa phòng được đóng chặt, lớp màn sa ngăn hết hơi lạnh ở bên ngoài, từ trong chiếc lò hương nạm vàng tỏa ra từng làn

khói thơm dịu nhẹ.

Giọng nói của Tô Tổ đã nhỏ đi nhiều, nàng ta gọi Lệnh Viên

là “Huyền Nhi”, từ sau hôm đó, nàng ta vẫn luôn gọi nàng như vậy, như thể Lệnh Viên thật sự là nhị muội của nàng ta: “Hôm đó cô bảo ta đừng hỏi chuyện của cô, ta đã không hỏi. Nhưng ta biết, những ngày qua cô vẫn luôn đợi người nào đó.

Người mà cô đợi không tới, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?”

Ở với nhau mấy ngày, sự đề phòng với Tô Tổ đã giảm đi rất nhiều, Lệnh Viên không hề phủ nhận: “Ta không rõ.”

Thấy nàng tỏ ra buồn bã, Tô Tổ liền lớn gan nói: “Vậy chi bằng cô hãy theo ta tới Khâm Châu. Cha ta quen biết rất nhiều người, chỉ cần là chuyện ở Nam Việt, muốn hỏi thăm không phải là chuyện khó, dù gì cũng tốt hơn là một mình cô ở lại nơi này.”

Lệnh Viên cúi đầu, có chút do dự.

Sau một thoáng im lặng, chợt nghe Tô Tổ nói tiếp: “Người mà cô đợi chính là Thế tử của Hạ Hầu gia.”

Từng câu, từng chữ như muốn phá tan trái tim hờ hững của

Lệnh Viên. Nàng đột nhiên ngược lên, nhìn đăm đăm vào Tô Tổ, thấy sắc mặt nàng ta không đổi, vẫn tươi cười điềm đạm: “Ta thực không có ý thăm dò tâm sự của cô, chỉ là hôm đó, Anh Anh có nhắc tới chuyện này, cho nên ta mới liên tưởng đến thôi.”

Lệnh Viên từ bỏ thân phận công chúa chính là dùng kế “kim thiền thoát xác”, mục đích hẳn là để được ở bên Doãn Duật? Tô Tổ lại nở nụ cười, xem ra Hoàng thượng cũng bị giấu giếm chuyện này, còn nàng thì lại may mắn biết được.

Sắc mặt Lệnh Viên trở nên gượng gạo, Tô Tổ lại nắm lấy bàn tay nàng, nói: “Đây chỉ là phán đoán của ta thôi, nếu cô không thừa nhận, ta cũng sẽ không coi là thật. Thế tử là học trò của cha ta, nếu cô muốn biết tin tức về Ký An Vương phủ, hãy theo ta về Khâm Châu!”

Trông mắt Lệnh Viên hơi co rút, tất nhiên nàng muốn biết, muốn biết vô cùng!

“Nhưng...”

“Ta biết cô lo lắng điều gì.” Tô Tổ tươi cười ngắt lời nàng.

“Nếu người cô đợi đến Liêu Châu mà không tìm được cô, tất nhiên sẽ tới Khâm Châu ở ngay gần với Liêu Châu để tìm kiếm. Hơn nữa, ta cũng không giấu cô, ta thực sự mong cô có thể đi cùng ta, bởi nếu cô không đi, mẹ ta nhất định cũng sẽ không chịu đi. Bà đã thật sự coi cô là con gái rồi.”

Câu nói ấy đã đánh trúng vào chỗ yếu đuối nhất trong trái tim Lệnh Viên, Tô phu nhân coi nàng là con gái, nàng cũng đâu phải không thật lòng coi bà là mẹ mình? Chỉ là... “Nhưng ta không phải là Tô Huyền.” Tô Tố vui vẻ cười, nói: “Đây không phải vấn đề gì nghiêm trọng. Cô đã nói không muốn làm công chúa nữa, vậy thân phận Tô nhị tiểu thư này há chẳng phải rất hợp để cô thay hình đổi dạng hay sao? Trong Tô phủ chỉ có mình Anh Anh là biết cô, nhưng cô yên tâm, có ta ở đây, nó sẽ không dám nói gì đâu.” Tô Tố là người thông minh hiếm có, hơn nữa lại suy nghĩ cho Lệnh Viên hết sức chu toàn, bây giờ dù nàng có muốn không đồng ý cũng không được.

Tô phu nhân hết sức vui mừng, mấy ngày nay bệnh tình của bà dường như đã khỏi hẳn, khi nói chuyện thực chẳng khác người bình thường. Bà thường xuyên kéo tay Lệnh Viên, tán gẫu về những chuyện hồi nhỏ của Tô Huyền, mấy điều này Tô Tố đều đã kể với nàng cho nên Tô phu nhân lại càng tin rằng người trước mặt chính là đứa con gái mất tích đã lâu của mình.

“Cha con nôn nóng muốn chúng ta quay về như thế, rốt cuộc là có chuyện gì?” Tô phu nhân đột nhiên hỏi Tô Tố.

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên mẹ hỏi tới chuyện của cha. Tô Tố khẽ nở nụ cười, nắm tay bà nói: “Cha không nói rõ trong thư. Nhưng dù sao bây giờ nhị muội cũng quay về rồi, chẳng lẽ nào mẹ chẳng phải trở lại Khâm Châu.”

Tô phu nhân đưa mắt nhìn hai cô con gái, vui vẻ cười, nói:

“Cũng đúng, bây giờ cả nhà ta đoàn tụ, tất nhiên mẹ muốn ở cùng một chỗ với các con.”

Khi Anh Tịch tỉnh lại thì đã là chiều tối, trên giường trống trải, không thấy Doãn Duật đâu. Thị không khỏi cả kinh, vội đưa tay sờ thử, trên chiếc chăn gấm chẳng còn chút ấm áp nào. Thị lại đưa mắt ngó nhìn bốn phía xung quanh, lúc này trong phòng chỉ có ngọn đèn lưu ly là đang tỏa ra những tia nắng dịu nhẹ.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, Anh Tịch kéo một ả a hoàn đang đi ngang qua, hỏi: “Thế tử gia đâu?”

Quãng thời gian này, Anh Tịch ở tại vương phủ, đám người dưới trong phủ biết thị có thân phận đặc biệt nên hết sức khách sáo với thị.

Lúc này, nhìn thấy thị nôn nóng như vậy, ả a hoàn bèn cười, đáp: “Cô nương đừng nôn nóng, Thế tử gia tới thư phòng của Vương gia, cô nương cứ đợi một lát.”

Ả a hoàn cáo lui. Anh Tịch ngược nhìn, trong thư phòng của

Ký An Vương gia vẫn sáng đèn, thấp thoáng còn có thể nhìn thấy hai bóng người chiếu lên lớp giấy dán cửa sổ.

“Con nói cái gì? Trước khi chết, Dận Vương đã nói như vậy sao?” Sắc mặt Ký An Vương gia hết sức nặng nề, nhìn đăm đăm vào Doãn Duật, trầm giọng hỏi.

Doãn Duật khẽ cười nhún nhó, đáp: “Con cũng không rõ tại sao y lại nói như vậy.”

Trên khuôn mặt Ký An Vương gia lộ ra nét hoang mang. Bên dưới ống tay áo rộng, mười ngón tay siết chặt lại, khẽ run rẩy. Nếu không phải Dận Vương đã biết thân thể thực sự của Doãn Duật, tại sao lại nói ra những lời như thế? Có điều, sao hắn lại biết được? Ký An Vương gia ngẩn ngơ ngẫm nghĩ, trán lấm tấm mồ hôi. Thực ra, bây giờ Dận Vương có biết hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa, tình hình xấu nhất là hắn đã nói chuyện này với người khác. Hoàng thượng!

Ký An Vương gia thâm kinh hãi, những sợi gân xanh trên trán không ngừng nảy lên nảy xuống.

Thấy ông không nói gì, Doãn Duật bèn hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Hôm nay con tìm phụ thân là muốn xin phụ thân cho phép con được rời kinh.” Y vì vết thương trên người nên đã mất quá nhiều thời gian, bây giờ quả thực không thể chờ đợi thêm nữa! Dương Ngự thừa đã có ý muốn giết y, có lẽ kế hoạch cũ kia cũng đã thay đổi và bây giờ Lệnh Viên không còn đợi y ở Liêu Châu, nhưng bất kể thế nào y cũng phải đến đó!

Ký An Vương gia vốn đang hết sức lo lắng khi nghĩ về thân thể của Doãn Duật, chợt nghe y nói tới hai chữ “rời kinh”, bèn giật mình tỉnh táo trở lại: “Con... con nói cái gì?”

“Con muốn rời kinh.” Y ngẩng đầu lên, nói chậm rãi từng chữ một.

Vết thương cũ của y còn chưa lành đã phải chịu thêm vết thương mới, sau khi nghỉ ngơi nửa tháng, hiện cơ thể vẫn yếu ớt vô cùng, nhưng y quả thực không thể chờ đợi thêm nữa.

Ký An Vương gia đứng cạnh cửa sổ hồi lâu, cuối cùng hỏi:

“Hôm đó, Hoàng thượng triệu con vào cung đã hỏi những gì?”

Doãn Duật kinh ngạc nhìn ông: “Không phải con đã nói với phụ thân rồi sao?”

“Phụ thân muốn nghe con nói lại một lần nữa, thật tỉ mỉ!”

Nói lại? Nói lại thì không phải vẫn chỉ là mấy câu đó hay

sao?

Ký An Vương gia chăm chú lắng nghe, sắc mặt nặng nề không hề có vẻ dịu đi.

Anh Tịch đứng ở cửa, chăm chú nhìn về phía thư phòng ở đằng xa. Không lâu sau, cửa thư phòng được mở ra, Vương gia gọi một gã gia đình vào. Sau đó, Vương phi cũng tới, mãi đến lúc này Anh Tịch mới cảm thấy sự việc có chút quái lạ.

Ngay đến Doãn Duật cũng cảm thấy kinh ngạc, phụ thân và mẫu thân đều đồng ý cho y đi, hơn nữa còn không hỏi xem y đi đâu. Doãn Duật vốn còn cảm thấy bản thân bất hiếu, đang không biết phải giải thích thế nào nhưng thấy cha mẹ như vậy, y nhất thời chẳng thể nói được lời nào.

Y không mang theo quá nhiều hành lý. Hai mắt Ký An Vương phi đỏ hoe, dặn dò y nhất định phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Anh Tịch đi theo y rồi kinh cũng không khiến ai cảm thấy ngạc nhiên.

“Mẹ, sao mẹ lại không vui?” Tô Anh đẩy cửa phòng của nhị phu nhân ra, nhỏ giọng hỏi.

Sắc mặt nhị phu nhân hết sức khó coi, nhìn thấy sau lưng con gái mình không có người nào mới nhỏ giọng nói: “Đại phu nhân sắp về rồi, mẹ làm sao vui mừng cho nổi?”

Tô Anh lè lưỡi, nắm lấy bàn tay bà ta, cười nói: “Dù mẹ cả có về, cha vẫn giao mọi việc trong phủ cho mẹ quản lý mà. Sức khỏe mẹ cả vốn không tốt, mẹ cũng không phải là không biết điều này, có gì mà lo lắng chứ?”

“Nói thì nói vậy nhưng...” Nhị phu nhân thở dài một tiếng, chợt nghe từ bên ngoài vọng vào những tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó, một a hoàn dừng chân ngoài cửa, nói: “Nhị phu nhân, tam tiểu thư, đại phu nhân sắp về đến nơi rồi, lão gia mời mọi người ra ngoài đấy!”

Sắc mặt nhị phu nhân vẫn không được tốt lắm, Tô Anh kéo bà ta đứng dậy, cười nói: “Thực ra, mẹ cả rất tốt, mỗi lần con tới khu phủ cũ ở Liêu Châu, bà ấy đều rất hiền từ, mẹ đừng lo lắng quá!”

Hai mẹ con cùng bước ra ngoài, thấy đám gia đình, a hoàn đều vội vã đi về phía tiền sảnh. Tô phu nhân đã hơn mười năm không về Tô phủ ở Khâm Châu, xem ra Tô Thái phó rất để tâm tới chuyện này.

Xe ngựa chậm rãi đi qua con đường ồn ào náo nhiệt tiến về phía Tô phủ, Lệnh Viên bất giác nắm chặt hai tay. Tô Tổ lén vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, khẽ nở nụ cười an ủi: “Đừng sợ!”

Tô phu nhân đưa mắt nhìn hai đứa con gái của mình, vui vẻ

nói: “Nhìn hai đứa con tỷ muội tình thâm, trong lòng mẹ thực vui mừng hơn bất cứ điều gì!”

“Mau coi kia, tới rồi, tới rồi!” Một ả a hoàn mừng rỡ kêu lên.

Tô Thái phó vén áo bào bước xuống bậc thềm đá. Xe ngựa chậm rãi dừng lại trước cửa Tô phủ, Tô Tổ bước xuống xe trước, cẩn thận đỡ Tô phu nhân ra ngoài.

“Phu nhân.” Tô Thái phó tươi cười bước tới, thay Tô Tổ đỡ lấy Tô phu nhân, lại nhìn qua phía Tô Tổ nói: “Đều quay về rồi, tốt, tốt lắm!” Ông vốn cho rằng Tô Tổ không thể khuyên được phu nhân mình quay về, không ngờ bây giờ bà đã thật sự trở về!

“Mẹ cả!” Tô Anh tươi cười chạy lên phía trước. “Trông mẹ bây giờ tinh thần sung mãn hơn trước nhiều đấy!”

Tô phu nhân mỉm cười với nàng ta, sau đó lại vội nhìn qua phía Tô Thái phó, vui vẻ cười nói: “Lão gia, ông nhìn xem ai về rồi này!” Vừa nói bà vừa ngoảnh đầu lại, đưa tay vén rèm xe. “Ông xem, Huyền Nhi của chúng ta đã về rồi! Sau này, cả nhà chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau!”

Việc Tô phu nhân về phủ đã khiến khắp trên dưới Tô phủ cảm thấy ngạc nhiên, bây giờ bà còn nói Tô nhị tiểu thư cũng đã quay về? Ánh mắt mọi người đều tập trung về phía xe ngựa. Tô Anh vừa đưa mắt nhìn, hai con mắt lập tức tròn tròn.

58. Chương 58

Mọi người trong Tô phủ đều ngẩn ngơ nhìn vị Tô nhị tiểu thư từ trên trời rơi xuống này, chỉ duy có Tô Anh là không kìm được, kinh ngạc kêu lên một tiếng chói tai: “Công chúa?”

Tô Thái phó đưa mắt liếc nhìn. Tô Tổ vội kéo Tô Anh lại, nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời: “Anh Anh, muội lại nói bừa rồi, đây là nhị tỷ của muội.”

Cặp mắt xinh đẹp của Tô Anh mở to hết cỡ, nhìn đăm đăm vào khuôn mặt Lệnh Viên với vẻ không thể tin nổi. Nhưng khi nàng ta định lên tiếng đã nghe Tô phu nhân cười, nói: “Thiếp với hai đứa nhỏ này vừa về, lão gia định để ba mẹ con thiếp đứng ngoài này mãi sao?”

Trong mắt ánh lên những tia sâu thẳm nhưng Tô Thái phó vẫn khẽ nở nụ cười, xoay người lại dặn dò gia đình mang hành lý của Tô phu nhân vào trong phủ, lại đích thân dìu bà bước đi. Một tay Tô phu nhân vẫn nắm chặt bàn

tay Lệnh Viên, không chịu buông dù chỉ một lát.

Đám người trước phủ không ngừng hành lễ với Tô phu nhân. Bà tươi cười hiền hậu với tất cả bọn họ, lần lượt giới thiệu từng người với Lệnh Viên.

Tô Huyền chết đã được hơn mười năm. Năm xưa, vì bệnh tình của Tô phu nhân nghiêm trọng, vẫn luôn cho rằng Tô Huyền chỉ đi lạc mà thôi, để tránh có người nói hớ ra việc Tô Huyền đã chết, Tô Thái phó từng thay thế gần như là hết toàn bộ gia nhân trong phủ, đối với bên ngoài cũng nói là Tô nhị tiểu thư đi lạc. Hiện giờ, trong Tô phủ chẳng còn mấy người biết được việc Tô Huyền đã chết, đến Tô Anh cũng không biết nhưng nhị phu nhân thì có. Sắc mặt nhị phu nhân có chút gượng gạo, đại phu nhân đã quay về, còn mang theo một vị Tô nhị tiểu thư, chẳng lẽ là muốn tranh giành sự sủng ái với bà ta và Anh Anh sao?

Tất cả mọi người đều theo Tô phu nhân và Lệnh Viên đi vào trong phủ. Tô Anh nín lấy ống tay áo Tô Tổ, cau mày bất mãn: “Đại tỷ, chuyện này rốt cuộc là sao vậy? Người đó rõ ràng là Công chúa Bắc Hán, tại sao tỷ lại nói cô ta là nhị tỷ của muội?” Tô Anh chẳng hề ưa thích vị công chúa đó, thân là vương phi tương lai mà lại đi quyến rũ Doãn Duật, mới nghĩ đến chuyện này là trong lòng nàng liền cảm thấy rất không thoải mái.

Tô Tổ khẽ mỉm cười, giọng nói vẫn dịu dàng, điềm đạm như thường ngày: “Muội đang nói linh tinh gì đấy? Công chúa Bắc Hán đã chết rồi, Hoàng thượng đã công bố chuyện này với toàn thiên hạ, muội quên rồi sao?”

Tô Anh ngẩn người, tất nhiên nàng vẫn còn nhớ rõ tin tức được viết trên bản thông báo kia, đôi hàng lông mày nhíu chặt hơn: “Nhưng cô ta không chết trên chiến trường, tỷ cũng không phải là...”

“Anh Anh!” Tô Tổ đưa tay bịt miệng muội muội, thấp giọng nói: “Hoàng thượng nói cô ta chết trên chiến trường, tức là cô ta đã chết trên chiến trường, muội hiểu không?”

Tô Anh hậm hực gạt tay Tô Tổ ra, giậm chân nói: “Muội không hiểu đấy!”

Tô Tổ khẽ cười, đưa tay gí nhẹ lên trán Tô Anh: “Muội ấy à, ta đã nói muội còn chưa trưởng thành mà. Công chúa gặp bất trắc trên đường về Sùng Kinh, Hoàng thượng có thể nói thật được sao? Nếu làm thế, Hoàng đế Bắc Hán sẽ nghĩ thế nào? Cho nên, việc này chỉ có thể đẩy cho Dạ Lang thôi, bây giờ muội hiểu chưa?”

Tô Anh ngẩn ngơ đứng đó, chợt thấy bóng người mặc bộ đồ gấm

sang trọng trước mắt đã đi tới trước cửa phủ, liền vội vã xách váy đuổi theo, nôn nóng hỏi: “VẬY, cô ta thật sự đã chết rồi sao? VẬY...”

Không đúng, không đúng, nếu Công chúa thật sự đã chết rồi, vậy người ở Tô phủ rốt cuộc là ai? Tô Anh dừng bước, ngần ngừ đứng đó, đầu óc nhất thời trở nên vô cùng hỗn loạn.

Toàn bộ Tô phủ bắt đầu bận rộn, chẳng ai ngờ được Tô nhị tiểu thư lại trở về vào lúc này, đành vội vã đi dọn dẹp phòng ốc. Lệnh Viên đỡ Tô phu nhân đi nghỉ, mọi người cũng giải tán, đi làm việc của mình. Tô Thái phó chấp tay sau lưng, đứng lặng lẽ dưới mái hiên, không lâu sau liền nghe thấy có tiếng bước chân nhẹ nhàng của nữ tử vọng tới.

“Cha.” Tô Tổ mỉm cười gọi ông.

Một làn gió mạnh thổi tới khiến ống tay áo lật phất bay, mái tóc cũng bị thổi rối bời. Tô Thái phó xoay người lại, giấu sự nghi hoặc vào trong đáy mắt: “Vừa rồi ở ngoài cửa, cha nghe thấy Anh Anh gọi cô ta là “Công chúa”, cô ta rốt cuộc là ai?”

Tô Tổ nở nụ cười đầm đìa, đưa mắt nhìn về phía phòng chính thất, sau đó mới thấp giọng nói: “Bệnh của mẹ cũng đã khỏi rồi, cô ta là ai thực ra không hề quan trọng. Nếu cha nhìn thấy cảnh bọn họ ở bên nhau, chắc hẳn sẽ cảm thấy cô ta chính là Huyền Nhi.”

“Tổ Tổ...”

“Cha không tin con sao?”

Tô Thái phó hơi cau mày, đưa mắt nhìn cô con gái đang tỏ ra hết sức thành khẩn của mình, cuối cùng khẽ thở dài, nói: “Con làm việc, cha xưa nay luôn rất yên tâm.” Tô Tổ thông minh, hiền thực, không đơn thuần, lỗ mãng như Tô Anh, xưa nay nàng làm gì cũng khiến Tô Thái phó yên tâm vô cùng. Lần này, ông không phải không tin con gái chỉ có điều... “Hoàng thượng cho người gửi thư tới, muốn cha về kinh nhậm chức.”

“VẬY sao?” Trên khuôn mặt đầm đìa của Tô Tổ rốt cuộc đã lộ vẻ ngần ngừ. Chẳng trách lần này cha lại bảo nàng nhất định phải đưa mẹ về, thì ra là phải trở lại Sùng Kinh.

Một bóng dáng lẻ loi đứng trong bóng râm bên dưới hành lang, Lệnh Viên đưa tay bám vào cây cột, chiếc khăn lụa trong tay bị một làn gió thổi tới làm rơi xuống đất. Tô Thái phó đã nhìn thấy nữ tử gầy guộc, tiều tụy đó từ xa, Tô Tổ cũng ngoảnh đầu lại, thấy Lệnh Viên đột nhiên lùi về phía sau một bước. Tô Tổ vội vàng đi tới, Lệnh Viên liền xoay người muốn chạy nhưng ống tay áo đã bị Tô Tổ nhanh tay giữ lại: “Huyền Nhi, mọi người nghe ta nói...”

“Không ngờ cô lại gạt ta!” Lệnh Viên nhìn Tô Tố ánh mắt căm phẫn, không ngờ nàng lại tin rằng nàng ta sẽ mang tới cho mình một thân phận hoàn toàn mới!

Tô Tố vội vàng giải thích: “Ta không gạt muối, ta cũng giống muối thôi, đến tận bây giờ mới biết cha sắp phải về kinh!”

“Cha sắp về kinh sao?” Phía không xa, giọng nói của Tô Anh vọng đến mang theo sự kinh ngạc và hưng phấn tột cùng. Nàng ta bắt chập tất cả chạy vội tới, níu lấy cánh tay Tô Thái phó hỏi: “Cha, là thật sao? Vậy bọn con thì sao? Bọn con cũng về theo chứ? Như vậy há chẳng phải con có thể gặp lại Quân ca ca ư? Đúng vậy không cha?”

Tô Anh trầm mặc, lúc đó còn không cho nàng đi, bây giờ thì ai có thể ngăn nàng lại được?

Tô Thái phó tỏ ra nghiêm túc nói: “Cha không gạt con. Chiến sự ở biên cương còn chưa kết thúc, trong triều lại xảy ra việc Hoàng hậu mưu phản, Khánh Vương cũng bị cầm tù nhiều ngày rồi, Hoàng thượng muốn ta quay về chính là để xử lý việc này.”

Cái gì mà chiến sự, mưu phản, cầm tù, Lệnh Viên đều đã chẳng thể nghe rõ nữa rồi, nàng cứ ngẩn ngơ đứng mãi một chỗ, suy nghĩ về câu nói trước đó của Tô Thái phó. Hôm đó, khi nàng và Doãn Duật chia tay, rõ ràng nàng đã nói trước với y, y hẳn nhiên cũng đã nghe rõ, sao có thể... Khuôn mặt của Dương Ngự thừa trong ký ức lại hiện về, khoảnh khắc đó, tựa như có muôn vàn mũi tên cùng đâm xuyên vào trái tim Lệnh Viên. Nàng cứ mãi vui mừng vì tin tức tốt lành mà Dương Ngự thừa mang tới, không ngờ lại quên mất việc quan trọng như vậy! Hồi đó, Bùi Vô Song từng phái Bùi Nghị lên vào cung Thịnh Diên định mang nàng đi, ý đồ là để Anh Tịch làm con quỷ chết thay, Dương Ngự thừa cũng hoàn toàn biết rõ, không ngờ nàng lại quên mất tâm tư kín kẽ không có sơ hở của Dương Ngự thừa!

Tô Tố chỉ cảm thấy nữ tử trước mắt run rẩy dữ dội, vô tình chạm vào làn da của nàng ta, cảm giác lạnh như băng. Trong đáy mắt Tô Tố cũng thoáng hiện lên một tia hoang mang: “Sao Hoàng thượng lại muốn cha đi xử lý việc này? Hoàng thượng thật sự tin rằng Hoàng hậu nương nương và Khánh Vương điện hạ mưu phản sao?”

Sắc mặt Tô Thái phó hết sức nặng nề, Tô Anh lại bám lấy ông hỏi han về tình hình của Doãn Duật. Còn Lệnh Viên thì cứ ngẩn ngơ đứng đó, không sao đi được nữa.

Cho nên y mới thất hẹn, cho nên y mới không tới.

Sắc mặt trở nên trắng bệch, Lệnh Viên kinh hãi mở to mắt nhìn chăm chăm vào chiếc khăn lụa rơi trên mặt đất. Thế Huyền và Bắc Hán được bình yên, nàng vốn cho rằng những điều không may đều đã qua rồi, về sau mọi chuyện sẽ thuận lợi, nào ngờ lại xuất hiện tình huống này. Oán hận Dương Ngự thừa sao? Nàng đột nhiên khép mắt lại, hai hàm răng không ngừng va vào nhau lập cập.

Đối với các tin tức mới nhất ở Sùng Kinh, Tô Thái phó cũng chỉ biết sơ sơ, tình hình cụ thể tất nhiên phải về kinh mới biết.

“Cha, vậy chúng ta mau đi Sùng Kinh thôi, ngày mai đi luôn!

À không, hôm nay đi luôn!” Tô Anh xưa nay luôn nóng nảy, bộp chộp, nghe nói Doãn Duật xảy ra chuyện, nàng ta không sao kìm nén nổi.

“Đừng làm ồn!” Tô Thái phó khẽ mắng một tiếng, giọng nói hết sức cứng rắn, lạnh lùng.

Tô Anh giật nảy mình sợ hãi. Lớn đến từng này tuổi, vì là con gái út trong nhà nên nàng ta chưa từng bị cha mắng bao giờ. Tô Tổ cũng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, lâu sau mới thấp giọng nói: “Cha không muốn về kinh tham dự vào việc triều chính sao?”

Lệnh Viên tuy khó lòng kiềm chế được nỗi đau thương nhưng ý đồ của Tô Thái phó nàng cũng đã nhìn thấu, chỉ là không có thân phận như Tô Tổ để nói ra mà thôi.

Thần sắc Tô Thái phó đã phần nào dịu lại, rồi ông thở dài nói: “Vậy thì có thể làm gì được chứ, dù có kéo dài cũng chẳng được mấy ngày.”

Thánh chỉ của Hoàng thượng đã ban xuống, ông không đi chính là kháng chỉ.

Kéo dài đến ngày thứ ba, bọn họ nghe được tin tức từ biên cương truyền về. Đại quân Nam Việt đánh lui quân man di Dạ Lang ba mươi dặm về phía tây, quân man di chủ động rút lui, không có lòng ham chiến. Liên quân Việt - Hán không hề thừa thắng truy kích, nghe nói đại quân Bắc Hán đã rút về trong ngày, nhanh chóng trở lại địa giới Bắc Hán.

Lúc này, Tô Thái phó hạ lệnh cho toàn bộ Tô phủ khởi hành trở lại Sùng Kinh.

Lệnh Viên và Tô phu nhân ngồi cùng một chiếc xe ngựa, phía bên ngoài, bóng người không ngừng qua lại. Trong lòng Lệnh Viên hiểu rõ, nàng đi Sùng Kinh lần này thực sự không thích hợp nhưng vì Doãn Duật, nàng không thể không đi. Tô phu nhân nắm chặt tay nàng, hỏi với giọng âu lo: “Con sao vậy? Mẹ thấy mấy ngày nay sắc mặt của con không được tốt lắm, bị ốm à?” Vừa nói bà vừa định áp mu bàn tay lên trán Lệnh Viên để kiểm tra. Lệnh Viên nhẹ nhàng tránh

né, miễn cưỡng lắc đầu, đáp: “Con không sao, chỉ hơi mệt thôi.”

Tô phu nhân thở phào một hơi, đưa tay kéo nàng lại, để nàng gối đầu lên đùi mình: “Mệt rồi thì ngủ một chút đi, mẹ sẽ ở bên con. Mẹ biết, con vừa về nhà đã phải dọn cái này, dọn cái kia, nhất định là thấy không quen. Nhưng có mẹ ở đây, con không phải sợ gì hết.”

Lệnh Viên không hề sợ hãi, chỉ cảm thấy bi ai. Kết quả tệ nhất chẳng qua là cái chết, nàng chỉ cảm thấy nuối tiếc khi bản thân luôn bỏ lỡ cơ hội được ở bên Doãn Duật trong cuộc đời này.

Tô Anh ngồi trên xe ngựa, nôn nóng đến phát khóc. Trước đó, khi biết chuyện của Doãn Duật, nàng ta đã khóc một lần, bây giờ thật sự đi Sùng Kinh, nàng ta lại căng thẳng quá. Tô Tổ cầm khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho muội muội, thở dài nói: “Khóc cái gì, dù sao cũng chỉ mất mấy ngày là tới kinh thành thôi.”

Tô Anh buồn bực đưa tay gạt nước mắt, chăm chú nhìn Tô Tổ hỏi: “Đại tỷ, tại sao đại tỷ có thể kìm nén được như vậy, còn muội thì luôn không thể?”

Tô Tổ khẽ cười nói: “Nha đầu ngốc, muội lại nói linh tinh cái gì thế?”

“Tỷ đừng cho rằng muội ngốc nghếch nên cái gì cũng không biết. Khánh Vương điện hạ bị cấm túc đã nhiều ngày, tỷ thật sự không lo lắng sao?” Tô Anh vừa nói vừa hậm hực trừng mắt nhìn tỷ tỷ một cái.

Tô Tổ cúi đầu xuống một lát sau mới nói: “Khánh Vương điện hạ là bậc anh tài tuấn kiệt, đâu cần đến ta lo lắng gì.”

Tô Anh dứt khoát lớn tiếng hỏi: “Vậy tỷ nói xem, Dân Vương điện hạ có phải do y hại chết không? Y có thật sự cùng Hoàng hậu nương nương làm phản không?”

“Đừng nói bừa!” Tô Tổ khẽ quát.

Tô Anh không hề sợ hãi, chỉ lẩm bẩm nói: “Lần này cha về kinh là để thẩm vấn y đấy...”

Tô Tổ không nói gì, chỉ đưa tay lên vén tấm rèm xe ngựa lên.

Một làn gió lạnh thổi vào, trên khuôn mặt Tô Tổ thoáng qua một nét bất an hiếm khi xuất hiện.

Bánh xe lộc cộc lăn đi. Giữa bầu không khí thoáng đãng, thỉnh thoảng lại nghe thấy có tiếng người trò chuyện nhẹ nhàng.

Rời khỏi Sùng Kinh đã nhiều ngày, Doãn Duật và Anh Tịch ngựa không dừng vó đi về hướng Liêu Châu, trên đường đã chạy đến chết mất hai con

ngựa, phải thay phu xe ba lần. Trên khuôn mặt Anh Tịch tràn đầy vẻ căng thẳng, thị lo cho Công chúa, cũng lo cho Thế tử, trong lòng cảm thấy mình sắp phát điên.

“Cậu không nghỉ ngơi sao?” Thị cau mày nhìn nam tử sắc mặt tiêu tụy phía đối diện.

Doãn Duật khẽ lắc đầu, đáp: “Không ngủ được, chi bằng không ngủ. Ta vừa nhắm mắt, liền nhìn thấy Kiều Nhi, trong lòng luôn cảm thấy nàng không còn ở Liêu Châu nữa, mà đã đi rồi...”

“Cậu nói linh tinh!” Anh Tịch hậm hực thốt lên. “Tiểu thư nói đợi cậu thì nhất định sẽ đợi cậu, cho dù cậu có nuốt lời, tiểu thư cũng sẽ không nuốt lời đâu!” Rời khỏi Sùng Kinh, thị đã thay đổi cách xưng hô một cách rất tự nhiên. Thị rất sợ đi tới Liêu Châu rồi vẫn không tìm được Công chúa, rất sợ Công chúa ở một mình bên ngoài thật sự đã xảy ra chuyện gì.

Doãn Duật chống tay định đứng dậy. Anh Tịch đưa tay ấn y xuống. “Cậu đừng có cử động bừa bãi! Đến khi gặp mặt, tiểu thư nhìn thấy tôi không hầu hạ cậu chu đáo, sẽ mắng tôi đấy!”

Từ khi rời khỏi Sùng Kinh, Anh Tịch nói chuyện với y đã chẳng còn chút tôn ti, lễ nghĩa nào. Đây tất nhiên cũng là do Lệnh Viên thường ngày nuông chiều mà ra.

Doãn Duật nói với giọng bất lực: “Ta chỉ muốn biết chúng ta đã đi đến đâu rồi thôi.”

Anh Tịch bất giác nhíu chặt lông mày: “Trong thời gian một tuần hương mà cậu đã hỏi nhiều lần rồi, tôi đâu có biết đường sá ở Nam Việt!”

Trong lòng đang nôn nóng, thị nói năng lại càng chẳng có chút chừng mực nào.

Doãn Duật lắc đầu nói: “Chắc không còn xa nữa đâu.”

Cách tẩm rèm xe, từ bên ngoài vọng vào giọng nói của gã phu xe: “Nơi này quả thực không còn cách Liêu Châu xa lắm đâu, đi thêm chừng một canh giờ nữa là tới!”

“Thật vậy sao?” Anh Tịch vén rèm xe lên, thò đầu ra ngoài hỏi: “Vậy, có thể cho xe đi nhanh thêm chút nữa được không?”

Nghe thị hỏi vậy, gã phu xe không khỏi bật cười, sau đó bèn

đáp: “Vị cô nương này, con ngựa của chúng ta bây giờ đã là tuần mã hạng nhất rồi, muốn đi nhanh nữa chắc cô phải bay thôi.”

Bay? Anh Tịch thật sự mong rằng mình có thể mọc ra đôi cánh để trực tiếp đi tìm Công chúa.

Đến rồi, đến rồi!

Ngay từ xa đã nhìn thấy cổng thành Liêu Châu, Doãn Duật chợt thấy Anh Tịch bò tới bên cửa sổ nhìn cái gì đó, không kìm được, hỏi: “Nhìn gì vậy?”

Anh Tịch ngoảnh đầu lại, buông rèm cửa sổ xuống, lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là nhìn thấy một đoàn người rất dài.” Bọn họ đi từ Sùng Kinh đến đây, trên đường chưa từng nhìn thấy đoàn xe cộ nào đông người như vậy, ngay đến người của tiêu cục cũng chẳng nhiều như vậy.

Doãn Duật không trả lời, chỉ bảo phu xe đi nhanh lên một chút.

Bọn họ đi tới khách điểm lớn nhất trong thành, hỏi thăm chưởng quỹ thì được biết quả thực từng có nữ tử như lời kể của Doãn Duật đến đây ở trọ nhưng đã rời đi nhiều ngày trước rồi.

“Đi đâu?” Anh Tịch kích động đến mức giọng nói cũng chói tai hơn.

Chưởng quỹ suy nghĩ một chút rồi đáp: “Điều này thì ta không biết. Ta chỉ nhớ hôm đó hình như là người của Tô phủ đến đây trả phòng giúp cô ấy.”

Anh Tịch ngẩn người: “Tô phủ? Tô phủ nào cơ?”

Thị vừa dứt lời, nam tử bên cạnh đã nhanh chóng xoay người, chạy thẳng ra ngoài.

Quản gia của Tô phủ tại Liêu Châu nói, Tô phu nhân và hai vị tiểu thư đã tới Tô phủ ở Khâm Châu rồi.

Sắc mặt Doãn Duật trở nên tái xanh, không ngờ quản gia lại nói đến Tô nhị tiểu thư. Theo y được biết, Tô nhị tiểu thư đã mất tích nhiều năm, sao đang yên đang lành lại quay về như vậy?

“Đi Khâm Châu!” Doãn Duật trầm giọng nói.

Anh Tịch không kịp hỏi han. Đến khi xe ngựa ra đến ngoài thành, đi được mấy dặm đường, Doãn Duật đột nhiên lại thay đổi chủ ý: “Đuổi theo đoàn người vừa rồi!”

Lúc này Anh Tịch không kìm được nữa, cất tiếng hỏi: “Tại sao? Không phải bây giờ sẽ đi Khâm Châu sao? Tiểu thư có lẽ đã ở Khâm Châu rồi!”

Doãn Duật lẩm bẩm nói: “Ta quên mất Hoàng thượng đã hạ chỉ triệu sư phụ về kinh...” Ngoài nhà họ Tô đang trên đường dọn về Sùng Kinh ra, lúc này còn có đoàn xe cộ nhà ai có thể tạo ra thanh thế rầm rộ như vậy? Vừa rồi khi nghe Anh Tịch nhắc đến, không ngờ y lại hoàn toàn chẳng hề suy nghĩ đến

điều này!

Xe ngựa đã đi theo hướng ngược lại. Anh Tịch chẳng hiểu ra sao: “Cái gì mà sư phụ? Cậu nói rõ với tôi đi! Còn nhà họ Tô kia rốt cuộc là thế nào?”

Gối đầu trên đùi Tô phu nhân rất mềm mại và ấm áp nhưng Lệnh Viên không sao ngủ nổi.

Trong cơn mơ màng, dường như nàng nghe thấy có tiếng vó ngựa nặng nề vọng lại, còn xen lẫn với tiếng bánh xe lộc cộc. Xe ngựa bất ngờ dừng lại, phía đằng xa chợt vang lên một tiếng “sư phụ”. Lệnh Viên không khỏi ngẩn người, vội vàng mở bừng mắt, ngồi bật dậy...

59. Chương 59

“Quân Nhi?” Tô Thái phó lộ rõ vẻ sửng sốt, vội vàng bước xuống từ trên xe ngựa. Doãn Duật đẩy tay Anh Tịch ra đi tới. Từ phía sau chợt nghe một tiếng “Quân ca ca”. Tô Anh vận một bộ đồ màu xanh nhạt, tà áo dài phất phơ bay trong gió. Nàng ta chạy rất nhanh, lao thẳng tới ôm chặt lấy y: “Cha nói huynh bị thương rất nặng, muội sợ đến chết mất! Huynh nói với muội đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

Doãn Duật đưa tay đẩy nàng ta ra. Khuôn mặt thanh tú của Anh Tịch lúc này đã đỏ bừng, ánh mắt nhìn về phía Tô Anh đầy vẻ thù địch.

Tô Thái phó đưa tay kéo Tô Anh qua một bên, thấp giọng mắng:

“Anh Anh, không được làm bừa!” Rồi ông lại đưa mắt nhìn qua Doãn Duật: “Sao con lại tới đây? Cơ thể đã khỏe lại chưa?”

Có quá nhiều việc Doãn Duật nhất thời không kịp giải thích rõ ràng, ánh mắt lướt qua cặp cha con trước mặt, nhìn về phía sau lưng bọn họ.

Gia quyến Tô phủ rất đông, phía sau chiếc xe ngựa của Tô

Thái phó là một đoàn xe cộ rất dài. Doãn Duật mau chóng nhìn thấy khuôn mặt Tô Tổ, Tô Tổ cũng đã vén rèm xe bước xuống. Lại nhìn tiếp về phía sau, y liền bắt gặp khuôn mặt của Tô phu nhân. Hồi y còn nhỏ, tuy đã từng ở Tô phủ nhưng cũng chỉ có gặp một dịp Doãn Duật theo Tô Thái phó về khu phủ cũ của nhà họ Tô ở Liêu Châu là từng gặp Tô phu nhân. Bây giờ gặp mặt, trong lòng y chỉ còn lại một chút ấn tượng.

Đột nhiên bước lên phía trước một bước, y nhìn thấy bên cạnh

Tô phu nhân có một bàn tay trắng nõn thò ra nắm lấy bức rèm, chậm rãi vén lên...

Khuôn mặt của nữ tử vô cùng tiều tụy nhưng ánh mắt vẫn hết sức dịu dàng nhìn đắm đắm về phía y, trong sự kinh ngạc toát lên một nỗi mừng vui vô hạn.

“Doãn Duật!” Lệnh Viên bất chấp tất cả nhảy xuống xe ngựa, bóng dáng yêu kiều trong bộ đồ gấm sang trọng chẳng khác gì một cánh bướm thướt tha.

Doãn Duật bước lên trước mấy bước, đưa tay ôm nàng vào lòng, ghì thật chặt: “Ta đến rồi, Kiều Nhi, ta đến rồi!”

Các nữ quyến lúc này đều ngồi trên xe ngựa, đưa mắt nhìn hai người bọn họ với vẻ hết sức ngạc nhiên. Tô Tổ vẫn tỏ ra bình tĩnh, Tô Thái phó cũng không cảm thấy quá mức kinh ngạc, chỉ có Tô Anh là cảm phần tội cùng, định lao thẳng đến. Anh Tịch nhanh tay lẹ mắt, lập tức chụp ống tay áo nàng ta: “Cô làm gì đấy?”

Tô Anh không hề biết thị, hậm hực nghiêng răng nói: “Buông ta ra! Cô ta không có tư cách ở bên Quân ca ca!”

Anh Tịch đột ngột tron tròng mắt, bàn tay đang giữ ống tay áo nàng ta vẫn không buông lỏng, giận giữ nói: “Chẳng lẽ cô thì có tư cách?”

Thị không thích tất cả những ai tỏ ra kiêu căng, ngang ngược trước mặt Công chúa như vậy.

Tô Anh ngẩng đầu vênh mặt, ngạo mạn nói: “Phải vậy thì sao nào? Cô là cái thá gì chứ?”

Cái thá gì ư? Thị là cái thá gì sao?

Anh Tịch cảm thấy vô cùng căm ghét nữ tử trước mặt, người này ngông cuồng tự đại, không coi ai ra gì, thị nhất định phải dạy cho cô ta một bài học. Anh Tịch hơi nhướn mày, giọng nói khinh miệt: “Ta là ai á, nói ra chỉ sợ sẽ dọa chết cô đấy!” Thị hơi dừng lại một chút, thấy Tô Anh có vẻ không tin, bèn khẽ cất tiếng cười, nói tiếp: “Ta là Thế tử phu nhân được Hoàng thượng chính thức ban hôn. Thế nào, cô còn muốn nói là chỉ có cô mới xứng với chàng ở ngay trước mặt ta không?”

Một câu nói nhẹ nhàng hết sức nhưng lọt vào tai Tô Anh lại chẳng khác gì một nhát búa nặng nề giáng xuống. Nàng nhìn nữ tử trước mặt vẻ không thể tin nổi, mấy chữ “Thế tử phu nhân” cứ hiển hiện trong đầu. Sắc mặt trở nên trắng bệch, Tô Anh gằng gượng nói: “Cô nói dối!”

Anh Tịch đi vòng qua trước mặt nàng ta, buông tay ra, khẽ cười nói: “Chuyện này người ở Sùng Kinh đều biết cả, nếu cô không tin cứ đi hỏi mà xem.”

Tô Anh tin chắc người trước mặt đang nói dối nhưng sắc mặt ung dung dung và giọng nói điềm tĩnh kia dường như đều nói với nàng rằng, lời của đối phương là thật.

Lệnh Viên vô cùng kích động. Nàng đẩy Doãn Duật ra, nhìn y một lượt từ trên xuống dưới, ghen ngào nói: “Xin lỗi, muội không biết Dương đại nhân sẽ ra tay với huynh.”

Doãn Duật đưa tay lau nước mắt giúp nàng, thấp giọng nói:

“Ta chưa bao giờ trách nàng, huống chi, ta cũng lỡ tay làm y bị thương.” Nhìn thấy nét sững sốt trong mắt Lệnh Viên, y lại khẽ cười, nói: “Yên tâm, vết thương không nặng. Y là tâm phúc của Bắc Đế, ta tự biết nương tay.”

Đoàn xe cộ tạm thời dừng lại nghỉ ngơi. Ngay đến Tô Thái phó cũng hết sức nghi hoặc, chỉ có mình Tô phu nhân là cảm thấy vui vẻ. Bà kéo tay Lệnh Viên, nhất quyết muốn hỏi chuyện giữa nàng và Doãn Duật là từ bao giờ. Tô Anh đưa mắt liếc nhìn Doãn Duật, thấy y mặt mày tươi tắn, kể lại câu chuyện từ hơn mười hai năm trước, khi bọn họ gặp nhau, biết nhau rồi yêu nhau... Càng quá đáng hơn, câu chuyện còn có địa điểm cụ thể, cái gì mà thả diều, bắt thỏ rừng, bắt cá... Trong lòng Tô Anh dám chắc hai người này mới chỉ quen biết không lâu, mà nàng ta cũng hết sức kinh ngạc khi Lệnh Viên lại có bản lĩnh lớn đến vậy, có thể khiến một người cương trực như Doãn Duật nói dối bừa bãi! Lúc này y còn kể chuyện một cách rõ ràng, mạch lạc, như thể đã từng trải qua!

“Yêu nữ!” Ánh mắt Tô Anh nhìn về phía Lệnh Viên, từ kẽ răng khẽ bật ra hai chữ.

Tô Tổ ở gần nàng nhất, khẽ thở dài một tiếng, đẩy nhẹ tay Tô Anh. Tô Anh ương bướng dẩu môi lên, xoay người qua hướng khác.

Anh Tịch có rất nhiều lời muốn nói với Lệnh Viên, hiềm nỗi trước mắt đang có quá nhiều người nên không tiện nói gì. Thị khẽ gọi một tiếng “tiểu thư” nhưng lại bị Lệnh Viên cắt ngang, nàng nắm lấy tay Anh Tịch nói: “Gọi là tỷ tỷ.”

Trong mắt Anh Tịch thoáng qua một nét ngạc nhiên nhưng nghĩ đến tình hình bây giờ, thị đành đồng ý.

Tô Tổ cười bước đến hỏi: “Vị cô nương này chắc chính là Anh Tịch mà Huyền Nhi từng nhắc đến với ta rồi? Cô là người chị em tốt mà Huyền Nhi nhà ta quen biết ở bên ngoài đúng không?”

Tô phu nhân vừa nghe vậy, vội vàng kéo Anh Tịch lại cắt tiếng cảm ơn.

Doãn Duật và Tô Thái phó đã đi sang một bên nói chuyện, các nữ quyến ai nấy đều trở về xe của mình, Lệnh Viên và Anh Tịch thì theo Tô phu nhân lên xe. Tô Anh nhìn Tô Tổ với vẻ tức giận, giọng nói càng trở nên khó nghe

hơn: “Muội thực không cách nào hiểu nổi, tại sao đến lúc này rồi mà đại tỷ vẫn muốn nói dối giúp cô ta? Cái cô ả Anh Tịch đó, thật sự là chị em tốt của cô ta sao?”

Tô Tổ vẫn tươi cười điềm đạm như thường, lại ngoảnh đầu nhìn khuôn mặt vui vẻ của Tô phu nhân gần đó, thấp giọng nói: “Anh Anh, muội từ nhỏ đã có mẹ bên cạnh nên sẽ không hiểu được đâu. Ta chỉ muốn mẹ ta được vui vẻ, bà đã đi qua một nửa đời người rồi, đây là một chút lòng hiếu thảo của người làm con gái như ta.”

“Ta phải về kinh, con có đi cùng với ta không?” Chuyện của y và Lệnh Viên, Tô Thái phó không hề có ý muốn truy cứu.

Doãn Duật khẽ cười đáp: “Lần này rời kinh, con đã dâng tấu với Hoàng thượng xin từ chức. Có lẽ... sẽ không bao giờ trở về nữa.”

Đáy mắt vốn bình lặng của Tô Thái phó thoáng hiện lên một nét ngạc nhiên, ông buột miệng hỏi: “Xin từ chức? Phụ thân con cũng không quản sao?”

Doãn Duật gật đầu đáp: “Phụ thân nói, lần này con có thể nhặt được tính mạng về đã là điều may mắn lớn nhất rồi, sau này ông sẽ không cưỡng ép con điều gì nữa.”

Tô Thái phó trầm lặng một lát, rồi đưa tay vỗ nhẹ lên vai

Doãn Duật.

Ban đầu, khi nghe nói Lệnh Viên sẽ không đi theo mình tới

Sùng Kinh, sắc mặt Tô phu nhân biến đổi hẳn, về sau được Tô Tổ khuyên nhủ hồi lâu, sắc mặt bà mới dần dịu xuống. Lệnh Viên nhìn Tô Tổ bằng ánh mắt cảm kích, chỉ thấy nàng ta khẽ nở nụ cười. Tô Tổ là người thông minh, biết rằng Lệnh Viên không tiện về kinh. Bây giờ Doãn Duật đã tới, nàng ta sẽ lại càng không bao giờ quay về nơi đó.

Lệnh Viên nắm chặt bàn tay Tô phu nhân, nghẹn ngào nói: “Mẹ, bọn con sẽ ở lại khu phủ cũ của Tô gia, khi nào có thời gian rảnh sẽ lập tức đi thăm mẹ.”

“Đúng thế, phu nhân, người thỉnh thoảng cũng có thể đến đó ở mà. Người đừng trách tỷ tỷ, tỷ ấy từ nhỏ đã không sống trong phủ, thiếu sót sự quản thúc, cho nên vẫn thích cuộc sống tự do tự tại bên ngoài hơn.” Anh Tịch đứng một bên ra sức nói giúp cho Lệnh Viên.

Sau một hồi khuyên nhủ, Tô phu nhân dường như đã hiểu ra.

Hồi con gái còn nhỏ, bà không thể làm tròn chức trách của một người mẹ, bây giờ con gái đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình rồi, bà tất nhiên không nên can

thiếp. Huống chi vì lời của Lệnh Viên, Tô phu nhân cũng bất giác cảm thấy con gái ở cách mình không hề xa, chỉ cần vài bước chân là có thể tới thăm được.

Đoàn xe cộ lại một lần nữa rầm rộ lên đường. Lệnh Viên đứng nhìn theo, vành mắt trở nên ẩm ướt từ lúc nào chẳng hay.

“Sao lại khóc thế?” Doãn Duật dịu dàng hỏi.

Lệnh Viên khẽ mỉm cười, ngoảnh đầu lại nhìn y chăm chú: “Là vì vui mừng đó thôi. Doãn Duật, huynh biết không? Muội lớn đến từng này tuổi nhưng mẫu hậu chưa từng gần gũi với muội như vậy, ngay cả số lần mẫu hậu nói chuyện với muội cũng có thể đếm được rõ ràng. Nhưng Tô phu nhân thì khác, thì ra làm con gái của một nhà bình thường lại hạnh phúc đến thế.”

Anh Tịch cũng cất tiếng cười theo: “Bây giờ chẳng phải đã là con gái của một nhà bình thường rồi sao?”

Anh Tịch kêu phu xe đánh xe đến nhưng nhất quyết không chịu lui vào trong xe, cứ ngồi bên ngoài cùng với phu xe. Lệnh Viên đưa tay kéo thị, lại thấy thị cười hì hì nói: “Tiểu thư nên vào trong đi.”

“Đã nói rồi, gọi ta là tỷ tỷ.” Lệnh viên cau mày nói.

Anh Tịch thè lưỡi nói: “Muội biết rồi, tỷ tỷ mau vào trong đi.” Vừa nói thị vừa đưa mắt nhìn vào bên trong: “Cậu ấy vừa có thể xuống giường liền vội vàng tới đây tìm tỷ giống như phát điên lên, muội biết là hai người có rất nhiều lời muốn nói mà”

Rèm xe vừa buông xuống, bên ngoài liền vang lên tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc của Anh Tịch.

Doãn Duật mỉm cười nhìn nàng, đột nhiên nói ra một câu không đầu không cuối: “Chiến sự kết thúc rồi, Bắc Hán cũng đã lui binh.”

“Muội biết.”

Y kéo nàng tới, nhẹ nhàng đặt đôi môi lên trán nàng: “Sau này, nàng không còn phải lo lắng điều gì nữa.”

Lệnh Viên ngược mắt lên, ngẩn ngơ nhìn y một hồi, rồi ghé bờ môi giá lạnh lên hôn vào đôi môi nóng bỏng của y. “Muội rất lo cho sự an nguy của huynh!” Những ngày đêm chờ đợi y ở đó, trong lòng nàng ngập tràn nỗi lo âu, hoảng loạn nhưng lại chẳng có bất kỳ tin tức nào.

Y nhẹ nhàng ôm lấy tấm thân gầy guộc của nàng, khẽ cười nói:

“Sau này chúng ta sẽ ở cách những chuyện đó rất xa, rất xa.”

Mây đen mờ mịt che kín trên đỉnh đầu, chợt có một tia sét đánh xuống, gió dữ nổi lên cuộn cuộn.

“Đại nhân, nên đi tránh mưa trước đã!” Gã thị vệ đưa tay che

những giọt mưa rơi xuống mặt, ngoảnh đầu sang nói với Dương Ngự thừa.

Dương Ngự thừa giục ngựa đi tới một gốc cây. Hiện giờ trước mắt đã là một vùng u ám, khó có thể nhìn rõ cảnh tượng ngoài ba trượng, bốn phía xung quanh đều hết sức mịt mờ.

Một ngày, chỉ cần một ngày nữa là có thể về tới Thịnh Kinh!

Nhảy xuống từ trên lưng ngựa, cặp mắt bỗng chột hoa đi,

Dương Ngự thừa vội đưa tay bắm lấy sợi dây cương ngựa. Sau một thời gian đi gấp cả ngày lẫn đêm, lúc này thể lực của y đã có dấu hiệu cạn kiệt.

Ở dưới gốc cây tuy có thể che được một phần mưa gió nhưng vẫn có một số hạt mưa rơi xuống qua kẽ lá. Dương Ngự thừa ngồi tựa vào gốc cây lạnh lẽo, nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, chợt nghe không xa có tiếng vó ngựa vọng lại. Y giật mình mở mắt, thấy một gã thị vệ cất bước đi về phía trước.

Giữa cơn mưa như trút nước, thân hình những kẻ đang đến gần còn chưa hiện rõ đã nghe “chú” một tiếng, Dương Ngự thừa trơ mắt nhìn gã thị vệ vừa đi ra ngoài thăm dò gục ngã. Trên ngực hắn rõ ràng còn có một mũi tên sắc bén cắm thẳng vào!

“Bảo vệ đại nhân!”

Những thanh trường kiếm đồng loạt được rút khỏi vỏ, một trận mưa tên bay đến. Bầu không khí xung quanh tràn ngập sự nặng nề, sát khí bùng lên chẳng kém nơi chiến trường đẫm máu...

Từ khi Dận Vương tử trận, Hoàng hậu mưu phản, Công chúa mất tích, sức khỏe của Hoàng đế Nam Việt kém hẳn trước kia. Cho dù biên cương truyền về tin tức chiến sự kết thúc cũng không thể khiến lão cảm thấy vui vẻ.

Tĩnh Công chúa ngồi bên long sàng cẩn thận hầu hạ Hoàng đế uống thuốc, sắc mặt nàng cũng trắng bệch chẳng kém gì lão.

Hoàng đế Nam Việt ngồi tựa vào tấm đệm gấm mềm mại sau lưng, lặng lẽ nhìn Tĩnh Công chúa. Tuổi già nằm bệnh, rốt cuộc còn có một người thật lòng thật dạ quan tâm đến lão, trên khuôn mặt yếu ớt của lão bất giác xuất hiện một nụ cười vui vẻ.

Quãng thời gian này, Tĩnh Công chúa rất ít khi thấy lão cười. Bây giờ nhìn thấy lão nở một nụ cười như vậy, tảng đá lớn đè nặng trong lòng nàng đột nhiên có vẻ nhẹ đi rất nhiều.

Nàng đặt chén thuốc trong tay xuống, chỉnh lại chiếc khăn cho lão một chút, thấp giọng nói: “Nhi thần cả gan, xin phụ hoàng hãy tha cho mẫu hậu và nhị ca!” Thực ra nàng muốn cầu xin việc này lâu rồi, chỉ là đến tận

bây giờ mới có cơ hội.

Nụ cười trên khuôn mặt Hoàng đế trở nên gượng gạo, giọng nói cũng lạnh lẽo hẳn đi: “Chuyện này con đừng nhúng tay vào!”

“Phụ hoàng...” Tĩnh Công chúa đứng dậy, tới quỳ xuống trước giường, hai mắt nhòe lệ nhìn người trước mặt: “Nhị ca dù có phạm trăm ngàn lỗi sai nhưng huynh ấy vẫn là anh ruột của Dao Dao. Mẫu phi qua đời từ sớm, Dao Dao chỉ có một người anh trai này thôi, chẳng lẽ phụ hoàng lại nhẫn tâm cướp đi nốt ư? Cả mẫu hậu nữa, những năm qua bà luôn coi Dao Dao như con ruột mình, Dao Dao thực không nhẫn tâm nhìn bà gặp nạn.”

Gặp nạn? Bên khố miệng Hoàng đế Nam Việt thoáng hiện một nụ cười giễu cợt. Lão không phải chưa từng cho Tiêu Hậu cơ hội, chỉ là bà ta không biết trân trọng mà thôi!

Tĩnh Công chúa đưa tay níu lấy ống tay áo màu vàng tươi của Hoàng đế Nam Việt, lão khẽ rút ra, đồng thời ngoảnh mặt sang hướng khác, không muốn nhìn nàng: “Trẫm mệt rồi. Tôn Liên An, đưa Công chúa về đi!”

Lạnh lùng đuổi Tĩnh Công chúa ra ngoài, Hoàng đế Nam Việt khẽ thở dài một tiếng. Đứa con gái này của lão tâm tư quá mức đơn thuần, hoàn toàn không hiểu gì về việc triều chính.

Khi Tôn Liên An quay về, trên mặt dường như có nét cười. Lão vén bức rèm trước mặt đi vào phòng, khom người trước long sàng cung kính bẩm báo: “Hoàng thượng, Tô Thái phó về đến kinh thành rồi!”

“Thật sao?” Hoàng đế Nam Việt đột ngột mở bừng đôi mắt, thần sắc thoáng dịu đi phần nào: “Mau đi gọi ông ta đến gặp trẫm!”

Đang lúc giữa trưa, một bóng người màu xanh sẫm bước qua cửa chính của hoàng cung, đi thẳng về phía Đế cung. Một canh giờ sau, Tô Thái phó từ trong Đế cung đi ra, đứng trò chuyện một hồi với Tôn Liên An bên dưới bậc thềm đá. Cùng lúc ấy, có cung nhân nhìn thấy một đội thị vệ đi ra từ trong Đế cung, sau đó lại chia ra làm hai đường, một đi về phía Phượng cung, một đi ra ngoài cung đi tới Khánh Vương phủ.

“Điện hạ, không hay rồi, Điện hạ!” Gã quản gia chạy vội trên hành lang, lao thẳng vào phòng, sắc mặt trắng bệch.

Khánh Vương vận một bộ đồ màu trắng có ống tay áo rộng, bên hông đeo thắt lưng ngọc, đang thảnh thơi đứng cạnh lồng chim chơi đùa với con chim. Nghe thấy giọng nói hoảng loạn đó, hắn hơi cau mày nhưng không hề ngoảnh lại: “Vội vội vàng vàng, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Gã quản gia vừa thở dốc vừa nói: “Trong cung cho người tới

nói là muốn mang Điện hạ vào cung!”

Cây que trúc trong tay hơi dừng lại, đáy mắt Khánh Vương

thoáng qua một tia dữ dằn, rồi hần khê cười nói: “Tô Thái phó đi cũng nhanh thật.”

Phụ hoàng triệu Tô Thái phó về kinh thẩm tra chuyện này, xem

ra thật sự dần lòng muốn xuống tay rồi đây. Lão sợ bản thân đã già sẽ mềm lòng,

cho nên mới giao chuyện này cho một người ngoài giải quyết. Vị Tô Thái phó này

Khánh Vương không hoàn toàn hiểu rõ, cho nên cũng không biết ông ta rốt cuộc có lập trường thế nào.

“Điện hạ, Điện hạ...” Gã quản gia vội vàng đi theo hần ra

ngoài cửa, nói với theo từ phía sau lưng: “Hay là để nô tài tới phủ của các

vị vương gia đi cầu xin giúp cho Điện hạ, nói là Điện hạ bị oan!”

Khánh Vương lạnh lùng nói: “Không cần.”

Ngoài cửa có một chiếc kiệu nóc xanh mạ vàng. Gã thị vệ dẫn

đầu nhìn thấy Khánh Vương đi ra, vội vàng bước tới nói: “Mời Điện hạ!”

Khánh Vương vén vạt áo bước vào trong kiệu. Bao nhiêu năm

nay mẫu hậu đã đắc tội với quá nhiều người, việc mưu phản xảy ra đã làm liên

lụy đến cả nhà họ Tiêu nhưng trong triều không có một ai chịu đứng ra cầu xin

giúp, toàn là những kẻ gió chiều nào xuôi chiều ấy. Đặc biệt là đám huynh đệ

của hần, có ai mà không muốn nhân cơ hội này ném đá xuống giếng đâu? Còn có thể

mong bọn họ ra tay giúp đỡ hần hay sao chứ?

Khánh Vương ngồi tựa vào thành kiệu, khoe miệng thoáng hiện

lên một nụ cười lạnh lùng, đầu ngón tay trở khê cọ vào chiếc nhẫn ngọc bóng

loáng trên ngón tay cái. Tứ đệ của hần vọng tưởng dựa vào việc mạo hiểm xuất

chinh để giành lấy sự tán thưởng của phụ hoàng, còn hần thì lại biết có một

chiêu cờ mạo hiểm cao thâm khác, đó là... đặt mình vào chỗ chết để tìm đường

sống.

60. Chương 60

“Bản cung còn tưởng rằng cả đời này sẽ không được gặp lại Tô

đại nhân nữa.” Tiêu Hậu mặc một chiếc váy nhiều màu dài chấm đất, một nét cười

có chút lạnh lùng đậu giữa bờ môi.

Tô Thái phó khê nở nụ cười mỉm, ánh mắt lặng lẽ quan sát nữ

tử trước mắt. Nhiều năm không gặp, bà ta vẫn xinh đẹp, quyến rũ như ngày nào.

Ông hơi đưa đôi ống tay áo xanh sẫm lên, nói giọng trầm thấp: “May được Hoàng

thượng tin tưởng, thần mới lại có thể trở lại Sùng Kinh.”

Trên khuôn mặt toàn nét cười giấu cợt, Tiêu Hậu ngược mắt lên, ánh mắt hàm oan nhìn đăm đăm về phía sau lưng Tô Thái phó... Ở đó có một bức rèm dày che chắn mọi thứ, phía sau rốt cuộc là ai, Tiêu Hậu sớm đã biết rõ. Đôi giày lụa sang trọng nhẹ nhàng bước đi, bà ta cười khan hai tiếng, đột nhiên nói mà chẳng có chút điềm báo trước nào: “Hoàng thượng đã nhận định là thần thiếp mưu phản, vậy thì còn thẩm tra cái gì? Trực tiếp trị tội thần thiếp luôn há chẳng nhanh gọn hơn sao!”

Bà ta lại bước lên thêm một bước nữa. Đám ngự tiền thị vệ bên cạnh đồng loạt sấn tới, ngón tay cái làm một động tác nhỏ, hẩy nhẹ những thanh bội kiếm đeo bên hông ra khỏi vỏ. Chỉ sau khoảnh khắc, giữa bầu không khí tịch mịch có mấy tiếng “keng keng” liên tiếp vang lên, hết sức nhẹ nhàng nhưng lại khiến người nghe không khỏi run rẩy.

Ngoài cửa chợt vang lên một tiếng “mẫu hậu” của Khánh Vương.

Sắc mặt Tiêu Hậu từ căm ghét bỗng biến thành kinh hãi, bà ta ngoảnh đầu nhìn Khánh Vương đang cất bước đi vào, rồi vội vã xoay người lại, run giọng nói:

“Chuyện này không liên quan gì tới nó, đều là chủ ý của bản cung!”

Tô Thái phó không khỏi cả kinh, thấy Tiêu Hậu đột nhiên bước lên phía trước. Đám thị vệ ngăn bà ta lại, bà ta đưa một tay tới túm lấy bức rèm, lớn tiếng nói: “Không liên quan gì tới nó! Đều do một mình ta làm! Từ nhỏ đến lớn, nó là người thế nào, chẳng lẽ Hoàng thượng còn không biết hay sao? Việc này nó chẳng biết gì cả, ta tin rằng Hoàng thượng cũng đã điều tra rõ ràng rồi!”

Hoàng đế Nam Việt phái Tô Thái phó đến thẩm tra việc này nhưng từng câu, từng chữ của Tiêu Hậu đều nói cho người phía sau bức rèm nghe. Tô Thái phó chỉ là một lớp vỏ bọc bên ngoài. Lão không nhẫn tâm xuống tay, liền mượn miệng của Tô Thái phó để trị tội bọn họ. Từ sau năm Kiến Chương thứ mười, lão quả thực đã thay đổi.

Tôn Liên An đứng phía sau bức rèm cùng Hoàng đế Nam Việt.

Hoàng đế Nam Việt sắc mặt tái xanh, chỉ lạnh lùng nhìn đăm đăm vào bức rèm màu đỏ trước mặt, tràng hạt mới thay không ngừng xoay chuyển trên tay, thấp thoáng có thể nhìn thấy những bóng người đang đi lại bên ngoài.

Tiêu Hậu nôn nóng vạch rõ quan hệ với Khánh Vương, điều khiến mọi người kinh ngạc là bà ta lại thừa nhận hết những việc mình làm. Quốc cữu và nhà họ Tiêu nhất định sẽ bị liên lụy bởi chuyện này, một khi thẩm tra sẽ khiến vụ án trở nên vô cùng phức tạp, như một tấm lưới lan rộng đến vô cùng, trên tới Hoàng hậu, Quốc cữu, dưới tới các quan viên địa phương, không một ai

có thể thoát khỏi.

Suốt ba ngày ba đêm, đèn trong ngự thư phòng đều sang thâu đêm.

Tô Thái phó tuy đã có tính toán nhưng cũng không dám truy xét thêm. Nam Việt vừa kết thúc chiến tranh, nếu căn cơ không vững, hậu quả thực khó có thể tưởng tượng. Muốn nhỏ bớt tận rễ thế lực nhà họ Tiêu, nhẹ thì sẽ dẫn đến khủng hoảng, còn nặng thì sẽ gây ra một cuộc nổi loạn còn lớn hơn.

Ngày hôm sau, trong cung có thánh chỉ ban xuống: Đày Hoàng hậu Tiêu thị vào lãnh cung, cách chức, xử tử Quốc cữu, tru di ngũ tộc nhà họ Tiêu.

Chỉ duy Khánh Vương có vẻ thoát nạn. Hoàng đế Nam Việt thả hần về vương phủ, không trị tội nhưng cũng chẳng giải oan.

Những hạt mưa lạnh băng rơi xuống ngợp trời ngợp đất. Trong mùa này hiếm khi có một trận mưa lớn đến vậy, màn mưa bàng bạc đã che khuất cả khung cảnh bên ngoài. Một hàng cung nhân vội vã đi qua, nửa người ẩm ướt, để lại trên mặt đất vô số dấu chân.

Tiêu Hậu bị dẫn từ Phượng cung ra ngoài. Vô số hạt mưa rơi xuống chiếc ô, không ngừng phát ra những tiếng “lộp bộp”, một làn gió mạnh thổi tới khiến hoa cỏ trong vườn một nửa thì gãy gập, một nửa thì rơi rụng.

Đế vương sủng đã chẳng còn đáng vẻ rực rỡ của ngày xưa.

Khóe miệng Tiêu Hậu ngậm một nét cười chế giễu. Hoàng gia vô tình, bà ta và người đó rốt cuộc đều đi vào trong vòng xoáy quyền lực của bản thân.

“Mẫu hậu!” Mọi người chỉ thấy Tĩnh Công chúa đẩy chiếc ô trong tay ả cung nữ ra, vội vàng cất bước chạy tới, giữ chặt ống tay áo Tiêu Hậu khóc nức nở: “Để con đi cầu xin phụ hoàng, cầu xin phụ hoàng khai ân!”

“Không được đi!” Trong đáy mắt Tiêu Hậu ẩn giấu vẻ dữ dằn, ánh mắt sắc như dao, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng kiên định: “Dao Dao, con phải giúp nhị ca con!”

Tĩnh Công chúa ngẩn ngơ nhìn bà ta chăm chú, chợt nghe bà ta cất tiếng cười, đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt vương đầy nước mắt của nàng: “Không phải Hạ Hầu Quân thì cũng sẽ là người khác.”

Không phải Hạ Hầu Quân thì cũng sẽ là người khác. Nhưng bất kể thế nào, Tĩnh Công chúa nhất định phải thành thân với một vị phu quân có lợi cho Khánh Vương.

Giữa cơn mưa như trút nước lạnh tựa băng sương, Tĩnh Công

chúa đứng ngẩn ngơ giữa sân một mình, trên khuôn mặt xinh đẹp đan xen giữa nước mưa và nước mắt. Việc đã đến nước này rồi, điều quan trọng nhất trong lòng mẫu hậu lại vẫn là quyền lực...

Mục Đán cẩn thận đỡ Tiêu Hậu bước ra ngoài Phượng cung, trước mắt là một mảng mịn mờ, không ngờ lại có một cái bóng màu xanh thẫm đang quỳ giữa màn mưa. Mục Đán khẽ kêu lên kinh ngạc: “Nương nương, là Điện hạ!” Khánh Vương đã quỳ dưới mưa được nửa canh giờ. Nhìn thấy Tiêu Hậu bước ra, hắn chỉ có thể cắn răng nói: “Nhi thần bất hiếu, không thể cầu xin giúp mẫu hậu!”

Tiêu Hậu nhìn chăm chú vào người đang quỳ trên mặt đất, đứa con này bà ta đã nuôi hơn hai mươi năm, xưa nay luôn mẹ hiền con hiếu. Bà ta chậm rãi bước tới đỡ hắn dậy, cất giọng nhẹ nhàng: “Phải bảo vệ bản thân mình, nhớ kỹ mỗi nhục ngày hôm nay, mỗi nhục của nhà họ Tiêu!”

Khánh Vương ngẩng mặt lên, những giọt nước mưa đậu trên đầu trôi xuống. Hắn trầm giọng nói: “Nhi thần nhất định sẽ không quên mỗi nhục của nhà họ Tiêu!”

Bóng người trước mặt đã đi xa, chút ấm áp lưu lại từ lòng bàn tay đó cũng đã tan hết. Khánh Vương ngẩn ngơ quỳ thêm một lát, khi xoay người lại, thấy Tĩnh Công chúa vẫn đang đứng giữa màn mưa. Hai huynh muội nhìn nhau từ xa nhưng không một ai bước lên trước.

Ngự giá dừng lại bên dưới một gốc ngô đồng ở cách Phượng cung khá xa về phía đông, Hoàng đế Nam Việt sắc mặt thẫm đậm, nhìn về phía xa không chớp mắt. Giữa màn mưa mịn mờ, trong thời tiết lạnh thấu xương, bóng dáng màu xanh sẫm ấy càng toát ra một vẻ cô độc, lẻ loi hơn bao giờ hết.

Hoàng đế Nam Việt chợt nắm tay lại, đặt kè lên bờ môi, khẽ ho mấy tiếng, sau đó ngoảnh đầu nói với người bên cạnh: “Trẫm đã chặt đứt tay phải, tay trái của y, liệu có thể kìm hãm y không?”

Tô Thái phó khẽ nở nụ cười, thấp giọng nói: “Hoàng thượng chỉ là không muốn tính toán với Khánh Vương mà thôi.” Hoàng đế Nam Việt vừa mất một đứa con trai, tuy bề ngoài vẫn ung dung nhưng thực ra không phải không thương tâm. Cho nên lần này, bất kể thế nào lão cũng sẽ không giết Khánh Vương. Ông từng phải chịu nỗi đau mất con cho nên cũng hiểu được tâm trạng của Hoàng đế. Đằng sau lưng kẻ quân vương thực ra cũng là tấm lòng của bậc làm cha. Hoàng đế Nam Việt sắc mặt thẫm trầm, không nói thêm lời nào nữa.

Tô Thái phó ngoảnh đầu qua, khom người với lão: “Thần già

rồi, quả thực không thích hợp với cuộc sống trên chốn triều đường. Sau khi chuyện này qua đi, xin Hoàng thượng cho phép thần được cáo lão hoàn hương.”

Hoàng đế Nam Việt chăm chú nhìn ông bằng ánh mắt đầy ưu tư nhưng không nói gì, quay sang hờ hững ra lệnh cho Tôn Liên An: “Về cung!”

Ngự giá lẳng lặng rời đi giữa màn mưa gió, một luồng khí lạnh chợt xộc thẳng vào. Hoàng đế Nam Việt khẽ buông bức rèm, ngả người tựa vào tấm đệm mềm, chậm rãi khép mắt lại.

Nhà họ Tiêu nhất định phải kiểm chế. Đợi sau khi lão về trời, bất kể là ai ngồi lên ngôi báu, để tránh cảnh hoàng thất trở thành bù nhìn, tuyệt đối không thể để nhà họ Tiêu lớn mạnh. Còn về Khánh Vương, lão vốn không hề có ý xữ hân, có thể ngồi lên ghế rồng hay không, hoàn toàn còn phải trông chờ vào bản lĩnh của hân thôi.

Mưa càng lúc càng lớn, những hạt mưa lạnh băng hắt vào trong xe ngựa.

Quản gia của Khánh Vương phủ cầm ô đi ra ngoài nghênh đón.

Vừa nhìn thấy Khánh Vương từ trên xe bước xuống, hân liền mở to đôi mắt, kinh hãi kêu lên: “Điện hạ sao lại ướt hết thế này? Mau, mau đỡ Điện hạ vào trong thay quần áo!”

Đi thẳng một mạch qua màn mưa vào trong phủ, khi đang trên đường tới tấm thất, Khánh Vương thấp thoáng nhìn thấy một bóng dáng yếu ớt mỏng manh, lập tức dừng chân lại. Gã quản gia dường như lúc này mới nhớ ra, bèn vội nói: “Tô đại tiểu thư đã tới đây, nô tài quên chưa nói với Điện hạ.”

Khánh Vương hơi cau mày nhưng vẫn rảo bước đi vào tấm thất.

Tô Tố đứng lặng lẽ dưới hành lang, hơi ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám đến thần thờ. Những bước chân nhè nhẹ vang lên sau lưng kéo tâm tư nàng trở về hiện thực. Nàng xoay người lại, nhìn thấy Khánh Vương vận một bộ đồ màu trắng đang đứng sau lưng mình, trên vai khoác hờ một chiếc áo choàng lông chồn màu tím. Mái tóc dài ướt nước mưa của hân vẫn chưa khô, bên trên không cài bất cứ cây trâm ngọc nào, cứ thế buông xõa phía sau lưng.

Tô Tố cúi đầu xuống, hành lễ với hân: “Bái kiến Điện hạ.”

Khánh Vương ra hiệu cho nàng ngồi xuống, rồi cũng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, cất giọng nhẹ nhàng: “Tố Tố, lâu rồi không gặp, nàng vẫn khỏe chứ?”

Hân và nàng cũng đã năm năm không gặp rồi thì phải?

Năm Kiến Chương thứ ba mươi một, hân vâng lệnh tới Khâm Châu mời Tô Thái phó về kinh nhưng bị Tô Thái phó hờ hững cự tuyệt. Hân cố ý nhiễm

phong hàn để có thể ở lại Tô phủ, mong rằng như vậy sẽ giúp mình có thêm thời gian mời Tô Thái phó về nhưng rốt cuộc vẫn thất bại. Khi đó Khánh Vương cho rằng có lẽ Tô Thái phó không muốn đứng về phía một vị vương gia nào cả, cho nên mới quyết định như vậy. Bây giờ một đạo thánh chỉ của phụ hoàng ban xuống, Tô Thái phó rốt cuộc vẫn phải về kinh.

Nhưng không ngờ, lần này ông về lại là để thẩm tra vụ án của hần.

Tô Tổ thấy hần đột nhiên nở nụ cười như giấu cợt mà lại như sáng khoái. Nhưng nàng không hề để ý, ánh mắt dừng lại trên mái tóc ướt mà hần buông xõa qua vai, nhẹ nhàng nói: “Cảm giác vẫn như ngày hôm qua vậy, ngài lại bị ướt nước mưa rồi sao?”

Khánh Vương bật cười thành tiếng, sau đó hỏi thẳng nàng:

“Lần này nàng đến tìm ta là muốn nói với người đời rằng nhà họ Tô chuẩn bị đứng về phía ta sao?”

Người đời đều biết, Tô Thái phó ghét nhất là việc kéo bè kết phái. Mà đại tiểu thư của nhà họ Tô xưa nay vẫn có tiếng đoan trang hiền thực, gần như không bước chân ra khỏi cửa lớn của Tô phủ bao giờ.

Sắc mặt Tô Tổ không hề biến đổi. Nhìn thấy vẻ buồn vui lẫn lộn trong đáy mắt hần, nàng khẽ nói: “Ta chẳng qua chỉ đến thăm một vị cố nhân nhiều năm không gặp, Điện hạ thực đã quá đề cao ta rồi. Đã như vậy, ta xin cáo từ.”

Ổng tay áo rộng buông xuống, tấm thân yếu diệu kia đã đứng dậy. Khánh Vương đưa tay tới nắm lấy cổ tay thon mềm mại của nữ tử, dùng sức kéo nàng về bên cạnh mình. Khánh Vương chăm chú nhìn nữ tử trước mặt, thấp giọng nói: “Vị cố nhân ấy còn chưa cảm nhận được ánh mắt của cố nhân, nàng đã muốn đi rồi sao?”

Hần ở cách nàng gần biết mấy, dường như chỉ cần hơi động dậy một chút, đầu mũi của hần sẽ có thể chạm vào nàng. Tô Tổ ngưng thần nín thở, chợt thấy nam tử trước mắt ngậy người trong chốc lát, sau đó đột nhiên ngoảnh mặt qua một bên, ôm ngực ho sặc sụa.

Từ ngoài cửa vọng vào giọng nói của một ả a hoàn: “Để nô tì đi mời ngự y cho Điện hạ!”

Ả a hoàn còn chưa kịp xoay người đã nghe giọng nói mang theo nét cười của Khánh Vương vang lên: “Không cần. Nhà họ Tô là thế gia về y dược, chắc hẳn chút bệnh vặt này trong mắt Tô đại tiểu thư chẳng là gì. Thế nào, không ở lại bắt mạch giúp ta sao?”

Tô Tố bị hấn cưỡng ép giữ lại, rồi hấn quả thực giơ tay ra để nàng bắt mạch.

Đầu ngón tay đặt lên cổ tay hấn, Tô Tố lại thấp giọng nói:

“Hoàng hậu nương nương bị đẩy vào lãnh cung, nhà họ Tiêu sụp đổ, Hoàng thượng không tin tưởng ngài, trong hoàn cảnh như vậy, ngài không nôn nóng chút nào sao?”

Hấn dường như đã đoán được nàng sẽ nói những lời này, bèn khẽ cười giễu cợt: “Cả cuộc đời này, phụ hoàng chưa từng thật sự tin tưởng một ai.”

Tô Tố ngẩn người, lại nghe hấn nói: “Ông ấy sẽ không giết ta.”

Đầu ngón tay hơi run rẩy, Tô Tố rút tay về, đáy mắt tràn ngập sự kinh hãi. Hấn nói đến chữ “chết” mà sao nghe nhẹ nhàng đến thế, không ẩn chứa một chút sát khí nào, tựa như Hoàng thượng thật sự là một người hiền từ nhất mực.

Cổ đề nén nổi bi ai trong lòng, Tô Tố hơi cau mày hỏi: “Sau này ngài có dự tính gì?”

Hấn hỏi ngược lại nàng: “Nàng muốn giúp ta sao?”

61. Chương 61

Ngày hôm sau, bệnh tình của Hoàng đế Nam Việt trở nặng, tuyên bố nghỉ lên triều ba ngày.

Buổi chiều, Khánh Vương bất ngờ vào cung, ở trong Đế cung liền một mạch suốt hai canh giờ.

Ngày hôm sau, thánh chỉ ban xuống, trưởng nữ Tô Tố của nhà họ Tô trung hậu hiền thực, cho phép được gả vào Khánh Vương phủ.

Mùng Chín tháng Mười hai, Khánh Vương đại hôn, bày yến tiệc suốt ba ngày ba đêm mới nghỉ.

Cánh cửa sổ làm bằng gỗ đàn hơi hé ra, một làn gió lạnh thổi vào.

Lệnh Viên nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cán quạt làm bằng ngà voi trong tay, lại cẩn thận gắn phần mặt quạt đã gãy rời lên trên đó.

Anh Tịch cúi đầu đứng ở một bên, chiếc quạt vốn đã bị thị làm hỏng từ lâu rồi nhưng trước đó thị không dám nói. Bao nhiêu ngày đã trôi qua, thấy tâm trạng Công chúa đang rất tốt, thị mới dám nói với nàng chuyện này.

Lệnh Viên lặng lẽ buông tay ra, phần mặt quạt như đang đứng trên chiếc cán quạt ngà voi. Đáy mắt Lệnh Viên lộ ra một nét cười vui vẻ nhưng chợt nghe Anh Tịch nói: “Nô tì... đã làm mất chiếc khăn của Thế tử gia rồi.”

“Cạch” một tiếng, mặt quạt đột nhiên rơi xuống. Lệnh Viên

bất giác nhú chặt lông mày, ngược mắt nhìn về phía thị, trong ánh mắt ngẩn ngơ mang theo một tia sắc bén... Những ngón tay thon không kìm được run lên lấy bầy, sự uy hiếp và bất an to lớn đến cùng cực lan tỏa tận đáy lòng...

Dưới hành lang thấp thoáng bóng người vội vã, những tiếng

bước chân dồn dập vang lên. Cửa phòng bị người ta đẩy mạnh, Lệnh Viên đưa mắt nhìn về hướng đó, thấy Doãn Duật mặt trắng bệch, một tay vẫn còn đang bám vào cửa phòng, ngẩn ngơ nhìn vào mắt nàng một lúc

Lệnh Viên đột nhiên đứng dậy nắm chặt chiếc cán quạt ngà voi trong lòng bàn tay.

Muôn vãn lời nói lớn vồn nơi đầu môi Doãn Duật, đến cuối cùng chỉ còn lại duy nhất một câu: “Y chết rồi.”

Anh Tịch nghe mà chẳng hiểu ra sao, vừa xoay người định hỏi

ai chết, bỗng cảm thấy bóng người bên cạnh nặng nề ngã xuống. Người ở cửa vội vã lao thẳng về phía Lệnh Viên...

Trung tuần tháng Mười hai, Bắc Hán truyền tới tin tức...

Hoàng đế Bắc Hán Lưu Trinh qua đời vì bệnh nặng, Hoàng thái tử Lưu Chiêu kế vị, tôn thân mẫu Doãn phi làm Hoàng thái hậu.

Thượng tuần tháng Một, Chiêu đế hạ lệnh điều tra lại vụ án

Thụy Vương tư thông với phi tần của tiên đế, cuối cùng giải oan cho Thụy Vương, tôn phong Thụy Vương làm Nhiếp Chính Vương.

Trung tuần tháng Một, Bắc Hán xây dựng mối bang giao hữu hảo

với Dạ Lang, đồng thời cắt cho Dạ Lang ba trăm dặm đất phì nhiêu vùng Ân Xuyên ở phía tây nam Bắc Hán, sau đó Dạ Lang liền lui binh năm mươi dặm.

Đến lúc này, thiên hạ Bắc Hán đã thật sự đổi chủ.

Lệnh Viên đứng ngẩn ngơ trong làn gió lạnh căm, hai bàn tay

nắm chặt lại thành quyền, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, một dòng máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống dọc theo ống tay áo rộng.

Doãn Duật đã đi tìm Lệnh Viên từ lâu, bỗng nhìn thấy nàng

đang đứng một mình bên bờ sông Thanh Mịch ở phía đằng xa. Sắc mặt Doãn Duật biến đổi hẳn, vội vàng chạy thẳng tới. Sau ngày hôm đó, nàng đã bị ốm suốt một tháng trời, khi tỉnh lại cứ ngẩn ngơ không nói năng gì cả, cũng không khóc lóc.

Anh Tịch ngủ quên có một chút, Lệnh Viên đã biến mất không thấy đâu nữa khiến

Doãn Duật nôn nóng phái người chia ra đi tìm kiếm khắp nơi.

“Kiều Nhi!” Máu nhuộm đỏ cả ống tay áo, vậy mà nàng vẫn không biết đau đớn. Doãn Duật vội vàng kéo tay nàng lên, muốn băng bó vết thương cho nàng, chẳng ngờ bàn tay nàng nắm rất chặt, chẳng muốn xòe ra. Doãn Duật nhìn mà đau xót, chỉ biết thấp giọng nói: “Nàng muốn khóc thì hãy khóc đi, Kiều Nhi, muốn khóc thì hãy khóc đi!”

Lệnh Viên dường như thoáng ngáy người, ngẩn ngơ ngoảnh đầu lại nhìn Doãn Duật, rồi đột nhiên đẩy y ra, lạnh lùng nói: “Muội phải trở về!”

Doãn Duật thấy nàng muốn đi, vội ôm chặt lấy tấm thân yếu ớt của nàng, cau mày hỏi: “Nàng muốn đi đâu?”

“Bắc Hán! Muội phải trở về Bắc Hán!”

Nàng lớn tiếng kêu gào đòi đi. Doãn Duật mặc cho nàng giãy giụa, gào thét, cắn xé, nhất quyết không buông tay. Nàng vẫn không chịu bỏ cuộc, nhất định đòi y phải buông tay mới thôi. Doãn Duật đau đớn nhìn nữ tử trong lòng, từ trong đôi mắt trong veo kia đã không còn nhìn thấy chút niềm vui nào nữa, trên khuôn mặt trắng bệch chỉ có sự phẫn nộ và thù hận.

Doãn Duật lòng đau như cắt, đột ngột buông tay.

Lệnh Viên chạy về phía trước vài bước, chợt nghe người sau lưng trầm giọng nói: “Nàng định quay về thế nào? Bắc Hán bây giờ đã không còn là Bắc Hán lúc nàng rời đi nữa rồi!”

Bước chân dừng lại, toàn thân Lệnh Viên run rẩy không ngừng.

Bắc Hán bây giờ đã không còn là Bắc Hán lúc nàng rời đi nữa...

Thế Huyền đã không còn là Hoàng đế, nàng cũng không còn là Công chúa giám quốc, Đao phi thì trở thành Hoàng thái hậu, còn Thụy Vương trở thành Nhiếp Chính Vương.

Đao phi! Thụy Vương!

“Bộp” một tiếng, nàng quỵ xuống đất. Là nàng! Là lỗi của nàng! Tất cả đều là lỗi của nàng!

Mẫu hậu muốn nàng phải nhẫn tâm hơn một chút, nàng lại không cho là đúng, đến cuối cùng... đến cuối cùng đã hại chết Thế Huyền!

Thế Huyền... Nghĩ đến thiếu niên ôn hòa tuấn tú ấy, Lệnh Viên không sao kìm nổi nước mắt, quỳ trên mặt đất ôm mặt khóc rống lên.

Có ai ngờ, lần gặp mặt ấy lại là vĩnh viễn!

Phái Tàn Tướng quân làm chủ tướng đi chi viện cho Nam Việt, phái Dương Ngự thừa đến Nam Việt đưa nàng rời đi, tất cả những việc này đều là vì nàng, đều là suy nghĩ cho nàng. Y đưa hết thân tín tới chỗ nàng, giao tấm

lưng yếu ớt của bản thân cho kẻ địch đang rình rập... Qua đời bị bệnh nặng... Lệnh Viên không tin!

Doãn Duật khoác chiếc áo choàng lên tấm thân yếu ớt của Lệnh

Viên, khom người xuống đỡ nàng dậy. Lệnh Viên đột ngột ngoảnh đầu lại chăm chú nhìn y, khan giọng nói: “Y gạt muội! Chuyện của Thụy Vương rõ ràng còn chưa giải quyết xong, ở trong tình huống như thế mà y quyết định xuất binh, thậm chí còn điều Dương Ngự thừa rời kinh nữa...”

Một giọt nước mắt đọng lại trên hàng mi dài của Lệnh Viên, khẽ chớp một cái, nó liền rơi xuống, tựa như một mũi tên cắm thẳng vào trái tim Doãn Duật. Trong khoảnh khắc đó, y dường như đột nhiên hiểu ra điều gì.

Lệnh Viên đưa tay đẩy y ra, nuốt hết mọi nước mắt và nỗi đớn đau vào trong bụng, giọng nói trở nên lạnh tựa băng sương: “Xin lỗi huynh, Doãn Duật!”

Y để mặc cho nàng đẩy mình ra. Lần này, y thực sự đã chẳng còn chút sức lực nào để đưa tay ngăn cản.

Nàng là Công chúa Bắc Hán, và người đó là người thân duy nhất của nàng. Nếu y yêu nàng sâu sắc thì sẽ không nhẫn tâm ngăn cản.

Tháng Hai, chính là thời điểm đầu xuân se se lạnh.

Từ khi Tiêu Hậu bị đày vào lãnh cung, Phượng cung trở nên lạnh lẽo dị thường, chẳng khác gì một chốn lãnh cung khác trong hoàng cung Nam Việt.

Chốn chân trời mây gió cuộn cuộn, một làn gió thổi tới, Khánh Vương chấp tay sau lưng, đứng dưới hành lang hồi lâu, ánh mắt toát lên vẻ sâu xa. Chợt nghe “bộp” một tiếng, Khánh Vương xoay người lại, nhìn thấy ả cung nữ hầu hạ Tĩnh Công chúa sơ ý đánh rơi thứ gì đó. Khánh Vương cất bước đi tới, khom người nhặt giúp thị, nhét vào lòng thị, khẽ cười, nói: “Là túi thơm mà Công chúa thích đúng không?”

Ả cung nữ đỏ mặt đáp: “Dạ, Công chúa thích nhất thứ mùi này, sai nô tì đi làm mấy cái túi thơm. Điện hạ không tới Dục Tú các một chuyến sao?”

Khánh Vương khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “Bản vương còn có chuyện.”

Ả cung nữ không khỏi cảm thấy thất vọng, đang định nói tiếp thì đã thấy nam tử trước mặt bước chân xuống dưới bậc thềm đá, chậm rãi đi ra ngoài cung.

Trên đường đi liễu rủ biếc xanh, trăm hoa thi nhau nở rộ.

Giữa bầu không khí lạnh lẽo, thấp thoáng mùi phấn son xen lẫn trong gió lững lờ bay lại. Mục Đán từ xa nhìn thấy Khánh Vương, vội vàng cất bước đi tới, cuối cùng dứt khoát co chân lên chạy. Thị đi theo Tiêu Hậu tới lãnh cung nhưng may mà không giống như Tiêu Hậu, không bị cấm túc.

“Điện hạ!” Mục Đán hai mắt đỏ hoe, vừa chạy tới trước mặt hắn liền quỳ ngay xuống.

Khánh Vương chấp tay sau lưng đứng đó, hồ hững nói: “Còn không mau đứng dậy?”

Mục Đán cắn răng đứng dậy, thấp giọng hỏi: “Khi nào Điện hạ tới lãnh cung thăm Nương nương?”

Một bầu không khí khó hiểu bao trùm xung quanh, Khánh Vương mặt không đổi sắc, trầm giọng nói: “Bây giờ vẫn chưa phải lúc. Người chỉ cần cẩn thận hầu hạ là được.”

“Vâng.” Mục Đán vâng lời lùi qua một bên, ánh mắt nhìn y chăm chú, thấy bóng dáng đó càng lúc càng đi xa.

Mấy vị ngự y và cung nhân viên vội vã lùi ra từ trong Đế cung. Đi về hướng Thái y viện.

Tôn Liên An dặn dò cung nữ bưng thuốc mang vào, chuẩn bị đi theo sau, chợt nghe giọng nói của Khánh Vương từ phía sau lưng vọng lại: “Bệnh tình của phụ hoàng thế nào rồi?”

Tôn Liên An ngẩn người, vội vàng hành lễ với hắn, sau đó mới trả lời: “Vẫn cứ tái phát thường xuyên, nô tài đang chuẩn bị đưa thuốc vào cho Hoàng thượng.”

“Hôm nay Tĩnh Công chúa không tới sao?”

Tôn Liên An thở dài nói: “Công chúa phải bận rộn suốt mấy ngày liền, bây giờ cũng đã mệt mỏi, Hoàng thượng bảo Công chúa không cần tới hầu hạ ngài uống thuốc nữa.”

Khánh Vương đứng chờ bên ngoài một lát, lại thấy Tôn Liên An đẩy cửa đi ra, cung kính nói: “Hoàng thượng cho gọi Điện hạ vào trong.”

Lần lượt từng bức màn được vén lên, mùi thuốc càng lúc càng nồng. Phía sau bức màn thêu hình rồng bay trên chín tầng trời, thấp thoáng có tiếng ho vọng lại. Khánh Vương lặng lẽ đi tới, cung kính hành lễ với Hoàng đế ở trên giường.

Hoàng đế sắc mặt trắng bệch, mới có mấy ngày ngắn ngủi mà như đã già đi rất nhiều.

Tả hữu đều lui hết.

Hoàng đế Nam Việt yếu ớt ngồi tựa vào tấm đệm mềm sau lưng, hồ hững nhìn đứa con trai trước mặt, mỉm cười nói: “Trẫm bị ốm mấy ngày rồi, đáng lẽ nên sớm bảo con đưa tân Vương phi vào cung gặp mặt nhưng lại cứ trì hoãn mãi.”

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, Khánh Vương cười điềm đạm nói: “Long thể của phụ hoàng mới là quan trọng, những việc đó đều không đáng nhắc tới.”

Hoàng đế Nam Việt gật đầu nói: “Tân Vương phi vừa vào vương phủ, ở có quen không?”

Khánh Vương cung kính cúi đầu đáp: “Đa tạ phụ hoàng quan tâm, nhi thần nhất định sẽ đối tốt với nàng, không bạc đãi nàng.”

Ánh mắt sâu thẳm của Hoàng đế Nam Việt chăm chú nhìn đứa con trai trước mặt. Ngày trước Dân Vương cầu hôn đại trưởng Công chúa Bắc Hán, bấy giờ Khánh Vương lại cưới trưởng nữ của nhà họ Tô... Đám con trai của lão kẻ nào cũng đều là người có tâm tư minh bạch, chẳng kém gì lão hồi trẻ. Bên khóe miệng lão xuất hiện một nụ cười vui hiếm có nhưng chỉ sau khoảnh khắc đã lại biến mất hoàn toàn.

Ánh mắt trở nên vô cùng lạnh lẽo, Hoàng đế Nam Việt nói thẳng: “Tô Thái phó là người đức cao vọng trọng trong triều. Từ khi ông ấy về kinh, theo trẫm được biết, đám người Lão tam đều đã từng đích thân tới cửa bái phỏng nhưng con lại chưa từng đi.”

Hoàng đế Nam Việt đã già rồi, nhưng còn chưa đến mức hồ đồ, động tĩnh của đám thần tử, trong lòng lão đều biết rõ.

Khánh Vương đột nhiên đứng dậy, vén áo quỳ xuống, thấp giọng nói: “Nhi thần cho rằng phụ hoàng không thích nhìn thấy nhi thần thường xuyên rời khỏi vương phủ.”

Tiêu Hậu bị đẩy vào lãnh cung, nhà họ Tiêu gặp nạn, hắn đã thật sự ngoan ngoãn như thế sao? Ánh mắt Hoàng đế Nam Việt sâu xa, nhất thời hiểu ra được phần nào. Nếu không phải thế, vậy lão thật sự phải nhìn đứa con trai này bằng con mắt khác. Hắn rốt cuộc đã khiến cho nhà họ Tô đứng về phía hắn từ khi nào vậy? Thậm chí còn không cần hắn phải đích thân đến cửa, người nhà họ Tô đã tự mình tìm tới chỗ hắn rồi.

Hoàng đế Nam Việt đột nhiên nở nụ cười, ồng tay áo rộng buông xuống, lão đặt tay lên vai Khánh Vương: “Đứng dậy nói chuyện đi.”

“Tạ ơn phụ hoàng!” Khuôn mặt tươi tỉnh trở lại, Khánh Vương nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh long sàng.

Hoàng đế Nam Việt khê ho mấy tiếng, sau đó cau mày hỏi:

“Không ngờ Bắc Hán lại thiết lập mối bang giao với Dạ Lang, chuyện này con nhận định thế nào?”

Khánh Vương im lặng trong chốc lát, sau đó mới thấp giọng

trả lời: “Bắc Hán thù trong giặc ngoài, đang là lúc phải ổn định căn cơ, cho dù có thiết lập mối bang giao hữu hảo với Dạ Lang thì trong thời gian ngắn cũng không thể liên thủ đối phó với Nam Việt ta được. Nhi thần cho rằng, chúng ta chỉ cần lấy tình chế động.”

Hoàng đế Nam Việt nhìn hần bằng ánh mắt tán thưởng. Trước đó

lão còn thấy tiếc vì Lão nhị tuy thông minh hết mực nhưng lại quá nghe lời

Hoàng hậu. Bây giờ không còn Hoàng hậu sau lưng nữa, lời nói cử chỉ của Khánh Vương lại càng khiến lão cảm thấy yên tâm hơn.

Nhà họ Tiêu quả nhiên nên trừ bỏ sớm.

Trong lòng Hoàng đế Nam Việt thoáng động, tràng hạt trên tay

xoay càng lúc càng nhanh hơn. Rồi khuôn mặt già nua của lão đột nhiên trầm hẳn xuống, trở nên thâm đạm, không có chút sắc thái nào.

Khánh Vương liếc nhìn đôi mắt lạnh lùng, sâu thẳm của lão,

bất giác cau mày, hỏi: “Chẳng lẽ Nhi thần đã nói sai điều gì? Sao phụ hoàng không nói gì nữa vậy?”

Một tiếng “phụ hoàng” dường như trong nháy mắt đã gọi hồn

phách Hoàng đế Nam Việt trở về thực tại, lão mỉm cười nói: “Không, chỉ là trẫm nhớ lại hồi trẫm còn trẻ như con, khi đó phụ hoàng của trẫm vẫn còn sống. Mùa xuân năm đó, thời tiết cũng giống như bây giờ, trẫm và các vị huynh đệ cùng ngâm thơ, đánh cờ trong ngự hoa viên, thực vui vẻ biết mấy!” Cặp mắt lão bừng sáng, như thể đang thật sự nhìn thấy cảnh tượng đó. “Cha hiền con hiếu, huynh đệ tương thân, đây là điều mà trẫm vẫn luôn mong muốn.”

Trái tim thầm nảy lên một cái, Khánh Vương đột nhiên ý thức

được Hoàng đế Nam Việt đang ám chỉ điều gì. Sắc mặt dần trở nên nặng nề, hần cúi đầu nói: “Nhi thần sẽ giống như phụ hoàng.”

Người đó ngoảnh đầu qua, chăm chú nhìn hần: “Sau này cũng vậy sao?”

“Ắt sẽ như vậy!”

Hoàng đế Nam Việt nở một nụ cười yếu ớt, lại khê ho lên mấy

tiếng, đưa mắt nhìn về phía tràng hạt trong tay, rồi mới hỏi: “Nếu con giống như Lương Vương hơn hai mươi năm trước thì sao?”

Chuyện Lương Vương phản loạn là một trong những điều cấm kỵ

ở Nam Việt, Hoàng đế Nam Việt xưa nay chưa từng cho phép các thần tử lén lút bàn bạc, không ngờ bây giờ lại nhắc đến với hần! Khánh Vương thăm kinh hãi, vội vàng quỳ xuống: “Huynh đệ tương thân thì sẽ không có chuyện như vậy nữa.” Vừa nói ra lời ấy, hần liền toát đầy mồ hôi lạnh...

Huynh đệ tương thân... Hoàng đế Nam Việt cười nhạt một tiếng, ý hần là lão đối đãi với người khác quá mức khắt bạc[1] nên mới khiến Lương Vương làm phản ư? Đưa mắt liếc nhìn người đang quỳ bên dưới, Hoàng đế Nam Việt không hề vạch tội lỗi của hần. Nếu hần thật sự làm được những điều này, những điều mà hồi trẻ lão không thể làm, vậy thì lão sẽ đánh giá cao đứa con này.

[1]. Khe khắt và ác nghiệt.

Trời đã về chiều, ánh tà dương dần trở nên ảm đạm.

Khánh Vương lặng lẽ đi từ trong điện ra, bầu không khí xung quanh hết như một hồ nước lặng khiến người ta đến hít thở cũng cảm thấy khó khăn. Khánh Vương vuốt áo một cái, sắc mặt nặng nề, bước từng bước xuống bậc thềm đá.

Xe ngựa đã chờ sẵn bên ngoài cung, đám thị vệ nhìn thấy hần đi ra, vội vàng bước tới nghênh đón. Khánh Vương lại khoát tay nói: “Các người về trước đi, bản vương muốn đi dạo một mình.”

Trong làn gió đêm dịu nhẹ, trên đường vẫn còn có rất nhiều người, Khánh Vương chấp tay sau lưng, chậm rãi bước đi.

Một làn gió se lạnh thổi tới, thoang thoảng hương thơm, như quen thuộc mà lại như xa lạ. Khánh Vương đột nhiên khép đôi mắt lại, khẽ hít một hơi, sau đó bất chợt bật cười, là mùi hương khinh la sao? Người đó đã chết bao lâu rồi, vậy mà lúc này hần còn ngửi thấy mùi hương ấy.

Hần lại chậm rãi bước về trước một bước. Sau lưng loáng thoáng có tiếng bước chân nhẹ nhàng vọng lại, rồi ống tay áo hần căng ra, dường như bị ai kéo lấy.

Khánh Vương mở mắt nhìn về phía sau.

Nữ tử trong bộ đồ màu trắng cứ thế đứng lặng lẽ sau lưng hần, cặp mắt đen láy, mái tóc đen nhánh, dung nhan xinh đẹp, sắc mặt đượm buồn... Nàng vẫn đẹp như thuở nào nhưng lại thiếu đi nét quật cường ngày trước, có thêm một tia sắc bén.

Khánh Vương nhất thời không khỏi ngây người, cứ tưởng mình đang nằm mộng.

Không phải nàng đã chết rồi sao?

Bàn tay giữ ống tay áo của Khánh Vương hơi nắm chặt, Lệnh Viên chăm chú nhìn thần sắc ngẩn ngơ của hắn, cổ nuốt sự tự giấu, nói chậm rãi từng chữ một: “Ta muốn ngài giúp ta.”

Khi đó, nàng là Dận Vương phi tương lai, sau lưng còn có cả Bắc Hán, còn hắn chỉ là một vương gia thất ý, cầu hôn không thành. Bây giờ, Dận Vương đã chết, Bắc Hán đổi chủ, nàng mất đi thân phận công chúa, chẳng khác gì cỏ dại bên đường. Còn hắn, bị Hoàng đế Nam Việt cấm túc hơn một tháng, sau đó lại may mắn thoát khỏi sự trừng phạt sau cuộc mưu loạn bất thành của Tiêu Hậu. Sau khoảnh khắc mùi hương khinh la làm lòng người say đắm, Khánh Vương lật tay lại nắm lấy bàn tay nàng, băng giá, run rẩy. Hắn đột nhiên bóp mạnh, khoe miệng thoáng hiện nét cười: “Nàng cầu xin ta sao?”

Lệnh Viên thầm giận dữ nhưng bề ngoài vẫn lạnh lùng. Ngày đó, hắn bảo nàng đừng đi, còn nói đó là lần cuối cùng, hy vọng nàng sẽ không quay lại cầu xin hắn.

Cầu xin hắn...

Thì ra hắn đã nói ra lời dự đoán ấy từ lâu rồi, chỉ là nàng không để vào trong lòng mà thôi.

Trong trận chiến ngầm này, không có ai chiến thắng, ngoại trừ Khánh Vương. Hắn đã giành được thắng lợi hoàn toàn. Cố giấu đi sự bi thương và phần nộ, Lệnh Viên hít sâu một hơi, ngược mắt lên nhìn hắn, chậm rãi nói: “Phải, ta cầu xin ngài giúp ta, giúp ta giết chết Thụy Vương!”

62. Chương 62

Giữa đêm nổi gió, những bông hoa cỏ lú rú quần chặt vào nhau.

Phía sau bức rèm, ngọn đèn lưu ly vẫn đang tỏa ra những tia sáng dịu dịu. Trong phòng, thỉnh thoảng lại có mấy tiếng ho yếu ớt vọng ra.

Thế Huyền vận một chiếc áo gấm đứng trước án ngự, trên vai khoác thêm một chiếc áo lông, tay cầm cây bút lông sói, trong mùi long diên hương thoang thoang xen lẫn mùi mực. Phía trước mặt y có đặt mấy tờ giấy, nét mực bên trên vẫn còn chưa khô, Thế Huyền nhìn đắm đắm vào đó không chớp mắt.

Tần Tướng quân và Dương Ngự thừa đã rời khỏi Bắc Hán được hơn một tháng. Chiến sự ở biên cương chưa kết thúc, phía Dương Ngự thừa cũng chưa có tin tức gửi về.

Tròng mắt Thế Huyền hơi co rút, ẩn giấu một tia giận dữ. Rồi y chột vút cây bút lông sói trên tay xuống, vò tờ giấy trên bàn thành một cục,

ném thẳng xuống dưới chân Bùi Nghị, Bùi Nghị lặng lẽ nhìn y, sắc mặt nặng nề. Trong đáy mắt Thiếu đế thấp thoáng vẻ giận dữ, rồi dần biến thành nét cười giễu cợt, tràn ngập nỗi chua chát và bi ai.

Sau khi hai người Dương, Tần rời kinh được nửa tháng, Thừa tướng và đám quan viên trong triều đều ngầm có hành động, làm việc càng lúc càng chẳng biết kiêng kỵ gì. Bên cạnh Thế Huyền lúc này chỉ còn lại vọn vẹn hai vạn thị vệ thân tín, hai vạn... chưa đủ để cho bọn chúng làm máu chảy thành sông. Khi lệnh cho bọn họ rời đi, không phải y chưa từng nghĩ đến hậu quả nhưng không thể không quyết định như vậy. Hồi đó, y tự giễu, nói rằng Lưu Trinh không tiếc, còn Bùi Vô Song thì không nỡ.

Lưu Trinh thật sự không tiếc sao?
Từ trong lồng ngực xộc lên một cơn ho, y vội vàng lấy ống tay áo rộng che mặt lại.

“Hoàng thượng!” Bùi Nghị bước lên trước một bước nhưng bị Thế Huyền đưa tay chặn lại. Y ho suốt một lúc lâu rồi mới thấp giọng nói: “Hôm nay trăm bảo người đến đây là muốn người hứa với trăm, bất kể thế nào cũng đừng nói với cô cô thân phận thật sự của Bùi Vô Song.”

Bùi Nghị cau mày.

Y lại nói: “Bùi Nghị, người có thể giấu được chuyện này.”

Bùi Nghị không còn biết nói gì. Y quả thực có thể giấu được chuyện này, năm xưa ở chùa Ngọc Tuyền, người trò chuyện qua thư với Lệnh Viên chính là y! Y mới là người được Thôi Thái hậu phái đi giám sát Lệnh Viên, Bùi Vô Song chẳng qua chỉ là một thân phận giả y bịa ra để bưng tai bịt mắt người khác. Chẳng ngờ về sau, Hoàng thượng vì thế mà lún sâu vào trong đó.

Tiếng gõ cửa từ xa vọng lại, kẻ đó liền nghe thấy giọng nói của Trung thường thị Vương Đức Hỷ vọng vào: “Hoàng thượng, Trần đại nhân tới rồi.”

Thế Huyền nhất thời ngơ ngẩn, lại nghe thấy một tràng tiếng gõ cửa dồn dập nữa vang lên ở bên ngoài, y mới tỉnh táo trở lại.

Cánh cửa điện nặng nề được đẩy ra, Thái y lệnh Trần Miêu dẫn theo y nữ lặng lẽ bước vào. Phía sau bức màn sa mỏng, thấp thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn mà gầy guộc kia. Vương Đức Hỷ đã vội vàng bước lên phía trước, đưa tay vén bức màn lên. Bên cạnh chiếc bàn bên dưới cửa sổ, chỉ thấy Thiếu đế đang chấp tay sau lưng, đứng lặng lẽ giữa căn phòng trống trải. Lúc này những kẻ hầu người hạ đều đã lui ra hết, lại càng khiến người ta cảm thấy

bầu không khí ngột một nỗi u buồn.

“Hoàng thượng, đến giờ uống thuốc rồi.” Vương Đức Hỷ thấp giọng nói, đồng thời ra hiệu cho y nữ bước lên phía trước.

Thế Huyền xoay người lại, nhìn cái chén làm bằng bạch ngọc đặt trên khay, nước thuốc màu nâu sẫm trong chén đựng đưa nhẹ, phản chiếu rõ ràng khuôn mặt của y lúc này. Y đưa tay đón lấy, ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch. Y nữ đưa khăn tới, Thế Huyền đón lấy, nhẹ nhàng lau sạch chút thuốc dính trên khóe miệng, rồi đột nhiên nở nụ cười: “Trẫm cảm thấy mấy ngày nay khỏe hơn nhiều rồi.”

Vương Đức Hỷ vô cùng mừng rỡ, trong ánh mắt già nua cũng lộ ra nét cười. Ngày thứ ba sau khi Dương Ngự thừa rời khỏi Thịnh Kinh, Hoàng thượng đột nhiên tái phát bệnh cũ. Thái y nói đây là vì Hoàng thượng lo lắng quá độ, phải khó khăn lắm mới khống chế được bệnh tình. Hiện giờ nghe bản thân Hoàng thượng nói đã khỏe hơn nhiều, Vương Đức Hỷ tất nhiên vui mừng hết sức. Trần Miêu khom người nói: “Để thần bắt mạch cho Hoàng thượng.”

Từ chỗ bức rèm châu bạch ngọc vọng lại mấy tiếng “tinh tang” khe khẽ, Vương Đức Hỷ thấy Thế Huyền ngoảnh đầu lại, thấp giọng nói: “Các người đều ra ngoài cả đi.”

Bức màn lụa thêu hình rồng được vén lên, Thế Huyền vén tay áo ngồi xuống ngay cạnh mép giường, làm miếng ngọc bội đeo bên hông phát ra mấy tiếng va chạm khe khẽ. Trần Miêu quỳ ở trước giường, cẩn thận đặt ngón tay lên cổ tay Thế Huyền, thấy từ trong cặp mắt trong veo kia lộ một nét cười dịu nhẹ: “Mấy ngày nay thuốc của Trần đại nhân không tệ, khác hẳn với thuốc trước đây.” Ngón tay đặt trên cổ tay Thế Huyền hơi run rẩy, Trần Miêu bất chấp lễ nghĩa ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt, thấy y vẫn đang mỉm cười, lại nói tiếp: “Người ta thường nói mang bệnh lâu ngày cũng thành thầy thuốc, trẫm đã hiểu được hàm ý bên trong rồi.” Thế Huyền thở nhẹ một hơi, uể oải tựa người vào tấm đệm mềm, ánh mắt nhìn đăm đăm vào người bên dưới: “Trẫm thấy y thuật của người cũng không được coi là cao minh, vị trí Thái y lệnh nên nhường cho kẻ hiền tài khác rồi.”

Trần Miêu quỳ ở đó, cúi đầu không nói gì.

Thế Huyền cười phì một tiếng: “Trẫm nghe nói tôn nữ của người đã mười lăm tuổi, vừa khéo có thể tham gia vào cuộc tuyển chọn tú nữ sang năm.”

Người dưới đất vẫn không nói gì.

Thế Huyền thu lại nụ cười trên khuôn mặt, giọng nói lãnh lẽo

hắn đi: “Trần Miêu, người dám cả gan mưu hại trẫm.”

Trần Miêu không khỏi cả kinh, vội vàng nói: “Thần không dám!

Thần oan uổng!”

“Không dám? Oan uổng?” Thế Huyền nghe thấy thế, không khỏi

tức cười, đột nhiên cúi người xuống, đưa tay túm lấy vạt áo của Trần Miêu, lạnh

lùng hỏi: “Bao năm qua, rốt cuộc người đã cho trẫm uống những gì?”

Nói là thuốc tốt nhưng bao nhiêu năm nay, cơ thể y chưa bao

giờ từng thật sự khỏe mạnh. Mãi cho tới mấy chén thuốc gần đây, y mới cảm thấy

thuốc thật sự có tác dụng. Là bởi vì Bắc Hán hiện giờ thù trong giặc ngoài,

không thể để y xảy ra chuyện được sao? Thế Huyền nhìn đăm đăm vào Trần Miêu,

đáy mắt tràn ngập sát khí.

Trên trán Trần Miêu toát mồ hôi lạnh. Ánh mắt Thiệu đế nóng

bóng khiến lão tim đập chân run, chỉ có thể nhìn đi nơi khác, không dám nhìn

thẳng vào mắt Thiệu đế.

Mỗi lần dùng thuốc lão đều hết sức cẩn thận, lượng thuốc cho

vào ít ỏi vô cùng, dù là một thái y khác đến xem cũng không nhìn ra được, vậy

nhưng vẫn bị Thiệu đế phát hiện ra... Thừa nhận sao? Sắc mặt Trần Miêu trở nên

trắng bệch, một khi thừa nhận thì chính là phạm tội tru di nhưng nếu không thừa

nhận... Còn có thể không thừa nhận hay sao?

Bỗng Thế Huyền đột ngột buông tay ra, yếu ớt tựa lưng vào

tấm đệm mềm, lẩm bẩm nói: “Trần Miêu, người nói cho trẫm nghe xem, rốt cuộc tại

sao bà ta lại căm ghét trẫm đến vậy?”

Trên mặt chẳng còn chút huyết sắc nào, Trần Miêu run giọng

nói: “Hoàng thượng, thần không thể nói! Cho dù giết chết thần, thần cũng không

thể nói!”

Không thể sao?

Nhất định phải đợi đến lúc xuống Suối Vàng rồi hắn tự mình

đi hỏi hay sao?

Đám cung nhân nhìn thấy Thái y lệnh mặt mũi trắng bệch từ

trong điện Tuyên Thất đi ra. Nếu không phải có một ả thị nữ kịp thời bước tới

đỡ lão, chỉ e lão đã ngã lặn xuống dưới bậc thềm đá rồi.

Giữa màn đêm, trong

cung Nghi Tuyết đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Mấy ả thị nữ vén rèm đi ra ngoài, cửa điện được lạng lẽ khép

lại.

Dương phi khoác một chiếc áo rộng lên cho Thế Huyền, nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy thân thể y: “Hoàng thượng lo lắng vì chiến sự ở biên cương sao?”

Thế Huyền khẽ “ừm” một tiếng. Dương phi hơi cau mày, do dự hồi lâu mới lấy hết can đảm hỏi: “Nghe nói ca ca của thần thiếp đã cáo bệnh không lên triều nhiều ngày rồi?”

Thế Huyền liếc nhìn nàng, uể oải đáp: “Chút bệnh vặt thôi mà, mấy ngày nữa là sẽ khỏi.”

Biết y không muốn nói, Dương phi cũng không hỏi gì thêm. Bất luận là đi đâu, tóm lại vẫn là làm việc cho Hoàng thượng.

Thấy nữ tử trong lòng đột nhiên im lặng, Thế Huyền đưa tay áp lên mu bàn tay nàng, nói tiếp: “Nếu có một ngày trăm không còn nữa, nàng hãy hết lòng phò tá Chiêu Nhi!”

Dương phi kinh hãi đến tái mét mặt, ngược nhìn y, run giọng nói: “Hoàng thượng chớ nên nói linh tinh!”

Y thở dài, nói: “Trăm bây giờ chỉ có mình Chiêu Nhi là người nối dõi...”

“Hoàng thượng...” Cặp mắt Dương phi mở to, kinh hãi đến rơi nước mắt. Nàng cũng muốn sinh một đứa con cho y, không phải để tranh đoạt hoàng vị với Thái tử, chỉ đơn thuần là muốn có một đứa con với y mà thôi. Chỉ là, khi nhìn thấy sắc mặt thê lương của y, Dương phi lại nuốt ngay suy nghĩ này lại.

Trước khi ra đi, Đại trưởng công chúa đã làm một cuộc giao dịch với nàng, giao Hoàng trưởng tử cho nàng, để nhà họ Dương có thể nối dòng vinh hiển. Giờ đây, đưa mắt nhìn khắp lục cung, những sự ân sủng đáng có hay là không đáng có, nàng đều đã có cả rồi, chẳng lẽ vẫn còn chưa thỏa mãn hay sao? Dương phi ngậm chặt miệng lại, đôi tay nàng càng lúc càng ôm y chặt hơn.

Trong mơ hồ, dường như có thứ gì đó đã thay đổi nhưng y không nói, nàng sẽ không hỏi. Dù trước mắt có là núi đao hay biển lửa, nàng vẫn sẽ mãi mãi ở bên y, y đừng mong có thể đẩy nàng ra nữa!

“Hoàng thượng!” Giọng nói của Trung thường thị vọng vào xuyên qua lớp màn che. Không lâu sau, bóng dáng hơi lom khom đó đã chiếu lên bức màn bên ngoài.

Thiếu đế gọi lão vào trong.

Dương phi thấy Trung thường thị ghé đến bên tai Thiếu đế nói nhỏ một hồi. Thiếu đế nghe xong đột nhiên biến hẳn sắc mặt, vội vàng đứng dậy

đi ra bên ngoài.

Cuối giờ Thân, có người nhìn thấy Thụy vương xuất hiện ở ngoài thành.

Tin tức truyền vào trong cung đã là giờ Hợi ba khắc! Thế

Huyền cố gắng cất bước nhanh hơn, ống tay áo lất phất bay trong gió. Khi y đi tới cửa ngự thư phòng, bỗng nghe có tiếng bước chân dồn dập từ phía sau lưng vọng lại, kế đó liền nghe một gã thị vệ vừa thở dốc vừa bấm báo: “Hoàng thượng, có chuyện không hay rồi, Thụy Vương đã dẫn quân bao vây hoàng cung! Cấm vệ quân trong cung khó lòng chống đỡ!”

Trung thường thị sắc mặt biến đổi hắc nhưng thấy Hoàng thượng vẫn bình tĩnh như thường, chỉ hơi cau mày.

Thế Huyền ngoảnh đầu lại, chăm chú nhìn người tới, chậm rãi nói: “Nhanh vậy sao?”

Tần Tướng quân và Dương Ngự thừa còn chưa quay về, hẳn quả nhiên đã không đợi được nữa rồi.

Chọn đúng giờ Hợi xuất binh, chính là thời điểm đêm khuya vắng lặng, mọi nhà đều đã tắt đèn. Đợi đến buổi sang ngày mai sẽ chẳng có ai biết được giữa đêm đã xảy ra chuyện gì.

Trung thường thị đưa tay lên lau mồ hôi, thấp giọng nói:

“Xin Hoàng thượng hãy đi trước!”

Thế Huyền cười lạnh lùng: “Vương Đức Hỷ, ngươi hãy tới cung Nghi Tuyết, mang Dương phi và Thái tử đi.”

“Hoàng thượng...”

“Còn không đi mau!”

Trung thường thị vội vã rời đi. Thế Huyền lại dặn dò: “Bất kể thế nào cũng phải phái người ra ngoài thành đón Dương Ngự thừa!” Y tính toán thời gian, chắc Dương Ngự thừa cũng sắp về đến nơi rồi.

Gã thị vệ vâng lệnh rời đi. Trong cung, những tiếng chạy qua chạy lại đã vô cùng hỗn loạn, đám cung nhân đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Có tiếng bước chân bước qua bậc cửa của ngự thư phòng, Thế Huyền còn chưa kịp xoay người lại, đã nghe giọng nói mang theo nét cười kia vang đến: “Hoàng thượng không cần phải đợi nữa, Dương Ngự thừa sẽ không tới đâu.”

Thế Huyền phất tay áo, xoay người lại. Đoan phi mặt mày tươi tắn, vận một bộ đồ gấm sang trọng đứng ở cửa.

“Là nàng?” Thế Huyền kinh hãi nhìn chằm chằm người vừa tới.

Đoan phi bước lên trước mấy bước, thướt tha khom người hành lễ với y: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế!”
Vạn tuế? Thế Huyền cảm thấy khá tức cười, bước lên trước bóp chặt cái cổ trắng nõn của nàng ta: “Không ngờ người lại cầu kết với Thụy Vương!”

Đoan phi có thể lùi lại nhưng cứ đứng đó hờ hững nhìn cặp mắt dữ dần trước mặt. Nếu không nhờ Thụy Vương, làm sao nàng có thể giữ được tính mạng? Đại trưởng công chúa tước đoạt đứa con trai của nàng ta còn chưa đủ, lại còn muốn giết nàng ta! Thuốc của Thái y lệnh, nàng ta đã không uống từ lâu, một mực nằm giả bệnh, ẩn mình cho tới hôm nay, rốt cuộc đã nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm.

Đoan phi chẳng hề sợ hãi, để mặc cho y bóp cổ, cất tiếng cười thê lương nói: “Thần thiếp còn có sự lựa chọn nào khác hay sao? Hoàng thượng thật nhẫn tâm, thông đồng với cô ta đoạt Chiêu Nhi của thần thiếp.”
Thế Huyền thầm kinh hãi, nhìn chằm vào nàng ta: “Chuyện về cô cô, là người nói ra?”

Đoan phi vẫn cười cười, không hề có ý phủ nhận. Trước đó, khi y không còn thích gần gũi với Chiêu Nhi, mỗi lần gặp mẹ con họ hầu như Đại trưởng công chúa đều có mặt. Đoan phi cũng là phụ nữ, sớm đã phát hiện ra một số điều. Hôm đó, khi nàng ta tới điện Tuyên Thất, đúng lúc y đang ngủ, nàng ta nghe thấy y nằm mơ gọi Đại trưởng công chúa là “Kiều Nhi”. Nàng ta cả kinh, vội chạy ra ngoài, một người là phu quân của nàng ta, một người là chỗ dựa của nàng ta và Chiêu Nhi, cho nên nàng ta đã không nói gì cả, chôn sâu bí mật này vào đáy lòng.

Là bọn họ, chính bọn họ đã ép nàng ta không còn con đường nào khác để đi.

“Nếu không như vậy, sao Thụy Vương có thể khiến Hoàng thượng tự mình điều Tàn Tướng quân tới biên cương? Sao có thể khiến Hoàng thượng tự mình lệnh cho Dương Ngự thừa rời khỏi kinh thành?” Trên mặt Đoan phi rạng rỡ nét cười nhưng khóe mắt lại có giọt lệ rơi xuống. Nam tử trước mặt đã từng là chỗ dựa cả đời của nàng ta, nhưng bây giờ, chính tay nàng ta lại phá hủy cơ nghiệp của y.

Thụy Vương quả nhiên hiểu rõ y, biết rằng một người kiêu ngạo như y sẽ không lựa chọn bỏ thành mà chạy. Nhưng y sẽ cố gắng đưa Thái tử ra ngoài thành gặp Dương Ngự thừa, mong có thể Đông Sơn tái khởi[1].

Đáng tiếc, đó lại là con trai của nàng ta, nàng ta quyết không cho phép người

khác mang con trai của mình đi!

[1] Thành ngữ bắt nguồn từ một điển tích Trung Quốc, nói

về Tạ An thời Đông Tấn từ quan về Đông Sơn ở ẩn, nhưng về sau lại ra làm quan và được giữ chức to hơn. Ý của câu thành ngữ này là chỉ những người thất thế sau này lại trỗi hưng được thanh thế.

Trong đáy mắt Thế Huyền bùng lên sát khí, muốn bóp chết Đoan phi. Đoan phi vẫn cười mãi: “Thần thiếp cũng rất kinh ngạc, không ngờ Hoàng thượng lại yêu Công chúa đến thế, yêu đến mức vì cô ta mà mặc kệ sự an nguy của bản thân. Trước đây thần thiếp vốn hâm mộ Dương phi, hâm mộ những người được sủng ái trong lục cung nhưng hóa ra tất cả chỉ là một trò cười! Không ngờ Hoàng thượng lại yêu Công chúa, yêu cô ruột của chính mình! Đó là việc trái với luân thường, thiên lý không dung đâu!”

“Câm miệng!” Hai mắt Thế Huyền đỏ ngầu, bàn tay càng bóp chặt hơn. Khuôn mặt xinh đẹp của Đoan phi không còn vẻ diễm lệ như xưa, sắc mặt dần trở nên tím tái, việc hít thở càng lúc càng trở nên khó khăn nhưng nàng ta vẫn chậm rãi nói từng chữ một: “Hoàng thượng thật sự cho rằng cô ta tới Nam Việt hòa thân là vì Bắc Hán, là vì ngài sao?”

Trong đáy mắt Đoan phi ánh lên nét cười giễu cợt. Bàn tay

Thế Huyền bắt giác run rẩy, ngẩn ngơ nhìn nàng ta. Đoan phi gắng gượng nói: “Cô ta đi Nam Việt hoàn toàn vì bản thân mình. Người mà cô ta nhung nhớ ở Nam Việt, người mà cô ta yêu ở Nam Việt, cô ta chỉ mượn tay Hoàng thượng để thuận nước rong thuyền, đưa mình lên con đường đi hòa thân mà thôi.”

Cặp mắt đen láy kia bắt giác mở to, bàn tay đang bóp cổ Đoan phi dần buông lỏng. Đoan phi ngã nhào qua một bên, vừa đưa tay xoa cổ vừa ho sặc sụa, hồi lâu sau mới thấp giọng nói tiếp: “Ngay từ khi giao lại quyền lực giám quốc, cô ta đã muốn rời khỏi Hoàng thượng rồi. Hòa thân chẳng qua chỉ là một cái cớ của cô ta mà thôi.”

“Trẫm không tin!” Sắc mặt trở nên tái nhợt, Thế Huyền loạng choạng lùi về phía sau nửa bước, thân thể tựa vào chiếc bàn sau lưng.

Đoan phi nhìn y chăm chú: “Chiếc khăn tay đó hoàn toàn không phải di vật của Thẩm Phò mã. Hôm nay thần thiếp sẽ nói rõ với Hoàng thượng, người trong lòng cô ta chính là thế tử của Ký An Vương phủ ở Nam Việt!”

Hạ Hầu Quân?

Thế Huyền không khỏi ngây người, y vẫn còn nhớ con người hào sảng tuấn tú ấy, cũng nhớ rõ bộ dạng của người này khi lên thay Dận Vương tới cầu hôn Đại trưởng công chúa trước mặt y. Y vốn đã muốn cự tuyệt, vậy nhưng cô

cô lại giấu y tới Dương phủ gặp Thế tử.
Thì ra, bọn họ đã quen nhau từ trước!
Nếu đổi lại là người khác, tất nhiên y sẽ không tin, nhưng
người đó lại là Doãn Duật... Doãn Duật cũng đã từng tới chùa Ngọc Tuyền ở Lạc
huyện, mà đó lại là nơi cô cô sống hồi nhỏ.
Nói là muốn được gả cho Dân Vương, hóa ra chỉ là lừa dối y
sao? Thì ra gả cho Dân Vương không phải là điều nàng hy vọng. Nàng muốn rời
khỏi y, nàng muốn đi Nam Việt để được ở bên người mà nàng yêu thương. Dựa vào
tài trí của nàng, bày cách để không phải thành thân với Dân Vương chẳng phải là
chuyện khó. Hôn sự của nàng với Dân Vương ban đầu bị hoãn lại, bây giờ Dân
Vương đã chết, không phải là hoàn toàn đúng với ý của nàng sao?
Y còn muốn để nàng trở thành mẫu nghi thiên hạ ở Nam Việt,
vậy mà ngay đến việc có quen biết Doãn Duật nàng cũng chưa từng nói với y, cứ
thế lặng lẽ rời đi...
Trái tim y như bị giáng một nhát búa nặng nề, hơi thở trở
nên rối loạn. Y đưa tay ôm ngực, ho sặc sụa một hồi, trên chiếc áo choàng lông
cáo lốm đốm những vệt máu đỏ tươi. Đoan phi cả kinh đứng dậy. Y dường như cố
kìm nén cơn ho nhưng không sao làm nổi, những tiếng ho vẫn vang lên liên tiếp,
máu tươi từ trong miệng y ào ạt tuôn ra...
“Ta là Thế Huyền, cô có thể gọi ta là Thế Huyền”... Năm đó,
bên dưới dãy hành lang ngợp bóng tử đằng, y và nàng lần đầu gặp mặt.
“Thế Huyền, ta không phải là kẻ địch của cháu”... Không phải
kẻ địch nhưng nàng vẫn gạt y.
“Thế Huyền, buông tay”... Nàng muốn y buông tay, khi đó y lưu
luyến biết nhường nào... Thì ra, đây mới là lời mà nàng muốn nói với y sao? Đúng
là y nên buông tay nhưng trái tim lại không chịu nghe theo!
Trái tim như bị một lưỡi dao đâm mạnh, Thế Huyền đột nhiên
giật mình tỉnh táo trở lại, phía trên đầu là chiếc nóc màn mạ vàng quen thuộc
biết mấy. Y muốn ngồi dậy nhưng toàn thân chẳng còn sức lực. Là giấc mơ ư?
Một chút hy vọng cuối cùng còn sót lại hoàn toàn tan biến
sau khi y thấp thoáng thấy bóng dáng của Đoan phi bên ngoài bức màn.
Đoan phi cứ thế ngồi lặng lẽ trong điện Tuyên Thất, căn
phòng trống trải lúc này tĩnh lặng lạ thường, ngoài Đoan phi ra thì không có
người nào khác. Y đã hôn mê suốt một canh giờ, sau hơn hai canh giờ nữa thì
trời sẽ sáng.
Đoan phi xưa nay luôn yếu đuối dường như đã biến thành một

con người khác hẳn. Thấy y tỉnh dậy, nàng ta khẽ nói: “Thần thiếp đã nói tình hình trong cung cho Thụy Vương biết. Hiện giờ người của Thụy Vương đã chiếm lĩnh toàn bộ hoàng cung, bên ngoài điện Tuyên Thất toàn là người của Thụy Vương. Có điều, Hoàng thượng yên tâm, Thịnh Kinh không hỗn loạn.” Nàng ta thấy y không nói gì bèn tiếp tục: “Trung thường thị sẩy chân ngã xuống ao sen chết rồi.”

Sắc mặt Thế Huyền đột nhiên biến đổi, Đoan phi lại nói tiếp:

“Chiêu Nhi không sao, sau này thiên hạ sẽ là thiên hạ của Hoàng thái tử.” Còn nàng ta sẽ là nữ tử tôn quý nhất ở Bắc Hán, không cần phải khúm núm đứng sau lưng bất kỳ người nào nữa!

Thế Huyền cố gắng mở to mắt, mấp máy môi nhưng chưa kịp lên tiếng đã nghe Đoan phi nói: “Hoàng thượng muốn hỏi tới Dương phi sao? Ngài yên tâm, lát nữa thần thiếp sẽ để cô ta đến gặp ngài.” Nàng ta xoay người lại, bưng một bát thuốc từ bên cạnh tới, nhẹ nhàng nói: “Để thần thiếp hầu hạ ngài uống thuốc.”

Hiện giờ, tất nhiên Thụy Vương sẽ không vào cung, đợi sau khi sự việc ngã ngũ, hắn mới có thể xuất hiện. Đến khi đó, hắn cũng sẽ không phải gánh tội danh mưu phản.

Dương phi được áp giải vào điện Tuyên Thất, quần áo tả tơi, mái tóc đen nhánh rối bời buông xõa sau lưng. Tiếng ngọc bội va chạm khẽ vang lên, có một người chậm rãi đi ra từ phòng trong. Dương phi không kịp mở to mắt, nhìn chằm chằm vào đối phương: “Là người!”

Không ai ngờ Đoan phi khi xưa yếu đuối đến mức không dám nói nửa câu nặng lời lại trở thành người như ngày hôm nay!

Một canh giờ trước, Trung thường thị Vương Đức Hỷ vội vã lao vào cung Nghi Tuyết, Dương phi đang bế Chiêu Nghi đứng đợi bên trong. Trung thường thị vừa mở miệng định nói gì đó, chợt thấy một loạt bóng đao, bóng kiếm lóe lên. Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, một thanh trường kiếm đã chém thẳng vào lưng lão. Máu tươi lập tức bắn ra tung tóe, Trung thường thị ngã gục.

Chiêu Nhi sợ đến nỗi toàn thân mềm nhũn. Từ bên ngoài có mấy gã thị vệ xông vào, không cho phân bua gì, giằng lấy đứa bé từ trong lòng Dương phi, mặc kệ cho nó kêu gào khóc lóc. Dương phi không làm gì được, chỉ có thể tro mắt nhìn Chiêu Nhi bị mang đi. Một nửa người thẳng bé bị kéo lê trên mặt đất, bọn thị vệ cứ như vậy lôi thẳng nó ra ngoài.

Lúc này sắc mặt Đoan phi cũng đã trở nên trắng bệch nhưng vẫn cười nói: “Dương phi nương nương đã khiến biết bao nhiêu nữ nhân trong thiên hạ phải hăm mộ, những thứ thế gian hiếm có, đáng ra không nên có, cô đều

đã có được rồi. Nhưng thứ không phải của cô thì rốt cuộc không phải của cô, Chiêu Nhi sẽ không thật sự nhận cô làm mẹ!”

“Hoàng thượng đâu?” Dương phi không muốn nghe Đoan phi nói những lời thừa thãi, đây là việc nàng ta làm, vậy Chiêu Nhi sẽ không gặp nguy hiểm. Lúc này nàng chỉ lo lắng cho sự an nguy của Hoàng thượng. Đoan phi bắt giắc ngăn người, rồi bỗng nghiêng người nhường đường: “Đi đi.”

Dương phi đẩy tay gã thị vệ ra, vội vàng chạy thẳng vào phòng trong.

Bức rèm châu bạch ngọc vẫn đang khê đung đưa, tấm màn lụa mỏng phía trước long sàng lẳng lẳng buông lơ. Dương phi đột ngột vén màn lên, Thế Huyền nằm lẳng lẽ trên long sàng, khuôn mặt gầy guộc đã trở nên trắng bệch, ở bên cạnh có đặt một bát thuốc chỉ còn lại một nửa. Dương phi ngẩn ngơ trong khoảnh khắc, sau đó nước mắt lăn chã tuôn rơi. Nàng kêu lên một tiếng “Hoàng thượng” rồi ngã nhào xuống bên long sàng.

Bàn tay run rẩy đưa tới vuốt ve bờ má y, Dương phi đột ngột xoay người, cầm lấy nửa bát thuốc còn lại, ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch.

“Hoàng thượng, thần thiếp sẽ đi theo ngài, ngài đừng hòng vứt bỏ thần thiếp lại một mình.”

Tấm thân yếu điệu thướt tha của nữ tử ngã vào trong màn.

Nàng ôm chặt lấy thân thể đã dần dần trở nên lạnh lẽo của y, khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc.

63. Chương 63

“Tam tiểu thư, ôi, tam tiểu thư!” Á a hoàn vội vã chạy theo sau Tô Anh, gọi lớn. Tô Anh đưa tay đẩy cánh cửa phòng đang đóng chặt, chạy vào kéo Lệnh Viên từ trên giường dậy, lớn tiếng chất vấn: “Cô rốt cuộc muốn làm gì? Đã đi với Quân ca rồi, tại sao còn trở về? Trở về thì thôi cũng đành nhưng tại sao cô còn quyến rũ đại tỷ phu?”

Thấy Lệnh Viên không nói gì, Tô Anh càng giận dữ, nói với giọng khinh miệt: “Cô nghĩ ta nói đùa sao? Hôm nay đại tỷ và tỷ phu cùng đến phủ, ta đã nhìn thấy cảnh cô ở cùng tỷ phu ta rồi! Ta đâu phải là kẻ mù chứ! Thế nào, bây giờ cả người ta thích và người đại tỷ thích cô đều muốn cướp đi hết hay sao?”

Tô Anh túm chặt cổ tay Lệnh Viên, nói muốn mang nàng đến chỗ

Tô Thái phó nhờ ông phân xử. Lệnh Viên lật tay lại giữ lấy nàng ta, thấy nàng

ta cau mày tỏ ra đau đớn, Lệnh Viên bèn lạnh lùng nói: “Ta không có thời gian dây dưa với cô. Bây giờ cô lập tức ra ngoài cho ta!” Thế Huyền đã không còn nữa, Bắc Hán lại xảy ra chuyện lớn, những việc này Tô Anh sẽ không thể nào hiểu được.

“Ta không ra đây! Cô đâu phải là nhị tiểu thư của Tô phủ! Ta thực muốn biết cô rốt cuộc muốn thế nào!” Tô Anh mặt mày vênh váo, vừa nói vừa trừng mắt nhìn Lệnh Viên.

“Anh Anh!” Giọng nói của Tô Tổ từ ngoài cửa vọng vào.

Tô Anh giống như nhìn thấy cứu tinh, bèn ngoảnh đầu lại nói:

“Đại tỷ, tỷ đến đúng lúc lắm! Tỷ hãy nhìn cô ta đi này, rõ là đồ không biết xấu hổ!”

“Câm miệng!” Tô Tổ khê quát: “Đây là nhị tỷ của muội, sao muội có thể nói năng như thế được.”

Tô Anh nhìn Tô Tổ với vẻ không thể tin nổi. Tô Tổ đẩy nàng ra ngoài, nói: “Vừa rồi ta thấy mẹ muội đang tìm muội đây, muội hãy quay về trước đi.”

Tô Anh không chịu đi. Tô Tổ nói ngọt nhạt mãi nàng ta mới đồng ý ra ngoài.

Lệnh Viên ngẩn ngơ nhìn Tô Tổ. Từ khi nàng trở về đã xảy ra rất nhiều chuyện nhưng Tô Tổ chưa từng hỏi một câu. Lần này đến đây, rốt cuộc là muốn hỏi rồi sao?

Tô Tổ xoay người lại, thấy Lệnh Viên đang nhìn đăm đăm vào mình, đột nhiên nở nụ cười nói: “Có nam nhân nào mà không năm thê bảy thiếp, thay vì người khác, ta thà rằng đó là cô.”

“Tại sao?” Lệnh Viên buột miệng hỏi.

Tô Tổ không hề nghĩ nhiều, nói thẳng: “Bởi vì cô không yêu y.”

Không yêu y, mà chỉ là một cuộc giao dịch.

Mười dặm gió xuân, màu đỏ rực vườn đầy khắp đất.

Trong sân, một mùi thơm nồng nàn ngợp khắp. Lệnh Viên lặng lẽ đứng cạnh cây cột trở hoa bên dưới hành lang, đầu ngón tay vươn tới một cánh hoa, nhẹ nhàng bóp nát. Không lâu sau, những hạt mưa ào ào rơi xuống, bay cả vào bên dưới hành lang, thấm ướt đôi giày lụa. Khánh Vương không biết đã đứng sau lưng nàng tự lúc nào. Hắn khẽ hít một hơi, trong bầu không khí thanh tân giá lạnh, mùi hương kinhhinh la tựa như sợi tơ nhẹ nhàng bay tới.

Hắn vòng tay ôm lấy bờ eo thon của Lệnh Viên, nhẹ nhàng hỏi:

“Thế nào, đã suy nghĩ kĩ chưa?”

Thân thể Lệnh Viên bất giác trở nên cứng đờ nhưng nàng không đẩy hẳn ra, ánh mắt mơ màng bất định dừng lại trên đám hoa cỏ giữa vườn... Hôm đó nàng nói muốn hẳn giúp nàng, hẳn bèn cười hỏi ngược lại nàng, dựa vào cái gì? Hẳn đường đường là một hoàng tử nhưng lại bị nàng cự tuyệt ba lần liên tiếp, sự tự tôn và kiêu ngạo của hẳn đã bị nàng giẫm nát dưới chân. Bây giờ nàng chỉ nói ra một câu cầu xin hẳn, muốn hẳn bỏ ra nhiều sức lực như thế giúp nàng, nếu đổi lại là nàng chắc chắn cũng sẽ không chịu.

Hẳn lại mang nàng đến Cẩm Tú biệt uyển. Công chúa Ninh An đã chết rồi, Cẩm Tú biệt uyển từ lâu đã chẳng còn bóng người nào cả. Vẫn chưa đến mùa hoa tử vi, biệt uyển chẳng còn vẻ đẹp ngày xưa. Hẳn kéo nàng tới đứng trước một bụi hoa, đưa tay hái một cành hoa tưởng tượng, mỉm cười làm động tác cài xéo lên búi tóc nàng. Cặp mắt sâu thẳm nhìn nàng chăm chú, rồi hẳn cúi đầu khẽ mỉm cười: “Ta nói rồi, tử vi hoa đối tử vi lang, vậy mà nàng không tin.”

Đầu ngón tay hơi run rẩy, Lệnh Viên ngược mắt nhìn nam tử bên cạnh, hẳn cũng đang cúi đầu nhìn thẳng vào mắt nàng. Chỉ nhìn thoáng qua, nàng đã thấy được những tia sáng lóe lên nơi đáy mắt hẳn, sau đó hẳn đột nhiên cúi đầu hôn lên môi nàng. Lệnh Viên ban đầu còn giãy giụa nhưng cánh tay đang ôm nàng của hẳn càng lúc càng siết chặt hơn, nàng dần dần cũng buông xuôi.

Hẳn nở một nụ cười hài lòng, rời môi khỏi cánh môi nàng:

“Ngay từ lần đầu gặp mặt ở Mặc Lan biệt viện, ta đã tự nói với mình, đây chính là nữ nhân mà ta muốn.”

Lệnh Viên đưa mắt nhìn đi nơi khác, thấp giọng nói: “Ta có một điều kiện.”

Hẳn hơi nhướn mày, cười gian tà, nói: “Lệnh Viên, nàng làm gì còn tư cách để nhắc đến bất kỳ điều kiện gì với ta.”

Nàng không thèm để tâm đến lời của hẳn, nói thẳng: “Ngài đừng cười ta.”

Trong mắt dường như thoáng một tia kinh ngạc, Khánh Vương hồ hững nói: “Không cưới nàng sao? Nàng cho rằng như vậy thì ta sẽ để nàng đi sao?” Đầu ngón tay hơi dùng sức, hẳn nâng cái cằm thon của nàng lên, ép nàng nhìn thẳng vào mắt hẳn: “Vậy nàng hãy đi theo ta mà không có danh có phận.”

Không có danh phận ư? Lệnh Viên không tìm được, khẽ bật cười: “Thế trước đó ngài định cho ta danh phận gì vậy? Vương phi sao?”

“Vương phi?” Hẳn lẩm bẩm hai chữ đó bằng giọng đầy ưu tư,

sau đó khẽ cười giễu cợt: “Tuân Châm ta bản lĩnh gì khác thì không có nhưng việc đã hứa với Tổ Tổ nhất định sẽ không nuốt lời. Bất kể sau này có như thế nào, không một ai có thể làm lung lay vị trí của cô ấy.”

Cặp mắt Lệnh Viên lóe sáng, trong lòng thì lại mừng thầm, nói: “Ta chỉ cần Thụy Vương chết và giang sơn Bắc Hán thật sự được trao lại cho Chiêu Nhi.”

Khánh Vương cười nhạt nói: “Ta cũng không thích Thụy Vương.”

Sắc mặt dần trở nên lạnh lẽo, Lệnh Viên dùng giọng nghiêm

túc hỏi: “Bắc Hán có tin tức gì không?”

Hắn buông tay ra, xoay người ung dung ngồi trở lại chỗ hàng

lan can, hơi cau mày đáp: “Tần Tướng quân kháng chỉ, dẫn quân đóng ở biên cương không chịu về kinh. Dương Ngự thừa còn chưa có tin tức, ta đã phái người đi tìm rồi.”

Tần Tướng quân là người thông minh, bây giờ Thụy Vương vừa soán quyền, tất nhiên sẽ không dám đối đầu trực tiếp. Còn Dương Ngự thừa, Lệnh Viên chỉ mong y chưa về Thịnh Kinh, qua đó thoát khỏi kiếp nạn lần này.

Ánh mặt trời nóng nực chiếu xuống xuyên qua những kẽ lá. Anh

Tịch đưa tay lên che mắt, buồn bực đưa mắt nhìn Doãn Duật hỏi: “Cậu đã đưa tiểu thư về rồi tại sao không để tôi đi theo bên cạnh tiểu thư?”

Doãn Duật khẽ thở dài với vẻ bất lực: “Cô là nữ quan tùy giá của Công chúa Ninh An, chỉ khi cô không đi theo cô ấy, Công chúa mới không phải là Công chúa.”

Nghe y nói một câu như vậy, Anh Tịch thực chẳng biết phải phản bác thế nào.

Doãn Duật đưa bình nước cho Anh Tịch. Thị cầm lấy, một hồi lâu sau mới lại hỏi: “Vậy sao cậu không quay về Ký An Vương phủ? Chúng ta tới Tế Châu làm gì?”

“Tế Châu ở gần Sùng Kinh.”

“Ở gần thì sao?” Doãn Duật bị Anh Tịch hỏi đến nỗi không biết phải trả lời thế nào. Sau khi ngẩng đầu uống thêm mấy ngụm nước, y đột ngột đứng bật dậy: “Đi thôi, mau vào thành, để muộn thêm nữa cửa thành sẽ đóng đấy.”

Anh Tịch chẳng có cách nào, đành đứng dậy đi theo y.

Khi Doãn Duật và Anh Tịch vào thành, lập tức cảm nhận được người đi trên đường rất thưa thớt. Xe ngựa đi thêm một đoạn nữa, bọn họ chợt thấy có rất nhiều người đang tụ tập ngay trước mặt, còn có người đang lớn tiếng

nói gì đó. Đột nhiên, đám người bị tách ra một khe hở, một người bị đẩy mạnh từ bên trong ra ngoài, ngã xuống bên cạnh xe ngựa.

Anh Tịch giật nảy mình, nhìn thấy đó là một gã thiếu niên thân hình gầy guộc.

Doãn Duật nhảy xuống đỡ y dậy, hỏi ra mới biết nơi này đang chiêu binh nhưng lại không chịu nhận thiếu niên này, nói là y nhỏ con gầy guộc quá, chỉ cần một cơn gió thổi tới là sẽ ngã ngay.

Gã thiếu niên đó là người dũng cảm, lập tức cất tiếng phản

bác: “Đều là người muốn tận trung vì nước, tại sao ta lại không được nhận?”

Một tên quan binh cầm đao trước mặt tỏ ra hết sức ngang

ngược, nói: “Trông bộ dạng của ngươi, ra ngoài đánh thua trận là cái chắc, nói không nhận là không nhận! Thế nào, còn muốn ăn đòn nữa sao?” Nói rồi hấn bèn định xông tới.

“Dừng tay!” Doãn Duật giơ tay ngăn hấn lại.

Tên quan binh nhỏ phì một bãi nước bọt, tức tối mắng: “Cút ngay! Ngươi là cái thá gì mà dám cản ông đây?”

Doãn Duật kéo thiếu niên đó ra sau lưng, lấy tấm lệnh bài trong người giơ ra trước mặt tên quan binh. Hấn mở to mắt, vẻ giận dữ trên mặt hoàn toàn tan biến, vội vàng định quỳ xuống. Doãn Duật giơ tay ngăn hấn lại: “Dừng để lộ ra ngoài.”

Tên quan binh run rẩy nói: “Tiểu nhân có mắt mà không trông thấy núi Thái Sơn, không biết là Thế tử gia, tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân...”

Doãn Duật đưa tay ra hiệu cho hấn cầm miệng lại, đoạn ngoảnh đầu liếc nhìn gã thiếu niên sau lưng, cười nói: “Ta cảm thấy y nói rất đúng, đều là người muốn tận trung vì nước, chỉ cần lòng dạ sắt son, có gì mà không được?”

“Dạ dạ, được chứ, được chứ!”

Mấy tên quan binh phía sau cũng đều đi tới, sau khi biết được thân phận của Doãn Duật, kẻ nào kẻ nấy đều tỏ ra hết sức cung kính, lại nói muốn mời thiếu niên đó đi báo danh. Gã thiếu niên đột nhiên quỳ xuống trước mặt Doãn Duật dập đầu nói: “Đa tạ công tử giúp đỡ!”

Doãn Duật đỡ y đứng dậy. Y lại nói: “Nhà tôi rất nghèo, có lúc cơm không đủ no, cho nên cha tôi mới muốn tôi đi tòng quân. Khi nào vào trong quân rồi, tôi nhất định phải rèn luyện thân thể thật tốt.”

Anh Tịch đứng phía sau, không kìm được che miệng cười khúc khích. Doãn Duật cũng cười hỏi: “Ngươi tên gì?”

Gã thiếu niên nở nụ cười rạng rỡ, để lộ hai hàm răng đều tăm tắp: “Tôi tên Diêu Hành Niên.”

Doãn Duật bước tới mượn giấy mực, viết ra mấy hàng chữ, đoạn gấp tờ giấy lại nhét vào trong tay gã thiếu niên: “Khi vào trong quân, hãy giao bức thư này cho Khưu Tướng quân, sau này người sẽ có thể đi theo ông ấy.”

Gã thiếu niên lại vội vàng quỳ xuống: “Đại ân đại đức của công tử, Diêu Hành Niên tôi suốt đời không quên! Ngày sau nếu công tử cần dùng đến tôi, tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình vì công tử, quyết không từ nan!”

Gã thiếu niên đuổi theo sau Doãn Duật, xin y lưu lại tên họ.

Doãn Duật thoát thác mấy câu rồi rời đi. Anh Tịch cười suốt dọc đường, cảm thấy người đó quả là hết sức thật thà, chất phác.

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, Anh Tịch đột nhiên chỉ ra bên ngoài xe hỏi: “Đó là nơi nào vậy?”

Vốn dĩ đó là một tòa phủ đệ xa hoa nhưng giờ đây chỉ còn là một đồng cỏ nát sau trận hỏa thiêu, mà điều kỳ lạ là không thấy có người nào tới dọn dẹp. Anh Tịch trầm kinh ngạc, không kìm được bèn nhìn thêm một lúc. Năm Kiến Chương thứ mười, phản tặc Lương Vương đã bị tiêu diệt tại chính nơi đây, Doãn Duật tuy chưa từng tới nhưng cũng có biết. Nghe nói căn cứ của Lương Vương ở Tế Châu cũng bị một mối lửa lớn thiêu sạch, giống như tòa Lương Vương phủ ở Sùng Kinh. Lương Vương phủ đã bị phá hủy từ lâu để xây dựng các công trình khác nhưng không rõ tại sao nơi này lại không có ai tới dọn dẹp.

Chính là nơi này sao?

Doãn Duật lệnh cho phu xe dừng lại, đoạn nhẹ nhàng nhảy xuống. Cả một tòa phủ đệ rộng lớn nay đã trở thành phế tích, đứng dưới muôn vòm tia sáng, trong mơ màng Doãn Duật chợt như lại nhìn thấy cảnh tượng lửa cháy ngợp trời năm xưa! Có một bóng dáng hiên ngang, cao lớn đang đứng lặng ngay trước cửa...

Sau khoảnh khắc, trong lồng ngực bỗng dội lên cảm giác hoang mang và đau đớn, Doãn Duật đưa tay lên ôm ngực, cau mày.

Anh Tịch vội bước tới đỡ y, nôn nóng hỏi: “Sao vậy?”

Cảm giác kỳ lạ đó lại đột nhiên biến mất. Doãn Duật khẽ lắc đầu, y cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra.

“Y đã đi Tế Châu ư?” Phía sau bức màn thêu hình rồng một giọng nói già nua vang lên.

Gã thị vệ cúi đầu quỳ trước long sàng, thấp giọng bẩm báo:

“Dạ, bọn thuộc hạ ngấm đi theo Thế tử, không dám sơ suất chút nào!”

Hoàng đế Nam Việt hơi nheo mắt lại. Lão sẽ không bao giờ quên Lương Vương chết ở Tế Châu, chẳng lẽ điều mà lão hoài nghi lại là sự thật? Im lặng trong chốc lát, Hoàng đế Nam Việt đưa tay vén bức màn lên, chăm chú nhìn gã thị vệ bên ngoài, hỏi: “Vừa nãy người nói y đã ở Liêu Châu cùng với ai?”

Gã thị vệ cúi đầu: “Bẩm Hoàng thượng, là nhị tiểu thư của nhà họ Tô. Hiện giờ Tô nhị tiểu thư đã về kinh rồi, Thế tử cũng đã rời đi rồi. Tô nhị tiểu thư hình như... thích Khánh Vương điện hạ hơn.”

Lão nhị sao? Hoàng đế Nam Việt hơi cau mày, trong lòng không khỏi cười thầm. Lão đột nhiên nhớ lại một chuyện từ hơn hai mươi năm trước, khi cặp tỷ muội nhà họ Tiêu cùng vào cung một lúc, sắc mặt liền trở nên hờ hững hơn, rồi lại cất tiếng hỏi: “Nữ quan tùy giá của Công chúa Ninh An vẫn ở bên Thế tử chứ?”

“Dạ, vẫn luôn ở bên.”

Hoàng đế Nam Việt khoát tay ra lệnh cho gã thị vệ lui đi:

“Tiếp tục giám sát.”

Tôn Liên An bưng chén thuốc đi vào, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, đến giờ uống thuốc rồi.”

Một ả cung nữ cẩn thận đỡ Hoàng đế Nam Việt dậy, Tôn Liên An đưa chén thuốc cho lão. Hoàng đế Nam Việt bưng bát thuốc trên tay nhưng lại không uống, sau khi do dự một lát, đột nhiên hỏi Tôn Liên An: “Người đã nghe thấy chưa?”

Tôn Liên An ngẩn người, nhất thời còn chưa hiểu Hoàng thượng muốn hỏi mình điều gì. Hoàng đế Nam Việt không đợi lão trả lời, lẩm bẩm nói tiếp: “Tỷ muội cùng hầu một chồng, không tốt, rất không tốt.”

Tôn Liên An lúc này mới biết lão đang nhắc tới chuyện Khánh Vương, bèn nháy mắt ra hiệu cho ả cung nữ lui đi, sau đó mới cười nói: “Hoàng thượng, Khánh Vương điện hạ tuổi trẻ bồng bột, khó tránh khỏi hơi đa tình.”

Hoàng đế Nam Việt không nói một lời, cúi đầu nhìn bát thuốc đang nhẹ nhàng sóng sánh, bây giờ xem ra quả nhiên Lão nhị vẫn hợp với tâm ý của lão hơn. Quyền lực sớm muộn cũng phải giao lại, lão chỉ mong mảnh giang sơn này của nhà họ Tuân có thể lưu truyền thiên thu vạn đại.

“Hoàng thượng, người uống thuốc đi đã.” Tôn Liên An lại khẽ cất tiếng khuyên.

Hoàng đế Nam Việt dường như chợt nghĩ đến điều gì, bèn ngoảnh đầu nhìn lão thái giám trước giường, khẽ ho mấy tiếng, nói: “Đi chuẩn bị

bút mực cho trầm.”

“Hoàng thượng muốn viết gì cũng không cần nôn nóng quá, đợi long thể của người đỡ hơn một chút đã...”

“Tôn Liên An, người cũng đã già rồi, nói nhiều quá!” Hoàng đế Nam Việt hờ hững liếc nhìn lão.

Tôn Liên An thẳm kinh hãi, vội vâng lời lui xuống.

Khánh Vương dứt khoát đón luôn Lệnh Viên tới một khu biệt viện có tên là U Lan viện.

Bên trong biệt viện thanh tĩnh, tịch mịch, khắp nơi đều trồng mặc lan.

“Nếu có thể, ta chỉ muốn dời luôn Mặc lan biệt viện đến nơi này cho nàng.” Khánh Vương ánh mắt dịu dàng, tươi cười cất tiếng. Lệnh Viên miễn cưỡng nở nụ cười, lòng thầm buồn bã. Hắn cho rằng vì thích hoa lan nên nàng mới đến ở trong Mặc Lan biệt viện sao? Nàng khi đó chỉ muốn được dọn ra ngoài cung Thịnh Kinh mà thôi, chẳng cần để tâm là mình sẽ đến nơi nào.

“Có thích không?” Hắn lại khẽ hỏi.

Lệnh Viên bỗng nở nụ cười hiếm hoi, vẻ điềm lệ toát ra quả thực hơn hẳn bất cứ thứ gì trên thế gian này. Chỉ nghe nàng nhẹ nhàng nói:

“Điện hạ cho xây dựng tòa U Lan viện này là muốn nhốt ta ở đây cả đời sao?”

Hắn bước lên trước một bước, nhìn nàng bằng ánh mắt đầy vẻ ngạo ngược: “Ta muốn nhốt nàng đời đời kiếp kiếp.”

Hắn vừa nói vừa hơi nghiêng người về phía trước, bẻ thốc tấm thân mềm mại của nàng lên. Nàng dường như có chút kinh ngạc đưa tay giữ lấy cánh tay hắn, không hề giãy giụa. Hắn hoàn toàn chẳng để tâm tới vẻ hoang mang trong đáy mắt nàng, khẽ cười nói: “Lệnh Viên, bây giờ hối hận vẫn còn kịp đấy, có muốn đi không?”

Những ngón tay đang giữ lấy cánh tay hắn hơi buông lỏng,

Lệnh Viên nở một nụ cười hờ hững. Nàng đã chẳng còn đường lui, bây giờ có thể đi đâu được chứ? Bắc Hán đã không còn là cố quốc khi nàng rời đi nữa, Thế Huyền tro cốt còn chưa lạnh, mảnh giang sơn y khổ tâm chèo chống cũng đã rơi vào tay gian thần, nói đến cùng, đây đều là lỗi của nàng! Nàng có lỗi với Thế Huyền, có lỗi với mẫu hậu, có lỗi với nhà họ Dương, cũng có lỗi với Chiêu Nhi!

Nàng còn có tư cách lùi bước hay sao?

Nét cười trên khuôn mặt Khánh Vương càng lúc càng đậm. Hắn xoay người, ống tay áo lất phất bay. Tà váy dài của Lệnh Viên như kéo theo một

mảng sắc xuân tươi đẹp, cánh cửa phòng trong bị Khánh Vương vung chân đá bung ra, tấm màn sa mỏng đung đưa nhẹ nhẹ, mùi hương khinh la vương vít tỏa đi đến tận chốn xa xôi.

Phía sau tấm bình phong mờ mờ ảo ảo, hai bóng người đồng thời ngã xuống giường. Hắn đè trên thân thể Lệnh Viên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, khẽ cười một tiếng, cúi đầu ngậm lấy đôi cánh môi xinh ngát hương thơm.

Bức màn đung đưa, không ngớt, quần áo lần lượt được cởi ra, từng làn hơi thở ám muội len lỏi giữa kẽ răng đầu lưỡi, cuối cùng thấm vào tận xương tủy...

64. Chương 64

Thời tiết hiện giờ khi nóng khi lạnh, vào lúc chạng vạng, một trận mưa rào đột nhiên trút xuống.

Hoa Lan trong U Lan viện bị cơn mưa làm cho rụng lá tả. Đám người hầu hạ vội vàng chạy đi bảo vệ hoa, chỉ còn lại một mình Lệnh Viên đứng dưới hành lang, để mặc cho những hạt mưa lạnh giá hắt vào làm ướt khuôn mặt nhợt nhạt của nàng.

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên càng lúc càng lớn.

Một ả thị nữ bước tới mở cửa, từ bên ngoài có một người mặc áo tơ đội nón lá đi vào, vội vã chạy thẳng về phía Lệnh Viên. Vô số dấu chân sắp thành một hàng uốn lượn phía sau lưng kẻ đó, từ trên áo và nón, nước mưa chảy xuống không ngừng. Chạy đến trước mặt Lệnh Viên, y đột nhiên quỳ xuống: “Công chúa.”

Chiếc nón lá được đặt qua bên cạnh, y ngẩng đầu lên, một vết thương dài đáng sợ hằn sâu trên má phải. Lệnh Viên thầm kinh hãi, bàn tay run rẩy đưa tới đỡ y dậy, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào: “Dương đại nhân...”

Dương Ngự thừa cảm phần nói: “Là Thụy Vương! Hắn câu kết với quân man di Dạ Lang!”

Điều này Lệnh Viên đã nghĩ đến rồi. Nếu không phải vậy, có gì Bắc Hán lại đột nhiên cắt đất cho Dạ Lang?

Thụy Vương phái người đi chặn giết Dương Ngự thừa, đám thị vệ liều chết bảo vệ giúp y trốn thoát, sau khi ẩn nấp chừng hơn một tháng, rốt cuộc y cũng bị người của Khánh Vương tìm được.

“Hoàng thượng...” Không sao kìm nén được nữa, Dương Ngự thừa xưa nay vốn điềm tĩnh mà lúc này giọng nói đã nghẹn ngào.

Lệnh Viên cắn chặt môi, nói: “Giang sơn vẫn là của Hoàng Thượng!” Cho dù Thế Huyền không còn nữa, nàng cũng phải giúp y đoạt lại, giao nó vào tay Chiêu Nhi.

Lệnh Viên cất bước đi nhanh vào phòng, đuổi tả hữu lui ra hết, đóng chặt cánh cửa làm bằng gỗ đàn hương lại. Bên trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người là Lệnh Viên và Dương Ngự thừa.

“Điện hạ, có cần đi giám sát không?” Một gã thị vệ nhỏ giọng dò hỏi.

Khánh Vương chấp tay sau lưng đứng giữa sân, những hạt mưa rơi xuống mặt ô không ngớt. Hắn đưa mắt chăm chú nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, khẽ cười nói: “Không cần, mặc kệ bọn họ đi.”

“Điện hạ không sợ bọn họ...”

“Sợ cái gì?” Khánh Vương lạnh lùng hỏi ngược lại, sau đó lại cười nói: “Bây giờ đã khác ngày xưa, người còn sợ nàng dám gạt bản vương hay sao?”

Gã thị vệ nhất thời nghẹn họng, thấy người trước mặt đã xoay người bước ra ngoài, liền vội vàng đuổi theo, bỗng nghe hắn trầm giọng nói:

“Vào cung.”

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn lưu ly tỏa ra những tia sáng dịu dịu.

Dương Ngự thừa buột miệng nói: “Công chúa thật sự muốn liên thủ với Khánh Vương sao?”

Lệnh Viên buồn bã cúi đầu: “Từ khi Thế Huyền làm cho Công chúa Ninh An ‘chết’, tất cả mọi đường lui của ta đều đã bị chặn rồi. Ngoài thế này ra, ta chẳng có bất cứ cách nào khác cả.”

Sắc mặt Dương Ngự thừa trở nên trắng bệch, dưới làn ánh sáng u ám, vết thương trên mặt y lại càng trở nên đáng sợ hơn. Hoàng thượng chỉ nói muốn Công chúa rời xa những sự phân tranh, còn biện pháp là do y nghĩ ra, là chính y đã một tay đẩy nàng về phía Khánh Vương sao? Dương Ngự thừa đột nhiên vén áo quỳ xuống: “Chuyện của Bắc Hán còn có ta và Tần Tương quân, Công chúa không cần phải nhúng tay vào!”

“Dương đại nhân...”

“Tiên hoàng... cũng không muốn Công chúa nhúng tay vào chuyện này nữa!” Dương Ngự thừa cắn răng nói, đoạn đập mạnh đầu trước mặt Lệnh Viên. Tiên hoàng... Lệnh Viên nhất thời chưa thể thích ứng với cách xưng hô này, cứ cảm thấy như Thế Huyền còn sống...

Có lẽ y thật sự muốn nàng đi nhưng nếu nàng đi rồi, y cho rằng kiếp này nàng có thể thanh thản hay sao? Cố kìm nén những giọt nước mắt, nàng trầm giọng nói: “Chuyện này không cần phải bàn thêm nữa! Ngài cứ làm theo lời ta, đi tìm Tần Tướng quân, đến lúc đó Khánh Vương sẽ phát binh chi viện cho các vị.”

Dương Ngự thừa im lặng trong chốc lát, cuối cùng mới nói:

“Công chúa định...”

“Quét sạch bọn gian thần!” Đây chính là lý do tốt nhất để xuất binh.

Bên ngoài, gió mưa lất phất, cửa phòng được mở ra, bóng dáng

Dương Ngự thừa hòa vào trong màn mưa, chợt lại nghe người sau lưng nói: “Chuyên

Dương phi... xin Dương đại nhân hãy bớt đau buồn.”

Bóng dáng đó dừng lại một chút, rồi giọng nói của Dương Ngự

thừa lại vang lên xen lẫn trong tiếng gió: “Có lẽ trong khoảnh khắc cuối cùng, nó đã cảm thấy vui vẻ.”

Được rời đi cùng với người mình yêu, đó có lẽ là kết quả mà

tất cả nữ tử trong thiên hạ đều mong muốn. Khóe miệng Lệnh Viên bất giác nở một nụ cười, Thế Huyền đến cuối cùng vẫn còn có một người thật lòng với y bầu bạn cạnh bên, sau này dù có ở dưới Cửu tuyền cũng không đến nỗi quá cô độc.

Bóng người trong sân đã biến mất, Lệnh Viên vẫn ngẩn ngơ

đứng đó, một tay bám vào cây cột lạnh băng, bên tay dường như vẫn còn vang vọng lời của Liêu Thái phi hôm đó: “Ngày sau liệu có ai tới đưa tiễn cô?” Nàng đã từng nghĩ có thể sẽ là Doãn Duật, nhưng bây giờ xem ra nàng phải hâm mộ Dương phi rồi. Ít nhất, tâm nguyện cuối cùng của nàng ta cũng đã được thỏa mãn.

Trận mưa kéo dài suốt cả đêm, đến buổi trưa hôm sau, bên ngoài có thị nữ báo rằng Khánh Vương đã đến.

Lệnh Viên đứng dậy, cất bước đi ra ngoài đón. Khánh Vương

vẫn chưa thay bộ triều phục, vừa cười vừa rảo bước đi vào, nhìn thấy nàng bèn nói: “Ta có tin tức tốt đây, phụ hoàng đã đồng ý cho ta xuất binh chi viện Tần Tướng quân rồi.”

Lệnh Viên lòng thầm mừng rỡ, tuy biết rằng hấn có bản lĩnh

thuyết phục được Hoàng Đế Nam Việt nhưng nàng không ngờ lại nhanh đến vậy.

“Thế nào, không vui sao?” Hấn hơi cau mày hỏi.

Lệnh Viên vội lắc đầu: “Không phải, ta chỉ tò mò ngài rốt cuộc đã nói gì với Hoàng thượng thôi?”

Hấn tự mình ngồi xuống, lại tự rót cho mình một chén trà

nhưng không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ khẽ nói: “Nói gì cũng không quan trọng. Lệnh Viên, nàng chỉ cần kết quả mà thôi.”

Toàn những lời bốn lạng gạt ngàn cân, Lệnh Viên biết hẳn vẫn có chuyện giấu giếm nàng. Nhưng đúng như hẳn nói, điều nàng cần chẳng qua là Hoàng đế Nam Việt đồng ý xuất binh, còn về nguyên nhân thì không hề quan trọng. Một người một ngựa lao vọt qua giữa khu dân cư náo nhiệt, dừng lại bên ngoài Ký An Vương phủ. Người tới vận một bộ đồ đen tuyền theo lối cấm quân.

Rất nhanh, người đó đã lại từ trong vương phủ đi ra.

Ký An Vương gia chấp tay sau lưng đứng ngoài cửa thư phòng, nhìn đăm đăm về phía cuối sân đến ngẩn ngơ. Ký An Vương phi lặng lẽ đi tới bên cạnh ông, thấp giọng hỏi: “Trong cung cho người tới có chuyện gì sao?”

Sắc mặt Ký An Vương gia hết sức nặng nề, một lúc lâu sau, ông mới nói: “Hoàng thượng đột nhiên muốn triệu Quân nhi về kinh.”

Ký An Vương phi không kìm được kêu “a” một tiếng, thấy người trước mặt mím môi suốt một lúc lâu rồi mới lại lẩm bẩm: “Chẳng lẽ Hoàng thượng đã phát giác điều gì rồi?”

“Sao có thể...” Ký An Vương phi kinh hãi đưa mắt nhìn ông, đôi bàn tay bắt giắc run lên dữ dội.

Mùng Bảy tháng Ba, Doãn Duật bị triệu về kinh.

Ba ngày sau, Hoàng đế Nam Việt đột nhiên hạ chỉ, ban cháu gái Dương Dĩnh của Thần phi cho Doãn Duật làm trắc phu nhân[1], gả vào cửa cùng lúc với Anh Tịch. Anh Tịch vào cùng quỳ trước Đế cung suốt mấy canh giờ, nói Công chúa Ninh An mới mất chưa đầy một năm, thị phải thủ tang Công chúa, thề chết không thành thân. Hoàng đế Nam Việt niệm tình chủ tớ sâu nặng, đồng ý với lời thỉnh cầu của Anh Tịch, lại hạ lệnh cho Dương Dĩnh và Thế tử Hạ Hầu Quân chọn ngày thành thân.

[1] Vợ lẽ.

Chén trà trong tay Lệnh Viên rơi xuống “cạch” một tiếng, vỡ tan tành khiến nàng giật mình tỉnh táo trở lại.

Khánh Vương giật nẩy mình, đưa mắt nhìn về phía nàng: “Sao vậy?” Hẳn đứng dậy, chạm tay vào khuôn mặt lạnh băng của nàng. “Ôm rồi sao? Sắc mặt nàng khó coi quá!”

Lệnh Viên cố đè nén tâm trạng rối bời, lắc đầu nói: “Không có gì.”

Khánh Vương khẽ cười nói: “À thị nữ của nàng cũng thật thú

vị, sẵn sàng kháng chỉ để không phải thành thân với người mình yêu nhằm được thủ tang cho một người chết, mà người chết ấy... rõ ràng vẫn còn sống sờ sờ. Chẳng lẽ thị không biết sao?” Mấy câu nói này của hắn rất nhẹ nhàng nhưng ý tứ bên trong thì bộc lộ quá rõ.

Lệnh Viên ngoảnh mặt qua một bên, muốn né tránh ánh mắt nóng bỏng của hắn. Hắn lại đưa tay kéo nàng lại, ôm chặt nàng vào lòng, đột nhiên ghé tới sát cạnh nàng, khẽ cười nói: “Bao nhiêu người như vậy không ngờ lại đều tin vào lời nàng, thiếu chút nữa đến cả ta cũng tin. Cái gì mà Anh Tịch, cái gì mà Kiều Nhi, người trong lòng Hạ Hầu Quân hóa ra chính là nàng.”

Hắn cứ thế nhìn Lệnh Viên chăm chăm, như muốn khắc ghi khuôn mặt trắng bệch của nàng vào trong đáy mắt. Bàn tay nóng bỏng của hắn dường như càng lúc càng nóng bỏng hơn, khoe miệng nở nụ cười bốn cột. Lệnh Viên hiểu ra không cần phải giấu giếm nữa, bởi vì hắn đã biết rồi. Nàng ngẩng mặt lên nhìn hắn: “Ngài muốn thế nào?”

Hắn bật cười thành tiếng: “Ta vui, bởi vì nàng đã chủ động tới tìm ta. Lệnh Viên, chuyện cũ ta không truy cứu nữa nhưng sau này, nàng chỉ có thể là nữ nhân của ta thôi!” Bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lệnh Viên, trong mỗi lời nói dường như đều đang tuyên cáo sự thắng lợi của hắn.

Lệnh Viên không sao cười nổi. Có nữ tử nào nghe tin người mình yêu chuẩn bị lấy vợ mà còn cười được không? Nàng tựa hồ đã có thể hiểu được câu nói của Tô Tổ hôm ấy, nếu đổi lại là người khác, Lệnh Viên thà rằng người đó là Anh Tịch. Có điều không ngờ nha đầu gốc đó lại kháng chỉ!

“Nghĩ gì vậy?” Khánh Vương đưa tay nâng cằm nàng lên, chăm chú nhìn nàng.

Lệnh Viên miễn cưỡng nở nụ cười: “Vậy ngài còn muốn gả Tĩnh Công chúa cho y nữa không?”

Khánh Vương đột nhiên thu lại nụ cười trong đáy mắt, giây lát sau đó mới lại nghe hắn nói: “Nàng hơi nhiều chuyện rồi đó.”

Chẳng phải là Lệnh Viên nhiều chuyện, nàng chỉ cảm thấy ngạc nhiên khi Doãn Duật rõ ràng đã từ quan mà Hoàng đế Nam Việt lại đột nhiên triệu y về kinh, còn ban hôn cho y ... Tất cả những việc này đều có vẻ như là để giám sát Doãn Duật.

Lệnh Viên thầm lo lắng, Ký An Vương gia đã không can dự vào việc triều chính nhiều năm, Doãn Duật cũng đã từ quan, Hoàng đế Nam Việt rốt cuộc muốn giám sát cái gì?

Nàng lại đưa mắt nhìn về phía Khánh Vương, liệu hắn có biết

không?

“Quân nhi, con không được đi!” Ký An Vương phi níu ống tay áo Doãn Duật, dùng sức kéo y về phòng.

Doãn Duật cảm phần nói: “Con phải đi nói với Hoàng thượng, con và Anh Tịch tâm đầu ý hợp, kiếp này ngoài nàng ra con sẽ không lấy ai khác! Nếu Hoàng thượng không chịu, con sẽ quỳ mãi trước Đế cung!”

Thấy Ký An Vương phi sắp không kéo được nữa, Doãn Duật chuẩn bị chạy ra ngoài cửa, Ký An Vương gia đột nhiên xuất hiện trước mặt y. Doãn Duật không khỏi ngẩn ngơ, thấy sắc mặt Ký An Vương gia hết sức nặng nề, ông không ngăn cản y mà chỉ thấp giọng nói: “Vào đây, phụ thân có lời muốn nói với con. Sau khi con nghe xong, nếu con muốn đi thì cứ việc đi, ta và mẹ con sẽ không ngăn cản.”

“Vương gia...” Vương phi đưa tay kéo ống tay áo ông lại, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ âu lo.

Ký An Vương gia khẽ gật đầu nói với bà: “Bà ra ngoài trông chừng đi.”

Vương phi cất bước ra ngoài, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Doãn Duật trước giờ chưa từng thấy bọn họ tỏ ra nghiêm túc như vậy, bèn cất bước đi theo Ký An Vương gia vào phòng trong. Bức rèm châu đung đưa qua lại một hồi, người trước mặt đã dừng bước. Ông quay lưng về phía Doãn Duật suốt một lúc lâu, rồi mới chậm rãi xoay người, hơi cau mày nói: “Người bên ngoài đều biết, Thế tử của Ký An Vương phủ vừa ra đời không lâu đã mắc phải một cơn bệnh nặng... Cũng chính năm đó, anh trai con đã hy sinh vì nước.”

“Phụ thân...” Doãn Duật bất giác bước lên phía trước một bước, không hiểu tại sao đang yên đang lành phụ thân lại nhắc đến chuyện này với mình.

Ký An Vương gia ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Doãn Duật, cặp mắt già nua tràn ngập nỗi bi ai: “Thực ra, con trai nhỏ của ta đã qua đời vì bệnh nặng trong buổi tối hôm đó rồi.”

Doãn Duật kinh ngạc tròn tròn mắt, buột miệng thốt lên: “Phụ thân, người đang nói gì vậy?” Nếu Thế tử đã chết từ khi đó, vậy thì y là ai?

Ký An Vương gia lại cúi đầu xuống, cất giọng thê lương: “Anh trai con không phải vì chặn giết con trai thứ của Lương Vương mà chết, nó chết là vì cứu con! Quân Nhi, con là con trai của Lương Vương điện hạ! Là dòng máu cuối cùng của Lương Vương phủ!”

Doãn Duật cảm thấy đầu óc nổ bùng một tiếng, người trước mặt

rõ ràng vẫn không ngừng mấp máy đôi môi nhưng dường như y chẳng còn nghe được gì. Ký An Vương gia buồn bã nói: “Có lẽ Hoàng thượng đã phát giác điều gì, chưa trở mặt với ta là vì còn chưa xác định rõ. Lần này lão ban hôn cho con chính là để giám sát, nếu con kháng chỉ, chắc chắn sẽ càng khiến lão nghi ngờ hơn.”

Đầu óc trở nên vô cùng hỗn loạn, Doãn Duật lùi về phía sau mấy bước, rồi mới lẩm bẩm nói: “Không thể nào, không thể nào. Con sao lại là con trai của ông ta được, không phải phụ thân nói Lương Vương vì làm phản nên mới bị tru diệt sao?”

Sắc mặt lạnh hẳn đi, Ký An Vương gia trầm giọng nói: “Thực ra Lương Vương chưa từng làm phản!”

65. Chương 65

Ngày Mười hai tháng Tư, Ký An Vương phủ đón nhận một chuyện mừng lớn.

Chỉ riêng những món đồ mà Hoàng đế Nam Việt và Thần phi ban tặng cho Doãn Duật cùng với Dương Dĩnh đã nhiều không đếm xuể.

Bóng cây kê đựng đĩa, trong bầu không khí hơi lạnh lạnh vang lên tiếng khóc u buồn của người con gái.

Lệnh Viên thở dài nhìn Anh Tịch lúc này đang khóc sụt sùi.

Nửa canh giờ trước, thị đã tới đây theo cửa sau. Vốn dĩ với thân phận của bọn họ bây giờ thì Anh Tịch không nên đến nhưng may mà trong U Lan viện này toàn là tâm phúc của Khánh Vương nên hẳn sẽ không có người nào nói chuyện này ra ngoài.

“Đừng khóc nữa.” Lệnh Viên đưa chiếc khăn tay cho thị.

Anh Tịch vẫn khóc lóc không thôi, cặp mắt đỏ hoe nhìn Lệnh

Viên, ghen ngào nói: “Nô tì cảm thấy khó chịu thay cho tiểu thư. Chẳng lẽ tiểu thư không đau lòng sao? Chẳng biết Thế tử gia suy nghĩ thế nào, rõ ràng mấy ngày trước còn nói với nô tì là nhất định sẽ không lấy cô Dương tiểu thư đó, vậy mà bây giờ đột nhiên lại...” Anh Tịch cắn chặt môi, không sao nói tiếp được nữa.

Lệnh Viên ngoảnh mặt qua hướng khác, nhìn những chiếc lá cây xào xạc bên ngoài cửa sổ, ánh mắt tràn đầy vẻ buồn bã: “Chắc y có sự khổ tâm của y. Anh Tịch, sau này nếu không có việc gì thì em đừng tới chỗ ta nữa. Em hãy đi theo bên cạnh y, cho dù không có danh phận, y cũng sẽ đối xử tốt với em.”

Anh Tịch ngậy người: “Tiểu thư nói linh tinh gì thế? Nô tì dù thế nào thì cuối cùng cũng phải quay về bên cạnh tiểu thư mà.”

Quay về? Lệnh Viên bất giác nở một nụ cười thê lương, trong

tình hình bây giờ, Anh Tịch làm sao có thể quay về được?

Anh Tịch đột ngột đứng bật dậy, đi vòng tới quỳ xuống trước

mặt Lệnh Viên, nức nở nói: “Tiểu thư, chi bằng chúng ta hãy đi thôi! Thiên hạ rộng lớn thế này, chắc chắn sẽ có chỗ cho chúng ta dung thân! Bằng không thì... Bằng không thì chúng ta hãy quay về chùa Ngọc Tuyền, đến khi đó còn có thể đi tìm Bùi thiếu gia!”

Chùa Ngọc Tuyền, Bùi Vô Song...

Lệnh Viên ngẩn ngơ nhìn người đang quỳ dưới đất, nơi đó đã từng là chốn bình yên thanh tịnh nhất trong cuộc đời này của nàng nhưng nàng không bao giờ quay trở về đó được nữa. Huống chi, không có nàng, Bùi Vô Song mới có thể sống một cuộc sống bình lặng, nàng hà tất phải đi quấy nhiễu y.

Những ngón tay lạnh băng nắm chặt lấy đôi tay đang không ngừng run rẩy của Anh Tịch, Lệnh viên đỡ thị đứng dậy, chăm chú nhìn thị nói: “Em biết đấy, khi chuyện ở Bắc Hán còn chưa giải quyết xong, ta sẽ không đi đâu cả.”

“Vậy sau khi giải quyết xong thì sao?” Cặp mắt Anh Tịch sáng rực lên, giống như đã nhìn thấy hy vọng.

Lệnh Viên nhất thời ghen hòng, lặng lẽ cúi đầu... Giải quyết xong rồi nàng cũng không thể đi được, bởi vì đó là nội dung cuộc giao dịch giữa nàng và Khánh Vương.

Anh Tịch vẫn khóc mãi không thôi. Đến tận chiều tối hôm đó,

Lệnh Viên mới khuyên được thị rời đi từ cửa ngách.

Nghe nói Tô Anh đã khóc lóc gây rối trong Tô phủ suốt nửa ngày trời, cuối cùng, Tô Thái phó phải cho người tới trông chừng nàng ta.

Lệnh Viên ngẩn ngơ ngồi trên bệ cửa sổ. Bên ngoài, ánh trăng như nước, khung cảnh tĩnh mịch vô cùng, vậy nhưng lại khiến lòng người hoang mang. Lệnh Viên nở nụ cười chua chát, khóe mắt dường như có giọt lệ lăn ra. Nàng bỗng dưng cảm thấy ngưỡng mộ Tô Anh, ít nhất nàng ta còn có thể kêu gào khóc lóc vì người mình yêu không lấy mình. Còn Lệnh Viên nàng, ngay đến khóc thành tiếng cũng không thể.

Ba ngày sau, vào đêm trăng tròn, rốt cuộc tin tức mà Lệnh Viên mong chờ nhất cũng đã truyền tới.

Tần Tướng quân của Bắc Hán xuất binh, lấy danh nghĩa “quét sạch bọn gian thần” mà kéo thẳng về hướng Thịnh Kinh. Thụy Vương triệu tập ba mươi vạn binh mã chặn Tần Tướng quân lại ở Hồ Thành cách Thịnh Kinh năm mươi dặm.

Chén trà được xoay tròn giữa những đầu ngón tay, Khánh Vương cúi đầu khẽ nhấp một ngụm, mỉm cười nhìn qua phía Lệnh Viên, nói: “Tần Tướng quân chỉ cần kiên trì thêm một thời gian nữa, đợi người của bản vương tới nơi. Đến lúc đó, Thụy Vương bị tấn công từ hai phía, nhất định sẽ chẳng còn sức để phản kích.”

Lệnh Viên nghiêm túc nói: “Ngài để ai cầm quân?”

“Khừu Tướng quân. Ông ấy vừa hay cũng từng liên thủ với Tần Tướng quân lúc ở biên cương, hai bên cũng coi như hiểu ý nhau, nàng thấy thế nào?” Y lại nhấp một ngụm trà nữa, hưởng thụ mùi thơm lẫn quất giữa kẽ răng. Khánh Vương nói vậy quả thực cũng rất có lý. Lần này Lệnh Viên nhờ hần giúp đỡ, tất nhiên sẽ không tính toán điều gì. Nàng đặt chén trà trong tay xuống, hé môi nói: “Ta muốn xin Điện hạ giữ lại mạng sống cho Thụy Vương, cả Đoan phi nữa.”

“Đoan phi?” Khánh Vương khẽ lẩm bẩm một tiếng, rồi mới nhớ ra Lệnh Viên muốn nhắc tới Hoàng thái hậu của Bắc Hán hiện giờ. Hần phì cười:

“Nàng muốn tự tay giết bọn họ sao?”

“Ngài đồng ý không?” Lệnh Viên không trả lời, chỉ hỏi ngược lại.

Thụy Vương và Đoan phi nhất định phải chết nhưng nàng vẫn còn có chuyện muốn hỏi bọn họ.

Khánh Vương hơi cau mày, đặt chén trà trong tay qua một bên, thấp giọng nói: “Thái hậu Bắc Hán thì không có vấn đề gì, còn về Thụy Vương... Người này thì phải lựa tình hình mới được, trong lúc giao chiến đao kiếm không có mắt, lỡ như hần bị giết mất ta cũng không quản nổi.”

“Được.” Lệnh Viên lập tức chấp nhận ngay.

Khánh Vương nở một nụ cười dịu dàng, kéo tay Lệnh Viên cùng đứng dậy, nhẹ nhàng ôm lấy bờ eo thon của nàng, lại phả một hơi thở nóng bỏng vào tai nàng, cất giọng trêu mến hỏi: “Đã mấy ngày ta không tới rồi, Lệnh Viên, nàng có nhớ ta không?”

Lệnh Viên ngoan ngoãn ngược mắt lên nhìn hần. Khí chất của bậc vương giả trên khuôn mặt hần hiện giờ càng nồng đậm hơn, như lan tỏa ra bốn phía xung quanh, vây chặt lấy Lệnh Viên khiến nàng không sao trốn thoát được. Để mặc cho hần bế bổng lên, Lệnh Viên ngoan ngoãn vòng tay quanh cổ hần, thân thể không cứng đờ cũng chẳng giãy giụa.

Bức rèm châu khẽ đung đưa, bức màn nhẹ nhàng lay động.

Hần đề lên người nàng, đầu ngón tay mơn man từ trên cái cổ

trắng ngần xuống dưới, thăm dò đôi gò bồng đào căng đầy của nàng. Thân thể Lệnh Viên run rẩy một hồi, bất giác đưa tay nắm chặt lấy cánh tay hắn. Hắn khẽ cười, vòng tay ôm chặt lấy nàng, lặn nửa vòng vào phía trong. Lệnh Viên giật mình kinh hãi, còn hắn vẫn đang cười, khuôn mặt nghiêng nghiêng nhìn nàng chăm chú. Vừa định mở miệng, hắn chợt dừng ánh mắt bên dưới chiếc gối của Lệnh Viên. Nơi mái tóc dài đen nhánh buông xõa lộ ra một chiếc túi gấm được thêu thùa tinh xảo.

Lệnh Viên chỉ thấy hắn vươn tay tới, hơi dùng sức một chút đã lấy được một thứ từ bên dưới thân thể nàng. Đó là một chiếc túi thơm được làm rất tỉ mỉ, Khánh Vương đưa lên mũi ngửi, thứ mùi bên trong khác hẳn với mùi của túi thơm bình thường. Trong cung, trong phủ, nữ quyến rất đông, Khánh Vương tất nhiên đã từng được thấy, được ngửi vô số túi thơm nhưng lần này thì khác. Hắn đưa mắt nhìn nữ tử đang nằm cạnh mình, thấy trong đáy mắt nàng thoáng hiện lên một tia khác thường.

Khánh Vương đưa tay kéo Lệnh Viên lại, thấp giọng hỏi: “Đây là cái gì?”

Lệnh Viên không hề né tránh, hỏi ngược lại: “Ngài nghĩ sao?”

Hắn ghé đến gần sát nàng, tỉ chớp mũi lên chiếc mũi nhỏ xinh của nàng: “Ta muốn nghe lời nói thực.”

Lệnh Viên lại khẽ nở nụ cười. Hắn muốn nghe, vậy nàng sẽ nói cho hắn biết... “Xạ hương.”

Nếu là túi thơm bình thường, tất nhiên sẽ phải mang theo bên mình, huống chi trên người Lệnh Viên xưa nay luôn chỉ có một loại hương khinh la. Vốn cũng đã đoán được rồi nhưng khi nghe chính miệng nàng nói ra, trái tim hắn như nghẹn lại, sau khi hít sâu một hơi, không ngờ lại cảm thấy đau đến thấu tâm can.

Hắn vung tay ném mạnh chiếc túi gấm ra ngoài, bức màn lụa mỏng cũng vì thế mà bị vén lên cao nửa thước.

Hắn đột nhiên nhổm người ngồi dậy, đưa tay chụp lấy cổ của

Lệnh Viên, ép nàng phải nhìn thẳng vào mình, lạnh lùng nói: “Không cho nàng dùng tiếp nữa!”

Không cho?

Lệnh Viên giống như vừa nghe thấy một câu chuyện rất nực cười, bèn bật cười thành tiếng, rồi không sao kìm nén được nữa, cứ nhìn khuôn mặt lạnh tựa băng sương của hắn mà cười vang không ngớt. Người ngoài mong còn chẳng được, vậy mà nàng muốn tránh chẳng xong... “Ta chỉ đồng ý sẽ ở lại bên cạnh

ngài, chứ chưa từng đồng ý bất cứ điều gì khác.”

Điều gì khác... Danh phận, con cái, trái tim.

Khánh Vương thầm lắng lắng trong lòng, cảm thấy nụ cười của nữ tử trước mặt tựa như hoa anh túc. Hết lần này đến lần khác cùng hần ái ân, vậy nhưng nàng chưa từng dành cho hần một chút chân tình. Hần bị nàng cự tuyệt ba lần, bây giờ chờ được nàng tới cầu xin hần giúp đỡ nhưng rốt cuộc vẫn không thể có được nhiều hơn sao?

Khánh Vương sắc mặt tái xanh, đôi bờ môi mím chặt, cứ thế nhìn đăm đăm vào nàng không chớp mắt.

Lệnh Viên dứt khoát nhắm luôn đôi mắt lại.

Một lát sau, nàng bỗng cảm thấy người trước mặt ghé đến gần, đôi môi lạnh băng bị đôi môi nóng bỏng của hần phủ lên. Chỉ nghe hần thấp giọng nói: “Lệnh Viên, ta đối xử với nàng còn chưa đủ tốt hay sao?”

Nụ hôn của hần triền miên mà quyến luyến lạ thường, Lệnh

Viên gần như không chống đỡ nổi, vừa thở dốc vừa đáp: “Điện hạ đối xử với Lệnh Viên rất tốt.”

Bàn tay hần vuốt ve cái bụng phẳng lì của nàng, từng chút, từng chút một khiến nàng không kìm được rên rỉ thành tiếng. Hần nói: “Gọi tên của ta đi.”

“Lệnh Viên... không dám.”

“Không dám? Sao nàng lại không dám?” Lời hần nói một nửa là lạnh lùng, một nửa là chế giễu.

Dùng sức nhún mạnh một cái, hần đã đi sâu vào thân thể nàng.

Không phải là lần đầu tiên nhưng chưa từng có lần nào khô khan thế này. Hần chậm rãi ra vào không ngớt, không để tâm tới sắc mặt trắng bệch của nàng.

“Lệnh Viên, chưa từng có nữ nhân nào khiến ta cảm thấy thất bại thế này. Thứ nàng cần, ta đều đã cho nàng nhưng trong lòng nàng vẫn có người khác!” Nghĩ đến việc nàng cười nói với hần rằng trong chiếc túi gấm đó là xạ hương, cơn phẫn nộ trong lòng hần bắt đầu bùng lên, động tác càng lúc càng nhanh, càng mạnh.

Lệnh Viên cố kìm nén cơn đau, vẫn tươi cười nói: “Trong lòng

Điện hạ cũng có người khác nhưng lại không cho ta có. Nam nhân có thể nằm thê bầy thiếp, nữ nhân cho dù không thể nhưng đến suy nghĩ mà cũng không được hay sao? Huống chi, năm xưa ta đã từng được gả cho một vị phu quân rồi, ngài làm sao có thể thay đổi được sự thật này đây?”

Hắn cúi đầu cắn lấy cánh môi nàng: “Miệng lưỡi sắc bén lắm!

Vậy ta sẽ khiến nàng mang thai đứa con của ta, để xem nàng có thể làm gì được?”

Làm gì được?

Nàng cũng không biết.

Đêm ấy, hắn làm với nàng hết lần này đến lần khác, lại hôn

lên từng tấc da thịt trên tấm thân mềm mại của nàng, như để tuyên cáo rằng đây chính là nữ nhân của hắn.

Ngày hôm sau, Khánh Vương trực tiếp lên triều từ U Lan viện.

Một đám thị nữ đi vào trong hầu hạ.

Chiếc túi gấm bị Khánh Vương vứt ra ngoài đêm qua vẫn còn

trên mặt đất, có ả thị nữ tinh mắt nhìn thấy, còn tưởng là do Lệnh Viên sơ ý đánh rơi, vội nhặt lên, thấp giọng nói: “Điện hạ, thứ này là của nhị tiểu thư sao?”

Khắp U Lan viện, ai cũng nghĩ rằng Lệnh Viên thật sự là nhị tiểu thư của nhà họ Tô.

Khánh Vương đưa mắt liếc nhìn, trong lòng không khỏi dấy lên

cảm giác chán ghét, liền đẩy mạnh tay ả thị nữ ra, gần giọng nói: “Sau này mỗi một góc ngách của U Lan viện đều không được để bản vương nhìn thấy những thứ không sạch sẽ này, nếu không, bản vương sẽ cho các người biết mặt!”

Cả đám thị nữ trong phòng đều sợ hãi quỳ rạp xuống đất. ả

thị nữ vừa nhặt chiếc túi gấm còn che mặt khóc òa lên.

“Điện hạ giận dữ với họ làm gì, đây có phải là chủ ý của họ

đâu.” Một đôi tay trắng nõn vén bức màn ra, Lệnh Viên cất giọng dịu dàng. Còn chưa chải chuốt trang điểm, mái tóc đen nhánh của nàng vẫn buông xõa xuống vai.

Khánh Vương ngoảnh đầu lại, thấy nàng ngợp một vẻ quyến rũ yêu kiều, lại càng nổi lòng si mê.

Hắn xoay người lại, đi về phía nàng, nhẹ nhàng nói: “Lệnh

Viên, nàng lại mềm lòng rồi.”

Lệnh Viên ngồi bên mép giường, cúi đầu quần vài lọn tóc vào

đầu ngón tay: “Đều là người do cha mẹ sinh đẻ, nếu có cách khác ai lại muốn đi làm nô tì.”

Hắn bật cười thành tiếng, ngồi xuống bên cạnh nàng: “Chẳng

trách thị nữ của nàng lại được chiều chuộng như vậy.”

Lệnh Viên không muốn dây dưa với hắn, chỉ hờ hững nói: “Còn chưa đi sao? Cần thận lại lên triều muộn đấy.”

“Ừm.” Hắn đáp lại nhưng vẫn chưa đứng lên, mà hơi ghé người

tới khe cát tiếng cười: “Lần này đi rồi không biết phải mấy ngày nữa mới có thể tới...”

“Bắc Hán mà có tin tức, dù thế nào ngài cũng phải đến nói với ta. Đến khi đó, ta sẽ bày một bàn tiệc rượu chờ ngài.” Nàng nhẹ nhàng cất tiếng ngắt lời hắn, rồi ra hiệu cho thị nữ mang chiếc áo choàng của hắn tới. Khánh Vương rút cuộc đành đứng dậy, để yên cho thị nữ khoác áo choàng lên người. Hắn lại liếc nhìn Lệnh Viên lần nữa, rồi mới xoay người bước ra ngoài.

Kiệu đã chờ sẵn ở ngoài, Khánh Vương bước vào ngồi ngay ngắn bên trong, chợt nghe gã thị vệ bên ngoài thấp giọng hỏi: “Điện hạ, Khuru Tướng quân đã xuất binh, vẫn tiến hành theo kế hoạch cũ chứ?”

Người trong kiệu không trả lời, chỉ khẽ “ừm” một tiếng. Rồi hắn lại đưa tay vén rèm kiệu lên, nhìn về phía U Lan viện bằng ánh mắt đầy hàm ý, sau đó nói: “Khởi kiệu.”

66. Chương 66

Chẳng mấy chốc đã lại tới mùa sen nở, cây cầu chín khúc uốn lượn trên ao nước biếc xanh. Một làn gió mát thổi tới, lá sen lay động, đôi hạt sương đêm lấp lánh ánh bình minh.

Một ả a hoàn vội vã chạy vào phòng, lớn tiếng hô: “Lão gia, phu nhân, nhị tiểu thư tới rồi!”

Lệnh Viên chậm rãi đi qua cây cầu đá, hai bên đường liễu rủ biếc xanh, hoa cỏ mọc đầy. Bước chân vào tiền sảnh, bóng dáng quen thuộc ấy lại xuất hiện trước mắt... Y mặc áo rộng, đội mũ ngọc, đang vội vã xoay người lại, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn tới. Lệnh Viên bất giác dừng chân lại. Nàng tới đây là để thăm Tô phu nhân, chẳng ngờ Doãn Duật cũng tới.

Nữ tử bên cạnh y mặc một bộ đồ gấm lông lầy, dung nhan thanh tú mỹ miều. Nàng ta vừa cùng đứng dậy với y, nép sát vào người y, dáng vẻ hết sức yêu kiều, e lệ.

Chắc hẳn đây chính là trắc thất^[1] Dương Dĩnh mà y vừa cưới.

[1] Trắc thất: vợ lẽ.

Tô phu nhân đã nhiều ngày không gặp nàng, trong lòng hết sức nhớ nhung, vội vã đứng dậy đi tới kéo tay Lệnh Viên lại: “Con đến đúng lúc lắm, trong nhà cũng đang có khách đây. Doãn Duật vừa mang tân phu nhân của nó đến gặp lão gia, Huyền Nhi, con cũng tới làm quen với bọn họ đi.”

Tô phu nhân đúng là hồ đồ, bà dường như không hề nhớ chuyện giữa Lệnh Viên và Doãn Duật. Rất nhiều lúc Lệnh Viên thật sự cảm thấy ngưỡng mộ bà, sau cơn bệnh chỉ nhớ những việc vui vẻ, không giữ lại bất cứ điều gì không vui.

Lệnh Viên và Dương Dĩnh khách sáo chào hỏi nhau đôi câu, sau đó nàng liền theo Tô phu nhân vào phòng.

Nói chuyện với Tô phu nhân hơn một canh giờ, Lệnh Viên mới trở ra ngoài. Khi đi đến cuối hành lang, trước mặt chợt lóe lên một bóng người, rồi nàng bị một bàn tay to lớn kéo tới một chỗ râm mát kín đáo. Lệnh Viên không khỏi kinh hãi, vội vàng ngược mắt lên chăm chú nhìn người trước mặt. Doãn Duật nắm chặt lấy cổ tay thon của nàng không buông, cứ ngẩn ngơ nhìn nàng như thế. Đã bao lâu không gặp rồi? Sao lại có cảm giác xa xôi như thế đã mấy đời mấy kiếp?

Không có ngày nào không nhớ tới nàng, không có ngày nào không nghĩ về nàng, cả con tim đều chất chứa hình bóng của nàng.

Muôn vạn lời muốn nói, cuối cùng lại chỉ thốt ra duy nhất một câu: “Nàng vẫn ổn chứ?”

Thế nào là ổn, thế nào là không ổn? Lệnh Viên thầm cảm thấy chua chát, vội rút tay về, xoay người lại nói: “Ta rất ổn.”

Nàng nói ổn nhưng trái tim y lại rất đau.

“Kiều Nhi...” Cát bước đi vòng tới trước mặt nàng, y cau mày nhìn nàng chăm chú: “Tại sao lại không nhìn ta? Nàng đang trách ta sao? Hay là... nàng sợ bị hấn nhìn thấy?”

Lệnh Viên bất giác bật cười, lời nói như đang giận dỗi: “Ta sợ bị tân phu nhân của huynh nhìn thấy.”

Tân phu nhân... Trước giờ chưa từng có ai có thể biến ba chữ này thành một mũi tên cắm thẳng vào trái tim y như thế. Sắc mặt trở nên trắng bệch, Doãn Duật lẩm bẩm nói: “Ta có nỗi khổ tâm riêng.” Chỉ sơ sẩy một chút thôi, cả mấy trăm tính mạng trong Ký An Vương phủ đều sẽ chẳng còn. Y không thể bất chấp tất cả vì chuyện tình cảm của mình được.

Mấy câu nói mà Dận Vương nói với y trước khi chết, tới tận bây giờ y mới hiểu rõ căn nguyên. Hấn muốn y mang Lệnh Viên đi, đừng về kinh nữa nhưng y không làm được, y đã buông tay để nàng trở về. Bây giờ, còn có thể trách được người khác sao? Nhưng trên đời này không có thứ thuốc gọi là hối hận, hơn nữa Lệnh Viên còn phải lo lắng cho Bắc Hấn của nàng, mà bây giờ trên vai y cũng gánh vác trách nhiệm đối với tính mạng của quá nhiều người khác.

“Đừng nói gì cả.” Nàng chặn ngón tay thon dài lên cánh môi y, nỗi khổ tâm gì đó nàng không muốn nghe, nàng vốn chưa từng trách y. “Huynh đi đi, đừng để cô ấy phải đợi lâu.”

Nhưng y lại không đi, trên khuôn mặt nhợt nhạt tràn ngập nét dịu dàng: “Ta sẽ không đi nữa. Nếu nàng có chuyện, nhất định phải nói với ta.”

Y không thể không suy nghĩ đến mấy trăm tính mạng của Ký An Vương phủ nhưng lại có thể liều mạng vì nàng.

Lệnh Viên thâm chấn động, kinh hãi mở to cặp mắt chăm chú nhìn y: “Hoàng thượng không để huynh rời khỏi kinh sao?”

Doãn Duật nghe mà thâm kinh hãi, không biết tại sao nàng lại nghĩ tới điều này. Lệnh Viên bất chấp lễ nghĩa níu chặt lấy ống tay áo y, nôn nóng hỏi: “Là nỗi khổ tâm gì? Bây giờ ta muốn nghe, huynh mau nói cho ta nghe!”

Trước đó nàng đã đoán được Hoàng đế Nam Việt ban cháu gái của Thần phi cho Doãn Duật làm trắc thất là để giám sát, bây giờ lão lại còn không cho y rời khỏi Sùng Kinh, xem ra là có ý muốn bắt y ở ngay trong tầm mắt để tiện giám sát rồi.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, có chuyện gì mà nàng không biết đây?

“Cô làm cái gì đấy?” Tô Anh vừa nhìn thấy Lệnh Viên đang kéo tay áo Doãn Duật, lập tức co chân chạy tới đẩy mạnh làm Lệnh Viên ngã xuống đất, đoạn giận dữ kêu lên: “Cô rốt cuộc muốn thế nào đây? Một mặt bám lấy đại tỷ phu không buông, một mặt còn muốn níu kéo Quân ca ca nữa, ta thật sự chưa từng nhìn thấy nữ nhân nào không biết xấu hổ như cô!”

“Anh Anh!” Doãn Duật đẩy Tô Anh ra, vội vã đỡ Lệnh Viên đứng dậy, xót xa hỏi: “Thế nào, không việc gì chứ?” Y nắm lấy bàn tay dính đầy bụi đất của nàng, chùi những vết bẩn trên tay nàng vào áo mình.

Tô Anh ầm ức đến phát khóc: “Cô ta vừa lưu luyến huynh, vừa không muốn rời khỏi đại tỷ phu, qua đó đã đủ thấy trong lòng cô ta không hề có huynh rồi! Chỉ có huynh là ngu ngốc thôi, vẫn một lòng muốn bảo vệ cô ta!”

“Đừng nói bậy!” Sắc mặt Doãn Duật trầm hẳn xuống.

Tô Anh đòi nào chịu nghe, mắt rơm rớm lệ nhìn Lệnh Viên, cất giọng giễu cợt: “Lúc ở biên cương chẳng phải cô rất kiêu căng sao? Nói cái gì mà ta không cướp Quân ca ca đi được, thế nào, bây giờ có nữ nhân khác cướp huynh ấy đi rồi, cô còn muốn giữ trò gì nữa không? Đã vậy ta sẽ đi nói chuyện này với trắc phu nhân, để xem xem cô còn có thể làm được gì nữa.”

Nàng ta nói xong liền xoay người chạy đi. Doãn Duật sắc mặt biến đổi hẳn, vội chạy lên trước mấy bước kéo tay nàng ta lại: “Anh Anh, muội đừng có đi nói bừa!”

Tô Anh giãy giụa nói: “Muội có muốn nói đấy! Thế nào là nói bừa? Lời của muội đều là thật hết, huynh buông tay ra! Muội phải nói rõ chuyện xấu của cô ta ra cho người đời biết! Quân ca ca, nếu huynh không buông, muội sẽ hét lên đấy, muội...”

Biến cố đột ngột xảy ra, Tô Anh cũng chẳng rõ cây trâm trên búi tóc mình đã đâm vào ngực Doãn Duật như thế nào. Y trừng mắt nhìn nàng ta, cắn răng hỏi: “Đã đủ chưa?”

“Doãn Duật!” Lệnh Viên kinh hãi lao vội tới nhưng Doãn Duật nháy mắt ra hiệu dừng lại. Y ngoảnh đầu nhìn Tô Anh lúc này đang trợn tròn mắt há mồm miệng, lạnh lùng nói: “Từ nhỏ đến lớn muội chỉ biết điên cuồng gào thét, chưa từng chịu bình tĩnh suy nghĩ một vấn đề bao giờ! Đúng thế, trong lòng ta chỉ có mình cô ấy, trước đây là vậy, bây giờ là vậy, sau này cũng vậy, cả đời này đều vậy! Nhưng bây giờ ta có thể cưới tất cả các nữ nhân trong toàn thiên hạ, chỉ duy nhất có một mình cô ấy là không thể cưới, muội đã hài lòng chưa? Từ khi cô ấy vào phủ, muội chỉ biết nhằm vào cô ấy, làm khó cô ấy nhưng muội có từng suy nghĩ chuyện này chưa, sau khi cô ấy vào phủ, nhà họ Tô được đoàn viên, có gì là không tốt nào? Muội chỉ nghĩ đến việc đi nói chuyện này với Dương Dĩnh nhưng muội có từng nghĩ nói xong rồi thì sao không? Muội phải biết Dương Dĩnh là cháu gái của Thần phi nương nương, là người của Hoàng thượng, mà bây giờ Kiều Nhi đang là nhị tiểu tư của Tô phủ, muội muốn cả Tô phủ vì muội mà mất đi tính mạng hay sao?”

Tô Anh sợ đến nỗi chẳng nói được câu nào. Doãn Duật lật tay rút cây trâm ra, nhét vào trong tay nàng ta, rồi nói tiếp: “Muội gây rắc rối cho cô ấy, chính là đâm dao vào trái tim ta. Anh Anh, muội còn nhỏ, thực ra muội chưa hiểu thế nào là yêu.”

Tô Anh mở to mắt. Từ nhỏ nàng đã thích y rồi, vậy mà y lại nói nàng hoàn toàn chưa hiểu thế nào là yêu ư?

Lệnh Viên run rẩy nhìn y chăm chú, những lời này đều là từ tận đáy lòng y, vậy mà trước giờ y chưa từng nói ra trước mặt nàng. Chỉ duy có một mình nàng là không thể cưới, chỉ duy có một mình nàng là không thể cưới... Không biết từ lúc nào, nước mắt của Lệnh Viên đã giàn giụa tuôn rơi. Y xoay người lại nhìn nàng, trên khuôn mặt trắng bệch xuất hiện một nụ cười ảm áp: “Ta không sao, nàng đừng khóc. Kiều Nhi, ta phải đi rồi, chuyện đó ta sẽ tìm cơ hội giải thích với nàng sau.”

Nàng bước lên phía trước một bước: “Doãn Duật, muội muốn huynh sống tiếp!”

Y dừng bước chân lại, khẽ nói: “Ta biết.”

Thực ra Lệnh Viên cũng không biết tại sao mình lại nói ra những lời như vậy nhưng nàng biết, chuyện mà y không kịp nói với mình nhất định quan trọng vô cùng.

“Cạch” một tiếng, cây trâm dính máu rơi xuống từ giữa kẽ ngón tay Tô Anh. Hai tay nàng ta run lẩy bẩy, nhất thời lúng túng không biết phải làm gì.

“Sao vậy?” Tô Tổ đi ngang qua, nhìn thấy bọn họ liền cất tiếng hỏi.

Tô Anh sắc mặt trắng bệch ngoảnh đầu lại, thấy Tô Tổ đã đi tới gần. Nhìn thấy cây trâm rơi trên đất, Tô Tổ không khỏi cảm thấy lo lắng, bèn cau mày nhìn Tô Anh hỏi: “Vừa rồi khi tới đây ta có nhìn thấy Thế tử. Anh Anh, là muội làm huynh ấy bị thương sao?” Tô Anh lùi về phía sau mấy bước, chẳng nói câu nào đã ngoảnh đầu khóc nức nở chạy đi.

“Anh Anh...”

“Đại tỷ.” Lệnh Viên kéo tay áo Tô Tổ lại. Tô Tổ thở dài nói:

“Nha đầu này từ nhỏ đã được nuông chiều quen rồi. Cha vì mất đi Huyền Nhi nên đặc biệt chiều chuộng nó.” Nàng ta khom người nhặt cây trâm rơi trên mặt đất lên, lau đi vết máu, cất vào trong tay áo.

Lệnh Viên ngoảnh mặt qua hướng khác, đưa tay lên lau nước mắt, rồi mới thấp giọng hỏi: “Sao tỷ lại quay về đây?”

Tô Tổ ngoảnh đầu lại nhìn tiểu a hoàn sau lưng, lắc đầu nói:

“Mẹ của a hoàn Phương Hàm đó vừa qua đời, trong nhà chỉ còn lại một đứa em gái vừa tròn một tuổi. Ta đang định xin cha mẹ đón em gái nó đến đây, cứ tạm thời nuôi trong phủ trước đã.”

Tiểu a hoàn đó hai mắt đỏ hoe, chắc là vừa khóc.

Tô Tổ đã dẫn theo a hoàn rời đi, Lệnh Viên nhìn đăm đăm vào bóng lưng nàng ta đến thẩn thờ. Đây có lẽ là nữ tử tâm địa thiện lương nhất trên thế gian này, hơn nữa còn dịu dàng hiền thực, đáng để cho tất cả mọi nam nhân yêu mến.

“Nhị tiểu thư!” Một ả thị nữ của U Lan viện vội vàng chạy tới, vừa thở dốc vừa nói: “Khánh Vương điện hạ phái người đến mời tiểu thư về đây.”

“Điện hạ tới rồi sao?” Tròng mắt Lệnh Viên hơi co rút, cảm thấy căng thẳng vô cùng.

Ả thị nữ gật đầu đáp: “Chắc là đã ở biệt viện rồi, nhị tiểu

thư về luôn bây giờ chứ?”

Ả thị nữ vừa dứt lời thì đã nhìn thấy nữ tử trước mặt vội vàng cất bước chạy về phía cửa.

Ở cửa U Lan viện, hai con ngựa cao lớn đang đứng bên ngoài.

Lệnh Viên vừa xuống kiệu liền xách váy vội vã chạy vào trong.

“Thuộc hạ bái kiến nhị tiểu thư.” Trong tiền sảnh, hai gã

thị vệ cung kính hành lễ với Lệnh Viên.

Lệnh Viên ngăn người, buột miệng hỏi: “Điện hạ đâu?”

Một gã thị vệ vẫn cúi đầu, chậm rãi đáp: “Bẩm nhị tiểu thư,

Điện hạ lúc này còn đang ở trong cung nói chuyện với Hoàng thượng, cho nên bảo bọn thuộc hạ tới đây báo tin tức về Bắc Hán với nhị tiểu thư.”

Khánh Vương vẫn ở trong cung?

Hai gã thị vệ đều cúi gằm mặt khiến người ta không thể nhìn

rõ thần sắc, Lệnh Viên không khỏi cảm thấy hoang mang. Nàng cứ luôn cảm thấy

Khánh Vương không tới là vì muốn né tránh nàng, không muốn chính miệng nói với

nàng chuyện ở Bắc Hán. Hít sâu một hơi, Lệnh Viên cố đè nén tâm trạng hoang

mang xuống, run giọng bảo.: “Nói đi!”

Gã thị vệ vẫn cúi đầu, giọng nói không cao không thấp vang

lên: “Đại quân Nam Việt liên thủ với Tần Tướng quân trấn áp Thụy Vương, Thụy

Wương không muốn đưa tay chịu trói, đã bị chém trước trận vào ngày mừng Năm.”

Lệnh Viên mở to đôi mắt, ngẩn ngơ lắng nghe. Gã thị vệ lại

nói tiếp: “Đại quân đánh vào hoàng cung Thịnh Kinh mới hay Ấu đế Bắc Hán đã bị

Thụy Vương hại chết, Thái hậu Bắc Hán muốn treo cổ tự vẫn, đã được cứu xuống

kịp thời...”

“Người, người nói cái gì?” Những lời phía sau của gã thị vệ,

nàng chẳng nghe được câu nào, ngẩn ngơ cất tiếng hỏi hẩn.

Chiêu Nhi, Chiêu Nhi tại sao lại chết?

Lệnh Viên nhất thời lòng đau như cắt, loạng choạng lùi mấy

bước về phía sau. Một ả thị nữ vội vàng đỡ lấy nàng, chỉ thấy sắc mặt nàng

trắng bệch, những ngón tay đang túm lấy vạt áo trước ngực hằn rõ gân xanh khiến

ả thị nữ sợ hãi kêu liên mấy tiếng “nhị tiểu thư”. Lệnh Viên chỉ cảm thấy trái

tim như nghẹn lại, giống như bị một bàn tay to lớn bóp chặt lấy cổ, khó có thể

hít thở được một hơi nào. Thế Huyền vì nàng mà chết, nàng lại không thể bảo vệ

được Chiêu Nhi.

“Chiêu Nhi...” Nàng kêu lên một tiếng xé gan xé ruột, cả thân

thể trở nên mềm nhũn.

Trung tuần tháng Tư, Tần Tương quân khởi binh phản đối Thụy Vương nắm quyền, hai bên giao chiến ở Hồ Thành.

Hạ tuần tháng Tư, Nam Việt và Tần Tương quân liên minh tấn công quân đội của Thụy Vương từ hai hướng. Đúng vào lúc này, quân man di Dạ Lang không tuân thủ lời hứa, thừa cơ thôn tính vùng đất phía bắc của Bắc Hán.

Mùng Năm tháng Năm, Thụy Vương bị chém trước trận. Cùng ngày, Ấu đế Bắc Hán qua đời, Hoàng thái hậu bị bắt. Quân đội của phái Bảo hoàng vào cung nhưng lại không tìm thấy bóng dáng của Thái hoàng thái hậu Thôi thị.

Mùng Tám tháng Năm, Tần Tương quân dẫn quân tới vùng biên cương giao chiến với quân man di cho tới tận bây giờ.

“Phải liên tiếp đánh ba trận lớn, đến trận này còn có thể thắng được không?” Hoàng đế Nam Việt ánh mắt sâu xa, ngoảnh đầu qua khe ho mấy tiếng.

Khóe miệng Khánh Vương mủm mỉm cười. Nhìn ông lão già nua trước mặt, hần hồ hững nói: “Không thắng được.” Tần Tương quân cho dù có cái tài của Khổng Minh cũng không cách nào vẫn hồi được thế cuộc. Sau khi phải đánh liên tiếp ba trận lớn, lòng quân Bắc Hán sớm đã tan rã rồi, sĩ khí cũng xuống rất thấp. Lòng quân Dạ Lang thì lại đang cao vờn vợi, bên nào mạnh bên nào yếu vừa nhìn là thấy ngay.

Mà hiện giờ Bắc Hán như rắn mất đầu, lại càng là một vết thương chí mạng.

Hoàng đế Nam Việt lại một lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn đứa con trai trước mặt mình. Một hồi lâu sau mới thấy lão khẽ cười, ho lên mấy tiếng trầm đục, rồi gật đầu lia lịa nói: “Lão nhị, con làm tốt lắm!”

Rất tốt, giao giang sơn cho hần, lão rất yên tâm.

Tiếng ngọc bội va chạm khẽ vang lên, bóng dáng cao lớn của Khánh Vương đã rời khỏi phòng, một ả cung nữ vội bước tới đóng cửa điện giùm hần. Muôn vàn tia nắng như những sợi tơ chiếu xuống, Khánh Vương nheo mắt lại, mùi hương trầm bị bám vào vừa rồi sau nháy mắt đã tan đi trong làn gió mát.

Trên khóe miệng hần xuất hiện một nụ cười, sâu sắc mà dữ tợn.

Xe ngựa đi thẳng một mạch về phía cửa cung, bánh xe lăn lộc cộc. Khi ra đến bên ngoài, xe ngựa đột nhiên dừng lại. Khánh Vương vén rèm xe lên, nhìn thấy hai gã thị vệ vừa được phái tới U Lan viện. Tròng mắt hần hơi co rút, nụ cười trên khuôn mặt vụt tắt.

Ngày hôm sau, thánh chỉ ban xuống, tất cả tướng sĩ Nam Việt tham gia vào trận chiến ở Bắc Hán đều được trọng thưởng.

Doãn Duật trong lòng cả giận, vung tay áo gạt mạnh tất cả những bình thuốc trên bàn xuống đất. Anh Tịch không khỏi kinh hãi, vội vàng đứng dậy cản chặt môi, cặp mắt đỏ hoe không dám khóc thành tiếng. Trong triều vừa ban xuống một đạo thánh chỉ như vậy, thị tất nhiên biết chuyện ở Bắc Hán rồi, chỉ là không rõ bây giờ Công chúa ra sao.

Anh Tịch thấy Doãn Duật muốn ra ngoài cửa, bèn vội kéo ống tay áo y lại: “Cậu muốn đi đâu?”

“Đi tìm Khuru Tướng quân, chuyện ở Bắc Hán ta phải thay Kiều Nhi hỏi cho rõ ràng.”

Anh Tịch sắc mặt trắng bệch nói: “Liệu ông ấy... có nói cho cậu biết không?”

Doãn Duật rảo bước đi xuyên qua dãy hành lang, đoạn nhảy lên lưng ngựa. Cuộc giao dịch giữa Lệnh Viên và Khánh Vương, y tất nhiên biết rõ, nàng muốn Khánh Vương giúp nàng đoạt lại giang sơn cho Chiêu Đế nhưng bây giờ Chiêu Đế đã chết rồi. Chuyện này có lẽ là ngoài ý muốn, còn nếu không phải... vậy Khuru Tướng quân chưa chắc đã chịu nói thật với y. Nhưng bất kể thế nào, y cũng phải đi hỏi thử một phen!

Chiến sự mới kết thúc chưa lâu, Khuru Tướng quân vẫn còn đang ở trong quân doanh ngoài thành.

Doãn Duật đi thẳng một mạch ra ngoài thành, đến trước quân doanh thì bị chặn lại.

“Ta muốn gặp Khuru Tướng quân!”

Nhưng gã thị vệ không chịu nhường đường: “Chốn quân cơ trọng địa, người không phận sự không được vào trong!”

“Tránh ra!” Doãn Duật khề quát.

Bỗng từ bên trong vang lên một tiếng: “Ân nhân!” Dứt lời một cái bóng vội vã chạy thẳng ra ngoài.

Đám thị vệ lập tức khom người hành lễ với người đó. “Điều phó tướng!”

Người tới chính là Điều Hành Niên.

Trong trận chiến này, gã lập nhiều công lớn, sau khi được

Khuru Tướng quân tiến cử đã được phong làm phó tướng. Điều Hành Niên nhìn thấy Doãn Duật thì cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, còn không quên cảm ơn y.

Sau khi nghe Doãn Duật nói rõ mục đích tới đây, khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên đột nhiên trở nên có phần u ám. Gã đưa mắt nhìn khắp xung quanh một chút rồi mới kéo Doãn Duật qua một bên, thấp giọng nói: “Chuyện này Khuru Tướng quân

vốn không cho bọn tôi nói ra ngoài nhưng ân nhân đã muốn biết, tôi đương nhiên sẽ nói...”

Ngự y vội đi điều chế thuốc. Trong phòng, màn lụa đung đưa, hương trầm vương vất.

Một ả thị nữ đứng sau lưng Khánh Vương nhỏ giọng nói: “Điện hạ, nhị tiểu thư đã hôn mê ba ngày rồi, vẫn... không thấy có dấu hiệu gì là sẽ tỉnh lại... Ngự y nói, nhị tiểu thư không hề có chút ý niệm muốn sống, sợ là...”

Khánh Vương ngoảnh mặt lại, lạnh lùng nhìn thị. ả thị nữ sợ hãi không dám nói gì thêm.

Ngự y sắc thuốc xong liền bưng tới, giao cho thị nữ bón cho Lệnh Viên uống.

Khánh Vương trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc thế nào rồi?”

Mồ hôi trên trán lấm tấm tuôn ra, ngự y cúi đầu đứng trước mặt Khánh Vương, thấp giọng trả lời: “Bẩm điện hạ, nhị tiểu thư thực ra không có bệnh gì. Đây chỉ là tâm bệnh, là...là không còn muốn sống nữa.”

Không còn muốn sống nữa?

Khánh Vương thầm giận dữ, nguyện vọng của nàng không thành, nàng không muốn sống nữa sao? Hắn phất mạnh ống tay áo, gằn giọng nói: “Mau chữa cho bản vương, nhất định phải chữa khỏi cho nàng!” Hắn không nỡ để nàng chết. Trong mấy tháng nàng ở bên hắn, hắn cảm thấy mình dường như chưa từng thật sự có được nàng.

Ngày Mười sáu tháng Năm, Tần Tương quân liên tiếp thất bại.

Mất thấy quân man di đã sắp tràn thẳng xuống, Nam Việt một lần nữa xuất binh chi viện, chặn quân man di lại ở bờ bên kia sông Kiềm Hà bên ngoài thành Ký Châu. Quân đội Bắc Hán đã thương vong quá nửa, Tần Tương quân cũng phải mang vết thương nặng trên người. Quân Dạ Lang biết bây giờ giao chiến với quân Nam Việt sẽ rất bất lợi nên không dây dưa thêm nữa.

Ngày Hai mươi tháng Năm, Dạ Lang thu vùng lãnh thổ chiếm được của Bắc Hán vào bản đồ, bỏ đi danh xưng Dạ Lang, đổi tên thành Bắc Tề.

Khánh Vương ngồi xuống trước giường của Lệnh Viên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt gầy guộc của nàng, kể từng chuyện ở Bắc Hán cho nàng nghe.

Chín ngày rồi, nàng đã hôn mê chín ngày rồi.

“Không phải nàng nói muốn ta giữ lại mạng của Thái hậu Bắc Hán sao? Ta đã làm theo lời nàng rồi, nàng không muốn gặp cô ta sao?”

“Thi thể của Thụy Vương đã nằm trong tay Dương Ngự thừa

rồi.”

“Còn có một chuyện nữa.” Khánh Vương đột nhiên cúi người xuống, nắm chặt lấy bàn tay thon của nàng, dịu dàng nói: “Lệnh Viên, nàng đã mang đứa con của ta trong bụng rồi, nàng thật sự không cần cả cốt nhục chí thân của mình nữa sao?”

Cốt nhục chí thân...

Là ai đang nói vậy?

Thế Huyền đi rồi, Chiêu Nhi... Chiêu Nhi cũng chết rồi...

Nàng đã chẳng còn người thân nào nữa, lại bỏ lỡ mất cơ hội được ở cạnh người yêu, bây giờ nàng còn gì để mà lưu luyến? Nhưng hần lại nói tới cốt nhục, là cốt nhục của ai?

Khánh Vương đột nhiên bế nữ tử trên giường lên, ôm chặt vào lòng, lớn tiếng nói: “Lệnh Viên, nàng tỉnh lại cho ta! Ta không cho nàng chết đi như vậy!” Cúi đầu xuống, hần dùng sức hôn mạnh lên đôi bờ môi lạnh băng của nàng, như cắn xé, như cướp đoạt...

“Vì sao yêu tà này lấp lánh như lửa, ngọn lửa lớn lớn vờn

mãi không đi. Hoàng thượng, đây là điềm báo Huỳnh Hoặc thủ Tâm[2]!

Công chúa... Công chúa là yêu nghiệt hạ phạm, nhất định sẽ hủy diệt Bắc Hán ta!”

[2] Huỳnh Hoặc là một tên gọi khác của sao Hỏa, đại diện

cho chiến tranh và những điềm không lành. Tâm là chỉ Tâm Tú trong Nhị thập Bát Tú, tức là sao Tâm Nguyệt Hồ, đại diện cho kẻ đế vương. Huỳnh Hoặc thủ Tâm tức là sao Hỏa dừng lại ngay gần sao Tâm Nguyệt Hồ, báo rằng kẻ đế vương sắp gặp đại họa.

Một tràng tiếng khóc của trẻ con vang lên giữa bầu trời tĩnh

lặng, dường như muốn xé toạc trái tim của Lệnh Viên ra.

Nàng giật mình bừng tỉnh, cặp mắt bất giác mở to.

Khánh Vương cũng giật mình, ngay sau đó liền mừng rỡ nói:

“Lệnh Viên, nàng tỉnh rồi à?”

Lệnh Viên ngẩn ngơ nhìn hần, khàn giọng hỏi: “Chiêu Nhi chết rồi sao?”

Khánh Vương không nói gì.

Nàng lại hỏi: “Là Thụy Vương ra tay ư?”

“Phải.”

“Bắc Hán sắp diệt vong sao?”

“Đã bị Dạ Lang chiếm mất vùng lãnh thổ phía bắc. Bây giờ Dạ Lang đã đổi tên thành Bắc Tề rồi.”

“Ngài không gạt ta chứ?”

Khánh Vương bình tĩnh nhìn nàng: “Không. Ta không gạt nàng.”

Lệnh Viên “ọe” một tiếng, nôn ra một ngụm máu tươi. Vừa nghĩ đến việc Chiêu Nhi đã xảy ra chuyện, trái tim nàng liền đau như cắt, đau đến nỗi muốn chết đi ngay lập tức.

Khánh Vương ôm chặt tấm thân đang không ngừng run rẩy của nàng, cắn răng nói: “Nàng nghe đây, nàng đã mang cốt nhục của ta trong người rồi, nàng nhất định phải cố gắng sống tiếp cho ta!”

“Cốt nhục...”

“Lệnh Viên, nàng thật sự nhấn tâm như vậy sao? Ngay đến người thân duy nhất trên đời này cũng không cần nữa ư?”

Chỉ hai câu nói ngắn gọn đã đánh trúng vào chỗ mềm yếu nhất trong trái tim Lệnh Viên. Người thân... Thì ra nàng vẫn còn lại một người thân sao?

67. Chương 67

Chẳng rõ Khánh Vương đã đi được bao lâu, Lệnh Viên vẫn một mình ngồi ngẩn ngơ, tựa lưng vào chiếc gối mềm. Ngoài cửa sổ, ánh dương rạng rỡ, muôn vàn tia sáng chiếu vào phòng. Bàn tay lạnh băng nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng, hắn nói nàng đã mang đứa con của hắn trong người nhưng nàng không hề cảm thấy vui sướng khi sắp được làm mẹ, chỉ cảm thấy bản thân gần như đã hoàn toàn tê dại.

Nhưng mỗi lần nghĩ đến Chiêu Nhi còn ít tuổi, bao nhiêu năm nay, nàng chưa từng đau đớn đến thế này.

Đó là đứa bé mà nàng đã trông nom từ nhỏ, so với Đoan phi, Chiêu Nhi còn muốn gần gũi với nàng hơn.

Tiếng khóc của đứa bé, mùi máu tanh nồng. Những cảnh tượng đó, hoặc là quen thuộc, hoặc là xa lạ, mỗi lần nghĩ đến đều khiến nàng run rẩy, đớn đau.

Gió đêm thổi mạnh nhưng trong không khí vẫn còn lại một tia oi bức. Trong cung truyền ra tin tức, long thể của Hoàng đế Nam Việt đang xấu đi.

Suốt cả đêm, lão chỉ triệu kiến một mình Khánh Vương vào cung nghị sự.

Ngày hôm sau, tin đồn Hoàng thượng muốn lập Khánh Vương làm thái tử đã lan ra khắp triều đình. Quần thần đều thừa cơ muốn ngả về phía Khánh

Vương.

Tô Tổ dắt tay thị nữ từ trong vương phủ đi ra. Một tiếng

“Vương phi” vang lên, nàng ngược mắt nhìn, thấy Doãn Duật đứng bên dưới một gốc cây bên ngoài phủ. Tô Tổ ngăn người, sau đó bèn đuổi thị nữ đi một mình, bước lên phía trước.

“Sao huynh lại tới đây?”

Doãn Duật lòng thầm buồn bã, giọng nói hơi trầm xuống: “Ta muốn làm phiền muội một chuyện.”

Tô Tổ thấy y thần sắc âu sầu, cũng đã đoán được vài phần, bèn nhỏ giọng nói: “Có liên quan tới Huyền Nhi sao?”

Doãn Duật gật đầu đáp: “Nàng hiện đang ở U Lan viện, ta không thể trực tiếp đến đó gặp nàng. Nhưng Tô Tổ, muội thì có thể.”

Ở nơi không có người, y rút cuộc đã lại gọi tên nàng, không còn gọi nàng là Vương phi một cách xa lạ như trước nữa. Tô Tổ sắc mặt điềm đạm như thường, hơi cúi đầu xuống rồi mới thở dài nói: “Điện hạ không thích muội tự mình đi tới biệt viện. Muội cũng rất lo lắng cho Huyền Nhi, nghe nói muội ấy đã hôn mê nhiều ngày rồi, đến bây giờ mới tỉnh lại... hơn nữa lại vừa có thai, Điện hạ không muốn muội ấy bị kích động. Huynh có việc gì gấp không?”

Tô Tổ nói xong lại ngược mắt nhìn Doãn Duật.

Doãn Duật ngăn người, nàng nói cái gì? Kiều Nhi đã có thai rồi ư? Là cái thai của nàng và Khánh Vương sao?

Ngón tay chạm vào bức thư trong tay áo bất giác run lên lấy bầy, y biết bây giờ mình không thể đi gặp nàng nhưng chuyện ở Bắc Hán nàng cần được biết chân tướng. Tô Tổ lại nói nàng đã có thai rồi... Vậy, y có nên đi nói cho nàng biết chân tướng không? Trái tim y đón đau khôn tả, quả đúng là tạo hóa trêu ngươi!

“Doãn Duật?” Thấy y không nói gì, Tô Tổ bèn khẽ gọi một tiếng.

Y ngăn ngor lùi về phía sau mấy bước, lắc đầu nói: “Không sao, ta không sao cả. Ta chỉ... muốn biết cô ấy có khỏe không thôi.”

Tô Tổ nhìn y với vẻ xót thương, thấy y sắc mặt trắng bệch, chắc hẳn là vì Lệnh Viên có thai chăng? Tô Tổ khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Huynh cứ yên tâm, Điện hạ sẽ không bạc đãi Huyền Nhi đâu. Nếu huynh muốn tốt cho muội ấy, sau này đừng nên tới tìm muội ấy nữa. Muội phải về Tô phủ trước đây, xin cáo từ.”

Doãn Duật vốn đã bần thần ngơ ngẩn, lúc này nghe nói Tô Tổ

muốn đi thì mới lùi về phía sau nửa bước, cúi đầu nói: “Cung tiễn Vương phi.”
Kiệu đã rời xa, Tô Tổ vén rèm kiệu lên, thấy bóng dáng đó
vẫn ngẩn ngơ đứng nguyên chỗ cũ, không động đậy. Tô Tổ khẽ thở dài, buông rèm
kiệu xuống, khép mắt lại.

Ánh mặt trời nóng nực bao phủ khắp đất trời, mồ hôi rỉ ra
trên trán, chảy xuống chóp mũi rồi rớt xuống đất. Doãn Duật cúi đầu xuống, bên
tai bỗng vang vọng những lời Tô Tổ vừa nói...

Bắc Hán sắp diệt vong, có làm thế nào thì cũng không thể vãn
hồi. Kiều Nhi lại sắp có con, chẳng lẽ y có thể tàn nhẫn phá hoại nốt chút hy
vọng cuối cùng của nàng ư? Có lẽ... có lẽ đối với Kiều Nhi, không biết thứ gì mới
là tốt nhất.

Doãn Duật cắn chặt răng, vùng quyền đâm mạnh lên thân cây.

Cảm giác đau đớn đến thấu tâm can từ bàn tay nhanh chóng truyền ra khắp cơ thể,
cuối cùng dừng lại ở trái tim khiến trái tim y như tắc nghẽn.

“Cậu đừng uống nữa! Ôi... Ôi này, đừng uống nữa!” Anh Tịch
muốn đoạt lấy bình rượu trong tay Doãn Duật nhưng khí lực của y rất lớn khiến
thị chẳng thể làm gì. Anh Tịch vô cùng lo lắng, chỉ có thể níu chặt cánh tay y:

“Cậu đã nói với tiểu thư chưa? Bây giờ tiểu thư thế nào rồi?”

Tiểu thư? Thị đang nói tới Kiều Nhi sao?

Doãn Duật ngẩng đầu lên uống một ngụm rượu lớn, ngẩn ngơ
cười nói: “Cô ấy vẫn ổn, vẫn ổn...”

Vẫn ổn? Thế nghĩa là thế nào? Anh Tịch thầm lo lắng. Ngoài
cửa chợt có tiếng kêu của a hoàn vọng vào: “Trắc phu nhân.”

Cửa mở ra “két” một tiếng, mùi rượu nồng đậm xộc ra ngoài.

Dương Dĩnh bất giác cau mày, thấy tình hình trong phòng bèn vội cất bước đi
vào: “Sao chàng lại uống nhiều rượu như thế chứ? Mà cô cũng không ngăn chàng
lại là sao?”

Anh Tịch ầm ức nói: “Không ngăn được...”

Dương Dĩnh trừng mắt nhìn thị, rồi đi vòng tới trước bàn đưa
tay tới dìu Doãn Duật lúc này đã say lướt khứ, trầm giọng nói: “Không ngăn
được cũng phải ngăn! Trên người chàng còn có vết thương, cô hầu hạ kiểu gì
vậy?”

“Trắc phu nhân, Anh Tịch cô nương... không phải là người hầu
của vương phủ.” Ắ a hoàn ở bên cạnh thấy vậy bèn vội vàng nhắc nhở nàng ta.
Không phải là người hầu của vương phủ, mà là chính thất phu
nhân tương lai sao? Sắc mặt Dương Dĩnh hơi biến đổi, răng cắn chặt môi, lạnh

lòng nói: “Ra ngoài hết cho ta! Đi mang một chậu nước đến đây!”

Dương Dĩnh dìu y tới nằm xuống giường, bỗng chạm vào thứ gì đó mà y giấu trong tay áo. Dương Dĩnh không khỏi kinh ngạc, thấy đó là một bức thư. Nàng ta lấy nó ra, thấy trên bao thư không ghi tên người nhận, đang định mở ra thì một bàn tay to lớn đột nhiên đưa tới đoạt lấy bức thư đó về. Dương Dĩnh không khỏi sợ hãi, vội vàng nói: “Thiếp... thiếp không cố ý...”

Doãn Duật ngẩn ngơ nhìn nàng ta, vẻ sắc bén trong đáy mắt dần dần ẩn đi, chỉ còn lại tình cảm dạt dào, ngoài ra còn có một nỗi đau đớn vô biên, vô tận: “Xin lỗi, là ta cố ý giấu giếm nàng, xin lỗi”

Dương Dĩnh không khỏi sửng sốt, ánh mắt lại nhìn về phía bức thư đó, lấy hết can đảm hỏi: “Phu quân giấu thiếp chuyện gì?”

Nàng và y là phu thê nhưng chưa từng thổ lộ tâm tư với nhau bao giờ.

Nhưng y đã xoay người đi, áp sát bức thư đó vào trước ngực, bất kể Dương Dĩnh có hỏi gì y cũng không nói thêm một lời nào nữa.

“Chỉ có vậy thôi sao? Giọng nói già nua của Hoàng đế Nam Việt vang lên từ phía sau bức rèm, xen kẽ giữa những tiếng ho đứt quãng.

Dương Dĩnh cúi đầu đứng đó, ngón tay bất giác nắm chặt chiếc khăn tay, thấp giọng thưa: “Vâng, Dĩnh Nhi tuyệt đối không dám giấu Hoàng thượng.”

Hoàng đế Nam Việt dường như có vẻ hài lòng, lại hỏi han mấy câu đơn giản nữa rồi cho nàng ta lui đi.

Dương Dĩnh bất giác thở phào một hơi, chậm rãi cất bước ra ngoài Đệ cung. Bên ngoài, trời quang nắng nhat, một cơn gió mát thổi tới khiến lòng người cảm thấy sảng khoái vô cùng. Nàng cứ cách một thời gian lại vào cung, bề ngoài là để thăm Thần phi nương nương, thực ra mỗi lần đều phải đến Đệ cung một chuyến để bẩm báo tình hình của Thế tử với Hoàng thượng.

Mỗi lần đến nàng đều cảm thấy bệnh tình của Hoàng thượng ngày một nặng hơn, có lẽ cũng sắp tận số rồi. Dương Dĩnh thăm kinh hãi, vô thức cắn chặt môi. Hôm nay, nàng là tai mắt của Hoàng thượng nhưng còn ngày mai thì sao? Thần phi nương nương không được coi là đắc sủng, sau này tân hoàng đăng cơ, bà ta cũng không thể làm Hoàng thái hậu. Nếu không phải Hoàng thượng không có ai khác để dùng, tất nhiên cũng sẽ chẳng nghĩ đến nàng. Nhưng Thế tử thì lại vĩnh viễn là phu quân của nàng.

Cho nên, có một số chuyện nàng vẫn giấu giếm Hoàng thượng.

“Trắc phu nhân.” Khánh Vương mỉm cười đi về phía nàng, ổng

tay áo lất phất bay.

Dương Đình khom người hành lễ với y, sau đó nói: “Không dám làm phiền Điện hạ, ta còn phải đi thăm Thần phi nương nương.”

Nữ tử đi sát vai hắn, đột nhiên nghe thấy hắn hỏi: “Bản vương rất tò mò, phụ hoàng rốt cuộc muốn cô giám sát cái gì vậy?”

Dương Đình dừng bước chân lại, mỉm cười nói: “Ta có nói gì, Điện hạ cũng sẽ không tin đâu.” Dứt lời, nàng lại hành lễ thêm lần nữa rồi mới rời đi.

Khánh Vương hơi cau mày, hắn tất nhiên sẽ không tin.

Khánh Vương xoay người cất bước vào trong đúng lúc Hoàng đế Nam Việt vừa uống thuốc xong. Hắn đứng chờ bên ngoài bức bình phong một lát rồi mới nghe Hoàng thượng bảo Tôn Liên An gọi hắn vào.

“Cái đồng hồ loạn ở Bắc Hán cũng nên đi thu dọn rồi.” Hoàng đế Nam Việt vừa thở dốc vừa nói.

Khánh Vương cúi đầu đáp:” Vâng, nhi thần sẽ đích thân đi xử lý.”

Cuối giờ Mùi, mây đen che kín cả bầu trời, dường như sắp có mưa. Lệnh Viên lặng lẽ nằm lên giường, không muốn động dậy, cũng không muốn nói chuyện với ai. Đám người hầu kẻ hạ đều đứng ở bên ngoài, trong phòng vô cùng tĩnh lặng. Khuôn mặt diễm lệ đã mất đi vẻ rực rỡ ngày nào, Lệnh Viên chăm chú nhìn những bóng dáng in lên cửa sổ bằng ánh mắt đờ đẫn, vô hồn.

Loáng thoáng đằng xa có tiếng tranh cãi, Lệnh Viên ban đầu không cảm thấy gì nhưng về sau lại nghe thấy giọng nói của Anh Tịch. Lệnh Viên lòng thầm chấn động, vội chống tay ngồi dậy, chăm chú lắng nghe.

Anh Tịch bị chặn lại bên ngoài cửa ngách, có nói gì thì thị vệ cũng không cho vào.

Thị giận dữ kêu lên: “Dựa vào cái gì mà không cho ta vào?”

Lần trước ta cũng từng đến đây! Ta là chị em tốt của Tô nhị tiểu thư, dựa vào cái gì mà không cho ta vào?”

Có ả thị nữ thấy động bèn đi tới, vội vàng nói với gã thị vệ: “Còn không mau đuổi cô ta đi! Điện hạ nói rồi, nhị tiểu thư cần tĩnh dưỡng, không cho phép bất kỳ ai tới làm phiền!”

Gã thị vệ đáp lại một tiếng, chuẩn bị động thủ.

“Dừng tay!”

Mọi người đều kinh ngạc, đồng loạt nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Anh Tịch hai mắt sáng lên, vội gọi lớn: “Tỷ tỷ! Tỷ tỷ, là muội!”

Sắc mặt Lệnh Viên trắng bệch, bộ váy áo màu trắng trên người càng làm tăng thêm đáng vẻ gầy guộc, ôm yếu của nàng. Anh Tịch dùng sức đẩy mạnh tay gã thị vệ, cất bước chạy về phía nàng, nôn nóng nói: “Sao... sao lại tiêu tụy thế này? Vậy mà Thế tử gia còn nói... nói tỷ vẫn ổn!”

Lệnh Viên nhìn thấy Anh Tịch thì cảm thấy rất vui mừng, liền nắm chặt lấy bàn tay thị nói: “Muội lại nói bừa rồi. Đang yên đang lành, tự nhiên tới đây làm gì?”

“Muội...” Anh Tịch mấp máy đôi môi, rồi lại ngoảnh đầu cẩn thận nhìn về phía sau. Lệnh Viên hiểu ý, bèn xoay người lại nói: “Muội đi theo ta.”

Anh Tịch cẩn thận dìu đỡ nàng, hai người đi tới ngồi xuống trong tòa đình ở hậu uyển. Nơi này thoáng đãng, không có chỗ nào có thể ẩn nấp mà nghe lén được. Anh Tịch thấy nàng ăn mặc mong manh, bèn xót xa thắt chặt lại chiếc áo choàng cho nàng, sau đó còn đứng dậy ngồi ở phía gió lùa, chặn gió lạnh cho nàng.

Lệnh Viên thu lại nụ cười, cau mày trách cứ: “Ta đã nói với em là đừng có tới chỗ ta rồi mà, em lại không chịu nghe lời! Doãn Duật không để ý tới em sao?”

Anh Tịch tỏ vẻ giận dữ, nói: “Đêm qua Thế tử uống rượu cả đêm, đến giờ đã tỉnh đâu!”

“Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì?” Lệnh Viên căng thẳng hỏi.

Anh Tịch thấp giọng nói: “Thế tử không cho em đi tìm tiểu thư, nói là để y đi. Nhưng y đi rồi, lúc quay về lại chẳng nói gì với em cả, cứ uống rượu suốt thôi! Em không yên tâm, cho nên mới đến đây.”

Lệnh Viên ngây người: “Tại sao lại phải uống rượu?”

Anh Tịch chăm chú nhìn đáng vẻ ngơ ngàng của nàng, trong lòng không khỏi kinh hãi: “Y vẫn chưa nói với tiểu thư sao?”

“Nói với ta cái gì? Anh Tịch!”

Anh Tịch lập tức dừng lại, không nói nữa.

Lệnh Viên nắm chặt ống tay áo thị, truy hỏi: “Nói với ta cái gì, Anh Tịch!”

Đầu óc Anh Tịch thoáng cái đã trở nên trống rỗng. Thị vẫn còn đang nghĩ tại sao Doãn Duật lại không nói nhưng không sao cự được sự truy hỏi của Lệnh Viên, hai chữ “Bắc Hán” đã từ trong miệng bật ra ngoài.

Một khi đã lỡ miệng, tất nhiên muốn giấu tiếp cũng không được nữa.

Hôm đó Thụy Vương đã dùng Chiêu Nhi để ép Tần Tương quân lui binh. Tần Tương quân muốn lui nhưng Khánh Vương lại hạ lệnh không cho phép Khư Tương quân được lui nửa bước...

“Là Thụy Vương ra tay sao?”

“Vâng.”

“Em không gạt ta chứ?”

“Không, em không gạt tiểu thư.”

Những lời mà Khánh Vương nói với nàng không lâu trước đó vẫn còn lớn vồn bên tai nhưng bây giờ nàng lại được biết tất cả đều chỉ là một câu chuyện cười.

Nàng chẳng còn cách nào, chỉ có thể tin hắn, nhưng hóa ra lại tin nhầm người.

Chiêu Nhi không phải do hấn giết nhưng lại là do hấn ép chết. Hấn ép Thụy Vương không thể không ra tay, sau đó thì giết Thụy Vương, diệt Bắc Hán, làm nên hồng đồ bá nghiệp của Nam Việt.

Hấn khiến cho tất cả mọi thứ đều trở nên hợp lý khiến nàng như một kẻ ngốc chẳng hay biết gì.

Chậm rãi xòe những ngón tay thon dài thẳng tắp ra, Lệnh Viên cúi đầu nhìn chăm chú, một hồi lâu sau, nàng đột nhiên cất tiếng cười lạnh lùng. Chính là đôi tay này đã dẫn sói vào nhà, đẩy giang sơn Bắc Hán đến cảnh diệt vong. Nàng hổ thẹn với phụ hoàng, mẫu hậu, hổ thẹn với Thế Huyền, hổ thẹn với liệt tổ liệt tông Bắc Hán!

Anh Tịch đã rời đi rất lâu. Nàng dặn dò thị không được nói với bất cứ người nào là hôm nay thị từng tới U Lan viện, ngay cả Doãn Duật cũng thế.

Đầu ngón tay chạm vào thanh chủ tử sắc bén nằm lạnh lẽo trên bàn, rồi Lệnh Viên nắm chặt nó vào tay. Khánh Vương tuy đã dối gạt nàng nhưng vẫn chưa hề đề phòng nàng, trong cơn triền miên lúc nửa đêm nàng hoàn toàn có thể một đao giết chết hấn, báo thù cho Chiêu Nhi! Nhưng một hồi lâu sau đó, nàng lại buông tay, giết hấn rồi thì sao chứ?

Đáng hận nhất là nàng đã mang đứa con của hấn trong bụng!

Nửa đêm, trời chợt đổ mưa, rả rích đến tận khi trời sáng.

Buổi chiều hôm sau, Khánh Vương tới.

Bên ngoài, mưa vẫn rơi lất phất, hấn không hề cảm ô, trên

mái tóc bám một tầng hơi nước mỏng. Hấn chỉ tiện tay phủi nhẹ một chút, sau đó vén rèm đi vào.

“Hôm qua Anh Tịch lại tới đây sao?” Hấn vừa mở miệng, liền hỏi ngay chuyện này.

Lệnh Viên không trả lời, ngược mắt lên nhìn hấn: “Ta muốn gặp Đao phi.”

Lần nào nàng cũng chỉ gọi nàng ta là Đao phi, ý là chưa từng thừa nhận thân phận Hoàng thái hậu Bắc Hán của nàng ta.

Khánh Vương thoáng ngẩn người, rồi lại nghe nàng nói: “Ngài đã từng đồng ý với ta.”

Hấn chỉ thấy sắc mặt nàng hờ hững mà điềm đạm, khó có thể phân biệt là giận hay mừng. Sau một thoáng, hấn mới gật đầu nói: “Phụ hoàng sai ta tới Bắc Hán một chuyến, ta sẽ mang nàng theo cùng.”

Nàng lại cất tiếng hỏi thêm một câu: “Ngài cũng đi sao?”

Hấn khẽ “ừm” một tiếng. Lệnh Viên bỗng lại nở nụ cười nhẹ nhàng nói: “Rất tốt.”

Vậy hãy để nàng giải quyết toàn bộ mọi việc ở Bắc Hán luôn.

Thượng tuần tháng Sáu, Khánh Vương Nam Việt đích thân tới

Bắc Hán nghị sự. Tuy nói là nghị sự nhưng thực ra chỉ cần là người có mắt thì đều hiểu, Nam Việt dốc sức cứu Bắc Hán từ trong tay Tiền Dạ Lang[1] như vậy, thật sự sẽ trả lại giang sơn cho nhà họ Lưu sao? Đáp án vốn đã hết sức rõ ràng.

[1] Dạ Lang hiện đã đổi tên thành Bắc Tề

Trung tuần tháng Sáu, đoàn người đã tới Thịnh Kinh Bắc Hán.

Chốn đô thành Thịnh Kinh vốn phồn hoa nhất Bắc Hán nay đã chẳng còn phong thái khi xưa, trên đường lớn ngõ nhỏ đều chẳng có một bóng người, trăm họ bị ép phải ở trong nhà, các bá quan văn võ thì sớm đã bị giam lỏng. Quân đội Nam Việt thực ra chưa từng rút khỏi Bắc Hán, Bắc Hán hiện giờ bề ngoài thì vẫn còn nhưng từ lâu đã hữu danh vô thực.

Lệnh Viên run rẩy vén rèm xe lên, nước mắt lưng tròng nhìn ra con đường trống trải bên ngoài, một tay vội đưa lên bịt miệng, tránh bật khóc thành tiếng.

Khánh Vương cười trên một con tuần mã màu nâu, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua từng con ngõ tịch mịch, khí chất ngạo ngược của bậc vương giả biểu lộ rõ ràng.

Xe ngựa đi thẳng qua cửa cung. Trong cơn mơ màng, thời gian

đường như lại trở về khi đó, văn võ bá quan đứng tại nơi đây đưa tiễn nàng rời kinh. Còn có Thế Huyền và Chiêu Nhi nữa, bọn họ ngồi cùng trong một chiếc xe với nàng. Nàng không muốn Thế Huyền đưa tiễn quá xa nhưng y lại nhất quyết không chịu.

Nếu sớm biết sẽ có kết cục thế này, liệu ngày đó nàng có đi không?

“Nhị tiểu thư, Điện hạ sai thuộc hạ tới hỏi, tiểu thư có muốn đi gặp Thái hậu Bắc Hán trước không?”

Phía bên ngoài, giọng nói của một gã thị vệ vang lên.

Lệnh Viên giấu đi cái lạnh thấu xương trong lòng, hít sâu một hơi, sau đó nói: “Không, người đi nói với Điện hạ, ta muốn gặp Dương Ngự thừa trước.”

68. Chương 68

Một cái bóng nhỏ nhắn vội vã chạy qua hành lang sum sê, râm mát, cất bước đi thẳng vào phòng.

Mặt Nhan nôn nóng chạy vội một hồi, vừa khéo gặp Dương Đình bưng trà sâm tới cũng đang ở trong phòng Doãn Duật. Mặt Nhan thoáng ngẩn người, sau đó bèn quỳ xuống nói: “Thế tử gia, không hay rồi, Anh Tịch cô nương lên rồi thành đi rồi! Cậu xem, đây là thư cô ấy để lại cho cậu!”

Cặp mắt Dương Đình mở to, thấp thoáng ánh lên một tia mừng rỡ.

Bóng người bên cạnh lập tức đi vòng tới trước chiếc bàn, giật lấy bức thư trong tay Mặt Nhan. Trên thư chỉ có mấy dòng ngắn ngủi, nét chữ rất đẹp...

“Ta đã mất đi Công chúa, ngài lại tìm được người vợ đẹp như hoa. Bây giờ Bắc Hán sắp mất, ta không muốn ở lại thêm nữa, chỉ mong có thể quay về cố quốc.”

“Thế tử gia!” Dương Đình nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy thân thể đang loạng choạng lùi về phía sau của Doãn Duật. Doãn Duật đầu óc ngẩn ngơ, để bức thư rơi từ giữa kẽ ngón tay xuống đất. Nhưng chính trong khoảnh khắc đó, y dường như đã tỉnh táo trở lại, cất bước lao thẳng ra ngoài. Mặt Nhan bò dậy từ trên mặt đất, vừa gọi lớn vừa vội vàng đuổi theo y.

Thực ra Doãn Duật cố ý để lại bức thư này của Anh Tịch cho nàng ta thấy. Từng lời lẽ trong thư đều thể hiện rõ sự tuyệt vọng đối với tình yêu của bọn họ cùng với nỗi buồn vong quốc, cho nên Anh Tịch mới muốn rời khỏi

nơi này. Doãn Duật đang lo vì không có cơ rời thành, việc này vừa hay chính là một lý do hết sức hợp lý cho y! Người ngoài đều biết y và Anh Tịch tâm đầu ý hợp đã nhiều năm, bây giờ Anh Tịch rời đi, y chẳng lẽ không đi tìm?

Mạt Nhan đuổi theo đến phòng y, quả nhiên thấy y đang tháo thanh trường kiếm từ trên tường xuống. Mạt Nhan kinh hãi, vội tới cản y lại:

“Vương gia nói cậu không thể ra ngoài!”

“Mạt Nhan, ta phải đi tìm cô ấy!”

Mạt Nhan quỳ sụp xuống đất, nín lấy vạt áo y, lo lắng khuyên

can: “Nô tì biết Thế tử lo lắng cho Anh Tịch cô nương nhưng Anh Tịch cô nương nhất định có thể tự lo cho mình, không để bản thân xảy ra chuyện gì! Chuyện này... Chuyện này Thế tử cứ nên thương lượng với Vương gia, Vương phi trước đã rồi hãy quyết định được chăng?”

“Mạt Nhan, tránh ra!” Thị đầu có biết, người mà y lo lắng

không phải Anh Tịch mà là Lệnh Viên. Y giấu Lệnh Viên chân tướng việc Bắc Hán diệt vong là mong rằng cả đời này nàng không hay biết nhưng bây giờ nàng lại đi Bắc Hán! Khánh Vương đồng ý để nàng đi, chắc hẳn là đã chuẩn bị chu toàn nhưng Doãn Duật chỉ sợ trên đường sẽ phát sinh biến cố khiến Lệnh Viên biết được chân tướng của sự việc! Y nhất định phải đi, đến lúc đó chỉ cần quan sát từ xa, một khi biết được nàng vẫn an lành sẽ lặng lẽ trở về.

Mạt Nhan không chịu, ra sức giữ chặt vạt áo y. Doãn Duật

dùng sức rút mấy lần, bỗng nghe giọng nói của Dương Dĩnh vang lên từ bên ngoài:

“Mạt Nhan, người lui xuống trước đi.”

Cửa phòng được nhẹ nhàng khép lại, Dương Dĩnh ngẩn ngơ nhìn

y: “Vì cô ta, chàng thật sự định bất chấp tất cả sao?”

Doãn Duật mím môi, không nói gì, cứ thế cất bước định đi.

Những ngón tay mảnh khảnh của nữ tử đưa tới giữ chặt lấy ống

tay áo y. Y thầm giận dữ, cắn răng nói: “Cô dùng Hoàng thượng để uy hiếp ta sao?”

Câu nói ấy chẳng khác chi một tia sét đánh xuống giữa trời

quang. Dương Dĩnh lòng thâm kinh hãi, một hồi lâu sau mới run giọng hỏi: “Chàng, chàng đã biết rồi ư? Vậy tại sao chàng không vạch trần thiếp? Tại sao còn đối tốt với thiếp như vậy?”

Tuy không phải là tình yêu nhưng y vẫn rất tôn trọng nàng khiến biết bao người ngưỡng mộ.

Đáy mắt nàng ầng ậng nước, bộ dạng hết sức đáng thương. Khẩu

khí của Doãn Duật cũng mềm đi, giống hệt tiếng thở dài: “Cô cũng là thân bất do

kỷ, ta hà tất phải trút giận lên người cô. Nhưng lần này, cô không ngăn ta được đâu, muốn đi nói với Hoàng thượng thế nào thì tùy cô.”

Y dùng sức giật mạnh ống tay áo ra khỏi lòng bàn tay nàng.

Nàng lại nhào tới ôm chặt lấy y từ phía sau lưng: “Thiếp sẽ không nói!”

Doãn Duật thẫn chấn động, trong lòng cảm thấy áy náy hơn là vui mừng. Từ lúc cố ý để lại bức thư của Anh Tịch cho nàng thấy đến khi dụ nàng nói ra những lời này, y sớm đã tính toán cẩn thận. Hoàng thượng là vua một nước, trong tay nắm đại quyền, có thể khiến nàng không dám làm trái lệnh nhưng y lại hơn ở chỗ là phu quân của nàng. Đây cũng chính là con bài lớn nhất của y. Trong sự quyến rũ của nữ sắc, y vẫn có thể gắng sức văn hồi cục diện.

Lần này y đi Bắc Hán không thể giấu được Dương Dĩnh, vậy thì không cần giấu giếm nữa, cứ thản nhiên để nàng ta biết.

Y đưa tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, nhẹ nhàng nói một câu:

“Cảm ơn”. Dương Dĩnh vẫn ôm chặt y, áp sát mặt vào lưng y, cắn môi nói: “Ngày mai, ngày mai thiếp sẽ đi nói với Hoàng thượng, rằng chàng muốn mang thiếp về quê thăm người thân. Đến khi đó, trên đường đi thăm người thân, chàng có thể đi tìm cô ta.”

Doãn Duật thẫn thờ phào một hơi. Dương Dĩnh lại nói: “Nhưng chàng phải đồng ý với thiếp một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Nàng chậm rãi buông tay, thấy y xoay người lại, trên khuôn mặt nàng dường như có nét cười, lại xen lẫn một chút thẹn thùng và xấu hổ: “Mấy tháng ở cùng nhau, thiếp đã có tình cảm với chàng rồi. Điều may mắn là chàng đã là phu quân của thiếp, còn điều không may là dù thiếp biết rõ người trong lòng chàng không phải là thiếp, nhưng lại vẫn phải giả bộ như không biết gì. Mệnh lệnh của Hoàng thượng, từ lâu thiếp đã không định nghe theo nữa. Nhưng thiếp cũng rất tham lam, muốn có một đứa con của chúng ta, có được không?”

Doãn Duật nhú chặt đôi mày. Dương Dĩnh lại nôn nóng nói:

“Chàng yên tâm, từ nay về sau thiếp nhất định sẽ không bám lấy chàng nữa. Chàng muốn yêu Anh Tịch cô nương thì cứ yêu, chàng có bất cứ yêu cầu gì thiếp cũng có thể giúp chàng, có được không?”

Có được không... Không ngờ nàng lại nói năng nhũn nhặn đến thế.

Từ trong chiếc đỉnh đồng chạm rồng vẫn còn có từng làn khói thơm bay ra. Khi mùi thơm đang nồng, có người từ bên ngoài đẩy cửa đi vào. Một

làn gió mát thổi tới, khói thơm lập tức tan đi, lặng lẽ biến mất giữa căn phòng tịch mịch.

Tiếng ngọc bội va chạm khẽ vang lên, một ả cung nữ dẫn theo gã thị vệ vừa đi bẩm báo với Khánh Vương vén rèm đi vào. Gã thị vệ cung kính hành lễ với Lệnh Viên, sau đó mới thấp giọng thưa: “Bẩm nhị tiểu thư, Điện hạ nói lúc này e là nhị tiểu thư không tiện gặp Dương đại nhân. Còn Thái hậu Bắc Hán thì Điện hạ đã sai người đưa tới đây rồi, bây giờ đang ở trên đường, xin nhị tiểu thư đợi một chút.”

Dứt lời, gã thị vệ liền xoay người định lui đi. Lệnh Viên đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói: “Tại sao không để ta gặp Dương đại nhân?”

Gã thị vệ thoáng dừng bước, cung kính ngoảnh đầu lại đáp:

“Xin nhị tiểu thư đừng làm khó thuộc hạ, thuộc hạ không dám dò hỏi tâm tư của Điện hạ.”

“Y đang ở đâu? Ta sẽ tự đi hỏi y!” Tà váy dài thướt tha kéo theo mùi thơm lướt đi. Gã thị vệ và ả cung nữ thấy Lệnh Viên định đi ra ngoài, ban đầu còn muốn ngăn cản, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt dữ dằn của nàng thì cả hai không dám nói thêm gì nữa. Lệnh Viên xách váy cất bước ra ngoài điện, vừa định bước xuống bậc thềm đá, chợt nhìn thấy có một đám thị vệ ở đằng xa đang mang theo một người tới. Nữ tử đó vẫn vận một bộ cung trang lộng lẫy, đồ trang sức vàng ngọc cắm đầy đầu, nhưng thần sắc thì đã không còn vẻ kiêu căng đắc ý như xưa, chỉ còn lại một nỗi thê lương tột độ.

Đoan phi!

Trái tim Lệnh Viên như nghẹn lại, cả thân thể đều trở nên cứng đờ, đứng ngây người bên cạnh cây cột trổ hoa dưới hành lang.

“Điện hạ, người đang ở trong sảnh.” Gã thị vệ đi trước dẫn đường, cung kính nói. Khánh Vương bắt giắc đi chậm lại, không hề tỏ ra nôn nóng.

Đây là lần đầu tiên hắn tới Dương phủ, lọt vào trong mắt là một mảng xanh biêng biếc.

Không thấy có chút hoa cỏ nào, khắp nơi chỉ toàn là trúc, nếu không biết trước, thực khó có thể tưởng tượng đây lại là phủ của Dương Ngự thừa vang danh khắp Thịnh Kinh. Vừa có một trận mưa, thỉnh thoảng lại thấy trên lá trúc có hạt nước mưa rơi xuống. Khắp xung quanh đều ngợp một màu biếc xanh khiến người ta có cảm giác nơi này chẳng giống chốn phàm trần.

Khánh Vương đột nhiên cất tiếng cười, trúc đại diện cho khí tiết kiên trinh, quả rất xứng với Dương Ngự thừa.

Hắn vẫn chưa từng nói với Lệnh Viên, ngay từ lúc Tần Tướng quân dẫn quân đến biên cương chặn đánh Dạ Lang thì toàn bộ quan viên Bắc Hán đã bị người của hắn bắt giữ, trong số đó tất nhiên bao gồm cả Dương Ngự thừa.

Trong mấy tháng nay, triều đình Bắc Hán đã hoàn toàn sụp đổ, mọi việc đều do người Nam Việt ngầm khống chế. Giang sơn mà nhà họ Lưu gây dựng từ lâu đã chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Khánh Vương cất bước đi vào trong sảnh, nam tử đang ngồi trên chiếc ghế rộng làm bằng gỗ lê chậm rãi ngẩng đầu lên. Kể từ lần cáo biệt ở Thịnh Kinh, y chưa gặp lại hắn lần nào, còn việc Dương Ngự thừa đến U Lan viện gặp Lệnh Viên là do Khánh Vương sai thị vệ ngầm sắp xếp. Khánh Vương vẫn còn nhớ vị Dương Ngự thừa hùng tài đại lược trên chốn triều đường, vẫn còn nhớ bộ dạng kiên định của y khi quỳ trước ngự thư phòng để xin cầu thân Đại trưởng công chúa, vậy nhưng tất cả đều chẳng giống với ngày hôm nay... Trông y lúc này vô cùng tiền tụy, vết sẹo trên má lại càng có vẻ nổi bật hơn, khuôn mặt tuấn tú ngày xưa sớm đã biến mất.

Dương Ngự thừa cứ thế hồ hững nhìn hắn đi vào, không hành lễ cũng chẳng đứng dậy.

Khánh Vương khoát tay đuổi tả hữu lui đi hết.

“Dương đại nhân, lâu ngày không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?” Hắn nhìn y chăm chú, mỉm cười cất tiếng hỏi.

Kể từ khoảnh khắc Khánh Vương đặt chân vào Thịnh Kinh, ý đồ của hắn đã lộ ra hết sức rõ ràng. Trên khuôn mặt Dương Ngự thừa không có bất cứ nét cười nào: “Người muốn thế nào?”

Khánh Vương cúi đầu vuốt nhẹ vạt áo, cười nói: “Dương đại nhân cho dù hùng tài đại lược, nhưng bây giờ trong tay không có quyền, sau lưng không có quân, cũng chẳng làm gì được. Bản vương đánh giá cao tài trí của đại nhân, nếu đại nhân đi theo bản vương, vinh hoa phú quý ngày sau ắt sẽ chẳng kém so với trước đây.”

Dương Ngự thừa lại cười nhạt, cất tiếng: “Điện hạ tâm tư kín đáo, giọt nước không lọt, chẳng cần đến một tên tướng bại trận như Dương Thượng Ngọc ta đây.”

Khánh Vương lớn tiếng cười vang: “Dương đại nhân thực khiêm tốn quá rồi! Bắc Hán có ngày hôm nay vốn không phải lỗi của đại nhân, nếu nói đến lỗi lầm, thì là lỗi lầm của Tiên đế Bắc Hán!”

“Câm miệng!” Dương Ngự thừa đột nhiên đứng thẳng dậy, trừng mắt hắn học nhìn gã nam tử trước mặt.

Bắc Hán quả thực đã diệt vong, nhưng y không cho phép một kẻ ngoại tộc bình xét công tội của Tiên đế.

Khánh Vương vẫn khẽ cười, một vị thân tử trung thành hộ chủ thế này thực khiến hần cảm thấy có mấy phần nuối tiếc. Hần buông ống tay áo xuống, thản nhiên ngồi tựa lưng vào chiếc ghế phía sau, tươi cười nhìn người đang tỏ ra phẫn nộ trước mặt, chuyển chủ đề qua chuyện khác: “Khi bản vương tới đây, từng có một người nói muốn gặp đại nhân.”

Trong lòng như có một tia sáng lóe lên, cặp mắt Dương Ngự thừa mở to hết cỡ.

Khánh Vương mỉm cười nói: “Không sai, là Lệnh Viên.”

“Người đã làm gì cô ấy rồi?” Sắc mặt âm trầm sau khoảnh khắc đã hoàn toàn sụp đổ, trong đáy mắt Dương Ngự thừa khó giấu được nét hoang mang.

Khánh Vương không nhanh không chậm khẽ cười, nói: “Bản vương thương nàng còn chẳng đủ, tất nhiên sẽ không làm gì nàng. Chỉ là nếu đại nhân không chịu đi theo bản vương, vậy đừng trách bản vương không có dạ dung người.”

Đây là kết quả mà Dương Ngự thừa đoán được từ sớm nên chẳng hề sợ hãi. Khánh Vương lại nói: “Bản vương có thể để ngài viết một bức thư cho nàng. Nên viết thế nào, tin rằng một người thông minh như đại nhân cũng hiểu.”

Hần muốn dồn đẩy mọi trách nhiệm. Muốn chết thì đó cũng là lựa chọn của Dương Ngự thừa, không liên quan gì tới Khánh Vương hần.

Đã tới lúc này rồi mà hần còn chịu đối đãi với Công chúa như vậy, thật sự là trong lòng có Công chúa sao? Dương Ngự thừa nhìn đăm đăm vào hần không chớp mắt.

Trong tòa cung điện trống trải, đám cung nhân, thị vệ đều đã lui ra hết.

Nữ tử ngã lăn ra đất, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi nhìn Lệnh Viên, lẩm bẩm nói: “Nhị tiểu thư, cô là nhị tiểu thư?”

Lệnh Viên nước mắt lưng tròng, vung tay đánh xuống nhưng lại mềm nhũn như bông chẳng có một chút sức lực nào: “Đồ ngu xuẩn! Tại sao lại câu kết với Thụy Vương? Người hại chết Thế Huyền, còn hại chết cả Chiêu Nhi, người đáng chết!”

Nàng ta bật khóc nức nở, nhìn Lệnh Viên bằng ánh mắt đau buồn, nhưng trong đáy mắt chẳng còn chút sợ hãi nào nữa, chỉ tràn đầy nỗi căm hận: “Công chúa có tư cách để trách hỏi ta sao? Thử hỏi trong thiên hạ này có người mẹ nào nhẫn nhịn được mối hận bị đoạt mất con? Đã như thế, khi xưa đáng lẽ cô không lưu lại tính mạng cho ta. Vừa muốn ta sống, lại vừa bắt ta phải

chịu nỗi đau xa cách Chiêu Nhi, còn muốn ta nhìn nữ nhân khác được sung ái hết mực... Ta không có lựa chọn nào khác... cho nên đành đi tìm Thẩm Chiêu nghi, ta biết cô ta cũng hận cô.”

Thẩm Chiêu nghi, Thẩm Ngọc Trí!

Lệnh Viên thầm chấn động, Ngọc Trí cũng câu kết với Thụy

Vương sao? Nàng buột miệng hỏi: “Ngọc Trí đâu?”

Đoan phi cất tiếng cười ngơ ngẩn, nói giọng thê lương: “Công chúa còn chưa biết sao? Cô ta chết lâu rồi. Tiên hoàng vu cáo cô ta tư thông với Thụy Vương, đã kêu người giết cô ta lúc nửa đêm rồi.”

Lệnh Viên loạng choạng lùi về phía sau mấy bước, toàn thân run rẩy bám vào cây cột chạm hoa trong điện. Vốn dĩ là Thẩm Ngọc Trí, vậy mà Thế Huyền lại bảo Dương Ngự thừa nói với nàng là Tôn Chiêu nghi, Thế Huyền... rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện giấu giếm nàng? Lệnh Viên đột nhiên lại lao về phía Đoan phi, nghẹn ngào nói: “Nhưng cô lại hại chết Thế Huyền, tại sao cô phải hại chết y? Qua đời vì bệnh nặng... cô cho rằng ta sẽ tin sao?”

Sắc mặt Đoan phi đột nhiên biến đổi, tấm thân đang mềm nhũn trên mặt đất run rẩy không ngừng. Nàng ta cũng dùng giọng nghẹn ngào nói: “Bởi vì Thụy Vương đồng ý với ta, đợi sau khi Chiêu Nhi đăng cơ, ta sẽ là Hoàng thái hậu! Vì muốn đoàn tụ với Chiêu Nhi, ta không còn lựa chọn nào khác!”

“Cô!” Hai tay Lệnh Viên bóp chặt cổ nàng ta, đáy mắt đầy sát khí.

Đoan phi không giãy giụa, còn cất tiếng cười một cách khó khăn: “Bát thuốc độc đó, cho dù y không uống thì cũng chẳng sống được bao lâu nữa.”

“Nói bây!”

Trên mặt nàng ta vẫn còn nguyên nét cười thê thảm: “Công chúa không biết... mẫu hậu của cô từ lâu đã sai người động tay vào thuốc của y rồi, là ta giúp y... giúp y giải thoát khỏi sự đau đớn đó thôi.”

“Cô gạt ta!” Lệnh Viên kinh hãi mở to mắt, ngẩn ngơ nhìn nàng ta.

Trong mắt nàng ta rốt cuộc đã lộ ra một tia sợ hãi, thân thể không ngừng run rẩy, buồn bã nói: “Tàn độc nhất chính là mẫu hậu của cô. Bây giờ ta đã tin lời Thẩm Chiêu nghi, bà ta có thể đối xử với cháu ruột của mình như vậy, tất nhiên sẽ không nương tay khi hại chết Phò mã của cô. Là cô quá tin vào bà ta cho nên mới chưa từng hoài nghi. Thụy Vương đã sai người kiểm tra thuốc của Tiên hoàng, Trần Miêu cũng đã bị xử tử vì tội danh hãm hại không chu

đáo. Giang sơn của nhà họ Lưu thực ra đã bị hủy trong tay bà ta. Công chúa, bà ta bình sinh thương nhất là cô, cô thử nói xem, tại sao lại như thế chứ?”

Bàn tay đang bóp cổ Đoan phi của Lệnh Viên yếu ớt buông ra.

Tại sao? Nàng ta hỏi nàng là tại sao?

Hạ độc hại chết Phò mã, hạ độc hại chết Thế Huyền, nàng cũng muốn biết là tại sao?

Sức lực toàn thân dường như sau nháy mắt đã bị rút đi cạn

kiệt, Lệnh Viên ngã nhào xuống đất, đầu đau như muốn nứt ra. Nàng đưa tay lên xoa trán, cắn răng nói: “Cô nói vậy! Ta không tin cô!”

Đoan phi buồn bã đưa mắt nhìn nàng, rồi đột nhiên bò dậy, húc mạnh đầu vào cây cột trở hoa ngay gần đó. Chỉ nghe “bộp” một tiếng rất lớn, bóng dáng mỹ lệ đó đã đổ gục xuống, máu tươi từ trên đầu tuôn ra xối xả. Cặp mắt nàng ta lúc này vẫn nhìn đắm đắm vào Lệnh Viên, dường như đã có được sự giải thoát: “Chiêu Nhi chết rồi, ta chẳng còn gì nữa. Ta... ta vốn đã muốn chết, nhưng bọn họ lại... lại không cho...”

“Nhị tiểu thư!”

“Nhị tiểu thư!

Đám người bên ngoài nghe thấy tiếng động liền vội vã chạy vào. Nhìn thấy tình hình bên trong, mấy ả cung nữ nhất gan đều che miệng kinh hãi hét ầm lên. Đám thị vệ lập tức giật một bức rèm xuống đẩy lên thi thể trước mặt.

Chỉ có Lệnh Viên vẫn ngồi trên mặt đất, chẳng hề động dậy, cứ ngẩn ngơ nhìn thi thể Đoan phi.

Một ả cung nữ đỡ nàng ra ngoài, cảm thấy toàn thân nàng đang không ngừng run rẩy, dường như có thể ngắt lịm bất cứ lúc nào. Sắc mặt Lệnh Viên trắng bệch nhưng giọng nói lại rất kiên định: “Tối cung Hy Hòa”

Ả cung nữ kinh hãi nói: “Nhị tiểu thư, Điện hạ nói sau khi tiểu thư gặp Thái hậu Bắc Hán xong thì đưa tiểu thư tới Mặc Lan biệt viện.”

“Tối cung Hy Hòa.” Nàng lạnh lùng lặp lại.

Kể từ khi mẫu hậu qua đời, cung Hy Hòa vẫn luôn bỏ trống, nàng cũng chưa từng tới đó thêm lần nào. Nhưng hôm nay nàng không thể không đi.

69. Chương 69

Ngẩn ngơ bước về phía trước mấy bước, Lệnh Viên chợt đẩy tay ả cung nữ ra. Toàn thân dường như đã mệt đến mức chẳng còn khí lực, nhưng chẳng rõ nàng lấy sức mạnh ở đâu ra để đi hết cả quãng đường như vậy.

Trong làn gió hiu hiu dịu nhẹ, một thứ mùi thơm nồng đậm baya tới, nàng loáng thoáng nhận ra đây là mùi thuốc. Lệnh Viên bất giác ngoảnh đầu nhìn về hướng xa, đằng sau những rặng cây xanh biếc chính là Thái y viện. Trong mơ màng, Lệnh Viên lại nhớ đến khuôn mặt già nua luôn có vẻ cẩn thận kia. Còn nhớ có một ngày, nàng nói phải tìm bậc cao minh khác, trên khuôn mặt Trần Miêu bỗng xuất hiện vẻ hoang mang và sợ hãi.

Lão sợ bí mật mà mẫu hậu dặn dò bị nàng phát hiện, còn nàng thì lại chẳng hoài nghi chút nào!

Lệnh Viên bất giác nắm chặt bàn tay. Giá như ngày đó nàng giúp Thế Huyền tìm kiếm các bậc thầy y trong khắp Bắc Hán, liệu mọi việc có đổi khác? Liệu Thế Huyền có không chết?

Những giọt nước mắt lạnh băng rơi xuống, như muốn nói với nàng, trên đời này không có giá như.

Nàng lại đưa mắt nhìn về hướng cung Tĩnh Khang, tòa cung điện nguy nga như đâm vào tận trong mây. Ngọc Trí cũng chết rồi. Cả đời này nàng ta đều hận Lệnh Viên, nhưng Lệnh Viên lại không thể cho nàng ta một đáp án rõ ràng. Phò mã vì sao mà chết, nàng đến giờ chưa hay, có lẽ... có lẽ sau này cũng sẽ không biết được.

Cung Hy Hòa đã ở gần ngay trước mắt, Lệnh Viên không dừng chân lại, chậm rãi cất bước đi vào.

“Đứng lại!” Tiếng quát lớn của một gã thị vệ vọng tới, Lệnh Viên nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ bé đang hoang mang chạy ra từ bên dưới hành lang. Từ phía xa, thị đã nhìn rõ khuôn mặt của Lệnh Viên, nét sợ hãi sau nháy mắt đã được thay thế bằng sự mừng rỡ. Thị lao thẳng vào cung Hy Hòa, quỳ xuống dưới chân Lệnh Viên, khóc lóc kêu lên: “Đại trưởng công chúa! Đại trưởng công chúa cứu nô tì với!”

Đại trưởng công chúa...

Lệnh Viên hơi cau mày, đã bao lâu rồi chưa từng có người xưng hô với nàng thế này? Cảm giác xa xôi như thế đã là chuyện của kiếp trước.

Đám cung nữ đi theo Lệnh Viên tới đây đều là tâm phúc của

Khánh Vương, ắt sẽ không dám nghe những điều không nên nghe thấy.

Nữ tử bên dưới ngẩng đầu lên, nước mắt giàn giụa nín chặt

lấy tà váy dài của Lệnh Viên. Nàng rốt cuộc đã nhìn rõ khuôn mặt thị, đây là thị nữ Kiền Nhi của Đao phi.

Kiền Nhi giữ chặt váy nàng, khóc nức nở nói: “Bọn chúng bắt tất cả mọi người rồi! Thái hậu nương nương cũng bị bọn chúng bắt đi rồi! Công

chúa cứu nô tì với!”

Các nơi trong cung đều được bố trí người của Khánh Vương, đám nữ quyến của Bắc Hán cũ thì bị tụ tập lại một chỗ để chờ xử lý. Kiền Nhi không biết làm thế nào mà lại chạy thoát được ra ngoài, rồi vừa khéo gặp Lệnh Viên ở đây.

Hai gã thị vệ phía sau đã đuổi theo tới nơi, sau khi hành lễ với Lệnh Viên, một kẻ trong bọn chúng liền đưa tay chụp lấy vai Kiền Nhi, dùng sức kéo thị đi. Kiền Nhi lớn tiếng gào khóc, không ngừng kêu cứu với Lệnh Viên. Kiền Nhi bị mang về theo đường cũ, cho đến khi bị đưa tới bên dưới hành lang mới nghe nữ tử sau lưng hờ hững nói một câu “Khoan đã!”. Kiền Nhi mở to mắt, như thể nhìn thấy hy vọng, vội lau nước mắt ngoảnh đầu nhìn nàng. Lệnh Viên xoay người lại, bước từng bước về phía thị. Thị lại vội vàng quỳ xuống, khẩn cầu Lệnh Viên cứu mình.

Hai gã thị vệ đưa mắt nhìn nhau, chúng biết vị Tô nhị tiểu thư này có địa vị rất đặc biệt trong mắt Khánh Vương nên tất nhiên không dám làm bừa.

Lệnh Viên lệnh cho bọn chúng tránh xa ra, sau đó mới ngồi xổm xuống, thấp giọng nói: “Người nói cho ta nghe, Đao phi rốt cuộc dựa vào cái gì để hợp tác với Thụy Vương?”

Thụy Vương là người thông minh, hẳn sẽ không vô duyên vô cớ cho Đao phi ngôi vị Hoàng thái hậu. Nàng muốn biết, Đao phi đi tìm Ngọc Trí rốt cuộc là để nói chuyện gì?

Trong cặp mắt vốn đầy vẻ hoang mang của Kiền Nhi dần dần lộ ra một tia sợ hãi. Thị cúi đầu xuống, im lặng trong chốc lát, cuối cùng quyết định nói ra: “Nương nương nói với Chiêu nghi nương nương chuyện giữa Công chúa và Hoàng thượng.”

Lệnh Viên không khỏi cả kinh, vội buột miệng hỏi: “Chuyện gì?”

...

Kiền Nhi đã bị hai gã thị vệ mang đi rất lâu, Lệnh Viên vẫn ngẩn ngơ đứng dưới hành lang không động đậy, cũng không nói năng gì. Ở cung nữ sau lưng gọi nàng mấy tiếng cũng không thấy nàng đáp lại.

Ổng tay áo rộng buông thông bên người, Lệnh Viên chỉ cảm thấy đầu ngón tay đang từng chút lạnh dần đi. Lời của Kiền Nhi giống như một cơn ác mộng, không sao xua tan đi được... “Tiên hoàng thích Công chúa, chính tai Nương nương nghe thấy Tiên hoàng trong lúc ngủ còn gọi Công chúa là Kiền Nhi.”

Dù đã bao nhiêu năm trôi qua, nàng nghĩ nàng vẫn sẽ không quên được nụ hôn trong điện Tuyên thất đêm đó. Mùi long diên hương xen lẫn với mùi hương khinh la, trong sự dịu dàng mang theo thương cảm, trong sự bịn rịn ẩn giấu nỗi đớn đau.

Nàng chỉ nghĩ y đã say rồi, và cứ dùng lời nói dối nực cười nhất đó để gạt mình gạt người, trước giờ chưa từng thật sự tin rằng tình cảm của Thế Huyền với mình đã vượt quá phạm trù tình thân.

Y kéo tay nàng lại hỏi nàng có yêu Phò mã không, có yêu Bùi Vô Song không, có yêu Dận Vương không. Nàng lại chỉ coi là y nghịch ngợm, cảm thấy y ương bướng như một đứa trẻ.

Y chịu sự uy hiếp của Thụy Vương, vì nàng mà phái Tần Tướng quân xuất binh, lệnh cho Dương Ngự thừa rời kinh...

Thì ra tất cả những điều này chính là vì yêu nàng!

Lệnh Viên chỉ cảm thấy trái tim đau nhói, lại nhớ tới lần ly biệt cuối cùng. Y bắt chặt vết thương trên tay, giữ chặt ống tay áo nàng, còn nàng thì lạnh lùng quát lên với y: “Thế Huyền buông tay!”

Nàng không biết y đã làm thế nào để buông được bàn tay đó ra, và khi đó đã cảm thấy đau đớn và không cam tâm đến nhường nào.

Nụ cười ảm áp phía sau bức rèm châu bạch ngọc đó, lồng ngực gầy guộc nhưng rắn chắc giữa trời tuyết lạnh băng đó... Tất cả như một dấu ấn, khắc ghi vào tận đáy lòng Lệnh Viên, mọi việc như mới vừa xảy ra ngày hôm qua vậy. Trong mơ màng, nàng cho rằng mình thật sự chỉ đi một chút rồi về, và hôm nay, nàng đã quay trở lại đây.

Trong tòa cung điện lạnh lẽo đã chẳng còn bóng dáng từng khiến nàng không thể nào buông xuống được kia.

Y không tiếc trở mặt với nàng để phản đối nàng đi hòa thân, vào thời khắc cuối cùng lại chính miệng hứa lập Chiêu Nhi làm Thái tử, mong nàng có thể yên tâm, vậy mà nàng lại chưa từng suy nghĩ đến điều gì khác.

Sao... Sao lại như vậy chứ?

Trong lúc giật mình tự hỏi, Lệnh Viên bất giác mở to đôi mắt, dường như không sao tin được lại tồn tại một mối tình duyên oan nghiệt như vậy!

“Thế Huyền.”

Run giọng gọi ra cái tên này, Lệnh Viên không sao kìm nén được nỗi bi thương, chậm rãi ôm gối ngồi xuống.

Hai ả cung nữ kinh hãi đưa mắt nhìn nhau, Thế Huyền là ai?

Một ả cung nữ khom người xuống định đỡ lấy Lệnh Viên, nhưng lại bị nàng dùng sức đẩy mạnh ra. Ánh mắt lạnh băng đó chỉ liếc nhìn thoáng qua một chút, lập tức khiến người ta phải kinh hãi đến rùng mình.

“Cô cô.”

Bên tai dường như vang lên giọng nói dịu dàng mà yếu ớt đó.

“Cô tổ mẫu!”

Bộ dạng hoạt bát đáng yêu của Chiêu Nhi hiện ra.

Đầu đau như muốn nứt vỡ.

Lệnh Viên giống như phát điên, đẩy hai ả cung nữ ra, chạy thẳng về hướng cung Chung Trữ.

“Nhị tiểu thư!” Hai ả cung nữ định đi theo, nhưng lại thấy

Lệnh Viên đột nhiên ngoảnh đầu lại, gằn giọng nói: “Các người mà còn đi theo nữa, ta sẽ chết ngay trước mặt các người!”

Bọn họ không sợ chết, nhưng lại sợ Lệnh Viên chết.

Cung Chung Trữ sớm đã trở nên trống vắng, đến một ả cung nữ cũng chẳng thấy đâu.

Lệnh Viên đưa một tay lên đỡ trán, loạng choạng đi vào phòng trong.

Kể từ sau lần Thôi Thái hậu vừa cười điên cuồng vừa kể lại

việc hoàng huynh muốn giết mình, Lệnh Viên đã không bao giờ còn muốn bước vào nơi này nữa. Nhưng hôm nay, không biết tại sao nàng lại đến đây. Không còn nghe thấy tiếng cười điên cuồng của Thôi Thái hậu, cũng không còn nhìn thấy bộ dạng khúm núm của Oanh Hoan, Lệnh Viên đưa tay vén bức rèm châu lên, loạng choạng đi vào ngồi xuống chiếc sập gấm cạnh cửa sổ.

Trên mặt đất, trên bàn, trên bệ cửa sổ đều bị phủ một lớp bụi dày. Chắc hẳn sau khi hoàng cung bị công phá đã chẳng còn ai tới quét dọn nơi này.

Lệnh Viên ngẩn ngơ đưa mắt nhìn về phía chiếc giường phượng mạ vàng sau tấm bình phong, chợt bật cười tự giễu: “Bây giờ, xem ra bà mới là người duy nhất tỉnh táo trong hoàng cung này!”

Người đã điên khùng thì sẽ không còn bị bất cứ ai lừa gạt.

Lệnh Viên đột nhiên lại bật cười, cười mãi, rồi dần dần chuyển thành khóc.

Nàng vẫn chưa thể chết. Còn có một chuyện nàng vẫn chưa làm.

Nàng đưa tay lên lau nước mắt, nhìn ngó khắp xung quanh, khi ánh mắt hướng về phía một góc phòng, nàng lập tức cảm thấy sững sốt. Trong

phòng đã phủ kín bụi, nhưng riêng nơi đó lại rất sạch sẽ.

Lệnh Viên kinh ngạc đứng bật dậy, đi vòng qua bức bình

phong, tới lúc này mới phát hiện toàn bộ khu vực phía sau chiếc giường phượng

đều rất sạch sẽ, mà không phải là kiểu sạch sẽ sau khi được cố ý lau chùi. Có

người nào đã từng đến đây sao? Nhưng, tại sao lại là nơi này?

Nàng đưa tay gõ xuống sàn phòng, không ngờ ở bên dưới có một

viên gạch rỗng.

Trái tim một lần nữa nảy lên thành thạch, Lệnh Viên bắt đầu

lục soát khắp căn phòng, cuối cùng phát hiện ra một cơ quan để mở mật đạo trên

chiếc giường phượng!

Có lẽ không một ai ngờ được, trong cung của Thái hậu lại có

mật đạo!

Lệnh Viên tìm một cây đánh lửa, thắp lửa lên, sau đó cất

bước đi xuống. Mới đi được một đoạn, trước mắt bỗng có một trận gió tràn tới,

rồi một đôi tay chụp thẳng lấy cổ nàng khiến cây đánh lửa trong tay rơi xuống

đất, tắt lịm.

Trong bầu không khí tịch mịch, hai tiếng thở đan xen vào

nhau.

Không biết đã qua bao lâu, trong bóng tối vang lên giọng nói

của Lệnh Viên: “Hoàng tẩu?”

Thôi Thái hậu mất tích đã lâu, không ngờ lại ẩn nấp ở nơi

này!

Lệnh Viên cảm nhận được đôi tay đang bóp cổ mình hơi run

rẩy, nhưng vẫn không buông ra. Một giọng nói khàn khàn vang lên: “Cô, cô không

phải đã chết rồi sao?”

“Ta chưa chết.”

“Chưa chết?” Bà ta ngẩn ngơ hỏi ngược lại một câu, sau đó

bèn cất tiếng cười thâm trầm: “Chưa chết... Chẳng trách, Bắc Hán thật sự đã diệt

vong rồi, thật sự đã diệt vong rồi!”

Đôi tay muốn lấy đi tính mạng của Lệnh Viên rốt cuộc đã

buông ra, đèn trong mật đạo cũng được thắp lên. Trong khoảng không gian nhỏ hẹp

này, mọi thứ đều rất bừa bộn, chỗ thức ăn thừa còn lại được vứt cả vào một chỗ

với nhau, phát ra thứ mùi hôi thối khiến người ta khó có thể chịu đựng. Lệnh

Viên đưa tay lên ôm ngực, nôn khan một hồi.

Thôi Thái hậu trong bộ đồ rách rưới cứ thế lạnh lùng nhìn

nàng, ánh mắt phần nộ như thể đang nhìn một kẻ địch.

Một hồi lâu sau, nỗi căm hận nơi đáy mắt bà ta đột ngột tiêu tan. Bà ta ngẩn ngơ nhìn Lệnh Viên không chớp mắt, giống như đã hoàn toàn từ bỏ sự chống cự, nhìn thẳng vào mắt nàng: “Cô đến để giết ta đúng không? Vậy thì hãy ra tay đi!”

Lệnh Viên một tay ôm ngực đưa mắt nhìn bà ta, lắc đầu nói:

“Ta không đến để giết tẩu.”

“Không phải sao?” Thôi Thái hậu giống như vừa nghe thấy một câu chuyện nực cười nhất trên đời. “Các người đã giết Trinh Nhi rồi, người tiếp theo chẳng lẽ không phải là ta?”

Những lời trước đó luôn xen lẫn với tiếng cười điên cuồng của bà ta, Lệnh Viên dựa theo thói quen cho rằng bà ta vẫn điên, nhưng mấy câu nói này rốt cuộc khiến nàng giật mình bừng tỉnh... Sau khi phát điên, bà ta đã không còn nhận ra Thế Huyền nữa, trước giờ luôn coi y là hoàng huynh, làm sao còn nhớ gọi y là “Trinh Nhi” được?

“Tẩu... Tẩu không điên?”

Thôi Thái hậu không chết! Thôi Thái hậu không điên! Cặp mắt

Lệnh Viên mở to, nhìn người đàn bà trước mặt với vẻ không thể tin nổi.

Mấy tháng nay chắc hẳn ăn không no mặc không ấm, vị nữ tử từng là mẫu nghi thiên hạ này đã không còn được phong thái ngày xưa. Nghe Lệnh Viên hỏi vậy, bà ta lại cười lên điên cuồng: “Nếu ta không giả vờ phát điên, ta và Trinh Nhi đã chết từ lâu rồi!”

“Tại sao?” Lệnh Viên buột miệng hỏi.

“Tại sao ư?” Thôi Thái hậu ngẩn ngơ hỏi ngược lại một câu, rồi đột nhiên đi tới gần Lệnh Viên thêm một bước, cặp mắt mang theo nỗi sợ hãi chăm chú nhìn nàng: “Lệnh Viên, cô thật sự không nhớ gì hết sao?”

Câu hỏi này khiến Lệnh Viên đột nhiên ngây ngốc. Nàng mấy lần há miệng ra rồi lại khép vào, ngẩn ngơ nhìn người trước mặt, nhất thời không biết bà ta rốt cuộc đang nói tới điều gì.

Thôi Thái hậu cười phì một tiếng. Nhìn khuôn mặt ngẩn ngơ của Lệnh Viên, bà ta thấp giọng nói: “Những năm qua, vốn dĩ không phải là ta không nhớ được việc năm xưa, mà là cô không nhớ được! Cô không nhớ hồi đó đã xảy ra việc gì, không nhớ Ngọc Trì vì sao mà chết!”

Phò mã!

Giữa đêm mưa tuyết, nàng chạy vào căn phòng còn chưa tắt đèn, nhìn thấy Phò mã nằm lẳng lẽ trên giường sau khi đã uống thuốc độc. Nàng khóc lóc ôm lấy y, gọi tên y, đáng tiếc y lại chẳng nghe thấy gì nữa.

Bao nhiêu năm nay, nàng vẫn luôn điều tra chân tướng việc Phò mã bị mẫu hậu hạ độc hại chết, vậy nhưng Thôi Thái hậu lại nói nàng đã quên mất Phò mã vì sao mà chết?

Nhìn thấy bộ dạng ngẩn ngơ của nàng, trên khóe miệng Thôi Thái hậu dần hiện lên một nét cười giễu cợt, rồi bà ta lại trầm giọng nói: “Cô có biết tại sao Thái hoàng thái hậu lại nhất định muốn lập con trai của Đoan phi làm Thái tử không?”

Lệnh Viên ngẩn ngơ nhìn bà ta, chậm rãi lắc đầu.

Thôi Thái hậu hơi cau mày, ánh mắt nhìn lướt qua bờ vai gầy của Lệnh Viên, tựa như nhìn thấy được chuyện cơ mật đã bị ẩn giấu đi nằm đó trên bức tường phía sau lưng nàng... Cuối giờ Dậu, mưa càng lúc càng lớn, một ả cung nữ toàn thân ướt sũng vội vã chạy đi, để lại những dấu chân ẩm ướt kéo dài tới tận tấm điện của Thôi Thái hậu. Trong đêm đó, từ cung Túc Dương truyền ra tin tức Đoan phi đẻ khó, sau đó Thái hoàng thái hậu liền ra lệnh cho thị vệ canh phòng nghiêm ngặt bên ngoài, chỉ cho phép Thái y lệnh và mấy y nữ vào trong, người ngoài không có chuyện gì thì không được quấy rầy. Mưa lớn rơi suốt đêm, toàn bộ cung Túc Dương đều được canh phòng nghiêm ngặt, cho đến tận giờ Dần hôm sau mới truyền ra tin mừng Đoan phi thuận lợi sinh được Hoàng trưởng tử.

Thôi Thái hậu như cười mà chẳng phải cười: “Có lẽ hôm đó, đứa bé mà Đoan phi sinh ra là một công chúa.”

“Tẩu nói bừa!” Lệnh Viên kinh hãi buột miệng thốt lên.

Thôi Thái hậu vẫn cười lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía khuôn mặt trắng bệch của Lệnh Viên: “Dù sao cũng không phải là Chiêu Nhi.”

Không phải là Chiêu Nhi, bà ta nói không phải là Chiêu Nhi!

Đầu Lệnh Viên càng lúc càng đau hơn, nàng cố gắng giữ cho mình đứng vững, cắn răng nói: “Tẩu nói bừa! Huyết thống của hoàng thất há có thể tùy ý tráo đổi!”

Mẫu hậu tuy nhẫn tâm, nhưng cũng chưa đến mức hồ đồ như vậy! Lệnh Viên nhìn chằm chằm vào Thôi Thái hậu, bà ta thật sự chưa điên sao? Lệnh Viên bắt đầu cảm thấy có chút nghi ngờ.

Thôi Thái hậu thần nhiên cất tiếng cười vang, việc tráo đổi huyết thống hoàng thất đó vốn chẳng phải là lần đầu tiên. Đêm Đoan phi lâm bồn năm ấy, bà ta tuy không tận mắt nhìn thấy nhưng chuyện như vậy bà ta đã từng trải qua.

Khi đó hoàng huynh của Lệnh Viên vẫn còn tại thế, Thôi Hậu được sủng ái nhất mực, nhà họ Thôi nhanh chóng lớn mạnh. Thế lực của cung Chung Trữ từng đứng đầu trong hậu cung, Thôi Hậu bồi dưỡng ra một đám cung nữ, nữ

quan thông minh nhanh nhẹn, gần như có mặt ở khắp mọi nơi. Hoàng thượng khi đó còn chưa có hoàng tử, do vậy khi Thôi Hậu có thai, người Bắc Hán ai nấy đều hết sức vui mừng. Nếu Thôi Hậu sinh được con trai, vậy kiếp này coi như thật sự viên mãn, không còn mong cầu gì hơn. Còn nếu không thể...

“Không có chuyện không thể ở đây!” Đêm đó, Thôi Hậu ngồi một mình trước bàn trang điểm, tự nói với bản thân mình trong gương.

“Không...” Lệnh Viên kinh hãi kêu ré lên, nhìn Thôi Thái hậu tựa như nhìn một con ác quỷ. Bà ta đã nói hết sức rõ ràng, nếu Lệnh Viên còn không nghe ra được ý tứ bên trong thì thực đúng là một kẻ ngốc.

Bà ta nói Chiêu Nhi không phải là con trai của Đoan phi, Thế Huyền cũng không phải là con trai của bà ta!

Nhìn Lệnh Viên đang vô cùng kinh hãi, Thôi Thái hậu lại cười vang, trong đáy mắt thấp thoáng vẻ giễu cợt: “Việc sủng ái không kéo dài cả đời, một khi Hoàng thượng băng hà, ta còn có thể dựa vào ai? Để củng cố thế lực của nhà họ Thôi, ta không còn lựa chọn nào khác, không ngờ mẫu hậu của cô lại biết được chuyện này!”

Đôi môi Lệnh Viên run rẩy không ngừng, chẳng thể nói gì được nữa.

“Bà ta lựa chọn im lặng chẳng qua là vì khi đó Hoàng thượng chỉ có một mình Trinh Nhi là con trai! Bà ta không muốn đại quyền rơi vào tay người ngoài, cho nên chỉ có thể làm như vậy! Hà hà, nhưng ta lại ngây thơ cho rằng bà ta không biết, cho đến sau này... Sau khi Trinh Nhi được sắc phong làm Thái tử, Thái hoàng thái hậu rốt cuộc đã bắt đầu ra tay. Bà ta lần lượt trừ bỏ các thân tín bên cạnh ta, để cho ta biết rằng bà ta đã biết được bí mật này, nhưng lại không trở mặt với ta. Thái hoàng thái hậu mới là người lợi hại nhất! Lệnh Viên, cô không giống như bà ta, cô quá mềm lòng, cho nên không thể làm được đại sự!”

Lệnh Viên hai chân mềm nhũn ngã qua một bên, nước mắt đậu trên hàng mi, chớp chớp mấy cái vẫn không rơi xuống. Thôi Thái hậu nhìn nàng bằng ánh mắt thương hại, rồi lại hỏi: “Có phải cô muốn hỏi ta, nếu như vậy, tại sao Thái hoàng thái hậu lại phải tráo đổi đứa con của Đoan phi?”

Phải, đây là bí mật mà Lệnh Viên từ đầu tới giờ vẫn luôn muốn biết! Hoặc cũng có thể, Thôi Thái hậu đang gạt nàng, bà ta đang nói dối. Nhưng Lệnh Viên chẳng thể phản bác được câu nào, chỉ biết đau buồn đưa mắt nhìn bà ta.

Thôi Thái hậu cũng loạng choạng ngồi xuống, vén mái tóc rối

bù ra sau tai. Thì ra đôi mắt bà ta cũng đã bị bao phủ bởi một tầng sương mỏng. Một hồi lâu sau mới lại nghe bà ta nói: “Xem ra cô thật sự không nhớ được nữa rồi. Cô và Ngọc Trì đã từng có một đứa con, nhưng ngay trong hôm ra đời lại có tin truyền ra là đã chết non.”

Một đứa con?

Lời của Thôi Thái hậu như một tia sét đánh xuống khiến Lệnh

Viên không sao kìm nén được nữa. Nàng dùng hết sức túm chặt ống tay áo bà ta, nhưng trong khoảnh khắc đó lại bị mất tiếng, miệng hết mở ra lại khép vào, chẳng thể phát ra chút âm thanh nào.

Vì chuyện đó mà Công chúa ốm nặng một trận, hôn mê suốt nửa

tháng trời, sau khi tỉnh lại thì không còn nhớ được gì nữa. Tất cả mọi người

đều cho rằng Thái hoàng thái hậu quá yêu con gái cho nên mới hạ lệnh không cho bất cứ người không liên can nào tới gần, những người ở lại cũng không được phép nhắc tới chuyện này nữa. Công chúa ở tận Hàm Lăng xa xôi, chuyện này ngay đến Thế Huyền cũng không biết, Thôi Thái hậu sợ dĩ biết được là vì bà ta còn có tai mắt giám sát Lệnh Viên.

“Con của cô chết non trước khi Đoan phi lâm bồn hai ngày,

làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ? Thái hoàng thái hậu đúng là lợi hại, một mặt coi như không nhìn thấy chuyện Trinh Nhi, một mặt lại bày mưu tính kế trao lại giang sơn cho con cháu nhà họ Lưu! Lệnh Viên, cô còn không hiểu sao?

Thái hoàng thái hậu không thể để lại Ngọc Trì là vì y biết đứa con của y và cô chưa chết, Thái hoàng thái hậu sợ y nhòm ngó giang sơn của nhà họ Lưu!” Lời của Thôi Thái hậu hết sức nặng nề, mỗi câu đều như một lưỡi dao sắc bén cứa thẳng vào trái tim Lệnh Viên.

Trong cơn đau đớn tột cùng, toàn thân Lệnh Viên đều run rẩy.

Bà ta nói Chiêu Nhi là con của nàng, là con của nàng và Phò mã! Đau đau như búa bổ nhưng nàng vẫn không nhớ được gì, dù chỉ là một chút ít nhỏ nhoi!

Cho nên trước giờ mẫu hậu không thích Thế Huyền, chỉ thích

Chiêu Nhi.

Cho nên Chiêu Nhi từ nhỏ đã gần gũi với nàng hơn cả Đoan

phi, mà nàng cũng vừa nhìn đã thích ngay đứa bé này.

Thôi Thái hậu không để ý tới sự đau khổ của nàng, lắm bầm

nói tiếp: “Mẫu hậu cô đâu chỉ nhần tâm trong việc này? Thân thể Trinh Nhi từ nhỏ đã yếu ớt, chẳng lẽ không phải do bà ta động thủ? Sau khi Hoàng thượng băng hà, bà ta lại càng chẳng còn kiêng kỵ gì, ra sức trừ bỏ những trợ thủ bên cạnh ta và Trinh Nhi, thậm chí là cả Thôi gia, rồi bà ta còn muốn giết ta nữa! Nếu

ta không giả vờ phát điên, chắc đã chết từ lâu rồi, chết từ lâu rồi...”

Sau khi Hoàng thượng băng hà, bà ta giống như phát điên đuổi hết các cung nhân ra ngoài, một mình ôm thi thể của Hoàng thượng không chịu buông ra. Trong cung truyền ra tin tức Hoàng hậu phát điên, nhưng người đó vẫn không chịu tin. Cho đến tận khi thị nữ tùy thân của Hoàng hậu là Thúy Lạc vì khuyên nhủ Hoàng hậu về cung mà bị Hoàng hậu rút cây trâm cài tóc ra đâm thẳng vào mắt dẫn đến mất mạng, bà ta mới tin rằng Hoàng hậu đã thật sự điên rồi.

Thôi Thái hậu thoát khỏi kiếp nạn trong cuộc chiến ngầm đó, liền cho rằng sau khi Thái hoàng thái hậu chết, bà ta và Trinh Nhi sẽ có thể ngẩng đầu lên. Nào ngờ Thái hoàng thái hậu lại là một người nhìn xa trông rộng khiến bà ta chẳng có một chút cơ hội nào.

Cho nên lần đó bà ta đã giả bộ lên cơn điên xông vào cung Thịnh Diên, trong lúc xô đẩy với Lệnh Viên thì cố ý làm cho Chiêu Nhi ngã vỡ đầu chảy máu, thực ra là bà ta có ý muốn hại chết Chiêu Nhi. Cũng chính trong lần đó, Thế Huyền tới cung Chung Trữ cảnh báo bà ta sau này nếu không có việc gì thì đừng tới cung Thịnh Diên. Từ trong mắt y, Thôi Thái hậu đã nhìn ra được, tuy không muốn thừa nhận nhưng y sớm đã coi đứa bé đó là con trai của mình rồi.

“Ta đã nhắc nhở cô đó là con trai của cô và Ngọc Trì, là cô quá ngốc đó thôi!” Thôi Thái hậu đau xót nhìn nàng, dần dần lại nhớ tới khuôn mặt của Thế Huyền, đôi hàng lông mày hơi cau lại, hai hàng nước mắt chảy xuống dọc theo bờ má...

Đúng là oan nghiệt!

70. Chương 70

Nàng đúng là quá ngốc, không hề biết ý tứ trong lời nói của Thôi Thái hậu.

Lệnh Viên mắt ầng ậng nước nhìn bà ta, nghẹn ngào nói: “Tẩu không điên, tại sao lại không giúp y?” Thế Huyền cứ luôn oán trách nàng vứt y lại một mình mà đi Nam Việt, nhưng y đâu ngờ rằng Thôi Thái hậu thực ra chỉ giả vờ điên.

“Giúp ư?” Sắc mặt u ám hẳn đi, Thôi Thái hậu buồn bã lắm lắm: “Thái hoàng hậu đã cho người giám sát Trinh Nhi, ta sợ sau khi kẻ đó biết được ta không điên thì sẽ không nương tay với Trinh Nhi nữa. Cô không biết sao? Đợi sau khi Trinh Nhi lập thái tử, đợi sau khi Thái tử đã đủ lông đủ cánh, kẻ đó sẽ giết chết Trinh Nhi, đưa Thái tử lên kế vị. Ta vẫn luôn mong y có thể sống lâu hơn một chút...”

“Là ai?” Lệnh Viên bất giác run rẩy.

Thôi Thái hậu nở một nụ cười thê lương, hồ

hững nói: “Trung thường thị Vương Đức Hỷ!”

Vương Đức Hỷ? Trái tim Lệnh Viên như nghẹn

lại, mẫu hậu đã không tin mẹ con Thôi Thái hậu, tất sẽ phái người ở bên cạnh

Thế Huyền để giám sát. Mà người gần gũi nhất với Thế Huyền không nghi ngờ gì

chính là Vương Đức Hỷ! Lệnh Viên cắn chặt môi, bao nhiêu chuyện chất chứa trong

đầu khiến nàng nhất thời không thể tiêu hóa được.

Sau một thời gian dài tĩnh lặng, mặt đạo

lại càng trở nên ngọt ngào hơn.

Thôi Thái hậu chăm chú nhìn Lệnh Viên hồi

lâu, sắc mặt đột nhiên biến đổi, vội kéo lấy ống tay áo Lệnh Viên, trầm giọng

hỏi: “Cô đến đây rồi, có phải là Bắc Hán còn cơ hội vặn hỏi không?

Văn hỏi?

Trong cặp mắt ảm đạm của Lệnh Viên thoáng

qua một tia sáng khác thường, bên khóe miệng hiện lên một nụ cười giễu cợt.

Chuyện đã đến nước này rồi, còn có thể vặn hỏi thế nào được đây? Ánh mắt nhìn

qua vai Thôi Thái hậu, tới lúc này Lệnh Viên mới nhận ra mặt đạo này sớm đã bị

chặn lại. Nàng ngẩn ngơ bám vào bức tường ẩm ướt đứng đây, nhìn Thôi Thái hậu

vẻ khó hiểu: “Là tẩu làm sao?” Tại sao lại không trốn ra ngoài?

Thôi Thái hậu nghe vậy, cũng nhìn về phía

sau, rồi lắc đầu đáp: “Là Trình Nhi sai người chặn lại. Nó nói không cần dùng

đến nữa.”

Không cần dùng đến nữa? Lệnh Viên cau mày

bước lên phía trước: “Thông đến nơi nào?”

Thôi Thái hậu đang định trả lời, bên trên

chợt có tiếng động thấp thoáng vọng lại. Sắc mặt bà ta biến đổi hẳn, vội thúc

giục: “Cô mau đi đi!”

Lệnh Viên cũng nghe thấy, bèn vội men theo

con đường cũ quay trở ra bên ngoài.

“Cô là công chúa của nhà họ Lưu, phải nhớ

lấy mối thù của nhà họ Lưu. Nhớ lấy mối nhục vong quốc!”

Lời của Thôi Thái hậu vang vọng mãi bên tai

Lệnh Viên.

Hai ả cung nữ thấy nàng bước ra, cả khuôn

mặt trắng bệch không giống như mặt người sống, một trong hai ả liền do dự một

chút rồi bước lên phía trước nói: “Nhị tiểu thư, Điện hạ đã phái người đến đón tiểu thư ra ngoài cung rồi.”

Phía sau lưng hai ả cung nữ quả nhiên đã có thêm mấy gã thị vệ.

Lệnh Viên không thêm để ý, cất bước đi thẳng về phía trước: “Ta còn phải tới một nơi nữa?”

Nững sợi dây leo dài uốn lượn buông thông xuống hai bên hành lang. Ao nước xanh biếc bên cạnh lấp lánh đôi làn sóng gợn.

Lệnh Viên bám tay vào cửa điện, nhẹ nhàng dùng sức đẩy. “Két” một tiếng, cửa điện được mở ra.

Trong điện Tuyên Thất, sự vắng vẻ và hiu quạnh bao trùm lên tất cả.

Lệnh Viên lê tà váy dài cất bước vào trong.

Phía sau bức màn sa, nàng dường như lại nhìn thấy bóng dáng cao lớn mà gầy guộc ấy. Bức rèm châu bạch ngọc được nhẹ nhàng vén lên, nàng nhìn thấy y xoay người lại, bên khóe miệng ngậm một nụ cười, trong cặp mắt đen láy cũng là những nét cười tươi... “Cô cô đúng là khách hiếm của điện Tuyên Thất này đấy!”

Trái tim đau đến run lên, Lệnh Viên vô thức bám tay vào mép chiếc bàn bên cạnh. Long sàng thu dọn rất chỉnh tề, nàng loạng choạng đi tới, đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve chiếc chăn gấm trên giường, cảm thấy lạnh băng. Sự thực tàn khốc nói với nàng, Thế Huyền và Chiêu Nhi thực sự đã không còn nữa.

Một làn gió thổi vào qua cửa sổ, làm lay động những bức màn mỏng trong phòng.

Có thứ gì đó bay ra, nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh chân Lệnh Viên. Nàng cúi đầu nhìn, thấy đó là một chiếc khăn màu trắng, quen thuộc vô cùng.

Lệnh Viên khom người nhặt chiếc khăn lên.

Đây là thứ mà nàng đã cẩn thận giữ gìn hơn mười năm trời, vừa nhìn đã lập tức nhận ra ngay. Anh Tịch nói thị đã sơ ý làm mất chiếc khăn, tại sao nó lại ở đây?

Chậm rãi nắm chặt chiếc khăn trong lòng bàn tay, trái tim Lệnh Viên dần trở nên lạnh lẽo, quả nhiên là hắc!

“Điện hạ!” Khi hai ả cung nữ tỉnh táo trở lại, liền nhìn thấy Khánh Vương không biết từ bao giờ đã đứng sau lưng mình, vội vàng hành lễ với hắc.

Sắc mặt Khánh Vương hết sức nặng nề, hần
cất bước đi thẳng vào phòng trong.
Lệnh Viên cứ thế ngồi ngẩn ngơ bên mép long
sàng, dáng vẻ yếu đuối như thể chỉ một cơn gió cũng có thể thổi gãy nàng làm
đôi. Khánh Vương chậm rãi bước tới, ngồi xuống bên cạnh nàng. Lệnh Viên không
khỏi kinh ngạc, ánh mắt nhìn đắm đắm vào khuôn mặt tuần tú phi phạm ấy. Khánh
Wương đưa tay tới nắm lấy tay nàng, nàng giống như một con thú nhỏ đang kinh
hãi, vội vàng rút mạnh tay lại.
“Sao vậy?” Hần cau mày hỏi nàng.
“Không có gì!” Nàng cuối đầu xuống.
Khánh Vương cố chấp kéo nàng đứng dậy, rồi
cất bước đi ra phía ngoài: “Nàng đã gặp được người nàng muốn rồi, bây giờ ra
ngoài cung thôi.”
“Đi gặp Dương đại nhân sao?” Trong mắt Lệnh
Viên lóe lên một tia hy vọng.
Hần khẽ “ừm” một tiếng, không nói gì thêm.
Xe ngựa dừng lại bên ngoài Mặc Lan biệt
viện, Lệnh Viên giận dữ đưa mắt nhìn Khánh Vương, hần chỉ hờ hững nói: “Ồ bên
trong.”
Cất bước đi vào, bên trong hoàn toàn trống
trải, làm gì có bóng người nào?
Trên chiếc bàn sạch sẽ có đặt một bức thư.
Trên thư viết: Thần hổ thẹn với Bắc
Hán, không còn mặt mũi nào gặp lại Công chúa.
Đôi tay run lên lấy bấy, bức thư nhẹ nhàng
rơi xuống đất. Không còn mặt mũi gặp nàng, lỗi đâu phải ở Dương Ngự Thừa, đều
là lỗi của nàng mà!
“Dương đại nhân đâu?” Lệnh Viên đột nhiên
ngoảnh đầu lại, run giọng hỏi Khánh Vương.
Khánh Vương mím môi, thấp giọng trả lời:
“Ta tới chậm một bước, chỉ nhìn thấy bức thư này.”
Chậm một bước...
Lệnh Viên đột nhiên lùi về phía sau mấy
bước. Dương Ngự Thừa một lòng trung thành, ắt sẽ không chịu đi theo Nam Việt,
nhưng Khánh Vương lại nói hần đã tới chậm một bước. Nàng còn có thể tin hần
sao?

“Tần Tướng quân đã qua đời vì vết thương
nặng trước khi chúng ta tới Thịnh Kinh ba ngày.”
Từng lời như một lưỡi dao sắc bén được hấn
lần lượt nói ra một cách lạnh lùng.
Tốt, rất tốt, những người Bắc Hán có thể
kháng cự lại Nam Việt đều đã đi rồi, chỉ còn lại một mảnh giang sơn rộng lớn
này chờ Nam Việt tới lấy.
“Ngày mai, ta muốn đi thấp nén hương cho
Thế Huyền.” Lệnh Viên mặt mày hờ hững nói ra một câu.
Khánh Vương hơi cau mày, một lát sau mới
gật đầu đồng ý.
Lệnh Viên vận một bộ đồ màu trắng, tháo hết
các thứ đồ trang sức châu ngọc trên người, khuôn mặt không trang điểm, trông
càng có vẻ tiêu tụy hơn. Phu xe đã chờ sẵn ngoài cửa, Khánh Vương đỡ nàng lên
trước, sau đó chuẩn bị lên theo. Bỗng nghe phía đằng xa có tiếng vó ngựa dồn
dập vọng lại, hấn ngoảnh đầu nhìn về phía sau, thấy có một gã thị vệ vội vàng
nhảy xuống lưng ngựa, rồi bước đến ghé vào tai hấn nói khẽ một hồi. Sắc mặt hơi
biến đổi, Khánh Vương ngoảnh đầu nhìn Lệnh Viên lúc này đã ở trong xe, đổi sang
một nụ cười dịu dàng, nói: “Nàng đi trước đi, ta có chút chuyện, sẽ tới đó
sau.”
Xe ngựa dần dần rời đi.
Phía bên cạnh, một gã thị vệ dắt con ngựa
của Khánh Vương tới, hấn lập tức tung người nhảy lên lưng ngựa. Trong cung vừa
truyền tới tin tức, đã tìm được Thôi Thái hậu vốn mất tích nhiều ngày. Hấn rất
có hứng thú với việc đi gặp bà ta một phen.
Lệnh Viên ngồi ngay ngắn trên xe ngựa, đầu
ngón tay chạm vào thanh chủy thủ được giấu trong tay áo. Nàng hít sâu một hơi,
sau ngày hôm nay mọi chuyện sẽ kết thúc.
Tại cửa thành, một người một ngựa đi ngang
qua ngay bên cạnh chiếc xe ngựa.
Doãn Duật cải trang đi suốt cả ngày lẫn
đêm, tới Thịnh Kinh, y càng phi nhanh về phía Mặc Lan biệt viện. Hay tin Khánh
Vương đã tới hoàng cung Bắc Hán, Doãn Duật không hề nghỉ nhiều, bèn tìm một chỗ
bên ngoài hoàng cung để chờ đợi. Lần này tới đây, y chỉ muốn đảm bảo rằng Lệnh
Viên không xảy ra chuyện gì. Nếu để nàng biết việc Khánh Vương đã làm với Bắc
Hán, dựa theo tính cách của nàng, thực khó có thể đoán được hậu quả.

Lệnh Viên đột nhiên vén rèm xe lên. Những tiếng vó đồn dập vừa rồi khiến đôi tay nàng khẽ run rẩy, chỉ là lúc này, trong tầm mắt lại chẳng nhìn thấy gì.

Hoàng lăng của Bắc Hán chẳng để lại trong lòng Lệnh Viên bao nhiêu ấn tượng, nàng đã từng tới đây khi nào nhỉ? Khi phụ hoàng băng hà, hay là khi hoàng huynh rời trần thế? Sắc mặt Lệnh Viên trở nên trắng bệch, nàng dường như chẳng nhớ được nữa rồi. Phía bên ngoài, có ả cung nữ bấm báo rằng đã tới nơi.

Lệnh Viên bước xuống từ trên xe ngựa. Gió mùa này đã mang theo một chút hơi ẩm, nhưng khi thổi vào má Lệnh Viên lại khiến nàng lạnh đến thấu xương.

Tại đây, những cây cổ thụ mọc sum sê xanh biếc, dường như đã hoàn toàn ngăn cách thế giới này với thế giới bên ngoài.

Tà váy dài lê đi mang theo nỗi thê lương vô bờ bến, Lệnh Viên đột nhiên nhớ lại lúc Công chúa Vĩnh Huy nhập liệm, không khí cũng tràn đầy một vẻ đìu hiu, xơ xác giống bây giờ..

Trong cuộc đời này, nàng đã nhìn thấy quá nhiều nỗi chia ly.

Phụ hoàng, hoàng huynh, mẫu hậu, Vĩnh Huy, Liêu Thái phi... Bây giờ, Thế Huyền và Chiêu Nhi cũng đã đi rồi. Nhưng nàng lại không thể khóc thêm được nữa, cổ họng nghẹn ngào từng cơn, rồi từ bên trong bỗng bật ra những tiếng cười thê thảm. Từng bước từng bước, nàng đi sâu vào trong khu rừng.

Lăng mộ đó vẫn cứ lặng lẽ nhìn trước mặt nàng như thế.

Bốn phía vắng vẻ không một bóng người, chỉ có thể nghe thấy tiếng lá cây xào xạc.

“Thế Huyền, cô cô về rồi.”

Nàng về rồi, nhưng y đã sớm ra đi.

Y nói, sau này việc gì cũng nên cẩn thận, trăm chỉ mong cô cô được bình an.

Nàng cũng từng nói, Hoàng thượng bình an, ta mới có thể bình an.

Nhưng y lại không nhớ lời nàng...

Lệnh Viên chậm rãi ngồi xuống trước bia mộ, tựa người vào tấm bia đá lạnh băng, dường như đây vẫn là thiếu niên gầy gò ngày

đó. Nàng chẳng còn nhớ được đã bao lâu rồi mình chưa từng ngồi nói chuyện với y thế này.

Một canh giờ sau, Khánh Vương thúc ngựa đi

tới hoàng lăng, từ xa đã nhìn thấy Lệnh Viên đang ngồi ngẩn ngơ trước tấm bia đá, đám thị vệ và cung nữ đều đứng lặng lẽ trước mặt nàng chờ đợi. Nhìn thấy Khánh Vương đi tới, bọn họ đều vội vàng hành lễ với hần. Khánh Vương khoát tay bảo bọn họ đứng cả dậy, lại thấy Lệnh Viên ngược mắt lên nhìn về phía mình, cặp mắt nàng dường như sau nháy mắt đã trở nên bình tĩnh.

Sự bình tĩnh ấy khiến Khánh Vương thâm chấn

động. Hần không bước lên phía trước, cứ đứng đó ngẩn ngơ nhìn nàng, hy vọng có thể tìm thấy một chút ấm áp từ trong cặp mắt mỹ lệ kia, cho dù chỉ là một tia cười mỉm thôi cũng được. Nàng thật sự đã cười, một nụ cười dịu dàng biết mấy, tựa như một gợn sóng nhỏ giữa đầm nước lặng, một vầng trăng sáng giữa bầu trời đêm.

Khánh Vương bất giác bước tới phía trước,

lại nghe nàng thấp giọng nói: “Bảo bọn họ lui hết đi, Thế Huyền không thích có nhiều người ở đây như vậy.”

Khánh Vương khẽ gật đầu, ra hiệu cho tất cả đám người dưới lui đi.

Nàng vẫn ngồi lặng lẽ ở đó. Khánh Vương

không kìm được, bước tới, cởi chiếc áo choàng trên người ra khoác lên tấm thân gầy guộc của nàng. Nàng liếc mắt nhìn thoáng qua, ngay sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn Khánh Vương. Hần ngồi xuống bên cạnh nàng, thấy nàng nở một nụ cười mỉm, từ trong cặp mắt trong veo lộ ra một tia sắc bén. Nàng nhìn hần, hồ hững nói:

“Tối tận hôm nay ta mới biết, Dân Vương hoàn toàn không phải đối thủ của ngài.”

Câu nói đột ngột này khiến Khánh Vương không khỏi ngây người.

Nàng vẫn cười cười, lại nói tiếp: “Hoàng đế

Nam Việt, Tiêu Hậu, Thụy Vương, Tiên Dạ Lang, còn cả ta nữa, mỗi người bọn họ đều tin ngài!”

Nàng đưa tay tới nắm chặt ống tay áo hần,

sợ hần phát tay áo đi mất. Nhưng hần không định đi, chỉ nhú chặt đôi hàng lông mày lại nhìn nữ tử trước mặt, hy vọng rằng có thể nhìn ra một chút tin tức từ trên khuôn mặt diễm lệ đó, vậy nhưng lại chẳng có gì. Hần không hề cảm thấy kinh ngạc, chỉ hơi cau mày nói: “Nàng đã biết rồi sao?”

Phải, nàng đã biết rồi, biết tất cả rồi!

71. Chương 71

Cuộc chiến giữa Tiền Dạ Lang và Nam Việt là do Khánh Vương khơi mào, mục đích tất nhiên là để trừ bỏ đối thủ cạnh tranh lớn nhất của hần – Dận Vương.

Dận Vương cho dù có chút nôn nóng muốn lập công nhưng cũng không đến mức phải thua thảm như vậy. Có điều, trong quân doanh lại có tai mắt của Khánh Vương, cho nên quân man di mới có thể nắm bắt mọi động tĩnh của đại quân Nam Việt một cách rõ ràng. Hoàng đế Nam Việt cảm thấy nghi ngờ, ắt sẽ điều tra chuyện này, thế là Tiêu Hậu và toàn bộ Tiêu gia phải gánh lấy tội danh này thay cho Khánh Vương. Khánh Vương tính được rằng cho dù Tiêu Hậu có hoài nghi thì cũng sẽ không kéo hần chết chung, bởi một khi mất hần thì Tiêu Hậu cũng sẽ mất đi hy vọng cuối cùng.

“Đợi sau khi việc thành, ngài sẽ được ngồi lên ngôi báu, đến lúc đó Hoàng hậu nương nương vẫn sẽ là nữ nhân tôn quý nhất Nam Việt, đúng vậy không?”

Trong cặp mắt mỹ lệ của Lệnh Viên sớm đã không còn một tia sắc bén nào nữa, mà tràn ngập sự điềm đạm nhẹ nhàng.

Khánh Vương mím chặt đôi môi, sau khi im lặng trong chốc lát, lại đột nhiên hỏi nàng: “Nàng muốn nói với phụ hoàng ta sao?”

Nói với Hoàng đế Nam Việt ư? Nói với lão thì có ích gì? Vốn dĩ Lệnh Viên chẳng muốn xen vào chuyện của hoàng gia Nam Việt, điều nàng cần chỉ là Bắc Hán và Thế Huyền được bình yên. Cặp mắt trong veo sụp xuống, Lệnh Viên lại nói qua chuyện khác: “Ta đã từng nghĩ Thụy Vương câu kết với Tiền Dạ Lang, gây nên cuộc chiến tranh giữa Tiền Dạ Lang và Nam Việt để nói với Thế Huyền rằng ta và Dận Vương đều ở trên chiến trường. Thụy Vương tính được rằng Thế Huyền sẽ xuất binh giúp Dận Vương và phái Vương đại nhân tới khuyên nhủ ta... Nhưng đến bây giờ ta mới biết, người thật sự câu kết với Tiền Dạ Lang chính là ngài.”

Mảnh đất Thụy Vương cắt cho Tiền Dạ Lang không thể khiến cho bọn chúng hài lòng, về sau Bắc Hán lại xảy ra nội loạn, Tiền Dạ Lang bèn thừa cơ chiếm lấy vùng đất phía bắc của Bắc Hán. Không phải Nam Việt xuất binh quá muộn, mà là cố ý. Khánh Vương đã ngầm đồng ý để vùng lãnh thổ đó thuộc về Tiền Dạ Lang, đây mới là cuộc giao dịch thật sự của họ.

“Còn Thụy Vương, ngay từ đầu đã bị ngài lừa.” Nói ra những lời lạnh lùng mà điềm đạm ấy, ánh mắt Lệnh Viên lay động,

lặng lẽ nhìn nam tử bên cạnh. Ánh dương rạng rỡ chiếu xuống len qua kẽ lá, in lên khuôn mặt tuần tú của hắn. Lần đầu gặp mặt ở Mặc Lan biệt viện, nàng chỉ nghĩ hắn là một nam tử ôn tồn lễ độ, thực khó có thể liên tưởng tới gã Khánh Vương lòng dạ xấu xa hiểm độc bây giờ.

Thì ra là nàng quá ngốc, quá mềm lòng!

Từ trong sâu thẳm đáy mắt của Khánh Vương

có một tia sáng lóe lên. Hắn hơi sầm mặt xuống, giọng nói cũng nhỏ đi: “Ta không hề gạt hắn, là hắn không thực hiện lời hứa của mình.”

Dận Vương có người ủng hộ là Thiếu Đế ở Bắc

Hán, còn hắn sau khi không cầu thân được Đại trưởng công chúa tất nhiên phải lôi kéo một đồng minh khác, người này chính là Thụy Vương. Hắn muốn có giang sơn Nam Việt, còn Thụy Vương thì muốn ngồi lên ngôi báu ở Bắc Hán, mỗi người đều có nhu cầu của mình. Chỉ trách Thụy Vương sau khi có được giang sơn Bắc Hán lại không chịu ra sức giúp Khánh Vương, thiếu chút nữa khiến hắn bị cô lập mất đi sự ủng hộ của nhà họ Tiêu.

Lệnh Viên bất giác nắm chặt đôi tay lại,

nhìn chằm chằm vào hắn. Chẳng trách hắn nói hắn cũng không thích Thụy Vương!

“Không phải nàng cũng hận hắn sao? Bây giờ

ta đã giúp nàng đoạt lại giang sơn từ tay hắn rồi.” Khánh Vương đột nhiên thấp giọng nói, bàn tay ấm áp cầm lấy bàn tay đang run rẩy của Lệnh Viên, nắm lại thật chặt. “Chỉ cần nàng bằng lòng, ta sẽ xin phụ hoàng khôi phục lại thân phận Công chúa Bắc Hán cho nàng, nàng vẫn có thể được gả cho ta với thân phận công chúa. Đến lúc đó, mảnh giang sơn vạn dặm này sẽ chính là của hồi môn của nàng, sau này chắc chắn không một ai dám coi thường nàng nữa.”

Trong đáy mắt hắn là một nụ cười chân

thành, sự ấm áp tỏa ra từ trong mắt như bao bọc lấy tâm thân cô độc, lẻ loi của Lệnh Viên. Hắn suy nghĩ cho nàng chu đáo biết mấy, bây giờ nàng đã chẳng còn ai để mà nương tựa, vốn nên vui mừng mới đúng. Nhưng, khi nhìn vào khuôn mặt dịu dàng mà chân thành ấy, Lệnh Viên lại chẳng thể nào cười nổi, sự căm hận đè nén nơi đáy lòng bắt đầu bùng lên.

Hắn vẫn đang gạt nàng.

Lệnh Viên hơi cúi đầu xuống, thầm cười

nhạt. Ánh mắt liếc thấy trên ống tay áo hắn có một chỗ bị xé rách, Lệnh Viên bất giác ngẩn người. Trái tim như bị muôn vàn cây kim đâm vào, nàng buột miệng hỏi: “Vừa rồi ngài đi làm gì vậy?”

Khánh Vương không định giấu giếm nàng thêm

nữa, bèn thấp giọng đáp: “Thái hoàng thái hậu Thôi thị của Bắc Hán vốn mất tích nhiều ngày hiện đã được tìm thấy rồi.”

Cặp mắt Lệnh Viên bất giác mở to.

Thôi Thái hậu muốn hành thích Khánh Vương,
đã bị giết chết.

Đó là hoàng tẩu của Lệnh Viên. Trong cuộc đời này, bà ta và nàng hầu như đều ở trong trạng thái đối địch, nhưng lần này khi nghe tin bà ta chết, trái tim Lệnh Viên không thể nào bình tĩnh thêm nữa.

Mối thù của nhà họ Lưu, mối thù của Bắc Hán, đó là nỗi đau mà cả đời này nàng không thể nào quên.

“Lệnh Viên, nàng phải biết, Bắc Hán có ngày hôm nay là chuyện sớm muộn, dù không phải ta thì cũng sẽ là người khác.”

Lời của Khánh Vương tuy khiến người ta đau lòng nhưng lại là sự thực.

Lệnh Viên nở một nụ cười thê lương, hé môi nói: “Đúng, người nói rất đúng, không phải là người thì ắt sẽ là người khác. Nhưng nếu là người khác, kẻ thù của ta sẽ không phải là người.” Lời vang lên như cây chùy nện xuống, Lệnh Viên rút thanh chuỷ thủ từ ống tay áo ra đâm mạnh về phía Khánh Vương.

Hắn ở rất gần nàng, căn bản không kịp né tránh, nhưng chỉ sau khoảnh khắc hắn đã tỉnh táo trở lại, lập tức đưa tay chụp lấy cổ tay nàng. Phần mũi của thanh chuỷ thủ sắc bén đã đâm vào thân thể hắn, tiếc rằng chỉ tạo được một vết thương rất nông. Lệnh Viên muốn vận sức đâm thêm, có điều khí lực của hắn quá lớn khiến nàng không thể làm gì được.

Khánh Vương cố nén sự kinh ngạc, mở to cặp mắt nhìn chăm chăm vào nàng hỏi: “Tại sao?”

Lệnh Viên cười lạnh lùng thành tiếng:

“Người thật sự không biết tại sao ư? Là người hại chết Thế Huyền, hại chết Chiêu Nhi, người cho rằng ta vẫn chưa biết sao? Người chưa từng muốn giúp Chiêu Nhi đoạt lại giang sơn, người từ lâu đã muốn thu Bắc Hán vào bản đồ Nam Việt rồi!”

Khánh Vương nghe mà kinh hãi: “Là ai nói với nàng những điều này?”

Hắn chỉ cho rằng nàng biết cuộc giao địch giữa hắn và Tiền Dạ Lang, nhưng chẳng ngờ ngay đến nguyên nhân thật sự dẫn đến cái chết của Chiêu Nhi mà nàng cũng đã biết rồi! Khánh Vương xưa nay luôn nắm

chắc mọi việc trong tầm tay, lúc này rốt cuộc cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Là ai nói với

nàng? Hắn đã tính toán mọi việc hết sức hoàn mỹ, tất cả những người biết chuyện đều sẽ không nói với nàng. Là Thôi Thái hậu sao?

Không, Thôi Thái

hậu không hề hay biết về chuyện đó.

Trái tim Khánh

Vương dần dần chùng xuống, thì ra đằng sau ánh mắt bình tĩnh của nàng lại ẩn chứa một sự hận thù sâu sắc đến vậy.

Mặc kệ Lệnh Viên

dùng bao nhiêu sức lực, thanh chủ tử vẫn chẳng thể đâm sâu thêm được chút nào.

Khánh Vương cau

mày nói: “Lệnh Viên, nàng không giết được ta đâu!”

Nàng không giết

được hắn, điều này nàng sớm đã biết rồi.

“Ta không giết

được ngươi, nhưng ngươi cũng không xứng làm cha của con ta, ta quyết sẽ không sinh con cho ngươi!” Trái tim Khánh Vương như nghẹn lại. Đôi tay run lên lấy bầy, Lệnh Viên bỗng ngoảnh đầu nhìn tấm bia mộ sau lưng, muôn vàn tia sáng chiếu xuống, hết nhưng nụ cười yếu ớt của Thế Huyền. Lệnh Viên chợt nở một nụ cười thâm trầm, rồi lẩm bẩm nói: “Thế Huyền, hôm nay cô cô chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội!” Nàng dùng sức rút thanh chủ tử về, đâm mạnh vào thân thể mình.

Tiếng da thịt bị

xé rách vang lên, mang theo một nỗi bi thương và tuyệt vọng.

“Không!” Khánh

Vương muốn đưa tay đỡ lấy nàng, chẳng ngờ lại có một thứ gì đó đột nhiên bay tới, đập mạnh vào mu bàn tay hắn. Hắn đau đớn thu tay lại, một bóng người lóe lên trước mắt, nữ tử trên mặt đất đã được kẻ vừa tới kéo vào lòng. Doãn Duật dùng sức ôm chặt lấy Lệnh Viên, y rốt cuộc vẫn đến chậm một bước!

Khuôn mặt quen

thuộc ấy lọt vào tầm mắt, Lệnh Viên nhìn y với vẻ không sao tin nổi: “Doãn Duật...”

Là ảo giác sao?

Nàng không ngờ lại nhìn thấy Doãn Duật vào lúc sắp chết. Thế Huyền đâu? Tại sao

Thế Huyền không tới gặp nàng? Y vẫn chưa tha thứ cho nàng, cho nên không muốn tới gặp mặt sao?

Khánh Vương đứng

bật dậy, nhìn đắm đắm vào người tới, trầm giọng nói: “Là người?”

Doãn Duật chỉ để

tâm tới người trong lòng, không có thời gian dây dưa với Khánh Vương, bèn bề Lệnh Viên lên định đi. Khánh Vương lại chạy đến chặn trước mặt y, ánh mắt hết sức lạnh lùng: “Nàng là người của ta, người đừng hòng mang nàng đi!” Dứt lời, Khánh Vương đã ra tay đánh về phía Doãn Duật. Doãn Duật không có cách nào, đành tạm thời buông Lệnh Viên xuống rồi giao thủ với hắn.

“Người trong lòng

nàng quả nhiên chính là người!”

“Phải vậy thì sao

nào?”

“Bản vương có thể

giết người!”

Giết y sao? Khóe

miệng Doãn Duật nhếch lên để lộ một nụ cười lạnh lùng. Bọn họ đã giết cha ruột của y, tiêu diệt cả Lương Vương phủ, bây giờ còn muốn dùng thân phận để chèn ép y sao? Trong lòng giận dữ, y ra tay chẳng nề nang gì, sắc mặt trở nên vô cùng lạnh lẽo: “Người người muốn giết còn ít sao? Thiên hạ đã nằm trong tay người, người luôn miệng nói yêu nàng, vậy mà nhất định phải ép nàng vào con đường chết!”

Khánh Vương thăm

chấn động, động tác trên tay bất giác chậm lại, Doãn Duật liền không hề nề nang tung cước đạp thẳng vào ngực hắn. Khánh Vương ôm ngực loạng choạng lùi về phía sau mấy bước, thấy Doãn Duật bề nữ tử trên mặt đất lên, lạnh lùng nhìn hắn:

“Người chính là do Hạ Hầu Quân ta mang đi, có giỏi người cứ tới tìm ta! Ta không sợ người!”

Ký An Vương gia

muốn y trầm lắng cả đời, nhưng việc đã đến nước này, y còn biết làm thế nào đây? Bọn họ vẫn không ngừng bức ép, thăm dò, giám sát, không thủ đoạn gì là không dùng, y không muốn nín nhịn thêm nữa!

Trong hoàng lăng,

không biết từ bao giờ khung cảnh lại trở nên tĩnh lặng.

Khánh Vương ngẩn

ngơ đứng trước tấm bia mộ, vũng máu trên mặt đất vẫn nổi bật vô cùng. Nàng hận hẳn biết bao, cho dù hẳn nói nàng đã mang đứa con của hẳn trong người rồi, nàng vẫn muốn giết hẳn, không chịu sinh con cho hẳn. Nàng nói hẳn không xứng, không xứng làm một người cha.

Quả nhiên, dùng

cách gì cũng không thể giữ nàng lại, nàng rút cuộc vẫn không thuộc về hẳn.

“Ha ha ha...”

Trong khu rừng

tịch tịch, một tràng cười đột ngột vang lên.

Chiếc xe ngựa tiến

vào trong một tiểu trấn ở ngay gần Thịnh Kinh. Sắc mặt của nữ tử trên xe vô cùng nhợt nhạt, lúc này vẫn còn đang hôn mê.

“Đại phu, cô ấy

thế nào rồi?” Doãn Duật căng thẳng nhìn vị đại phu đang cau mày nhăn nhó trước mặt.

Đại phu khẽ lắc

đầu: “Vị cô nương này mất máu quá nhiều, e là...”

“Bất kể thế nào,

ông nhất định phải cứu cô ấy!”

Đại phu thấy y tổ

ra hết sức kiên quyết, đành nói: “Ta nhớ từng đọc qua một cuốn y thư, bên trên có viết người mất máu quá nhiều có thể lấy máu bồ máu, dùng máu tươi làm thuốc dẫn, từ từ bổ huyết dưỡng khí.”

“Vậy hãy dùng máu

của ta!”

Đại phu sợ hãi

kêu lên: “Vị công tử này, lão phu chỉ nói vậy thôi, còn chưa biết có tác dụng hay không...”

“Mặc kệ có tác

dụng hay không, nhất định phải thử xem đã!” Một tay Doãn Duật vẫn đang nắm chặt bàn tay lạnh băng của Lệnh Viên, y hối hận rồi, hối hận vì lúc trước không nghe theo lời Dận Vương! Y quyết không thể để Lệnh Viên chết, quyết không thể!

Trên trán đại phu

lúc này đã lấm tấm mồ hôi lạnh, nhưng nghe Doãn Duật nói như vậy lão cũng đành miễn cưỡng đáp ứng, rồi dặn dò được đồng đi sắc thuốc. Doãn Duật đột nhiên nhớ tới một chuyện, bèn đưa tay giữ chặt ống tay áo lão, run giọng hỏi: “Đứa bé thì

sao? Đứa bé trong bụng cô ấy sao rồi?”

“Đứa bé?” Vị đại

phu tỏ ra hết sức nghi hoặc. Sau khi xác định Doãn Duật không phải đang đùa, lão đưa lại tay bắt mạch cho Lệnh Viên một lần nữa, rồi mới nói với giọng chắc nịch: “Vị cô nương này không hề có thai. Tại sao công tử lại nói như vậy?”

“Ông nói cái gì?”

Sắc mặt Doãn Duật biến đổi hẳn, ánh mắt nhìn đăm đăm vào người trên giường, nàng không có thai, không có thai với Khánh Vương. Thì ra Khánh Vương sợ nàng sau khi biết tin Bắc Hán diệt vong thì không còn muốn sống nữa, cho nên mới bịa ra chuyện này hòng mong nàng sẽ ở lại bên hắn sao? Ánh mắt Doãn Duật dần trở nên sâu thẳm, chỉ đáng tiếc, Khánh Vương hoàn toàn không hiểu nàng, với tính cách của nàng, thà chết vinh chứ không thềm sống nhục.

72. Chương 72

“Điện hạ, Hoàng

thượng sai người cho bồ câu đưa thư tới, hỏi Điện hạ bao giờ thì về Nam Việt?”

Một gã thị vệ đứng bên ngoài cúi đầu bẩm báo.

Khánh Vương trầm

ngâm một lát, rồi mới thấp giọng nói: “Hãy truyền lệnh xuống, ngày mai khởi hành.”

Ở Thịnh Kinh Bắc

Hán đã không còn người nào có thể chống lại hắn, sau khi hắn quay về Nam Việt, sẽ còn có tin tức tốt hơn chờ đợi hắn. Hơn mười năm nhẫn nhịn chỉ bởi vì thời khắc hôm nay, hắn thật sự cảm thấy vui vẻ sao? Khánh Vương hơi cau mày, sau đó liền khẽ nở nụ cười. Đến nước này rồi, hắn đã chẳng thể quay đầu lại nữa.

Để gã tướng quân

đi cùng ở lại, Khánh Vương quyết định sẽ khởi hành về Nam Việt vào ngày hôm sau.

Trăm họ đều đổ xô

đến cửa thành, ngẩng nhìn đội ngũ rầm rộ của người Nam Việt phía đằng xa. Doãn Duật cũng đi theo dòng người đến đứng ở cửa thành, quả nhiên đã nhìn thấy lá cờ Việt bay trong gió đầy ngạo nghễ. Trăm họ rì rầm bàn tán với nhau, có người thở dài, có người cảm phẫn, cũng có người tỏ vẻ thờ ơ.

“Ấy, công tử, cậu

cũng tới đây xem cảnh náo nhiệt sao?”

Doãn Duật ngoảnh

đầu lại nhìn, thấy là gã được đồng của y quán kia, bèn khẽ “ừm” một tiếng, rồi xoay người đi về phía y quán. Gã được đồng cũng đi theo sau, lại cất tiếng hỏi: “Vị cô nương đó còn chưa tỉnh, công tử vẫn định kiên trì tiếp sao?”

Doãn Duật im lặng

không nói gì.

Cặp mắt gã được

đồng sáng rực lên: “Xem ra công tử đúng là rất yêu vị cô nương đó.” Vừa nói hắn vừa vô thức liếc nhìn về phía cổ tay Doãn Duật, nơi đó đang được quấn lại rất chặt bằng mấy lớp vải thưa dày, còn tỏa ra một chút mùi thuốc thoang thoảng. Chỗ đó mỗi ngày đều bị chữa ra hai lần, vậy nhưng hắn chưa từng thấy vị công tử này nhú mảy dù chỉ là một chút.

Giữa đêm khuya

tĩnh mịch, trong bầu không khí thê lương, dường như thấp thoáng đâu đây có tiếng trẻ con khóc. Chói tai, bi thương, khiến người ta nghe mà lòng run rẩy.

Bên dưới bức rèm

cửa sổ, nàng lại nhìn thấy khuôn mặt của y, một khuôn mặt điềm đạm và tuấn tú.

Y ngẩn ngơ nhìn nàng, đột nhiên lạnh lùng cất tiếng: “Cô cô, ta hận cô.”

“Thế Huyền...”

Sau một tiếng kêu

dài đau xót, Lệnh Viên đột nhiên tỉnh dậy. Trong lúc vô thức, nước mắt nàng đã tuôn rơi lã chã, khó có thể kiềm chế nổi.

Thôi Thái hậu nói

Chiêu Nhi là con trai của nàng, nhưng đến tận bây giờ nàng vẫn không nhớ được chuyện năm xưa.

Thế Huyền, Thế

Huyền lại nói hận nàng...

“Kiều Nhi!” Doãn

Duật vẫn luôn ở bên giường nàng, nghe thấy tiếng gọi thê lương của nàng liền giật mình ngồi bật dậy.

Bàn tay ấm áp đó

nắm chặt lấy bàn tay lạnh băng của nàng, Lệnh Viên cảm giác như đang nằm mộng, liền ngược mắt lên nhìn người trước mặt. Thật sự là y sao?

Y ôm tấm thân

đang không ngừng run rẩy của nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, cau mày nói: “Không sao nữa rồi, không sao nữa rồi, nàng đừng sợ.”

Nàng ghen ngào

bật khóc thành tiếng, ngón tay run rẩy bầy nắm chặt lấy vạt áo y: “Doãn Duật, là huynh sao?”

“Là ta, là ta, ta ở đây.”

Nàng vẫn cứ khóc, vừa khóc vừa nói ra những lời chẳng hề liên quan: “Là muội hại chết Thế Huyền, hại chết Chiêu Nhi, là muội dẫn đại quân Nam Việt tới, Thế Huyền hận muội cũng đúng thôi.”

Doãn Duật nghe mà lòng đau xót, bèn trầm giọng nói: “Nói bậy. Y sẽ không hận muội đâu.”

Trong làn gió hiu hiu thổi, Doãn Duật vĩnh viễn không quên được vẻ mặt của Thế Huyền khi nắm tay áo mình, còn cả những lời tràn ngập sự không cam tâm và lưu luyến kia nữa. Y làm sao lại hận nàng được?

Lệnh Viên vẫn run rẩy không thôi: “Là muội vô dụng!”

“Y chỉ mong nàng có thể bình an sống tiếp.”

“Muội có lỗi với y.”

Doãn Duật ôm chặt lấy nàng: “Đó không phải là lỗi của nàng!”

“Muội không thể giúp y trả thù, còn có thai với kẻ thù nữa, muội đáng chết!”

Doãn Duật đột nhiên buông tay ra, nhìn đắm đắm vào mắt nàng, nói chậm rãi từng chữ một: “Nàng không hề có thai với Khánh Vương, hấn gạt nàng đó thôi!” Nhìn đôi mắt đang mở to của nàng, Doãn Duật nói tiếp: “Mạng của nàng là do ta cứu về, từ nay về sau, ta không cho phép nàng làm những chuyện tổn thương tới bản thân nữa! Mạng của nàng là của ta!”

Mạng của nàng... là của y?

Doãn Duật trong ký ức vốn hiền hòa lễ độ, tiêu sái phóng khoáng, chưa bao giờ nói với nàng những lời như vậy. Y cứ luôn chiều chuộng nàng, nghe lời nàng, trước giờ chưa từng quở thúc nàng.

Doãn Duật nắm chặt lấy bàn tay nàng. Y chẳng qua đã sợ, sợ nàng xảy ra chuyện, bởi nếu thế y sẽ hận mình cả đời!

Lệnh Viên ngăn

ngờ đưa mắt nhìn y, chỉ thấy ánh mắt y vô cùng kiên định. Lần này mang nàng đi từ bên cạnh Khánh Vương, y đã hạ quyết tâm rồi: “Nàng còn có ta, ta sẽ cưới nàng!”

Lệnh Viên cả

kinh, vô thức lắc đầu lia lịa.

Y lại dùng giọng

kiên định nói: “Khánh Vương đã không còn là trở ngại của nàng nữa, chuyện ở Bắc Hán cũng không phải là lỗi của nàng! Ta sẽ không buông tay nữa đâu, dù có chết cũng không!” Hồi đó, nếu y kiên quyết mang nàng đi, chắc chắn sẽ không có chuyện như bây giờ! Y đã hận bản thân mình đến chết rồi, quyết sẽ không để cho mình có cơ hội hận bản thân lần thứ hai!

Ngày Mười tám

tháng Sáu, Hoàng đế Nam Việt ban thánh chỉ, thu cương thổ Bắc Hán vào bản đồ Nam Việt, đồng thời đổi quốc hiệu thành “Đại Việt”.

Đến lúc này,

vương triều Đại Việt đã trở thành quốc gia hùng mạnh nhất trong khắp ngũ hồ tứ hải, không nơi nào sánh kịp.

Hoàng đế Đại Việt

cả mừng, phong thưởng cho Khánh Vương rất hậu. Mọi người đều biết, bây giờ hần đã là người kế vị tốt nhất trong lòng hoàng thượng.

Một cơn mưa đông

vừa tạnh, trong sân vẫn còn lưu lại cảm giác mát mẻ. Trong phòng, phía sau bức màn che, hơi nước bốc lên mờ mịt, mùi thơm tỏa khắp phòng, Khánh Vương ngồi nhắm mắt dưỡng thần trong bể tắm. Một bàn tay trắng nõn cầm chiếc khăn bông nhẹ nhàng cọ lưng cho Khánh Vương, những giọt nước long lanh chậm rãi chảy xuống từ trên ngực hần.

Tô Tố ngồi kiêu

nửa quỳ bên bể tắm, nhẹ nhàng hỏi: “Sao Huyền Nhi không về cùng Điện hạ?”

Khánh Vương quay

về đã mấy ngày, nhưng mãi đến bây giờ Tô Tố mới hỏi tới Lệnh Viên.

Đôi hàng mi của

nam tử hơi lay động nhưng hần vẫn không mở mắt, chỉ lạnh lùng nói: “Hạ Hầu Quân đưa cô ta đi rồi.”

“Doãn Duật!” Tô

Tố kinh hãi kêu lên, động tác trong tay cũng dừng lại. Khánh Vương giật lấy

chiếc khăn bông trong tay nàng, vút mạnh vào trong bể tắm. “Bộp” một tiếng, những giọt nước bắn ra tung tóe. Tô Tổ hoang mang cúi đầu xuống, nói: “Điện hạ bớt giận!”

Bớt giận? Nàng

bảo hần bớt giận sao?

Trong cặp mắt mở

ra sau đó tràn đầy tức giận, hần lạnh lùng nhìn nàng chăm chú, sau đó cau mày,

hỏi: “Nàng có ý gì vậy?”

Tô Tổ vẫn cúi

đầu: “Huyền Nhi là muội muội của thiếp, nếu có làm sai chuyện gì cũng xin Điện hạ đừng làm khó nó.”

Tròng mắt hần hơi

co rút: “Cô ta có phải muội muội của nàng hay không, cả nàng và ta đều biết rõ!”

“Điện hạ!” Tô Tổ

đột nhiên quỳ xuống.

Khánh Vương lại

đưa tay đỡ lấy nàng: “Nàng làm gì vậy?”

Nàng ngược mắt

lên nhìn hần, trong mắt đã ầng ậng nước: “Mẹ thiếp đã tự trách bản thân suốt cả một đời, chờ mong suốt cả một đời, nếu lại bắt bà phải chịu đựng nỗi đau mất đi con gái một lần nữa, bà nhất định sẽ không sống nổi...”

Khánh Vương không

khỏi trầm chấn động, một tấm lòng hiếu thảo như thế, đến ông trời cũng phải rơi lệ. Hần thực không nhẫn tâm nói với nàng, có lẽ Lệnh Viên đã không còn trên đời này nữa...

Cánh tay đột

nhien dùng sức, hần kéo nàng vào trong bể tắm. Tô Tổ không kịp được kêu lên kinh hãi, lúc này bờ eo thon của nàng đã bị ôm chặt lấy rồi, đang dán sát vào lồng ngực rắn chắc của hần. Hần cúi đầu xuống hôn lên bờ môi thơm tho quyến rũ của nàng, vừa thở dốc vừa nói: “Kiếp này, chỉ có nàng là không phụ ta!”

Tô Tổ mở to đôi

mắt nhìn hần... Đúng, nàng nhất định sẽ không phụ hần!

Mấy ả cung nữ tay

bưng khay đựng vôi vã đi từ trong phòng ra ngoài.

Phía sau bức màn

che, những tiếng ho ngắt quãng vang lên liên tiếp. Tôn Liên An cúi đầu đứng hầu bên ngoài, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, chi bằng hãy nghỉ ngơi một chút thì hơn.”

Hoàng đế Đại Việt

ngồi tựa lưng vào tấm đệm mềm, đột nhiên hỏi: “Nghe nói lần này đi Thịnh Kinh, Lão nhị còn mang theo cả nhị tiểu thư của nhà họ Tô?”

Tôn Liên An

thoáng ngẩn người, một lát sau mới gật đầu đáp: “Lão nô cũng có nghe nói.”

Hoàng đế Đại Việt

im lặng không nói gì, ngẩn ngơ nhìn nóc màn mạ vàng phía trên đỉnh đầu. Tôn Liên An đánh bạo hỏi: “Hoàng thượng... cảm thấy không tốt sao?”

Hoàng đế Đại Việt

không trả lời, đột nhiên lại hỏi: “Thế tử và trắc phu nhân sau khi rời kinh vẫn chưa quay lại sao?”

Tôn Liên An khẽ

gật đầu: “Dạ phải, có điều chắc cũng sắp về rồi.”

Hoàng đế Đại Việt

nói: “Gọi Kỳ An Vương vào cung đi. Trẫm thấy buồn phiền quá, muốn tìm người đánh cờ.”

Lão thái giám

vâng lời lui đi.

Một chiếc xe ngựa

chậm rãi rời thành. Quãng thời gian này Dương Dĩnh rất ít khi gặp được Doãn Duật, bây giờ gặp rồi, thấy sắc mặt y tiêu tụy, liền ân cần hỏi han mấy câu.

Doãn Duật chỉ trả

lời qua loa, không hề muốn nói nhiều.

Dương Dĩnh lại

hỏi y: “Chàng đã tìm thấy Anh Tịch cô nương chưa?”

Trên đường đi tới

Thịnh Kinh, Doãn Duật không hề gặp Anh Tịch, cũng chẳng rõ lúc này thị đang ở đâu. Bởi vì chuyện của Lệnh Viên, y không có thời gian để tâm tới việc khác, lúc này nghe Dương Dĩnh hỏi bèn dần lòng trả lời: “Cô ấy chết rồi.”

Chuyện của y và

Anh Tịch vốn là một sai lầm, hai bên không hề yêu nhau, chi bằng lần này để thị đi luôn, từ nay về sau không quay lại nữa.

Dương Dĩnh không

khỏi cả kinh, rốt cuộc không dám hỏi thêm điều gì.

Xe ngựa đột nhiên

dừng lại bên ngoài thành. Dương Dĩnh thấy y đứng dậy bước ra ngoài, bèn vội vén rèm xe lên, lập tức nhìn thấy trước mặt còn có một chiếc xe ngựa khác cũng vừa dừng lại. Doãn Duật lúc này đã nhảy xuống xe, ngoảnh đầu nhìn thấy Dương Dĩnh bèn ngăn nàng nhảy xuống: “Nàng không cần phải xuống xe, chúng ta sẽ về kinh ngay bây giờ đây.”

Về kinh? Y không

ngồi cùng một xe với nàng sao? Dương Dĩnh nôn nóng hỏi: “Trong xe đó là ai vậy?

Nàng thấy y nở nụ

cười, dịu dàng nói: “Tô Huyền.”

Tô Huyền? Nhị

tiểu thư của nhà họ Tô?

Dương Dĩnh thấy

rất ngạc nhiên, sao y lại ở cùng một chỗ với Tô nhị tiểu thư chứ? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Bao nhiêu điều

nghe vẫn chất chứa trong lòng, nàng muốn hỏi, nhưng lại không biết phải bắt đầu hỏi từ đâu. Doãn Duật sớm đã nhìn thấu tất cả, bèn nói: “Ta đã đồng ý yêu cầu của nàng, và nàng cũng từng hứa sẽ không hỏi tới chuyện của ta.”

Dương Dĩnh ngần

ngơ nhìn y trèo lên một chiếc xe ngựa khác, bất giác gương cười. Kể từ lúc nói ra điều kiện với y, nàng đã mất đi quyền được hỏi tới chuyện của y rồi.

Rèm xe buông

xuống, Lệnh Viên vẫn chưa tỉnh.

Doãn Duật ngồi

xuống bên cạnh nàng, nắm ngón tay đan vào nắm ngón tay nàng. Sau này, cho dù là nơi chân trời góc bể, y và nàng cũng sẽ không bao giờ chia tách nữa!

“Doãn Duật...”

Giữa đêm, Lệnh

Viên đột nhiên tỉnh lại, Doãn Duật vẫn ở bên nàng. Cứ mỗi lần nàng gặp nguy hiểm, y đều xuất hiện bên cạnh. Bây giờ nàng đã chẳng còn gì nữa rồi, y vẫn không vứt bỏ nàng.

“Ta ở đây.” Y vừa

nói vừa nắm chặt lấy bàn tay nàng. Chỉ có những lúc nàng hôn mê y mới dám rời đi một chút, bởi y sợ khi vắng y nàng sẽ lại làm tổn thương tới bản thân.

Ngón tay nàng hơi

động dậy, chợt vô ý chạm vào lớp vải băng bó trên cổ tay y. Ống tay áo rộng vừa khéo che đi nơi đó, phải tới tận lúc này nàng mới phát hiện ra vết thương trên cổ tay y.

“Sao lại như vậy?”

Nàng cau mày nhìn

y, y cũng chăm chú nhìn nàng. Nếu là ngày trước, y nhất định sẽ không nói thực với nàng, nhưng hôm nay mọi chuyện đã khác. Y dứt khoát cởi luôn áo ra, cầm lấy bàn tay nàng ấn lên vết sẹo hết sức rõ ràng trên bụng mình: “Nhát kiếm này là ta chịu thay nàng, còn có nhát trâm này nữa...” Rồi y tháo lớp vải băng bó trên cổ tay xuống, để lộ ra vết thương đáng sợ bên trong. Bao nhiêu dao cùng đâm vào một chỗ, sớm đã sâu tới tận xương. Y vẫn hờ hững nói: “Đây cũng là vì cứu nàng. Kiều Nhi, bây giờ nàng có còn coi rẻ bản thân, làm tổn thương tới bản thân nữa không?”

Ngón tay nàng run

lên dữ dội, lòng bàn tay lấm tấm mồ hôi.

Y thở dài nhìn

nàng: “Nàng trách ta ích kỷ hay thế nào cũng được, ta chỉ mong nàng sống tiếp.

Y cũng hy vọng nàng sống tiếp, chỉ cần nàng bình yên sống tiếp, dù y ở dưới

Suối Vàng chắc cũng yên tâm.”

Thế Huyền sao? Y

không hận nàng sao?

“Ta hứa với nàng,

từ nay về sau sẽ không để nàng phải chịu khổ nữa!”

“Huynh, huynh

không ghét bỏ muội sao?”

Nơi đáy mắt y ánh

lên một tia kiên định: “Chỉ cần nàng không đẩy ta ra.”

Cuối tháng, bọn

họ mới về tới Sùng Kinh.

Trên dưới Ký An

Vương phủ đều vui mừng tốt độ, đám a hoàn hưng phấn chạy vào bẩm báo Thế tử đã quay về.

Vương phi dắt tay

Mạt Nhan đi ra, thấy Doãn Duật bế một người vợ vãi chạy qua hành lang. Ký An

Vương gia cũng đi ra từ thư phòng, nhìn thấy Doãn Duật đi thẳng vào phòng y, liền cùng với Vương phi đi vào theo. Chỉ mới liếc nhìn, sắc mặt Ký An Vương gia đã biến đổi hẳn, quát đuổi tất cả mọi người ra ngoài, rồi kéo con trai qua một bên, trầm giọng hỏi: “Công chúa Ninh An? Cô ta vẫn còn sống sao?”

Doãn Duật chậm

rãi thở ra một hơi, rồi mới cất tiếng thưa: “Phụ thân, đây là nhị tiểu thư của nhà họ Tô.”

Đây có phải là

nhị tiểu thư của nhà họ Tô hay không, Ký An Vương gia há lại không biết?

Ông nhíu chặt đôi

mày lại hỏi: “Quân Nhi, chuyện này...”

“Phụ thân yên

tâm, không có ai biết thân phận thực sự của nàng.” Khánh Vương biết, nhưng sẽ không nói. Nếu không, tội khi quân hẳn sẽ phải chịu đầu tiên.

Ngày hôm sau,

Dương Dĩnh vào cung.

Buổi chiều, trong

cung truyền ra khẩu dụ, Hoàng thượng triệu Doãn Duật vào cung.

Trong tòa điện

trống trải, Doãn Duật quỳ lạng lẽ trên nền đất lạnh băng, chẳng nhớ nổi đã bao lâu rồi mình chưa gặp Hoàng đế Đại Việt. Lần này gặp mặt còn mang thêm mối thù giết cha, Doãn Duật cúi đầu xuống, không muốn nhìn lão.

Hoàng đế Đại Việt

theo lệ thường hỏi y mấy câu về tình hình khi mang Dương Dĩnh rời kinh. Do đã bàn bạc với Dương Dĩnh từ trước, y đối đáp hết sức trôi chảy.

Hoàng đế Đại Việt

kêu y đứng dậy, nhìn thấy sắc mặt tiêu tụy của y, bất giác nhớ tới lời Dương Dĩnh nói. Lão khẽ ho mấy tiếng, ân cần hỏi: “Trẫm nghe nói Anh Tịch đã xảy ra chuyện?” Nhìn thấy bộ dạng của y lúc này, Hoàng đế Đại Việt cũng nghĩ là do Anh Tịch không còn trên đời nữa.

Doãn Duật cúi đầu

xuống, một hồi sau mới khẽ cất tiếng thưa “vâng”.

Ánh mắt Hoàng đế

Đại Việt vẫn dừng lại trên người y, trong giọng nói dường như mang theo một chút thương tiếc: “Trẫm biết trong lòng ngươi khó chịu, vào lúc này không nên nhắc tới chuyện khác với ngươi, chỉ là ngươi chết không thể sống lại, mà ngươi

thì không còn nhỏ nữa, cũng nên lập chính thất phu nhân rồi.”

Doãn Duật không

khỏi cả kinh, vội ngược mắt nhìn lên, thấy trong đáy mắt lão già trước mặt dường như tràn đầy vẻ hiền từ.

Doãn Duật trên

đường tới đây vốn đã định xin lão ban hôn cho mình và Lệnh Viên, chẳng ngờ lại để lão nói trước. Chính thất phu nhân? Lần này, lão lại muốn chỉ hôn cho y với ai đây?

“Thần không

muốn!” Y lại quỳ sụp xuống, cất tiếng xót xa: “Anh Tịch đã không còn trên đời nữa, mà thần còn có Dĩnh Nhi. Dĩnh Nhi là một cô nương tốt, có thể bao dung cho việc trong lòng thần có nữ nhân khác, kiếp này thần không muốn phụ cô ấy.” Bất kể là ai, trước tiên cứ từ chối đã, sau này... sau này có gì sẽ tính sau!

Hoàng đế Đại Việt

hơi cau mày, cất giọng hờ hững: “Trẫm biết là ngươi không muốn, nhưng ngươi còn trẻ, có một số chuyện dần dần rồi sẽ phai nhạt đi thôi. Lần này trẫm có ý ban hôn cho ngươi và nhị tiểu thư của nhà họ Tô. Tô Thái phó là ân sư của ngươi, chắc hẳn mối nhân duyên này phụ thân ngươi sẽ không phản đối.”

Những lời ấy hết

sức nhẹ nhàng, nhưng lại như một tia sét giữa trời quang, đánh thẳng vào trái tim Doãn Duật. Y mở to cặp mắt ra với vẻ không thể tin nổi, không ngờ lão lại muốn ban hôn cho y và Kiều Nhi? Thật vậy sao?

Nhưng... “Thần

không muốn. Thần không thích Tô nhị tiểu thư.”

Y vẫn cự tuyệt.

Hoàng đế Đại Việt

tâm ý đã quyết, tất nhiên sẽ không cho phép Doãn Duật cự tuyệt.

Đã có vết xe đổ

từ trước, Hoàng đế Đại Việt sẽ không để trong hoàng thất xuất hiện việc hai chị em cũng hầu một chồng. Con gái của nhà họ Tô không thể tùy tiện kiếm một người rồi chỉ hôn, mà Tô Huyền cũng là con dòng đích, ở Sùng Kinh này chỉ có Thế tử của Ký An Vương phủ là xứng với nàng nhất. Y có yêu nàng hay không cũng không quan trọng, mà không yêu thì càng tốt.

“Thần... tuân

chỉ.” Doãn Duật khẩu đầu với lão, hai bàn tay nắm chặt làm gân xanh hẳn rõ lên.

Nhưng nơi khóe miệng y lại dần dần hiện lên một nụ cười mỉm...

73. Chương 73

Giữa buổi chiều

mát mẻ, một bóng người màu xanh sẫm vội vã đi qua dãy hành lang. Cửa điện nặng nề hé mở, Khánh Vương cất bước đi vào. Trong căn phòng u ám, phía sau bức màn che thấp thoáng vang lên những tiếng ho trầm đục của Hoàng đế Đại Việt, mấy ả cung nữ lặng lẽ đứng hầu ở một bên.

“Tại sao phụ

hoàng lại ban hôn cho Tô Huyền với Hạ Hầu Quân? Người biết rõ...”

“Biết rõ con

thích cô ta sao?” Hoàng đế Đại Việt hờ hững ngắt lời hần, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Khánh Vương nhất

thời ghen hòng, đứng ngăn ngó trước long sàng. Lệnh Viên vẫn còn sống, Hạ Hầu Quân rốt cuộc đã có được nàng rồi sao?

Quãng thời gian

này, những thành tích của Khánh Vương đã khiến Hoàng đế Đại Việt hoàn toàn hài lòng, nhưng lão lại sợ nhìn thấy thứ tình nhi nữ chết tiệt trên người con trai mình. Hoàng đế Đại Việt đưa tay lên che miệng, khẽ ho mấy tiếng, đoạn thở dài nói: “Sau này, con sẽ có giang sơn gấm vóc trong tay cùng với ba ngàn giai nhân, con còn định làm việc theo cảm tính nữa hay sao?”

Giang sơn gấm

vóc, ba ngàn giai nhân, đây là thứ mà các hoàng tử của bao nhiêu triều đại dốc hết sức lực để mong có được. Lúc này, nó được Hoàng đế Đại Việt nói ra một cách nhẹ nhàng biết mấy, nhưng ý tứ bên trong lại hết sức rõ ràng: sau khi lão trăm tuổi về trời, Khánh Vương sẽ là kẻ kế thừa giang sơn Đại Việt!

Trong cặp mắt

trầm lắng của Khánh Vương dậy lên một gợn sóng nhẹ nhàng, nhưng trên khuôn mặt lại chẳng có nét cười nhẹ nhàng nào cả.

Trước đây, trong

ngự thư phòng của Bắc Hán, hần lần đầu tiên cầu thân nàng trước mặt Thiếu đế, bị cự tuyệt; lần đầu gặp mặt ở Mặc Lan biệt viện, nàng bảo hần chờ nàng, nhưng lại nuốt lời; về sau, hần rốt cuộc đã trì hoãn được thời gian thành thân giữa nàng và Dân Vương, khiến Dân Vương rơi vào vòng vây mà chết. Đưa mắt nhìn khắp thiên hạ này, còn ai có thể thay thế vị trí của hần ở bên cạnh nàng?

Giờ đây, không

ngờ lại hỏi cho Hạ Hầu Quân!

Hắn không cam tâm! Rất không cam tâm!
Chỉ là, mảnh giang sơn gấm vóc trước mắt đã
khiến hắn phải nhẫn nhịn suốt bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ lại thật sự từ bỏ chỉ
vì một nữ nhân sao?
Cánh cửa làm bằng gỗ đàn hương được khép
hờ, bóng dáng Tô Tổ biến mất sau khe cửa. Sau khi Hoàng thượng hạ chỉ ban hôn,
Lệnh Viên liền dọn về ở trong Tô phủ, Tô Tổ đã lâu lắm rồi không nói chuyện với
nàng. Nàng ta đuổi hết tất cả người dưới đi xa, chỉ để lại một mình Phương Hàm
canh chừng bên ngoài.
Vết thương trên người Lệnh Viên gần như đã
khỏi hẳn. Hôm đó Doãn Duật quay về cười nói với nàng, Hoàng thượng đã ban hôn
cho bọn họ, nàng nhìn thấy y rõ ràng là đang vui mừng nhưng bản thân thì lại
khó có thể nở nụ cười.
“Mấy thứ đồ dùng trong hôn lễ mà mẹ chuẩn
bị cho muội đâu rồi, ta vừa hay đang rảnh nên tới xem xem.” Tô Tổ ngồi xuống
cạnh nàng, đặt bát thuốc trong tay qua một bên. “Ngày thành thân gần tới rồi,
muội phải mau mau tính đường cho thân thể khỏe lại mới được.”
Lệnh Viên hồ hững đưa mắt nhìn Tô Tổ: “Cô
không hận ta?”
Trong cặp mắt trong veo của Tô Tổ ngợp một
nét cười hiền dịu: “Muội lại nói bừa rồi. Muội là muội muội của ta, cái gì mà
hận với không hận chứ!”
Nàng ta không hận nhưng Lệnh Viên lại hận.
Hận Khánh Vương hủy nhà, diệt nước của nàng, còn giết hại tất cả những người mà
nàng quan tâm! Nhưng Tô Tổ là ân nhân của nàng, mà nàng ta lại được gả cho
Khánh Vương...
Lệnh Viên chậm rãi cụp mắt, chẳng nói lời
nào.
“Thế tử gia!” Từ bên ngoài vọng vào giọng
nói của ả a hoàn.
Doãn Duật đẩy cửa phòng ta, nhìn thấy Tô Tổ
cũng ở trong đây, liền thoáng ngáy ra một chút. Tô Tổ cũng là người hiểu
chuyện, bèn đứng dậy cáo từ rồi đi.
“Sao huynh lại tới đây?” Lệnh Viên ngược
mắt lên nhìn y.
Y khẽ nở nụ cười, đoạn bước tới thấp giọng

nói: “Mau uống thuốc đi, rồi ta dẫn nàng tới một nơi.”

“Nơi nào?”

“Nàng đừng hỏi, cứ tới đó rồi khắc biết.”

Lệnh Viên theo y rời khỏi phủ, xe ngựa chạy

ra ngoài thành. Lại đi thêm một đoạn nữa, xe ngựa liền rẽ vào một con đường nhỏ hoang vu hẻo lánh, xung quanh cỏ dại mọc đầy, dường như đã lâu lắm rồi không có người đi. Nơi tận cùng của con đường có một ngôi mộ cô quạnh lẻ loi, không có bia đá, cũng chẳng có văn bia.

Doãn Duật đỡ Lệnh Viên xuống xe. Nhìn thấy dáng

vẻ ngạc nhiên của nàng, cặp mắt y ánh lên những tia sâu thẳm, đoạn trầm giọng cất tiếng: “Ta đã nói là sẽ nói với nàng về nỗi khổ tâm của ta.”

Ánh mắt nhìn về phía ngôi mộ trước mặt,

Lệnh Viên thấp giọng hỏi: “Đây là ai?”

Sắc mặt Doãn Duật trở nên nhợt nhạt: “Phụ

thân ta, cũng là Lương Vương năm xưa đã bị tru diệt vì tội phản loạn.”

Trái tim nhất thời tắc nghẽn, Lệnh Viên chỉ

cảm thấy đầu ngón tay lạnh toát. Nàng ngoảnh đầu nhìn sang nam tử bên cạnh bằng ánh mắt kinh hãi, rồi buột miệng thốt lên: “Doãn Duật, huynh nói bậy cái gì thế?”

Y nhúu chặt đôi hàng lông mày lại, sau đó

bèn kéo nàng qua cùng ngồi luôn xuống đất.

Năm xưa Ký An Vương gia và Lương Vương vốn

là huynh đệ sinh tử, một văn một võ, đánh khắp bốn phương không đối thủ. Hoàng

đế Đại Việt tuy cũng có cái tình huynh đệ với họ nhưng lại không hiểu được tình

cảm giữa Ký An Vương gia và Lương Vương. Có mấy lần nếu không nhờ Lương Vương,

Ký An Vương gia sớm đã chết trên chiến trường rồi. Đây cũng chính là nguyên

nhân tại sao về sau Ký An Vương gia lại bằng lòng bỏ ra cái giá lớn như vậy để

đi cứu dòng máu cuối cùng của Lương Vương phủ.

“Cho nên nàng hãy yên tâm mà thành thân với

ta! Ta không hề sợ lão!” Y nhìn nàng bằng ánh mắt kiên định.

Sắc mặt trở nên trắng bệch, từ trong cặp

mắt Lệnh Viên toát ra một vẻ khó tin, tại sao lại như vậy... Không ngờ y lại là con trai của Lương

Wương! Nàng rút cuộc đã hiểu ra tại sao Dân Vương lại đối xử với y như thế, tại

sao Hoàng đế Đại Việt lại phái người giám sát y, thì ra đều là những nguyên

nhân này!

“Hoàng thượng đã

biết rồi sao?”

Doãn Duật lắc đầu

đáp: “Lão chắc còn chưa biết. Chuyện này phụ thân ta biết, sư phụ ta cũng biết.”

“Tô Thái phó?”

“Trong cái đêm mà

Nhị công tử nhà họ Hạ Hầu chết vì trọng bệnh năm đó, sư phụ ta cũng ở trong vương phủ. Tuy ông không biết việc của ta nhưng lại biết rằng nhị công tử của nhà họ Hạ Hầu đã chết rồi. Thêm vào đó, về sau lại xảy ra chuyện con trai thứ của Lương Vương bị đại ca ta chặn giết, sư phụ tất nhiên có thể đoán ra được nội tình.”

“Thế cho nên Tô

Thái phó mới cáo lão hoàn hương, mục đích chính là để giấu bí mật này?”

“Phải.” Có điều

sự đời khó đoán, không ngờ Hoàng đế Đại Việt lại hạ chỉ triệu Tô Thái phó về kinh.

Còn Doãn Duật, dù

biết rõ mình là con trai của Lương Vương nhưng cũng không thể nhận tổ quy tông, ngay đến ngôi mộ này cũng không thể thường xuyên đến thăm, chỉ sợ gây sự chú ý với Hoàng đế Đại Việt.

“Tham kiến Hoàng

thượng! Hoàng thượng vạn tuế!”

Tất cả mọi người

trong Tô phủ đều ra ngoài nghênh đón Hoàng đế Đại Việt, Tôn Liên An dìu lão bước về phía trước. Tô Thái phó vội vàng đi theo, thấp giọng nói: “Long thể của Hoàng thượng đang không được khỏe, sao lại đột nhiên đến phủ của thần như thế?” Hoàng đế Đại Việt

ngồi xuống ghế, rồi mới uể oải cất tiếng: “Lần này ông về kinh, trăm vẫn chưa từng rời cung lần nào. Hôm nay có thời gian rảnh, trăm muốn đến đây thăm ông một chút.” Lão lại ho lên mấy tiếng, rồi cau mày hỏi: “Nhị tiểu thư nhà ông đâu?”

Tô Thái phó vội

nói: “Bẩm Hoàng thượng, Huyền Nhi ra ngoài rồi.”

“Ra ngoài?” Hoàng

đế Đại Việt dường như có chút kinh ngạc, sau đó chợt khẽ cười: “Trăm muốn gặp cô bé này một chút nhưng xem ra tới không đúng lúc rồi.”

Một nữ tử có thể

khiến Lão nhị phải để tâm như vậy, rốt cuộc là người thế nào? Hoàng đế Đại Việt tuy đã ban hôn cho nàng và Doãn Duật nhưng trong đáy lòng vẫn tò mò muốn gặp mặt một lần cho biết.

Về mặt Tô Thái

phó thoáng hiện một tia khác thường. Thân phận của Lệnh Viên ông sớm đã đoán ra được một chút, mà Hoàng đế Đại Việt chắc chắn sẽ nhận ra Lệnh Viên, cho nên không thể để cho bọn họ gặp mặt được. Ông liền cười trừ nói: “Hoàng thượng đích thân đến đây, thực đúng là niềm vinh hạnh lớn cho Huyền Nhi. Chỉ là hôm nay nó đã cùng a hoàn tới ngôi chùa ở ngoại thành để dâng hương rồi, e là không thể về sớm được.”

“Vậy sao?” Hoàng

đế Đại Việt xem ra có chút thất vọng.

Tô Thái phó ngồi

trong sảnh nói chuyện với Hoàng đế Đại Việt thêm một lúc, bỗng từ bên ngoài sân thấp thoáng vọng vào tiếng tranh cãi ồn ào.

Tô Anh giận dữ

nói với Tô Tổ: “Tại sao lại không để muội ra ngoài? Dù sao mọi người cũng chẳng ai để tâm đến muội, muội không nghĩ đến Quân ca ca nữa còn không được sao? Cứ để muội tùy tiện kiếm một người rồi lấy luôn cho xong việc!”

Tô Tổ thở dài

nói: “Muội lại như thế rồi, còn không mau về phòng đi. Hôm nay Hoàng thượng cũng ở đây, đừng kêu gào ầm ĩ kéo làm phiền đến thánh giá.”

“Hoàng thượng?”

Muội còn đang định đi tìm Hoàng thượng nhờ phân xử đây!”

Tô Tổ hơi cau

mày: “Mau về phòng!” Dứt lời nàng bèn chụp lấy bàn tay Tô Anh, dùng sức kéo Tô Anh về phòng.

Hoàng đế Đại Việt

khẽ cười: “Từ lâu đã nghe nói tam tiểu thư nhà ông không sợ trời không sợ đất, trăm thực muốn nghe xem cô bé này định nhờ trăm phân xử điều gì.”

Tô Thái phó gượng

cười, nói: “Hoàng thượng đừng nghe nó nói bừa. Nó chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu thôi, đã biết cái gì đâu.”

Hoàng đế Đại Việt

quả nhiên không để tâm tới việc này nữa.

Tô Anh bị Tô Tổ

mang về phòng nhưng vẫn còn chưa chịu yên. Tô phu nhân và nhị phu nhân nghe thấy cũng đều đi cả tới.

Tô Anh ngồi bên

mép giường khóc lóc: “Muội mặc kệ, muội cứ muốn tìm một người rồi tùy tiện lấy đấy thì đã sao nào?”

Nhị phu nhân giận

dữ đẩy mạnh nàng một cái, mắng: “Con nói bừa cái gì đấy!”

Tô Anh chẳng hề

có vẻ sợ mẹ mình: “Con nói gì mà mẹ bảo là nói bừa chứ?”

Tô Tổ khẽ lắc

đầu, đứng dậy đỡ Tô phu nhân ra ngoài: “Mẹ... mẹ hãy về phòng trước đi.”

Tô phu nhân thấp

giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tô Tổ thở dài

nói: “Chẳng biết nó quen ở đâu một vị thiếu gia con nhà thương nhân, cứ nhất quyết đòi lấy người ta. Có lẽ nó cũng chỉ nổi hứng nhất thời, chờ vài ngày nữa là sẽ bình thường trở lại thôi.”

Tô phu nhân nghe

vậy bèn khẽ gật đầu, đi theo Tô Tổ trở về phòng: “Đúng rồi, Huyền Nhi đi đâu rồi?”

“Huyền Nhi chắc

một lúc nữa là sẽ về thôi, mẹ cứ ở trong phòng chờ là được.”

Tô phu nhân và Tô

Tổ đã đi xa nhưng vẫn còn thoáng nghe thấy tiếng Tô Anh kêu gào khóc lóc trong phòng. Tô Tổ lắc đầu tỏ vẻ bất lực, Tô Anh xưa nay vốn cả thèm chóng chán nhưng lần này dường như khác với ngày trước khiến nàng không biết phải xử lý thế nào.

Cuối tháng Bảy,

Doãn Duật và Lệnh Viên thành thân.

Khi a hoàn đờ

Lệnh Viên đi ra đến bên ngoài, khắp bốn phía xung quanh đã rền vang tiếng pháo nổ. Lệnh Viên bái biệt Tô Thái phó và Tô phu nhân, khi cất bước đi, lại nghe có người bấm báo Khánh Vương đã tới. Lệnh Viên dừng chân, tiếng bước chân nam tử đã tới gần, một đôi ủng màu đen viền vàng xuất hiện trong tầm mắt.

“Chúc mừng.”

Giọng hần rất lạnh lùng, bên trong không có một chút vui mừng nào.

Lệnh Viên bắt

giác nắm chặt đôi tay, sự căm hận ẩn giấu trong lòng cuộn trào dâng.

“Tiểu thư, nên ra

ngoài rồi, để lỡ thời gian thì không hay đâu.” Ả a hoàn ghé đến bên tai nàng nhắc nhở.

Phù dâu cũng thúc

giục Lệnh Viên mau ra ngoài.

Khánh Vương nhìn

bọn họ cất bước rời đi, khi ngoảnh đầu lại, chợt thấy Doãn Duật trong bộ đồ cưới màu đỏ đang vui vẻ đi vào từ cửa lớn. Y cũng nhìn thấy hẳn, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong tĩnh lặng, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt. Trong ánh mắt nhìn về phía Khánh Vương của Doãn Duật tràn đầy vẻ bình thản tự nhiên, không hề có một tia sợ hãi nào.

Cho dù Khánh

Wương sau này sẽ là Hoàng đế của Đại Việt.

Vì hôm nay Thế tử

của Ký An Vương phủ cưới chính thất cho nên toàn bộ vương phủ đều tràn đầy không khí vui mừng. Dương Dĩnh dắt tay a hoàn đứng dưới hành lang. Bên ngoài phòng nàng, trong vương phủ, khắp nơi đều rền vang tiếng pháo tưng bừng, còn có tiếng hò reo vui vẻ của rất nhiều người nữa.

“Trắc phu

nhân...” Ả a hoàn khẽ nói: “Phu nhân đừng buồn, trong lòng Thế tử gia có phu nhân mà, mọi người đều biết cả. Cho dù sau này có đón phu nhân mới về, Thế tử gia cũng sẽ không lạnh nhạt với người đâu.”

Dương Dĩnh khẽ nở

nụ cười nhưng không nói gì cả.

Quả thế, trong

mắt mọi người nàng đã nhận được toàn bộ sự sủng ái của Doãn Duật. Y chịu cùng nàng rời kinh đi thăm người thân, còn vì nàng mà kháng chỉ không muốn cưới Tô nhị tiểu thư. Tất cả mọi người đều biết, sau này dù chính thất phu nhân có vào cửa cũng chưa chắc đã được sủng ái bằng trắc phu nhân nàng. Nhưng sự thật rất cuộc là như thế nào, không một ai biết rõ hơn Dương Dĩnh. Trên khuôn mặt Dương Dĩnh thoáng hiện một nụ cười gượng gạo. Nàng vốn không phải là người trong lòng y, trước thì có Anh Tịch, sau lại có Tô Huyền, nàng, nàng còn có thể mong cầu gì được nữa?

Có lẽ, yên phận

sống hết cuộc đời này, nhận lấy cái tiếng phu thê ân ái, đối với nàng cũng chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt.

Đêm đó, khi các

tân khách còn đang dự tiệc, Hoàng đế Đại Việt đột nhiên tới vương phủ...

74. Chương 74

Hoàng đế Đại Việt

không mặc long bào, được một đội vệ binh tinh nhuệ hộ tống đi thẳng vào trong Ký An Vương phủ.

Tôn Liên An dường

như có chút lo lắng: “Sao Hoàng thượng không ngồi xe tới đây?”

Hoàng đế Đại Việt

khẽ nở một nụ cười hiểm hoi: “Hôm nay Ký An Vương phủ có việc mừng lớn, nếu trăm mà ngồi xe tới, há chẳng phải là khách đoạt ngôi chủ hay sao?”

Tôn Liên An cũng

cất tiếng cười theo, rồi lại thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng bây giờ đi gặp Vương gia trước chứ ạ?”

“Không cần, trăm

đi lại xung quanh một lát đã, kéo gặp mặt rồi lại khiến ông ấy phải bận rộn

tiếp đãi trăm.” Trên khuôn mặt Hoàng đế Đại Việt mang theo một nét vui mừng. Từ sau chuyện Lương Vương, lão luôn đề phòng Ký An Vương phủ nhưng đã hơn hai mươi năm trôi qua, bọn họ đều đã già rồi, có lẽ có một số chuyện đúng là lão đã quá lo. Hoàng đế Đại Việt hít sâu một hơi, nơi đáy mắt thoáng qua một tia nhẹ nhõm hiếm khi xuất hiện.

Chủ tớ hai người

cùng đi qua cái sân ồn ào náo nhiệt bước thẳng vào bên trong.

Bên dưới hành

lang có một bóng người nhỏ nhắn đang ngồi trên lan can, dáng vẻ hết sức cô

quạnh, chẳng hợp chút nào với khung cảnh hân hoan, vui vẻ xung quanh. Hoàng đế Đại Việt hơi cau mày, chậm rãi bước tới.

Tô Thái phó vốn

không muốn để Tô Anh tới đây nhưng nhân lúc a hoàn không chú ý, nàng đã lén chạy ra ngoài. Ở nơi này, không ai chú ý tới nàng, nàng có thể thoải mái ngồi ở hành lang ngắm nhìn Doãn Duật trong bộ đồ cưới màu đỏ rực, ngắm nhìn y tươi cười, ngắm nhìn y nói chuyện với người khác.

Lúc y cưới trắc

phu nhân, nàng cũng chưa từng khó chịu thế này nhưng hôm nay mọi chuyện đều đã khác.

Tô Anh cắn chặt

môi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tái xanh lại.

Sự ồn ào náo

nhật trong vương phủ đã hoàn toàn át đi tiếng bước chân đang tiến lại gần, chỉ khi âm thanh đó vang lên, Tô Anh mới giật nảy mình phát giác: “Tất cả mọi người đều đang cười, sao chỉ có mình cô là không vui thế?”

Tô Anh đột ngột

ngoảnh đầu lại, thấy Hoàng đế Đại Việt đã đứng sau lưng mình từ lúc nào. Hôm đó ở Tô phủ, nàng chỉ quỳ lạy từ xa, không dám ngẩng đầu nhìn mặt mũi Hoàng đế Đại Việt, hơn nữa bây giờ lão lại không mặc long bào mà chỉ vận một bộ đồ màu xám, giống hệt như một ông lão bình thường, cho nên nàng hoàn toàn không nhận ra lão là ai.

“Tại sao ta phải

vui chứ?” Tô Anh trừng mắt nhìn lão, hỏi ngược lại.

Hoàng đế Đại Việt

thì lại biết nàng là ai, không khỏi cảm thấy có chút tức cười: “Ký An Vương phủ đang ngày đại hỉ, nếu cô đã không muốn chúc phúc, tại sao còn tới đây?”

Tô Anh vốn đang

tức giận, lại cảm thấy lão già này ưa quản chuyện không đâu, lập tức lớn tiếng cáu gắt: “Bọn họ vui mừng là chuyện của bọn họ, ta giận là chuyện của ta, liên quan gì tới ông?”

Tôn Liên An mở to

mắt, từ khi sinh ra tới giờ lão chưa thấy ai ăn nói bất kính với Hoàng thượng như vậy. Hoàng đế Đại Việt ngăn cản không cho lão lên tiếng, vẫn tươi cười nhìn Tô Anh hỏi: “Vậy tức là cô cũng thích Thế tử?”

Tô Anh bị nói

trúng tim đen, nhất thời vừa giận dữ vừa buồn phiền, bèn cắn chặt răng nói:

“Thích thì đã sao? Ông quản được ta à?”

“Có lẽ, cô cũng

có thể đi tìm Hoàng thượng xin ban hôn, rồi làm một vị trắc phu nhân chẳng hạn?”

Tô Anh lòng thầm

xao động, có điều rất nhanh sau đó đã tỉnh táo trở lại ngay, cúi đầu nói: “Ta chẳng cần! Y đã cưới được người mà y yêu rồi, ta việc gì phải đi rước lấy điều

khó chịu về mình chứ!” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng tận đáy lòng, nàng rất cuộc vẫn có chút không cam tâm. Nếu thật sự có một cơ hội như thế, liệu nàng có cần không?

Tô Anh dùng sức

cắn chặt môi, nàng quả thực không biết!

Hoàng đế Đại Việt

khẽ mỉm cười hỏi: “Cô muốn nói tới trác phu nhân Dương thị sao? Theo như cô nói, Tô nhị tiểu thư cho dù có làm chính thất, hóa ra vẫn là tự đi rước lấy điều khó chịu về mình à?”

Chẳng ngờ Tô Anh

lại cười nhạt một tiếng, nhìn Hoàng đế Đại Việt bằng ánh mắt khinh miệt: “Ông thì biết cái gì? Tân nương hôm nay y cười mới thật sự là người trong lòng y!”

Hôm nay? Tô

Huyền?

Ánh mắt Hoàng đế

Đại Việt trở nên hết sức lạnh lùng, chỉ sau khoảnh khắc sắc mặt lão cũng hơi biến đổi.

“Tô đại nhân!” Có

người nâng chén ngăn Tô Thái phó lại, Tô Thái phó tươi cười ứng phó mấy câu, sau đó bèn vội vã rời đi. Vừa rồi dường như ông đã nhìn thấy Tô Anh, thậm chí chẳng phải mình đã sai người trông chừng không cho nó tới đây rồi sao? Nha đầu này tại sao vẫn xuất hiện ở đây như vậy?

Tô Thái phó có

chút lo lắng, chỉ mong nhanh chóng tìm được con gái mình, đừng để nó gây ra chuyện gì.

Đi tìm khắp nơi,

ông vẫn chẳng thấy Tô Anh đâu.

Đi qua giữa đám

tân khách, trong lúc lộn xộn, Tô Thái phó dường như nhìn thấy một người. Bóng người đó quen thuộc biết bao, chính là kẻ đế vương mà ông đã phải cẩn thận ứng phó mấy chục năm trời. Trái tim Tô Thái phó bất giác trầm xuống, thật sự là Hoàng thượng sao? Nhưng, đâu có ai nói Hoàng thượng cũng đã tới nơi này!

Tô Thái phó đi về

phía trước thêm một bước, chợt bị người ta ngăn lại: “Tô đại nhân! Vương gia nhà tiểu nhân đang tìm ngài đây!”

Sắc mặt thoáng

hiện một tia dị thường, Tô Thái phó vội nói: “Quay về nói với Vương gia nhà người, ta sẽ lập tức qua đó ngay.” Đuổi gã gia đình đó đi, ông lại ngoảnh đầu về hướng vừa rồi nhưng bóng dáng Hoàng đế Đại Việt đã không còn ở đó nữa. Tô Thái phó đứng giữa đám người, bất chợt lại nhìn thấy khuôn mặt của Tô Anh.

Nhất bái thiên

địa.

Nhị bái cao

đường.

Phu thê giao bái.

Những tiếng hô

vang tràn ngập vui mừng ấy vẫn còn ngân nga bên tai Lệnh Viên. Cách tấm khăn trùm đầu, nàng có thể lơ mơ nhìn thấy mọi vật trong phòng. Bất giác nắm chặt lấy tà váy cưới màu đỏ rực, nàng lại nhớ tới tình cảnh lúc bái đường hồi ban ngày, lòng dạ băng khuâng khó có thể phân biệt được đó rốt cuộc là thật hay giả.

Sau quá nhiều

biệt ly, quá nhiều sự đau khổ, nàng thật sự còn có thể có được hạnh phúc sao?

Thế Huyền cười

tươi rạng rỡ, bàn tay nắm chặt lấy ống tay áo nàng không chịu buông ra...

Chiêu Nhi ngồi tựa

trong lòng nàng, ngây thơ hỏi nàng bao giờ thì về...

Thôi Thái hậu kêu

lên the thé, bảo nàng phải nhớ mối thù của Bắc Hán, mối hận của nhà họ Lưu...

Trái tim Lệnh

Viên run lên dữ dội, mảnh ký ức đã mất kia có lẽ sẽ không tìm về được nữa nhưng nàng quyết không bao giờ quên mối thù sâu tựa biển này!

Cửa mở ra “két”

một tiếng, có làn gió khe thổi vào, làm bức rèm châu đung đưa nhẹ nhẹ. Lệnh

Viên đột nhiên tỉnh táo trở lại, nghe thấy tiếng bước chân đi tới gần... Đó là

một đôi giày màu đen viền vàng được may rất đẹp nhưng không phải loại giày lụa của thị nữ, mà là giày của nam nhân.

Lệnh Viên ngược

mắt nhìn lên, cách lớp khăn trùm đầu nàng chỉ có thể thấp thoáng thấy một bóng người màu xám. Người đó chậm rãi tới gần, Lệnh Viên bất giác đứng bật dậy. Bàn tay to lớn đó đột nhiên đưa tới, giật chiếc khăn trùm đầu của nàng xuống một cách mau lẹ.

Chiếc khăn trùm

đầu theo hình uyên ương vẩy nước nhẹ nhàng rơi xuống đất, ngọn đèn lưu ly bên cạnh chợt bùng lên, sau khoảnh khắc sáng rực liền dần mờ tối.

Trong căn phòng

mờ mờ tỏ tỏ, tấm dung nhan tuyệt mỹ của nữ tử từ từ hiện ra trước mặt Hoàng đế Đại Việt. Cặp mắt già nua của lão dần dần mở to, nhìn Lệnh Viên với vẻ không thể tin nổi... Tô nhị tiểu thư, Công chúa Ninh An, Thế tử, Lương Vương... Tất cả mọi thứ cứ giống hệt như một tấm lưới to lớn vô cùng, sắc mặt Hoàng đế Đại Việt dần trở nên trắng bệch.

Lệnh Viên cũng

không ngờ người tới lại là Hoàng đế Đại Việt, bất giác ngây người đứng đó, ngẩn ngơ nhìn lão hồi lâu.

Trong đáy mắt

Hoàng đế Đại Việt, sự kinh ngạc dần dần bị thay thế bằng sự giận dữ, trên trán hằn rõ gân xanh. Lão vừa xoay người lại, nữ tử sau lưng đã nhanh hơn lão một bước, chạy thẳng đến chắn trước bức rèm châu. Sắc mặt Hoàng đế Đại Việt sầm xuống, lão quát: “Tránh ra!”

Lệnh Viên cố kìm

nén sự hoang mang trong lòng, hít sâu một hơi, nói: “Hoàng thượng đã tới đây rồi, tại sao không nghe ta nói đôi lời đã?”

Hoàng đế Đại Việt

cười lạnh lùng: “Còn gì để nói nữa đây?” Lão vẫn luôn cho rằng Ký An Vương phủ không có lòng mưu phản, sự thăm dò suốt bao năm thiếu chút nữa đã khiến lão hoàn toàn yên tâm! Nếu bọn họ thật sự không có hai lòng, vậy chuyện Công chúa Bắc Hán không chết phải giải thích thế nào đây? Chuyện Hạ Hầu Quân biết rõ nàng ta là Công chúa Bắc Hán mà vẫn còn muốn cưới nàng ta phải giải thích thế nào? Nhà họ Tô... Đúng rồi, cả nhà họ Tô nữa! Sắc mặt Hoàng đế Đại Việt càng lúc càng khó coi, bao nhiêu năm nay lão vẫn quen khống chế mọi thứ trong lòng bàn tay, chưa từng nếm trải cảm giác bị lừa gạt thậm tệ thế này!

Lão vẫn còn chưa

chết, vậy mà đám người đó đã bắt đầu rục rịch hành động rồi sao?

Lòng bàn tay Lệnh

Viên tuôn đầy mồ hôi lạnh, Hoàng đế Đại Việt xuất hiện ở đây, liệu có phải bởi vì lão đã nghi ngờ Ký An Vương phủ rồi không? Nếu để lão ra ngoài, toàn bộ Ký An Vương phủ, thậm chí cả Tô phủ nữa, đều sẽ rơi vào cảnh như Lương Vương phủ năm xưa! Có điều hôm nay lão không ngồi xa giá đến đây, chắc hẳn chỉ là bất ngờ

phát hiện ra chuyện này, bên ngoài có lẽ cũng chẳng có mấy người biết Hoàng thượng đã tới. Nàng quyết không thể để chuyện này bị làm lớn lên, quyết không thể để Ký An Vương phủ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Lệnh Viên thu lại

nụ cười, nhìn về phía Hoàng đế Đại Việt, thấp giọng nói: “Khánh Vương cũng biết ta còn sống.”

Một lời làm tỉnh

người trong mộng, cặp mắt Hoàng đế Đại Việt lập tức mở to ra nhưng ngay sau đó lại cười lạnh lùng, nói: “Thế thì đã sao?”

Nàng chột gằn

giọng hỏi: “Năm xưa Lương Vương điện hạ thật sự đã mưu phản sao?” Lời này đã đánh trúng vào chỗ cảm kỵ trong lòng Hoàng đế Đại Việt khiến sắc mặt lão tái xanh, khí huyết trong lồng ngực sôi trào. Lệnh Viên còn chưa chịu buông tha cho lão, lại nói ra tiếp những lời như sấm động giữa trời quang: “Lương Vương tay nắm binh quyền, lại được lòng dân, đã chạm đến giới hạn trong lòng Hoàng thượng! Hoàng thượng sợ ông ta công cao lấn chủ, sợ sau này nảy sinh tai họa, bèn dứt khoát tàn độc đến cùng, dùng cái tội danh mưu phản để gây ra một trường gió tanh mưa máu!”

Trừ bỏ kẻ chí

thân, để con đường quyền lực của lão không còn bất cứ trở ngại nào.

“Cô...” Hoàng đế

Đại Việt chỉ tay về phía nàng, ngón tay không ngừng run lên lấy bầy. Chuyện đó lão cho rằng không có ai hay biết, vậy mà lúc này lại bị một người ngoại tộc nói ra!

Quả nhiên, trong

mắt Hoàng đế Đại Việt lóe lên một tia đau đớn không dễ gì phát giác, tuy chỉ là một thoáng ngắn ngủi nhưng vẫn không thoát khỏi cặp mắt của Lệnh Viên. Nàng mím môi cười, nói: “Việc giết em dọn đường, chắc hẳn Hoàng thượng không còn xa lạ gì.” Dừng một chút, nàng lại nói tiếp: “Khánh Vương đã câu kết với Tiền Dạ Lang, giết chết Dân Vương điện hạ.” Hoàng đế Đại Việt nếu còn thích giết chóc, nhất định sẽ không buông tha cho Tiêu Hậu. Hơn nữa đối với lão mà nói, việc giết em và giết con rốt cuộc vẫn có sự khác nhau. Lệnh Viên không thể không đánh cược một lần.

Hoàng đế Đại Việt

đưa tay lên ôm ngực, không ngừng thở dốc, sắc mặt trở nên nhợt nhạt vô cùng, nhìn Lệnh Viên nói một cách khó khăn: “Cô nói bừa!” Chuyện Lão tứ là do Hoàng

hậu và nhà họ Tiêu làm, lão đã tin chắc như thế!

Lão này Lệnh Viên

không lùi bước nữa, sấn tới từng bước một: “Ta không nói đùa! Không chỉ chuyện Dân Vương thôi đâu, ngay cả chuyện Liên phi cũng do hấn làm đấy!” Thấy đồng tử của lão càng lúc càng dân ra to hơn, nàng liền lạnh lùng nói tiếp: “Nếu Hoàng thượng vẫn không tin, hoàn toàn có thể tới phủ Khánh Vương lục soát một phen. Thị nữ Cầm Anh của Hân phi cho dù không ở trong Khánh Vương phủ, chắc chắn vẫn còn có liên hệ với hấn!” Đây là điều mà nàng liên tưởng tới sau khi biết được Khánh Vương từng câu kết với Thụy Vương, bởi Hân phi và Thụy Vương vốn đi lại rất gần, việc Cầm Anh trở thành người của Khánh Vương cũng là điều dễ hiểu.

Lệnh Viên từng

gặp Cầm Anh trong hậu cung Đại Việt một lần, khi đó thị nói thị đang đốt tiền giấy cho Hân phi nhưng trong tiếng khóc lại tràn đầy sự sợ hãi. Trước đây Lệnh Viên còn chưa biết Liên phi rốt cuộc chết trong tay ai nhưng về sau, khi trở lại Bắc Hán, ở cùng một chỗ với Khánh Vương, có rất nhiều chuyện nàng đã dần hiểu ra từng chút một. Hôm đó, Cầm Anh không phải đang đốt tiền giấy cho Hân phi mà là đốt cho Liên phi, bởi thị chính là hung thủ thật sự đã hại chết Liên phi!

Sắc mặt Hoàng đế

Đại Việt trở nên nhợt nhạt đến mức gần như trong suốt.

Lệnh Viên chăm

chú nhìn lão bằng ánh mắt khinh miệt: “Hoàng thượng thật sự cho rằng nhà họ Tiêu đã sụp đổ rồi sao? Chẳng qua là hy sinh một vị Quốc cữu để Hoàng thượng tin tưởng vào Khánh Vương mà thôi. Sau này hấn ngồi lên ngôi báu, Hoàng hậu nương nương vẫn sẽ trở thành Hoàng thái hậu như bình thường! Khánh Vương thủ đoạn tàn độc, nếu người mà Hoàng thượng chọn không phải là hấn, khó đảm bảo rằng hấn sẽ không ra tay với Hoàng thượng.”

Nhà họ Tiêu...

Hoàng đế Đại Việt nghĩ đến Tiêu Hậu từng nẩy lòng phản loạn, chẳng lẽ ngay đến lão cũng bị gạt rồi sao?

Ngụm máu nơi cổ

họng không sao kìm nén được nữa, lão ọc một tiếng hộc máu tươi. Lệnh Viên lòng thầm chấn động, bất giác lùi về phía sau nửa bước. Bắc Hán có ngày hôm nay, Hoàng đế Đại Việt cũng là một kẻ đầu sỏ. Trong lòng Lệnh Viên hiểu rõ, lão già trông có vẻ vô hại trước mặt này trước đây há lại chẳng phải một tên ác ma tay nhuộm đầy máu tươi? Bây giờ lão đã già rồi, rốt cuộc cũng có lúc lực bất tòng

tâm.

Lệnh Viên nhìn

lão bằng ánh mắt đầy phức tạp. Đã từng có lúc nàng nhìn thấy sự hiền từ trong đôi mắt lão, đó là tình yêu của một người cha mà cả đời này nàng không dám mong cầu. Nhưng nàng quên mất, lão cũng là một kẻ đế vương, đằng sau lưng lão còn có những thứ mà người bình thường không thể nào nhìn thấy được.

Tàn độc, hiểu

sát, đó mới là những bản tính thật sự bị ẩn giấu đằng sau vẻ hiền từ.

“Hoàng thượng,

Hoàng thượng!”

Tôn Liên An vốn

đứng canh chừng ở cửa, thấy Hoàng đế Đại Việt mãi vẫn chưa ra ngoài thì không khỏi cảm thấy lo lắng, liền đẩy cửa bước vào. Khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, sắc mặt Tôn Liên An lập tức biến đổi hẳn, vội chạy tới đỡ lấy tấm thân đang lung lay chực ngã của Hoàng đế. Lúc ngược nhìn lên, bắt gặp ánh mắt của Lệnh Viên, lão không khỏi ngáy người nhưng nhanh chóng nhớ ra thân phận của người trước mặt.

Lệnh Viên không

ngờ Tôn Liên An lại xông vào, tâm trạng trở nên hoang mang.

Hoàng đế Đại Việt

cất giọng trầm đục nói: “Đi nói với Lão nhị, Ký An Vương phủ... muốn làm phản!”

Tuy lão nghi ngờ

Khánh Vương nhưng dù sao hắn cũng là con trai lão.

Lệnh Viên không

khỏi cả kinh, thấy Tôn Liên An quả nhiên đã cất bước lao thẳng ra ngoài. Lệnh Viên tỉnh táo trở lại, vội vung tay tới kéo nhưng không kéo được tay áo của lão. Tôn Liên An chạy thục mạng ra ngoài cửa, chợt thấy trước mắt có bóng người lóe lên, rồi trước ngực dội lên cảm giác đau nhói. Lão cúi đầu nhìn, thấy một thanh chủy thủ sắc bén đã cắm thẳng vào ngực mình.

Tôn Liên An mở to

cặp mắt nhìn người vừa xuất hiện, ngay sau đó thân thể liền đổ gục xuống.

Lệnh Viên cũng

ngẩn ngơ nhìn Tô Thái phó, chỉ thấy ông nhanh chóng bước vào, đoạn lật tay đóng cửa phòng lại, quỳ xuống trước mặt Hoàng đế Đại Việt: “Hoàng thượng bớt giận! Xin Hoàng thượng nghe thần giải thích!” Tô Thái phó đã tìm kiếm rất lâu mới phát hiện ra tung tích của Hoàng đế Đại Việt, lại thấy lão đi vào phòng tân

hôn, liền biết rằng hôm nay nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn. Vừa rồi ông ra tay thực ra cũng là bất đắc dĩ, ông quyết không thể để cho Tôn Liên An rời đi!

Hoàng đế Đại Việt

đưa tay ôm ngực, vừa thở dốc vừa nhìn người đang quỳ trên mặt đất một cách khó khăn. Đây chính là Tô Thái phó mà lão tin tưởng nhất sao? Tô Thái phó mà lại đi giết thái giám thân tín của lão ngay trước mặt lão sao?

Lệnh Viên bước

lên phía trước, đưa tay muốn đỡ Tô Thái phó đứng dậy. Nhưng đúng lúc này, bên ngoài chợt có tiếng động lạ vang lên, Lệnh Viên thầm kêu không ổn, quả nhìn nhìn thấy một bóng người đi qua bên ngoài cửa sổ. Lệnh Viên vội vã đẩy cửa sổ ra nhưng một tiếng thét chói tai đã vang lên... “Giết người! Giết người!”

Giữa màn đêm mịt

mờ, trong chỗ tối rớt cuộc có ẩn giấu bao nhiêu đôi mắt? Ngẫu nhiên có một ả thị nữ đi qua, lập tức khiến cho mặt hồ vốn tĩnh lặng sóng nước cuộn trào!

Lệnh Viên nhanh

chóng tỉnh táo trở lại, bèn cau mày nói với Tô Thái phó: “Chẳng mấy chốc sẽ có người tới đây, người hãy đẩy hết tất cả mọi trách nhiệm lên người con, là con giết Tôn công công, còn cả... Hoàng thượng nữa. Với thân phận Công chúa Bắc Hán của con, người trong thiên hạ đều sẽ tin vào điều này! Đến khi đó con sẽ nói là con lừa gạt mọi người...”

“Huyền Nhi!” Tô

Thái phó lạnh lùng ngắt lời nàng. Nữ tử trước mắt này không phải là con gái ông, điều này ông rõ hơn ai hết. Nhưng ông chưa từng nghĩ có một ngày nàng lại nói với mình những lời như vậy. Vì Ký An Vương phủ và Tô phủ, không ngờ nàng lại nguyện lòng nhận hết mọi trách nhiệm về mình! Trước đây, đúng là ông đã coi thường nàng rồi!

Lệnh Viên đưa tay

đẩy Tô Thái phó qua một bên, chạy đến bên cạnh thi thể Tôn Liên An, dùng sức rút thanh chuỷ thủ đang cắm trên người lão ra, bước từng bước về phía Hoàng đế Đại Việt. Tuy đây không phải là thủ đoạn báo thù mà nàng muốn nhưng việc tới nước này đã chẳng còn cách nào khác nữa rồi, tất cả mọi chuyện phát sinh thật quá đột ngột.

“Huyền Nhi!” Tô

Thái phó bò dậy định lao tới, chợt nghe “keng” một tiếng, thanh chuỷ thủ trong tay Lệnh Viên đột nhiên rơi xuống đất. Nàng giữ chặt cái cổ tay đau đớn, một bóng người bỗng lao vào...

75. Chương 75

Thân thể Khánh

Vương lao đi nhanh như gió, loáng cái đã ở bên cạnh Hoàng đế Đại Việt.

Sắc mặt Lệnh Viên

trắng bệch, đây chính là tình huống xấu nhất có thể xảy ra!

Hôm nay Khánh

Vương hẳn nhiên sẽ tới đây, chỉ là nàng không ngờ hẳn lại là người đầu tiên chạy tới nơi này.

Tô Thái phó cùng

nhìn người vừa tới với sắc mặt trắng bệch, những ngón tay giấu trong tay áo bất giác run lẩy bẩy không ngừng. Ông chỉ là một văn nhân, cả đời chưa từng sát sinh bao giờ, hôm nay mới là lần đầu tiên, đã vậy đối tượng bị giết còn là thái giám thân tín của Hoàng thượng. Thực ra ông không hề sợ chết nhưng lại rất lo lắng cho tính mạng của những người vô tội có liên quan tới mình.

“Phụ hoàng!”

Khánh Vương thấy thân thể Hoàng đế Đại Việt đã mềm oặt đi, vội khom người xuống đỡ lão dậy, lo lắng hỏi: “Phụ hoàng, sao lại thế này?” Dứt lời, hẳn lại ngược mắt lên nhìn về phía Lệnh Viên lúc này vẫn đang giữ chặt cổ tay, trong ánh mắt không giấu được những tia giận dữ. Nguyên nhân vì sao Lệnh Viên muốn giết Hoàng đế Đại Việt chỉ e không người nào biết rõ hơn hẳn được.

Mối thù vong

quốc, mối hận giết người thân, đã hoàn toàn đủ để khiến nàng cầm thanh chủy thủ đó lên rồi!

Nhưng... tại sao

phụ hoàng lại xuất hiện ở đây?

Những sợi gân

xanh hần rõ trên trán, Khánh Vương nhất thời không tài nào hiểu nổi nguyên do bên trong. Bên ngoài chợt vang lên vô số âm thanh hỗn tạp, sau đó là những tiếng bước chân rối loạn. Tròng mắt Khánh Vương hơi co rút, sau chuyện ngày hôm nay, cho dù hẳn có muốn bảo vệ nàng cũng không thể bảo vệ được nữa rồi!

Nhưng đúng lúc

này, Tô Thái phó xưa nay vốn luôn nho nhã yếu ớt lại nhanh chóng bò dậy, đưa tay cầm lấy thanh chủy thủ đang rơi trên mặt đất.

Hoàng đế Đại Việt

mở to cặp mắt nhìn mọi việc đang xảy ra, những ngón tay trở nên cứng đờ. Rồi lão chợt bất chấp tất cả nắm chặt lấy tay áo Khánh Vương, dường như muốn lôi

tất cả mọi thứ vào trong lòng bàn tay mình. Khánh Vương tới lúc này mới cúi đầu xuống nhìn lão: “Phụ hoàng...”

Hoàng đế Đại Việt

nhìn hẩn chăm chú, bàn tay đang ôm ngực sớm đã trở nên trắng bệch. Lão thở dốc một cách khó khăn, run giọng nói: “Tô Thái phó... mưu loạn, lão... lão đã giết Tôn Liên An!”

Những tiếng bước

chân rối loạn đã tới gần, lời của Hoàng đế Đại Việt lập tức gây ra một cơn chấn động.

Một bóng người

màu đỏ rực vội chạy qua sân, đẩy mọi người ra, lao thẳng vào phòng. Một tiếng “Kiều Nhi” còn chưa kịp thoát khỏi miệng, Doãn Duật đã nhìn thấy Tô Thái phó. Y thoáng ngẩn người, sau đó vội vàng bước lên phía trước: “Sư phụ!”

Trong bầu không

khí ẩm áp vương vất mùi máu tanh, Tôn Liên An nằm ngã ngoài cửa, Tô Thái phó quỳ trên mặt đất, trong tay còn cầm thanh chủy thủ dính máu, còn tân nương lúc này đang ngẩn ngơ đứng một bên. Tô Anh nghe thấy tiếng ồn ào cũng chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng này thì sợ đến nỗi hồn xiêu phách lạc, vội gọi một tiếng “cha” rồi định chạy vào trong.

Ký An Vương gia

kéo Tô Anh lại, đồng thời nháy mắt ra hiệu cho một gã gia đình mang nạng đi, tránh cho sự việc càng lúc càng thêm rối loạn.

“Hoàng thượng

minh giám, sư phụ thần sao có thể mưu loạn được!”

Doãn Duật vén áo

lên, quỳ xuống ngay phía trước Tô Thái phó.

Hoàng đế Đại Việt

chậm rãi dời ánh mắt về phía Doãn Duật, trên khuôn mặt tuần tú ấy thấp thoáng lộ ra những tia căm phẫn và thù hận ẩn giấu đã lâu. Cặp mắt Hoàng đế Đại Việt trở nên hết sức lạnh lùng nhưng xen lẫn bên trong lại có một tia sợ hãi. Bóng dáng màu đỏ rực của Lệnh Viên đột nhiên lóe lên trước mắt lão, nàng ở cùng một chỗ với Doãn Duật khiến lão trong cơn thần thờ chột như nhìn thấy cảnh phượng hoàng niết bàn, tái sinh trong biển lửa!

Trái tim lão đột

nhiên đau nhói, đôi bờ môi trở nên trắng bệch, bàn tay nắm chặt ống tay áo

Khánh Vương, nói: “Bọn... Bọn họ...”

“Phụ hoàng tạm
thời đừng nói gì cả, để nhi thần đưa người về cung trước đã!” Khánh Vương chọn
đúng thời điểm ngắt lời lão, đoạn ngoảnh đầu lại bảo: “Người đâu, chuẩn bị
kiệu, đưa ngự y tới Đế cung chờ sẵn!”

Cặp đồng tử của
Hoàng đế Đại Việt dân ra rất to, ánh mắt nhìn về phía Khánh Vương toát ra một
vẻ không sao tin nổi.

... “Khánh Vương
cũng biết ta còn sống.”

“Khánh Vương câu
kết với Tiền Dạ Lang, giết chết Dân Vương điện hạ.”

“Không chỉ chuyện
Dân Vương, ngay cả chuyện Liên phi cũng là do hấn làm.”

“Hoàng thượng
thật sự cho rằng nhà họ Tiêu đã sụp đổ rồi sao?”

“Nếu người mà
Hoàng thượng chọn không phải là hấn, khó đảm bảo rằng hấn sẽ không ra tay với
Hoàng thượng.”

...

“Oe...” Lại một
ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng Hoàng đế Đại Việt, trong đầu lão không
ngừng vang vọng những lời của Lệnh Viên vừa nãy. Trước đó lão còn bán tín bán
nghi nhưng bây giờ, còn cần hoài nghi nữa sao? Tất cả mọi chuyện quả đúng là do
Lão nhị đứng đằng sau thao túng! Hoàng đế Đại Việt chỉ cảm thấy tứ chi giá lạnh
đến tận độ, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào đứa con trai trước mặt mình.

Mọi người đều
kinh hãi. Ký An Vương gia đứng ở cửa nhưng không bước lên phía trước.

Hoàng đế Đại Việt
lúc này đã yếu ớt vô cùng nhưng đôi môi vẫn hơi mấp máy, dường như còn muốn nói
điều gì. Khánh Vương vội vàng ghé sát tai mình lại, trong tiếng thở dốc, giọng
nói của Hoàng đế Đại Việt đã nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Lão nhị, quả thực đều là
con... con đã giết Lão tứ...”

Trong khoảnh khắc
đó, không khí trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Chỉ sau giây
phút, bàn tay vốn nắm chặt lấy ống tay áo Khánh Vương kia đột nhiên buông lỏng,

rồi nặng nề đổ xuống.

“Phụ hoàng!”

Khánh Vương nôn nóng kêu lên.

Đám thị vệ ngoài

cửa đã chạy vào, vội vàng khiêng Hoàng đế Đại Việt ra ngoài vương phủ, đưa thẳng về cung.

Hôm nay, những

người tới tham dự hôn lễ ở Ký An Vương phủ đa phần là mệnh quan triều đình, lúc này xảy ra chuyện lớn như vậy, hôn lễ tất nhiên không thể tiến hành tiếp nữa, các vị đại nhân đều vội vã theo thánh giá vào cung. Chỉ sau thời gian đốt hết một nén hương, tám đội cấm vệ quân đã đi từ trong cung ra ngoài, tỏa ra khắp các hướng. Sùng Kinh được lệnh giới nghiêm, cấm ngặt người không phận sự tự tiện đi lại. Ký An Vương phủ thì bị cấm vệ quân trùng trùng bao vây, người bên trong đều không được phép ra ngoài.

Tô Thái phó mưu

loạn, còn giết chết Tôn Liên An, đây là lời do chính miệng Hoàng đế Đại Việt nói ra, các vị đại nhân và đám người dưới đều có nghe thấy. Giờ Tuất ba khắc, cửa lớn của Ký An Vương phủ mở ra, một đội cấm vệ quân nối đuôi nhau tràn vào, bắt hết toàn bộ người nhà họ Tô đưa đến thiên lao chờ xét xử.

“Kiều Nhi!” Doãn

Duyệt đuổi theo đến cửa lớn nhưng bị Ký An Vương gia kéo lại.

Lệnh Viên vẫn mặc

bộ đồ cưới màu đỏ rực trên người, chậm rãi ngoảnh đầu lại nhìn người sau lưng, khẽ nở nụ cười với y. Những lời chưa nói ra kia người khác không thể nghe thấy nhưng y lại hiểu được.

Nàng nói: phải

sống tiếp.

Đêm nay, chuyện

đáng giá nhất mà nàng làm được là không để Ký An Vương phủ bị cuốn vào kiếp nạn này.

Doãn Duyệt không

cách nào trở mắt nhìn Lệnh Viên bị người ta mang đi. Ký An Vương gia thấp giọng quát: “Mới chỉ nói là chờ xét xử chứ chưa hề định tội thật sự, nếu con mà không kìm nén được, sẽ chẳng một ai còn có con đường sống!”

Doãn Duyệt vùng

tay nắm mạnh một quỳ lên cây cột trở hoa bên dưới mái hiên. Hôm nay vốn là

ngày đáng để vui mừng nhất, chẳng ngờ Hoàng đế Đại Việt lại đột nhiên tới đây!
Chẳng ai biết lão đã nói gì với Lệnh Viên ở trong phòng tân hôn nhưng Doãn Duật
biết nhất định là đã xảy ra chuyện lớn, nếu không tại sao Tô Thái phó lại giết
người?

Nhớ lại bộ mặt âm

tàn hiểm độc ẩn giấu đằng sau vẻ ngoài hiền từ của Hoàng đế Đại Việt, trong
lòng Doãn Duật chỉ còn lại sự hận thù sâu sắc tột cùng!

Khi được khiêng

về đến hoàng cung thì Hoàng đế Đại Việt đã chẳng thể nói năng được nữa. Ngự y
chẩn đoán, nói Hoàng thượng đột nhiên bị trúng gió nên mới bị như vậy.

“Vậy còn có khả

năng hồi phục không?” Khánh Vương ngồi ở gian phòng bên ngoài, sắc mặt tái
xanh, lạnh lùng đưa mắt nhìn đám ngự y phía dưới.

Đám ngự y quỳ

thành một hàng, đều cúi gằm mặt xuống. Một hồi lâu sau, một người trong số bọn
họ mới nói: “Điện hạ bớt giận, sợ là... sợ là không thể nữa rồi.”

Khánh Vương bắt

giác ngoảnh đầu nhìn về phía phòng trong, tiếc rằng khung cảnh nơi đó đã bị bức
rèm và tấm bình phong che kín, ngồi ở đây không cách nào nhìn rõ được. Đôi bàn
tay để trên đầu gối của Khánh Vương nắm chặt lại. Không thể... Đây rốt cuộc là
sự may mắn của hắn, hay là sự không may của phụ hoàng?

Chậm rãi thu ánh

mắt về, Khánh Vương lạnh lùng hỏi: “Có khả năng xảy ra kỳ tích không?”

Đám ngự y vẫn cúi

đầu, có một vài người lén đưa mắt nhìn nhau nhưng không ai dám lên tiếng.

Khánh Vương trong

lòng hiểu rõ nhưng vẫn lên tiếng hỏi: “Hoàng thượng còn sống được bao nhiêu
ngày nữa?”

Câu hỏi này khiến

cho đám ngự y sợ đến nỗi toàn thân toát mồ hôi lạnh. Bọn họ đều phủ phục người
xuống, thân thể run lên lẩy bẩy. Hoàng thượng sẽ không còn sống được bao lâu
nữa, lời đại hung như thế hẳn nhiên chẳng một ai dám nói ra. Có điều, không nói
như vậy cũng coi như là đã cho Khánh Vương một đáp án hết sức rõ ràng rồi.

Mãi đến giờ Sửu,

các ngự y mới lần lượt trở ra từ bên trong Đế cung.

Khánh Vương ngồi

trong gian phòng bên ngoài suốt một thời gian dài, sau đó mới đứng dậy, xoay người đi vào phòng trong. Hấn lên tiếng đuổi hết đám cung nhân ra ngoài, rồi mới đi tới bên cạnh long sàng, thấy Hoàng đế Đại Việt đã tỉnh lại. Hai mắt lão mở thao láo, từ cổ họng không ngừng phát ra những tiếng ú ớ trầm đục, miệng thì cứ khép mở liên hồi, vậy nhưng lại chẳng thể nói ra được một câu nào.

Khánh Vương vén

áo lên, ngồi xuống bên mép long sàng. Trên khuôn mặt không có bất cứ nét cười nào, hấn chăm chú nhìn ông lão trước mặt, cau mày nói: “Chuyện của Lão tứ đã qua lâu như vậy rồi, tại sao đến tận bây giờ phụ hoàng vẫn còn muốn đi hỏi thăm tin tức từ một người ngoài chứ?” Hấn tỏ ra hết sức bình thản, không hề để lộ một chút kiêu căng nào nhưng cũng chẳng có vẻ gì là sợ hãi.

Lúc này đây hấn

đã là Hoàng đế tương lai của vương triều Đại Việt rồi, còn người trước mặt chẳng qua chỉ là một ông lão sắp chết mà thôi.

Ván đã đóng

thuyền.

Hấn không cần

phải sợ lão nữa.

Cặp mắt Hoàng đế

Đại Việt lại càng trợn trừng lên to hơn, trên khuôn mặt rõ ràng là vẻ giận dữ.

Đáng tiếc, lúc này lão lại chẳng thể nói năng được nữa, thậm chí còn chẳng đủ sức để động đậy thân thể.

Khánh Vương lại

khẽ thở dài: “Tô Thái phó có mưu loạn sao?” Câu hỏi này, hấn dường như là hỏi Hoàng đế Đại Việt nhưng cũng như đang tự hỏi chính mình. Dừng ánh mắt trên khuôn mặt vô cùng giận dữ của Hoàng đế Đại Việt, đôi mày đang nhíu chặt của Khánh Vương không hề giãn ra, hấn khẽ nói: “Người nhà họ Tô đều đã bị bắt giam vào ngục, ngay đến Vương phi của con cũng không ngoại lệ, phụ hoàng đã yên tâm chưa?”

Nói Tô Thái phó

mưu loạn, Khánh Vương hoàn toàn không tin, nhưng đó lại là lời của Hoàng đế Đại Việt, hấn không thể không bắt người nhà họ Tô lại chờ xét xử. Hấn thà tin rằng người giết Tôn Liên An là Lệnh Viên, bởi lẽ nàng có đủ động cơ và cơ hội để làm việc này.

Nhưng lời của phụ

hoàng phải giải thích thế nào đây?

Khánh Vương cau

mày ngăm nghĩ nhưng vẫn không đoán được nội tình.

“Phụ hoàng! Phụ
hoàng...”

Tĩnh Công chúa

vốn đã đi nghỉ ngơi từ sớm, nửa đêm nghe thấy động tĩnh liền tỉnh dậy, không ngờ lại xảy ra chuyện lớn thế này. Vừa biết được tin, nàng liền vội chạy tới đây ngay.

Gạt bức rèm châu

chạy vào, nhìn thấy Khánh Vương cũng ở đây, nàng không khỏi ngây người. Tiếng ho trầm đục của Hoàng đế Đại Việt vang lên, Tĩnh Công chúa hoang mang chạy tới, liên tục gọi lão mấy tiếng mà vẫn không thấy lão trả lời. Sắc mặt Tĩnh Công chúa trở nên trắng bệch: “Phụ hoàng sao vậy?”

Khánh Vương cúi

đầu xuống, khe thở dài: “Ngự y nói phụ hoàng đột nhiên trúng gió, e là không thể khỏe lại nữa rồi.”

Tĩnh Công chúa

kêu “a” một tiếng, tám thân yếu ớt trở nên mềm nhũn, khuỵu xuống ngay trước long sàng.

“Dao Dao.” Khánh

Wương vội đỡ lấy thân thể muội muội, thấy từ khóe mắt nàng nước mắt lăn tuôn rơi. Trong lòng đau xót, hắn ôm chặt lấy tám thân yếu ớt của người thiếu nữ vào lòng, vỗ về an ủi: “Đừng khóc, sau này còn có nhị ca. Nhị ca sẽ vĩnh viễn bảo vệ muội.”

Tĩnh Công chúa

không đẩy hắn ra, yếu ớt tựa đầu vào vai hắn, run giọng hỏi: “Nhị ca, là huynh sao?” Những ngón tay thon dài của nàng bất giác nắm chặt lại, ánh mắt đau đớn không dám nhìn vào mắt y .

Khánh Vương

thoảng ngẩn người, sau đó nhẹ nhàng nói: “Không phải ta. Đây là chuyện ngoài ý muốn.”

Vẻ căng thẳng

trong đáy mắt Tĩnh Công chúa lập tức vơi đi không ít. Sự tàn khốc và máu lạnh của hoàng gia nàng thực sự đã nhìn thấy quá nhiều rồi, bây giờ còn có thể tin ai, phải nghi ngờ ai, nàng không sao biết nữa. Y nói không phải, vậy thì là không phải, nàng cũng hy vọng là không phải. Mẫu phi và mẫu hậu đều đã không

còn bên mình nữa, bây giờ phụ hoàng lại thế này, nàng chỉ còn lại một mình nhica thôi.

Chỉ sau một đêm,

Tô phủ đã hoàn toàn suy sụp.

Vài tia nắng mặt

trời chiếu vào qua ô cửa sổ nhỏ trên tường khiến căn phòng giam âm u, lạnh lẽo bất giác có thêm một chút màu sắc hiếm hoi.

Đã là ngày thứ

năm trong ngục.

Ngoại trừ gã ngục

tốt tới đưa cơm, Lệnh Viên chưa từng gặp người nào khác. Người nhà họ Tô đều đã bị chia ra giam giữ, người bên ngoài nếu không có lệnh của Hoàng thượng, e là không ai có thể vào đây.

Lệnh Viên ngồi co

ro trong góc, hai tay ôm đầu gối.

Tình cảnh rúng

động lòng người hôm đó vẫn tựa như một bức tranh sống động hiện ra trước mắt, chưa bao giờ tan biến trong đầu Lệnh Viên. Hành động của Tô Thái phó đến tận bây giờ vẫn khiến nàng vô cùng kinh ngạc, nàng không ngờ trong thời khắc quan trọng ấy, Tô Thái phó lại đứng ra giúp Ký An Vương gia.

Đem chôn vùi toàn

bộ Tô phủ, thật sự có đáng không?

Có lẽ trong

khoảnh khắc đó, Tô Thái phó cũng không nghĩ được nhiều như vậy, mà chỉ hành động theo bản năng, theo suy nghĩ bộc phát trong đầu.

Phía đằng xa,

thấp thoáng có tiếng bước chân vọng lại.

Dần dần, nó đã

tới gần.

Kế đó, từ chỗ sọt

xích sắt khóa cửa phát ra những tiếng loảng xoảng chói tai. Lệnh Viên ngược mắt nhìn, thấy phía sau lưng gã ngục tốt, Khánh Vương vận một bộ đồ màu xanh sẫm, búi tóc gọn gàng cài trâm ngọc, đang chậm rãi đi vào.

Gã ngục tốt biết

điều đi ra ngoài, không hề khóa cửa lại.

Lệnh Viên thoáng

ngắn ngơ một lát, rồi chậm rãi bám vào tường đứng dậy.

Thời khắc này gặp

hắn ở đây, sự phẫn nộ và thù hận đều có thể ẩn giấu rất kĩ. Lệnh Viên khẽ cười với hắn, hờ hững nói: “Ngài rốt cuộc cũng tới rồi.”

Nàng biết hắn

nhất định sẽ tới để hỏi nàng xem đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hắn rất thông minh, biết rằng hỏi Tô Thái phó chẳng bằng đi hỏi nàng.

Khánh Vương đứng

nhìn nàng hồi lâu, sắc mặt âm trầm, không hề tới gần thêm nữa: “Lệnh Viên, ta chỉ muốn nghe lời nói thực.”

Lệnh Viên nhìn

lại hắn bằng ánh mắt không hề sợ hãi, lời nói thực hắn muốn nghe hiển nhiên là không thể có rồi. Lệnh Viên không khỏi cảm thấy tức cười, hôm đó Hoàng đế Đại Việt vốn định nói chuyện này với hắn, chỉ đáng tiếc hắn lại chọn đúng thời điểm quan trọng để cắt ngang.

Chắc chắn Khánh

Wương cho rằng Hoàng đế Đại Việt định nói ra thân phận của Lệnh Viên, mà điều này một khi để lộ thì hắn cũng không sao tránh khỏi liên lụy.

Nàng nở nụ cười

diễm lệ như hoa: “Việc giết cha, giết anh ngài cũng chẳng xa lạ gì, vậy ta muốn thay Bắc Hán, Thế Huyền, Chiêu Nhi báo thù mà ngài còn phải hoài nghi sao?”

Hôm đó, trong cơn

hỗn loạn, Khánh Vương vẫn luôn ở bên cạnh Hoàng đế Đại Việt, Lệnh Viên đứng ngay gần đó nên có thể nhìn thấy rất rõ.

Hoàng đế Đại Việt

rõ ràng muốn nói ra điều gì đó, chỉ có điều Khánh Vương ra tay quá nhanh, ngăn cản không cho lão nói tiếp. Bây giờ Hoàng đế Đại Việt đã không thể nói năng, cử động, bí mật của nhà họ Tô, Ký An Vương phủ và Lương Vương phủ ngày xưa theo đó cũng sẽ bị vĩnh viễn chôn vùi.

76. Chương 76

Đã nửa canh giờ

trôi qua, có lẽ thêm nửa canh giờ nữa, Khánh Vương cũng vẫn không thể moi được điều gì từ miệng Lệnh Viên.

Gã ngực tốt đi

trước cản thận dẫn đường, tiếng bước chân của nam tử sau lưng không nhanh không

chậm vang lên. Gã ngực tốt dừng lại trước cửa một phòng giam khác. Khánh Vương đột nhiên tỉnh táo trở lại, nhìn thấy Tô Tổ đang ngồi một mình trong góc phòng giam. Hắn nhúu chặt đôi mày, thúc giục ngực tốt mau mở cửa, sau đó hơi khom người xuống, nhanh chóng bước vào: “Tô Tổ!”

Tô Tổ vội ngẩng

đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Khánh Vương. Nàng bắt giác nở nụ cười, đưa bàn tay tới, bàn tay ấm áp của hắn lập tức nắm chặt lấy bàn tay nàng. Trên khuôn mặt nam tử lúc này hiện rõ vẻ âu lo, đây là vì nàng sao?

Tô Tổ vẫn giữ

nguyên nét cười trên khuôn mặt, cất giọng yếu ớt hỏi: “Sao rồi? Sự việc thế nào rồi?”

“Yên tâm, ta sẽ

không để nàng xảy ra chuyện đâu.” Hắn nói bằng giọng vô cùng kiên định. Khi hắn lẻ loi nhất, chỉ có nàng là chưa từng rời bỏ hắn. Có được một vị phu nhân hiền đức như vậy, kiếp này hắn còn mong gì hơn?

Có lẽ việc tới

nước này, sớm đã không còn liên quan gì tới tình ái nữa. Phải tới bây giờ hắn mới dần hiểu được phần nào tình cảm giữa phụ hoàng và Tiêu Hậu.

Bàn tay nắm chặt

lấy bàn tay thon của nữ tử, đôi hàng lông mày Khánh Vương hơi cau lại: “Tay sao lại lạnh thế này? Không được khỏe sao?” Nói đoạn, hắn chẳng để tâm tới nền đất ẩm ướt mà quỳ hẳn xuống, đưa tay ôm chặt nàng vào lòng.

Lòng ngực hắn rất

ấm áp khiến Tô Tổ rất yên tâm. Nàng ngoan ngoãn tựa người vào lòng hắn, một tay vuốt ve ngực hắn, chậm rãi cười, nói: “Thiếp không sao. Điện hạ... sắp được làm cha rồi.”

Nàng đã có thai

được hai tháng, chỉ là trước đó có quá nhiều việc, nàng muốn tìm một dịp thích hợp để chính miệng nói với hắn, chẳng ngờ cuối cùng lại phải nói ra trong hoàn cảnh thế này.

Cha? Hắn sắp được

làm cha rồi ư?

Khánh Vương

thoáng ngẩn người, ngay sau đó bèn cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng. Thấy trên khuôn mặt trắng bệch của nàng thấp thoáng nét cười thẹn thùng xấu hổ, hắn mới vui vẻ cười theo: “Ta sắp được làm cha rồi ư? Thật vậy sao?”

Thấy nàng gật
đầu, hấn đột ngột ôm chặt nàng vào lòng, hôn lên vầng trán lạnh băng của nàng,
nói: “Nàng hãy đợi ta, ta nhất định sẽ mang nàng ra ngoài bình an.”

Hoàng đế Đại Việt
nằm bệnh, Khánh Vương hấn nhiên là người đứng ra nắm giữ đại quyền.

Nhưng khi nói về
việc của nhà họ Tô, quần thần đều đồng lòng nhất trí cho rằng kẻ mưu loạn tất
không thể lưu lại.

Chuyện này là do
Hoàng đế Đại Việt chính miệng nói ra, tội danh của nhà họ Tô sớm đã không cách
nào rửa sạch.

Tiếng đồ sứ rơi
vỡ vọng ra từ trong phòng, đám người hầu kẻ hạ đưa mắt nhìn nhau nhưng không có
ai dám đi vào khuyên can. Sắc mặt Khánh Vương tái xanh, trước mắt là giang sơn
gấm vóc, hấn lại sắp trở thành quân chủ đời kế tiếp của Đại Việt, quả thực
không nên hành sự theo cảm tính. Phụ hoàng từng nói, ba ngàn giai nhân vốn
chẳng đáng để tâm nhưng hấn không cam tâm! Nếu như ngay đến nữ nhân của mình
cũng không bảo vệ được, hấn còn có là một nam nhân không? Ngày sau cũng khó mà
có được một nữ tử như vậy, suốt đời suốt kiếp đều không phụ hấn.

“Điện hạ, Điện
hạ!” Quần gia vội vã chạy tới, chẳng để tâm tới việc đám người dưới đều đang
đứng ở bên ngoài, đẩy cửa phòng đi vào nói: “Điện hạ, không hay rồi, trong cung
cho người tới mời Điện hạ vào cung, bệnh tình của Hoàng thượng sợ là...” Sắc
mặt quần gia tái mét, thấy người phía sau bức màn đã vươn người đứng dậy.

Xe ngựa vội vã
rời đi từ trước cửa Khánh Vương phủ, chạy thẳng về hướng hoàng cung.

Từ phía sau gốc
cây hòe lớn, Doãn Duật chậm rãi bước ra ngoài, nhíu chặt đôi hàng lông mày.

Quãng thời gian này, có rất nhiều tin đồn về Tô phủ truyền ra ngoài nhưng bên
trên chưa thật sự định tội. Doãn Duật thâm lo lắng nhưng không dám khinh suất,
chỉ có thể ngầm giám sát nhất cử nhất động của Khánh Vương. Nếu thật sự không
còn cách nào cứu vãn nữa... cho dù có phải cướp ngục, y cũng quyết không bỏ
cuộc.

Doãn Duật ngẩn
ngơ nhìn theo chiếc xe ngựa đang dần dần đi xa. Nếu y không nhìn nhầm, kẻ vừa
tới đây là người trong cung, nhìn thần sắc Khánh Vương thì chắc bệnh tình của

Hoàng thượng có biến. Xem ra, y thật sự phải chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Đám ngự y đã ở

trong Đệ cung được mấy canh giờ. Khi Khánh Vương tới nơi, chỉ thấy các cung nữ, thái giám ra ra vào vào không ngớt. Hắn đi thẳng vào trong, thấy Hoàng đế Đại Việt hai mắt nhắm chặt, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng, cả người chẳng còn tia sức sống nào nữa.

“Phụ hoàng.” Hắn

đi tới, khẽ gọi lão một tiếng, vẫn chẳng thấy có chút động tĩnh nào. Khánh Vương ngoảnh đầu lại nhìn về phía đám ngự y: “Thế nào rồi?”

Đám ngự y lúc này

sắc mặt còn khó coi hơn cả Hoàng đế Đại Việt. Một người run giọng nói: “Bọn thần sẽ cố hết sức.”

Cố hết sức? Số đã

tận, có cố đến mấy chỉ e cũng đều vô ích.

Khánh Vương đứng

dậy đi ra ngoài, để lại đám ngự y bận rộn trước long sàng.

Dưới ánh trăng mờ

mịt, một bóng người đi ra từ phía sau lưng hắn. Hắn xoay người lại, thấy là một cung nữ. Ắ cung nữ thấy hắn đột ngột xoay người, hiển nhiên giật nảy mình, ngay sau đó bèn vội quỳ xuống: “Nô tì bái kiến Điện hạ!”

“Có chuyện gì?”

Giọng hắn hết sức lạnh lùng.

Ắ cung nữ cúi

thấp đầu xuống, khẽ cất tiếng thưa: “Bẩm Điện hạ, nô tì muốn nói với Điện hạ, trước đây dường như Hoàng thượng có viết di chiếu.”

Bàn tay bên dưới

tay áo rộng đột nhiên nắm chặt, đồng tử của Khánh Vương bắt giác nở to, di chiếu?

“Sao ngươi biết?”

“Đêm đó là nô tì

gác đêm, đã rất muộn rồi mà Tôn công công vẫn ra ngoài sai nô tì đi chuẩn bị bút mực...” Giọng nói của ắ cung nữ mang theo một chút run rẩy. Tuy thị không tận mắt nhìn thấy nhưng đến tận bây giờ thì vẫn nhớ rõ ràng thần sắc của Tôn Liên An đêm đó. Di chiếu, nhất định là di chiếu.

Khánh Vương hơi

nheo mắt, nhìn chằm chằm vào ắ cung nữ đang quỳ trên mặt đất, trầm giọng hỏi:

“Tại sao người lại nói với bản vương điều này?”

Thân thể ả cung

nữ đột nhiên co rúm lại: “Nô tì... Nô tì cho rằng Điện hạ muốn biết.”

Khánh Vương chấp

tay sau lưng, lạnh lùng nhìn thị. Tất nhiên hắn muốn biết nhưng không thể để người khác biết được tâm tư của hắn. Từ trong mắt chiếu ra những tia lạnh lẽo, hắn hờ hững nói: “Người đâu, lôi thị ra ngoài!”

Ả cung nữ thâm

kinh hãi, bất chấp lễ nghĩa ngẩng đầu nhìn lên. Đám thị vệ bên ngoài đã đi vào, dùng sức kéo lê thị ra ngoài. Khi bị kéo đến cửa điện, dường như thị mới tỉnh táo trở lại, vội vàng khóc lóc cầu xin: “Điện hạ thứ tội, Điện hạ thứ tội, là nô tì nhiều chuyện! Sau này nô tì không dám nữa, xin Điện hạ tha mạng!”

Khánh Vương đứng

ở cửa, lạnh lùng đưa mắt nhìn. Ả cung nữ này nếu nói thông minh thì cũng không thông minh, chỉ là đã thông minh quá rồi.

Hắn xoay người

lại, nhìn thấy gã thái giám Phúc Thành kẻ cận bên cạnh Hoàng đế Đại Việt đã đứng sau lưng mình. Từ khi Tôn Liên An chết, người bên cạnh Hoàng đế Đại Việt đều là do Khánh Vương sắp xếp. Hắn ra hiệu cho Phúc Thành đi lên phía trước, ghé vào tai gã nói nhỏ một hồi. Sắc mặt Phúc Thành cẩn trọng, vội vàng rời đi.

Khánh Vương lại

nhìn về phía phòng trong nhưng bị ngăn cản bởi bức màn che nên chỉ có thể nhìn thấy mấy cái bóng mờ mờ. Mười ngón tay hắn nắm chặt lại, thật sự là có di chiếu sao?

Vậy... rốt cuộc

sẽ là ai?

Hắn vốn cho rằng

sẽ là hắn nhưng phụ hoàng lại đi dò hỏi chuyện Lão tứ, há chẳng phải là đã hoài nghi hắn sao?

Khánh Vương nhíu

chặt đôi mày, xoay người đi tới ngồi xuống cạnh bàn.

Hắn vẫn luôn tự

thấy trong số các huynh đệ thì hắn là người hiểu phụ hoàng nhất, có điều bây giờ xem ra lại chưa chắc là vậy.

Trong căn phòng

tịch mịch, mùi thuốc đắng càng lúc càng nồng.

Khánh Vương ngồi

ở gian phòng bên ngoài rất lâu rồi mới nhìn thấy bóng dáng Phúc Thành đi từ phòng trong ra, trong tay gã quả nhiên có ôm theo một chiếc hộp gấm.

“Điện hạ, thứ

ngài cần đây!”

Chiếc hộp gấm đã

được đặt xuống bàn, Phúc Thành lùi qua một bên. Khánh Vương nhìn đắm đắm vào chiếc hộp gấm ấy hồi lâu rồi mới chậm rãi đưa tay tới.

Hộp gấm được mở

ra, bên trong là một cuộn di chiếu màu vàng tươi bắt mắt.

Tuy rất nhạt

nhưng dường như còn có mùi mực thơm tỏa ra từ bên trong.

Khánh Vương cầm

lấy cuộn di chiếu, mở ra.

Những nét chữ

quen thuộc lần lượt nhảy vào tầm mắt, Khánh Vương đọc kĩ không bỏ sót một chữ nào...

... Truyền

ngôi cho nhị hoàng tử Châm...

Nhị hoàng tử,

Tuân Châm... Hóa ra là hấn sao?

Sự thấp thỏm

trước đó lúc này không sao kìm nén được nữa, Khánh Vương run rẩy cầm chặt di chiếu, xoay người chạy thẳng vào phòng trong. Đám ngự y đều sợ đến giật nảy mình, chỉ thấy hấn thần sắc lạnh băng, giọng nói cất lên lại càng lạnh hơn: “Ra ngoài hết cho ta!”

Bức rèm châu khẽ

đung đưa không ngớt, trong phòng lúc này chỉ còn lại Khánh Vương và Hoàng đế Đại Việt.

Hoàng đế Đại Việt

vẫn hôn mê bất tỉnh. Khánh Vương cứ đứng ngẩn ngơ trước giường, đột nhiên lẩm bẩm: “Vì sao? Phụ hoàng đã ngầm lựa chọn con rồi, tại sao còn phải đi hỏi chuyện về Lão tử? Chẳng lẽ phụ hoàng lại sợ mình hồ đồ đến mức thế sao?”

Căn phòng trở nên

vô cùng tịch mịch, tiếng “tینگ tang” vọng lại từ chỗ bức rèm châu đã dần tan

đi. Khánh Vương chậm rãi tiến lên phía trước, phủ phục người xuống nói: “Nếu người đã muốn biết như vậy, con sẽ nói với người. Đúng, chuyện Lão tứ là do con làm, thế thì sao? Nếu đổi lại là Lão tứ, y cũng chưa chắc đã không làm vậy với con. Phụ hoàng sinh ra trong hoàng gia, chẳng lẽ còn không hiểu đạo lý này?”

Hắn cúi đầu

xuống. Dưới làn ánh sáng mờ mờ, cặp mắt của Hoàng đế Đại Việt đột nhiên mở trừng ra.

Khánh Vương thềm

kinh hãi nhưng không né tránh, thản nhiên đón ánh mắt của lão.

Trong mắt Hoàng

đế Đại Việt tràn ngập sự giận dữ. Lão trừng mắt nhìn Khánh Vương nhưng không thể động đậy, cũng chẳng thể nói năng. Đôi mắt già nua oán hận ấy cứ dần dần mở to ra từng chút một, cho đến khi bên trong vẩn lên những tia máu...

Giờ Tý kém một

khắc, từ trong hoàng cung vọng ra những tiếng gào khóc bi thương.

Hoàng đế Đại Việt

băng hà.

Hoàng đế Đại Việt

đã có di chiếu, truyền ngôi cho Khánh Vương.

Sáng sớm hôm sau,

quần thần được lệnh vào cung. Ký An Vương gia tuy đã không hỏi tới chính sự nhiều năm nhưng vì chuyện lần này trọng đại, có liên quan tới việc Tân hoàng đăng cơ, cho nên không thể thoái thác.

Đến chiều tối thì

có tin truyền ra, tội danh mưu loạn của Tô Thái phó đã được xác lập, cả nhà họ Tô sẽ bị xử trảm.

Đêm đã về khuya,

Lệnh Viên đang chìm trong giấc ngủ. Đột nhiên có tiếng xích sắt bị chém đứt vang lên, nàng giật mình mở bừng mắt, chỉ thấy có một bóng người đang lao nhanh tới bên cạnh giường của mình,

“Kiều Nhi, là

ta!” Doãn Duật đưa tay bịt miệng nàng lại.

Lệnh Viên kinh

hãi nhìn y rồi gạt tay y ra, giận dữ nói: “Huynh tới đây làm gì?”

“Suyt... Hoàng

thượng băng hà rồi, Tân hoàng rút cuộc vẫn không buông tha cho nhà họ Tô.” Doãn

Duật đã chẳng còn cách nào khác, đợi suốt bao nhiêu lâu như vậy, không ngờ kết quả lại thành thế này.

Lệnh Viên nhất

thời ngây người, chẳng trách hôm nay đám ngục tốt lại kỳ lạ như vậy, thì ra là vì Hoàng đế Đại Việt bằng hà sao?

Doãn Duật kéo

nàng đứng dậy: “Ta mang nàng đi!”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị

gì cả. Nàng yên tâm, ta đã an bài ổn thỏa mọi chuyện rồi, người nhà họ Tô ta cũng sẽ mang đi hết!”

Lệnh Viên không

giây giụa nữa, chỉ thấp giọng hỏi y: “Huynh thật sự muốn cùng muội lưu lạc tha hương sao?”

Y phì cười một

tiếng: “Lưu lạc tha hương cũng còn hơn âm dương cách biệt!” Y đã trải qua quá nhiều sự sinh ly tử biệt, không muốn phải chịu đựng thêm một lần nữa.

Bọn họ đi thẳng

một mạch ra ngoài, đám ngục tốt gác đêm đều đã hôn mê. Đã tới bên ngoài rồi mà vẫn không thấy có ai chạy ra ngăn cản, Lệnh Viên không khỏi cảm thấy chuyện này có vấn đề nhưng còn chưa kịp hỏi thì đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa dừng lại ngay dưới gốc cây trước mặt. Tô Tổ, Tô Anh và cả Tô phu nhân đều đang chờ trên xe.

Nhìn thấy Lệnh

Viên đi tới, Tô Tổ và Tô phu nhân đều thở phào một hơi, vội vã kéo nàng vào trong xe. Chỉ có Tô Anh là mặt mày tái xanh, không nói một lời.

Vẫn còn có người

chưa kịp cứu ra, Tô Tổ đang định hỏi về tình hình của Tô Thái phó, đột nhiên phía đằng xa rực lên ánh lửa. Sắc mặt biến đổi hẳn, Doãn Duật thẳm kêu khổ, đám thị vệ đổi ca đã tới rồi!

77. Chương 77

“Điện hạ, thiên

lao có người cướp ngục!” Một gã thị vệ trầm giọng bẩm báo.

Khánh Vương chấp

tay sau lưng đứng cạnh cửa sổ, quay lưng về phía gã thị vệ, giầy lát sau mới

xoay người hỏi ngược lại: “Ai nói là có người cướp ngục? Tô Thái phó đã bị mang

đi chưa?”

Câu hỏi ấy khiến

gã thị vệ ngẩn người, một lúc lâu sau mới khẽ lắc đầu.

Khánh Vương cười

lạnh lùng: “Chưa bị mang đi, vậy sao lại gọi là cướp ngục! Còn không mau lui xuống!”

Gã thị vệ hoang

mang rời khỏi đó, không kịp được đưa tay lên lau mồ hôi lạnh. Tô Thái phó vẫn còn ở trong ngục, mà người phạm tội cũng là Tô Thái phó, những người khác của Tô phủ quả thực không quá quan trọng. Bây giờ Đại Việt đã là thiên hạ của Khánh Vương, hẳn nói không có cướp ngục tức là không có, đám người dưới tất nhiên không dám nói nhiều.

Khánh Vương xoay

người lại, đầu ngón tay chậm rãi lướt qua chén trà, hai mắt nhẹ nhàng khép lại.

Hạ Hầu Quân.

Ngoài y ra, không

còn ai khác có khả năng làm chuyện này. Nếu lần này sự việc bị làm lớn lên, Ký An Vương phủ ắt sẽ không thoát khỏi can hệ, và toàn bộ nhà họ Tô cũng khó tránh được cái chết. Hẳn... liệu có làm như thế không?

Mười ngón tay nắm

chặt, Khánh Vương đứng lặng lẽ ở đó hồi lâu rồi chậm rãi thở ra một hơi.

Xe ngựa đã rời

khỏi thiên lao rất xa, Tô Thái phó vẫn chưa được cứu ra ngoài. Doãn Duật quyết định tìm một nơi cho mấy người Lệnh Viên tạm thời ẩn tránh, bởi y sợ là chẳng bao lâu nữa Khánh Vương sẽ hạ lệnh cho lũ thuộc hạ lục soát khắp thành.

Sắc mặt Tô Tố

trắng bệch, ngẩn ngơ ngồi bên cạnh bàn. Tô phu nhân co rúm vào lòng Lệnh Viên, run giọng hỏi: “Huyền Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lão gia... Lão gia sao lại không đi cùng với chúng ta?”

Lệnh Viên nắm

chặt lấy bàn tay bà, nhất thời cũng không biết trả lời ra sao cả.

Tô Anh đưa mắt

nhìn bọn họ, rồi lại nhìn qua phía Doãn Duật, không kịp được bật khóc nức nở.

Tất cả mọi người

đều không ngủ, mà lặng lẽ lắng nghe những động tĩnh bên ngoài.

Một canh giờ đã

trôi qua, hai canh giờ đã trôi qua, bên ngoài vẫn tĩnh lặng như thường.

Lệnh Viên và Doãn

Duyệt đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Mãi tới khi trời

sáng, bên ngoài mới có người tới gõ cửa. Mọi người đều rất căng thẳng, may mà người tới là người của Doãn Duyệt. Doãn Duyệt đi theo hắn ra ngoài, chỉ thấy sắc mặt hắn tái xanh, thấp giọng nói: “Thế tử gia, Vương gia bảo cậu về phủ, nói là kế hoạch đưa người của Tô gia ra ngoài thành phải tạm thời hoãn lại.”

“Tại sao?” Sắc

mặt Doãn Duyệt biến đổi hẳn.

Người tới cúi đầu

xuống: “Khánh Vương điện hạ đang ở vương phủ, nói là muốn gặp cậu.”

Doãn Duyệt thầm

chấn động. Khánh Vương tới Ký An Vương phủ tức là đã biết được kế hoạch của bọn họ nhưng tại sao hắn không vạch trần?

“Sao rồi?” Lệnh

Viên không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng Doãn Duyệt, cất tiếng hỏi. Doãn Duyệt giật nảy mình, đành đáp: “Ta phải về phủ một chuyến trước đã, bọn nàng cứ ở lại đây chờ ta.”

“Doãn Duyệt...”

“Yên tâm, không

sao đâu.” Y không ngoảnh đầu lại, đi theo người vừa tới vội vã rời khỏi nơi này.

Cho đến khi cánh

cổng được đóng lại, Lệnh Viên mới xoay người, bỗng nhìn thấy Tô Tổ đang đứng bám tay vào khung cửa. Lệnh Viên bước tới khẽ gọi một tiếng, Tô Tổ mới miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Y sẽ không bỏ mặc chúng ta đâu, nhất định sẽ không có việc gì đâu.” Khánh Vương từng đồng ý với nàng rằng sẽ mang nàng an toàn rời đi, nàng tin hắn.

Sắc mặt Lệnh Viên

thoảng qua một tia gượng gạo, lời của Khánh Vương nàng không thể nào tin. Có điều Tô Tổ đã tin tưởng hắn ta như thế, Lệnh Viên cũng không nhẫn tâm cất lời đả kích.

Doãn Duyệt vội vã

chạy vào vương phủ, thấy Ký An Vương phi đang đứng cô độc bên dưới mái hiên.

Doãn Duyệt lòng thầm chua xót, vội đi nhanh về phía trước.

“Mẹ.”

Ký An Vương phi

nhúu chặt đôi mày: “Quân Nhi, con về rồi à?”

Doãn Duật khê gật

đầu: “Phụ thân con đâu?”

“Ồ bên trong.”

Vương phi nắm chặt lấy bàn tay y, rồi lại nói: “Đi đi, mẹ không sợ đâu.” Bà đã sống quá nửa đời người, hai đứa con trai cũng đã chết được hơn hai mươi năm, bây giờ cả gia đình đều ở bên nhau, bà sớm đã nhìn thấu mọi sự rồi.

Không khí trong

phòng có chút ngột ngạt, khi Khánh Vương ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Doãn Duật rảo bước đi vào. Y vẫn mặc bộ đồ dạ hành đêm qua lúc đi cướp ngục, do vội vã nên còn chưa kịp thay. Khánh Vương bỗng mỉm cười, ánh mắt lại nhìn qua phía Ký An Vương gia: “Ta muốn nói với Doãn Duật mấy câu.”

Ký An Vương gia

khê gật đầu, đoạn đứng dậy rời đi.

Cửa được đóng

lại, Doãn Duật vừa bước lên phía trước một bước, Khánh Vương đã nói: “Ngày mai hãy đưa Vương phi của ta về phủ của ta.”

Doãn Duật bắt

giác nhúu chặt đôi mày. Khánh Vương đặt chén trà trong tay qua một bên, ngược mắt lên nhìn chăm chăm vào cặp mắt sâu thẳm của Doãn Duật: “Những người mà người đã mang đi đó ta sẽ không truy cứu nhưng người không thể mang Tô Thái phó đi được.”

Trái tim như thắt

lại, Doãn Duật buột miệng thốt lên: “Không được! Sư phụ ta không hề mưu phản!”

Khánh Vương hơi

cau mày, giọng nói cũng trầm hẳn xuống: “Có hay không, không phải do người hay ta nói là được.” Bởi đó là lời của Tiên hoàng, huống chi còn có bao nhiêu người nghe thấy, Khánh Vương sớm đã chẳng còn cách nào. Hắn đột nhiên phát tay áo đứng dậy, cất giọng lạnh lùng: “Làm theo lời của ta, rất nhiều người sẽ có thể sống sót. Nếu không, ta sẽ khiến cho toàn bộ Ký An Vương phủ, bao gồm cả nữ nhân mà người yêu, phải bồi táng theo cùng!”

Trong làn gió hiu

hiu thỗi, ánh mặt trời bỗng bị che kín sau nháy mắt. Lệnh Viên ngồi một mình bên lan can, ngẩn ngơ nhìn về phía cánh cổng đóng chặt.

Hôm nay, Tân
hoàng đăng cơ.
Hắn rốt cuộc đã
có được thứ mà hắn vẫn hằng mong muốn.
Một canh giờ
trước, Doãn Duật đã tới đây, đưa Tô Tổ về Khánh Vương phủ. Về việc đi hay ở của
Tô Thái phó, y không hề nhắc đến một lời. Lệnh Viên đoán ra được, việc cướp
ngục đêm đó có thể tiến hành một cách thuận lợi như thế quả nhiên là nhờ Khánh
Vương mắt nhắm mắt mở. Nhưng còn Tô Thái phó, không một ai có thể cứu được ông
nữa rồi.
Ba ngày sau, linh
cữu của Tiên đế nhập liệm, cả nước đều đau buồn.
Những đồng tiền
giấy bay khắp trời, phủ kín cả quan tài, Tân hoàng Đại Việt mình mặc hiếu phục
đứng ở phía xa đằng sau linh cữu. Mọi người đều tỏ vẻ hết sức đau đớn, duy có
hắn là vẫn bình thản như thường.
Từ hoàng lăng trở
về thì đã gần tới hoàng hôn, sắc mặt Hoàng đế có vẻ mỗi mệ. Một ả cung nữ khẽ
hỏi hắn có cần nghỉ ngơi không, hắn lại lắc đầu.
Một trận gió lạnh
thổi tới làm bụi đất bay mù mịt, trong sự thê lương như mang theo mấy nỗi hận
thù.
Tiêu Hậu ngẩn ngơ
ngồi bên dưới ô cửa sổ trở hoa, mắt nhìn đăm đăm về phía chân trời. Ráng chiều
đã trở nên ảm đạm, thỉnh thoảng lại có mấy con chim bay qua nhưng chẳng để lại
một chút dấu tích nào. Nghe nói hôm nay là ngày Tiên đế nhập liệm nhưng bà ta
là vợ của lão, vậy mà thậm chí còn chẳng thể nhìn mặt lão lần cuối. Cảm thấy
tiếc nuối sao?
Tiêu Hậu tự hỏi
mình.
Sau đó, bà ta
bỗng cất tiếng cười vang.
Giữa bà ta và
lão, thật sự đã từng có tình cảm vợ chồng sao?
Cửa điện bị người
ta đẩy ra, mấy phiến lá rụng theo đó bay lất phất. Đôi ủng ngựa màu đen chậm rãi

bước vào, một cái bóng nhỏ nhẩn chạy qua dãy hành lang hỗn loạn tới quỳ xuống trước mặt Hoàng đế: “Nô tì Mục Đán tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế!” Thị cung kính khấu đầu với hần, toàn thân run rẩy nhưng trên khuôn mặt lại là nụ cười sung sướng.

Hôm đó gặp thị

trên hành lang, thị từng hỏi hần khi nào thì tới lãnh cung, hần nói thời cơ còn chưa đến. Đợi suốt bao nhiêu lâu như vậy, rốt cuộc hần đã tới đây! Hần giờ đã không còn là Vương gia nữa, mà là Hoàng thượng, người tôn quý nhất ở Đại Việt! Mục Đán phủ phục người xuống nhưng vẫn không sao kìm nén được nụ cười.

Hoàng đế hơi cau

mày, khom người xuống đỡ thị dậy, hồ hững hỏi: “Mẫu hậu đâu?”

Mục Đán vội thưa:

“Ở bên trong! Để nô tì đi bẩm báo!”

“Không cần. Hần

lại khẽ kéo tay áo thị lại, đoạn phát tay nói với đám người xung quanh: “Các người lui xuống cả đi, để trẫm tự mình vào đó.”

Tiêu Hậu dường

như cảm giác được điều gì, đột nhiên ngoảnh đầu lại. Cửa phòng đã được mở ra, bóng dáng cao lớn đó chiếu vào phòng cùng với những tia sáng dịu dịu. Sau đó, hần đi vào, xoay người qua bên cạnh nhìn chằm chằm vào bà ta.

Không còn lại áo

quần gấm vóc như xưa, hần mặc một bộ đồ tang màu trắng, trên khuôn mặt nghiêm túc dường như thấp thoáng nét cười. Hần bước về phía bà ta, thấp giọng nói:

“Mẫu hậu, con tới rồi.”

Tiêu Hậu chậm rãi

đứng dậy, ánh mắt nhìn đăm đăm vào người tới. Rồi bà ta đột nhiên đưa tay nắm chặt lấy ống tay áo hần, cắn răng nói: “Tốt, tốt, tốt! Con rốt cuộc đã không phụ sự kỳ vọng của mẫu hậu, đã ngồi được lên ngôi báu rồi!”

“Nhi thần tạ ơn

dạy dỗ của mẫu hậu.” Hần cúi đầu nhìn bà ta, giọng nói vẫn rất khiêm tốn, nhã nhặn.

Trên khuôn mặt

Tiêu Hậu cuối cùng đã lại xuất hiện nụ cười ngạo nghễ nhưng như đột nhiên nhớ ra điều gì, bà ta buột miệng hỏi: “Chuyện Lão tứ con đã điều tra rõ ràng chưa?”

Hoàng đế gật đầu

đáp: “Đã rõ ràng rồi.”

“Là ai?” Rốt cuộc

là ai đã hãm hại bọn họ, hãm hại nhà họ Tiêu?

“Là con.” Giọng

nói của nam tử nhẹ nhàng như làn gió, cứ thế hờ hững rời khỏi miệng.

Tiêu Hậu ngẩn

người, ngay sau đó lập tức mở tròng cặp mắt nhìn hắn, thấy hắn vẫn đang cười bình thản. Bà ta kinh hãi buông tay nhưng hắn lại đưa tay nắm lấy bàn tay bà ta, thấp giọng nói: “Con đã mượn tay quân man di giết chết Lão tứ, không phí một binh một tốt nào, chẳng lẽ mẫu hậu cảm thấy không tốt sao?”

“Con...” Sắc mặt

Tiêu Hậu trở nên trắng bệch, trong đáy mắt rốt cuộc đã xuất hiện vẻ sợ hãi. Bà ta lùi lại một bước về phía sau, hắn vẫn nắm tay bà ta rất chặt. Bà ta cắn răng nói: “Không phí một binh một tốt nào... Không ngờ con lại hý sinh cả nhà họ Tiêu! Con... Trong người con cũng chảy dòng máu của nhà họ Tiêu đấy!”

Hắn cất tiếng

cười vang giễu cợt, đoạn cúi đầu ghé sát bà ta, dùng giọng khinh miệt nói: “Vậy thì đã sao? Nhà họ Tiêu đối xử với mẫu phi ta thế nào, mẫu hậu đối xử với mẫu phi ta thế nào? Dao Dao hồi đó còn chưa hiểu chuyện nên không biết nhưng các người cho rằng ta cũng thế, cũng không biết chút gì hay sao?”

Tiêu Hậu cả kinh,

cặp mắt trợn tròng lên to hết cỡ. Hoàng đế vẫn lạnh lùng nói tiếp: “Mẫu phi ta xuất thân dòng thứ, mọi điều đều thua kém bà, vậy mà ngay đến tính mạng của bà ấy bà cũng không buông tha, còn muốn tước đoạt hai đứa con của bà ấy! Nếu nói đến tàn độc, mẫu hậu, thử hỏi còn ai so được với bà?” Bàn tay hắn dùng sức bóp chặt làm cổ tay Tiêu Hậu hằn lên một vết bầm tím, vậy nhưng dường như bà ta vẫn chẳng cảm thấy đau đớn, đôi mắt mở to nhìn hắn chăm chăm.

Sao có thể, sao

có thể... Việc năm đó bà ta đã làm hết sức cẩn thận, không ngờ vẫn bị hắn biết được.

Tiêu Hậu đột

nhiên ngẩng đầu, run giọng nói: “Nói bừa! Rốt cuộc là ai đã nói bừa trước mặt con?”

“Nói bừa ư?” Nhìn

bộ dạng này của Tiêu Hậu, hắn không kìm được cất tiếng cười vang, cặp mắt trở nên đỏ ngầu: “Cái ngày bà và cữu cữu hại chết mẹ ta, ta đã trốn sau bức rèm tận mắt nhìn thấy tất cả. Bây giờ bà còn muốn chối cãi nữa không?”

Hắn lùi về phía

sau một bước, chăm chú nhìn khuôn mặt dữ dằn của bà ta: “Ta kéo bà và nhà họ Tiêu vào chuyện này chính là vì tính trước được rằng trong thời khắc mấu chốt bà sẽ bảo vệ ta, bởi ta là con bài cuối cùng của bà. Đáng tiếc, bà thông minh một đời, mưu kế tính hết nhưng đến cuối cùng vẫn chẳng có được thứ mà bà vẫn luôn mong cầu.”

Ánh mắt sắc bén

của hắn dường như có thể nhìn thấu tất cả, lại giống như một cây búa nện xuống người Tiêu Hậu không ngừng. Bà ta đột nhiên kêu ré lên, bất chấp tất cả điên cuồng nói: “Ngươi cho rằng người tàn độc chỉ có mình ta sao? Ngươi cho rằng mấu phi của người thuần khiết lắm sao? Ắt tự biết xuất thân không bằng ta, địa vị không bằng ta, liền bỏ thuốc vào trong thức ăn của ta khiến ta không thể sinh nở! Là ả muốn dựa vào ngươi và Dao Dao để thăng tiến, ngồi vào ngôi Hoàng hậu!”

Trong cặp mắt

Tiêu Hậu bùng lên ngọn lửa thù hận. Hoàng đế thoáng ngẩn người, có điều chỉ sau khoảng khắc đã lại cất tiếng cười sang sảng, buông tay bà ta ra nói: “Mẫu hậu xưa nay vẫn luôn giỏi nói năng, có điều chỉ như thế thì chưa gạt ta được.”

“Ngươi...” Tiêu Hậu

chỉ tay về phía hắn, ngón tay run lẩy bẩy không ngừng.

Hắn chấp tay sau

lưng, xoay người lại, hờ hững nói: “Bà yên tâm, ta sẽ không giết bà đâu. Có điều, ta cũng sẽ không tôn bà lên làm Hoàng thái hậu.”

Đây chính là sự

trừng phạt lớn nhất đối với Tiêu Hậu rồi.

78. Chương 78

Cơn mưa lạnh làm

mấy cánh hoa bên ngoài cửa sổ rụng lả tả, từ chỗ cánh cửa bỗng có tiếng động khe khẽ vang lên, Tô Tổ vội vàng đứng dậy. Xuyên qua bức rèm châu, nàng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó đang tới gần.

Tiếng ngọc bội va

chạm khẽ vang lên, Tô Tổ đã vén rèm bước ra ngoài. Tân hoàng vội bước đi tới, ôm lấy nữ tử trước mặt vào lòng: “Tô Tổ, nàng đã phải chịu khổ rồi.”

Nàng nghẹn ngào

gục đầu vào lòng hắn, thấp giọng nói: “Thiếp không sao. Ngài bây giờ đã là Hoàng thượng, vậy cha thiếp... cha thiếp cũng sẽ không sao chứ, đúng không?” Nàng

ngước mắt lên nhìn hấn. Không phải là nàng không hiểu nhưng vẫn ôm một chút hy vọng mong manh.

Cánh tay hấn trở

nên cứng đờ. Trong khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt đầy vẻ chờ mong ấy của nàng, hấn thật sự không nhẫn tâm, bất giác khẽ gật đầu.

Tô Tổ mừng rỡ ôm

chặt lấy hấn: “Thiếp biết ngài sẽ không gạt thiếp! Ngài nhất định sẽ không nhẫn tâm nhìn cha thiếp xảy ra chuyện mà!”

Hấn nhú chặt đôi

hàng lông mày, quả thực là không nhẫn tâm, có điều...

Hấn khẽ thở dài

một tiếng, con người ngồi ở ngôi cao, có rất nhiều việc thân bất do kỷ.

Ngày hôm sau,

trong cung truyền ra tin tức Tiêu Hậu phát điên, Hoàng thượng hạ chỉ bất cứ người nào nếu không có việc gì đều không được phép vào lãnh cung. Còn cung nữ Mục Đán vốn hầu hạ bên cạnh Tiêu Hậu vì hầu hạ có công nên được phong làm chiêu nghi, chỉ sau một đêm đã từ thân phận nô tì nhảy vọt lên thành chủ nhân rồi.

Khấp hoàng cung

đều xôn xao bàn bạc chuyện này, nhưng đó là ý chỉ của Hoàng thượng nên không ai dám làm trái.

“Thần thiếp tạ ơn

Hoàng thượng!” Mục Đán quỳ xuống khấu đầu.

Hoàng đế bước tới

đỡ nàng dậy, khẽ cười, nói: “Ngày đó trẫm đã nói rồi, sau này sẽ không bạc đãi nàng.”

Mục Đán mím môi

cười khẽ.

Nàng đi theo Tiêu

Hậu làm nội gián cho hấn suốt bao năm như thế, rốt cuộc đã chờ được cơ hội thêm mắm dặm muối trước mặt Tiêu Hậu khiến bà ta buộc phải ra tay. Hiện giờ thiên hạ đã là của Tân hoàng, hấn quả nhiên không quên lời hứa năm xưa. Cho dù chỉ là một chiêu nghi nhỏ nhoi nhưng Mục Đán cũng thỏa mãn vô cùng.

“Tránh ra!” Từ

bên ngoài vọng vào tiếng quát của một nữ tử.

Hoàng đế ngược

mắt nhìn, thấy Tĩnh Công chúa nôn nóng xông thẳng vào phòng. Nàng bất chấp việc

còn có người khác ở đây, lớn tiếng chất vấn hần: “Mẫu hậu rõ ràng không bị điên, tại sao huynh lại nói bà ấy đã điên rồi?”

Hoàng đế bất giác

hơi cau mày, nháy mắt ra hiệu cho đám tả hữu lui ra hết, sau đó mới thấp giọng nói: “Muội thân là công chúa, lỗ mãng thế này còn ra thể thống gì nữa?”

Tĩnh Công chúa

vẫn mặt mày u ám, đưa tay tới kéo ống tay áo hần: “Nhị ca, rốt cuộc là vì sao?”

Hần xoay người

qua một bên: “Nói bà ta mưu loạn là ý chỉ của phụ hoàng.”

“Nhưng bây giờ

phụ hoàng đã không còn nữa! Bà ấy dù sao cũng là mẫu hậu của chúng ta mà!”

“Dao Dao!” Hần

sầm mặt xuống, nhưng nhìn thấy đôi mắt rưng rưng của Tĩnh Công chúa thì lại không nhẫn tâm trách cứ điều gì. Nàng từ nhỏ đã ngây thơ lương thiện, hần không muốn để nàng biết được những chân tướng xấu xa trong hoàng gia.

Tĩnh Công chúa

chăm chú nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hần. Cứ nhìn, nhìn mãi, nàng giật mình phát hiện không biết từ lúc nào nhị ca của nàng đã không còn là nhị ca trước đây nữa, hần trở nên xa lạ đến mức nàng hoàn toàn không quen biết. Hần có vô số bí mật, tất cả đều được giấu trong lòng, ngay cả với người thân nhất là nàng cũng không chịu tiết lộ mấy may. Tĩnh Công chúa đột nhiên lùi về phía sau nửa bước, lẩm bẩm nói: “Được, vậy sau này chuyện của huynh muội sẽ không bao giờ hỏi tới nữa. Chỉ mong huynh hãy sớm tìm cho Dao Dao một vị phu quân, để Dao Dao có thể được gả đi thật xa.”

Không nhìn thấy

thì mọi thứ đều sạch sẽ, nàng không muốn tiếp tục ở lại vùng đất thương tâm này.

Tân hoàng đã đăng

cơ được ba ngày, mọi sự ở Sùng Kinh vẫn giống hệt như xưa, việc người nhà họ Tô bị mang đi khỏi thiên lao dường như đã hoàn toàn tan biến theo làn gió.

Đang lúc giữa

trưa, từ ngoài cổng bỗng vang lên những tiếng bước chân hỗn loạn. Lệnh Viên lên mở cổng ra, nhìn thấy có rất nhiều người dân đang đổ xô đi về phía trước. Nàng cau mày quan sát một hồi lâu, nghe được mấy câu rì rầm bàn tán, những ngón tay đang bám vào khung cửa đột nhiên nắm chặt lại.

Tô phu nhân không

biết từ lúc nào đã đứng sau lưng Lệnh Viên, khẽ cười hỏi: “Huyền Nhi, có phải lão gia đã về rồi không?”

Lệnh Viên cả

kinh, vội lắc đầu trả lời: “Dạ, vẫn chưa. Mẹ, sao mẹ không ở trong phòng nghỉ ngơi?”

Nàng vừa nói vừa

đưa tay đóng cổng lại.

Tô Anh bỗng lao

vọt qua bên cạnh nàng, đưa tay đẩy cổng ra. Chỉ sau khoảnh khắc, nàng ta đã ngoảnh đầu lại giận dữ nhìn Lệnh Viên, buột miệng nói: “Một chuyện lớn thế này, sao cô không nói ra?”

Tô phu nhân giật

nảy mình, vội kéo tay Lệnh Viên lại hỏi: “Huyền Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Con mau nói với mẹ đi!”

“Mẹ, không có

gì...”

“Cái gì mà không

có gì? Hoàng thượng đã hạ lệnh muốn xử tử cha, thế mà còn gọi là không có gì sao? Quả nhiên không phải là con ruột, cô chỉ biết giấu giếm bọn ta thôi!” Tô Anh vừa nói vừa bật khóc nức nở. Những người không thể trốn thoát ra ngoài bao gồm cả mẹ Tô Anh đều sẽ không thoát khỏi cái chết.

Sắc mặt Tô phu

nhân trở nên trắng bệch, đôi bờ môi mấp máy liên hồi, còn chưa nói ra được chữ nào thì thân thể đã ngã gục xuống. Lệnh Viên nhanh tay lẹ mắt kịp thời đỡ lấy bà. Tô Anh tới lúc này mới giật mình kinh hãi nhưng lại không đi tới giúp đỡ mà xoay người định chạy ra ngoài. Lệnh Viên quát gọi nàng ta lại: “Đi đâu thế?”

“Ta phải đi cứu

cha mẹ ta!”

“Không được đi!”

Tô Anh đâu chịu

nghe theo lời nàng, cứ thế cất bước chạy đi. Lệnh Viên hết cách đành tạm thời đặt Tô phu nhân xuống, đi tới kéo nàng ta về, đóng cửa cổng lại, nói: “Nhà họ Tô chỉ còn lại mấy người chúng ta thôi, cô thật sự muốn chạy đi nói với toàn thiên hạ rằng chúng ta đã thoát được ra ngoài, bắt Hoàng thượng phải giết nốt mấy người còn sót lại này hay sao?”

Không có ai tới

làm khó chúng tỏ rằng Tuân Châm đã cố ý tha cho bọn họ, nhưng nếu Tô Anh mà ra ngoài làm lớn chuyện này lên, cho dù hắn có là Hoàng đế thì cũng không thể nào bảo vệ họ được nữa. Điều này nàng tin rằng khi Doãn Duật gặp Tân hoàng đã suy nghĩ kỹ càng rồi, nếu không y làm sao chịu để Tô Thái phó chết mà không có động tĩnh gì như thế?

Cánh cửa nhà lao

nặng nề được mở ra, gã ngục tốt cúi đầu nói: “Thời gian không có nhiều, xin Thế tử gia hãy nhanh lên một chút.”

Doãn Duật rảo bước

đi vào, đỡ ông lão đang nằm trên giường dậy. Tô Thái phó lên tiếng hỏi trước:

“Bọn họ đều không sao chứ?”

Doãn Duật gật đầu

thưa: “Học trò đáng chết, không thể mang theo sư phụ cùng ra ngoài.”

Tô Thái phó nở

một nụ cười bất lực: “Con không thể mang ta đi được.”

“Sư phụ...”

“Không cần nói

nhiều nữa, bọn họ có thể bình an sống tiếp đã là tâm nguyện lớn nhất của ta rồi.”

Doãn Duật gật đầu

thật mạnh, chuyện này y nhất định sẽ làm được.

Từ bên ngoài có

một đội thị vệ đi vào, gã ngục tốt cũng tới nói là thời gian đã đến.

Tô Thái phó bị

người ta mang đi. Doãn Duật muốn bước lên phía trước nhưng bị cản lại.

Tô Thái phó

ngoảnh đầu lại đưa mắt nhìn y, trong cặp mắt già nua thấp thoáng ánh lệ: “Ta vẫn luôn cảm thấy áy náy với phụ thân con vì năm xưa đã không đứng ra nói giúp ông ấy một câu, con, con đừng trách ta.”

“Sư phụ!” Doãn

Duật đột nhiên quỳ xuống bái lạy ông. Ông đã dùng tính mạng của bản thân để đổi lấy sự bình an cho toàn bộ Ký An Vương phủ, y làm sao lại trách ông được?

Hoàng đế không ở

trong vương phủ, Tô Tổ vì tình hình hiện giờ đang rất phức tạp nên không thể tùy ý ra ngoài.

Nào ngờ Tô Anh

lại đột nhiên che mặt tới đây, đứng bên ngoài cửa sau tranh cãi với gia đình trong phủ. Tô Tổ đích thân đi ra dẫn nàng ta vào, nàng ta bèn khóc nức nở nói: “Cô ta nói không cho muội đến pháp trường nhưng muội quả thực không thể khoan tay đứng nhìn, nhân lúc cô ta không chú ý, muội mới tới đây tìm đại tỷ!”

“Có chuyện gì?”

Tô Tổ cầm khăn tay đưa tới lau nước mắt cho muội muội mình.

Tô Anh đột nhiên

quỳ sụp xuống đất, nghẹn ngào nói: “Đại tỷ, bây giờ chỉ có tỷ là có thể cứu được cha và mẹ muội thôi. Tỷ hãy đi cầu xin Hoàng thượng, bảo Hoàng thượng đừng giết bọn họ được không?”

Cặp mắt Tô Tổ đột

nhiên mở to ra, một hồi lâu sau mới tỉnh táo trở lại: “Cái gì mà cứu với không cứu? Hoàng thượng đã nói rồi, bọn họ sẽ không có việc gì đâu.”

Tô Anh vẫn cứ

khóc lóc không thôi: “Sao lại không có việc gì chứ? Người cũng đã ở trên pháp trường rồi, sắp hành hình tới nơi rồi!”

“Muội nói cái

gì?” Sắc mặt biến đổi hẳn, Tô Tổ vội vàng lao ra ngoài cửa phòng.

Một gã người hầu

vội ngăn nàng lại: “Chủ nhân, Hoàng thượng đã nói rồi, người không thể đi đâu cả.”

“Mau tránh ra, ta

phải ra ngoài, ra phải đi gặp Hoàng thượng!” Sắc mặt trở nên trắng bệch, nàng đột nhiên nhớ lại hôm hấn tới vương phủ, nàng còn từng hỏi hấn việc này. Thì ra, hấn vẫn luôn lừa gạt nàng sao?

Thấy không thể

ngăn được nàng, gã người hầu vội quỳ xuống thưa: “Chủ nhân sao lại không hiểu chứ, Hoàng thượng cũng là bất đắc dĩ thôi, Tô Thái phó... nhất định phải chết!”

Nhất định phải

chết... Nhất định phải chết...

Thân thể không

kìm được run lên lẩy bẩy, Tô Tổ đột nhiên cảm thấy bụng mình quặn thắt từng cơn, rồi cả người đều khuỵu xuống đất.

“Chủ nhân!” Đám

người gần đó đều vội vàng bu cả lại, rồi có kẻ hoang mang chạy ra ngoài đi tuyên gọi ngự y, đồng thời bấm báo với Hoàng thượng.

Tô Anh ngẩn ngơ

đứng ở cửa phòng, thấy trên mặt Tô Tổ chẳng có chút huyết sắc nào, một bãi máu đỏ tươi chậm rãi tỏa rộng ra từ chỗ giữa hai chân...

Doãn Duật sau khi

trở ra từ thiên lao thì không đành lòng tới pháp trường mà qua chỗ Lệnh Viên.

Vừa bần thần đưa tay mở cửa cổng ra, y đã nhìn thấy Lệnh Viên đang căng thẳng chạy vội ra khỏi phòng.

“Kiều Nhi, sao

vậy?”

Lệnh Viên nhìn

thấy y, vội vàng nói: “Hồi này Anh Anh gây rối, muội có mắng nó vài câu, về sau thấy nó yên tĩnh lại muội liền không chú ý tới nữa. Mẹ vừa ngất xỉu, muội phải tập trung chăm sóc, nào ngờ mới chỉ lơ là một chút mà đã không thấy Anh Anh đâu nữa. Lúc này nó nhất định là đã ra ngoài rồi! Huynh mau đi tìm nó đi!”

Trong mắt Doãn

Duật hơi co rút: “Tới pháp trường rồi sao?”

Lệnh Viên khẽ lắc

đầu: “Chắc không phải, chỉ sợ là đã tới Khánh Vương phủ rồi.” Quan hệ lợi hại trong chuyện này Lệnh Viên đều đã nói với Tô Anh, nàng ta không phải là kẻ ngốc, lúc này chỉ có thể đi tìm Tô Tổ để nhờ cầu xin giúp mà thôi.

Sắc mặt trầm hẳn

xuống, Doãn Duật gật đầu nói: “Ta biết rồi, muội hãy chăm sóc phu nhân cho tốt.”

Đám thị nữ vội vã

ra vào, ngự y đã ở bên trong rất lâu. Hoàng đế không kìm được đứng dậy mấy lần, đám thái giám đều im lặng đứng hầu một bên, không một ai dám mở miệng nói gì.

Có người đi vòng

ra từ phía sau bức bình phong, quỳ xuống trước mặt Hoàng đế: “Bẩm Hoàng thượng, Vương... Tô...” Ngự y mờ mờ ra đây đây, nhất thời không biết xưng hô với nữ tử bên trong thế nào.

Hoàng đế bực bội

lên tiếng ngắt lời lão: “Nói!”

Ngự y vội cúi đầu

thưa: “Đứa bé mất rồi.”

Đứa bé mất rồi...

Sắc mặt trở nên

tái xanh, Hoàng đế ngẩn ngơ trong phút chốc rồi đột ngột ngoảnh đầu nhìn qua phía Tô Anh đang ngồi co rúm trong một góc. Từ trong mắt hắn bùng lên một tia sát khí, Tô Anh nhìn mà kinh hãi, chẳng dám xê dịch. Hoàng đế rảo bước tới, vung tay định đánh xuống đầu Tô Anh.

Tô Anh mở to mắt. Đúng lúc đó, một bóng người bỗng lao nhanh từ ngoài vào, kéo Tô Anh qua một bên. Hoàng đế giận dữ quát: “Hạ Hầu Quân, không ngờ ngươi dám can rờ trước mặt trẫm!” Hắn đã quyết định buông tha cho bọn họ, vậy mà cô ta còn tới hại chết con của hắn, hắn chỉ hận không thể một chưởng đánh chết cô ta!

Doãn Duật vừa vội vã tới đây, thiếu chút nữa đã không kịp. Thoáng nhìn tình cảnh hiện giờ, thấy đám người ngự y đều ở cả đây, y liền đoán được là Tô Tố đã xảy ra chuyện. Lặng lẽ kéo Tô Anh đã sợ đến ngây ngốc ra sau lưng mình, y hít sâu một hơi rồi mới nói: “Thần không dám can rờ. Anh Anh là muội muội của Tô Tố, cô ấy vừa mất cha, bây giờ Hoàng thượng lại muốn cô ấy mất đi cả em gái ruột nữa sao?”

Tô Anh đột nhiên túm chặt ống tay áo Doãn

Duật, hồi lâu sau mới run giọng gọi y: “Quân ca ca...” Nàng không cố ý, nàng thật sự không cố ý mà.

Sắc mặt Hoàng đế vẫn rất khó coi. Một ả thị

nữ đi từ bên trong ra, quỳ xuống thưa: “Hoàng thượng, chủ nhân tỉnh rồi, mời ngài vào trong.”

79. Chương 79

Sau khi Doãn Duật vội vã tới Khánh Vương

phủ, Lệnh Viên ngồi một mình trên hàng lan can, bám tay vào cây cột dưới mái hiên.

Ánh tà dương nhạt dần đi từng chút một, rải xuống một mảng ánh sáng mịt mờ trên bức tường đã cũ.

Người của Tô phủ đều đã bị hành hình. Những

khuôn mặt thân quen ấy, những tính mạng tươi nguyên ấy, rốt cuộc đã mất đi.

Lệnh Viên đột nhiên khép đôi mắt lại, mười đầu ngón tay run lẩy bẩy không ngừng. Bên dưới hoàng quyền, những cuộc sát phạt tanh máu rốt cuộc đến khi nào mới có thể kết thúc?

Có lẽ, vĩnh viễn sẽ không có điểm dừng.

Khi ánh tà dương cuối cùng biến mất, Tô Anh

rốt cuộc đã được Doãn Duật mang về. Hai mắt nàng ta lúc này đều đã đỏ hoe, xem

ra là vừa khóc. Lệnh Viên đứng dậy đi tới. Tô Anh không nói một lời, chạy thẳng về phòng mình. Doãn Duật mặt mày tái nhợt không còn một tia huyết sắc, chậm rãi đi về phía Lệnh Viên, thở dài nói: “Đứa bé của Tô Tổ mất rồi. Hoàng thượng suýt chút nữa đã giết Anh Anh.”

Cặp đồng tử của Lệnh Viên bất giác co rút

lại: “Huynh nói cái gì? Vậy... đại tỷ đã cầu xin cho Anh Anh sao?”

Doãn Duật mím môi, khẽ gật đầu.

Lệnh Viên nhớ lại việc Tuân Châm dùng đứa

bé để ép nàng ở lại bên cạnh hắn, bây giờ hắn đã thật sự có đứa con của mình

rồi, vậy nhưng lại mất đi, chắc hẳn đây sẽ là một sự đả kích rất lớn đối với

hắn. Doãn Duật bước lên phía trước, nắm lấy bàn tay nàng, bàn tay hai người đều

giá lạnh. Không khí nhất thời trầm hẳn xuống, cả hai đều hiểu ý nhau, không

nhắc gì tới chuyện trên pháp trường.

Sau khi Tô Thái phó chết, vì Tân hoàng vừa

đăng cơ nên đã đại xá cho thiên hạ, đám người hầu kẻ hạ của Tô phủ cũng đều

được tha bổng, cho tự rời đi.

Còn Tô phu nhân, sau lần ngất xỉu hôm đó,

bệnh tình càng trở nặng, nhiều lúc thậm chí còn không nhận ra được ai, thường

xuyên nói ra những lời điên điên khùng khùng.

Nửa tháng sau, trong cung cho người tới nói

là Hoàng đế có lệnh đưa mấy người Lệnh Viên rời khỏi Sùng Kinh.

Lúc chiều tối, Hoàng đế đã đích thân tới,

trên người không mặc long bào mà chỉ mặc một bộ thường phục màu xanh sẫm. Tô

Anh vẫn còn sợ hãi vì chuyện lần trước nên trốn trong phòng không dám ra ngoài.

Lệnh Viên một mình đi ra, thấy hắn chấp tay sau lưng đứng trong sân, ngẩng đầu

lên chăm chú nhìn bầu trời u ám.

Nàng chậm rãi bước tới, không hề hành lễ

với hắn.

Nam tử ngoảnh đầu lại, nhìn thấy người

sau lưng. Hai người nhìn nhau từ xa, không một ai bước lên phía trước.

“Ta đã an bài xong tất cả, bọn nàng hãy tạm

thời rời khỏi Sùng Kinh.” Lời của hắn rất hờ hững, không mang theo một tia tình

cảm nào.

Lệnh Viên vẫn không nói gì, bỗng nhìn thấy

Phương Hàm dìu Tô Tổ đi vào từ ngoài cửa, bèn vội bước tới dìu đỡ cùng. Sắc mặt

Tô Tổ hết sức nhợt nhạt, hai mắt vẫn sưng húp, đỏ hoe. Lệnh Viên khẽ gọi nàng

ta một tiếng, nàng ta bỗng đưa tay nắm chặt lấy bàn tay Lệnh Viên, dường như có lời gì muốn nói.

Lệnh Viên không buồn nhìn nam tử sau lưng nữa, cùng Phương Hàm dìu Tô Tố vào phòng.

Cửa vừa đóng lại, Tô Tố đã nói ngay: “Ta biết muội hận y nhưng oan oan tương báo đến bao giờ mới dứt? Muội có thể đồng ý với ta, hãy... bỏ qua được không?”

Bỏ qua? Một câu nói thực nhẹ nhàng biết mấy!

Bỏ qua cái chết của Thế Huyền, bỏ qua cái chết của Chiêu Nhi, và bỏ qua cả sự diệt vong của Bắc Hán sao?

Cổ họng Lệnh Viên nhất thời nghẹn lại, chẳng thể nói ra được một câu nào.

Tô Tố rưng rưng nước mắt nhìn nàng, nói:

“Huyền Nhi, muội hãy nể mặt ta, đừng tiếp tục thù hận nữa.”

Lệnh Viên cũng không muốn thù hận nhưng chỉ sợ những oan hồn đã chết kia không chịu nghe theo.

Tô Tố đột nhiên quỳ xuống trước mặt Lệnh

Viên. Phương Hàm ở một bên khẽ gọi một tiếng “Đại tiểu thư” nhưng nàng đã đẩy tay thị ra. Lệnh Viên ngạc nhiên nhìn Tô Tố, rồi vội khom người xuống đỡ: “Tỷ sao lại làm như vậy chứ?”

Tô Tố nhất quyết không chịu đứng dậy, mà chỉ cúi đầu nói: “Ta biết y đã làm sai rất nhiều việc nhưng y cũng có nỗi khổ tâm của mình. Việc của cha, y quả thực đã không còn cách nào, ta thực ra vẫn luôn biết rõ. Y có thể đi được đến ngày hôm nay, phải trả giá thể nào ta cũng biết rõ ràng. Huyền Nhi, xin muội hãy nể mặt ta, bỏ qua đi!”

Bất kể Lệnh Viên có khuyên nhủ thế nào, Tô

Tố cũng không chịu đứng dậy.

“Nói đến báo ứng, y cũng đã nhận được rồi, đứa con của ta và y đã mất rồi...” Tô Tố nghẹn ngào nói.

Ngón tay Lệnh Viên run lên lạnh bẩy, đứa con... Vậy đứa con của nàng thì đáng phải chết sao?

Trái tim đau đớn như bị kim đâm, dù thời gian có trôi qua bao lâu nàng cũng không thể không hận kẻ đó được. Nhưng hẳn là người mà Tô Tố yêu nhất, Tô Tố thì lại có ơn với nàng...

Nàng không thể buông bỏ sự thù hận trong

lòng nhưng cũng không nhẫn tâm nhìn Tô Tổ đau khổ.

Lệnh Viên hít sâu một hơi, sau đó mới nói:

“Được, muội đồng ý với tỷ, khi tỷ còn sống sẽ không phải nhìn thấy cảnh giết chóc nào nữa.”

Cặp mắt Tô Tổ sáng rực lên, nơi đáy mắt

nhợt nhạt cũng xuất hiện nét cười: “Thật vậy sao? Huyền Nhi, cảm ơn muội!”

Lệnh Viên đỡ Tô Tổ đứng dậy. Phương Hàm

đứng ở một bên ngẩn ngơ nhìn cảnh này, từ trong cặp mắt bình tĩnh của nhị tiểu

thư, thị thấy được một tia hận thù nhàn nhạt, có điều đã nhanh chóng ẩn vào tận

sâu trong đáy mắt. Đại tiểu thư cười rất yên tâm nhưng Phương Hàm lại cảm thấy

những lời vừa rồi của nhị tiểu thư không phải là thật sự bỏ qua thù hận.

Nhị tiểu thư thù hận điều gì? Phương Hàm

không hề hay biết, cũng sẽ không đi dò hỏi.

Hoàng thượng chưa hề rời đi, mà đứng đợi

bên ngoài hành lang rất lâu, mãi sau khi Lệnh Viên đã ra ngoài hắt mới đẩy cửa đi vào.

Lệnh Viên đi sát qua bên cạnh hắn, chẳng

nói một câu nào, thậm chí còn chẳng nhìn về phía hắn một lần.

Từ khi đứa bé của Tô Tổ mất, Tô Anh lại

càng trở nên trầm lặng, ít nói, cũng không còn thân thiết với Tô Tổ nữa. Lệnh

Viên và Tô Anh thì vốn đã không hợp nhau, tất nhiên sẽ không để ý xem trong

lòng nàng ta suy nghĩ những gì.

Ngày hôm sau, những người còn lại liền cũng

rời kinh.

Doãn Duật đưa bọn họ ra đến ngoài thành.

“Ta sẽ sớm đón nàng về.”

“Sớm đến đâu?” Lệnh Viên ngược mắt lên nhìn

y.

Y khẽ nở nụ cười, ghé sát tai nàng nói: “Dù

sao hắn cũng phải lập hậu. Hắn đang nôn nóng, cho nên sẽ không chậm trễ được.”

Lệnh Viên giữ chặt ống tay áo y, vẫn có

chút không yên tâm. Tuy Tiên đế đã chết nhưng thân phận của Doãn Duật vẫn là

một bí mật không thể công khai. Nếu lỡ như để Tân hoàng biết, hắn chắc chắn sẽ

không tha cho y.

“Chuyện gì cũng phải cẩn thận.”

Doãn Duật gật đầu nói: “Nàng cứ yên tâm,

hãy chú ý chăm sóc mình.”

Tô Anh ngồi ngay sát bên cửa sổ, ngẩn ngơ

nhìn hai người bên ngoài, bắt giắc cắn chặt môi. Nghe Tô Tổ khẽ gọi mình một

tiếng, Tô Anh liền đột nhiên buông rèm cửa sổ xuống, co rụt người ngồi vào

trong góc, cúi gằm mặt không nói năng gì.

Xe ngựa được một đội thị vệ tinh nhuệ hộ

tống đi thẳng về hướng nam, tới một nơi có tên là Phong Sĩ.

Lệnh Viên cũng phải tới nơi này mới biết,

thì ra Hoàng đế thật sự đã an bài ổn thỏa tất cả.

Một tòa phủ đệ hoàn toàn mới vừa được xây

dựng xong, đám người dưới trong phủ cũng đã cung kính chờ sẵn bọn họ, mà những

kẻ này đều là do Hoàng đế đích thân lựa chọn rồi đưa tới đây.

Người của Tô phủ đều đã bị xử quyết, bây

giờ không còn tiểu thư nhà họ Tô nữa, bọn họ là ba vị tiểu thư của Vân phủ. Kẻ

đó là Hoàng đế, muốn cho bọn họ một thân phận hoàn toàn mới là một điều hết sức

dễ dàng.

Lệnh Viên bám vào tay một ả a hoàn, chậm

rãi bước xuống xe, nhìn thấy tòa phủ đệ trước mắt xa hoa tột độ, liền thầm cảm

thán Hoàng đế quả nhiên chịu bỏ sức an bài

Một thoáng chốc đã vào thu, đây là lần

tuyển chọn phi tần đầu tiên sau khi Tân hoàng đăng cơ.

Sớm đã có thị vệ đi xuống miền Nam,

chuẩn bị đón Tô Tổ về kinh.

Lệnh Viên đứng bên cạnh cây cột trở hoa

dưới hành lang, nhìn thấy bóng dáng màu trắng đó vội vã chạy tới, chiếc áo

choàng kéo lê vô số phiến lá rơi trên mặt đất. Đến trước mặt nàng, y mỉm cười

khẽ gọi: “Kiều Nhi!”

Lệnh Viên kinh ngạc thốt lên: “Hắn bảo

huynh tới đây sao?”

Doãn Duật gật đầu nói: “Đúng vậy, là hắn

phái ta tới, vừa hay có thể đón bọn nàng về luôn.”

“Sau đó thì sao?”

“Hắn sẽ ban hôn cho chúng ta. Hắn đồng ý

rồi, sẽ không nuốt lời đâu.” Doãn Duật nắm lấy bàn tay nàng, rảo bước đi về

phía trước: “Chúng ta đi đón Hoàng hậu nương nương thôi.”

Hoàng hậu nương nương...

Lệnh Viên ngẩn ngơ ngẫm nghĩ, điều mà hấn hứa hẹn rất cuộc đã có một việc làm được rồi, đó là không phụ lòng Tô Tổ. Trong khoảnh khắc đó, Lệnh Viên cũng không biết bản thân rất cuộc vui mừng hay khó chịu, bèn bất giác nắm chặt lấy bàn tay Doãn Duật. Nàng chỉ biết kiếp này nàng quyết sẽ không bao giờ rời xa Doãn Duật nữa.

Tô Anh lại không muốn đi theo bọn họ, nhất quyết đòi ở lại một mình trong Vân phủ ở Phong Sĩ. Tô Tổ cũng không khuyên nổi nàng ta, đành để nàng ta ở lại.

Đóng chặt cửa phòng, Tô Anh hai mắt đỏ hoe hất mạnh chiếc chén trên bàn xuống đất. Dù sao mấy người bọn họ cũng đều ghét bỏ nàng, nàng còn phải đi theo bọn họ làm gì nữa? Hiện giờ nàng vẫn còn liên hệ với vị Liễu thiếu gia con nhà thương nhân kia, tuy đó không phải là người nàng thật lòng thích nhưng nàng thà tìm bữa một người rồi tự gả bản thân đi xa chứ không muốn tiếp tục nhìn thấy cảnh ân ái của bọn họ nữa!

Đầu tháng Mười, Tân hoàng Đại Việt quyết định lập hậu.

Có rất nhiều lời đồn thổi về thân phận của vị Hoàng hậu mới này, người thì nói nàng là tiểu thư dòng dõi đại quan triều đình cũ, người lại nói nàng là thiên kim của một thương nhân giàu có hàng đầu thiên hạ, còn có người nói nàng là hậu nhân của quan viên Tiền Bắc Hán... Tóm lại, mỗi người một ý nhưng không ai có thể đưa ra chứng cứ xác thực.

Trong ngày lập hậu, Hoàng đế ban thưởng rất nhiều mỹ nhân cho các vị vương gia.

Đồng thời, hấn còn ban em gái ruột của Hoàng hậu nương nương cho Thế tử của Ký An Vương phủ là chính thất, kèm theo đó còn thưởng thêm ba vị tiểu thư con nhà quan làm trắc thất cho Thế tử.

Trong phòng tân hôn rạng ngời nến đỏ, Hoàng đế chậm rãi ngồi xuống cạnh giường, chợt nghe Hoàng hậu thấp giọng hỏi: “Đã nói trước là chỉ ban hôn cho Huyền Nhi và Doãn Duật, Hoàng thượng chẳng lẽ lại hối hận rồi sao?”

Hấn khẽ cười, nói: “Trẫm làm vậy cũng không tính là đã nuốt lời, vẫn để cô ta làm chính thất. Có điều nam nhân ấy mà, có ai không tam thê tứ thiếp đâu.”

Hoàng hậu hơi cau mày, thấy hấn đã đưa chén rượu hợp cần tới, bèn cẩn thận đón lấy. Nhìn hấn ghé tới sát cạnh mình, nàng lại đột nhiên hỏi: “Hoàng thượng vẫn không cam tâm sao?”

Hắn là chủ nhân của thiên hạ, vậy mà lại phải nhường nữ tử mình từng yêu cho người khác, quả thực rất mất thể diện. Hôm nay đang là ngày vui nhưng Tô Tổ lại bắt đầu cảm thấy lo lắng, chỉ sợ đằng sau cuộc sống nhìn có vẻ như bình lặng này đang có một trận sóng gió chuẩn bị nổi lên.

Sắc mặt Hoàng đế thoáng dờ ra, phải sau một lát mới lại thấy hắn nở nụ cười. Ánh nến đỏ rực chiếu lên một bên khuôn mặt tuần tú của hắn, hắn chăm chú nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Hoàng hậu của trẫm đang ghen sao?” Hắn đưa một tay tới ôm nàng vào lòng, để tấm thân mềm mại của nàng dán sát vào lồng ngực mình. “Trẫm sớm đã quên cô ta rồi.”

Quên rồi? Thật sự đã quên rồi sao?

Cặp mắt Hoàng hậu long lanh như làn nước mùa xuân, chăm chú nhìn hắn. Hắn khẽ nở nụ cười, đưa tay vòng qua tay nàng: “Thật không ngờ trẫm và nàng lại phải uống rượu giao bôi những hai lần.”

Hoàng hậu cũng bắt giác cười theo: “Hoàng thượng thấy chán rồi sao?”

Hắn uống một hơi cạn sạch rượu trong chén:

“Không chán, nhưng đây nhất định sẽ là lần cuối cùng.”

Hoàng hậu nghe mà lòng ấm áp, cũng uống cạn chén rượu hợp cần.

Lập tức có cung nữ đi tới, mang hai chiếc chén rỗng lui đi.

Hoàng đế đưa tay kéo nữ tử trước mắt vào lòng, khẽ cầm mình lên mái tóc đen nhánh của nữ tử, ngửi mùi thơm từ trong đó tỏa ra. Hoàng hậu nhẹ nhàng khép đôi mắt lại, nhưng nụ hôn của hắn không đặt xuống, mà có một giọng nói trầm thấp vang lên: “Tô Tổ, nàng nói xem, vì sao Tiên đế vẫn luôn giám sát Ký An Vương phủ?”

Hoàng hậu giật mình kinh hãi, đột ngột mở bừng đôi mắt. Đôi mắt sâu thẳm của nam tử đang nhìn nàng chăm chú, thấy đáng vẻ ngẩn ngơ kinh ngạc của nàng, hắn lại nói tiếp: “Tô Thái phó và Ký An Vương phủ xưa nay vốn đi lại gần gũi với nhau, nàng nói xem, có phải Tô Thái phó cũng biết được điều gì không?”

80. Chương 80

Những lời nhẹ nhàng ấy lọt vào tai Hoàng hậu thực chẳng khác gì tiếng sấm rền vang khiến trái tim vốn bình lặng của nàng hơi xao động. Ngược mắt lên chăm chú nhìn nam tử trước mắt, một hồi lâu sau nàng mới nói: “Hoàng thượng muốn hỏi điều gì?”

Hắn khẽ nở nụ cười nhưng giọng nói đã lạnh lẽo hẳn đi: “Cha nàng xảy ra chuyện trong Ký An Vương phủ, vậy nhưng nhà họ Hạ Hầu lại chẳng có một ai đứng ra nói giúp, trầm cảm thấy rất kỳ lạ. Có phải là có chuyện gì đó mà trẫm không biết nhưng cha nàng lại biết không?”

Hoàng hậu thoáng tỏ ra nghi hoặc nhưng ngay sau đó lại lắc đầu nói: “Hoàng thượng cả nghĩ rồi.”

“Vậy nàng tin rằng cha nàng định mưu phản sao?”

Sắc mặt bất giác u ám hẳn đi, Hoàng hậu cúi đầu xuống, cất giọng bi thương: “Cha thiếp tất nhiên sẽ không mưu phản. Từ khi mẹ thiếp phát điên. Cha vẫn luôn cảm thấy áy náy với bà. Chẳng lẽ Hoàng thượng không cho rằng cha làm như vậy là vì nhị muội của thiếp sao? Tiên hoàng nhận ra nhị muội của thiếp, biết được thân phận thực sự của nhị muội.”

Đầu ngón tay nam tử hơi máy động, là vì Lệnh Viên sao? Giải thích như vậy quả thực cũng khá hợp lý nhưng hắn không tin vào giả thiết này. Chỉ một Lệnh Viên thì chưa đủ để Tô Thái phó phải liều mạng, thậm chí còn định hy sinh toàn bộ Tô phủ như vậy! Đôi hàng lông mày nhíu chặt, nhưng hắn không định hỏi tiếp vì hắn tin Tô Tổ sẽ không gạt hắn, nàng nói không biết thì nhất định là không biết.

Tiếng hò reo mừng vui vang lên không ngớt, lần này vương phủ còn náo nhiệt hơn so với lần trước Thế tử cưới vợ.

Sau đêm nay, trong vương phủ sẽ lại có thêm bốn vị nữ chủ nhân.

Dương Đình đứng dưới hành lang, đôi bờ môi trắng bệch run lấy bầy không ngừng. Á thị nữ đứng sau lưng nàng nhỏ giọng khuyên nhủ, đại khái đều là những lời đã nghe đến nhàm tai, chẳng hạn như trong lòng Thế tử có nàng, với thân phận của Thế tử có tam thê tứ thiếp là lẽ đương nhiên, rồi thì bảo nàng không cần phải để bụng quá.

Dương Đình ngẩn ngơ đứng đó hồi lâu, đột nhiên bật cười thành tiếng.

“Trắc phu nhân, người... người đừng như vậy!” Á thị nữ không khỏi có chút sợ hãi.

Dương Đình xoay người lại: “Ta thật sự cảm thấy vui.”

Vui vì sự lựa chọn của mình.

Nàng vốn dĩ là người của Tiên đế, khi đó nếu hoàn toàn nghe theo lời của Tiên đế thì làm sao có được lời hứa của Thế tử. Bây giờ, sau khi Tân hoàng đăng cơ, Thế tử nạp thêm thê thiếp mới thực ra cũng là kết quả tất yếu. May mà nàng đã quyết định nhanh khiến Thế tử nợ mình một mối ân tình, sau này... sau này còn sợ gì cuộc sống tẻ nhạt quá nữa?

Tóm lại, nàng sẽ có đứa con của mình.

Trên dãy hành lang phía đằng xa, một đám người đang vây quanh nam tử mặc bộ đồ màu đỏ rực đi về phía phòng tân hôn.

Ký An Vương gia và Vương phi dắt tay nhau đứng trên dãy hành lang phía đối diện.

Vương phi ngoảnh mặt qua nhìn người bên cạnh, trên khuôn mặt xuất hiện một nụ cười hiếm hoi: “Kiếp này tôi thực sự chưa từng nghĩ rằng mình còn có thể nhìn thấy Quân Nhi cưới vợ, hơn nữa còn là cưới thiên kim của Tô Thái phó...”

Ký An Vương gia hơi cau mày: “Bà đừng hồ đồ nữa, ở đây làm gì có người của nhà họ Tô.”

Vương phi mỉm môi cười, nói: “Phải, phải, là tôi hồ đồ. Tôi thực sự vui mừng quá, chúng ta phải đối xử thật tốt với Huyền Nhi, cũng coi như không thẹn với người đã khuất.” Trên khuôn mặt Vương phi là nụ cười nhưng nơi đáy mắt lại thấp thoáng ánh lệ, giọng nói cũng nhỏ hẫng đi: “Vương gia, ông nói xem, cứ để Quân Nhi sống thế này cả đời có tốt không?”

Ký An Vương gia dôi mắt về hướng xa, sau khi nhìn thấy Doãn

Duyệt đã đẩy cửa đi vào phòng tân hôn mới khẽ thở dài nói: “Nó cảm thấy tốt là được.”

Tấm màn màu đỏ khẽ đung đưa trong gió, bức rèm châu cũng đã được thay bằng màu đỏ tươi bắt mắt. Trong mơ màng, thời gian dường như đã quay ngược về quá khứ, khi mà Lệnh Viên vẫn còn ở trong cung Thịnh Diên.

Doãn Duệ mặc bộ đồ cưới đỏ rực rảo bước đi vào.

Lệnh Viên ngồi lặng lẽ bên mép giường, lắng nghe tiếng ngọc bội va chạm “ting tang”, bóng dáng cao lớn đó đã tới gần. Đây không phải là lần đầu tiên ngồi trong phòng tân hôn của y và nàng, nhưng nàng vẫn thầm cảm thấy căng thẳng.

Nàng cứ luôn cảm thấy chuyện này không chân thực, chỉ sợ nó sẽ đột nhiên vỡ tan ra như bóng nước.

Doãn Duật cầm chiếc đèn cân[1] cẩn thận vén

tấm khăn trùm đầu của nàng lên, lại thấy nàng đang khóc.

[1] Theo phong tục cổ truyền Trung Quốc, chú rể vén khăn

trùm đầu của cô dâu thường dùng đèn cân hoặc gậy như ý, đại diện cho sự vừa lòng đẹp ý của trai gái hai bên.

“Kiều Nhi...”

Y cầm lấy bàn tay nàng, cảm thấy đầu ngón tay nàng vô cùng

giá lạnh, bèn nắm lại thật chặt, bỗng nghe nàng nghẹn ngào nói: “Bắt đầu từ

khoảnh khắc hoàng huynh ban hôn cho muội, muội chưa từng nghĩ còn có ngày hôm nay,

cũng không dám nghĩ tới...” Về sau, nàng nhất quyết yêu cầu Thế Huyền để nàng tới

Nam Việt hòa thân, gả cho Dân Vương. Về sau nữa, nàng vì muốn phục quốc mà

khuất mình với Khánh Vương... Sau bao nhiêu điều bất hạnh, nàng thực sự chưa từng nghĩ rằng mình còn có thể đến với Doãn Duật.

Y khom người xuống, hôn lên giọt nước mắt bên khóe mắt nàng,

dịu dàng ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Sau này, không phải nghĩ tới nữa, ta sẽ mãi ở bên nàng.”

Nàng run rẩy rúc vào lồng ngực ấm áp của y. Trước giờ chưa

từng có khoảnh khắc nào nàng cảm thấy yên tâm như lúc này.

Y cúi đầu xuống hôn lên đôi môi nàng, nàng cũng ngoan ngoãn đáp lại y.

Quần áo lần lượt được cởi ra, hai bóng hình nam nữ hòa quyện

vào nhau cùng chui vào trong màn. Ngọn đèn lưu ly đựng đưa qua lại, soi sáng

khung cảnh hữu tình ướt át trong phòng.

...

Giữa đêm khuya, vương phủ sau khi tân khách cáo từ rồi đi

hết sớm đã trở nên tĩnh lặng, các phòng cũng đều đã tắt đèn.

Nhưng không rõ bắt đầu từ bao giờ, có tiếng kêu kinh hãi từ

khu chái nhà phía tây vọng lại.

Lệnh Viên nghe thấy âm thanh liền mơ màng tỉnh dậy, Doãn

Duật cũng đã thức giấc ngồi ở một bên rồi. Có bóng người chạy qua hành lang bên

ngoài, chiếu lên cửa phòng, rồi một giọng nói mang theo sự nôn nóng của ả thị

nữ vọng tới: “Thế tử gia, trắc phu nhân Dương thị muốn tự vẫn!”

Lệnh Viên không khỏi cả kinh. Dưới ánh trăng mờ tối, sắc mặt

Doãn Duật cho chút khó coi. Nàng đẩy nhẹ y nói: “Huynh mau qua đó xem sao.”

“Kiều Nhi...”

“Mau đi đi.” Nàng lại giục.

Đèn trong các phòng lại được thấp sáng. Mọi người nhìn thấy Thế tử vội vã đi ra từ trong phòng tân hôn của chính thất phu nhân, đi thẳng về phía phòng của Dương Dĩnh.

Đại phu vừa khéo mới đi ra từ bên trong, ả thị nữ đứng một bên khóc lóc nghẹn ngào. Doãn Duật xua tay bảo tất cả mọi người lui ra, sau đó mới xoay người đi vào phòng trong. Sắc mặt Dương Dĩnh trắng bệch, thấy y đi vào liền vội vàng đứng dậy rồi quỳ xuống: “Thiếp thật đáng chết, đã làm kinh động tới Thế tử gia!”

Doãn Duật nhìn cái cổ tay được băng bó bằng vải thưa của nàng ta, hơi cau mày: “Tại sao phải tự vẫn, việc đã hứa với nàng ta không hề có ý nuốt lời.”

Không hề có ý nuốt lời.

Dương Dĩnh trong lòng thoáng động, bất giác ngược mắt lên nhìn y chăm chú.

Y đưa tay tới đỡ nàng đứng dậy, thấy nàng khẽ nở nụ cười, thỉnh thoảng lại ngoảnh mặt qua một bên lau nước mắt: “Đây là hiểu lầm thôi, thiếp không hề muốn tự vẫn, chỉ là đang đem ra ngoài rót trà, sơ ý làm rơi chiếc chén, nó vỡ ra bên mép bàn, khi thiếp hoang mang định đón lấy thì bị mảnh chén vỡ cửa đứt cổ tay. Thiếp cũng không biết tại sao... tại sao tin tức truyền ra ngoài lại thành như vậy...”

Nhưng cho dù là thế y cũng vẫn tới đây, không hề vì nàng không phải là người trong lòng y mà bỏ mặc nàng không hỏi han gì tới. Y không yêu nàng nhưng lại là một bậc quân tử khiêm nhường, lễ độ. Nàng rốt cuộc đã không nhìn nhầm người.

Doãn Duật quả nhiên có chút lúng túng. Mảnh chén vỡ cửa đứt cổ tay, lại đứng trong ngày đại hôn của y, đám người dưới tất nhiên sẽ suy nghĩ quá lên.

Dương Dĩnh lén đưa mắt nhìn y, thấy y không hề nôn nóng rời đi mà ngồi xuống bên cạnh bàn. Nàng vội bước lên trước một bước, nhỏ giọng hỏi y: “Chàng uống nước không?”

Nàng đưa tay định cầm lấy bình trà nhưng bị y ngăn lại. Y hờ hững nói: “Để ta tự làm.”

Ngọn đèn trong phòng đã được thấp lên, ánh đèn dịu dịu chiếu lên một bên mặt y khiến những đường nét sắc sảo càng thêm phần cuốn hút. Dương Dĩnh tới lúc này mới dám tỉ mỉ quan sát phu quân của mình, thấy y tới vội vàng, trên người chỉ mặc một chiếc áo ngủ màu trắng, lại khoác hờ thêm chiếc áo

choàng bên ngoài. Nàng xoay người lại, đóng chặt cánh cửa sổ vừa rồi bị ả thị nữ đẩy ra một nửa. Thời tiết về đêm mùa này cũng đã hơi lạnh rồi, chỉ sơ sẩy một chút thôi là sẽ bị cảm lạnh ngay.

Y quả nhiên không rời đi, mà lặng lẽ ngồi ở đó uống trà.

Dương Đình đêm nay không hề có ý tự sát, việc vừa xảy ra chỉ là ngoài ý muốn, nhưng trong đáy lòng nàng tất nhiên cũng hy vọng y sẽ tới đây và không lập tức rời đi. Y quả nhiên đã ở lại, cho dù nàng hiểu rằng tại sao y lại quyết định ở lại như thế... Đêm nay Thế tử thành thân, nhưng là chính phu nhân và ba vị trắc phu nhân đồng thời qua cửa. Những người đó là do Hoàng thượng chọn cho y, y không muốn đắc tội với Hoàng thượng, cũng sợ chính phu nhân bị người ta ghen ghét. Việc ngoài ý muốn xảy ra với nàng vừa hay đã mang tới một cơ hội cho y.

Có lẽ, y không hề thật sự tin rằng vết thương của nàng là một chuyện ngoài ý muốn. Có lẽ, y cho rằng nàng đã bày trò gạt y tới, muốn ở riêng một chỗ với y. Thế là y đã tương kế tựu kế, hai người đều có được thứ mình cần. Cho dù như thế, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Ngày hôm sau có tin tức truyền ra, nói rằng người Thế tử để tâm nhất quả nhiên vẫn là trắc phu nhân Dương thị. Trong đêm tân hôn, không ngờ Thế tử lại không qua đêm trong phòng của chính phu nhân! Còn có người nhìn thấy sau khi Thế tử tới phòng của trắc phu nhân, trắc phu nhân đã tự mình đi đóng cửa sổ lại!

Lúc này các vị trắc phu nhân vừa qua cửa cũng không còn cảm thấy buồn bã nữa. Nếu nói bọn họ bị thảm, chính phu nhân há chẳng phải càng bị thảm hơn sao?

Lệnh Viên ngồi trước bàn trang điểm để cho các thị nữ trang điểm giúp mình, bản thân thì lại cứ cười ngặt nghẽo.

Về sau, đám người dưới trong phủ lén đồn thổi với nhau, chính phu nhân đã tức giận đến phát điên rồi, đêm qua Thế tử rời khỏi phòng tân hôn suốt cả đêm vậy mà bây giờ nàng ta vẫn còn cười được.

“Ta cho rằng nàng đã giận rồi.” Doãn Duật đưa chén trà tới cho Lệnh Viên.

Lệnh Viên đưa tay đón lấy, khẽ nở nụ cười: “Muội có gì mà giận chứ! Đúng rồi, khi nào thì chúng ta đi đón mẹ muội tới đây?” Thân thể Tô phu nhân không được khỏe, Lệnh Viên vẫn luôn lo lắng cho bà. Bây giờ Tô Tổ đã trở thành Hoàng hậu, không tiện chăm sóc cho Tô phu nhân, chỉ còn nàng là có thể dốc lòng báo hiếu.

Doãn Duật mỉm cười bảo: “Ta đã cho người đi chuẩn bị rồi, đến chiều nay là chúng ta có thể khởi hành đi xuống phía nam.”

“Nhanh vậy sao?” Lệnh Viên ngạc nhiên nói.

Doãn Duật gật đầu đáp: “Nàng đã quên mất câu tam nhật hồi môn[2] rồi sao? Cho dù chúng ta có đi vào chiều nay thì cũng khó mà kịp về nhà trong ba ngày.”

[2] Hồi môn cũng chính là lại mặt, một nghi lễ truyền thống có cả ở Việt Nam và Trung Quốc. Câu này ý rằng vợ chồng tân hôn phải về nhà bố mẹ vợ vào ngày thứ ba sau đám cưới.

Bọn họ không mang theo người nào, chỉ có hai người rời thành với nhau nhưng lại không đi thẳng xuống phía nam mà trước tiên vòng qua thăm mộ của Lương Vương.

Doãn Duật vén áo quỳ trước mộ, Lệnh Viên cũng lặng lẽ quỳ xuống bên cạnh y. Y cứ ngẩn ngơ quỳ ở đó nhưng không nói câu nào.

Mùi hương trầm thanh đậm vương vất trong khắp ngự thư phòng, có gã thị vệ rảo bước đi thẳng vào trong.

Hoàng đế đặt bản tấu chương trong tay xuống, ngược mắt lên hỏi: “Sao rồi?”

Gã thị vệ cúi đầu thưa: “Thế tử và phu nhân đã tới Phong Sĩ làm lễ lại mặt nhưng có điều kỳ lạ là trước đó, khi đang trên đường, bọn họ còn đi tế bái một người. Trên bia mộ của người đó không viết gì, cho nên không biết được là ai.”

Sắc mặt hơi biến đổi, Hoàng đế cau mày nói: “Mau đi điều tra!”

Gã thị vệ vâng lời lui đi.

Nam tử trong bộ đồ màu vàng tươi đột nhiên đứng dậy, chắp tay sau lưng chậm rãi bước tới bên cửa sổ. Lệnh Viên vốn là người Bắc Hán, người trong mộ đó chắc không có liên quan gì tới nàng. Phụ mẫu song thân của Doãn Duật vẫn đều khỏe mạnh, mà người đó lại không có danh tính, vậy rốt cuộc là ai đây?

Hắn thâm trầm nghĩ trong lòng, bất giác nắm chặt hai bàn tay lại.

Ký An Vương phủ quả nhiên còn giấu bí mật gì đó sao?

“Hoàng thượng.” Từ ngoài cửa vọng vào giọng nói của gã thái giám.

Hoàng đế tỉnh táo trở lại, hờ hững nói: “Vào đây.”

Gã thái giám xách theo hộp đồ ăn đi vào, khẽ cười thưa:

“Hoàng thượng, đây là trà sâm Mộc Chiêu nghi phái người đưa tới. Nương nương lo rằng Hoàng thượng đã phải làm việc quá vất vả. Hoàng thượng, ngày uống một chút chứ?”

Hoàng đế “ừm” một tiếng, đoạn xoay người đi tới ngồi xuống chiếc ghế rộng, đưa tay lên day day trán: “Mộc Chiêu nghi đâu rồi?”

Gã thái giám đã bưng chiếc chén ngọc tới, cẩn thận đưa cho hần, thấp giọng thưa: “Dạ, đã về rồi, nói là sợ làm phiền tới Hoàng thượng.”

Hoàng đế cúi đầu khẽ nhấp một ngụm, đột nhiên lại nhớ tới điều gì, nói: “Phủ Nội vụ vừa nhập về một ít thỏi vẽ lông mày, lát nữa hãy mang một phần qua cho Mộc Chiêu nghi.”

Gã thái giám tươi cười vâng lời.

Ba ngày sau, trăng sáng treo giữa trời, bóng dáng cao lớn của Hoàng đế in xuống ao nước xanh biếc bên cạnh.

Hần đột nhiên xoay người nhìn kẻ đang quỳ trên mặt đất, gần giọng hỏi: “Không điều tra được sao?”

Gã thị vệ trầm giọng đáp: “Thưa vâng, thậm chí ngay đến việc là ai đã mai táng cũng không thể biết rõ. Nếu như mở quan tài nghiệm thi... e là thời gian đã quá lâu rồi nên cũng chẳng ích gì.”

Hoàng đế đưa tay với lấy một cành liễu trước mặt, nhẹ nhàng bẻ gãy rồi cầm chắc trong tay. Hần đưa mắt nhìn mặt ao xanh biếc trước mặt, ánh sáng mờ mờ chiếu ra từ những ngọn đèn lồng gần đó khiến cho mặt nước trở nên huyền ảo lung linh. Hần đột nhiên sầm mặt xuống, thấp giọng nói: “Việc này quyết không được tiết lộ ra ngoài! Lui xuống!”

Gã thị vệ quay lưng lặng lẽ lui đi.

Nam tử vẫn vận bộ long bào màu vàng tươi, đứng một mình lặng lẽ bên ao nước xanh biếc.

“Nhị tiểu thư về rồi! Cô gia[3] cũng tới rồi.”

[3] Cách xưng hô của người nhà gái với chàng rể.

Ả a hoàn tươi cười mừng rỡ chạy đi thông báo với mọi người.

Lệnh Viên rảo bước đi vào, nhìn thấy Tô phu nhân đang ngồi lặng lẽ bên cửa sổ, nhìn lá trà bông bênh trong chén trà trước mắt đến thần thờ. Lệnh Viên nhẹ nhàng cất bước đi tới, khẽ gọi một tiếng “mẹ”. Tô phu nhân ngược mắt lên, ngẩn ngơ nhìn Lệnh Viên, ánh mắt chẳng thay đổi chút nào. Lệnh Viên nắm lấy bàn tay bà, khẽ nói: “Mẹ, con là Huyền Nhi.”

“Huyền Nhi?” Bà khẽ cất tiếng lẩm bẩm, sau đó ánh mắt vốn vẫn âm đạm đột ngột sáng rực lên, bà vui mừng nói: “Huyền Nhi, con rốt cuộc đã về rồi sao? Con đi Khâm Châu với mẹ nhé, cha con và chị con đều ở Khâm Châu cả đây!”

Lệnh Viên bắt giác ngậy người, thì ra Tô phu nhân chỉ còn nhớ được việc trước kia khi “Tô Huyền” chưa trở về bên cạnh bà. Trong lòng không khỏi thăm buồn bã nhưng nàng vẫn dịu dàng nói: “Được, con sẽ đi cùng với mẹ.” Không nhớ được thực ra cũng là việc tốt, như vậy sẽ không phải bị thương. Lệnh Viên dặn dò a hoàn đi sắp xếp đồ đạc của Tô phu nhân, rồi bắt giác lại nhớ tới Tô Anh. Khi đi ra ngoài cửa, nàng nhìn thấy Doãn Duật bước tới từ phía đông. Y cau mày nói: “Không nhìn thấy Anh Anh đâu.” Lệnh Viên vội gọi a a hoàn ở gần đó lại hỏi: “Tam tiểu thư đâu?”

A a hoàn có chút ấp úng, nghe thấy Lệnh Viên lặp lại một lần nữa mới trả lời: “Nhị tiểu thư không biết đây thôi, quãng thời gian này tam tiểu thư không ở trong phủ, nói là... là tới ở với một vị thiếu gia họ Liễu.”

“Cái gì?” Doãn Duật bắt giác buột miệng thốt lên. Có điều, hiện giờ Tô Thái phó đã không còn nữa, Tô phu nhân lại như vậy, hẳn nhiên là chẳng còn ai có thể quản được Tô Anh nữa rồi. Doãn Duật suy nghĩ một chút rồi nói: “Phái người đi tìm tam tiểu thư về đây!”

Đám a hoàn, gia đình đều chạy ra ngoài tìm kiếm nhưng đến khi chiều tối lại là Tô Anh tự mình quay về. Lúc mới vào cửa, nàng đã nhìn thấy một xe hành lý chất đầy, lại nhìn thấy Lệnh Viên và Doãn Duật, tất nhiên biết là đã xảy ra chuyện gì. Đi cùng với Tô Anh đến đây còn có vị Liễu thiếu gia kia, hẳn nói là tới để cầu hôn.

Vị Liễu thiếu gia này nhìn bề ngoài cũng tuấn tú, lịch sự nhưng Lệnh Viên chẳng hiểu gì về con người hắn. Nàng nói: “Đại tỷ của ta không ở đây, việc này ta không làm chủ được, chỉ bằng Liễu thiếu gia hãy theo bọn ta về kinh trước đã.”

Ai ngờ Tô Anh không chịu. Nàng ta thản nhiên kéo tay Liễu thiếu gia, nhìn đăm đăm vào Lệnh Viên nói: “Ta đã ăn ở với huynh ấy như vợ chồng rồi, chẳng lẽ các người còn muốn gả ta cho người khác sao?”

“Muội nói cái gì?” Lệnh Viên buột miệng thốt lên, Doãn Duật cũng không kìm được đứng bật dậy.

Tô Anh chẳng cảm thấy ngượng ngập, vẫn bình thản nói: “Ta không được may mắn như nhị tỷ, được gả hết cho người này tới người kia!”

Doãn Duật cau mày trách mắng: “Nói bậy cái gì thế?”

Nàng ta đưa mắt thoáng liếc nhìn y, sau đó lại ngoảnh mặt qua hướng khác: “Dù sao muội cũng nhất định phải lấy huynh ấy, không ai có thể ngăn được muội!”

“Anh Anh...”

“Cô là người không có tư cách ngăn cản ta nhất!” Tô Anh hậm hực cất tiếng ngắt lời Lệnh Viên.

Tính cách nàng ta là như vậy, càng có người phản đối nàng ta lại càng muốn làm cho kỳ được. Lệnh Viên hiểu nàng ta, do đó không nhất quyết ngăn cản mà chỉ hỏi thêm mấy câu cho có lệ. Liễn thiếu gia lại nói mình là người Bắc Tề. Lệnh Viên nghe xong, sắc mặt biến đổi hẳn, trầm giọng nói: “Không được!”

Tô Anh cười nhạt một tiếng, nhìn thẳng vào mắt nàng: “Có gì mà không được? Bây giờ cô còn không hận cả Hoàng thượng, chẳng lẽ lại muốn quản việc phu quân ta có phải là người Bắc Tề hay không sao?”

Những ngón tay bên dưới ống tay áo rộng đột nhiên nắm chặt lại, nơi đáy mắt Lệnh Viên đã xuất hiện nét giận dữ. Không hận... Nàng sao có thể không hận chứ!

Thấy sắc mặt Lệnh Viên biến đổi, trong lòng Tô Anh đột nhiên cảm thấy đắc ý, dường như cứ nhìn cảnh Lệnh Viên không vui là nàng ta lại thấy vui mừng, lời nói cũng càng trở nên vênh váo ngang ngược hơn: “Cô lấy người của cô, ta có hạnh phúc của ta, cô không quản ta được!” Rồi nàng ta đột nhiên trừng mắt nhìn Doãn Duật: “Huynh cũng không được nói gì hết, nhị tỷ phu!”

Ba chữ nhị tỷ phu nàng ta nói bằng giọng nhấn mạnh, Doãn Duật nghe mà sắc mặt cũng hơi biến đổi.

Lệnh Viên ngoảnh đầu qua nhìn Tô Anh, nàng ta nói tới hạnh phúc sao? Nàng ta thật sự hiểu được thế nào là hạnh phúc sao? Nàng đột nhiên nở nụ cười, xoay người lại nói: “Tùy muội thôi.”

Nàng đâu phải nhị tỷ của nàng ta, nàng ta nhất quyết muốn tự mình sa đoạ thì có liên quan gì tới nàng! Lần này đến đây chủ yếu là để đón Tô phu nhân, Lệnh Viên tuy mang ơn thì biết báo đáp nhưng chưa làm được đến mức lấy đức báo oán.

Về sau Doãn Duật lại khuyên Tô Anh thêm mấy lần nữa nhưng nàng ta vẫn nhất quyết làm theo ý mình.

Khi Lệnh Viên và Doãn Duật về kinh, Tô Anh rốt cuộc không đi theo. Không cần có sự đồng ý của cha mẹ cùng lời giới thiệu của người mai mối,

nàng ta đã tự gả mình cho vị Liễu thiếu gia kia.

Tô phu nhân ngồi trong xe ngựa, nghe thấy tiếng nhạc mừng trên con đường bên ngoài, bèn vém rèm xe lên nhỏ giọng hỏi: “Là việc mừng nhà ai thế?”

Lệnh Viên đưa tay kéo bà qua phía mình, thay bà buông rèm xe xuống, nhẹ nhàng trả lời: “Là người không liên quan thôi. Mẹ, đại tỷ còn đang đợi chúng ta đây.”

“Ừm.” Tô phu nhân ngoan ngoãn buông tay ra, ngồi xuống bên cạnh Lệnh Viên. Đột nhiên, bà dường như lại nhớ tới điều gì, bèn buột miệng hỏi: “Anh Anh sao không thấy đâu nữa vậy?”

Lệnh Viên và Doãn Duật đưa mắt nhìn nhau, rồi Doãn Duật khẽ cất tiếng: “Muội ấy ra ngoài chơi rồi, lúc nào muốn về thì tự khắc sẽ về thôi.”

Lệnh Viên không nói gì, tình cảm giữa Doãn Duật và Tô Anh tất nhiên không giống như nàng, y rút cuộc vẫn có chút không nhẫn tâm.

Xe ngựa và kiệu hoa đi sát qua nhau, hai bên cách nhau càng lúc càng xa dần...

Khi về tới Sùng Kinh thì đã là cuối tháng Mười.

Tô Tổ hiện đã là Hoàng hậu tôn quý, Tô phu nhân không tiện vào cung, tất nhiên đành để Tô Tổ ra ngoài cung gặp bà. Hai mẹ con họ đã rất lâu không gặp, ngồi trong phòng nói chuyện với nhau suốt một lúc lâu.

Khi Lệnh Viên ra ngoài, từ xa đã nhìn thấy Ký An Vương gia và Vương phi đang nói chuyện với nhau, thần sắc cả hai đều có vẻ lạ thường. Nàng bước tới cất tiếng chào hai người một tiếng, Vương phi lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười, nói với nàng: “Sao không ở trong phòng với mẹ con nữa vậy?”

“Mẹ con đang nói chuyện với đại tỷ.” Lệnh Viên điềm tĩnh hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Vương phi không khỏi cảm thấy do dự, Ký An Vương gia thì sau khi trầm ngâm trong chốc lát bèn cất tiếng: “Hoàng thượng đã mấy lần phái người tới hỏi khi nào thì bọn con về nhưng không giống như hỏi thay Hoàng hậu nương nương.”

Lệnh Viên hơi cau mày: “Vậy phụ thân cho rằng...”

“Tạm thời vẫn chưa thể nói trước được.” Ông dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Con đừng suy nghĩ quá nhiều, cũng không cần phải nói cho Quân Nhi biết.”

“Vâng.” Lệnh Viên gật đầu vâng lời.

Từ khi bọn họ về kinh, Hoàng đế mãi vẫn không có động tĩnh.

Tô Tô mấy lần tới vương phủ nhưng cũng chưa từng nhắc tới chuyện gì.

Ngày mùng Ba tháng Mười một, trong cung truyền ra tin tức,

Hoàng thượng triệu các vị vương gia vào cung.

Tân hoàng mới đăng cơ không lâu, đột nhiên lại nói muốn ban

đất cho các vị vương gia để bọn họ có thể làm vua các nước chư hầu, sau này mỗi người đều có thể đến vùng đất phong của mình mà tiêu dao khoái hoạt. Hai ngày sau, trong cung lại truyền lệnh xuống, gia phong cho các vị vương phi thành vương hậu, đồng thời còn đặc biệt ân chuẩn cho những người mẹ còn tại thế của các vị vương gia chư hầu được theo con trai đến đất phong, làm thái hậu của nước chư hầu. Nhưng, các vị vương gia chư hầu không được tuyên triệu thì không cần phải về kinh.

Lệnh Viên nghe xong lời bẩm của gia đình thì không kìm được

cười nhặt thành tiếng. Nói dễ nghe thì là tiêu dao khoái hoạt, nhưng nói khó nghe một chút thì chẳng qua là Hoàng đế sợ các vị vương gia ở trong kinh biết được các động tĩnh của hắn. Không cần phải về kinh... thực ra là không được phép về kinh mà thôi. Cứ dứt khoát đuổi hết cả đám vương gia đến các vùng đất xa xôi, như vậy sau này tình hình trong kinh sẽ không dễ bị người ngoài biết được nữa.

“Kiều Nhi.” Doãn Duật không biết đã đi tới tự lúc nào, thấy

nàng đứng dưới hành lang bên tiện tay cởi chiếc áo ngoài trên người ra khoác lên cho nàng. “Trời lạnh rồi, cẩn thận bị cảm lạnh đấy.”

Lệnh Viên khẽ gật đầu, bỗng nghe bên ngoài có những tiếng

bước chân dồn dập, rồi kể đó là giọng nói the thé chói tai của một gã thái giám vang lên: “Thánh chỉ tới...”

Lệnh Viên và Doãn Duật đưa mắt nhìn nhau, rồi bèn cùng mọi người đi ra ngoài.

Hoàng đế hạ chỉ, gia phong Doãn Duật là Di Vương, đem tám

trăm dặm đất phì nhiêu vùng phía tây liệt làm quốc thổ nước Di, ban làm phong ấp cho Doãn Duật. Đồng thời phong Lệnh Viên làm Di Vương hậu, bốn vị trắc thất còn lại đều được thăng lên làm Vương phi, lệnh cho Doãn Duật chọn ngày khởi hành tới nước Di.

Gã thái giám cười nhìn Doãn Duật: “Di Vương điện hạ, còn không tiếp chỉ sao?”

Doãn Duật ngẩn ngơ đón lấy, buột miệng hỏi: “Phụ thân ta thì sao?”

Gã thái giám vẫn mỉm cười: “Hoàng thượng ngắm thấy lão Vương

gia suốt nửa đời vất vả, không nỡ để Vương gia và Vương phi tuổi già còn phải bôn ba, nên ân chuẩn cho bọn họ ở lại Sùng Kinh dưỡng lão. Điện hạ, đây là một ân điển to lớn vô cùng đấy!”

“Người nói cái gì?” Sắc mặt lạnh lẽo hằn đi, Doãn Duật định bước lên phía trước. Phía bên cạnh, một cánh tay thon đã đưa tới lặng lẽ kéo vạt áo y. Doãn Duật ngoảnh đầu nhìn qua, thấy Lệnh Viên đang khẽ lắc đầu với mình.

Gã thái giám không để tâm tới sắc mặt đã tái xanh của Doãn Duật, vẫn nói tiếp: “Việc này Hoàng thượng sớm đã nói với lão Vương gia từ trước, nô tài còn nghĩ Điện hạ cũng đã biết rồi! Ồ, nhiệm vụ của nô tài hiện đã xong xuôi, xin phép không làm phiền Điện hạ nữa, nô tài cáo lui.” Nói đoạn hẩn liền phát nhẹ cây phát trần trong tay, cùng với đám thị về sau lưng rời khỏi vương phủ.

Doãn Duật nắm chặt cuộn thánh chỉ vào lòng bàn tay, nghiêng rặng nói: “Hắn rốt cuộc muốn làm gì?”

Lệnh Viên đưa tay tới nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay y, mím môi khuyên nhủ: “Bây giờ thiên hạ đều đã là của hắn, hắn muốn làm gì không ai có thể ngăn cản được. Doãn Duật, huynh phải giữ bình tĩnh.”

“Giữ bình tĩnh?” Y lạnh lùng lẩm bẩm: “Giữ bình tĩnh rồi thì sao chứ?”

Lệnh Viên cúi đầu xuống nhìn những ngón tay thon dài bên dưới ống tay áo rộng, chợt khẽ nở nụ cười.

Nếu không nằm im chờ người ta xâu xé, vậy thì phải tự mình làm chủ. Chỉ là bây giờ vẫn còn chưa tới lúc.

81. Chương 81

“Phụ thân, một chuyện lớn như vậy sao người không nói với con?” Doãn Duật vút cuộn thánh chỉ màu vàng tươi xuống mặt bàn, cất giọng nặng nề hỏi.

Ký An Vương gia vẫn tươi cười vẻ rất thản nhiên: “Nói hay không nói thì cũng không thể thay đổi được gì. Con cũng đừng nghĩ quá nhiều, có lẽ Hoàng thượng không hề có ý gì khác.”

Ký An Vương phi rót cho con trai một chén trà, cất tiếng an ủi: “Bây giờ đang là buổi thái bình thịnh thế, có thể có chuyện gì được? Hoàng thượng muốn các con đi, vậy thì hãy đi. Dù sao mỗi năm cũng phải có lúc về kinh báo cáo tình hình, tới khi đó mẹ và phụ thân con sẽ chờ các con về.”

Lệnh Viên đứng ở một bên lặng lẽ nhìn hai người bọn họ, nơi đáy lòng bất giác trào dâng một thứ cảm giác vô cùng khác lạ.

Bên dưới dãy hành lang, Hoàng hậu trong bộ đồ gấm lộng lẫy rảo bước nhanh về phía ngự thư phòng. Phương Hàm đi sát theo sau, thấy sắc mặt Hoàng hậu khó coi nên thị cũng không dám tùy tiện nói gì.

Gã thái giám đứng hầu bên ngoài đã nhìn thấy Hoàng hậu từ xa, bèn vội vàng bước xuống bậc thềm đá cung kính hành lễ, sau đó hỏi: “Nương nương sao lại tới đây?”

“Đi bẩm với Hoàng thượng, bản cung muốn gặp ngài.”

Gã thái giám thoáng ngần ngừ, rồi vào trong bẩm báo, sau một lát lại trở ra mời Hoàng hậu đi vào.

Hoàng đế vừa viết xong chữ cuối cùng, đặt cây bút qua một bên. Nhìn thấy bóng hình tha thướt của nữ tử đã đẩy cửa đi vào, hần nỡ một nụ cười với nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Có việc gì mà nôn nóng như vậy?”

Hoàng hậu khom người hành lễ với hần rồi mới nói: “Thần thiếp biết là tới ngự thư phòng vào lúc này là không thích hợp nhưng có chuyện này thần thiếp muốn hỏi Hoàng thượng.”

Hoàng đế hơi cau mày, đi vòng qua án ngự xuống dưới đích thân đỡ nàng đứng lên, thấp giọng nói: “Khi không có người ngoài ở bên, đừng dùng giọng cung kính ấy nói chuyện với trẫm, cũng không cần tự xưng là thần thiếp. Tổ Tổ, nàng và trẫm hãy cứ giống như trước kia là được.”

Khi bị bàn tay hần chạm vào, thân thể nàng không kiềm được hơi run lên một chút. Hần nói là giống như trước kia, thật sự có thể giống như trước kia sao? Hoàng hậu cúi thấp đầu xuống, cất tiếng hỏi: “Chàng đã cho phép các chữ hầu được mang theo mẹ ruột của mình tới đất phong, tại sao lại muốn giữ Ký An Vương gia và Vương phi ở lại?”

Sắc mặt Hoàng đế thoáng biến đổi, thầm nghĩ nàng quả nhiên đến vì chuyện của nhà Hạ Hầu. Nhưng hần vẫn tươi cười, nói: “Ký An Vương gia và Vương phi đã ở Sùng Kinh suốt nửa đời người, cho nên cũng không muốn rời đi. Trẫm chẳng qua là thành toàn cho bọn họ thôi.”

“Chàng đang hoài nghi điều gì?” Hoàng hậu áp bàn tay lên mu bàn tay hần, giọng nói đã trở nên hơi run rẩy.

Khi hoàng vị đổi thay đã hoàn toàn chôn vùi nhà họ Tô rồi, chẳng lẽ hần còn không chịu buông tha cho nhà họ Hạ Hầu sao? Mấy ngày nay Tô Tổ cũng đã bình tĩnh suy nghĩ xem liệu có phải cha mình thật sự biết được bí mật gì đó của nhà họ Hạ Hầu không, chỉ là suy đi nghĩ lại vẫn chẳng có kết quả gì. Có lẽ chỉ là Tân hoàng vừa đăng cơ nên lòng nghi ngờ hơi nặng một chút.

Hần lật tay nắm lấy bàn tay nàng, chăm chú nhìn vào đôi mắt nàng: “Trẫm không hoài nghi gì cả.” Hần thực ra không hề gạt nàng, mà chỉ cảm thấy tò mò vì rốt cuộc là có bí mật gì mà ngay đến bản thân hần cũng không được biết.

Gió nhẹ vi vu thổi, ánh trăng lóa từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào. Lệnh Viên bất giác ôm gối ngồi dậy, dạo thánh chỉ hồi ban ngày đó khiến nàng khó có thể ngủ được. Khoác một tấm áo ngoài lên rồi đẩy cửa phòng ra ngoài, nàng nhìn thấy đèn trong thư phòng của Doãn Duật vẫn còn đang sáng. Có tiếng bước chân từ chỗ rẽ trên hành lang vọng lại, Lệnh Viên ngoảnh đầu nhìn qua thì thấy Mạt Nhan, thị nói Ký An Vương gia muốn gặp nàng.

Lệnh Viên thoáng có chút kinh ngạc, lại đưa mắt nhìn về phía thư phòng, sau đó mới đi theo Mạt Nhan.

Trong hậu hoa viên của vương phủ, Ký An Vương gia đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đá giữa ngôi đình. Mạt Nhan dừng bước, để Lệnh Viên một mình đi tới đó.

“Phụ thân... muộn như vậy rồi còn tìm con tới là có chuyện gì?” Doãn Duật hiện không có ở đây, Ký An Vương gia hần nhiên biết rõ, vậy tức là muốn nói chuyện riêng với Lệnh Viên rồi.

Ký An Vương gia ra hiệu cho Lệnh Viên ngồi xuống, lại đưa tay rót trà cho nàng. Lệnh Viên không khỏi cả kinh, vội vàng đứng dậy nói: “Phụ thân, để con tự làm được rồi.”

Ông nhẹ nhàng chặn bàn tay nàng lại, khẽ nở nụ cười, nói: “Không cần gò bó quá như vậy, phụ thân hôm nay tìm con là muốn nói với con mấy lời. Có một số chuyện, phụ thân muốn con nhớ kỹ.” Ông đưa chén trà tới trước mặt Lệnh Viên, sau đó lại ngồi trở về chỗ của mình.

Nhìn thấy nụ cười hiền từ trên khuôn mặt ông, Lệnh Viên đột nhiên không thể cười nổi nữa. Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve những đường nét điêu khắc tinh tế trên chén trà, nàng trầm giọng hỏi: “Phụ thân biết được nguyên nhân hần giữ hai người ở lại rồi sao?”

“Ta không biết.” Ông nhẹ nhàng xóa tan sự lo lắng trong lòng Lệnh Viên, sau đó chợt hỏi: “Con có biết hồi đó tại sao Quân Nhi biết được chân tướng của việc Bắc Hán vong quốc không?”

Câu hỏi đột ngột ấy khiến Lệnh Viên không khỏi ngẩn người, bàn tay đang cầm chén trà cũng bất giác run lên lẩy bẩy... Doãn Duật làm sao biết được, dường như nàng chưa từng hỏi tới, chỉ bởi vì sợ sẽ bị tin tức tàn nhẫn ấy làm tổn thương. Nàng đã chôn vùi mối thù vong quốc vào sâu tận đáy lòng nhưng chưa bao giờ thật sự quên đi.

Ký An Vương gia khẽ nhấp một ngụm trà, thấp giọng nói: “Trong quân đội có một vị phó tướng tên là Diêu Hành Niên, y đã từng nhận được ân huệ của Quân Nhi, tin tức này là do y tiết lộ cho nó. Ta cũng từng ngầm quan sát, thấy thiếu niên đó không cam tâm trước hiện trạng, là một người có thể làm được việc lớn.”

Lệnh Viên cả kinh, buột miệng hỏi: “Tại sao phụ thân lại nói với con điều này?”

Ông lại cười, nói: “Không có gì, ta nói với con chỉ là vì sau này có lẽ con sẽ cần dùng đến.”

“Sau này... Sau này sẽ như thế nào?”

“Sẽ như thế nào thì không ai có thể biết được, nhưng phụ thân biết con là một người thông minh. Thân thể của Quân Nhi con cũng đã biết rồi, ta chỉ có thể làm cho nó đến thế này thôi.”

Lệnh Viên thẫn thẩn động, nhưng lại không thấy thương cảm, ngược lại, trái tim còn bị lấp đầy bởi sự ám áp của tình cha.

Ký An Vương gia chăm chú nhìn nàng, đột nhiên lại nói: “Ta và Vương phi chỉ sinh được hai người con, đứa lớn gặp nạn vào năm Kiến Chương thứ mười, đứa nhỏ cũng mắc bệnh chết yếu trong năm đó. Về sau có Quân Nhi rồi, vì phải mang trên người gánh nặng quá lớn nên ta không dám có con thêm nữa, chỉ sợ sau này sự việc bại lộ sẽ làm liên lụy đến đứa nhỏ vô tội. Nhưng Quân Nhi thì khác, phụ thân không hy vọng nó quá đơn bạc dòng con cái, nếu có chuyện bất ngờ gì dù có hối hận cũng không kịp.”

Ký An Vương gia sớm đã chẳng còn con ruột kế thừa hương hỏa. Lệnh Viên lòng thầm chua xót, cúi đầu thưa: “Lời người nói con đã hiểu. Chỉ cần là con của chàng, con quyết sẽ không làm hại.”

Ông nở một nụ cười thư thái: “Hoàng thượng đuổi các vị vương gia tới đất phong chính là bởi vì không tin tưởng. Tiên đế kiến công lập nghiệp nhưng Hoàng hậu của y lại không thể dạy dỗ đám con cho tốt, cái gọi là huynh đệ kính nhau chẳng qua là diễn kịch cho người ngoài xem. Phụ thân hy vọng trong tay con sẽ không xảy ra sự việc như vậy.”

“Con quyết sẽ không như vậy.” Nàng đáp, giọng kiên định.

Cảnh tượng giết chóc tanh máu để tranh đoạt ngai vàng trong hoàng gia Lệnh Viên đã nhìn thấy quá nhiều, nàng quyết không cho phép ở trong tay mình lại xuất hiện sự việc như vậy! Sau này... Sau này bất kể Doãn Duật có bao nhiêu đứa con, nàng thân là Vương hậu của chàng nhất định sẽ dạy dỗ bọn chúng thật tốt, tuyệt đối không để huynh đệ bọn chúng tàn sát lẫn nhau.

Ký An Vương gia khẽ gật đầu nói: “Phụ thân biết con sẽ không khiến phụ thân thất vọng. Lần này đi đến đất phong, con hãy khuyên nhủ Quân Nhi đừng giữ lòng nhân của đàn bà. Bọn con dù sao cũng là thần tử, lệnh vua không thể làm trái.”

Lệnh Viên cúi đầu vâng lời.

Gió dần mạnh lên khiến quần áo bay lất phất.

Trăng sáng treo cao giữa trời, kéo hai cái bóng trong đình dài ra vô tận.

Ký An Vương gia đột nhiên trầm giọng nói: “Phụ thân từng ngầm yêu cầu con rời khỏi Quân Nhi, bây giờ lại nhờ cậy con nhiều việc như vậy, con không trách phụ thân chứ?”

Những lời nhẹ nhàng ấy tựa như một nhát búa nặng nề giáng xuống khiến trái tim Lệnh Viên nhói đau. Nàng vội vàng đứng dậy, quỳ xuống trước mặt ông, thành khẩn nói: “Con cũng không làm được việc đã đồng ý với người, cuối cùng vẫn ở lại bên Doãn Duật, còn làm liên lụy tới Tô Thái phó...”

“Kiều Nhi!” Ký An Vương gia cất tiếng ngắt lời nàng, lại đưa tay tới đỡ nàng dậy. Nàng rưng rưng nước mắt nhìn ông: “Con không trách phụ thân đâu, chuyện hôm nay con cũng sẽ không nói với Doãn Duật.”

“Tốt, tốt...” Con dâu thông minh tuyệt đỉnh, không cần ông phải chỉ dạy quá nhiều, đây cũng là điều mà Ký An Vương gia yên tâm nhất.

Ngày các vị vương gia rời kinh, Sùng Kinh đón nhận trận tuyết đầu tiên trong mùa đông.

Hoàng đế và Hoàng hậu đích thân đưa tiễn các vị vương gia tới tận cổng thành.

Hoàng hậu nắm tay Lệnh Viên, đứng một bên nói chuyện một hồi. Lát sau Doãn Duật tới, giữ chiếc áo choàng trong tay ra khoác lên người cho Lệnh Viên. Hoàng đế chấp tay sau lưng, đứng bên dưới chiếc lọng lớn ở phía đằng xa, ngẩn ngơ nhìn khung cảnh trước mặt. Đường như đã lâu lắm rồi không gặp, Tô Tổ từng hỏi có phải là hán không cam tâm không? Hán đã phủ nhận.

Thật sự là như thế sao?

Hoàng đế nhếch mép, để lộ nụ cười tự giễu. Ngày đó, dưới khóm hoa tử vi, hán từng cho rằng nữ tử này cuối cùng sẽ trở thành nữ nhân của hán, hán sẽ có được thiên hạ, có được nàng. Bây giờ, hán thật sự đã trở thành chủ nhân của Đại Việt, trở thành Hoàng đế, nhưng nàng thì đã là Vương hậu của người khác.

Có rất nhiều nguyên nhân khiến cho khoảng cách giữa bọn họ càng lúc càng xa, ai đúng ai sai bây giờ đã không còn quan trọng nữa, chẳng qua không có duyên với nhau mà thôi.

Bây giờ vị trí thuộc về nàng trong lòng hán đã càng lúc càng mờ nhạt, nàng thì thậm chí còn chẳng buồn nhìn hán lấy một lần.

Hoàng đế thu ánh mắt về, lẳng lặng xoay người lại.

“Yên tâm đi, trong kinh còn có ta.”

Lệnh Viên nhìn Hoàng hậu bằng ánh mắt cảm kích: “Đại tỷ, cảm ơn tỷ.”

Lệnh Viên hoàn toàn thất lòng cảm kích nữ tử trước mặt. Doãn Duật vốn còn không yên tâm, có được câu nói này của Tô Tổ chắc hẳn cũng nhẹ lòng không ít.

Hoàng hậu lại khẽ cười, đưa mắt nhìn về phía chiếc xe ngựa sau lưng bọn họ: “Phiền muội chăm sóc mẹ cho tốt. Từ kinh thành tới đất phong của bọn muội đường xá xa xôi, ta cũng chẳng dễ gì đi thăm mẹ được.”

“Yên tâm.” Ở với nhau lâu như vậy, Lệnh Viên sớm đã coi Tô phu nhân là người thân của mình, không ai lại bỏ mặc người thân không chăm sóc cả.

Xe ngựa đã khởi hành, Tô phu nhân vén rèm xe lên nhìn về phía sau, thấy bóng dáng Hoàng hậu càng lúc càng nhỏ dần. Bà đột nhiên đỏ hoe hai mắt, nắm lấy bàn tay Lệnh Viên hỏi: “Chúng ta chỉ đi một chút rồi sẽ về ngay chứ?”

Đi một chút rồi sẽ về ngay... Ngày đó, nàng đã từng gạt Chiêu Nhi như thế. Hai mắt bất giác đỏ hoe, Lệnh Viên miễn cưỡng cười, nói: “Dạ, đi một chút rồi sẽ về ngay.”

Nàng đã lại nói dối một lần nữa nhưng nơi đáy lòng không hề có gánh nặng như lúc xưa, ngược lại còn đang thêm phần thanh thản.

Thời gian bình lặng trôi qua, thoáng chốc đã lại tới cuối năm, Hoàng đế bày tiệc mời quần thần đến dự.

Trên đài cao, đám vũ nữ múa khúc thái bình, tiếng nhạc vui vang lên réo rắt.

Trong điện, các thần tử vui vẻ uống rượu chuyện trò, Hoàng đế cũng thả mình vào cuộc vui.

Cuối giờ Dậu, bữa tiệc kết thúc, các vị đại thần lần lượt cáo lui rời đi. Bữa tiệc đã tàn bắt đầu được dọn dẹp, buổi đêm cuối năm bình lặng lạ thường, nhưng một phen kinh tâm động phách lại chỉ mới bắt đầu xảy đến.

Hoàng đế sớm đã có lời giữ Ký An Vương gia ở lại.

Tả hữu đều lui ra hết, trong tòa đại điện trống trải chỉ còn lại hai người bọn họ. Ký An Vương gia vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, điềm đạm cất tiếng hỏi: “Hoàng thượng có gì muốn nói với thần sao?”

Hoàng đế đưa mắt nhìn ông chăm chú. Lai lịch của ngôi mộ đó hẳn đã phải người đi tra xét rất lâu rồi, đến tận bây giờ vẫn không có kết quả. Hắn không muốn vòng vo thêm nữa, đưa mắt nhìn đăm đăm vào ông lão phía dưới, trầm giọng hỏi: “Trẫm muốn biết người vô danh mà Doãn Duật đi bái tế ở ngoài thành rốt cuộc là ai?”

Chỉ một câu nói đã khiến cho sắc mặt Ký An Vương gia biến đổi hẳn. Ông nhìn nam tử phía trên bằng ánh mắt khó tin, không ngờ được hắn lại đột nhiên hỏi tới chuyện Doãn Duật đi tế bái Lương Vương... Hoàng thượng vẫn luôn giám sát Doãn Duật sao? Lòng bàn tay rỉ ra đầy mồ hôi lạnh nhưng Ký An Vương gia vẫn bình tĩnh trả lời: “Thần không biết Hoàng thượng đang nói gì.”

“Không biết sao?” Hắn khẽ cười, cất tiếng: “Ở đất kinh thành này, nếu để trẫm tự mình điều tra được chỉ e sẽ không hay chút nào, Ký An Vương gia cứ nên nói ra thì hơn.”

Ký An Vương gia im lặng không nói gì. Trong thời gian ngắn, hẳn chắc chắn không thể điều tra ra được, nhưng về lâu về dài thực khó biết thế nào, thậm chí hắn còn có thể dùng ông và Vương phi để uy hiếp, đến lúc đó chỉ e Quân Nhi sẽ thỏa hiệp. Thì ra Hoàng thượng giữ bọn họ lại là còn chuẩn bị một thủ đoạn thế này, may mà hắn vẫn chưa biết thân phận thật sự của Quân Nhi.

Sắc mặt vốn căng cứng của Ký An Vương gia thoáng buông lỏng, bên khóe miệng cũng dần dần xuất hiện nét cười.

Đầu năm mới, khắp nước Di phủ tuyết trắng phau, mấy ả a hoàn đang tụ tập trong sân nghịch tuyết. Chợt nghe từ bên ngoài vọng vào những tiếng vó ngựa dồn dập, đám a hoàn bèn vội vã ngoảnh đầu nhìn lại.

Người tới mặc một bộ đồ vải màu xám, vội vã cất bước đi vào, để lại trên mặt tuyết một hàng dấu chân rất rõ.

Trong phòng vọng ra tiếng đồ sứ vỡ vụn khiến mấy ả thị nữ đi ngang qua đều sợ đến giật nảy mình.

Sùng Kinh truyền tới tin tức, Ký An Vương gia và Vương phi đồng thời mắc phải bệnh hiểm nghèo, đều đã rời xa nhân thế.

Lệnh Viên khi biết được tin tức này cũng toàn thân chấn động, chiếc khăn lụa trong tay bất giác rơi xuống đất. Khi bọn họ rời kinh, Ký An Vương gia và Vương phi đều vẫn còn khỏe mạnh, bây giờ mới chưa qua bao lâu mà đã nói là cả hai đồng thời mắc bệnh hiểm nghèo qua đời, ai có thể tin được!

“Ta phải về kinh!”

Lệnh Viên vội đưa tay kéo bóng người đang nôn nóng cất bước ra ngoài đó lại, cau mày nói: “Về rồi thì sao? Hắn đã cho hỏa táng thi thể của phụ thân và mẹ, gửi tro cốt đến nước Di, vậy tức là không muốn để huynh về kinh! Huynh không được tuyên triệu mà tự tiện trở về, đó là tội lớn!”

Trong đáy mắt y bùng lên một nỗi bi thương và căm phẫn tột cùng: “Là hắn ép chết bọn họ!”

Sắc mặt ảm đạm hẳn đi, Lệnh Viên chẳng thể nói được một câu nào. Thực ra, ngay từ lúc Ký An Vương gia gọi nàng tới nói với nàng những lời đó, nàng sớm đã phát giác ra một số điều rồi. Hoàng đế nhất định đã nảy lòng nghi ngờ nhưng còn chưa có chứng cứ, Ký An Vương gia không muốn cho hắn cơ hội nên mới lựa chọn cái chết.

Sau này thì sao?

Sau này sự việc chẳng lẽ cứ dây dưa mãi hay sao?

Nàng đã hứa với Tô Tổ rằng khi Tô Tổ còn sống sẽ không xảy ra chuyện giết chóc nữa, Doãn Duật cũng đồng ý với Dân Vương sẽ không nhòm ngó ngại vàng nhưng Tân hoàng lại ép bọn họ không còn con đường nào khác!

Phản kích!

Bọn họ có thực lực đó sao?

Lệnh Viên thoáng ngẩn người, ba chữ “Điều Hành Niên” bất giác lại lóe lên trong đầu. Ký An Vương gia nói đó là một người không cam tâm với hiện trạng, sau này ắt sẽ làm được việc lớn. Nhưng bây giờ Điều Hành Niên chẳng qua mới chỉ là một phó tướng nhỏ nhoi, còn xa mới đủ sức kháng cự lại Hoàng đế. Hơn nữa, cũng còn cần y đồng ý mới được.

“Ăn mình.” Lệnh Viên nhìn chăm chăm vào cặp mắt căm phẫn của Doãn Duật, dùng giọng kiên định nói.

Nàng sẽ không để Hạ Hầu vương phủ phải sống trong cảnh lo lắng nữa, sẽ không để hậu nhân của bọn họ phải gặp nguy hiểm nữa, nàng cần lặng lẽ chờ đợi một cơ hội.

Nước Di bây giờ cách Sùng Kinh cả ngàn dặm xa xôi, núi cao Hoàng đế xa, muốn làm việc gì cũng rất dễ dàng.

Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.

Ba tháng sau, trong cung truyền ra tin tức Mục Chiêu nghi có thai. Hoàng đế cả mừng, mấy ngày sau liền tấn phong nàng ta làm Mục phi, ban thưởng vô số thứ, dặn nàng ta chú ý dưỡng thai. Đến tháng Mười, Mục phi sinh hạ một vị công chúa, cũng là đứa con đầu tiên của Hoàng đế Đại Việt, được ban tên là Chiêu Dương, ngụ ý rằng đứa bé đẹp như ánh dương buổi sớm, hào quang tỏa khắp bốn phương.

Trong bữa tiệc đầu tháng của tiểu công chúa, Hoàng hậu đột nhiên cảm thấy không khỏe, ngự y sau khi bắt mạch kiểm tra thì cả mừng, nói rằng Hoàng hậu cũng đã có thai được hơn hai tháng. Hoàng đế hay tin lại càng mừng rỡ tột cùng. Từ sau lần sảy thai trước, phượng thể của Hoàng hậu vẫn luôn không được tốt lắm, sau đó lại xảy ra việc vợ chồng Ký An Vương gia đồng thời qua đời, nàng lại càng thêm ưu tư lo lắng. Các ngự y nghĩ đủ mọi cách cho Hoàng hậu điều dưỡng nhưng vẫn không cách nào trừ bỏ được hết tâm bệnh của Hoàng hậu.

Năm sau, Hoàng hậu hạ sinh được Hoàng trưởng tử. Chỉ nửa năm sau đó, từ nước Di truyền tới tin tức Di Vương vừa có quý tử.

“Vậy sao?” Hoàng đế cẩn thận giao Hoàng trưởng tử trong tay cho nữ mẫu, sau đó liền xoay người đi ra ngoài. Gã thị vệ vội vã đi theo, thấp giọng thưa: “Thưa vâng, Di Vương hậu đã chiếm con trai của Dự phi về làm của mình.”

Bên tai Hoàng đế lại vang lên những lời mà Lệnh Viên đã nói với mình trước mộ Thiếu đế Bắc Hán năm xưa... Ta không giết được người nhưng người cũng không xứng làm cha của con ta, ta cũng quyết sẽ không sinh con cho người!

Bây giờ, nàng chiếm lấy con trai của Dự phi, so với việc sinh con cho Doãn Duật lại càng khiến Hoàng đế cảm thấy bị ai hơn. Nàng muốn có đứa trẻ đó, chứng tỏ rằng nàng bằng lòng đi tranh giành sự sủng ái, chỉ bởi vì Doãn Duật. Sắc mặt Hoàng đế lạnh lẽo hẳn đi, sau đó, lại chậm rãi nở một nụ cười.

Vở kịch chiếm con tranh sủng diễn ra ở nước Di mặt khác lại nói với hắn rằng, thiên hạ đã thái bình. Có thời gian tranh sủng, vậy sẽ không còn thời gian mà để ý tới Sùng Kinh nữa.

Thời gian trôi đi, không có ai là vĩnh viễn không thay đổi.

“Nương nương, tại sao người lại đem tặng tiểu chủ nhân cho Vương hậu nương nương?” Ả thị nữ hỏi với giọng không cam tâm.

Cặp đồng tử bất giác co rút lại, Dương Dĩnh thấp giọng quát: “Sau này không được nhắc đến chuyện này nữa!”

Nàng vốn cho rằng có đứa con rồi thì sau này coi như có được chỗ dựa cả đời, nào ngờ bụng của Vương hậu mãi vẫn không thấy lớn lên. Có một lần nàng vô ý nghe thấy Di Vương và đại phu nói chuyện trong phòng, loáng thoáng biết được Vương hậu trước đây đã từng bị thương tới thai khí, không dễ mang thai... Vương hậu bị thương tới thai khí từ khi nào? Dương Dĩnh không biết, và đây cũng không phải là chuyện mà nàng có thể hỏi tới.

Người ngoài đều cho rằng nàng nhận được hết sự sủng ái của Di Vương cho nên mới sinh hạ được trưởng tử trước Vương hậu một bước, nhưng sự thực là như thế nào chỉ có bản thân nàng biết rõ. Huống chi, đứa

con này còn là kết quả của cuộc giao dịch giữa Di Vương và nàng. Đứa bé đi theo nàng không bằng đi theo Vương hậu, không ai hiểu điều này hơn nàng.

Sau này con trai của nàng nhất định sẽ là Thế tử, tất cả mọi thứ của nhà họ Hạ Hầu đều sẽ thuộc về nó. Nhưng nếu đi theo một người mẹ không được sủng ái như nàng, kết cục của đứa bé hẳn cũng sẽ là không đắc sủng.

Đứa bé mồm mĩm trước mắt khẽ khóc một tiếng, Lệnh Viên vội khom người xuống bế nó vào lòng. Thân thể mềm mại của đứa bé dán sát vào ngực nàng, đó là một thứ cảm giác khó có thể dùng lời miêu tả được. Nàng đã từng có Chiêu Nhi, cũng từng bế, từng hôn thẳm bé, vậy nhưng khi đó lại chẳng hề hay biết rằng thẳm bé chính là con của mình.

Nàng vốn cho rằng kiếp này mình sẽ không bao giờ được trải nghiệm cảm giác làm mẹ nữa, nhưng Doãn Duật lại nhất quyết giao đứa bé cho nàng nuôi.

Lệnh Viên hiểu được nỗi khổ tâm của Dương Đình, cũng biết một khi tin tức này truyền tới Sùng Kinh, Hoàng đế sẽ có suy nghĩ như thế nào. Hơn nữa, tận đáy lòng nàng cũng thích trẻ con.

Doãn Duật đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cảnh này, trái tim không khỏi trào lên cảm giác xót xa. Y bước lên phía trước, vòng tay ôm lấy bờ vai thon của Lệnh Viên, thấp giọng nói: “Nàng sẽ có đứa con của mình. Ta sẽ tìm đại phu chữa trị cho nàng.”

Lệnh Viên thoáng ngẩn người, sau đó bèn cười gượng nói: “Không sao đâu, con của huynh cũng chính là con của muội.” Năm đó khi nàng sinh Chiêu Nhi đã xảy ra việc gì, đến bây giờ nàng vẫn không nhớ được. Có lẽ, không nhớ được cũng là chuyện tốt.

“Kiều Nhi...”

Nàng ngoảnh đầu lại nhìn y, nói: “Phụ thân không muốn dòng họ Hạ Hầu tiếp tục nhân đình đơn bạc.” Đây cũng là lời tự đáy lòng nàng, không có một chút ghen tị nào. Hơn nữa, nàng tin rằng nàng nhất định sẽ không thất bại như Tiêu Hậu. Nàng sẽ khiến cho người trong thiên hạ biết được, trong gia đình vương công quý tộc cũng thật sự có cảnh huynh đệ tương thân.

Mười năm dài đằng đẵng trôi qua, Hoàng đế rốt cuộc đã triệt bỏ sự giám sát đối với nước Di.

Diêu Hành Niên cũng từ một phó tướng nhỏ nhoi thăng lên làm

Hữu tướng quân. Nghe nói trong Diêu phủ bây giờ có vô số mỹ nhân xinh đẹp, Diêu

Hành Niên sớm đã không còn là thiếu niên đơn thuần như lần đầu gặp mặt Doãn

Duật năm xưa. Dưới sự cám dỗ của lợi ích, con người ta thường càng lúc càng

không biết thỏa mãn.

Trong quá trình sai người giám sát Diêu Hành Niên, Lệnh Viên đã dần dần nhận ra được dã tâm của y.

Ký An Vương gia quả nhiên nói không sai.

Lệnh Viên thầm thở phào một hơi, khi cần thiết nàng có thể dùng tới con người này.

Trong cung thỉnh thoảng lại truyền ra tin tức Hoàng hậu mắc bệnh, nhưng trong tình hình bây giờ Lệnh Viên cũng không tiện vào cung thăm viếng.

Doãn Duật bám một tay lên thành cửa sổ, thấp giọng nói: “Ta đã hứa với Dân Vương, sẽ không nhòm ngó ngài vàng.”

Lệnh Viên lại khẽ nở nụ cười: “Huynh có thể không nhòm ngó

nhưng không thể không tranh thủ cho con trai của chúng ta. Cả đời này chúng ta đã phải chịu đủ nỗi nhẫn nhục rồi, không thể để Khâm Nhi cũng như thế nữa.”

“Kiều Nhi...”

“Muội đã đồng ý với đại tỷ, sẽ không để việc giết chóc tanh máu xảy ra, cho nên muội sẽ không lập mưu giết vua. Nhưng nếu có một ngày, Hoàng thượng băng hà, lòng người xao động, vậy thì đừng trách muội không khách sáo nữa. Đại Việt có một nửa cương thổ của Bắc Hán, cũng có một nửa giang sơn mà phụ thân huynh đánh hạ!” Lệnh Viên lạnh lùng cất tiếng, thù cũ hận mới, nàng không chính tay giết Tuân Châm đã là nương nhẹ lắm rồi!

Doãn Duật khấp đôi mắt lại: “Nhưng Thái tử là cốt nhục của đại tỷ.”

Lệnh Viên hồ hững nói: “Thiếp sẽ không giết nó.”

Thái tử điện hạ của Đại Việt tuy chỉ là một đứa bé ít tuổi nhưng Lệnh Viên thường xuyên nghe người ta nhắc tới sự thông minh và lương thiện của nó. Đứa con mà Tô Tổ dạy dỗ nhất định sẽ là một người tốt bụng như nàng ta, có điều một người như thế hoàn toàn không thích hợp sống trong hoàng thất. Y chỉ có trí tuệ chứ không có phong thái của bậc vương giả. Không như Thế tử của nhà Hạ Hầu bọn họ, văn thao võ lược đều tinh thông, có thể công có thể thủ, biết khi nào nên tranh thủ, biết khi nào nên bỏ cuộc. Nàng muốn để nó có được sự thông minh quả cảm như Thế Huyền, lại có được thân thể tráng kiện khỏe mạnh như Doãn Duật. Bao nhiêu nỗi không cam tâm và hối hận trước đây, nàng không cho phép xuất hiện trên người con trai mình!

Đại Việt năm Sùng Trinh thứ mười tám, Hoàng hậu Vân thị qua đời.

Năm Sùng Trinh thứ hai mươi mốt, Hoàng đế Đại Việt mắc bệnh nặng, tạm giao cho Thái tử trách nhiệm giám quốc.

Nước Di nhận được thánh chỉ của Hoàng đế, lệnh cho Di Vương và Vương hậu lập tức khởi hành tới Sùng Kinh.

Thái tử đã triệu Di Vương vào cung. Lại là một mùa hoa tử vi nở, Lệnh Viên chậm rãi bước vào Cẩm Tú biệt uyển. Nơi tận cùng của con đường nhỏ, bên dưới khóm hoa tử vi, bóng dáng màu vàng tươi đó đang ngồi tựa người vào cây cột trụ bên dưới hành lang.

Lệnh Viên lặng lẽ đi tới, dừng chân lại ngay trước mặt hắn.

Hoàng đế ngược mắt lên nhìn nàng, thấy khuôn mặt nàng tràn ngập vẻ hồ hững không có chút biểu cảm nào. Hắn lại khẽ nở nụ cười, đưa tay chỉ vào vị trí bên cạnh: “Ngồi đi.”

Sắc mặt hần trắng bệch, có vẻ như không thể sống được bao lâu nữa.

Lệnh Viên hờ hững ngồi xuống, thản nhiên hỏi: “Triệu bọn ta về kinh là có việc gì?”

“Trẫm muốn gặp nàng.” Hần chậm rãi cất tiếng.

Gặp nàng? Lệnh Viên bất giác cười nhạt một tiếng, bao nhiêu năm nay, giữa hần và nàng thật sự còn có một chút dây dưa nào nữa sao? Hần căn bản không phải loại người rề rà làm việc theo cảm tính, đột nhiên lại nói ra một câu như vậy thực khiến người ta cảm thấy tức cười!

Hần lại nói: “Lúc Tô Tổ lâm chung, cô ấy đã nói gì với nàng ở trong phòng?” Dừng một chút, hần lại bổ sung thêm: “Cô ấy và trẫm đồng sàng cộng chẩm với nhau bao nhiêu năm như thế, đến cuối cùng vẫn có chuyện giấu trẫm...”

Trong đáy mắt Lệnh Viên thoáng hiện một tia buồn bã. Năm đó, ở trước giường phượng, nữ tử đó yếu ớt nắm lấy bàn tay nàng, ngẩn ngơ hỏi nàng hết lần này tới lần khác: “Huyền Nhi, chuyện muội đã hứa với ta có còn nhớ không? Có còn nhớ không?”

Nàng đột nhiên nở nụ cười, không muốn giấu giếm hần nữa:

“Đại tỷ muốn ta hứa buông bỏ thù hận với người.”

Hoàng đế hơi cau mày: “Vậy nàng nói thế nào?”

“Ta trả lời đại tỷ, khi tỷ ấy còn sống trên đời sẽ không để tỷ ấy phải nhìn thấy cảnh chết chóc.”

“Bây giờ, cô ấy đã chết rồi.” Hần thở dài một tiếng nhưng không hề có vẻ sợ hãi.

Lệnh Viên bất giác nắm chặt bàn tay, đột ngột đứng bật dậy, cắn răng nói: “Năm xưa người lợi dụng ta dẫn binh vào Bắc Hán, hại chết Thế Huyền và Chiêu Nhi, còn khiến Bắc Hán vong quốc, tất cả những chuyện này ta đều nhớ kĩ!”

Hần ngược mắt lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt đầy vẻ phẫn nộ của nàng: “Nàng quả nhiên vẫn hận ta.”

Nàng nói tiếp: “Phụ thân và mẫu thân của Doãn Duật thật sự qua đời vì bệnh hiểm nghèo sao? Chẳng lẽ người nghĩ bọn ta đều là kẻ ngốc, để mặc cho người lừa gạt ư?”

Hoàng đế lại cười, nói: “Ta chẳng làm gì cả, là bọn họ tự chết đó thôi.”

Lệnh Viên cảm phẫn quát: “Chẳng lẽ không phải là do người

hoài nghi...” Vừa nói tới đây nàng đã nhận ra mình lỡ lời.

Hoàng đế quả nhiên đã thu lại nụ cười, trầm giọng hỏi: “Nàng nghĩ trăm hoài nghi điều gì?”

Lệnh Viên cắn chặt môi, không nói thêm một chữ nào nữa. Hắn cúi đầu xuống khẽ ho mấy tiếng, sau đó bèn cất giọng xa xăm: “Nàng không nói thì thôi, dù sao lúc này cũng không còn kịp nữa rồi.”

Cặp mắt bất giác mở to, Lệnh Viên buột miệng hỏi: “Cái gì không kịp nữa?” Khi nàng hỏi, thân thể không kìm được run lên lấy bầy.

Lời của hắn giống như một nhát búa nặng nề giáng xuống:

“Trăm bảo Thái tử hạ độc giết Di Vương.”

Lệnh Viên gần như không đứng vững, loạng choạng lùi mấy bước về phía sau, rồi mới bám vào cây cột đứng vững lại được. Hoàng đế nhìn nàng chăm chú, bên khóe miệng xuất hiện một nét cười giễu cợt: “Trăm tự biết thời gian không còn nhiều nữa, tất nhiên phải làm một số việc cho Thái tử. Nếu không, nàng cho rằng trăm triệu bọn nàng về đây làm gì? Nàng thật sự nghĩ trăm muốn gặp nàng sao?”

Hắn quả nhiên vẫn là Tuân Châm năm xưa, vĩnh viễn biết rõ bản thân đang làm gì!

Lệnh Viên không thể kìm nén được nữa, xoay người chạy thẳng ra ngoài. Từ phía sau vọng lên giọng nói yếu ớt của nam tử: “Người có lẽ đã được đưa về Ký An Vương phủ rồi.”

Lệnh Viên thoáng dừng chân lại, ngay sau đó bèn lao nhanh ra ngoài. Nàng chạy một mạch về Ký An Vương phủ, càng tới gần đôi chân lại càng run rẩy dữ dội hơn.

Đêm đó, nàng cũng lao vào phòng của Phò mã như thế nhưng chỉ nhìn thấy thi thể đã lạnh băng. Bây giờ... Bây giờ còn bắt nàng phải chịu đựng thêm một lần nữa hay sao?

“Vương hậu...”

Đám người dưới sắc mặt đều trắng bệch, chỉ thấy Lệnh Viên lao thẳng vào trong phủ giống như đã phát điên.

“Doãn Duật!” Nàng đẩy cửa phòng ra, vội vã lao thẳng vào phía trong. Trên chiếc giường rộng lớn, nam tử đang nằm im lặng lẽ...

“Phụ hoàng.”

Giữa màn đêm tối mịt, giọng nói của Thái tử nhẹ nhàng vọng tới.

Hoàng đế xoay người lại, thấy Thái tử trong bộ đồ màu nhạt

đang chậm rãi bước về phía mình. Đến gần rồi, y mới khom người đặt chiếc đèn lồng xuống hàng lan can, lại quỳ xuống trước mặt Hoàng đế.

Hoàng đế khẽ ho mấy tiếng, sau đó mới cau mày hỏi: “Con làm vậy là có ý gì?”

Thái tử cúi đầu thưa: “Nhi thần không làm theo như lời dặn của phụ hoàng.”

Sắc mặt biến đổi hoàn toàn, Hoàng đế buột miệng hỏi: “Y vẫn còn sống?”

Thái tử thưa: “Nhi thần không hiểu tại sao phụ hoàng lại đưa ra quyết định như vậy! Nhi thần xin phụ hoàng thứ tội!”

“Con... Con...” Tia huyết sắc cuối cùng trên môi cũng đã tan đi,

Hoàng đế “ọc” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi. Thái tử cả kinh, hoang mang đỡ lấy tấm thân đang đổ gục xuống của hắn. Đám thị vệ bên ngoài nghe thấy tiếng động liền chạy tới, vội vàng khiêng Hoàng đế về cung.

...

“Doãn Duật! Đừng chết, đừng đi! Đừng vứt muội lại một mình!”

Lệnh Viên khàn giọng kêu lên.

Nàng nắm chặt lấy bàn tay y, trong cơn thẳng thốt dường như lại cảm thấy bàn tay y đang hơi động đậy. Lệnh Viên kinh hãi mở bừng mắt, quả nhiên nhìn thấy y đã mở mắt, còn nở một nụ cười yếu ớt với nàng: “Ta chưa chết.”

Chén rượu độc đó y mới nhấp môi một chút thì đã bị Thái tử phát tay áo hất đổ rồi.

Lệnh Viên hoang mang ngoảnh đầu sang hỏi vị ngự y đi theo

Doãn Duật ra ngoài cung: “Vương gia sao rồi?”

Ngự y dè dặt đáp: “Di Vương điện hạ uống nhầm rượu độc, may là không nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày là có thể loại trừ hết chất độc.”

Uống nhầm? Lệnh Viên cười nhạt một tiếng, chỉ hận không thể vung đao chém chết tên ngự y trước mặt này.

Đúng vào lúc này, trong cung chợt có người tới báo tin bệnh tình của Hoàng thượng trở nặng.

Doãn Duật gắng sức ngồi dậy, nơi đáy mắt rõ ràng tràn ngập vẻ ngạc nhiên. Lệnh Viên nhất quyết đòi theo ngự y vào cung.

Hoàng đế đã hôn mê được nửa canh giờ, sau khi chậm rãi tỉnh lại thì nghe tin Lệnh Viên đã vào cung. Hắn không ngờ tới thời khắc này mà nàng

còn chủ động vào cung như thế.

Có gã thái giám đi vòng tới khom người hành lễ với Lệnh

Viên: “Hoàng thượng mời Vương hậu nương nương vào.”

Nàng cũng đang muốn vào trong đây!

Phía sau màn, Hoàng đế ngồi tựa lưng vào chiếc gối mềm,

trông dáng vẻ hết sức gầy guộc yếu ớt, vừa thở dốc vừa nhìn nữ tử đang chậm rãi cất bước đi vào.

“Y chưa chết...” Hắc lẩm bẩm cất tiếng, trong giọng nói tràn ngập sự tiếc nuối.

Trong lòng đã chất chứa đầy nỗi căm hận, Lệnh Viên bước

thăng lên phía trước, ghé sát vào tai hắc nói khẽ: “Không phải ngươi vẫn luôn muốn biết bí mật của Ký An Vương phủ sao? Vậy hôm nay ta sẽ nói cho ngươi biết! Thái tử quá lương thiện yếu đuối, sẽ chẳng thể làm được việc lớn đâu!”

Cặp đồng tử của Hoàng đế bắt giác co rút lại, chỉ nghe nàng

nói tiếp: “Doãn Duật chính là dòng máu còn sót lại của Lương Vương năm xưa. Đợi sau khi ngươi chết, thiên hạ sẽ trở thành thiên hạ của họ Hạ Hầu. Nếu không phải hôm nay ngươi muốn ra tay giết Doãn Duật, ta vốn cũng không định tuyệt tình như thế.”

Khi nghe nàng nói tới dòng máu còn sót lại của Lương Vương,

trông mắt Hoàng đế đã suýt rớt ra rồi. Lại nghe nàng nói thiên hạ sẽ trở thành thiên hạ của họ Hạ Hầu, Hoàng đế liền gắng sức muốn ngồi thẳng dậy, đưa tay chụp về phía nàng. Nhưng lúc này Lệnh Viên đã đứng dậy bước ra xa, vừa khéo nhìn thấy ngự y bưng chén thuốc đi vào, theo sau là mấy ả cung nữ có trách nhiệm bón thuốc.

Hoàng đế chẳng còn sức mà đứng dậy, chỉ biết trừng mắt lên

nhìn Lệnh Viên. Nếu có thể, lúc này hắc nhất định còn muốn giết luôn cả Lệnh Viên nữa!

Hắc cắn chặt răng, dùng hết toàn bộ sức lực trong người,

nhưng từ trong lồng ngực lại chỉ có thể bật ra hai chữ – Thái tử!

Cách lúc trời sáng chỉ còn một canh giờ, đột nhiên có tin

Hoàng đế băng hà truyền ra. Quả nhiên đúng như Lệnh Viên nghĩ, Hoàng đế chết quá đột ngột, triều đình đại loạn.

Lệnh Viên sớm đã rời cung, trên đường đi còn gặp Diêu Hành

Niên dẫn quân tới để bảo vệ hoàng cung. Trong khoảnh khắc đi sát qua bên y, nàng có thể nhìn thấy rõ sự cuồng ngạo và dã tâm trong mắt người này. Suốt mấy chục năm về sau, Lệnh Viên thường xuyên nghĩ nếu biết trước những việc sẽ xảy

ra sau này, liệu khi đó nàng có còn sử dụng Diêu Hành Niên không?

Chỉ đáng tiếc, trong cuộc sống không tồn tại chữ nếu.

Về sau, trong cung truyền ra tin tức, Thái tử đã chết trong một trận lửa lớn ly kỳ đêm đó.

Ngoại thích họ Hạ Hầu một mình nắm giữ đại quyền.

Năm ngày sau, Thế tử của nhà họ Hạ Hầu đăng cơ, đổi quốc hiệu Việt thành Chu.

Tại sao Di Vương không đăng cơ, có rất nhiều nguyên nhân được đồn ra ngoài.

Có người nói Di Vương đã mắc bệnh nặng, chẳng còn sống trên đời được bao lâu nữa. Cũng có người nói Di Vương thanh tâm quả dục[1], không muốn ngồi lên ngai vàng.

[1] Chỉ người có tâm trong sạch, ít dục vọng, ham muốn.

Hơn nữa, từ đó về sau, không còn người nào nhìn thấy Di Vương ở nước Di.

Trong khu rừng rậm rạp, một nam một nữ bước từ trên xe ngựa xuống. Phía bên cạnh vẫn là dòng suối rì rào chảy, ngôi đình hóng mát sát bên bờ suối cũng vẫn còn, chỉ là đã lại càng cũ kỹ hơn xưa.

Doãn Duật dắt tay Lệnh Viên, thấp giọng nói: “Ta vẫn luôn muốn quay lại Lạc huyện ngắm cảnh xưa, hôm nay rốt cuộc đã có thời gian rồi.” Y vừa nói vừa không kìm được cúi đầu khẽ ho mấy tiếng.

Lệnh Viên xoay người lại, lấy một chiếc áo choàng từ trên xe ngựa xuống khoác lên cho y, cau mày trách cứ: “Đại phu nói huynh bị nhiễm phong hàn, bảo phải ở lại khách điểm nghỉ ngơi, vậy mà huynh cứ không nghe.”

Y khẽ nở nụ cười, nói: “Kiều Nhi, nàng nhớ không, chúng ta đã gặp nhau ở chính nơi này đây.”

Lệnh Viên thăm xao xuyên trong lòng, nàng tất nhiên vẫn nhớ như in.

Nàng còn nhớ câu đầu tiên mà y nói với nàng chính là “ta biết cô”, vừa nghĩ tới đây liền không kìm được cúi đầu cười khẽ.

Doãn Duật nắm chặt lấy bàn tay nàng, chậm rãi đi về phía chùa Ngọc Tuyền ở sâu trong khu rừng.

Từ khi rời khỏi nơi này, Lệnh Viên chưa từng quay lại.

Chùa Ngọc Tuyền vẫn hệt như xưa, chỉ là đã đổi phương trượng khác, bây giờ gặp Lệnh Viên và Doãn Duật cũng không nhận ra, thấy bọn họ ăn mặc đẹp đẽ thì cũng chỉ coi là khách quý. Hai người cùng dâng hương, sau đó chậm

rãi đi vào nội viện, muốn thăm thú khu nhà mà Lệnh Viên từng ở trước kia, đột nhiên lại nhìn thấy một bóng người vội vã đi qua trước mặt.

Lệnh Viên không khỏi kinh ngạc, buột miệng gọi: “Anh Tịch!”

Người đó đột nhiên ngẩn người, hồi lâu sau mới ngoảnh đầu lại. Cặp mắt loáng cái đã nhạt nhòa nước mắt, Anh Tịch vội vàng chạy tới quỳ xuống trước mặt Lệnh Viên, nghẹn ngào nói: “Công chúa... Công chúa! Đúng là người rồi!”

Lệnh Viên đưa tay đỡ thị dậy. Nàng đã từng ngẫm phái người đi dò la tung tích của Anh Tịch nhưng suốt thời gian dài vẫn không có tin tức gì, không ngờ hôm nay lại thấy thị ở đây!

“Bao nhiêu năm nay em vẫn luôn ở chùa Ngọc Tuyền sao? Vậy tại sao lại không tới tìm ta?” Lệnh Viên nắm chặt lấy bàn tay Anh Tịch, kích động đến nỗi gần như không khống chế được bản thân mình. Nụ cười trên khuôn mặt thoáng qua một tia buồn bã, Anh Tịch cúi đầu đáp: “Năm đó nô tì về Bắc Hán tìm Công chúa nhưng không tìm được, mà lại gặp... gặp Bùi đại ca.”

“Bùi Nghị!” Lệnh Viên giật mình thốt lên.

Giọng nói của Anh Tịch chùng hẫng xuống: “Bùi đại ca bị thương nặng, vẫn luôn hôn mê bất tỉnh nhưng trong miệng cứ lẩm bẩm gọi tên Hoàng thượng.”

Thế Huyền ư? Lệnh Viên không khỏi cảm thấy khó hiểu: “Không phải y ở cùng một chỗ với sư thúc ta sao? Sao lại ở nơi này?”

“Là nô tì mang y đến chùa Ngọc Tuyền đấy. Năm đó Bắc Hán hỗn loạn, nô tì không có nơi nào để đi, đành thuê xe ngựa mang y đến nơi này. Đại phu nói đầu của y bị thương quá nặng, bao nhiêu năm nay mà y vẫn chưa từng tỉnh lại lần nào. Nô tì cũng từng tới Khương Châu định tìm Bùi thiếu gia nhưng người của Bùi phủ lại nói không hề biết Bùi Nghị, còn nói Bùi phủ trước giờ chưa từng có vị tiểu công tử nào!” Anh Tịch nói tới đây liền kích động đến nỗi ngay cả giọng nói cũng trở nên run rẩy. “Khi đó bên cạnh Bùi đại ca không có ai chăm sóc, nô tì lại được biết Công chúa đã được gả cho Thế tử gia, cho nên... cho nên mới không đi tìm Công chúa.”

Đầu ngón tay run lên lẩy bẩy, Lệnh Viên bắt giác lùi về phía sau mấy bước.

Doãn Duật đưa tay đỡ lấy thân thể nàng, lại nắm chặt lấy bàn tay lạnh băng của nàng. Cặp mắt Lệnh Viên thoáng mở to, sau khoảng khắc, hai bóng hình trong ký ức đó dần dần hợp lại làm một...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-hoang-phi>